

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

J A S M I N E M A S

PSYCHO GODS

ARAN'S STORY
BOOK 3

Psikopat Tanrılar

Çeviri Kitaplar

Telegram

THE CRUEL SHİFTERVERSE SERİ ES: ARAN'IN HİKAYESİ
KİTAP 3

JASMI NE MAS

İçindekiler

[Ayrıca Jasmine Mas](#)

Warning tarafından

[Önsöz](#)

[Foreword](#)

[Yıldızların İçine](#)

I. [Klinomani](#)

1. [Aran](#)
2. [Aran](#)
3. [Luka](#)
4. [Aran](#)
5. [Aran](#)
6. [Scorpius](#)
7. [Aran](#)

II. [Conflagration](#)

8. [Aran](#)
9. [Aran](#)
10. [Orion](#)
11. [Aran](#)
12. [Corvus Malum](#)
13. [Aran](#)
14. [Aran](#)
15. [Luka](#)
16. [Aran](#)
17. [Jinx](#)
18. [Aran](#)
19. [Aran](#)
20. [Corvus Malum](#)
21. [Günlük İstemi #1](#)
22. [Aran](#)
23. [Scorpius](#)
24. [Aran](#)
25. [Aran](#)

III. [Eccedentesiast](#)

26. [Aran](#)
27. [Aran](#)

28. [Aran](#)
29. [Corvus Malum](#)
30. [Aran](#)
31. [John](#)
32. [Luka](#)
33. [Aran](#)
34. [Orion](#)
35. [Aran](#)
36. [Aran](#)
37. [Günlük İstemi #2](#)
38. [Luka](#)
39. [Aran](#)
40. [Aran](#)
41. [Aran](#)
42. [Aran](#)
43. [Aran](#)
44. [Aran](#)
45. [Scorpius](#)
46. [Orion](#)
47. [John](#)
48. [Corvus Malum](#)
49. [Luka](#)
50. [Aran](#)
51. [Aran](#)
52. [Jinx](#)
53. [Aran](#)
54. [Corvus Malum](#)
55. [Aran](#)
56. [John](#)
57. [Aran](#)
58. [Aran](#)
59. [Aran](#)

IV. [Nekahat Dönemi](#)

60. [Aran](#)
61. [Aran](#)
62. [Aran](#)
63. [Corvus Malum](#)
64. [Aran](#)
65. [Aran](#)
66. [Aran](#)
67. [Aran](#)
68. [Aran](#)

- 69. [Aran](#)
- 70. [Jinx](#)
- 71. [Günlük İstemi #3](#)
- [Yazar Hakkında](#)
- [Teşekkürler](#)

JAsMInE MAs TARAFINDAN ALsO

The Cruel Shifiverse

Psycho Shifters

Psycho Fae

Psycho Beasts

Psycho Academy

Psycho Devils

Psycho Gods

Copyright © 2023 by Jasmine Mas at WC Publishing LLC

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve geri alma sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz,

Kitap incelemesinde kısa alıntılar dışında yazarın izni olmadan kullanılamaz.

Ebook ASIN: B0CC39Y9YQ

Lyss Em Editing tarafından redaksiyon ve

düzeltilme Kapak sanatçıları: Steamy Designs

Blog.jasminemasbooks.com adresini ziyaret [ederek](#) yayınlarla ilgili haberleri ve ön gösterimleri doğrudan gelen kutunuza alın.

936 SW 1st Ave, Unit #56, Miami Florida 33130

✿ Vellum ile oluşturulmuştur

SAVAŞ

ONLAR GERÇEK DÜŞMANLAR. Bu bir savaş. Aşırı şiddet içeriyor. Bu bir ters harem. Herkes kötü adam.

Bu kitapta bazı okuyucular için tetikleyici olabilecek bazı yoğun durumlar var. Endişeleriniz varsa lütfen jasminemasbooks.com web sitemdeki tetikleyici listesine bakın, liste için sayfanın sağ üstündeki siyah "Tetikleyici" sekmesine tıklayın.

Lütfen dikkat, kitabın son bölümü ağlayacak kadar gülmenize neden olabilir :).

"Çözülmemiş travmanın etkileri yıkıcı olabilir."

-Dr. Peter Levine

Normal bir insan ısınmadan sadece **üç saat** hayatta kalabilir.

YILDIZLARIN İÇİNDE

TÜM EFSANELERİN KÖKÜ BİR GERÇEĞE DAYANIR.

Bu seri, kara deliklerle birbirine bağlanan farklı gezegenleri konu alıyor.

Aka, efsanelerde duyduğunuz ve peri masalları olarak reddettiğiniz sakinleri olan portallar tarafından bağlanan alemler.

Makro ölçekte politika, aldatmacalar ve sırlar vardır. Ve bunlar diyardan diyara değişir.

İnsanlar aleminde yaşayanlar anarşik bir sistemde yaşadıklarını, farklı ülkeler üzerinde üstün bir otorite olmadığını öğrenirler.

Yanırlıyorlar.

Yüksek Mahkeme gizlice tüm dünyalar üzerinde hüküm sürer. "Alem Çapında Barış" onların sloganıdır.

Canavarlar bu barışı sağlar. İmkânsıza yakın bir görev çünkü zenginlik yozlaştırır ama güç yok eder.

Ve bilinçli yaşamın olduğu yüzlerce gezegen arasında, birkaç özel kişi nükleer düzeyde güce sahiptir

-Hücrelerinde atom bombasından daha fazla enerji var.

Gerçek: Çoğu kişi hayatları boyunca diğer alemleri ya da içlerindeki varlıkları bilmeden ya da umursamadan yaşar. Mutluluk içinde yaşarlar.

Bu seride, ana karakterlerimiz için cehalet bir seçenek değil.

Doğuştan gelen haklar veya koşullar sayesinde, makro düzeydeki oyunun oyuncularındırlar.
Şimdi tek yapmaları gereken hayatta kalmak.

BİRİNCİ BÖLÜM

Klinomani

Tanruların oyunlar  kafanı bozacak.
Hayatta kalanlar zaten  lm   .

Bölüm 1

ARAn

BABALAR

KLİNOMANİ (NOUN): yatakta kalmak için aşırı istek; hastalıklı uykululuk hali

Elit Akademi'nin boş siyah mermer koridorunda tökezleyerek ilerledim.

Ayak seslerim yüksek sesle yankılandı.

Orion sessizce arkamdan koştu. Bağ hastalığı yüzünden bana eşlik ediyordu. Sessiz gölgem.

Çatlak. Duvarlara yıldırım düştü ve gri görüşümde beyaz noktalar dans ederken elektrik kollarımdaki tüyleri diken diken etti.

Bir buz parçasında kaydım ve kendimi zorlukla dik tuttum.

Vitray pencereler benimle alay ediyordu; korkunç savaş sahnelerinin üzerine bordo renkleri serpiştirilmişti; öldürülen askerler ruhları güneş tanrısının vadisine götürülürken kılıçlarını tutuyorlardı.

Midem bulandı çünkü Lejyoner Oyunları sona ermişti ve ben savaşa gidiyordum.

Yakında, penceredeki düşmüş asker ben olacaktım. Bu benim kanım olacak.

Bugün, dinsizlerin istila ettiği diyar için akademiden ayrıldığımız gündü. Birkaç saat içinde, bir askeri birliğe katılacaktım.

ve bir savaş lideri olmak.

Midem bulandı.

Buz çatırdayarak parmaklarıma yayıldı, sonra yavaşça ön kollarımdan yukarı çıktı ve ellerimi koltuk altlarımdan altına kıvırdım.

Omzumun üzerinden geriye baktım. Titriyordum.

İliklerime kadar işleyen soğuktan dişlerim takırdıyordu.

Arkamda mermer zemini kaplayan kobalt buzundan bir yol vardı ve ben koridorda zikzaklar çizerken buz yılan gibi kıvrılıp beni takip ediyordu.

Orion şok olmuş kocaman gözlerle ona baktı. Boş göğsümde bir baskı oluştu.

Çılgılık atmak istedim.

Ben sadece bir meleğim. Ne olduğumu biliyorum. Sıradan bir meleğim.

Geri çekilmiş kanatlarımdan omuzlarıma yaptığı baskı başka bir hikâyeye anlatıyordu ve yüzümü buruşturdum çünkü her şey dağılıyordu.

Bütün gece uyumamıştım, on iki saat boyunca kanatlarıma açıp gerinmişim ve yerden bir santim bile yükselmemişim.

Hiçbir şey olmamıştı.

Uçamadım.

Sonra elimde bir meleğin buzdan kılıcının şekillendiğini hayal ettim ama yine bir şey olmadı.

Bunun yerine, sanki benimle alay ediyormuşçasına, kobalt eldiven gibi parmaklarım boyunca süründü ve attığım her adımda yere yayıldı. Üzerinde hiç kontrolüm yoktu.

Buz işe yaramazdı.

Ben işe

yaramazdım.

Çok basitti: melekler güçlüydü ve ben zayıftım.

Mermer koridorda Lothaire'in ofisine doğru koşarken ayak seslerim daha yüksek yankılanıyordu. Bir hizmetçi bana

Vampirim/işkencecim/komutanım/şehrim benimle konuşmak istedi.

Çok güzel.

Benim sorunumun ne olduğunu biliyor mu?

Lothaire'in ofis kapısına geldiğimde, kapıyı açmaya gittim ama durdum. Uyuşukluktan donmuş bir halde, buzun ayaklarımdan yayılmasını ve bir enfeksiyon gibi tahtaya tırmanmasını izledim.

Zaman büküldü ve ben bir heykel gibi hareketsiz durdum. Gözlerimi açtım.

Duygusuz.

Sightless.

Kapı çarparak açıldı ve Lyla dışarı çıkınca sıçradım. Cadının uhrevi gözleri içime dikilmişti ve ben bakışlarımı kaçırarak buzla kaplı ayaklarıma baktım.

Kaderin gözlerinin içine bakmadın, özellikle de kaderin benimki kadar bozulmuşken.

Çevresel görüşümde, Lyla'nın orman rengi saçları hayali bir esintiyle dalgalanıyordu. Koyu teninde beyaz rünler parlıyordu. Benden birkaç santim uzakta durdu ve sessizce bekledi.

Kaderle karışık keder gibi keskin kokuyordu.

Gözlerimde basınç oluştu ve aniden göğsümün içindeki boşluğun aşırı farkına vardım.

Korkunç bir önsezi duygusu içime çöktü - her şey kararacaktı. Önümde uzun ve acımasız bir gece uzanıyordu.

Lyla yakınımaya eğildi ve o kadar sessiz fısıldadı ki ne dediğini anlamam birkaç saniye sürdü.

"Ejderhayı kucaklamalısın."

Yumuşak sözleri aramızdaki havada sinsice asılı kaldı.

"O burada," dedi şimşek çakar gibi yüksek sesle, sonra uzaklaştı ve koridorda kayboldu.

Lothaire cevap verdi. "İçeri gel, Aran." Sesinde garip bir tonlama vardı.

Orion koridorda oturup beni bekledi.

Yavaşça içeri girdim.

Ayağa kalktı, tek gözünü açmış ayaklarımın altından yayılan buza bakıyordu.

Ellerimi kollarımın arkasına sakladım ve boğazımı temizledim. "Beni mi çağırdınız efendim?" Beceriksizce sordum.

Başımı eğdim.

Hazır olda dur.

Boğuk bir ses çıkardı ve "Lütfen bunu yapmayın, normal durun" dedi.

Normal bir şekilde dururken omuzlarım çöktü. "Evet, efendim," diye fısıldadım.

Ona tokat atmışım gibi irkildi.

Aramıza sessizlik yayıldı ve küçük ofisinin sıcaklığı düştü. Buz, eşofmanımın altından kollarıma, kalbime doğru ilerlerken çatırdadı.

Lothaire birkaç kez boğazını temizledi. "Lyla senin hakkında bilmediğim şeyler olduğunu ima etti."

Kükredim.

Yılın küçümsemesi.

Dudağımı ısırdım ve cevap istemesini bekledim. Saldırganlaşmasını ve burnunu sokmasını bekledim ama bunların hiçbirini yapmadı.

Onun yerine konuşmaya başladı.

Gençliğinde korkunç zulümler yapmış ve bunun sonucunda Yüksek Mahkeme tarafından sahiplenilmiş aşırı güçlü bir adam hakkında bir hikaye anlattı. Beni annemden hamile bırakmaya nasıl zorlandığını anlattı. Nasıl kapana kısıldığını ve hiçbir seçeneği olmadığını.

Onunla daha iyi olacağımı düşündüğünü söyledi. Güvende olduğumu düşündüğünü söyledi.

Bir sürü şey söyledi.

Sonunda kayıp gözünü işaret etti, sonra da benimkini, diğerine göre biraz daha gri olanı gösterdi.

Benim için göz çukurundan nasıl çıkardığını, sonra da kendi yüzünü nasıl kestiğini anlattı.

İki gözümün olmasının sebebi oydu.

Görebildiğim sebep.
Titremem şiddetlendi ve buz boğazımın dışına doğru tırmandı.
Her yerim uyuşmuştu.
Sanki bedenimin dışına çıkmışım ve uzak bir noktadan benimle konuşmasını izliyormuşum gibi hissettim.
Sonunda yürek burkan hikâyesini bitirdi.
Daha rahatsız edici bir sessizlik içinde durduk.
Cebimden pipomu çıkardım ve büyülü dumanı içime çektim.
Oda buz gibiydi ve nefeslerimiz aramızda buz gibi bulutlar oluşturuyordu.
Sıranın bende olduğunu fark ettim. Lothaire bekledi.
Sessizce.
e.
Sakince
.
Duygusuz dudaklarımla konuşmaya başladım.
Ona gece işkencelerinden, sürekli dayaktan, sert öğretmenlerden ve daha da sert gardiyanlardan bahsettim.
Hava birdenbire çok inceldi ve nefes almak zorlaştı.
Titrek nefesler arasında ona annemin bana söylediği şeyleri anlattım. Yaptığı şeyleri.
Birçok gece yerde yanarak yattım, çığlıklar attım ve birinin beni kurtarması için dua ettim.
Kimsenin yapmadığını.
Daha sonra olacaklardan çok korktuğum için zar zor dayanabildiğim günler. Beklenti, fiziksel olarak hasta olana kadar midemi kemiriyordu.
Konuşmam bittiğinde, Lothaire'in bronz teni hastalıklı bir solgunluk tonundaydı.
Sanki beni hiç görmemiş gibi bana baktı.
Sonra yüzü buruştu ve bir feryatla geriye doğru sendeledi. Sırtı duvara çarptı ve kutsal olmayan bir ses çıkarırken başını ellerinin arasına aldı. Etrafındaki havada güç kıvılcımları patladı.

O kırık bir adamdı.

Paramparça.

Tanrıya şükürler olsun ki ona sırtımdaki lekeden bahsetmedim.

"Ama artık bitti," dedim, beni kurtaracakmış gibi dumanı içime çekerken sesim boğuk çıkıyordu.

Ellerini bıraktı ve yüzünde yabancı bir ifadeyle bana baktı. "Bunu bana nasıl söylersin? Burada nasıl duruyorsun?" Titreyerek nefes aldı. "Nasıl çalışıyorsun, seni hayal kırıklığına uğrattım."

Utangaç bir şekilde gülümsemeye çalıştım ama yüz kaslarım çalışmıyordu.

Omuz silktim.

"İşleyişi tarif etmek mi?" Zayıf bir kıkırdamayla sordum, sonra ciğerlerim yanana kadar büyüdü dumanı içime çektim.

Şaka düz düştü.

Garip.

Aniden ayağa kalktı ve bir RJE cihazı çıkarana kadar masasını karıştırdı.

Açıklamasını bekledim ama hiçbir şey söylemedi.

Bunun yerine, aramızda bir kol mesafesi kalana kadar ilerledi. "Sana sarılabilir miyim?" diye sordu usulca.

Yüzümü buruşturdum. "Emin misin?"

Yüksek vampir beni sıkıca kucakladı. Çekingen bir tavırla kolumu kaldırdım ve onun acayip kaslı sırtını okşadım.

"Bunun hiçbir anlamı yok," diye fısıldadı, "ama çok üzgünüm. Yüksek Mahkeme'yle yaptığım anlaşma sayesinde korunacağını sanmıştım, güvende olacağını sanmıştım."

Beni daha sıkı sıktı.

"Hayattayım," diye fısıldadım. "Artık iyiyim." Yalanın tadı dilimde ekşmişti.

"Savaşta sonra daha çok konuşuruz," dedi Lothaire.

"Şimdilik konsantre olman gerekiyor."

Savaş.

Neye doğru gittiğimizi hatırlayınca mide bulantısı geri geldi.

Sertleştigimi hissetmiş olmalı ki geri çekildi ve başımın üstünü sevgiyle okşadı.

Ses tonu ciddiydi, "Asla zayıf olmayacağın bir şey var. Kendine verdiğin değerden daha yeteneklisin. Savaş senin için kolay olacak, korkması gerekenler zayıf askerler. Sen değil, kızım değil."

Yüzümü buruşturdum.

Uçamadığımı ya da buz kılıcı kullanamadığımı bilmiyor. Şehirlere seviye atlattı ama ben küçük bir buz bile kontrol edemiyorum.

Lothaire zihnimi okuyormuş gibi başını salladı ve öne uzanıp omuzlarımı sıktı. "Söz veriyorum, hayal edebileceğinden bile daha güçlüsün. Unutma, seni Elit Akademi için test ettiğimde kanının tadına baktım, bunları biliyorum."

Utançla omuz silktim.

Ebeveynlerin çocuklarına kendilerini daha iyi hissetmeleri için yalan söylemeleri gerekiyordu. Bunu ilk kez deneyimliyordum ve çok garipti.

"Tamam," dedim enseme ovuşturup buzla kaplı zemine bakarken.

Lothaire çenemi yukarı kaldırdı ve köpek dişlerini göstererek sırttı. "Üzülme, savaş eğlenceli olabilir."

İşte oradaydı.

Bir an için, onun deli olduğunu unutmuştum.

"Elbette," dedim alaycı bir tavırla yüzümü ovuştururken.

Mavi buklelerimi okşadı ve elindeki RJE cihazını döndürdü. "Akademideki dedikodulardan Ghost'un sana veda etmek istediğini duydum." Kaşlarını çatı. "O sadist kötü ruhlu kütüphanecinin bunu neden istediği hakkında hiçbir fikrim yok-"

Sözünü kestim ve kalbimi sıkıca kavradım. "Ne kadar da tatlı."

Bana deliymişim gibi bakma sırası Lothaire'deydi.

Sigara içerken omuz silktim. "Aramızda bir bağ var."

"Binlerce insanı öldürdüğünü biliyorsun, değil mi?" diye sordu şaşkınlıkla. "Ve öğrencilere eğlence için işkence ediyor?"

Gözlerimi devirdim. "Sakin biri. O kadar da ciddi değil."

Lothaire nefesinin altında kızlarla ilgili bir şeyler mırıldandı, sonra öne doğru eğildi ve beni bir kez daha kucakladı.

Sonunda geri çekildi. "Corvus'a bir şey vermem gerekiyor. Vedalaşmak çok uzun sürmesin. Yakında savaş kampına gidiyoruz."

Derin bir nefes verdim. "Biliyorum."

Birkaç dakika sonra kütüphanede oturmuş, pipomu uzatmış, hayatımdaki düşmanca kötü ruh ve ilham verici figür Ghost büyüdü dumanı emiyordu. Orion gözlerini kırpmadan bana bakıyordu.

Elit Akademi'nin vitray pencereleri kana bulanmış karanlık ışığı süzerken parıldıyordu ve hava küflü kitap kokusuyla zengindi. Öğrenciler masalarda oturmuş ders çalışıyor ve koridorlarda şimşekler çakıyordu.

Arkadaki masalardan birinde yüksek sesle bir öksürük duyuldu.

Hayalet bana görünmez bir şapka taktı, sonra da kütüphanenin kutsallığını ihlal ettiği için suçluyu komaya sokmak üzere süzülerek uzaklaştı.

Geri çekilen figürünün ardından sevgiyle baktım. Onu özleyeceğim.

Korku endişeyle karışırken parmaklarımı pipomun etrafında kıvırdım.

Kütüphaneden ayrılana kadar Lothaire'e Corvus'a ne vermesi gerektiğini sormayı unuttuğumu fark ettim.

Bölüm 2

ARAn

KARANLIK İFŞAATI ONS

LUGUBRIOUS (ADJECTIVE): kasvetli.

Dick sert bir ifadeyle, "Yaratık Sınıflandırma Ölçeği'nde - birden beşe kadar sıralama sistemi, beş ise belirli tanrıların tehlike seviyesidir- tanrısızlar dört olarak derecelendirilir," dedi.

Kulaklarım ölenlerin ve parçalanan etlerin hayali çılgınlıklarıyla yankılandı ve ürperdim.

Beş nasıl bir canavara benziyor olabilir?

Hayal bile edemezdim.

Önümdeki sandalyede oturan Jinx titredi ve sanki o da dehşete düşmüş gibi koltuğuna çöktü. Kendimi beğenmiş bir şekilde sııttım çünkü sonunda bir şey kibirli çok bilmiş korkutmuştu.

Bir çocuk korktuğu için gülümsüyorsun. Güzeldi, Aran.

Yüzümü buruşturdum.

Kötü adam olarak büyümek zordu, ama işte buradaydım, bir odada oturmuş, bir gençliği perişan etmenin hayalini kurarken savaş hakkında ders alıyordum.

Hayat size hızlı gelir.

Dinsizlerin istilasına uğramış olan Planet 003FX'e taşınmıştık ve yeni inşa edilen strateji odasındaydık,

Yüksek Mahkeme'den ders almak, nam-ı diğer Dick.

Dick konuşurken, siyah pelerinli, mavi gözleri parlayan bir figür, yüz hatları gizlenmiş bir şekilde köşede duruyordu. Bu kişinin yüksek boyuna ve genişliğine bakılırsa bir erkek olduğu anlaşılıyordu.

Onu iyi tanırdım.

Sadie'yi şekil değiştirenler diyarındaki savaş kampına götüren aynı pelerinli figürdü. Fae diyarından kaçmama yardım eden kişiyle aynı kişi. Onu en son canavar diyarındaki baloda görmüştük.

Şimdi gölgelerin ve karanlığın içinde gizlenmiş bir halde sessizce bizi izliyordu.

Bir savaş kampının ıssız vadisinde askerlere efendilik taslayan bir başka Yüksek Mahkeme dalkavuşu.

Dilimi dişlerimin arasında gezdirdim ve havayı boyayan gücün tadına baktım. Ensemde aşağı tüylerim diken diken oldu.

Bizler olmayan tanrıların şampiyonlarıydık. Katliam için piyonlar mı yoksa zaferin simgeleri mi? Bunu sadece zaman gösterecekti.

Jinx ve iblisler ön sıradaydı. İkizler sağımda.

Sadie ve adamları solumda.

Şeytanlar arka sıradaydı. Orion başını Malum'un omzuna yaslamış, kralların lideri ise bir eliyle sarı saçlarıyla oynarken diğer elini Scorpius'un omzuna koruyucu bir şekilde atmıştı.

Midemde garip bir his belirdi çünkü birlikte mükemmel oldukları belliydi.

Onlara uyum sağlayamadım.

Onların Saygıdeğer'i olmam acımasız bir şakaydı.

Etrafımı incelemeye devam ettim. Beton duvarlar inşaat büyüsünün kalıntılarıyla mavi renkte parlıyordu ve alan don, kir ve yaprak kokuyordu.

Hiç pencere yoktu.

Köşedeki küçük bir küre tek ışık kaynağıydı.

Büyük boy kanatlı sandalyeler kara tahtaya bakıyordu ve yüzeyine büyüğü bir tablet yerleştirilmiş uzun bir masa odanın ön tarafını kaplıyordu. Duvarları kaplayan raflar, dinsizler, diyar ve savaş stratejileri hakkında bilgilerle dolup taşan klasörlerle doluydu.

Kucağımızda dosyalar açıktı.

Dick ders anlatırken kara tahtanın önünde doğal olmayan bir şekilde kıpırdamadan duruyordu.

Deri koltuğuma çöktüm.

Bu, geçen haftaki yirmibirinci strateji toplantımızdı ve benimle konuşulmasından bıkmıştım; Lejyoner Oyunları'ndan sağ çıkmanın verdiği adrenalini dağılmıştı ve dikkat sürem on dakikaydı. Max.

Dick'in dudakları hareket ediyordu ama ben sadece üç kelimeyi duyabiliyordum.

Bir tepsi gaz bidonunu gösterip çekmeceye koydu ve ardından çekmecelerdeki hiçbir şeyi kullanmamanız gerektiğini çünkü cezai sonuçlarla karşılaşabileceğinizi söyledi.

Yasaklanmış silahlar hakkında konuşup durdu.

Eğer yasak olsalardı, neden ellerinde bulunduruyor olsunlar ki? Hangi aptal bu dengesiz sunuma gerçekten dikkat eder?

Kalçamın altındaki deri minderini karıştırdım ve bir kayayı taklit etmeye odaklandım: hiçbir şey duymamak, hiçbir şey görmemek, bütün gün hareketsiz oturmak ve bazen düşüp insanları ezerek öldürmek.

Hedefler.

Yanımdaki John kaşlarını kaldırdı, koyu renk gözleri sorguluyordu ve ben sıkıntıyla yere çöktüm. Dalgın bir şekilde buklelerimden biriyle oynarken anlayışla başını salladı.

Yanında, Luka öne doğru eğildi ve kaşları çatık bir şekilde ikimizin arasında bir ileri bir geri baktı. Parmakları John'un bileğini bir mengene gibi sarmıştı.

Son zamanlarda üçümüzün hep birbirimize bağlı olduğumuzu fark etmiştim.

İkizlerden biri yoğun kara gözlerle bana bakarken, diğerinin gamzeleri parladı ve midemde bir sıcaklık filizi çiçek açtı.

Acı omurgamdan aşağıya doğru yayıldı. İrkildim.

John kıvrımımı parmağına daha sıkı doladı ve Luka'nın zeytin parmak eklemleri ikizini şiddetle kavrarken beyaza döndü.

İç çekerek arkama yaslandım.

Diğer tarafımda, Sadie oturur pozisyonda gözleri açık uyuyordu. Kışkandım ve ürktüm, yan tarafını dürttüm.

Yavaşça başını bana doğru çevirdi -kırmızı gözleri kocaman ve görmeyen bir şekilde uzun bir dakika boyunca bana baktı- sonra yavaşça başını öne doğru çevirdi.

Onu hemen arkadaşlıktan çıkarmak için aklıma bir not aldım.

"Sakin onu uyandırırım deme," diye bağırdı Cobra onun yanında.

Gözlerimi devirdim.

Bla, bla, bla. Dick'in savaş stratejisi üzerine ukalaca açıklamalarından birini daha dinlemektense Elit Akademi'de olmayı, Karadeniz'de boğulmayı tercih ederim.

Ama işte buradaydım.

Zaman ilerledi.

Kendi kendime komaya girmeme üç saniye kala Dick, "Lütfen klasörlerinizi kapatın" dedi.

Güneş tanrısına şükürler olsun.

Kamburlaşmış sırtımı açtım ve kucağımdaki çoktan kapanmış dosyayı okşadım. Politika ve stratejilerin özetlendiği listeye göz atma zahmetine katlanmamıştım, çünkü bunları ilk kez anlattığında ezberlemiştim:

- Planet 003FX'ten gelen hiçbir yiyeceği
- yeme. Yüksek ses çıkarma.

- Amaç, dinsizleri saldırı altında olduklarını fark etmeden önce sessizce ve etkili bir şekilde ortadan kaldırmaktır.
- Gezegen 003FX'in yerli uygarlığı
Diyarın arazisinin tehlikeli doğası nedeniyle bilinmiyor.
Yeni isimleri: enfekte olanlar.
- Son istihbaratlara göre uygarlık
dağlık vadilerde yer alan ve bileşik adı verilen uzak
şehir devletlerinden oluşur.
- Gezegen, yaşam olan çoğu diyar gibi yirmi dört
saatlik bir gündüz ve gece döngüsüne sahiptir.
- Uzmanlar bilginin yerleşim yerleri arasında
yayılmasının günler alacağını tahmin ediyor.
Diyardaki tüm portalların yeri tespit
edilemediğinden, dinsizlerin kaçmadan önce
ortadan kaldırılması gerekiyor.
- Sadece standart savaş teçhizatınızı giyin. Araziye göre
kamuflejdir.
- Saçlarınızı yüzünüzden geriye doğru çekin.
- ~~Savaş sırasında sigara, uyuşturucu veya alkol kullanmak~~
- ~~yok.~~ Silahlarınızı daima takip edin.
- Silahlarınızı, kılıflarınızı ve kayışlarınızı kullanın.
- Büyülü mermiler dinsizlere karşı işe yaramaz.
Diğer silahlara güvenin.
- Diğer askerlere nezaketle davranın.
- Rütbeli subay çizelgesini inceleyin ve her zaman
komutanlarınızı dinleyin.
- Azalan sıralamada liderlik tablosu: şampiyonlar,
generaller, casuslar, suikastçılar, piyadeler.
- Şampiyonlar ve generaller planlama için strateji odasına
erişebilir ve savaşın geri kalanını
görevlerini yerine getirirler.
- Son sözü şampiyonlar söyler.
- Şu anki teori, dinsizlerin avlarını yumurtalarını
yutmaya zorlayarak enfekte ettikleri yönünde.
Yumurta falan yutmayın. Teoriye göre sıcak
Gezegenin sıcaklığı, anormal bir hızda bulaşmalarına ve
yayılmalarına izin verdi.

Uyuşturucu politikasının üzerini çizmiştim çünkü kötü yasalara uymuyordum.

Yeni hayat sloganım: Bir şey için ayakta dur ya da her şey için düş. Evet, uyuşturucu kullanımı için ayakta duruyordum.

Birinin yapması gerekiyordu.

Ve bana diyardan yemek yememem gerektiğini hatırlatan bir sonraki kişi boğazımdan bıçaklanıyordu. Sırf eğlence olsun diye ağaçtan bir yaprak yemeyi düşündüm, beni öldürürse bonus puan.

Ayrıca, son maddeyi kim yazdıysa kurumsallaşmayı hak etmiş.

Kim gönüllü olarak kısıkaçları olan asalak bir canavarın yumurtalarını yer ki?

Tartışmalı bir görüş; o kişi enfekte olmayı hak etti.

"Söyleyeceklerimi yaz." Dick kâğıdı işaret etti.
kalemler bağlayıcılarımıza takılı.

Kalemi açtım ve ölmekte olan bir çubuk f i g ü r ü n ü n ,
ö l m e k t e o l a n başka bir çubuk figürüne tüfekte ateş ettiğini çizdim.

Sanat hayatı taklit etti.

Dick kaşlarını çatı. "Bu bilgi çok önemli."

Görünüşe göre, o lanet olası noktaya gelmekten acizdi.

Sadie usulca horladı.

Dick'in duruşu sertti ve "Muhtemelen neden bu kadar çok toplantı yaptığımızı merak ediyorsunuzdur" dedi.

"Kimsenin umurunda değil!" Bağırdım ve müstehcen bir el hareketi yaptım... kafamın içinde.

"Rolünüz" -Dick'in kırmızı teni her birimize bakarken kızardı- "bildiğinizden daha önemli."

Kimse gözünü kırpmadı.

Lothaire'in bağırduğu ve sopayla vurduğu yerde, Dick hiç vurgu yapmadan konuşuyordu ve bu her nasılsa on kat daha korkunçtu.

Yüksek Mahkeme liderinin etrafında kimsenin, hatta kralların bile meydan okumaya cesaret edemediği garip bir yoğunluk vardı. Kanatlarını geri çekmişken, Dick'in bu kadar güçlü olduğunu asla tahmin edemezdim.

bir melekti. Hepsinin sahip olduğu kibir havası ve duruş onda yoktu.

Çok sıradan görünüyordu.

Yine de... Hiçbir zaman bir melek olduğumu düşünmemiştim ve şimdi uçamayan bir melektim.

Şu anki hayat planım: En kısa zamanda kendimi bir uçurumdan aşağı atmak.

Eğer uçarsam, uçarım.

Eğer öldürmezsem (katliam anlamında).

Dick başını eğdi ve "Birazdan söyleyeceklerim bu savaş hakkında bildiğinizi sandığınız her şeyi değiştirecek" dedi.

Bende frengi var.

Yaptığım şakaya yüksek sesle gülmemek için kendimi zor tuttum.

Bana kalırsa, kimsenin saygısını hak etmiyordu.

Birincisi, o bir erkekti.

İkincisi, beni çocukken fae diyarından almış ve Sadie'yi bir beta şekil değiştirici kılığına girerek güçlerini kullanması için dövmüştü. Annemin atan kalbini tükettiğimde bir gladyatör arenasında yanımda durmuştu. Canavarlar âleminde melek kanatlarını açmış ve Lejyoner Oyunları'nda tanrıları temsil etmişti.

Hayatımız dibe vurduğunda Dick hep yanıımızdaydı.

Her heceyi telaffuz ederken burun delikleri alevlendi. "Sana sürekli ders vermemizin nedeni-"

Durakladı.

Avucuma bir ölü çubuk figürü daha çizdim.

"-Resmi Barış Anlaşması, diğer adıyla OPA, size söylendiği gibi sadece tanrıların savaşa karışmasını yasaklamıyor."

Déjà vu, yaralı omurgamdan aşağıya doğru sıçradı.

Bir ömür önce, Fae sarayında DGI hakkında bir şeyler öğrenmiştim ama anılar kum gibiydi ve parmaklarımın arasından akıp gidiyordu.

Dick'in gözleri parladı. "OPA ayrıca Yüksek Mahkeme'nin herhangi bir savaşa veya stratejiye dahil olmasını da yasaklıyor."

Bir ölü figürü daha çizdim.

Yani yalnız mıydık? Güzel.

Dick derin bir nefes aldı. "OPA ayrıca Yüksek Mahkeme bünyesindeki krallıkların yüzden fazla askerden oluşan bağımsız bir milis gücü kurmasını da yasaklıyor."

Odada ölüm sessizliği vardı.

Dinsizlere karşı savaşılan geniş bir ordu olmayacaktı, sadece yüz kişi parazit canavarlardan oluşan bir gezegene karşı savaşılacaktı.

Mahvolmuştuk.

Dick, "DGÖ son büyük savaşa karşı cahilce bir tepki olarak yürürlüğe kondu," derken boyu uzamış gibiydi. Kollarını iki yana açtı ve bu hareketi her zamanki durgunluğuna kıyasla şaşırtıcı derecede şiddetliydi. "Yüksek Mahkeme tarafından yönetilen bir önceki savaşta beklenmedik kayıplar oldu diye herkes paniğe kapıldı. Korkaklar."

Ne?

Nefes alamıyordum.

Bir. Yüz.

Geçmişte panikleyenleri şimdiki zamanda panikleyerek onurlandırdım.

Dick devam ederken yüzü kızardı ve tiksintiyle buruştu, "Yüksek Mahkeme'nin son savaşta bir günah keçisine ihtiyacı vardı, bu yüzden onları kurtaran tanrıyı ve onlar için ölen askerleri suçladılar. Yönetime olan inancı yeniden tesis etmek ve gelecekteki savaşlarda kendilerini suçsuz göstermek için korkakça bir yol olarak OPA'yı yürürlüğe koydular. Yüksek Mahkeme ve tanrılar kendilerini bozulması mümkün olmayan büyülerle bağladılar."

Sadece yüz asker, diye tekrarladım kafamda.

"Şimdi gelecekteki savaşın zamanı geldi ve geçmişteki başarısızlıkların sonuçlarını ödemelisiniz." Sesi özür diler gibi çıkmadı. "Bunu sizden sakladık, böylece derslerimize odaklanabilecek ve önümüzdeki görev hakkında paniğe kapılmayacaktınız."

Ne harika bir plan; üzücü bilgileri savaş başlamadan önceki üç saniyeye saklayın.

Neden bana bakıyordu?

Neden beni işaret ediyordu?

Klik. Kalem elime batırdım ve çubuk figürün alnında bir delik açtım.

"Size yardımcı olmak için elimizden gelen her türlü aracı sağladık, ancak zafer size bağlı-önümüzdeki hafta boyunca öğrendiğiniz her şeyi çalışın ve uyum sağlamaya hazırlanın." dedi. Başını salladı. "Melek keşif ekibi ilk yerleşimin yerini belirliyor. Savaş zamanı geldiğinde size haber verilecek-iyi şanslar."

Odadan dışarı çıktı ve pelerinli adam da onu takip etti.

Kapı arkalarından çarparak kapandı.

Füg, sonrasında olanları tanımlamak için çok hafif bir kelimeydi. Paranoya beni yuttu.

John kolunu omzuma attı ve strateji odasından çıkarken Sadie uykulu bir şekilde yanıma yaslandı. Krallar istenmeyen gölgeler ya da yaklaşan ölüm hayaletleri gibi arkamdan geldiler.

Fiziksel olarak grupta birlikte kafeteryaya gittim ama zihinsel olarak ortadan kayboldum.

Barış anlaşmalarını daha önce öğrenmiştim ve hatırlamam şarttı. Bu yüzden kendimi hafızamın karanlık dehlizlerine attım.

Zihnime daldım.

Kafeteryadan çıktık.

Zaman büküldü.

Göz kırptım.

Yeni küçük düşumuzun zeminine oturdum, kollarımı bacaklarıma doladım ve soğuk su beni görevime odakladı.

Biri banyonun kapısına vurdu ve acele etmemi söyledi.

Cevap vermedim.

Dışarıda, buzlu damlalar deriyi ıslattı.

Zihnimin gözünde, Fae kütüphanesini sırt sırta yeniden inşa ettim ve bir zamanlar içinde yaşadığım yüksek zihinsel rafları yeniden inşa ettim.

Zahmetli bir işti.

Bir fae öğretmenin bana öğrettiği ilk ders bir hafıza sarayının nasıl oluşturulacağıydı. Gidecek bir yeri olmayan bilgi işe yaramazdı.

Birinci adım: Meditasyon yapın.

Çocukken günlerce, aylarca ve yıllarca zihnimde sarayın en üst katındakine benzeyen bir kütüphane inşa etmiştim.

İkinci adım: Ezberle.

Öğretmenlerim her gün bana okuduğum kitaplardaki rastgele sayfaların içeriğini sorardı. Eğer hatırlayamazsam, kitabı tekrar okur ve zihnimde yeniden şekillendirirdim.

Hala hatırlayamadığım bir seferinde, öğretmenim bana vurmuştu. Sertçe.

Bir prensesin yapması gerektiği gibi sinmemiştim; bunun yerine ona daha sert karşılık vermiştim.

Beni kanlı bir şekilde dövdü ve anneme sürükledi, o da beni saatlerce seve seve yaktı.

O zamandan beri hiçbir kitabı unutmadım.

On yaşıma geldiğimde, hatırlamak artık öğretmenlerim için yeterli değildi ve okuduklarımı varsayımsal durumlara uygulamaya başlamamı istediler.

Bir sorunun unsurlarını ustalıkla detaylı bir şekilde inceleyebilmemin bir nedeni vardı.

Doğuştan

değildi.

Yetiştirilme

tarzıydı.

Vahşice. Lanet olsun. Terbiye.

Geceleri soğuk alevlerin işkencesine maruz kaldığım, gündüzleri duygusuz öğretmenler tarafından zihinsel sınırlarıma itildiğim çocukluğum korkunç geçmişti.

Ama dersler etkili oldu.

Şimdi, bir yetişkin olarak, sıkışık bir düşün spreyi altında meditasyon yaptım ve eski hafıza sarayımı yeniden inşa ettim.

Zaman çarpıtılmış.

Gözlerimi kırptırarak şimdiki zamana geri döndüm.

Krallar yemek salonunda bana ters ters bakarken Luka meyveleri kesip ikizine verdi. Başka bir yemek yiyorduk.

John bana elle meyve yedirdi.

Teşekkür etmek için ona gülümsemeye çalıştım ama zihinsel kütüphanemin çok derinlerindeydim.

Nedense, on dört yaşındayken okuduğum bölüm bulanıktı, sırtlar ve kelimeler zihin sarayının geri kalanından çok daha bulanıktı.

"Onda bir sorun var," diye hırladı Malum. "Onu tıbbi odaya götürmeliyiz."

Luka koruyucu bir şekilde önümde kaydı ama yanıt vermedi.

John, "İyi olduğunu ve sadece düşünmeye ihtiyacı olduğunu söyledi. Bırakın ne yapması gerekiyorsa onu yapsın."

"İyi değil, katatonik durumda," diye patladı Scorpius. "Zar zor nefes alıyor."

"Onu rahat bırakın," dedi John sertçe ve beni vücuduyla siper etti.

Göz kırptım.

Zaman yine çarpıtılmış.

Askerler arasında arkadaşlık kurulmasını engellemek için sıkışık tutulan dar bir ranzada yorganın üstünde yatıyordum. Uzak bir parçam yeni odamıza döndüğümü ve gece olduğunu fark etti.

Zihinsel olarak raflardan kitapları aldım ve kapak sayfalarına kadar açtım. Binlerce kitap karıştırmıştım.

Nadir Fae Canavarlarının Tarihi'ni açtım.

Kapattım.

Bitkiler Nasıl Yetiştirilir'i açtım.

Kapattım.

Resmi Barış Anlaşmalarının Yürürlüğe Girmesi'ni açtım.
Kapatıyorum-
Sonunda aradığım şeyi bulmuştum. Kitabı açtım ve
içindekileri yuttum. Şöyle yazıyordu,

Binlerce yıl önce, insan askerlerden oluşan sonsuz bir ordu diyarları fethetmek için yola çıktı. Bu istilaya karşılık olarak Yüksek Mahkeme, on sekiz yaş ve üzeri tüm sağlıklı erkek ve kadınların savaşmasını ve kendi krallıklarını savunmasını zorunlu kıldı.

Milyonlarca kişi askere alındı ve diyarların dört bir yanına yayılan savaşlarda savaştı.

İnsan askerler stratejik avantaja sahipti.

Zırh giymiş insanlar güçlü atların sırtından alevli oklar fırlatırken, yükselen mancınıklar ufukta alevli kayalar fırlatıyor, uzun sivri uçlu sırıklar ve kılıçlar saplanıyordu.

Buna karşılık, Yüksek Mahkeme'nin toprakları hiçbir zaman silah geliştirmemişti, çünkü bireysel güçler işgalcileri ortadan kaldırmada her zaman yeterli olmuştu.

Bu büyük bir yanlış hesaplamaydı.

Yüksek Mahkeme'nin orduları katledildi.

Tamamen yok olmak kaçınılmaz gibi görüldüğünde, güneş tanrısı meseleyi kendi ellerine aldı.

Savaşın ortasında tüm diyarların güneşleri beklenmedik bir şekilde elli derece daha sıcak yandı.

Işık tanrısı toprakları kaynattı.

Tüm insanlar, bitkiler ve hayvanlar yok oldu ve yüksek sıcaklıklara karşı doğal bir direnci olmayan her şey yoğun sıcağa maruz kaldıktan birkaç saat sonra öldü.

İnsanlar kendi diyarlarına geri kaçmaya çalıştı, ancak çoğu güvenlik için koşarken susuzluktan öldü.

Güneş tanrısı portalların yerini tespit etmek için birkaç insanı dünyaya kadar takip etti. Daha sonra muhafızlar yerleştirildi ve tüm hesaplara göre, insan türü savaştan bu yana başka bir diyara ayak basmayı hiç denemedi.

Bu geçitlerden yasadışı yollarla geçen kaçakçılar, güneş tanrısının dünya alemini aşırı sıcaklıkla cezalandırdığına dair hikayeler anlatırlar. İnsanların sürekli yok olma korkusu içinde yaşadıklarını iddia ediyorlar. Bu raporların hiçbirisi doğrulanmamıştır.

Yüce Divan insanlara karşı savaşı kazandıktan sonra, diyarlarda zaferin bedelinin çok yüksek olduğu konusunda bir fikir birliği oluştu.

Nüfus yok oldu ve güneş tanrısı diyarların sıcaklıklarını normale döndürdükten sonra bile yıkıcı iklim etkileri devam etti.

Yüzlerce buzulun erimesi ve soğuk suyun sıcak okyanus akıntılarına karışmasıyla şekil değiştiren diyar hiç bitmeyen bir buzul çağına sürüklendi. On gün içinde gezegen dondu.

Güneş tanrısı alemden özür diledi ve sıcaklığı artırmayı teklif etti, ancak tarihi Büyü Üniversitesi öğrencileri başka bir ısınma olması halinde gezegenin yaşanmaz hale geleceğini hesapladı.

Yüksek Mahkeme yorum yapmayı reddetti.

Vites değiştirici diyarı o zamandan beri toparlanamadı.

Fae aleminde mevsimler kayboldu ve yerini sonsuz bir yaz aldı. Monarşi izolasyonist oldu ve gelişmiş silahların geliştirilmesini yasakladı.

Canavar diyarının ılıman iklimi de yok oldu ve topraklar o zamandan beri sürekli yağmurla boğuşuyor. Fae'lerin aksine, liderler pahalı malların üretimine büyük yatırımlar yaptı.

ve birkaç yüzyıl sonra da ilk büyülü silahları yarattılar.

Güçlü bir diyar da ikiye bölünmüştü; gezegenin bir tarafı şekil değiştiren diyar gibi buz tutarken, diğer tarafı sürekli ateşle yanıyordu.

Bilinmeyen nedenlerden dolayı, insanlar asla istila etmedi ve Olimpos diyarı zarar görmeden kaldı. Isınmadan kurtulan ancak insan diyarına geri dönemeyen birkaç insan, savaş esiri olarak Olimpos'un maksimum güvenli hapishanesi olan yeraltı dünyasına götürüldü.

Gezegensel iklim etkileri bir yana, savaşın sonunda tebrik edilecek bir ordu yoktu, çünkü tüm diyarlardan en güçlü askerlerden sadece yüz tanesi savaş alanından sağ çıkabilmişti. Askerler ya insan silahları tarafından katledildi ya da şiddetli sıcaklıklara yenik düştü.

Resmi Barış Anlaşması, OPA, tüm krallıklar tarafından oybirliğiyle kabul edildi ve büyülü bağlarla uygulandı. Barış anlaşmaları, gelecekteki zulümleri önlemek amacıyla Yüksek Mahkeme ve güneş tanrısı ile çoğunlukla olaya karışmayan ay tanrıçası tarafından imzalandı.

Bağlam her şeyi siyah ve grinin tonlarıyla renklendirirken dar anlayış geniş bir çerçeveye yayıldı. Diyarlardaki insan varlığının eksikliği, herkese öğretildiği gibi ilkel ve zayıf olmalarından kaynaklanmıyordu.

Uğursuz bir sahte hatıra.

Uzamsal illüzyona tutunmayı bıraktım ve kitaplar raflardan yuvarlandı. Zihin sarayım hiçliğe karışırken yüzlerce kitap yığını devrildi.

SNAP.

Bilinç geri geldi.

Ağrı kafatasıma kızgın bir demir gibi saplandı ve doğrulup doğruldu.

Luka'nın kolu ranzanın kenarından sarkıyordu ve ben de onun elini tutuyordum.

Başım zonkluyordu.

Lejyonun geri kalanı ranzalarında uyurken, nefes alışlarım sessiz odada yüksek sesle duyuluyordu.

Titremeye başladım.

Güneş tanrısı hakkında böylesine korkunç bir bilgiyi nasıl unutmuştum? Jinx değildi, çünkü aldığı anıların kurtarılamaz olduğunu söylemişti.

On dört yaşımdaki anılarım neden bu kadar sisle kaplıydı?

Kasılmalarımın şiddetinden ranzam titriyordu ve Luka'nın başparmağı uykusunda beni yatıştırıyormuş gibi elimin arkasını okşuyordu.

Titreyen sol avucumu gözlerime bastırdım, sonra göğsümde ağır ağır asılı duran ölüm elmasını kavradım. Donmuş parmaklarıma sıcak geldi ve dokunduğumda titreşti.

Onu düşürdüm ve hareketsiz kaldı.

Ter alnımdan damladı ve yanarımdan aşağı süzüldü, sonra tenime yapışıp donarak izini durdurdu.

Altımdaki çarşafı buz kaplamıştı.

Kendimi hasta hissediyordum.

Lejyoner Oyunları'ndan sonra Lyla kollarını iki yana açmış ve şöyle demişti: "Her birkaç bin yılda bir galakside bir kırmızı dev patlar. Yüksek Mahkeme'nin yetki alanındaki diyarlara bağlanan bir portal içeren bir güneş sistemine çöker."

Görüşüm bulanıklaştı.

Tarih tekerrür ediyordu.

Son istila neredeyse hepimizi yok etmişti ve şimdi sıra dinsizlerdeydi ama arkamızda yayılan bir ordu olmayacaktı.

Bizi kurtaracak tanrılar olmazdı.

Bizler kurbanlardık, katliam için yemdik, teminattık.
Luka'nın nasırlı elini parmaklarım beyazlaşana kadar
sıktım.

Sonra gözlerimi kapattım.
Artık uyanık olmak istemiyordum.

Bölüm 3

LUKA

BAĞIMSIZLIK

AMORİST (NOUN): aşık olan bir kişi.

Aran konuşmuyordu.

Hoşuma gitmedi.

Sessiz kalan bendim ve John'un omuzlarına asılıp uygunsuz, hastalıklı şakalar yapan da oydu.

İkizim kolunu onun omzuna atmıştı ama her zamanki gibi birbirlerine yaslanmıyorlardı.

Hayır.

John, Aran'ı ağaçların arasında sürüklerken kristal mavisi gözleri kocaman ve görmüyordu.

Vadi ormanından gelen leylak rengi güneş ışığı ve zümrüt rengi, parıldayan bulutların arasından yansıyor. Yeni diyar renkliydi ve hava çoğunlukla ılıman görünüyordu.

Güneş karı ısıttı ve hemen eridi.

Buna karşılık, Aran'ın etrafındaki hava sanki donmuş gibi soğuktu. Diyarın geri kalanından fark edilir derecede daha soğuktu.

Endişeliydim.

Düşünmeye ihtiyacı olduğunu söylemişti ama John onu toprak patikadan aşağı çekerken neredeyse katatonik bir haldeydi.

Savaş kampını oluşturan yirmi bağımsız beton yapı.

Üs, yüksek dağlarla çevrili bir vadide inşa edilmiş ve alçak tavanlı binalar ağaçlar ve karla kamufle edilmiştir.

Yeni diyar, farklı unsurların garip bir karışımıydı.

Bana bir kimerayı anımsattı; bu canavar keçi, aslan ve ejderhanın zihin büken bir meleziydi. Birini şahsen gördüğünüzde, tek bir düşünceye kapılırdınız: bu var olmamalıydı. Diyar da aynı şekildeydi.

Kar taneleri düştü, sıcak zemine değdikçe cızırdadı ve alçak bir buhar tabakasına dönüşerek buharlaştı.

Yukarıda, lavanta rengi gökyüzü parılıyordu. Zar zor fark ettim.

Saatlerdir bir şey yememiştik ama iki lejyonumuz yan yana kafeteryaya doğru yürürken aç değildim.

Sadie adamlarının yanında yürümek için geri çekildi ve tüm dikkatim turkuaz saçların zeytin teniyle desteklendiği yere odaklandı.

Strateji odasına geri döndüklerinde, Dick sadece yüz askerin savaşacağını açıkladığında Aran susmuş ve John'un gözleri kırışmıştı.

Endişelenmedim.

Sosyal farkındalığı daha yüksek olan ikizimin aksine, etrafımda gelişen olayları umursamıyordum.

Umursuyormuş gibi bile yapamadım.

Tüm enerjim önümde yürüyen iki kişi tarafından ele geçirildi ve zihinsel olarak mücadele ettikleri endişesiyle tüylerim diken diken oldu.

Benim için hep böyle olmuştu. Karşılıklı bağımlılık sorunlarım o kadar güçlüydü ki fiziksel acıya dönüştüler.

John tökezledi ve ben onu sabitlemek için öne atıldım. Aran'ın dudakları minnettarlıkla nefes verirken küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Ben Aran ve John'a tutunup ikizimin elini sıkıca kavrarken çam ağaçları 003FX Gezegeni'nde sallanıyordu.

Kardeşim, mavi bukleleriyle bize yaslanan Aran'a korumacı bir şekilde bakarken geniş omuzları güç saçıyordu.

O bizim kalkanımızdı.

Rahatsızlığım biraz azaldı ama geçmedi. Asla da geçmeyecekti.

Yıllar önce bir kahin bunu doğrulamıştı.

Delphi kahini etrafımızda dans ederken ikizimin elini tuttum. Kollarını iki yana açmış, kahverengi saçları ayak parmaklarına kadar dökülmüş, kadimlerin dumanını içine çekiyordu.

"Karşılıklı bağımlılıkla sakatlanmışsın," diye şarkı söyledi kahin, akılsızca dönerken. Misty'nin gözleri büyüdü ve dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Kayıp prensler krala geri döndü ama artık bir bütün değiller. Diğerleri de öyle. Diğerinin yerine inanılmaz acılar çekecekler ve hepsi birlikte bir parça olacaklar."

Kahin çılgınca kıkırdadı ve John korkudan titredi. Önünde durdum, onu korumak için her şeyi yapmaya hazırlanırken kısa bacaklarımı genişçe açtım.

Şu anda, ağaçların arasında yürürken geniş omuzlu yansımama gülümsedim.

Kar John'un yanaklarını tozlandırırdı.

Büyüdüğünde kırbaç gibi güçlü ve gözlerinde muzip bir parıltı olan zorlu bir adam olabilirdi ama o her zaman benim küçük ikizim olacaktı. Korumam gereken çocuk.

Derimin içinde yaşayan dürtü bunu sağlıyordu.

Travma beni değiştirmişti.

Beni başkalarının tanıyamayacağı bir şeye dönüştürdü.

İnsan diyarında büyürken, koruyucu ailelerimiz ikimizi de düzenli olarak dövmüştü ama John'un durumu daha kötüydü çünkü karanlığını daha az kontrol edebiliyordu.

Bir gün yanlışlıkla bir bardak düşürdü ve bardak muşamba mutfak zemininde paramparça oldu. Parçaları toplamaya çalıştım ama artık çok geçti. Üvey baba John'a doğru hamle yaptı ve gözeneklerinden savunmaya yönelik bir karanlık aktı.

Geri çekildi, ona şeytan dedi, şeytan çıkarma ayini talep etti ve sahte bir tanrı hakkında bağırdı.

Her şey çok çabuk oldu.

Bir beyzbol sopası kemiklerimizi kırarken her şey bulanıklaştı ve bir arabaya itilerek uçuşuma götürüldük.

John'u uçuşumun kenarına fırlatırken dehşet içinde ağzım açık kaldı.

Şoka girdim ve karanlık bir dalga halinde üzerime çöktü. Koruyucu adam ortadan kayboldu ama ben çok geç kalmıştım.

Arabadan tökezleyerek çıktım, yıkım varlığını dümdüz e d e r k e n dizlerimin üzerinde hıçkıra hıçkıra ağladım.

John'a katılmak için kendimi uçuşumdan aşağı attım.

Lothaire cisimlendi, beni yakaladı ve tek bir hareketle uçuşumdan atlayıp yaralı ikizimin yanına indi. Ben daha ne olduğunu anlayamadan, başka bir diyara geçtik.

Lothaire yaydığım enerjinin o kadar yüksek olduğunu söyledi ki Yüksek Mahkeme tarafından beni işe almak için gönderilmiş.

Onu görmezden geldim ve John'a odaklandım.

John'un bana geri dönmesi için cadıların neden olduğu bir komada üç hafta geçmesi gerekti.

Bu süre zarfında vampirlerin var olması ve birden fazla dünya olması umurumda değildi. Lothaire'in karanlığımızı tanıması ve biyolojik ebeveynlerimizin kim olduğunu bilmesi umurumda değildi.

Hiçbirinin önemi yoktu.

John'u bir daha asla hayal kırıklığına uğratmayacağıma dair hayatım üzerine yemin etmişim. Geçmiş şimdiki zamanla karıştı.

"Bize kehaneti ver, kahin," diye sertçe sordu kral.
"Bilmece gibi konuşmayı bırak. Onları korkutuyorsun ve

Yeterince şey yaşadılar." John'un elini o kadar büyük bir güçle kavradım ki parmaklarıma kramp girdi.

Şimdiki zamanda, karlı ağaçların gizlediği bir binaya vardık. Yeşil kapının üzerinde "Kafeterya" yazıyordu.

John kapıyı açmak için çekilmeye çalışınca panikten boğazım düğümlendi. Tenimde kaşıntı patladı, bu yüzden onu ve Aran'ı daha sıkı tuttum. Neyin yanlış olduğunu anladığında uzanmayı bıraktı.

Ondan ayrılmaya dayanamıyordum.

Bu kadar uzun süre ayrı kaldıktan sonra olmaz. Bir daha asla.

Siğ nefes aldım.

"Elbette Kralım, daha açık olmama izin verin." Kahin kıkırdadı ve ellerini havada döndürdü. "Bu kaderi ilan ederken yıldızların ağzından konuşuyorum." John'u arkama doğru ittim, cılız bedenimle onu korurken kalbim korkuyla çarpıyordu.

Yemekler çalışanlar tarafından dağıtılırken üçümüz birlikte masaya oturduk.

Ben sandalyemi John'a yaklaştırdım, o da sandalyesini Aran'a yaklaştırdı. Birbirimize yaslanarak oturduk.

Derin nefes alarak sakinleşmeye çalıştım.

Etrafımda sesler konuşuyordu, ama söyledikleri tek bir kelimeyi bile duymuyordum, çünkü onları umursamıyordum.

Arkadaş edinmedim.

Herkesi görmezden geldim.

Konuşmadım ya da iletişim kurmadım.

John ve şimdi de Aran'dan başka kimse yoktu. İki kişi dünyanın merkeziydi.

Onlar benim dünyamdı.

Uçurumdaki o kader günü, ikizime olan bağlılığımı varlığımı tanımlayan bir şeye dönüştürmüştü.

Karşılıklı bağımlılık hayatımın her anını tüketti. O bendim.

Biz bir bütünün iki yarısıydık ve John bir maske takıp sosyalleşebilse de

aynı bağımlılık.

Anılar etrafımda dönüyordu.

Geçmiş canlıydı ve bana doğru uzanıyordu.

Kral, krallığa kayıp prenslerin bulunduğunu asla açıklamamıştı, çünkü kardeşinizden başka birinin var olduğunu kabul etmeyi reddederseniz güçlü bir krallığı yönetemezsiniz.

Diğer herkes sizin için çoktan ölmüşse, hayatta kalmanın politik oyununu oynayamazdınız. Bu yüzden kayıp prensler kayıp olarak kaldılar; yabancı bir diyarda yaşayan kurtarılmış insanlardan başka bir şey değildik.

En çok bu şekilde hoşumuza gitmişti.

Ama zamanla kral hayal kırıklığına uğradı çünkü sorunlarımdan kurtulacağımı düşünmüştü. John'un farklı birine dönüşmeme yardım edeceğini düşünmüştü.

İkizim beni olduğum gibi severdi.

Sonuç olarak, Lothaire yıllar sonra bizi Elit Akademi'ye götürmek için geri döndüğünde, kral korkunç bir karar verdi: kimliğimizi gizli tutması karşılığında Lothaire'e gizli bilgilerle şantaj yaptı. En kötüsü de, Lothaire'i her seferinde sadece birimizin Elit Akademi'ye gitmesine izin vermeye ikna etti.

Kral, krallığı yönetmek için yeteneklerimize ihtiyacı olduğunu iddia etti.

Yalan söyledi; bu, felç edici bağımlılık sorunumuzu çözmek için umutsuz bir girişimdi.

Kral bizi bir kenara çekti ve ikimizin de başka biriyle ilişki kurduğunu kanıtlarsak yeniden bir araya gelebileceğimize söz verdi.

Sonrasında Elite Academy'de hayatımın en kötü eğitim yıllarını geçirdim.

Benim John olduğumu düşünüyorlardı ve ben de onları düzeltme zahmetine girmiyordum çünkü onlar benim için var olmamışlardı. Hiçbir şekilde önemli değillerdi. İkizimin ikimiz için de sosyalleşmesine izin verdim; bu benim için değildi.

Elite Academy'deki zamanımın başlangıcında, bir yüzler denizinde yalnızdım.

İssız.

Bağlantısız

Ta ki tekinsiz gözleri ve alaycı bir ağzı olan mavi saçlı bir çocuk kolunu omuzlarıma atıp bana John diyene kadar.

Aran'ı görmezden gelmeye çalıştım ama bu imkansızdı.

Karmaşık bir nedenden ötürü, karanlık denizde hayatta kalmak için çırpınan bu güzel çocuğa yardım etmek istedim. Dudaklarıma bir pipo bastırılıp kulağıma bir şaka fısıldanırken kalbim göğsümde çılgınca çarpıyordu.

Aran yanımdan ayrılmayı reddetti.

Ve hayatımda ilk kez John olmayan birine bağlandım.

Başka birini gördüm.

Kardeşi dışında kimseyle iletişim kurmayı reddeden ikiz tedavi edildi.

Aylar sonra, Aran'ı evlendirmek istediğimizde kral rahatlayarak ağladı ve ailesiyle birlikte sevindi. İsteddiği her şey gerçekleşmişti.

Ama üçümüz yeniden bir araya geldiğimizde, kralın planının hiç de işe yaramadığını hemen anlamıştım.

Artık tek bir kişiye bağımlı değildim. İki kişiye bağımlıydım.

Sanki kâhin o kader gününde mağarada kehanette bulunmuş gibiydi.

Gözleri yuvalarından fırladı ve kollarını iki yana açarak kehanetin dudaklarından dökülmesini sağladı. "Ana sayı kayıp prensleri çevreliyor. İçlerinde en güçlüsü; iki, üç olacak. Gördüğünüz gibi üçün katları altındır. Kırık ruh onları karanlığın çarpık yollarına sürüklese de üçün üçü olarak kalacaklar. Ebediyen."

Aran'ın kehanetteki üçüncü kişi olduğunu doğrulamak için Delphi'deki kutsanmış dumanı tüttürmeme gerek yoktu.

Bunu ruhumda biliyordum.

Şimdi kafeteryada yanımda, ben meyveleri ısıruk büyüklüğünde parçalara ayırıp ikizime verirken Aran başını ellerinin üzerine yaslamış boşluğa bakıyordu.

John'un bunların ne için olduğunu sormasına gerek yoktu, çünkü aynı dalga boyundaydık; Yunanca lambda harfinin sırtımda dövme olması bir nedeni vardı.

Ona elle yemek yedirdi.

Birlikte ona baktık.

Masanın karşısındaki şeytanlar bir şeyler söylediler, ama ben onların sözlerini kaydetmedim; dikkatim tamamen Aran'a odaklanmıştı.

Onu besleme ihtiyacından tüylerim diken diken oldu.

Hayatım boyunca ikizim acı çektiğinde ben de acı çektim.

Aran acı çektiğinde, ben de acı

çektim. Ben böyle çalıştım.

Mağaradan sonra kral kahinin kehanetinden memnun kalmamış. Diğer krallara ve kraliçelere bunun ne kadar adaletsiz olduğu konusunda öfkelenmişti çünkü biz zaten karanlığı biliyorduk. Krallar ve kraliçeler, zavallı Karanlığın Prensleri hakkında mırıldanırken başlarını salladılar.

Asık suratla başımızı salladık.

O gece John ve ben ortak yatağımızda heyecanla kıkırdadık çünkü için ne anlama geldiğini biliyorduk. Tüm hayatımız boyunca sadece ikimiz olmayacaktık. Sevecek başka birini bulacaktık.

Aran ona uzattığı meyveyi özenle yerken John gözümüne takıldı ve sırtıttı.

Masanın üzerine eğilerek kolumu omuzlarına doladım ve ikisinin de yemek yediğinden emin olurken parmaklarımı kıvrıcık turkuaz saçlarına doladım.

Midem homurdandı ama umurumda değildi.

John'un tabağına biraz daha yemek koydum ve o da gülümsedi. Gamzeleri benim evimdi.

Yorganın altında ellerimizi birbirine kenetledik ve John gülerken gamzeleri yanaklarında belirginleşti. Sırt üstü yuvarlandım ve ona katılırken karnımı tuttum.

Aran ve John'un yemek yemesini pür dikkat izledim. İkisi benden asla ayrılmayacaktı, eğer ayrılırlarsa ben ölmüş olurdum.

Ertesi gün kahvaltıda kral diğer iki kişiye kahinin nasıl bir sahtekâr olduğunu anlattı. Geleceğimizde ışığı nasıl hak ettiğimizi anlatıp durdu. Kraliçe menekşelerle kaplı gümüş tahtından bize sırtarak bakarken görkemli gözlerinde zekâ parıldıyordu.

Ben de sııttım.

John kraliçeye göz kırptı ve parmaklarını havaya kaldırdı.

Başını arkaya eğdi ve güldü.

"Üçün üçü. Sonsuza dek," diye fısıldadı kraliçeye, gülümsemesini küçük eliyle kapatırken.

Kraliçe güldü çünkü kralın göremediğini görmüştü ve gülümseyerek "Şanslı çocuklar" dedi.

Başımızla onayladık.

Kraliçe diyarlardaki en önde gelen büyü bilginlerinden biriydi çünkü çoğu zaman başkalarının göremediklerini görebiliyordu. Bu sefer de bir istisna değildi.

John masanın altından üç parmağını hafifçe kalçama dokundururken sııttı ve bu hareketiyle göğsüme sıcaklık doldu.

Yemekten sonra, John'un eli Aran'inkine sarılıyken, onu ağaçlarla çevrili patikadan lejyonumuzun uyku odalarına doğru taşıdım. Şekil değiştiren lejyonu kendi barakalarına doğru ayrıldı. Krallar arkamdan yürüyordu, tedirginlikle kabarıyor ve nefeslerinin altında hırlıyorlardı.

Hazinemi kavrarken zar zor fark ettim.

Aran, ikizimin elini tutarken bana sarılıp kayıp kitaplar ve saraylar hakkında mırıldandı.

Göğsümle onu soğuk havadan korurken kar taneleri turkuaz bukleleri tozlandırdı.

Pozisyon tanıdıktı.

Elit Akademi'ye döndüğümüzde, Karadeniz'de saatlerce koluma tutunmuş, yorgunluktan titrerken omuzlarımdan sarkmıştı. Onu kayalık kıyıdan güvenli bir yere çekerken kolları boynuma dolanmıştı ve kırık bir karyolada birbirimize sarılarak uykuya dalmıştık.

Şimdiki zamanda, kar onun pembe yanaklarını öptü. Buz, elmacık kemiklerine bir süs gibi yapıştı.

Nefesleri incecik buz pufları halinde çıkıyordu ve ben solgun boynunun zarif sütunu ve nabzının hafif dalgalanması karşısında büyülenmiş bir halde bakakalmıştım.

Rüya gibi görünüyordu.

Onun varlığı bana dünyadan bir sığınak sağladı ve tıpkı ikizim gibi o da evimdi.

Nihayet odamızın sıcaklığına geri döndüğümüzde, kıvrıcık başının arkasını koruyucu bir şekilde kavradım ve onu kendisine ayrılan ranzaya yatırdım.

Rahatlayarak iç çekti.

Savaş botlarının kilidini açarak nazikçe ayaklarından çektim ve yorganı göğsünün üzerine çektim.

Alnındaki bir kıvrımı fırçaladım.

Koyu kirpikleri dalgalandı.

John bana yaslandı ve ben de onun yakınlığından keyif aldım. Birlikte onu izledik. Kardeşlik ve sevgi bağları, bulutlu bir günde altın bir güneş ışığı gibi aramızda tıngırdıyordu.

John yavaşça üç parmağını öptü, sonra Aran'ın kızarmış yanağına bastırdı. Beni yanağımdan öptü, sonra üst ranzasına tırmandı.

Donup

kaldım.

Duygusal.

Bunalmış.

Aran'ın ayaklarını battaniyesinin altına sokarak, savaş kampına taşındığımızdan beri her gece yaptığım gibi bir kolumu ona doğru sarkıtarak onunkinin üstündeki ranzama tırmandım.

Narin parmakları benimkilere dolandı. Soğuk ve solgun, sıcak zeytin teniyle tezat oluşturunuyordu.

Yarı uykulu haldeyken bile Aran elime uzanmıştı.

Bu pozisyon ikimiz için de rahatsız ediciydi ama ikimiz de diğerinin dokunuşu olmadan uyuyamıyorduk.

Gerginliği dışarı attım. Zorlama sıcak bir şeye, yeni ve değerli bir şeye dönüştü.

"İyi uykular kardeşim," diye fısıldadı John yukarıdan. "Birlikte geçirdiğimiz her gün için minnettarım."

"Birlikte geçirdiğimiz her gün bir lütuf, bir daha asla yanınızdan ayrılmayacağım" derken sesim çatallaştı. Ayrılığın cehennem ateşinden kurtulmuştum ve şimdi onların yanında hayat bir rüya gibi geliyordu.

"Sonsuza dek," diye mırıldandı.

Savaşa gidiyor olmamızın bir önemi yoktu. Diğer insanların aksine ben hiçbir zaman koşullara takılıp kalmadım. Hayatınızı oluşturan, size en yakın olan insanlardı. O kadar.

Diğer insanlar bunu hiç anlamıyor gibiydi.

Narin parmaklarım avucuma doğru kıvrıldı.

John iki uzun kolunu yatağın önünden sarkıtarak ellerini saçlarıma gömerken üstümdeki dar ranza gıcırdadı.

Her gece üçümüz de garip pozisyonlarda kıvrıla kıvrıla uyurduk.

Bağlı.

Dokunuş ruhlarımızı yansıttı.

Unutulmaya doğru sürüklenirken dudaklarımda bir gülümseme belirdi çünkü kraliçenin on yıl önce anladığı şeyi kral hala kavrayamamıştı: Birlikte ışıık olduğunuzda karanlıktan korkmazsınız.

Kehanet bir felaket habercisi değildi; bir cennet vaadiydi.

Elite Academy'deki son birkaç yıлымda gerçek bir karanlığın acısını çekmişim: yalnızlık.

İnsanlarla dolu bir evrende yalnız ve bağlantısız bir şekilde, tenim sürünürken ıssızlık içinde boğuldum.

asla anlayamazdım. Bir hiç olana kadar kenarlardan aşılanmıştım.

Ben hiç kimse değildim.

Şimdi sevdiklerim sıcak parmak uçlarını etime bastırıyor ve kanımız bedensel formlarda birlikte çarpıyordu.

Birbirimize bağlıydık.

Sonsuza kadar.

Onları asla bırakmıyordum.

Aran'ın boynunda ve bileğinde asılı duran nişan takıları bu sözün bir kanıtıydı. Parçalar paha biçilemezdi, kişinin ruhunu algılayan ve onları mücevherleri verenlerle bağlayan nadir büyülerle doluydu.

Bir evlilik töreni düzenleyene ve resmi bağlanma sözlerini söyleyene kadar, büyü çoğunlukla etkisizdi. Mücevherin tek yaptığı Aran'ın ruhunu tanımaktı.

En azından kraliçenin bize söylediği buydu.

Büyü, sadece kültürümüzün liderleri tarafından kullanılan eski bir büyüydü ve o zaman bile en son binlerce yıl önce kraliçe evlendiğinde kullanılmıştı.

Aran buna layıktı.

Törene kadar çoğunlukla uykuda olsa da, hala birbirimize verdiğimiz sözlerin sembolüydü ve bunun bir anlamı vardı.

Bir gün, bağı tamamlayacaktık ve büyü ruhlarımızı birbirine bağlayacaktı.

O zamana kadar tek yapabileceğim Aran'a tutunmaktı. Ruhum zaten onundu.

Dinlenirken yanağımdan acı dolu bir gözyaşı süzüldü çünkü Yüksek Mahkeme onu ve kralları şekil değiştiren diyarında terapi için programlamıştı, bu da ayrılacağımız anlamına geliyordu.

Bu tam bir işkence olurdu.

Bölüm 4

ARAn

TERAPİ

FERİNE (ADJEKTİF): yabani

Tick. Sonsuzluk. Tock.

Sarı duvar kâğıtları ofis duvarından gözyaşı gibi sıyrılırken saatin ibreleri doğal olmayan bir şekilde yavaş hareket ediyordu.

Arka planda sesler uğulduyordu.

Ön plan bulanıktı.

Dinsizlere karşı savaş hakkındaki gerçeği öğrendiğimizden beri bu böyleydi.

Klima başımın üstüne soğuk hava püskürtürken göğüs kafesimden aşağı ter damlıyordu. Yağmur, sıkışık ofisin tek penceresine çarpıyordu.

Dişlerim takırdadı.

Dışarıdaki hava kasvetliydi; içerideki hava ise göz yaşartıcıydı.

Gökyüzü suyla şişmişti ve oda pişmanlık, utanç, öfke ve kimsenin konuşmak istemediği diğer tüm çirkin duygularla dolup taşıyordu.

Yok eden duygular.

Hastalıklı bir sessizlik içinde oturduk.

Son zamanlarda kelimeler silahlarımız, yalanlar ise büyülü mermilerimiz oldu.

"Aran, dikkatini bana veriyor musun?" Dr. Palmer parmaklarını yüzümün önünde şıklattı. Ne yazık ki, bir kişi "sessizce otur ve üzül" notunu almamıştı.

Göz kırptım.

Parmaklarını tekrar şıklattı.

"Hayır." Sesim çatallaştı ve dudaklarımı ıslattım. "Seni dinlemiyordum."

Terapistim derin bir nefes aldı. "Yüksek Mahkeme bu adamların sizin kader arkadaşlarınız olduğunu ve savaş için onlarla işbirliği yapmanız gerektiğini söylüyor. Bu terapi seanslarını zorunlu kıldılar çünkü hepinizin birlikte nasıl çalışacağınızı öğrenmeniz ve güçlerinizin tamamını ortaya çıkarmanız gerekiyor."

Kilidini açacağım tek şey Malum için bir ağızlık olacaktır.

Kalemini yanımdaki yıpranmış kanepede oturan üç şeytana doğrulttu.

Dördümüz yer değiştirdik.

"Ama geçen hafta onlardan nefret ettiğinizi söylemiştiniz?" Kaşlarını çatı. "Ve sonra detay vermeyi reddettin."

Şaşkınlığını anlayamadım.

Nefretim noktalı bir ifade olmalıydı: tam bir cümleyi bitirmek için kullanılan bir noktalama işareti.

Bazı nedenlerden dolayı kimse nefretimi nihai olarak kabul etmek istemedi.

Krallar.

Dr. Palmer.

Yüksek Mahkeme.

Herkes fikrimi değiştirmemi bekliyordu.

Buz, tamamen uyuşana kadar uzuvlarımdan aşağıya doğru ilerledi, hareketsiz dururken aynı anda hiçliğin derinliklerine doğru yuvarlandım.

Uzay büküldü.

Tick. Sonsuzluk. Tock.

Dr. Palmer dudaklarını büzdü. "Aran, soruya cevap verebilir misin?"

Boş gözlerle ona baktım. Buz göz kapaklarımı dondurmuş ve kornealarımı mumyalamıştı.

"Bu adamlardan nefret mi ediyorsun?"

Sanki iki kişilik klostrofobik bir odada düşmanlarımın yanında sıkışıp kaldığımı hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi tekrar işaret etti.

Başımı çevirmeyi reddettim çünkü yeterince görmüştüm: acayip geniş omuzlar, uzun soluk parmaklar, duygusuz tavırlar, sıcak kahverengi gözler, bana ihanet ederken pembe pembe kızaran yanaklar. Rahatsız edici derecede yakışıklı üç yüz.

Sorun hiçbir zaman görünüşleri olmamıştı. "Um-" Öksürük krizine girdim.

Herkes bana odaklandığında odadaki gerilim on kat arttı. Utanırdım ama anlamlı bir şey hissetmeyi on yıl önce bırakmıştım.

Geçen hafta savaş kampında hiçbir şey hissetmemeye başlamıştım.

Dick konuşmuş ve yalanlar yıkılmıştı.

Gerçek -eski barış anlaşmaları- iğrenç bir canavardı.

Şimdi Dr. Palmer bana yarısı dolu bir bardak ılık su uzattı ve ben de boğulana kadar yuttum.

Sıvı gömleğime döküldü.

Orion sırtımı sıvazladı ve ben onun dokunuşundan ürktüm. Elini çekerken yumuşak, yaralı bir ses çıkardı.

Klima yüksek sesle uğulduyordu.

Bir rüzgâr, yağmuru sıçratarak binanın yan tarafına çarptı.

Tüm dikkatimi suda boğulup ölmeye odakladım, ama işe yaramadı, ben de konsantrasyonumu içbükey olana kadar omuzlarımı kamburlaştırmaya yönelttim.

Yarısı boş su bardağını ayaklarımın dibinde, bir zamanlar beyaz ama şimdi açık kahverengi olan halının üzerine koyarken, Dr. Palmer'ın bardağı almayı unutacağımı biliyormuş gibi kaşlarını çattığını fark etmemiş gibi davrandım.

Boğazımı üç kez temizledim.

Öksürdüm.

Dudaklarımı ıslat.

"Aran, lütfen istediğin kadar zaman ayır." Ağzı bir şey söylüyordu ama kısılmış gözleri ve kısıtılmış dudakları başka bir şey söylüyordu.

"Tamam." Sesim çok uzaklardan geliyordu ve sanki başka biri konuşuyormuş gibi hissediyordum.

Sağ gözü seğirdi. Bir. İki. Üç. Dört kez. Kanepede çürüdüm.

"Aran." Dr. Palmer parmaklarını art arda iki kez şıklattı ve silah sesi gibi bir ses duyuldu.

Bir sıçrayışla doğruldum.

Kalemini bana doğrulttu.

Bir silah.

Birinin kornea atardamarını kalemle delebilirsiniz. Birinin gözlerini oyabilirsiniz. Karnından şişleyebilirsiniz.

"Aran," dedi Dr. Palmer sert bir sesle.

"Evet, arkadaşlarımdan nefret ediyorum. Aslında benden iğreniyorlar." Dilimi çıkarıp parmağımla işaret ettim, bir yandan da öğürüyordum, belki söylediklerimi anlamamıştır diye.

İyi (sinir bozucu) doktor panosuna bir şeyler yazdı ve gözlerim ağırlaşırken başını salladı.

Bir savaş körlüğüne doğru gidiyordum. Serbest düşüş.

Dik oturmaya çalıştım ama omuzlarım çöktü.

Çalıştıramadığım kanatların hayali ağırlığıyla sırt kaslarım yandı.

Lejyoner Oyunları'nda bile aslında hiç uçmamıştım. Sadece toprağa doğru yuvarlandım ve bir direğe çarpmadan önce bizi yavaşlatmak için kanatlarımı kullandım.

En azından kendimi yüksekten atma konusunda iyiyim. Profesyonel bir uçurum dalgıcı olmalıyım.

Zaman çarpıtılmış.

"Ruh eşleriniz sizi iğrendiriyor ve onlardan nefret mi ediyorsunuz?" Dr. Palmer yavaşça konuştu ve "iğrenme" ve "nefret" kelimelerini sanki bir şey anlatmak istermiş gibi telaffuz etti. "Geçen hafta da böyle demiştiniz. Doğru mu?"

Bir şey ima ediyorsa da anlamıyordum.

Başımı salladım ve alt dudağımdaki kalıcı kabuğu çekiştirdim.

Scorpius sert bir sesle, "Toplamayı bırak," diye emretti.

Sıçradım ve elimi yüzümden çektim. Bir kalem kağıda bir şeyler karalıyordu.

Benim hakkımda mı yazıyordu? Kaba.

Gözlerimi devirdim, parmaklarımı dudağıma götürdüm ve sulu bir deri parçasını kopardım.

"Sana seçmemeni söylemiştim," dedi Scorpius. "Orion, kızın elini çek."

Erkekler tarafından rahatsız edilen başka biri var mı? Sadece ben mi? Güzel.

"Bana dokunursan," dedim yorgunca, "seni öldürürüm." Doktor yüzünden "hepimizi öldürürüm" kısmını atladım.

İhtiyacım olan tek şey seri cinayete meyilli bir manyak olarak teşhis edilmemdi.

Ben de öyle miydim? Belki de. Hayatımın geri kalanında ağır ilaç tedavisi görmek ve bir odaya kapatılmak istiyor muydum? O da belki. Sadie'nin orada olup olmamasına bağlıydı.

Orion bana baktı. Ben de duvara baktım.

Favori gösteren biri değildim, özellikle de söz konusu düşmanlarım olduğunda - ama Orion en sevdiğim, Malum ise en sevmediğim kişiydi. Yüzde yüz.

Sessiz adamın Scorpius'la aramda bir tampon görevi görmesine ve ikisinin Malum'u görmemi engellemesine minnettardım.

Krallar azalan korkunçluk sırasına göre oturdular. Onlar vardı onların kollar dökümlü üzerinde bir Dr. Palmer birbirlerinin omuzlarına sarılıp aralarında fısıldaşırken konuştuk.

Üçü birbirine uyuyordu.

Sonra ben vardım.

Scorpius bana dik dik bakmak için öne doğru eğildi ve Orion'un kaslı kalçası benimkine uygunsuz bir şekilde bastırdı. İkimiz de eşofman giyiyorduk ama sırtımdan aşağı acı akıyordu.

Nefesimi sertçe verdim ve sızlanmamayı başardım.

Bazı durumlarda acının daha keskin hissedilmesi komikti. Bazen adrenalin ve depresyon acıyı maskeliyor, bazen de ıstırabı artırıyordu.

Artık hiçbir şey onu maskeleyemezdi. Hamdım.

Hayat acımasız bir kaltak.

"Arkana yaslan." Dr. Palmer, Scorpius bir hışımla koltuğa yaslanana kadar ona ters ters baktı.

"Hepinize bu seansların sizin yararınıza olduğunu hatırlatmak isterim." Her birimize kaşlarını çattı. "Yüksek Mahkeme'nin terapiye zorladığı kişi ben değilim-bir savaşı birlikte yönetmek zorunda olduğum insanlarla bağ hastalığından muzdarip olan ben değilim." Alay etti, sanki ona kalsa bizi asla lider olarak seçmezdi. "Ama siz seçtiniz."

Bakışları kesiciydi.

Neden onu savaş için askere almadık? İyi bir general olurdu.

Dr. Palmer sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi gözlerini kıstı.

Onu insanları bıçaklarken görebiliyordum. Scorpius bir dizi küfür savurdu. E-x-h-a-u-s-t-i-o-n.

Beni parçalara ayırdı.

"Orduya katılmalısın" dedim ve aynı anda "Aran, nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Bana alaycı bir bakış attı. "K o n u ş u l m a d ı k ç a konuşma."

"Evet, General," diye fısıldadım.

Bir yağmur damlası camın üzerinde iz bıraktı.

"Peki cevap vermek için şimdi konuşabilir miyim, yoksa bir zaman sınırı var mı?" Ona nasıl söyleyeceğimi düşünürken sordum.

bir kamyon tarafından ezildi.

"Aran." Adımı bir lanet gibi söyledi ve derin bir nefes aldı. "Devam edelim, Scorpius sana ne yapacağını söylediğinde nasıl hissediyorsun?"

Tırnağımı dudağıma daha da batırdım.

"Sana emir vermesinden hoşlanmıyor musun?" İşaret ederek çenemden aşağı damlayan kana baktı.

Alay ettim. "Belli ki öyle değil." Dilimdeki bakır tadını eşofmanımın koluyla silmeye çalıştım.

Dilimde atan bir kalp zonkluyor. Annemin kanı boğazımda.

"Sana dudağını karıştırmamanı söylemiş olması-" Dr. Palmer bir şeyin farkına varmış gibi başını salladı (hayal görüyordu). "-inadına hareket etmene neden oluyor. Kin, hayal kırıklığı veya ihanet gibi olumsuz bir değere verilen yoğun bir psikolojik tepkidir."

Yağmur pencereden kasvetli bir şekilde süzülüyordu. Soğuk hava başımın üstünden esiyordu. Orion'un kalçası benimkine bastırdı.

"Bu adamlar sana ihanet mi etti?"

Scorpius'un kıkırdaması sertti, sanki acıdan hırıltılı bir ses çıkarıyordu.

Ben de ona katılırdım ama erkeklerle birlikte gülmezdim. Sadece onlara gülerdim.

Kafamın içinde bir ses şakama güldü, var olmayan bir canavar gibi, sözde var olan Melek Bilinci gibi, bir melek koruyucu gibi, bizi mahsur bırakan, savaşı eski barış anlaşmaları gibi.

Sorun

değil.

Ben

iyiyim.

Beynimi anlıyorum, diye kendimi rahatlattım.

Yalancının paradoksu - yanlış olduğunu bilseydiniz yalan söyleyemezsiniz, ama yanlışsa, o zaman bir yalancıydınız. Bu döngü sonsuza kadar devam etti.

Ağır elmas bileziğin canlıymış gibi karıncalandırıldığı bileğimi ovuşturdum. Sıcak bir şekilde titreşti, sonra durdu ve bunu hayal edip etmediğime karar veremedim.

Bilinçaltım bilincime bir şeyler haykırıyordu ama beynimin içinde anlayamadığım ölü bir boşluk vardı. Bilginin söndüğü bir boşluk vardı. Bir uçurum.

Belki de bir saray katında çığlık atarak geçirilen saatlerdi.

Belki de anılarımı çalan hiç sahip olmadığım küçük kız kardeşimdi.

Belki de bana eziyet eden üç adamdı. Belki de bendim.

Kafamı duvara çarpmak istedim.

"Duygularınız mantıklı ve geçerli, özellikle de ihanete uğramış hissediyorsanız," dedi Dr. Palmer yavaşça, sanki ben bir embesilmişim gibi.

Ona donuk donuk baktım.

"Belki de onların eylemlerinden dolayı kendi derin incinmişlik hissin yüzünden kindar hissediyorsundur?" Başını salladı. "Seni özellikle hayal kırıklığına uğratacak bir şey yaptılar mı?"

Kara buz boğazımı yaktı ve yüzündeki kibirli sırıtışı silmem gerekti.

"Malum yüzüm eriyene kadar beni ateşe verdi ve bunun için asla özür dilemedi" diye ağzımdan kaçırdım.

Dr. Palmer yazmayı bıraktı ve yüzü kızardı.

İki gözü de seğirdi. Bir. İki. Üç. Dört. Beş. Altı. Yedi kez. Yeni bir rekor.

Yanımdaki üç adam kaskatı kesildi.

Dr. Palmer ağzını birkaç kez açıp kapattı. Sonunda konuştuğunda her kelimeyi abartılı bir şekilde telaffuz etti. "Bana senin-" Boğazını temizledi ve panosunu kontrol etti. "-Ignis seni ateşe mi verdi - rolü seni sevmek ve beslemek olan eşini?"

Şimdi her zamankinden daha fazla duygu gösteriyordu.

Annesini öldüren aranan fae prensesi olduğum için erkek kılığına girdiğimi öğrendiğinde gözünü bile kırpmamıştı ama şimdi gözleri yuvarlaklaştı

Terapi seansının neden garip olduğunu anlamış gibi dehşetle.

Sonunda.

Scorpius yüksek sesle alay etti. "Bir Ignis sadece Muhterem'ini sevmez ve ona değer vermez. Bu taşralı ve acınası bir tanımlama. Hayatının amacı Saygıdeğer'ine tapınmak, onu beslemek, barındırmak ve ona takıntılı olmaktır; bu aşk kadar önemsiz bir şey değildir."

Malum, "Sadece onu seveceğimi ima etmek saygısızlıktır," dedi.

Hiç bir konuşmanın ana fikrini tamamen kaçırdınız mı?

Dr. Palmer krallara kuşkuyla baktı ve teni soldu.

Gülümsedim.

Herkes çift terapisinin amacının terapistinizin sizi eşinizden daha çok sevmesini sağlamak olduğunu bilirdi, ben kazanmıştım.

"Saygıdeğerini önemsemekten bahsediyorsun ama Aran'ı ateşe mi verdin?" Malum'a bakarken sesi alışılmadık bir şekilde tizleşti.

Duvardaki bir resim aniden kırmızı alevler içinde kaldı ve tepelerin arasında eğlenen iki şekil değiştiren eriyerek küle dönüştü.

Dramatik ironi.

Dr. Palmer'ın sesi bir oktav daha yükseldi. "Bana Aran'ın senin Saygıdeğer'in olduğunu mu söylüyorsun?" Alev alev yanan duvara bakmadı bile. Tüm dikkati kralların liderinin üzerindeydi. "Ve hayatının amacı onunla ilgilenmek mi?"

Malum onaylarcasına homurdandı.

"Yine de yüzü eriyene kadar onu ateşe mi verdin?" Tekrar homurdandı.

O böyle söylediğinde... berbattı.

Panosuna öfkeyle bir şeyler karaladı ve gözlüklerini burnunun üst kısmına öyle bir kuvvetle bastırdı ki

tel bükülmüş. "Bunun için ondan özür dilemen gerektiğini düşünmüyor musun?"

Orion yüzünü buruşturdu ve bacağını benimkine daha sert bastırdı. Scorpius nefesinin altında bir şeyler mırıldandı. Ellerimi ceplerime soktum ve pipomu okşadım.

Kralların liderinin özür dilemesini sağlamak, bir erkekle sağlıklı bir ilişki kurmaya çalışmak gibiydi.

İmkansız ve üzücü.

Malum dişlerini gıcırdattı. "O sırada erkek kılığındaydı. Onun benim Muhterem'im olduğunu bilmiyordum. Çok farklıydı." Sesi sert ve sertti.

Doktor sandalyesini bana doğru çevirdi. "Malum'un sözleri seni nasıl hissettiriyor, Aran?"

Pipomu dudaklarımın arasına aldım ve sertçe içime çektim.

Onu aylar önce Sadie ile gördüğümünden beri ilk kez sigara bağımlılığım hakkında yorum yapmadı.

Monoton bir sesle, "Derisi eriyene kadar onu yakmak istiyormuşum gibi hissediyorum," dedim.

"O zaman yap," diye hırladı Malum ve bana ters ters bakmak için öne doğru eğildiğinde sarsıldım. "Bu konuda sızlanmayı bırak ve beni ateşe ver, o zaman ödeşmiş oluruz - neden bu konuyu açıp durduğunu anlamıyorum? Bırak da seninle ilgileneyim. Bunu geride bırakmalıyız, bu lanet savaşla ilgili yeterince endişemiz var."

Çelik grisi gözler beni koltuğuma mıhladı.

Alevler kıkırdadı ve yanan halının korkunç kokusu odayı doldurdu.

Kimse söndürmek için harekete geçmedi.

Öne doğru eğildim ve ters ters baktım. "Aynen öyle. Zaten lanetlendiğimize göre, affedilmek için yaptığın zavallı teklif neden umurumda olsun ki? Belki de kin tutmak istediğimi hiç düşündün mü?"

"Kin tutmak size kendinizi nasıl hissettiriyor?" Dr. Palmer araya girdi.

"Harika," dedim alaycı bir tavırla.

Malum'un yanakları kızardı. "Beni affetmek için ne yapman gerekiyorsa yap, beni yakabileceğini söylemiştim zaten." Gümüş gözleri yumuşadı. "Bunun mümkün olup olmadığını bilmiyorum." Malum boğazını temizledi. "Ama yeteneklerimi reddetmeye çalışacağım ve alevlerin beni tüketmesine izin vereceğim - senin için - böylece intikamını alabilirsin."

Bir kalem bir panoya düştü.

Ezeli düşmanıma bakakaldım ve ben baktıkça elmacık kemikleri daha da kızardı.

"Tamam, deneyeceğiz." Başımı salladım. "Bana bir kibrit ve gazyağı getir de yapayım. Tam burada, hemen şimdi, madem istiyorsun."

"Çakmağım var," diye fısıldadı Orion. "Ama Corvus'un zarar görmesini istemiyorum."

Scorpius alaycı bir tavırla, "Bunun işe yaramasına imkân yok," dedi. Uzun parmaklarını Malum'un boynuna doladı, sonra eğilip yanağına bir öpücük kondurdu. "O kelimenin tam anlamıyla ateşten yapılmış, iyi olacak."

Malum, Scorpius'tan uzaklaşmaya çalıştı ama arkadaşı onu sıkıca tutup tırnaklarını derisine geçirince mücadele etmekten vazgeçti.

Bana bakarken erimiş gümüş sertleşerek çeliğe dönüştü. "Yapabileceğini söyledim zaten." Kollarını iki yana açtı. "Bekliyorum. İkimizin arasında, korkak olan ben değilim."

"Çakmağı bana ver." Orion'u dürttüm.

Tereddütle elini cebine attı.

"Durun!" Dr. Palmer'ın tiz sesi dördümüzü de irkiltti. "Hayır bir-" Kendini kontrol etmeye çalışıyormuş gibi derin nefes aldı. "-Bu odadaki herkesi ateşe veriyor."

"Yani bunu odanın dışında mı yapmalıyız?" Ben sordum.

Parmak eklemleri bir panoya karşı beyazlaştı ve zihinsel bir çöküş yaşıyormuş gibi tavana baktı. Son derece ilişkilendirilebilir.

Bir zamanlayıcı çalıştı.

Akıcı bir hareketle dik oturdu ve bize gülümsedi. Sesi bal gibi tatlıydı: "Bir saatlik seansınız sona erdi. Lütfen gidin."

Ayağa kalktım ve tokalaşması için elimi uzattım.

"Ofisimden defol." Panosunu göğsüne doğru sıkıca tuttu.

Elimi bıraktım ve pipomdan uzun bir nefes çekerken başımı salladım. "Zanaatında gerçekten bir tanrıçasın. Harikaydın, aynı cümleleri tekrarlayan çok hoşuma gitti."

"Dışarı!" diye bağırdı.

"Onu ateşe vermenin nasıl işe yaradığını sana anlatırım." Esnedim.

"Ben öyle bir şey önermedim." Kalemi kırıldı. "Akredite bir profesyonel olarak, herhangi biriniz birbirinizi ya da bir başkasını ateşe verirsiniz sizi ilgili makamlara ihbar edeceğimi şimdiden bildiriyorum."

İçten içe yanan resim çerçevesi duvardan düştü.

Tanrıların şampiyonlarını cezalandıracak hiçbir otorite olmadığını hepimiz biliyorduk. Bizler atanmış yetkililerdik. Delilerin diyarları yönettiğinin bir kanıtı daha.

Malum'a bakıp "Bu adam istikrarlı görünüyor. Hadi ona çılgın güçler verelim ve onu sorumlu yapalım?" O kişinin menajeriyle konuşmak isterdim... ve onu şişlemek.

Krallar ayağa kalktı ve birbirlerine sarıldılar.

Sonra döndüler ve üçü birden benim alanımı doldurdular.

Yere baktım ve bardağımda kalan suyun donarak katı buz haline geldiğini fark ettim. Tuhaf.

Gölgeler ve kaslar etrafımda genişledi.

Üzerinde "terapi" yazan RJE cihazını cebimden çıkardım ve Orion'un bileğini kavradım. Scorpius ve Malum parmaklarını ön koluma doladılar.

Sadece Orion'u yakalayabilirlerdi, ama son üç haftada, her RJE yaptığımızda bana dikkatlice dokundular.

Sanki o bir saniyelik temas onlar için bir şey ifade ediyormuş gibi.

Beni seçtiklerini göstermeye çalışıyorlardı. Sanki çok geç değilmiş gibi.

Öyleydi.

Yağ damlacıkları pencereden kasvetli bir şekilde süzülürken neşeyle, "Sizi bilgilendirmeye devam edeceğim," dedim. Parlayan cihaza bastım.

Dr. Palmer çılgınca başını salladı. "Lütfen, yapmayın."

"Yapacağım," diye fısıldadım gözümü kırptığımda ve terapistin ofisi gözden kaybolduğunda.

Çatlak.

Hava ıslak kir, pişmanlık ve sır kokuyordu.

Yer: savaş kampı.

Bölüm 5

ARAn

SAVAŞ KAMPI

BRUME (NOUN): sis, buğu.

Buhar yüzümde buharlaşırken sıcak toprağın üzerinde diz çöktüm.

Çam iğneleri hışırdadı.

Yeni diyar grinin tonlarıyla renklendirilmişti.

İç karartıcıydı.

Terapi RJE'si elimde sessizliğe gömülürken yüzlerce karla kaplı ağaç sallanıyordu. Ayağa kalktığımda buharın buğusu yüzümde dondu.

Hava soğuktu ama ben daha çok
üşüyordum. Bir ürperti bedenimi
sarstı.

Dr. Palmer'ın ofisinde yaşadığım gerginlik hâlâ tenime yapışmış durumdaydı ve etrafıma odaklandım.

Herkes sustu.

Gezegen çapında bir savaşın üssünün devasa olacağını ve binlerce askerle dolu olacağını varsaymıştım. Gürültülü ve dağınık olacağını. Kaotik.

Acı verici bir sessizlik vardı.

Sadece yüz asker.

Yalnızdık.

Terk edilmiş.

Pipomu dudaklarımın arasına sıkıştırıp derin derin içime çektim ve dişlerime çarptı. Horse cawed as he

Başımın üstündeki karda daireler çiziyordu.

Gözlerimi kısarak karganın tüylerini inceledim ve her zaman bu kadar uzun tüylerle onun peşinden gidip gitmediklerini hatırlamaya çalıştım.

Bir esintinin üzerinde tembelce döndü ve keyfini çılgık atarak çıkardı.

Omuz silktim ve bir duman bulutu üfledim, burnum soğuk hava yüzünden yanıyordu.

Vadiyi çevreleyen yüksek beyaz tepeli dağlara bakarak RJE cihazını cebime koydum.

Kalın kar taneleri grinin üzerine usulca düştü.

Fırtına bulutları atmosferin içinde sürükleniyordu.

Dumanı sertçe içime çektim ve Lyla'nın lejyonlarımıza ayrı isimler verirken ima yoluyla yalan söylediğini unutmaya çalıştım.

Binlerce kişilik bir orduya liderlik etmek için burada değildik; canavarlarla dolu bir gezegene karşı savaşmak için buradaydık.

Acı çekmek için buradaydık.

Nefes verdim ve tanrılar bizi terk eden işe yaramaz varlıklar değilmiş gibi davrandım.

Kar soğuk havada sürükleniyor, sonra sıcak zemine çarpıp buharlaşırken cızırdıyor ve su kalın bir sis tabakası halinde gezegenin yüzeyinden yükselirken tıslıyordu.

003FX Gezegeni, zemini yaklaşık seksen Fahrenheit dereceye kadar ısıtan son derece sıcak bir çekirdeğe ve dondurucu bir atmosfere sahipti.

En azından Yüksek Mahkeme'nin bilgilendirme paketinde böyle yazıyordu.

Berbat olduğunu söyledim.

Dondurucu sıcaklıklar, sürekli yağan kar, sisli bir yüzey ve gri gökyüzü.

Ölmek için sıkıcı bir yer.

Gözlerimi kısarsam, havadaki küçük bir ışıltıyı zar zor görebiliyordum. Yüksek Mahkeme, topraktaki nadir biyoluminesansın atmosfere buharlaşarak bu etkiyi yarattığını tahmin etti.

Neredeyse hiç fark edilmediğinden, neden bunu tartışmaya zahmet ettiklerini bilmiyorum.

Pırıl pırıl parlayan göklerin altında gizlenmiş savaş kampına doğru yürürken krallar da beni takip etti.

Karla tozlanmış ağaçlar kampı kamufle ediyordu. Henüz hayvanlara dair bir kanıt görmemiştim.

"Aran, dönmüşsün." John lejyonumuzun belirlenmiş sığınağından dışarı fırladı ve kollarını bana doladı. "Güneş tanrısına şükürler olsun, Luka sessiz bir ruh hali içinde ve şakalarımın hiçbirine gülmeyi reddetti."

Luka'nın her zaman sessiz bir ruh hali içinde olduğunu belirtmedim; bu onun cazibesinin bir parçasıydı. Bunun yerine sandal ağacının zengin kokusunu içime çektim ve öne doğru çöktüm.

John beni tuttu.

Nefeslerimiz buz gibi puflara karışırken kar taneleri etrafımızda dans ediyordu.

Göğüslerimiz birbirine bastırılmış, kalplerimiz ritmik bir şekilde çarparken, derisinin altına girebilecekmişim gibi kollarına gömüldüm.

Onun sıcaklığında kaybol.

"Zorunlu terapi nasıldı? Sen iyi misin?" John kulağıma fısıldadı.

Yüzümü sıcak omzuna daha da bastırdım ve inledim, "Korkunç. Ve hayır."

Beni art arda üç kez sıkarken kolları omuzlarımın etrafında sıkıldı.

Kalbim tekledi.

Elimden geldiğince sert bir şekilde dört kez geri sıktım. Nefesi kesildi.

İkimiz de bunun ne anlama geldiğini biliyorduk.

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?" John'un parmakları çenemi hafifçe yukarı kaldırdı ve yüzümdeki karları temizledi.

"Beni kürekle öldüresiye dövün," diye teklif ettim.

Kıkırdadı ve ben kaçmaya çalışırken beni kendine doğru çekip burnumu sıkarken çıkardığı ses derin ve gürdü.

"Yaralandı mı?" Luka arkasından sordu. "Yüzüne bir şey mi oldu?" John'un rahat duruşunun aksine Luka kaskatı kesilmişti.

Zaman.

İkimize odaklanmıştı. Her

zaman.

Luka'nın kara gözleri bana bakarken endişeyle parladı, ben de John'un kollarından sıyrıldım ve yanağına hızlı bir öpücük kondurmak için sıçradım.

Parmakları dudaklarımın değdiği yere saygıyla bastırdı.

Sırtımda iğne ucu kadar acı vardı. Luka'da o kadar yürek parçalayıcı bir tatlılık vardı ki, ona yapışmak ve asla bırakmamak istiyordum.

John beni kolunun altından geri çekti ve ikizine "Hayır" diye cevap verdi. Gamzelerini parlattı ve tekrar burnumu çimdiklemeye çalıştı ama başımı eğdim. "Benim karım mükemmeldir."

"Karımız," diye düzeltti Luka.

Malum, "O senin karın değil." dedi.

Krallar ikizlere bir tehditmiş gibi baktı. Malum'un alev alev yanan kolları Scorpius ve Orion'un üzerine koruyucu bir şekilde örtülmüştü.

Birkaç saniyeliğine var olduklarını unutmuştum ve o zamanı özlemiştim çünkü huzurluydu.

Luka koruyucu bir şekilde öne çıkarken şeytanlar birlikte hareket ederek alanımızı doldurdular.

"Karımız değil." John dramatik bir şekilde göz kırptı. "Henüz." Gözlerimi devirdim. "Sen nasıl istersen, kocacığım." Karnım zıpladı ve ağrı şiddetlendi.

"Kapa çeneni ve sessiz ol," diye hırladı Malum. "İkiniz de kuralları biliyorsunuz."

Ne a tatlı Adamım. Orada oldu o güneş ışığı ve herkesin bildiği ve sevdiği gökkuşağı tavrı.

Onun eklemler vardı beyazgelen nasıl sıkıca o destek için arkadaşlarına sarılıyordu.

Terapi onu açıkça yumuşatmıştı. Değil.

Elektrik şoku terapisine ya da lobotomiye ya da her ikisine birden ihtiyacı vardı.

Denemeye istekliydim.

John konuşmak için ağzını açtı ve Malum'un ona attığı ters bakış, daha küçük bir adamı dizlerinin üzerine çöktürebilirdi.

Savaş çabalarının merkezinde dinsizler tarafından fark edilmemek vardı. Yüksek Mahkeme gezegenin hangi teknolojiye sahip olduğunu bilmediğinden, herkese mümkün olduğunca içeride kalmaları ve dışarıdaysanız sessiz olmaları emredildi.

Bronz omuzlarda kızıl alevler titredi ve etrafımıza yağan kar yağmura dönüştü.

Krallar bana yoğun duygularla baktılar. Ben de donuk gözlerle baktım.

Beni cam yağmuru yağan bir gökyüzünün altında durmaya zorladığında umursamayı bırakmıştım.

"Sinirlerimizi bozmak için ona koca diyorsun," diye alay etti Scorpius.

Derin bir iç çektim. "Kendini çok önemli sanıyorsun. Flaş haber, ona kocam diyeceğim - çünkü tam olarak öyle olacak." Alay ettim. "Her şey seninle ilgili değil. Büyü artık."

Scorpius'un jilet gibi keskin çenesi seğirdi, kırmızı alevler çoğaldı ve Orion onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi kaşlarını çatı.

John'a yaslandım ve Luka sırtımı ovdu. Memnuniyetle gülümsedim ve yumuşak bir sesle, "Kocalarım benim için önemlidir," dedim.

Aramızdaki savaş hatları belliydi. Üçe karşı üç.

Scorpius sözlerime sanki karnına bir yumruk yemiş gibi homurdandı.

Sırıttım.

Elbette bunu sadece inat olsun diye yapıyordum; depresyonda olabilirdim ama özümde nefret dolu bir kaltaktım.

Malum yüksek sesle, "Onlara öyle demeyi kes," diye bağırdı, öfkesini kontrol edemediği için utanmış gibi bana bakarken bronz yanaklarını kırmızıya boyadı.

Hepimiz onun adına utandık.

"Hadi içeri girelim, kocalar." Kralları görmezden geldim. "Bazı insanlar kamp kurallarına nasıl uyacaklarını bilmiyorlar."

John gamzelerini gösterdi ve ben onları lejyonumuzun uyku sığınağı olan odanın içine çekerken Luka homurdandı.

Kadınlık tarihinin iki metre boyundaki alevli bir lekesi arkamızda tepindi. "Sana önce sessiz olmanı söylemiştim," dedi Malum yardımcı olmadan.

Bana yalakalık yapmaya çalışması rahatsız edici olmanın ötesindeydi.

"Ben de sana çeneni kapa ve öl dedim." Esnedim. "Ne demek istiyorsun?"

Sıcaklık yükseldi.

Ne diyebilirdim ki? Terapi seansı beni pervasız hissettiriyordu. İntikam almak istedim.

Ellerimi ısıtmak için avuçlarımın içine nefes aldım.

Malum'un yumrukları titredi ve yüzü kızıl alevler içinde kaldı.

Orion onu kabaca geri çekti ve Scorpius onun yüzüne bağırdı, "Kendine gel! Kontrol sende, ateş seni kontrol etmiyor. Benimle birlikte nefes al. Bir şeyin yok."

Scorpius bu hafta milyonuncu kez Malum'u tam bir cehennemin eşiğinden döndürürken gözlerimi deviriyordum.

"Sadece şeytanın avukatlığını yapmak için-" Bu çifte anlam karşısında kıkırdadım. "-bana pek kontrollü görünmüyor."

Malum vahşi bir hayvan gibi hırladı.

Üç hafta önce Lejyoner Oyunları'nın sonunda Malum'un bana değer vereceğini ve benimle ilgileneceğini söylediğini ve her şeyin farklı olacağına söz verdiğini asla unutmayacağım.

Küçük kızın tezahür ettirdiği şeye odaklanması gerekiyor çünkü işe yaramıyor. Bunu ona söylemek için ağzımı açtım,

ama-

"Bunu yapamam!" Malum ılık attı ve ağızından bir ejderha gibi alevler fışkırdı. "Başka erkeklere sarkmanı ve onlara kocan demeni tepki vermeden izleyemem. Sen benimsin."

Eh, ona sonra söylerim.

Dizlerinin üzerine çöktü.

Baş ağrım şiddetlendi.

Ağır savaş botlarımı çıkardım, dar ranzama uzandım ve battanileri çeneme kadar çektim.

John alnımdan öptü ve üst ranzaya tırmandı. Luka yanağıma yumuşak bir öpücük kondurdu ve benimkinin üstündeki yatağı tırmandı. Omurgamdan aşağı bir acı fermuarı indi.

Düşkünlük içime yayıldı.

Üçümüz de iç çektik.

Yeni yatak odamız alçak, dar ve seyrekti, tek bir penceresi vardı ve ağaçları görüyordu. Yüzünüzü cama dayayıp sol tarafa baktığınızda dağın bir parçası görülebiliyordu.

Evet, bakarken yanağımın izi hâlâ camdaydı.

Mekânda ayrıca duvarlarda uzunlamasına uzanan üç kişilik ranzalar ve pencereyi çerçeveleyen iki kişilik bir ranza vardı. Köşedeki dar şifonyerin her birimiz için birer tane olmak üzere sekiz çekmecesine ve hareket edecek neredeyse hiç yeri olmayan, gülünecek kadar küçük bir banyosu vardı.

Genel olarak yeterliydi.

Tuvaletin önünde bir duvar ve kırık bir karyoladan daha iyidir. "Onlarla birlikte olamazsın." Alevler Malum'u yuttu

Scorpius çılgına dönmüş arkadaşına tutunurken yüzünü buruşturdu.

Orion sanki bu onların suçuymuş gibi ikizlere ters ters baktı. Oda sıcaktan cızırdıyordu.

Yatağıma daha da sokuldum ve soğuk tenim çözülürken sıcacık sıcaklığın tadını çıkardım. Malum güzel bir şenlik ateşi yaktı.

Son birkaç haftadır kralların ikizleri bu kadar

kabullenmesine şaşırmıştım. Kendimi

Belki de tamamen deli deęillerdir diye dūşündüm.

Bunu açıklığa kavuşturduğumuza sevindim.

Malum'un sinir krizi geğirmesi doğru geldi. Başarısız terapi seansları ve yakınlık yardımcı olmadı. Yaklaşan savaş da öyle.

Anladığım kadarıyla, krallar güneş tanrısına değerli krallar olduklarını kanıtlamak için çaresizdiler ve onları destekleyecek bir orduya sahip olamayacakları için yıkılmışlardı.

Kazanma konusunda tutkulu olsaydım ben de depresyona girerdim.

İyi ki başka nedenlerden dolayı depresyondaydım.

Hâlâ ateşler içinde olan Malum'a, "Bunun için daha fazla ağlamalısın," dedim. "Bu kesinlikle duruma yardımcı olacaktır."

Evet, fırsat buldukça krallara karşı öfkeli bir sürtük gibi davranıyordum, bu da nesnel olarak duruma yardımcı olmuyordu; ancak öznel olarak kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu.

Kazan-kazan.

Alevler

kükredi.

"Haksız değil," diye alay etti Scorpius deli arkadaşını kavrarken. "Günün sonunda, sen bizim Muhterem'imizsin. Kaderinde bizimle olmak var, onlarla değil. Büyümeli ve rol yapmayı bırakmalısın. Sen zaten bizden birisin."

Orion başını sallayarak onayladı ve büyüleyici kahverengi gözleri öfkeyle parlarken açık pembe yapraklar boynuna döküldü.

Uykulu bir şekilde esnedim.

Onlardan biri olmak için fazla şık olduğumu onlara kim söyleyecekti? Yaşam tarzlarımızda temel bir çatışma vardı; ben bütün gün güneşin altında yatıp hiçbir şey yapmamak istiyordum, onlarsa eğlenmek için bir şeyleri öldürmek istiyorlardı. Ben ılık bir esinti saçlarımı hışırdatırken bir ağacın altında kestirmek istiyordum, Malum ise ağacı ateşe verip ona bağırmak istiyordu.

Ürperdim.

Asla çalışmayacaktık.

Luka elini ranzanın kenarından aşağı sarkıttı, ben de parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim. Boğucu derecede yakın ranzaların tek iyi yanı birbirimize kolayca ulaşabilmemizdi.

Uyuşmuş bir kolla uyanmaya alışmıştım.

Luka'nın dokunuşuna ihtiyacım vardı çünkü gözlerimi kapattığımda kâbuslar beni takip ediyordu ve onun tutuşu benim gerçeklikle olan tek bağımdı.

"Ignis'in olarak sana nişanı bozmanı emrediyorum," diye sertçe hırladı Malum.

Nasırlı bir başparmak rahatlatıcı bir şekilde elimin arkasını ileri geri okşadı.

Yorganıma daha sıkı sarıldım ve "Odadaki delik olarak bana emir vermeyi bırakmanı emrediyorum" dedim.

Uyku beni içine çekti, çünkü Elite Academy'deki pelüş yatakların aksine, yatağım kaya gibi sertti. Buna bayıldım.

"Sen sadece bir delik değilsin," diye tersledi Malum.

"Bekle, gerçekten mi?" Sahte bir şaşkınlıkla sordum. "Bu benim için yeni bir şey."

"Belli ki," diye tükürdü Scorpius. "Saçmalama. Bunun için zaten özür diledi, biz de ilerlemeye çalışıyoruz."

"Teknik olarak," diye fısıldadım, "üç deliğim var. Yani ben delikliyim. Çoğul." Karanlık etrafımı sararken kendi kendime kıkırdadım.

etrafımda.

Tatlı bir bilinçsizliğe sürüklendim.

"Kendin hakkında bu şekilde konuşma. Buna izin vermeyeceğim," diye bağırdı Malum ve ben hemen yeniden uyandım.

Güneş, odadaki deliğin bir an olsun huzur bulmasını yasaklıyor.

"Malum yine sinir krizi mi geçiriyor?" Vegar diğer ranzadan sordu. İblis takım arkadaşımızın sesi cızırtılıydı, sanki uykudan yeni uyanmış gibiydi.

Zenith onun üzerinde homurdandı. John, "Evet," diye cevap verdi.

İblis aşıklar her zamankinden daha huysuzdu çünkü dar yataklara sığamıyorlardı. Bu karışma bir de alev alev yanan, dengesiz bir eşeğin yapısına sahip, yedi ayak boyunda bir ölüm askerini eklediğinizde, ortaya rahatsız bir yaşam tarifi çıkıyordu.

Malum, "Erime krizi geçirmiyorum!" diye bağırdı. İnandırıcı.

Vegar horlamaya devam etti.

"Tamam, Mitch," diye mırıldandım. "Ne?" Zenith sordu.

"Erkek kaltak."

"Oh," dedi Zenith, "mantıklı."

Kralların lideri bir savaş çılgını attı.

"Bunu savaş alanına sakla, Mitch." Boşta kalan kolumla battaniyeyi başımın üzerine çektim ve kendimi boğarak uyumaya çalıştım.

Luka elimi sıktı ve onun dokunuşundan zevk aldım.

"Onu kışkırtmayı keser misin?" Scorpius alay etti.

"Duruma hiç yardımcı olmuyorsun."

"Bunu bana sen yapıyorsun Arabella," dedi Malum sert bir sesle.

Ne büyüleyici bir birey.

"Hayır bebeğim, hepsi senin." Esnedim. "Ayrıca, bu bir Mitch'in söyleyeceği bir şey."

Birisi havlayan bir kahkaha attı ama uyku beni yuttu ve cevap veremedim.

Sarsılarak uyandım.

Yumuşak horultular ve çarşafaların fısıltısı yankılandı.

Gözlerimin karanlığa alışması biraz zaman aldı. Odanın tek penceresi kar yağışı yüzünden karanlıktı ve görünürde tek bir yıldız bile yoktu.

Çeneme kadar çektiğim örtüler buz gibi çatırdadı ve oda buz gibi olmasına rağmen nefesim gözle görülür bir şekilde dışarı çıktı.

büyülenerek ısındı.

Şaşıracak enerjiyi kendimde bulamadım.
Son zamanlarda, soğuk beni takip ediyordu.

Luka'nın tuttuğu bileğimi hareket ettirdiğimde elmaslar parladı. Diğer elim soğuk metal ve kâğıtla doluydu. Şaşkınlık içinde avucumu yüzüme götürdüm.

Farkına varıldı.

Bir çakmak ve üzerinde "Lütfen Corvus'a zarar vermeyin, söylediklerinde ciddi değil" yazan küçük bir kağıt parçası.

Orion yardım etmeye çalışıyordu.

Hayalperest, psikopat kalbini kutsa.

Arkadaşının kurtarılamayacak durumda olduğunu fark etmemişti.

Bir an için kralların birbirlerini ne kadar önemsediklerini düşününce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Malum'un zarar görmesini istemiyorlardı ve doğrusu ben de istemiyordum, onun yok edilmesini istiyordum. Tamamen yok edilmesini.

Yetişkin bir adamın ağlamasından daha tatmin edici bir şey olamazdı.

Boş bir öfke kabardı.

Bana yaptıklarından dolayı intikamcıydım. O seçimini yapmıştı.

Beni oyunlarda feda etmişti.

Beni bir çöp gibi attı.

Ödeşmeye ihtiyacım vardı, bir şeyler yapmalıydım.

Parmaklarımı Luka'nın parmaklarından nazikçe ayırarak yataktan çıktım ve odanın bir ucunu diğer ucundan ayıran üç metrelik boşluğu parmak uçlarımla geçtim.

En alt ranzanın önünde diz çökerek çakmağı yukarı kaldırdım.

Fiske vurdum.

Sarı bir alev dans etti ve ben onu beyaz çarşaflara doğru tuttum. Kumaş üzerinde süründü ve siyah bir yanık bıraktı ve yanan pamuğun sert kokusu rahatsız ediciydi.

Ateş çoğaldı.

Dinlenme halindeki sert bronz yüz hatları gölgelerle

titriyordu. Corvus Malum uyurken daha çok bir insana benziyordu, daha az

Güneş Tanrısı'nın kızgın aleti.

Gümüş gözler açıldı ve yeşil bir parıltıyla parladı.

Sarı alevler yoğunlaştı.

Malum bana baktı ve yatağı alevler içinde kalırken kıpırdamadı.

"Güçlerini kapatabilir misin?" Fısıldadım.

Öne doğru eğildiğinde bronz teni dalgalandı ve sarı cehennemden çıkıp tam boyuna doğru açılırken geriye doğru çabaladım.

Uzun bir süre önümde durdu, yanıyordu.

Alnı kırıştı ve ellerini yumruk yapıp göz kapaklarını kapattı, sanki ateşin onu tüketmesine izin vermeye konsantre olmuş gibiydi.

Kirpikler kırıştı.

Gümüş gözleri hüznle doldu.

"Hayır," dedi kırık bir sesle. "Kapatamıyorum."

Karşımda yarı çıplak dururken, bronz katmanları muazzam gövdesinde dalgalanıyordu, omuzları sanki bunun bizi kurtarabileceğini düşünmüş gibi yenilgiyle öne doğru eğilmişti.

Omurgamda bir acı dalgası titredi ama hissetmiyormuş gibi davrandım.

"En azından denedin." diye

mırıldandım. İkimiz de bunun

yeterli olmadığını biliyorduk.

İkimiz de çığlıklarımı

duymuştuk. "Bana bak."

Gözlerimi yere

diktim. "Lütfen,"

diye yalvardı. Yukarı

baktım.

Alevli şeytan bir adım daha yaklaştı ve fısıldarken yüz ifadesi düştü, "Seninle daha önce nasıl konuştuğum için özür dilerim. Haddimi aşım ve bu beni incitti."

Bana bakarken elmacık kemiklerinin üst kısımları kızardı.

Gümüş gözleri yalvarıyordu.

Scorpius ranzasından fırlayıp alevlere vururken küfür etti ve odanın geri kalanı uyandı

etrafımızda. Erkekler bağırdı. Birisi banyodan bir kova aldı ve alevlerin üzerine su attı. Etrafta kaos vardı.

İkimiz de kımıldamadık.

"Sadece kastettiğin gibi değil, Arabella." Bariton sesi yumuşaktı.

Daha yakına eğildi ve nefes verdi.

Nefeslerimiz birbirine karıştı.

Şaşırtıcı derecede yumuşak dudakları nazikçe dudaklarıma değdi ve inanılmaz derecede sıcaktı. "Çok özür dilerim," diye fısıldadı ağzıma karşı. "Lütfen beni affet." Geniş avuç içleri yüzümün kenarlarını kavradı ve ağır nasırlı parmaklar elmacık kemiklerimin üzerinde nazikçe gezindi.

Sırtıma keskin bir acı yayıldı.

Göğsümün içinde farklı türde bir ateş yayılırken ağzımı yakan bir sıcaklık vardı.

Dili benimkine karşı savaşıırken viski ve tütün tadı aldım. Tenim farkındalıkla karıncalandı.

Dizlerimin bağı çözüldü.

Yatak yandı ve adamlar bağırdı. Onlar yangını söndürmeye çalışırken Malum beni yutmaya çalışır gibi öptü.

Acı omurgamdan aşağı daha sıcak bir şekilde yayıldı. Bana hatırlattı.

Şeytanı kucaklıyordum.

Ondan uzaklaştım ve yatağıma çarpana kadar tökezledim. Düşüncesizce davrandığım için pişmanlık boğazıma doldu ve solunum yollarımı kapattı ve onu uyandırmamış olmayı diledim.

Onu görmezden gelmeye devam etmeliydim.

Alevler beni canlı canlı kaynattı. Ciğerlerime su doldu. Camlar derimi parçaladı. Jinx acı içinde çığlık attı. Bana baktı. "Kadınlar delikten başka bir şey değildir."

Kırık bir sesle fısıldadı: "Acıtıyor çünkü beni zaten öldürüyorsun." Bronz bir el bana doğru uzandı. Dudakları şişmişti. Göğsünün ortasında, ona dokunduğum yerde buzdan bir el izi vardı.

Harap olmuş görünüyordu.

Mavi buz ayaklarımın altına yayılırken kontrolsüzce titredim.

"Geçmiş telafi edeceğim. Hayatım üzerine yemin ederim." Sesinden samimiyet damlıyordu.

Sesi acı çekiyor gibiydi.

El izi erirken cızırdadı.

Geriye doğru yatağıma tırmandım ve bronz parmaklarım yavaşça kıvrılıp yumruk haline geldi ve yenilgiyle yere düştüm.

Dr. Palmer hislerimin geçerli olduğunu söylemişti.

Malum'un beni umursamadığını hissediyordum; o sadece Saygıdeğer'ini istiyordu. Kusursuz bir ideal istiyordu, kusurlu bir insan değil.

Nefesimin altında umutsuzca saydım. "İki. Dört. On altı. İki yüz elli altı. Altmış beş bin beş yüz otuz altı." Sayılar bulanıklaştı.

Titreyen parmaklarımı dudaklarıma

bastırdım. Hâlâ karıncalanıyorlardı.

Viski ve tütün en ahlaksız afrodisyak gibi dilime yapıştı.

Kendime Aran'ın krallar için asla yeterli olmayacağını hatırlattım.

Üçü odanın ortasında Malum'un iyi olduğundan emin olmak için fısıldayarak birbirlerine sarıldılar.

Luka hoşnutsuz bir ses çıkardı ve ranzasının üzerinde asılı duran elini tedirgin olmuş gibi esnetti.

Parmaklarımı onunkilere doladım.

Rahatlayarak iç çekti ve sıkıca sıkı.

Göğsümdeki boşluk azaldı ama gözlerim kapandığında kâbuslar pençelerini derine batırıp beni aşağı çekti.

Ateş her tarafı yaktı.

Bir. İki. Üç. Dört. Beş. Altı.

Uykumda bile saydım. Umutsuzca.

Bölüm 6

Scorpius

FIRST ASSIGNMENT

FACINOROUS (ADJECTIVE): acımasızca kötü.

"Melekler keşif görevlerinden döndüler!" Alarm, odanın büyümlü hoparlör sistemi üzerinden çaldı.

Şakaklarıma ağrı saplandı.

Alarm aşırı hassas kulaklarımı yaktı.

"İlk dinsiz istilanın yeri tespit edildi ve RJE cihazları koordinatlar için kalibre edildi. Tüm lejyonlar ve askerler 0.03 saat içinde kafeteryaya rapor versin. Tekrar ediyorum. Tüm lejyonlar ve askerler 0.03 saat içinde kafeteryaya rapor verin. Gizlice hareket etmeyi hatırlatırız, açık alanlarda sessiz olunmalıdır. Üssü tehlikeye atmayın."

Ranzamdan çıktım.

Lejyon arkadaşlarım Orion'un tamamen siyah olduğunu söylediği standart askeri teçhizatlarını giymek için acele ederken giysiler hışırdadı ve sesler yükseldi: yalıtımlı iç çamaşırları, esnek kar pantolonları, ince ama sıcak tutan bir ceket ve ağır savaş botları.

Zaten tamamen giyinmişim.

Savaş kampına taşındığımızdan beri tamamen giyinik uyudum.

Her zaman herkesten daha hazırlıklıydım. Etrafımdakileri rahatsız etmediğimden emin olmak için her durum ve yineleme için önceden planlama yapardım.

Arkadaşlarım beni hiç yargılamadı ama dünyanın geri kalanı y a r g ı l a d ı .

Kör olan bendim.

Güçlü olduğumu ne kadar kanıtlarsam kanıtlayayım, hep zayıf kalacaktım.

Tiz siren sesleri kulaklarımı çınlattı ve felç edici bir baş ağrısı şakağıma vurdu.

"İyi misin?" Corvus, baş ağrısına neden olan seslerin etrafındayken her zaman yaptığı gibi kafatasımın tabanına masaj yaparken sordu.

Ona başımı salladım.

Orion yanağıma nazik bir öpücük kondurdu ve ben de onun şefkatinin tadını çıkardım, sonra üzüntüyle geri çekildim.

Yükümlülüklerimiz

vardı. Savaş.

Adrenalin damarlarımda dolaşıyordu ve boynumu ileri geri sallıyordum.

Bu savaşta ne kadar yalnız olduğumuzu öğrendiğimizden beri bir şeyler yapmak için yanıp tutuşuyordum. Harekete geçmem gerekiyordu. Yüksek Mahkeme'nin olacaklara tamamen hazırlıksız olduğu aşikârdı.

Takım arkadaşlarım giyinmek için çabalarken sesler patlak verdi.

Rüyalarım musallat olan ses usulca küfretti ve ben de odanın öbür ucundan onlara doğru yürüdüm.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Vücudumdaki her hücre onun varlığına son derece uyumluydu.

Arabella homurdandı. "Bir saç bağı bulamıyorum ve aptal buklelerim-"

Bileğimdeki bandı çıkardım ve ona uzattım.

"Bunu nereden buldun?" Sesi suçlayıcıydı ve bunu kabul etmedi.

Sıkıntıyla iç çektim. "Al şu lanet saç bandını."

"Açıkla." Parmaklarımın arasından kaptı.

"Corvus'un güzel saçlarını arkaya toplaması gerekirse diye yanımda taşıyorum," diye alaycı bir tavırla söylendim.

Ignis'im ellerini tıraşlı kafasında gezdirirken bir tırmalama sesi duyuldu ve "Gerçekten mi?" diye tersledi.

Arabella kıkırdadı, sonra kiminle güldüğünü hatırlamış gibi durdu. "Neden sende olduğunu söyle." İki avuç göğsüme bastırdı ve beni geriye doğru itti.

Tehditkâr olmaya çalışıyordu. Bir iniltiyi yuttum.

Rahibimin elleri üzerimdeydi.

Bana gönüllü olarak dokunmuştu.

On sıcak parmak gömleğimin üzerinde 0,2 saniye boyunca yayılmıştı ve bu, duyularımda patlayan şehvet çizgileri göndermek için yeterince uzundu.

Pantolonumu yeniden ayarladım.

"Söyle bana!" Arabella beni tekrar itti.

Ona bir açıklama yapmamak için yumruğumu ağzıma götürdüm ve ısırdım. Nefes almaya ihtiyacım olduğu gibi bana dokunmaya devam etmesine de ihtiyacım vardı.

Hayatta kalmam için çok önemliydi.

O benim hayatta kalmamdı.

Bizden başka kimse anlayamazdı.

Diğer ilişkilerden farklı olarak, şeytan eşler uyumlu ruhların bir araya geldiği ortakyaşımlar değildi.

Bir Saygıdeğer, erkek bir şeytanın ruhuydu. Nokta. O olmadan biz ruhsuz canavarlardık.

Büyülü bir ses gürlledi, "Tüm lejyonlar ve askerler 0.01 saat içinde kafeteryaya rapor versin."

Corvus siren sesleri arasında, "Hemen gitmeliyiz," diye bağırdı.

"Hadi Aran," dedi Luka hırıltılı bir sesle ve onu benden uzaklaştırırken etin kumaşa çarpma sesi duyuldu.

"Sakin ol," diye mırıldandı John ona.

Lejyonumuz odadan çıkarken, Orion ve ben hep birlikte öne doğru koştuk ve Arabella'nın önünde yerimizi aldık. Bir Koruyucu, Muhteremini korudu.

Her zaman.

Orion yanımda koşarken dirseğimi tuttu ve beni patikadan aşağıya doğru yönlendirdi.

Ona doğru başımı sallayarak teşekkür ettim. Aynı fikirdeydik.

Arkamızda, Arabella fısıldadı, "Çekil yolumdan." Yavaşça sırtıma bastırdı. "Ayrıca, saç bağını da açıkla."

Dokunuşunun hazzıyla homurdandım.

Soğuk hava yüzümü tokatladı ve çam iğneleri fısıldarken buhar cızırdadı, her tarafa hafifçe kar yağdı.

Arabella'dan yayılan soğuğun tadına baktım; damarlarıma doğru bir adrenalın iğnesi gibiydi. Bağımlılık yapıyordu.

Yeni diyarın sesleri yabancı ve kafa karıştırıcıydı. Manzara, boğuk seslerden oluşan bir kakofoni içinde sessizce gürültülüydü. Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım.

Orion ve ben Arabella'ya daha yakın olabilmek için geri çekildik.

Ofladı ve etrafımızdan dolaşmak için daha hızlı koşmaya çalıştı ama biz hızımızı artırdık ve onu bedenlerimizle koruduk.

Anlamadı.

Onu asla korumasız bırakmayacaktık.

Yabancı bir diyarda olmaz.

Savaş sırasında değil.

Barış zamanında olmaz.

Asla.

Ignis'im grubun arkasında koşarken Corvus'un omzunda alevler çıtırdadı, Saygıdeğer'imizin kanadını korurken arkamızdaki nefesi sabit ve kontrollüydü.

İlk defa buz ve ateşin ne kadar zıt olduklarına hayret ettim. Bu oldukça sıra dışı bir durumdu çünkü Ignis ve Saygıdeğer birbirlerinin yeteneklerini tamamlamalarıyla tanınırlardı.

Birbirlerinin tam zıttı olmaları garip görünüyordu. Sağlayabilecekleri tek tamamlayıcı diğerini durdurmaktı. Corvus'un alevleri üzerindeki zayıf kontrolüyle, bir parçası

Arabella'nın, kontrolünü kaybettiğinde onu buza çevirmesi mantıklı geliyordu.

Yüzümü buruşturdum.

Bu dinamikte yanlış olan bir şeyler vardı.

Vahşiliğiyle faydacıydı, oysa Ignis ve Saygıdeğer'in daha fazlası olması gerekiyordu. Birbirlerine yardım etmek için yaratılmışlardı, zarar vermek için değil.

İçimden bir ses Arabella'nın rolünün sadece Corvus'u durdurmak olmadığını söylüyordu.

Dün gece Orion kulağıma Corvus'un onu ölmek üzere olan bir adam gibi öptüğünü ve onun oksijen olduğunu fısıldamıştı. Pantolonumun içinde kendimi ayarlamak zorunda kalmıştım.

Kahretsin, ikisini de çok istiyordum.

Şimdiki zamanda, Corvus'un etrafındaki kızıl alevler daha yüksek sesle çatırdıyor; Arabella'nın etrafındaki sıcaklık birkaç derece daha düşüyordu.

İçgüdüleri, güçlerinin birlikte açığa çıkmasının dehşet verici ve acı verici olacağı konusunda uyarmıştı.

Benim için sorun
değildi. Serpintiyi
memnuniyetle
karşıladım.

Yolda yan yana koştuğumuz askerler de dahil olmak üzere diğer herkes teminattı. Bu her zaman onunla ilgiliydi, ama biz bunun ne olduğunu anlayamayan aptallardık.

Artık Arabella'dan başka kimsenin
önemi yoktu. Bu kadar.

Ben baştan sona bir Koruyucuydum.

Kafeteryaya girdiğimizde hava rahatsız edici derecede sıcaktı.

Yumuşak nefes alış verişler, hışırtılar ve beklenti kampın en büyük yapısını dolduruyordu ve yaklaşık yüz askerin orada olduğunu gösteriyordu.

İçeride toplandık ve kampın geri kalanının yanında hazırolda durduk.

Dick salonun ön tarafından yüksek sesle konuştu, "Melekler ilk şehir devletinin yerini tespit ettiler ve

Koordinatlar. Size de bildirildiği üzere, bu gezegen tehlikeli dağlarla birbirinden ayrılmış vadi yerleşimlerinden oluşuyor."

Adımlar, Yüksek Mahkeme çalışanlarının çizmelerinin sıralar arasında yürürken çıkardığı o belirgin tıkırtıyla yankılandı.

Bir işçi göğsüme sertçe metal itti. Kılıcı kaptım ve kınına soktum.

Corvus yanımdaki işçiyi yumuşak bir sesle, "Ona öyle dokunma," diye tehdit etti.

Orion burnundan kabaca nefes aldı.

Üsteki tek kör asker olarak kaba muameleye ve beni takip eden fısıltılara alışmıştım. Yüksek Mahkeme çalışanlarından yayılan şüphenin tadını neredeyse alabiliyordum.

Fısıltıları duydum.

Ait olduğumu düşünmediler.

Corvus hırladı ve işçi yüksek sesle yutkundu.

Dick, "Bu gezegenin coğrafyasında, onu diğer Yüksek Mahkeme diyarlarına bağlayan düzinelerce portal olduğundan şüphelendiğimizi son bir kez daha tekrarlayacağız" dedi.

Durakladı.

Bir işçi önümde boğazını temizledi ve ben de ellerimi uzattım.

Bıçaklar avuçlarıma nazıkçe yerleştirildi ve onları kemerimdeki kayışlardan geçirdim.

Adam koşarak uzaklaşırken Corvus, "Daha iyi," dedi.

"Daha önce de söylediğimiz gibi" -Dick kendini tekrarlamaktan rahatsız olmuş gibiydi- "elimizdeki veriler portallardan kaçmak için koordineli bir çaba olmadığını gösteriyor. Küçük gruplar halinde rastgele hareket ediyor gibi görünüyorlar ve Yüksek Mahkeme bu küçük grupları ortadan kaldırmada başarılı oldu. Bu operasyonlar savaş anlamına gelmiyor."

Arabella yanımda nefesinin altında mırıldandı, "Hayır. Onları ortadan kaldırmada başarılı olduk." Ben de kabul ettim.

Dick, "Dinsizlerle kaynağında mücadele edilmesi gerekiyor," dedi.

Ayaklar titredi ve birkaç adam yutkundu.

Yüksek Mahkeme, saldırı altında olduklarını fark etmeden önce bütün bir gezegeni ortadan kaldırmamız gerektiğini açıkça söyleyerek dans etmeye devam etti.

Toplu bir imha.

"Daha önce de belirttiğim gibi, OPA Yüksek Mahkeme'nin başka bir hissedebilen türe karşı doğrudan savaş yürütmesini yasaklıyor. Bu, parçası olacağımız ilk ve tek görev. Size tehdidin yerini tespit edebilmeniz için gerekli araçları ve yeteneği verdik."

İşçi bana bir kılıç uzattı ve ben de onu kınına soktum.

Dick otoriter bir tavırla, "İleriye dönük olarak, şekil değiştiren ve akademi lejyonları yetkili olacak," dedi. "Melek lejyonu onların ikinci komutanı olacak. Strateji odasında toplanacak ve plan yapacaklar. Jinx dışındaki herkes orada RJE olacak. O üste kalacak."

Askerler fısıldadı.

Bir ses tanıdım.

Heterokromi hastası melek kaptan Knox, Jinx'e bir dizi küfür etti, bu garipti çünkü genellikle kibar ve işbirlikçi biriydi.

Gözlerimi kısmıştım.

Şekil değiştiren lejyonuyla çok zaman geçirmiştik ve Jinx'in varlığından hoşlanmaya başlamıştım.

Ses tonunu beğenmedim.

Dick sözlerine şöyle devam etti: "Dinsizlerin ele geçirdiği uygarlık hakkında hiçbir bilgimiz yok. Düşmanlarınız hakkında mümkün olduğunca fazla bilgi edinmek için bu ilk buluşmada yeteneklerinizi korumanızı ve sadece silah kullanmanızı tavsiye ediyoruz."

İşçi bana küçük bir silikon cihaz uzattı ve aceleyle açıkladı: "Bu, şampiyonların ve generallerin birbirleriyle iletişim kurabilmeleri için büyümlü bir kulaklık. Konuşmak için üstteki düğmeye bir kez basın. Kapatmak için basılı tutun."

Başımı salladım ve kulağıma yerleştirdim. Tam oturdu.

"OPA uyarınca, Yüksek Mahkeme'nin tüm yüksek rütbeli üyeleri bu kampı derhal terk edecektir. Nasıl ilerleyeceğiniz size kalmış. Size başarılı olmanız için gereken tüm araçları veriyoruz."

Odada bir tedirginlik hışırtısı yayıldı.

"Yüksek Mahkeme ile bağlantısı olmayan şifacılar, silah stratejistleri, büyücüler ve gıda işçilerinden oluşan bir ekip üs operasyonlarına yardımcı olmak için kalacaktır. Tüm endişeler güvenli, büyülü bir tablet aracılığıyla Yüksek Mahkeme'ye gönderilebilir, ancak yanıt veremeyebileceğimizi unutmayın."

Botlar beton üzerinde ileri geri sallanıyordu.

"Corvus ve Jax'e RJE cihazları yerleşim yerine teslim edildi. Talimatlarını bekleyin. İyi şanslar askerler. Diyarların kaderi sizin ellerinizde."

Bir vınlama sesi duyuldu. ÇAT. Dick gitmişti. Oda hareketlendi.

Arabella yanımda alay etti, "Bizi burada öylece bıraktıklarına inanamıyorum."

"Aptal olma," diye alay ettim. "İktidardaki insanlar kendi pisliklerini her zaman başkalarına bırakırlar. Bu hep böyle olacaktı."

"Yine de aptalca," diye mırıldandı. "Şahsen, dinsizlerin kendi işlerini yapmalarına izin vermemiz gerektiğini düşünüyorum. Biz kimiz ki müdahale edeceğiz?"

Corvus ofladı, "Biz güneş tanrısının krallarıyız. Savaş için yaratılmışız."

"Hayır," dedi. "Siz kralsınız, ben kraliçeyim. Ben alışveriş ve eğlence için yaratıldım."

Ignis'im boğuldu ve ben de onun ne kadar gülünç olduğuna kıkırdadım. Çok sevimliydi. Korkunç savaşlarda onun yanında savaşmamış olsaydım, ciddi olduğunu düşünürdüm.

Rahibim ayrıcalıklı bir despotmuş gibi davranmayı severdi. Onu bu kadar yanlış yargılamamızın nedenlerinden biri de buydu.

Şiddetini alaycı bir maskenin ardına saklıyordu ama öfke ve güçten oluşan bir güç olduğu konusunda hiçbir şüphe yoktu.

Vahşiydi.

Ve ona kafayı takmadan duramadım.

Elini tuttum ve parmaklarımızı birbirine geçirdim, parmakları buzdan yontulmuş gibi donmuştu.

Temasla birlikte vücudumdaki gerginlik dağıldı ve başparmağımı onunkinin üzerinde ileri geri gezdirdim. Geri çekilmeye çalıştı ama benim tutuşum çelik gibiydi.

Diğerleri etrafta toplandı.

"Şampiyonlar ve melekler gözetim için RJE'nin bulunduğu yere gidiyor. Diğer emirler için burada bekleyin. Döndüğümüzde savaşa giriyoruz," diye bağırdı Corvus sessiz odada yüksek sesle.

"Evet, efendim!" diye karşılık verdi askerler.

Melekler yürürken bir kanat şakırtısı duyuldu.

"Keşif gezisi için bize katılmadın," dedi Knox yanımda yumuşak bir ses tonuyla. "Seni özledik."

Kılandım.

Onu özleme hakkını kazanmamıştı.

Ne cüretle benim Muhterem'imle onu tanıyormuş gibi konuşur? Orion kolunu omzuma doladı ve beni geri çekti.

Arabella garip bir şekilde kıkırdadı. "Evet, henüz uçamıyorum.

Hâlâ üzerinde çalışıyorum."

"Uçmayı öğreneceksin," diye cevap verdi sertçe. "Bu savaştan sonra bizimle eğitim alacaksın."

Corvus agresif bir şekilde, "Ona ne yapacağını söyleme," diye hırladı.

"Bu benim işime gelir." Arabella dilini şaklattı. "Ama ben dinlenme günlerine çok önem veririm. O yüzden gelecek hafta bu fikre geri dönelim."

"Yakında," dedi Knox. "Uçmayı öğrenene kadar zayıfsın. Yeteneklerinizde ustalaşmanız gerekiyor."

Corvus, "Hepimizin RJE'sine otuz saniye kaldı," dedi. Kanatlar takırdadı ve Knox yana doğru itilmiş gibi bir ses çıkardı.

Jax, "Unutmayın, ihtiyatlı olmalıyız, yüksek sesle konuşmak yok," diye cevap verdi.

Sadie iğrenç bir şekilde, "Anladım, yüksek sesler çıkar," dedi. Arabella güldü.

Hiç komik değildi.

Sıcak nefes aniden kulağıma çarptı. "Neden saç bandın vardı?" Arabella o kadar yakından fısıldadı ki parmak uçlarında olmalıydı.

Gözlerimi kapatıp onun sarhoş edici buz gibi kokusunu içime çektim ve kalbim sanki kafein almışım gibi düzensiz bir şekilde çarpmaya başladı.

"Anlat bana." Tırnakları hâlâ bileğini bir mengene gibi kavrayan kolumun derisine saplandı. Kan çekti.

Saf bir şehvet duygusu düşüncelerimi bulandırdı. Bunun benim için ne anlama geldiğini biliyor mu? Acı benim aşk dilimdi.

Soğuk dokunuşu nefis bir şekilde yakıyordu ve ben zevkle yumuşak bir şekilde homurdandım.

Corvus "Üç saniye" derken RJE cihazı vızıldadı.

Öne doğru eğildim, böylece dudaklarım şakağına değdi. "Çünkü onları kaybetmekten şikâyet edip duruyordun ve ben de yardımcı olmak istedim."

ÇATLAK.

Zamanda ve mekânda sıçramanın sesi Arabella'nın sert nefes alışını bastırdı ama ben bunu kaçırmadım.

Onu şaşırtmıştım.

Soğuk hava yanaklarımı yaktı ve buzlu kayaların üzerine diz çöktüm. Sıcak buharın yokluğundan bir dağın yamacında olduğumuz anlaşıyordu.

"Bırak beni." Arabella'nın nefesi düzensiz puflar halinde çıktı.

Dudaklarım hâlâ onun buz gibi tenine değiyordu ve bu, kar fırtınasında şimşeğe dokunmak gibiydi. Aramızdaki elektrik çatırdadı.

"Asla," diye söz verdim elini bırakırken.

Acı çekiyormuş gibi küçük bir nefes verdi ve kaşlarımı çattım.

Hiçbir şey ona zarar vermemeliydi, ancak nefes alma düzeni dikiş atılırken olduğu gibi açıkça değişti.

Hiç hoşuma gitmedi.

"Eğil, beni takip et. Dağın yamacından aşağı tırmanacağız." Corvus'un sesi büyülü kulaklıklarımızda yüksek sesle konuşuyordu.

Arabella benden bir adım uzaklaşmaya çalıştı ama ben daha da yaklaştım. Savaş başlıyor olabilirdi ama bir sefer çoktan başlamıştı ve söz konusu o olduğunda başarısızlık bir seçenek değildi.

Ona acı veren şeyi bulacak ve yok edecektim. Saygıdeğerim benim yanımda asla acı çekmeyecekti, bir daha asla.

Saygıdeğerimize yakın durup Ignis'imizi savaşa kadar takip ederken Orion'un dokunuşu bana rehberlik etti.

Bölüm 7

ARAn

PREPERATI AÇIK

QUERENCIA (NOUN): Boğa güreşinde boğanın savunma amacıyla arenada kullandığı alan.

Enfekte yerleşim yeri, vadiyi dolduran geniş bir saray yapısıydı. Kırmızı tuğlalardan ve karla tozlanmış kemerlerden oluşuyordu.

Her şeyin ortasında, geniş bir avlu parıldayan ışıklarla sarılmış ağaçlarla doluydu.

Çok güzeldi.

Malum, dürbününü yüzüne dayamış, yüzükoyun yatarken acımasızca küfretti. Jax de benzer bir pozisyonda onun yanındaydı ve aşağıdaki vadiyi izlerken kaşlarını çatıyordu.

"Ne oldu?" Kobra diğerlerimizle birlikte alçakta asılı duran kayaların altına çömelirken sordu.

Altı melek.

Dört vitesli.

Üç şeytan.

İki iblis.

İki Karanlıklar Prensi. Bir melez.

Ve yakın zamanda melek olduğunu keşfeden bir Fae kraliçesi.

Kabus gibi canavarlar, kaçak tanrılar ve kontrolcü, oligarşik bir rejim olmasaydı yolları asla kesişmeyecek yirmi kişi.

İkizler arkamda oturuyordu ve ben de onlara yaslanıp Sadie'yi yanıma aldım ve onun tanıdık kızılıcık kokusunu içime çektim.

Bir kez daha dondurucu, karlı bir dağın yamacında birlikteydik.

Neden tropik bölgelerde daha fazla savaş yapılmıyordu? Asıl soru buydu.

Güneş ufukta batıyordu ve gökyüzü koyu griydi.

At omzuma yerleşti, uzun kuyruk tüyleri kolumun yanından görkemli bir şekilde sarkıyordu. En azından bugünlerde birileri iyi görünüyordu.

"Sikerim böyle işi," diye fısıldadı Malum. "Bu lanet olası diyarda bizim için doğru giden tek bir şey olabilir mi?"

"Ne oldu?" Scorpius kolunu Orion'un omuzlarına koruyucu bir şekilde atarak sordu.

Jax ve Malum dürbünlerini bırakıp birbirlerine baktılar. Dick bizi savaşa hazırlamaya başladığından beri sessiz bakışlar atıyor ve başlarını sallıyorlardı. Sanki birbirlerinin zihinlerini okuyabiliyorlardı.

"Endişelenmeye başlıyorum," diye fısıldadı Sadie yanımda.

Sertleşmiş ellerimi ısıtmak için üfledim ve "Merak etme. Seni kurtaracağım prenses."

Dilini bana doğru uzattı, ben de o ciyaklarken dilini tutmaya çalıştım.

Zihin sarayımı inşa etmekten başım hâlâ ağrıyordu. Omuzlarım da ağrıyordu ve deli bir kelebek gibi çalışmayan kanatlarımın filizlenmesinden sonra ortaya çıkan donuk ağrıyı hafifletmek için onları yuvarladım.

Hayat gerçekten harikaydı.

En azından erkek olarak doğmamıştım; bu gerçekten berbat olurdu... yine de penisim kocaman olurdu.

Luka'nın elleri sırtımda dalgın dalgın desenler çizerken John da fısıldayarak buklelerimle oynadı

Nefesinin altında kardeşine bir şeyler söyledi. Ölüm mücevheri göğsümde ağır bir şekilde asılı duruyordu ve bileğimde elmas bir bilezik parlıyordu.

İkizlerin sıcaklığına sırtımı yasladım ve yakınlıklarına şükrettim.

Son zamanlarda, çılgınlığı engelleyen birkaç şeyden biriydi.

Kemiklerimin içindeki sürekli soğuk, baş ağrıları ve omuzlarımdaki ağrı en iyi ihtimalle aşırı uyarıcı, en kötü ihtimalle de işkenceydi.

Sadie başımı okşadı ve kıs kıs güldü, "Lütfen, beni kurtarmana ihtiyacım yok- unutma, seni istediğim zaman köleleştirebilirim." Göz kırptı. "Ayrıca, dünyayı kurtarmak için galaksiler arası bir savaşta birbirimizin yanında savaşacağız. Eğlenceli olacak."

Pipomu çıkardım ve derin bir nefes çektim. "Yanlış." Yüzüne duman üfledim. "Eğlenceli olan bir alışveriş gezisi ya da Fae seks kliniğinde bekaretimizi birlikte kaybetmeye çalıştığımız zamandır."

O günün nasıl korkunç bir şekilde yanlış gittiğini düşünürken ikimiz de kaşlarımızı çattık.

Kıkırdadım. "İkimizin de dirsek oyunu için evet dediğimizi asla unutma."

Yüzünü buruşturdu ve kolunu koruyucu bir şekilde kavradı. "Hâlâ birinin onları taciz ettiğine dair kâbuslar görüyorum."

Gözlerimi kısıtım. "Bunu hiç düşünmemiştim ama nasıl olur? Dirseğin nesi cinsel? Çok fazla sorum var."

Yüzünü buruşturdu. "Bence gayet açık."

Onun için en çok endişelendiğim zamanlar böyle zamanlardı.

"Ne demek temiz?" diye sordum. "'Dirsek oyunu' denen şeyle ilgili hiçbir şey benim için net değil."

İkizler a r k a m d a n boğulur gibi bir ses çıkardılar ve biz onları görmezden geldik.

"Büyü artık, Aran," dedi Sadie başını aptalmışım gibi sallayarak, sonra da pipoyu elimden kaptı.

Ben tepki veremedenden parmaklarımdan uzun bir nefes çekti.
"Kahretsin, bu şeyin ne kadar etkili olduğunu unutmuşum."

Ona gözlerimi
devirdim. Belli oluyor.
Sadece en iyisini içtim.

"Savaşta uyuşturucuya izin verilmez," dedi tiz bir kadın sesi birkaç metre öteden kibirli bir şekilde. "Yüksek Mahkeme'nin bilgilendirme paketinde defalarca belirtilmiştir."

Sadie, At ve ben hep birlikte dönüp kayalıklara çömelmiş olan muhteşem kadına baktık.

Siyah ruj lekeli dudakları, peygamber çiçeği sarısı saçlarıyla tezat oluşturuyordu. Lejyoner Oyunları'nda şeytanı ve suikastçıyı katleden melek oydu.

At başka tarafa baktı ve gagasını kanatlarına sokarak uçlarındaki yeni tüyleri tımar etti. Gördüklerinden hiç etkilenmediği belliydi.

"Senin adın ne?" Pipomu dilimle döndürdüm ve Sadie'nin gözleri yoğun bir şekilde parladı, kardan yansıyan kırmızı bir parlaklık.

Melek dişlerini sıkarak, "Rina," diye cevap verdi.

"Evet, Rina," dedim sahte bir gülümsemeyle yavaşça. "Yüksek Mahkeme bizi terk etti ve muhtemelen hepimiz parazit canavarların elinde öleceğiz."

Kaşlarını
çattı.

"Şiddetle."

Benden birkaç metre ötede iblisler sessiz kahkahalarla sarsıldılar.

Büyülü dumanı içime çektim. "Şahsen ben sigara içmeye devam edeceğim. Eğer soğukkanlı bir şekilde ayık ölmek istiyorsan, sen bilirsin. Ama kendin için endişelen."

"Biliyor musun, hiç bu şekilde düşünmemiştim," dedi Sadie pipoyu ona uzatırken. "Gerçekten insanı düşündürüyor."

"Ne gibi şeyler?" Ben sordum.

Gözlerini dumana dikti. "Şeyler." Derin bir şey söylüyormuş gibi konuşuyordu.

İşte benim özel kızım.

"Çok haklısın." Başımı sallayarak onayladım ve felsefi anını yaşamasına izin verdim. Destekleyici değilsem hiçbir şeydim.

Rina burnunu kırıştırdı. "Bu herkes için kurallara aykırı, özellikle de bizim için. Bizler lideriz. İyi bir örnek teşkil etmeliyiz."

Sadie sigara içerken "Bu pek bize göre değil," diye mırıldandı ve ben de başımı sallayarak onayladım. Korumamız gereken bir itibarımız vardı ve bu itibar aşırı miktarda şeytani bira içmeyi ve şüpheli hayat seçimleri yapmayı içeriyordu.

Rina'nın güzel yüzü buruştu. "Seninle konuşmuyordum, melez it."

Şaşkın bir sessizlik.

"Az önce dostuma ne dedin sen?" Kobra'nın sesi tırtıklıydı ve Xerxes bıçaklarını çıkarırken yüksek sesli bir şhhhhhk sesi duyuldu.

Ayağa kalkmaya başladım ama Sadie beni geri çekti.

Kimse Cobra'yı durdurmadı.

Dar kayalıklarda sinsice ilerledi ve siyah gölge yılanları açıkta kalan derisinde sürünürken Rina'ya yarık gözbebekleriyle baktı.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Tehlike yoğunlaştı.

Knox, Kobra ile burun buruna gelene kadar bir bulanıklık içinde hareket etti. Gözlerinden biri siyah, diğeri sarı parlıyordu ve ifadesi acımasızdı.

Kobra'nın göğsünden alçak bir tıslama yükseldi.

Knox'un yüz hatları hoş bir ifadeye büründü ve bir adım geri çekildi. Omuzlarını bir tehdit değilmiş gibi gevşetti ve kibarca, "Yerlilerle pek sık iletişim kurmuyor, onu affedin. Görgü kurallarını unutmuş." Kınaması karşısında gözle görülür bir şekilde korkan Rina'ya ters ters baktı.

"Dünyalılar mı?" Vegar sordu.

Rina'nın yanında diz çökmüş olan sarışın adam burnunu yukarı kaldırdı. "Melek olmayan insanlara böyle deriz." O da aynı derecede güzeldi ve aynı kibirli havayı yayıyordu. Adının Arthur olduğuna inanıyordum ve belli ki kardeşiler.

"Bundan zarar görmek istemiyoruz. İzninizle," dedi Knox başını öne eğerken yumuşak bir sesle.

Sözleri sağır kulaklara çarptı. Lejyonlar birbirlerini tarttıkça gerginlik kayalık boyunca yayıldı.

Herkes aynı anda meleklerin diğer türlere karşı önyargılı olduğunu fark edince gözler kısıldı.

Şakağıma bir baş ağrısı saplandı.

Onlarla çalışmak eğlenceli olurdu.

Hayır.

Xerxes boğazını temizledi ve dikkatle Jax ve Malum'a döndü. "Siz ikiniz neden küfrediyordunuz? Ne gördünüz?"

Konuyu değiştirmeye yönelik bu bariz girişim işe yaradı çünkü Knox Cobra'dan uzaklaştı ve herkes neden bir dağın yamacında kışımızı dondurduğumuza odaklandı.

"Avludaki insanları görebiliyoruz," dedi Jax yavaşça.

Gözlerimi kısıtım ama dürbün olmadan göremeyeceğim kadar uzaktaydı.

Malum kaşlarını çattı. "Enfekte olarak adlandırdığımız bu insanlar daha önce savaştığımız köylülere benziyor."

Vegar, "Bu iyi," dedi ve Zenith başıyla onaylayarak, "O insanlar çoğunlukla güçsüzdü ve ilkel görünüyorlardı-" dedi.

"Endişelenmeliyiz," diyerek Malum onun sözünü kesti.

Jax kabaca nefes verdi ve parmaklarını uzun örgülerinin arasında gezdirdi, altın zincirleri çınlarken, "Mimarileri gelişmiş ve teknolojiye sahip gibi görünüyorlar," dedi.

Sözleri aklımda yer etti.

"Yine de çoğunlukla barışçıl olabilirler ve diğer diyarlarda yaptığımız gibi onları gafil avlayabiliriz," dedi John umutla, buklelerini çekiştirirken.

Jax ve Malum birbirlerine baktılar.

Ateş Malum'un bronz kafasına yayıldı ve alevler gümüş gözlerine yansıdı. Bariton sesi yumuşaktı, "Avludan geçen her kadın ve erkeğin kalçasında uzun bir kılıç var. Mavi büyülerle parlıyorlar. Her biri."

Kimse konuşmadı.

Söyleyecek bir şey yoktu.

Mide bulantısı başımı hafifletti çünkü büyülü çelik her şeyi kesebilirdi.

Sırtımdaki leke yanıyordu.

Metaller doğal olarak büyülerini püskürttüğü için büyülü silahlar son derece nadirdi. Dövülmeleri neredeyse imkânsızdı ve son derece pahalıydılar.

Düzensiz nefes aldım.

Bunlar daha önce dağ başlarında savaştığımız dinsizler gibi ilkel, silahsız siviller değildi.

"Bu ne anlama geliyor?" Rina sordu.

Scorpius'un süt gibi gözleri uzaklara, çok uzaklara bakarken, "Bu, silahlı sivilleri ve sonra da dinsizleri öldürmemiz gerektiği anlamına geliyor," diye alay etti.

"Onlarla daha önce olduğu gibi savaşamayız." Malum'un ağzı endişeyle gerildi.

Lothaire aylar önce savaştığımız dinsizlerin diğerlerinden daha zayıf olduğunu ima etmişti.

Biliyor muydu?

O zaman bile mi?

Birden neden sadece hançerlerle dövüşmemize izin verdiği anlaşıldı.

Bu bir ısınma hareketiydi.

"Güçlerimizi ve silahlarımızı stratejik olarak kullanacağız," dedi Knox, sırtında buzdan bir geniş kılıç oluşurken.

Altı tanesi daha diğer meleklerin sırtında çatırdayarak var oldu.

Hava sıcaklığı birkaç derece düştü. Buz burnumu yaktı.

Buzla kaplı parmaklarıma sessizce baktım ve bir kılıcın şekillendiğini hayal ettim.

Hiçbir şey olmadı.

İşe yaramazdım.

Alevler Malum'un başından aşağı, omuzlarına doğru yayıldı ve gözlerini Orion ile Scorpius'a dikti. "Evet." Sesi kırık cam ve viski gibi sertti. "Güçlerimizi kullanmamız gerekecek."

Gümüş sıvılaşarak erimiş çeliğe dönüştü. Kabaca nefes verdi.

Kalp atışlarım hızlandı ve kralların lideri bakışlarıyla beni kısıtırken yutkunmakta zorlandım. Yüksek Mahkeme'nin haftalık grup terapi seanslarını zorunlu kılmasının nedeni aniden rahatsız edici bir şekilde netleşti.

Düşmanın büyüleri silahları olduğunu biliyorlardı.

Sıcaklık dondurucu olmasına rağmen yanlarımdan ter damlıyordu.

Neye karşı savaşmak zorunda kalacağımızı biliyorlardı. Korkuyu hatırladım.

Orion şarkı söyleyip büyülerken yapraklar dönüyordu. Scorpius'un üçüncü gözü ardına kadar açıldı ve ruhların sırlarını açığa çıkardı. Malum etinden bir hançer çıkardı ve kırmızı alevleri kül oldu.

Boğazımın arkasındaki safra kavruldu ve John ile Luka'nın sıcaklığına daha fazla bastırdım. Kollar beni sardı ve yakınımdaya tuttu.

Seçme şansım varmış gibi davranıyordum.

Bilinçaltımda, kalçamda eskiden büyüleri bir dövmenin olduğu yeri ovuşturdum; bir aptal gibi onu kesip atabileceğimi ve krallardan kurtulabileceğimi düşünmüştüm.

Onların yanından bile ayrılamadım çünkü bağ hastalığı hala damarlarımda dolaşıyordu.

Toplu katliam araçları olan adamlar bana güveniyordu çünkü öldürmeye başladıklarında onları durdurabilecek tek kişi bendim.

Yüksek Mahkeme bu savaşta ne yapmam gerektiğini başından beri biliyordu.

Ruhumun bağlı olduğunu biliyorlardı.

Asla kaçamayacağımı biliyorlardı.

Çünkü günün sonunda hiçbir şey değişmemişti.

Hâlâ köleleştirilmiştim.

Canavarlara.

İKİNCİ BÖLÜM

KOnFLAGRATİon

"Canavarlarla savaşıyan kişi, bu süreçte kendisinin de bir canavara dönüşmemesine dikkat etmelidir. Ve eğer bir uçuruma yeterince uzun süre bakarsanız, uçurum da size bakacaktır."

-Nietzsche

Bölüm 8

ARAn

SAVAŞ

YANGIN (NOUN): büyük ve feci bir yangın.

1. GÜN, 3. SAAT

Kafamı kara tahtaya çarpmayı hayal ettim.

Sekiz saat önce, ilk tanrısız yerleşime yaptığımız keşif görevinden döndüğümüzde, Jax askerleri talimatları beklemleri için kıslalarına geri gönderdi. Şekil değiştirenler, melekler ve lejyonumuz plan yapmak için strateji odasına yığıldı.

Grup olarak beyin fırtınası yapmaya çalıştığımız iki işe yaramaz saatin ardından Jinx, Malum ve ben gayri resmi savaş stratejistleri olarak seçildik.

Melekler herkesle tartışmadığı ve Sadie her beş dakikada bir anlamsız önerilerde bulunmadığı için planlama daha iyiydi.

Hala iyi gitmiyordu.

"Sessizce hareket etmemiz gerektiğini hesaba katmayı unuttuk.

Silin ve yeniden başlayın," dedi Jinx öfkeyle.

Kara tahtanın önündeki uzun masaya oturmuş, bir gelinciği atkı gibi omuzlarına atmıştı. Warren, dili ağzından dışarı sarkmış, gevşek bir şekilde asılı duruyordu.

Ölmüş gibi görünüyordu ama o kadar şanslı olmadığımızı biliyordum.

Jinx işaret çubuğunu uzattı ve talepkâr bir şekilde tahtaya vurdu. Arkasına yastıklar yığılmıştı ve bacağının kalan kısmı beyaz gazlı bezle sarılmıştı.

Hâlâ büyülü bir protez, hatta bir uçan sandalye bekliyorduk. Yüksek Mahkeme'nin nasıl olup da şimdiye kadar ikisini de edinmemiş olduğu beni aşıyordu.

Jinx bana aptalmışım gibi kaşlarını çattı. Ben de ters ters baktım.

Eğer strateji odasında bir pencere olsaydı, sekiz saat önce kendimi oradan dışarı atmış olurdum. Ama yoktu. İki kez kontrol ettim.

Bunun yerine, son bir saattir üzerinde çalıştığımız savaş stratejisini tahtadan silerken dişlerimi sıktım.

En kötüsü de haklı olmasıydı. Yine haklıydı.

Aptalca bir şekilde, dinsizleri sessizce ortadan kaldırmamız gerektiğini unutmuştuk.

Tahtadaki sayılar benimle alay ediyordu: yedi akademi, beş şekil değiştiren, altı melek, dört suikastçı, üç şeytan, altı leviathan, altmış dokuz piyade askeri.

Toplam yüz asker. Çok büyük bir sayı değildi.

İşin en güzel yanı, Yüksek Mahkeme ile Güneş Tanrısı arasında imzalanan aptalca sözleşme sayesinde, herhangi biri öldüğünde yerine yenisinin konulamamasıydı.

Boşluğa dayanıklı.

Depresyona neden olur. Mani körükleyici.

Tüm savaşçılarımızın güçlerini, dinsizleri öldürmenin en iyi yolunu, savaş düzenlerini ve saray gibi bir yerleşimin çevresini nasıl güvence altına alacağımızı düşünmekten bitkin düşmüştüm.

Jinx siyah güneş gözlüklerini burnunun daha yukarısına itti.

Oda loştu ama anılarımızı artık silmeyeceğini göstermek için bir barış teklifi olarak onları taktı.

Sağ gözüm seğirdi.

Yatıştırılmamıştım.

Jinx her gün anılarımızı değiştiriyor olabilirdi ve bizim hiçbir fikrimiz olmazdı. Sadie gözlüklerin büyük bir savunucusuydu ve şekil değiştiren lejyonu onların yeterli olduğunu düşünüyor gibiydi, ki bu da mantıklıydı - hepsi aptaldı.

Söz konusu aptallar şu anda odanın arka tarafında yerde oturmuş, sanki savaşa hazırlanmıyormuşuz da sosyal bir toplantıdaymışız gibi Orion ve Scorpius ile vakit geçirmek için kart oyunu oynuyorlardı.

İblisler, odada çökmüş bir şekilde oturup depresif görünme nezaketini gösteren tek kişilerdi.

Diğer herkes gülümsüyor ve sohbet ediyordu.

Baş ağrım şakağımda daha sert zonkluyordu ve elimdeki silgi, soğuk parmak uçlarımı yakarken buzla kaplanmıştı.

Son zamanlarda buzla kaplıydım ve etrafımda genişliyor gibiydi.

Duygusal hissettiğinde annemin parmaklarından süzülen mavi alevleri hatırlayınca ürperdim.

Tıpkı onun gibi mi oluyordum?

Şakağımdan aşağı ter damladı ve donmadan önce terimi sildim.

Bir. İki. Üç. Dört. Beş. Altı.

İçimi kemiren duygulara değil, rakamlara odaklandım.

Bir melek yüksek sesle güldü ve ben sarsıldım.

Deri koltuklara uzandılar ve can sıkıntısı çeken aristokratlar gibi porselen fincanlardan yudumladılar. Rina kulaklığına bir çağrı yapmış ve bir işçi elinde çay arabası ve yiyeceklerle çıkagelmişti.

Çaydanlığı kafalarına vurup bilinçsiz ağızlarına mini salatalıklı sandviçler sokmayı, ellerimi gülümseyen dudaklarına bastırıp ağızlarını dondurmayı, onları bloklara dönüştürmeyi hayal ettim... hayır. Oraya gitmeyecektim.

"Bu kadar önemli bir faktörü nasıl unuttuk?" Jinx strateji tahtamıza bakarken avucunu alına vurdu. "Aptal ve dikkatsiz davranıyoruz."

Ağrıyan alnımı ovuşturarak onayladım.

Sonsuzluk gibi gelen bir süredir strateji geliştiriyorduk ve daireler çizerek çalışıyorduk.

Malum dikkate almamız gereken faktörler listesine "gizliliği" de eklerken tebeşir tahtanın diğer ucuna yüksek sesle süründü.

Büyülü dürbünler vadiyi dolduran yapının haritasını çıkarmıştı ve bu görüntü

kara tahta. Jinx tablete dokundu ve büyülü kılıçlar da ortaya çıktı.

"Enfekte olanlar silahlarımızı kesecek," diye belirttim.

Malum bilgileri tahtaya karaladı. Jinx bana baktı ve

"Duh" dedi.

"Sadece söylüyordum," diye mırıldandım.

Jinx, Warren'ın tüylü başını okşadı. "Aptalca şeyler söyleme."

Tebeşir parmaklarımın arasında çatladı ve burnumdan kabaca nefes aldım. Nefesim küçük parçalar halinde dondu.

Beş. On. On beş. Yirmi. Yirmi beş.

Malum, yazdığımız hedef listesini incelerken, "Umarım yerleşkedeki herkes silahlı değildir," dedi. "Önce silahlı insanları ortadan kaldırmamız gerekiyor."

Jinx ona aptalmış gibi baktı. "Belli ki."

Malum'un çenesi sıkıştı ve omuzları alev alev yandı. Sertçe nefes aldığı uzun bir anın ardından alevler kayboldu.

Çok kötü.

Patlayıp hepimizi öldürmesini umuyordum.

Jinx'in benim dışımda birine işkence ediyor olması küçük bir teselliydi.

On dört yaşındaki kızla ilgili tek bir şey vardı, o da kim olursanız olun kendinizi aptal gibi hissetmenizi sağlayacak olmasıydı. Bu genellikle onun en iyi özelliklerinden biriydi ama şu anda son derece sinir bozucuydu.

Ne zaman bir eylem planımız olduğunu düşünsek, Jinx bunu imkansız kılan başka bir faktörü hatırladı.

Temel sorun: bilinmeyen sayıda parazit canavarla dolu geniş bir yerleşkeyi, onları varlığınıza haberdar etmeden nasıl ortadan kaldırdınız?

Hileli soru.

Sen yapmadın.

Vazgeçtiniz ve katil parazitlerin evreni ele geçirmesine izin verdiniz çünkü açıkçası ne olduğu beni ilgilendirmiyordu.

dinsizlerin yaptığı gibi.

Diğerlerinin bunu böyle görmemesi çok kötü.

Şekil değiştirenler, melekler ve takım arkadaşlarım, dinsizlerin portallardan yayılıp bildiğimiz medeniyeti sona erdirebilecekleri için öfkeliydiler. Kişisel olarak saldırganmış gibi davrandılar.

Şahsen, dinsizlerin kazanmasını umuyordum.

İnsanlar sinir bozucuydu ve eğer korkunç bir kabukluya ev sahipliği yapma sırası bana geldiyse, o zaman bu benim kaderimdi.

Buna vazgeçmek deniyordu ve herkesin bunu daha fazla uygulaması gerekiyordu.

Jinx, "Portalları unutamayız," diye yineledi.

Tebeşirle kendi portremini çizdim ve "En iyi ihtimalle yakınlarda hiç portal yok" dedim. Tebeşir buza dönüşürken tahtayı gürültüyle çizdi ve ben de yeni bir parça aldım.

Malum hemen karşı çıktı: "Ama en kötü senaryo, üssün merkezinde bir geçitleri olması."

Sesinin ne kadar hırçın çıktığını fark etmemiş gibi davrandım. Acı kesinlikle sırtımdan aşağı akmıyordu.

Beni yutmaya çalışıyormuş gibi öptüğünü hatırladığımda **d u d a k l a r ı m** kesinlikle karıncalanmadı.

Hayır.

Ölmekte olan çubuk figürüme daha fazla kan ekledim, ancak tebeşir tamamen beyaz olduğu için istediğim görsel etkiyi vermedi.

Acıması.

Malum boğazını sertçe temizledi ve ben de bıkkınlıkla ona baktığımda kendini beğenmiş bir ifadeyle baktığını gördüm. Sanki Elit Akademi'de kimin daha zeki olduğunu görmek için yarışıyor muyuz gibi beni alt ettiğini düşündüğünü anlamam bir saniye sürdü.

Ona rekabet olmadığını kim söyleyecekti? Ben zaten kazanıyordum.

Jinx ikimiz de aptalmışız gibi, "Büyük olasılıkla silahları yüzünden bir portal var," dedi.

"Ancak muhtemelen üssün dışında, muhtemelen çevredeki dağlarda yer alacaktır. Portallardan gelen enerji alanı maddeyi bozar ve etrafına inşa etmeyi zorlaştırır. Gelişmiş büyümlü malzemelere ihtiyacınız var ve şehir tuğlalardan inşa edilmiş gibi görünüyor."

"A planına geri dönelim." Malum'un tebeşiri yazarken yüksek sesle gıcırdıyordu. "Üssü kuşatın ve dinsizleri tuzağa düşürün."

"Enfekte olanlarla pazarlık yapmayı denedik mi?" Arthur adındaki melek beklentiyle bize bakarken odanın diğer ucundan bir erkek sesi sordu. "Neden önce onlarla konuşmayı denemeyelim?" Dudaklarını büzdü. "Zararı olmaz."

Pişman olacağım bir şey söylememek için ağzımı kapattım.

Bazı insanların suratına sandalye yemesi gerekiyordu.

Uzak köşede Vegar, Zenith'in saçıyla oynarken aptallar hakkında bir şeyler mırıldandı ve her iki iblis de tiksinişmiş görünüyor.

Tebeşir Malum'un parmaklarında gıcırdadı ve uzun süre acı çeken bir inançsızlık bakışını paylaştık.

İlk defa tam bir mutabakat içindeydik.

Uzun bir süre geçtikten sonra Malum ellerini tıraşlı kafasında gezdirdi ve "Hayır, parazit yaratıklarla pazarlık yapmayı denemedik" dedi.

Arthur alay etti, "Denemeliyiz."

Jinx masanın üzerinde döndü ve "Kim?" diye sordu.

"Benimle mi konuşuyorsun?" Arthur dikkatle Jinx'in bir bacağına eksik olduğu yere baktı ve söylenmemiş hakaret havada asılı kaldı.

Öfke göğüs kafesimde alevlendi.

Jinx'in onun varlığının içini boşaltacağını bilmek beni onun boğazına basmaktan ve yeri kırmızıya boyamaktan alıkoyan tek şeydi.

Odanın arka tarafında Orion, Scorpius'un kulağına bir şeyler fısıldadı ve kör kral ayağa fırladı. Jinx'e duyduğu öfkeyle yüzü gerilirken, yüksek elmacık kemikleri bıçak gibi keskindi.

"Kiminle pazarlık yapmak istiyorsun?" Jinx her heceyi bir bebekle konuşuyormuş gibi uzattı.

Arthur ağzını açtı.

"Bekle, biliyorum." Jinx'in ses tonu aldatıcı derecede hoştu. "Parazit yaratıklarla enfekte olduklarının farkında olmayan şaşkın siviller mi?"

Zalimce güldü.

"Yoksa içlerindeki canavarlar tarafından kontrol edilerek şiddetle saldırdıklarında mı onlarla müzakere etmek istiyorsunuz? Ölüm hakkında akılsızca çılgılık attıklarında mı?"

Arthur'un rengi soldu.

Jinx acımasızca devam etti, "Ya da belki de ikiye bölündüklerinde onlarla konuşmak istediniz?" Sahte gülümsemesi düştü. "Hayır, anlıyorum. Her biri yüz yerine bir dış iskelet maskesine ve kıskaçlı altı bacağa sahip kabuklu yaratıklarla konuşmak için beklemek istiyorsun. İnsanları ikiye bölen ve kurumuş leşlerinden çıkanlar. Yeşil kan akıtanlar ve diyarlara doğru genişleyenler."

Kimse konuşmadı.

Arthur çay fincanını büyük bir gürültüyle yere bıraktı.

"Vaktimizi harcamak isteyeceğiniz başka anlamsız önerileriniz var mı?" Jinx kollarını odanın geri kalanına doğru açtı.

Sadie yüksek sesle, "Birileri bilgilendirme paketini okumamış," diye mırıldandı. "Aptal havalandırıcılar."

Scorpius kıkırdadı ve tekrar yerine oturdu.

En yakın arkadaşımın melekler için aşağılayıcı bir hakaret bulunduğunu anlamam bir anımı aldı çünkü onlar insanlara topraklayıcı diyorlardı.

Burnumun üstünü çimdikledim.

Artık kadın haklarını desteklemiyordum.

Jinx arkasını döndü ve işaret parmağını yüzümün yanındaki tahtaya vurdu. "Konsantre ol. Hâlâ bir gizlilik sorunumuz var."

Kafamı hafifçe (elimden geldiğince sert bir şekilde) tahtaya vurdum.

Büyülü silahlarla enfekte olmuş, dinsiz, her ikisiyle de dolu bir yerleşke. Kaçmalarına fırsat vermeden hepsini hızlı ve etkili bir şekilde öldürmek zorundaydık.

Nasıl?

Unsurları kafamda evirip çevirdim ve farklı taktikler düşündüm.

Malum konuştu ve sesi kendinden emin geliyordu. "Orion herkesin içine sesiyle giriyor, sonra da onları bayginken ortadan kaldırıyoruz." Başını salladı. "Mantıklı olan tek şey bu."

Başımı tahtaya daha sert vurdum ve "Ama içeri girip tüm askerlerimizi öldürüp öldürmeyeceğinizi bilmiyoruz" dedim. Jinx'e yaptığın gibi, devam ederken söylemeden bıraktım, "Bunu aştık. Elimizdeki birkaç askeri öldürmek bir yana, seni tekrar durdurup durduramayacağımı da bilmiyoruz."

"Sen bizim Muhterem'imizsin ve beni daha önce de durdurmuştun," dedi Malum sert bir sesle. "İmkânsız olmalıydı ama sen başardın. Buz olmanın bir sebebi var; kontrolümü kaybettiğimde ateşimi söndürmek senin kaderinde var. Bu çok mantıklı."

Alnımı tahtaya vurarak kırdım. "Kendine zarar vermeyi bırak," diye hırladı Malum.

Kafamı daha sert vurdum.

Alevli bir el beni tahtadan uzaklaştırdı. "Senin derdin ne lan?"

Liste mi istedi?

"Dokunma bana." Onu ittim ve bir an için birbirimizle güreştik. Kasları gerildikçe geriliyordu ve ben sırtımdan geçen acıyı fark etmemiş gibi yaptım.

Hareketlerime kolayca karşı koyarken bana sırtıttı, çünkü bir tank gibi yapıydı ve benden en az yüz kilo daha fazla kası vardı.

Ateşi benden yayılan buz tarafından bir anlığına söndürüldü.

Gümüş gözleri neşeyle parladı.

Beni alt etmenin kolay olmasını seviyordu.

Güneş tanrısı, tam bir zorbaydı.

Tüm gücümle kaval kemiğine tekme attım ve acıyla gözlerini kıstı. Beni bıraktığında, elimden geldiğince edepli bir şekilde omuzlarımı fırçaladım.

Ne yazık ki hiçbirisi değildi.

Malum bana göz kırptı. "Üzerime işaretini koymak istiyorsan tek yapman gereken bunu söylemekti. Senin için her gün dövme yaptırabilirim, buz prensesi." Eşofmanının üzerinde ona dokunduğum yerde bıraktığım mavi buz çizgilerine bakarken sesi çakıllı çıkıyordu.

Kemerini düzelttiğini fark etmemiş gibi davrandım.

Bunun yerine bacaklarımı birbirine bastırdım ve derin, sakinleştirici bir nefes alırken şakaklarımı ovuşturdum. "Birincisi, ben bir kraliçeyim, prenses değil. İkincisi, hayatımın amacı senin pisliğini temizlemek değil." Buz ön kollarıma yayılırken çatırdadı.

Nefesinin altında kulağa "Prensesim olabilirsin" gibi gelen bir şeyler mırıldandı.

Tükürüğe boğuldum.

Elini sırtıma vurdu ve "Dikkatli ol. Yavaş ol. Acele etmeden yut." Yüz ifadesi hınzırcaydı.

Yaptığı çifte göndermeyi fark ettiğimde acı omurgamdan aşağıya doğru patladı.

Malum'un baştan çıkarıcı olmaya çalışması tehlikeli bir şeydi. Yüzüm alev alev yanıyordu.

"O haklı," dedi Jinx ve ikimiz de dikkatimizi ona yönelttik. "Güçlerini kullanırsan askerlerimizi yok edebilirsin."

Rahatlayarak iç çektik.

Sözlerine şöyle devam etti: "Sizin dikkatsizliğiniz yüzünden insan kaybetmeyi göze alamayız. Ayrıca, dördünüz de bu olaydan sonra bayıldınız.

Bana saldırmanı engelledi. Bir savaşın ortasında bilinçsiz kalma riskini göze alamazsın."

Malum ellerini yüzünde gezdirdi.

Alevler parmaklarının arasında dans ediyordu.

"Aynen öyle." Başımı salladım ve kollarımı koruyucu bir şekilde göğsümün üzerinde kavuşturdum.

Onun planı aptalcaydı ve ben daha zekiydim; bu doğrulandı.

Jinx sözlerine şöyle devam etti: "Aran, yeteneklerini savaşta ortaya çıkarabilmek için pratik yapacak zaman bulmalısın." Dikkati dağılmış bir şekilde tabletine dokundu. "Savaş devam ederken yeteneklerine ihtiyacımız olacak."

"Affedersiniz?" Ona ters ters bakmak için döndüm ama o tabletinden başını kaldırmayı reddetti.

Öfkelendim ve alaycı bir tavırla, "Uçuş dersleri ve dinsizlerle savaşmak arasına psikopat şeytanları durdurmayı da eklerim," dedim.

"Güzel." Jinx tıklamaya devam etti.

Malum bir parça tebeşir alıp strateji listesine geri dönerken kendini beğenmiş görünüyordu. "Merak etme, pratik yapacağız."

"Seninle hiçbir şey çalışmıyorum," diye karşılık verdim. Sırıttı ama ayrıntı vermedi.

Dudaklarım karıncalandı.

Birlikte daha fazla zaman geçirmek zorunda kalırsak ne olacağını ikimiz de biliyorduk. Bundan kaçış yoktu.

Elli birin on yediye bölünebildiğini öğrendiğimden beri kendimi hiç bu kadar kötü hissetmemiştim.

Jinx tabletteki yapıyı döndürdü ve tahta üzerinde döndü.

"Eğer çevreyi kontrol altına alamazsak, potansiyel olarak yüzlerce ya da binlerce kişi portallara kaçabilir. Vadide yüz ila bir milyon insan yaşıyor olabilir."

Çenem düştü. "Bir milyon mu? Sen ciddi misin?"

Jinx güneş gözlüklerini yukarı kaldırdı. "Bildiğimiz kadarıyla yapı yeraltında kilometrelerce devam edebilir. Ben

gerçekçi."

Ölmemizi istedi.

Başka bir açıklaması yoktu.

"Hayır," diye karşı çıktı Malum. "Bu gezegenin çekirdeğinin benzersiz bir yüksek sıcaklığa sahip olduğunu biliyoruz. Yeraltında yaşamın sürdürülebilmesi pek mümkün değil."

"O haklı." Dik durdum.

Jinx nefesinin altında mırıldandı: "Uygarlık daha yüksek sıcaklıklara uyum sağlamış olabilir. Ama olsun, muhtemelen dört bin kişi." Ağzının kenarı bir sırıtışla kıvrıldı.

Ağzım açık kaldı.

Şaka mı yapıyordu?

O kadar uzun saatlerdir çalışıyorduk ki, sayıklama başlamıştı ve dürüst olmak gerekirse bunu anlayamıyordum.

Odanın arka tarafındaki hareket gözüme çarptı ve birden yorgunluğum geçti. Çenem kapandı ve "Ne yapmamız gerektiğini biliyorum" dedim.

İyi bir stratejistin her zaman birden fazla plan yinlemesi vardır. Ayrıca en zor görevleri en verimli şekilde yerine getirmek için en iyi varlıklarını stratejik olarak kullanırlar.

"Dinsizleri köleleştireceğiz," diye fısıldadım ve Jinx daha dik oturdu.

"Lanet olsun. Haklısın," dedi Malum usulca ve yanıma doğru yürürken yanımdaki hava ısındı.

Tütün ve viskinin güçlü kokusu duyularıma doldu ve sarhoş edici aromaya daha da yaklaştım.

Bronz yanakları kıpkırmızı oldu.

Yutkunurken bir hançer parladı, Adem elması sallanıyordu.

Malum dudaklarını ıslattı ve usulca, "Planını beğendim," dedi. Bir an için bana bakarken sert bronz yüz hatları yumuşadı. Gümüş gözleri yalvarır gibiydi.

Ruh hali değişimleri bana kamçı etkisi

yapıyordu. Aramızdaki enerji uçucuydu.

Göğüs kafesime bir ağırlık saplandı.

"Hadi çizelim." Malum başıyla tahtaya işaret etti ve ben de transa geçmiş gibi onun bakışlarını takip ettim.

Aynı anda listeye doğru ilerledik ve geçmeme izin vermek için geri çekildi. Beni tahtaya doğru yönlendirirken bir avuç içi tüm belime yayıldı.

Onu itmeyi unuttum.
Parmakları sıcaktan
yanıyordu.

Vücudumda tüylerim diken diken oldu ve dokunuşundan tökezleyerek uzaklaşırken omurgamdan aşağı acı çizgileri fırladı.

Sinirlenmesini bekliyordum ama Malum yanımda kıpırdamadan durdu, ellerine baktı ve kafası karışmış gibi ellerini bir esnetip bir açtı.

Yüz hatları keskinleşti ve gözlerinde karanlık bir şey parladı. Bir adım daha yaklaştı ve bana dokunmasına santimetreler kalacak şekilde alanıma girdi. Asla temas etmedi.

"Planını tahtaya yaz, Arabella-şimdi," diye fısıldadı karanlık bir sesle. Ya da başka bir şey aramızdaki havada asılı kaldı.

Yutkundum, aramızda ne olup bittiğinden emin değildim.

Bana bakarken gözlerinde alevlerin yansıması yanıyordu ve bronz elmacık kemikleri kızarmıştı.

Midem bulandı.

Sonraki dakikalar, çoğunlukla sessiz olan odada tebeşirim çizik çizik olurken korkunç bir gerilimle geçti.

Malum birkaç düzeltmeyi işaret etti ama çoğunlukla üzerime abandı. Birkaç saniyede bir belime dokunan eline bakıyor ve onu esnetiyordu.

Beni yakmayı mı hayal ediyordu?

Kralların liderine karşı nerede durduğumu asla bilemedim ve o da dişlerimi sıkmakta asla başarısız olmadı.

Gerçeklerden kaçmanın bir yolu yoktu: O korkunçtu.

"Mantıklı, ama leviathanlar çevreyi korumak için daha uygun," dedi Jinx işaret çubuğunu planıma vururken ve Malum rahatça uzaklaştı

Sanki kalabalık bir odada kontrolünü kaybetmesine saniyeler kalmamıştı.

Titredim ve Jinx'le tartışamayacak kadar yıpranmış bir halde personel değişikliğini not ettim.

Viski ve tütün duyularımı doldurdu.

Her nefes alışımında omurgamdan aşağı küçük acı çizgileri fırlıyordu.

Üçümüz planımızı sunmak için odaya döndüğümüzde, Malum'un yanında yapmacık bir aptal gibi davrandığımı gördükleri için utanarak kızardım.

Şaşırtıcı bir şekilde, kimse bizimle ilgilenmiyordu.

Melekler, şekil değiştirenler ve iblisler kendi aralarında konuşuyorlardı.

Sadece dört adam fark etti.

Luka ve John bana bakıyorlardı ama ikisi de rahatsız olmuşa benzemiyordu çünkü yüz ifadeleri ancak hayranlık dolu olarak tanımlanabilirdi.

Mest

oldum.

Sevgi dolu.

Buna karşılık Orion yanlarında oturmuş, Scorpius'un kulağına fısıldarken büyüleyici kahverengi gözlerini kısmıştı. Sessiz kral da bakıyordu ama ifadesi ikizlerinki gibi yumuşak ve sevgi dolu değildi; sert ve takıntılıydı. Gözleriyle beni takip etti.

Titredim.

Orion beni mermer koridorda kovalamıştı.

Yorgunluğum iliklerime kadar işlemişti.

Malum ön kolunu benimkine bastırarak şekilde kayarken odanın sıcaklığı bunaltıcı hale geldi.

Masum bir dokunuştum ama yine de diri diri yandım.

"Herkes dinlesin," dedi Malum yüksek sesle ve bariton sesi kemiklerimde yankılandı. "Bir planımız var."

Odadaki herkes konuşmayı kesti.

Malum sanki kontrolü bana bırakıyormuş gibi başını salladı.

Yüzümü buruşturdum, pipomu dudaklarımın arasına sıkıştırdım ve açgözlülükle içime çektim. İlgi odağı olmayı hiç sevmemiştim; bu daha çok Sadie'ye göre bir şeydi. Ben arka planda kalmayı tercih ederdim. Ortadan kaybolmayı.

Topluluk önünde konuşmak zahmetliydi ve ben zaten yeterince yorgundum.

Jinx otoriter bir tavırla, "Yapacağın şey şu," dediğinde etrafıma dikkat etmeyi bıraktım.

Hayır, bir çocuğun benden daha fazla liderlik becerisine sahip olması umurumda değildi. Sigaramın tadını çıkarmakla meşguldüm.

Birkaç dakika sonra savaş kampındaki binaların içinde alarmlar çalmaya başladı. Biz odadan çıkarken Jax, "Jinx, sen kampta kal ve Warren, sen de onu koru," diye emretti.

Kafeteryada tekrar toplandık.

John ve Luka çılgınca vücudumu yokluyor, her şeyimin yerinde olduğundan emin olmak için silahlarımı ve kılıflarımı çekiştiriyorlardı.

Omuzlarımı yuvarladım ve kullanılmayan kanatlarımın derimin altında yattığı yerdeki inatçı ağrıyı görmezden gelmeye çalıştım.

Ayaklarımın altındaki zemin buz tutmamış gibi davrandım.

Anlayabildiğim kadarıyla, diğer meleklerin hiçbiri buz yaymıyordu. Onu kılıçlarının kontrollü formunda ustalıkla kullanıyorlardı.

Jinx tüm bu olay hakkında ağzını sıkı tutuyordu ama Melek Bilinci'nin gücüm üzerindeki engelleri kaldırdığını çünkü öfkemi kontrol ederek yeterince özverili olduğumu kanıtladığımı söylemişti.

Kan tadı alana kadar alt dudağımı ısırdım.

Bağırsaklarım çalkalandı.

Bir meleğin buz yaymasının normal olmadığını hissediyordum. Kontrolün bende olmadığına dair kötü bir his vardı içimde.

İyi ki başa çıkma konusunda uzmandım - sorunlarımı görmezden geldim ve yokmuş gibi davrandım.

Orion elime soğuk sıvı dolu bir fincan tutuştururken, "Tetikte olman gerek," diye mırıldandı. "Bu-"

İçindekileri geri attım ve o açıklama yapamadan yuttum.

"Buzlu kahve." Gözlerini kıstı, uzun siyah kirpikleri dalgalanırken öfkeyle fısıldadı, "İçinde ne olduğunu bilmediğin hiçbir maddeyi tüketmemelisin. Bu güvenli değil."

John ve Luka bir şey kaçırmış olmaktan korkar gibi kılıflarımı özenle kontrol etmeye devam ettiler.

Orion'a gözlerimi devirdim.

Kahve sertti ve daha şimdiden kafeinin beni uyandırdığını hissedebiliyordum. Pipomdan uzun bir nefes çektim ve ilaçların birleşiminin yaşama isteğimi canlandırmasına izin verdim.

Yorgunluğumun yerini gerginlik aldı ve ayaklarımın üzerinde bir ileri bir geri zıpladım.

Jax ve Malum planın talimatlarını tüm askerlere bağırdı.

"İkinci bir kahve alabilir miyim?" Luka kulaklığımı kontrol ederken boş fincanı Orion'a uzattım.

"Hayır." Scorpius birdenbire ortaya çıkmış gibiydi. "O pipoyu ağzından çıkar yoksa koparıp atarım."

Bazen kör kralın Malum'dan daha sakın ve cana yakın olduğunu düşündüm. Diğer zamanlarda, yıpratıcı ve acımasızdı. Kınayıcıydı.

Kötü bir yolculuk gibi.

Luka bir bulanıklıkla hareket etti ve beni arkasına itti, karanlık etrafında parıldıyordu.

"Onunla böyle konuşma," dedi John sinirli bir ses tonuyla, mermi kartuşlarımı kontrol ederken. "Ama haksız değil, Aran. Pipoyu yerine koy."

Scorpius kötü niyetle sırttı ve John'u sanki ilk kez görüyormuş gibi süzdü. "Bana ne yapacağımı söyleme."

John ters ters baktı ve omzunu Scorpius'un böğrüne sapladı. "Tüh," dedi alaycı bir tavırla.

Scorpius'un çenesindeki bir kas gerildi. "Dikkatli ol, insan.

Benimle uğraşmak istemezsin."

John, kendisinden yarım kafa daha uzun olan şeytandan geri adım atmak yerine alay etti. "Ne istersem onu yaparım."

Scorpius kaşlarını kaldırdı, başka erkeklerin ona meydan okumasına alışık olmadığı belliydi. "Öyle mi?" diye sordu hınzırca.

John'un omuzlarından tuttum ve onu parçalara ayıracak olan sadist piçten uzaklaştırdım. "Şu anda bir kavga başlatmasan olmaz mı?" Ona sordum.

John homurdandı, "Ben sadece bir kavga başlatmazdım, bir kavgayı bitirirdim."

Scorpius, John'un onu yenmesi fikri çok komikmiş gibi kahkahalarla havladı ve ben de yüzümü buruşturdum çünkü bu sefer kralın tarafını tutmak zorundaydım.

"Beni öldüreceksin," diye inledim.

John at kuyruğunu çekti. "Neşelen, küçük Şirin. Sen farkına bile varmadan dinsiz ölmüş olacak ve biz de burada takılıyor olacağız. Söylentilere göre Yüksek Mahkeme stres atmamız için parti yapmamıza izin verecekmiş." Kaşlarını imalı bir şekilde aşağı yukarı oynattı. "Daha sonra yapacak bir sürü uyuşturucu var."

Hayali bir sigara içiyormuş gibi yaptı ve ben de ne kadar gülünç görüldüğüne güldüm.

Scorpius nefesinin altından "Üfleyebileceğin bir şeyim var," gibi şüpheli bir şey mırıldandı.

Onu görmezden geldik.

"İyi ama ben şeytan demlemek istiyorum," dedim. John göz kırptı.

"Tabii ki."

"Ve ben istiyorum ki..." Kaşlarımı oynatarak onu taklit ettim.

John'un dudakları muzip bir gülümsemeyle kıvrıldı ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Senin için her şeyi yaparım sevgilim," diye nefes aldı ağzımın içine.

Sandal ağacı ve misk tadı aldım. Dudakları yumuşak ve

sıcaktı.

Tanıdık.

İkizi beni öperken Luka başımın arkasını okşadı.

Sırtımı kavuran acı o kadar güçlüydü ki sanki buzlu suya batırılmış gibiydim.

Scorpius boğazından sert bir ses çıkardı ve ona baktığımda yüzü kızarmıştı. Tuhaftı.

Orion dişlerini sıktı.

Derim karıncalandı ve acı daha da şiddetlendi.

Kin dolu bir yanım kralların John'u öperken beni izlediğini bilmekten zevk **a l ı y o r d u** .

Asla sahip olamayacakları şeyleri görmelerini istedim. Beni incittikleri gibi incinsinler istedim.

John'dan uzaklaşarak başımı salladım. "Hadi yapalım şunu."

Siyah elastik kapüşonu yukarı ve başımın üzerine çektim, sonra yüzümü tamamen kaplayacak şekilde aşağı doğru çektim. Malzeme dışarıdan katı görünüyordu ama aldatici bir şekilde nefes alıyordu ve içini görmek kolaydı.

Herkes aynı şeyi yaptı.

Tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş, ayırt edilebilir hiçbir özelliği olmayan gölgelere dönüşmüştük.

Odanın ortasında Jax ondan geriye doğru saydı ve herkes RJE cihazlarının etrafında toplandı. İkizler ellerimi, Orion da kolumu tuttu.

Keskin tırnaklar kumaşın içinden boynumun arkasına bastırdı ve ben bu müdahaleci dokunuştan irkildim. Acı sinirlerim boyunca ilerledi ve omurgamdan aşağı doğru alevlendi.

Scorpius kulağımın kabuğuna doğru, "Yakınımda kal, Saygıdeğerim," diye fısıldadı. "Bağ hastalığını unutma."

Titredim.

Sanki prangalarımı unutabilirmişim gibi. Çatlak.

Ortadan kaybolduk.

Bölüm 9

ARAn

SAVAŞ

BALEFUL (ADJECTIVE): kötölük öngören veya tehdit eden.

1. GÜN, 4. SAAT

"Eğil." Boş avluda ilerlerken Jax'in sesi kulaklığımda çıtırdadı.

Avluya şenlikli çanlar asılmıştı ve buz gibi rüzgârda güzelce tıngırdıyorlardı.

Sinirlerimi bozdular.

Saldıran grubumuz şampiyonlar, generaller ve gecenin gölgeleri arasından süzülen suikastçı lejyonunun dört kadınından oluşuyordu.

Bir bulanıklıktan başka bir şey değillerdi. Hiçbirimiz değildik.

Yerleşkenin içine giren tek asker bizdik, çünkü en güçlülere bizdik ve karşı karşıya kalacağımız sayılar hakkında büyük ölçüde hiçbir fikrimiz yoktu. Gerekirse kaçmak için en iyi şansa sahiptik.

Piyadelerin geri kalanı şu anda vadide sürünerek ilerliyor ve enfekte olanların kaçmamasını sağlamak için bir çevre oluşturunuyordu.

Jax ve Sadie grubumuza önderlik etti.

Arka taraftaydım, gölgelerle çevriliydim.

İkizler önümü, krallar da arkamı koruyordu. Karlı gecede sessizce süzülürken üzerlerinden yoğunluk yayılıyordu.

Dehşet omurgamdan aşağı süzüldü.

Ölüm Kolyesi, sanki bana güven vermeye çalışıyormuş gibi göğüs kafesime doğru ılık ılık titreşiyordu.

İşe yaramadı.

Titreyerek nefes aldım.

RJE'lendikten ve boş avlunun yüksek duvarına tırmandıktan hemen sonra adamların enerjisi değişmişti. John bile farklıydı.

Kibarlık maskelerini çıkarmışlardı. Artık günlerimi tartışarak ve gülerek geçirdiğim adamlar değillerdi.

Acımasızdılar, insandan çok katildiler. Ve ben de onlardan biriydim.

Bizler efsanelerin ruh çağırıcıları gibiydik, o kadar ölümcül ve korkunç bir halktık ki gerçek olmaktan çok efsaneydiler.

Canavarların canavarı.

Hava dudaklarımdan buz gibi puflar halinde çıktı. Uyluklarım titriyor, alnımdan aşağı ter damlıyordu, çömeldim ve donmuş parmaklarımın arasına sıkıştırdığım hançerlerle hızla ilerledim.

Donmuş havadan gözlerim yaşardı.

Kar tembel tembel yağıyordu ve kirpiklerimdeki ıslaklığı temizlemek için gözlerimi kırıştırdım.

Avludaki çam ağaçları peri ışıklarına bürünmüştü ve dikkatimi dağıtan ışık parçaları çevresel görüş alanıma yayılıyordu. Ağır savaş botlarımdan altındaki tuğlalar sıcaktı.

Buhar iplikçikleri yıldızlı gecenin içinde buharlaştı.

Jax'in sesi kulaklığımdan yüksek ve net bir şekilde fısıldıyordu, "Dört giriş noktası var. Herkes planladığımız gibi grup olarak kalacak. Sadie önde olacak ve ayrılmak yok. Beni takip edin."

Yerleşkeye girdik ve doğrudan uzun, penceresiz tuğla bir koridora yürüdük.

Sıcaklık düştükçe ve ağır taş zemin yerden gelen buhar ve ısıyı engelledikçe titredim. Tek ışık titreyen meşalelerdi.

Küflüydü.

Nemli.

Insidious.

Ciğerlerim sessizlikte yüksek sesle tıkırdadı ve nefesimi tuttum.

Bir. Üç. Altı. Dokuz. On bir. On üç. On beş. On yedi. İyi eğitilmiş katillerden oluşan bir birlik olarak sessizce ilerlerken tek sayılarla saydım.

Hiç kapı yoktu ve sonsuz bir sessiz koridorun içindeymişiz gibi görünüyordu. Daha iyi bilmesem, terk edilmiş bir binada olduğumuzu düşünebilirdim.

Ensemde tüylerim diken diken oldu.
Bir insan bu sade ve rütbeli atmosferde nasıl yaşayabilir?
Sessizliğe bakılırsa, enfekte olanın bir ay uyku döngüsü olmalı.
Grubun en önünde Jax aniden durdu ve elini kaldırdı. Etrafım karanlıkla çevriliyken, koridorun ileride dallandığını işaret ettiğini zar zor seçebiliyordum.
Keskin bir sağa dönerken onu takip ettik.
Sessizce ilerledik.
Yerleşkenin derinliklerine.
Koridorları taradım ama herhangi bir kapı ya da yaşam belirtisi görünmüyordu, bu da hiç mantıklı değildi.
Sessizlik, kan adrenalinele karışırken kalbimin çılgınca çarpışını kulaklarımda duyana kadar genişledi.
Ter yanlarımdan aşağı döküldü.
Parmaklarım hançerimin kabzasında kasıldı.
Aksanlı yabancı bir ses yüksek sesle "Bir şey gördünüz mü?" diye sordu ve hepimiz hareket etmeyi bıraktık.
Başka bir aksanlı ses cevap verdi, "Ne vardır neden bahsediyorsun?"
Aşağı ve karanlık Salon, iki Çizgiler .
parlayan Gölgede beklediğimiz yere mavi yaklaştı.
Enfekte olmuşlardı.
Daha aşağı çömeldik, kimse kıpırdamadı ve kimse nefes almadı.
Biz planı uygularken Jax telsizden sessizce, "Şimdi Sadie," diye fısıldadı.
Aşağı doğru çömelirken ayak parmaklarıma kramp girdi, kaslarım titriyordu. Titriyordum ve bunun eforla hiçbir ilgisi yoktu.
Mavi parıltı yaklaştıkça iki figürün dış hatlarını seçebildim.
Enfekte olanlar bize doğru koşmaya başladı. İçlerinden biri bağırdı, "Ne-"

"DUR!" Sadie bağırdı ama adam sorusunu sormadı.

İki enfekte hareket etmeyi bıraktı; donmuşlardı, Sadie'nin kanı damarlarında dolaşüyor ve onları içten dışa doğru ele geçiriyordu.

Hareket
etmediler.

Konuşmadılar.

Jax, "Herkes yaklaşsın," diye emretti ve hep birlikte yaklaştık.

Sadie telsizden dişlerini sıkarak, "Onları tutmak çok zor," dedi. "İçlerindeki dinsizlikten olmalı. Sadece bu ikisini kullanabiliyorum."

"Sakın kendini fazla zorlama," diye fısıldadı Cobra öfkeyle.

Sadie alay etti, "Ben iyiyim."

"Kendine zarar vermesen iyi olur." "Çeneni kapasan iyi edersin."

Jax, "Bunu şu anda yapmıyoruz," diye hırladı ve hat sessizliğe gömüldü.

İki enfekte doğrudan bize doğrultulmuş parlayan mavi kılıçlar tutuyordu.

İçgüdüsel olarak geri çekildim.

Enfekte olanlar akılsız zombiler gibi dönerek grubumuzun önünde konumlandılar ve karanlıkta parlayan mavi bir bulanıklık olan kılıçlarını döndürdüler.

Artık bizim tarafımızdaydılar, Sadie'nin kan güçleri tarafından tamamen köleleştirilmişlerdi.

Bizi ileriye
götürdüler. Daha
derine.

Yerleşkeye.

Yapının içindeki koridorları takip ettik. Kılıçları havayı yararken vınlıyordu. Keşfettikçe ve daha fazla enfekte bulamadıkça gerginlik yavaş yavaş azaldı. Genişleyen yapı çoğunlukla terk edilmiş gibi görünüyordu.

Planımız aşırıya kaçtı.

Bu kolay bir görev olacak.

Bu olumlu düşünce aklımdan geçer geçmez, bağırışlar patlak verdi ve virüslüler birdenbire ortaya çıktı.

Mavi kılıçlar çarpıştı.

Melekler buzdan kılıçlarını saldıkça iblislerden mürekkep damladı ve siyah kılıçlar oluşturdu.

Alevler içinde kaldıklarında biri çığlık attı.

Hançerler havada ıslık çaldı.

Kristal kanatlar

çırpıldı. Bir hayvan

kükredi.

Krallar enfekte olanları silahsızlandırdı ve çıplak elleriyle onları parçaladı; kemikler kırıldı, boyunlar kırıldı.

İkizler de aynı derecede hırçındı.

Grotesk bir yırtılma sesi ve ardından su sıçraması oldu. Tanıdık, korkunç bir cırlama sesi koridorda yankılanırken tökezledim.

Su değildi. Kandı.

Dinsizler buradaydı.

Bir köşeyi dönerken yorgun bir şekilde sendeledim, bir buz parçasının üzerinde kaydım - kobalt izi ayaklarımın altına yayıldı ve arkamda bir yol oluşturdu.

Neden buz döktüğüm hakkında hiçbir fikrim yoktu ve görünüşe göre bunu durdurmanın hiçbir yolu yoktu.

Milyonuncu kez konsantre oldum ve soğuk bir buz kılıcına dönüştüğünü hayal ettim.

Ayaklarımın altında daha fazla kobalt yayılırken kaydım. Kılıç oluşmadı.

Hayal kırıklığım arttı ve çığlık atmak istedim. İçgüdülerim bana bunun berbat mirasımdan gelen bir başka hediye olduğunu söylüyordu.

Uzakta bir ayı kükredi.

Dinlemek için durdum, sonra döndüm ve sese doğru koştum.

Krallar yakınlarda olmalı, çünkü bağ hastalığı vurmamıştı, ama yerleşke koridorlar ve gizli odalardan oluşan kafa karıştırıcı bir labirentti. Çoğunu keşfetmiştik, ama daha fazlası birden ortaya çıkmaya devam ediyordu.

Çok yorucuydu.

Bir başka kükreme altımdaki taşları titretti.

Şekil değiştirenlerin kavga ettiklerini duyabiliyordum ama onları bulamıyordum.

Yalnızdım.

"Scorpius!" Karanlığa doğru bağırdım çünkü savaşın karmaşası içinde beni bulma şansı en yüksek olan oydu.

Uzaklardan bir kükreme daha, ama yalvarışıma kimse cevap vermedi.

Adamlar duvarın öbür tarafında, şiddetli çatışma seslerinin hâlâ yoğunlaştığı yüzlerce insanla dolu büyük odada olmalıydılar.

Düşünmeden hareket ederek kendimi en yakın koridor duvarına attım. Üzerimdeki birçok savaş yarasının taze acısıyla inledim.

Güneş tanrısı, bu aptalca bir fikirdi.

Kendimi ağır tahkim edilmiş bir tuğla duvardan aşağı atabileceğimi ve duvarın yıkılacağını düşünmek hoşuma gidiyordu. Bu güven nereden gelmişti?

Topallayarak, yorgunluktan titreyerek, vücudum morarmış ve ağrırken, kendimi koşmaya devam etmeye zorladım.

Herkesi bulmam gerekiyordu.

Her şey planlandığı gibi gidiyordu; bir grup olarak savaşıyor ve yerleşkenin derinliklerine doğru ilerledikçe bir arada kalıyorduk.

Önümde ikizler, arkamda krallar varken hastalıklı ve dinsiz olanları keserdim.

Ben kaçtım, onlar saldırdı. Onlar

kaçtı, ben saldırdım.

Tekrar

ediyorum.

Saatlerce.

Enfekte olanların atılmış silahlarını almıştık ve hepimiz daha tehlikeli olan büyülü kılıçlarla savaşırken, enfekte olanlar karanlıkta çığlık atıyor ve tanrısal olmayan çığlıklar atıyordu.

Düşmanımızın etrafında gölge gibi hareket eden takım arkadaşlarımla yerlerini ayırt etmek zordu.

Dağınıktı.

Rahatsız edici.

Sadece kılıç kullanmıştım ve hançer savurmakta tereddüt etmişim çünkü kendi tarafımdan birini vurmayacağımdan emin değildim. Saatler süren bir yakın dövüş olmuştu.

Kollarım efordan titriyordu.

Sonra, yaklaşık bir saat önce, ani bir patlama çatışmanın yoğunlaştığı büyük odanın bir bölümünü çökertti ve kulaklığım düştü.

Büyülü kılıçlar, cesetlerden oluşan bir bulanıklık içinde molozların arasından savrulmuştu. Ungodly çığlık atmış ve yanlarına saldırmıştı.

Tökezleyerek koridora çıktım.

Büyülü kılıcımı salladığım sırada bir dinsizin boynuna hançer fırlatacak vaktim bile olmamıştı.

Dinsizler etrafımı sarmıştı.

Gözlerime toz kaçmıştı ve tuğlalar düşüyordu. Bedlam.

Döndüm ve koşmaya başladım, karanlığa doğru koşarken beni kovalayan d i n s i z l e r l e savaştım. Kafam karışmıştı.

Bina, üst üste binmiş dar koridorlardan oluşan bir labirent gibiydi.

Sahte duvarlar ve çıkmaz sokaklar.

Bu yaklaşık bir saat önceydi.

Şu anda, bir başka köşeyi daha hızla döndüm, hayal kırıklığı beni paniğe sürüklerken nefes almakta zorlanıyordum.

Squelsh. Islak bir şeye tekme attım.

Meşaleler titreyerek koridoru kaplayan kan ve bağırsak izlerini aydınlattı.

O kesik kafanın yanından çoktan geçmiş miydim?

Daireler çiziyor muydum?

Taş zemine atılmış giysiler gibi serpiştirilmiş kopmuş vücut parçalarına bakmayı reddederek koşmaya devam ettim.

Koku berbattı.

Gore, yerleşkedeki her şeyi kaplamıştı. Her gizli odayı.

Koridor.

Çatlak ve yarık.

Nefes almakta zorlandım ve buz etrafıma yayılıp vücut parçalarımı kaplarken çatırdadı.

Jinx'in sesi kafamın içinde bulanık bir şekilde yankılanarak, "Sakin ol, ekibin geri kalanını bul," dedi.

Bir parçam onun sesini halüsinasyon olarak gördüğüme ikna olmuştu ve bunun sadece koruyucu-melek bağlantımız olmasını istiyordum.

Kaybolmuştum.

Bağ hastalığı midemi bulandırıyor ama hayal edilemeyecek bir acı değildi, bu da kralların hâlâ yakınlarda olması gerektiği anlamına geliyordu.

Büyük olasılıkla savaşın yoğunlaştığı büyük odanın dışında bir tür daire çizerek koşuyordum. Mantıklı olmayan şey, şimdiye kadar etrafta koşup girişi bulmuş olmam gerektiği idi.

Bunun tek mantıklı açıklaması bir daire çiziyor olmamdı.

Boğazımdan bir çığlık yükseldi.

Aptal koridorlar.

Karanlıkta daha hızlı koştum, tökezleyerek ve çaresizce. Panik.

Keşke onları bulabilseydim.

Kemikleri titreten bir ayı kükremesi öncekinden daha yüksek sesle yankılandı.

Sessizlik beni boğarken gölgeler etrafımda gerildi ve büküldü.

Aklımı kaçıırıyordum.

Güneş ışığı olmadan, saatlerdir mi yoksa günlerdir mi savaştığımızı anlayamıyordum. Yerleşke binlerce insanı barındırıyordu ve savaş hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu. Neredeyse her enfekte olanın silahlı olması da yardımcı olmuyordu.

Eğitimli savaşçılarla dolu geniş bir yerleşkede kaybolmuştum.

Dinsizlerin mekânı.

Bir kôşeyi daha dôndüđümde ayağıma kramp girdi, labirentten çıkmak için umutsuzca bir kapı ararken kemerlerim yanıyordu.

Tekrar kaydım ama çevresel görüşümdeki kan izlerini görmüyormuş gibi yaparak gözlerimi dik tuttum.

Koridor kobalt buzuyla parlıyordu.

Kontrolümü kaybediyordum.

Görüşüm bulanıklaşırken duvarlar ve zemin birbirine karıştı. Her şey dönüyordu.

Aklımı kaçıırıyordum.

Başka bir karanlık koridora dôndüm, sonra kayarak durdum, sonra iki kat geri gittim - başka bir gizli kapının ana hatlarıydı.

Gôbeđimi sıkarak tekmeledim ve bunun takım arkadaşlarımı kaybettiğim ana savaşın girişi olması için dua ettim. Adamların içeride olması için dua ettim.

Tahta kırıldı ve kırbaçla açıldı.

Yanılmışım.

Enfekte bir kadın çığlık attı ve yüzüme bir kılıç savurdu.

Çalıntı silahımı sallarken beni kurtaran tek şey reflekslerim oldu.

Sıkışık ve karanlık yatak odasını gözümün önüne getirdiğimde midem bulandı.

Çelikler birbirine çarptıkça kıvılcımlar uçuştu ve ben düşmanımın üzerinde yükseldim, daha uzun ve daha güçlüydüm. Enfekte olanı kolayca alt ettim ve kılıcımı boynuna yaklaştırdım.

Yüz hatları büyülü kılıçlarımızın mavi ışığında parlıyordu.

Masum gözler korkudan irileşmişti. "Neden?" diye fısıldadı kadın kırık bir sesle.

Kafamın içinde bir çığlık sesi başladı.

Görüşüm dalgalandı.

Bir kazıma sesi duydum ve başımı sağa çevirdiğimde onun arkasında saklanan başka kadınlar gördüm. Silahsızlardı.

Zihnim parçalandı.

"Ben, ben," dedim faydasızca, sesim saatler süren efor yüzünden kısılmıştı. Zaten bir önemi yoktu; söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu.

Uzuvlarım uyuştı.

Havasızlıktan boğuldum. Sanki bir göle dalmışım ve göl donarak organlarımı ezmiş gibi hissettim.

Jinx kafamın içinde, "Sakin ol, onlar zaten..." dedi. Sesi cızırdadı ve kayboldu.

Kadın parlayan kılıcını tekrar boynuma doğru bastırdı ve karşı koyacak gücü kendimde bulamadım. Göz hizamıza gelecek şekilde eğildim.

Kılıcı yüzümden birkaç santim ötede duruyordu ve kemiği tereyağı gibi kesen mavi büyüyle cızırdıyordu.

Beni odanın diğer ucuna doğru itti. Onu durduracak gücüm yoktu.

Zaman çarpıtılmış.

Karanlık oda ve parlayan mavi kılıçlar ürkütücü grinin tonlarına dönüşürken, dünyanın üzerine bir sessizlik çöktü ve beni hareketsizlikle örttü.

Dışarıda, koridorda, tanıdık bir erkek sesi bağırdı, ama anlaşılmasa bir cızırtıydı.

Kadın bir şeyler söyledi ama ben duyamadım.

Kaybolmuştum.

Pusun içinde.

Kadın dövüşmediğimi anlamış olmalıydı, çünkü aniden kılıcını geri çekti ve ileri doğru itti.

İniş ağır çekimde gerçekleşti. Milyonlarca saniyelik olasılıklar ve eylem yolları önümde açıldı.

Duygusuzdum.

Duygusuz.

Sis her şeyi aldı götürdü.

Uyuşmuştum.

Hayalimde, kılıcımı kaldırdım ve saldırgan daha bir darbe indiremeden karnını deştim ve sonra etinden kopan dinsizi öldürdüm. Odadaki herkesi öldürdüm.

Gerçekte, hareket etmedim.

Ben sarayın zemininde çığlık atarken annem "Sen hep zayıf kalacaksın," dedi. "Asla bir şey yapamayacaksın. Asla benim gibi olamayacaksın."

Yüksek bir gölge odaya daldı ve çeliğin derimi kesmesini izledi ve rahatlama ciğerlerimi doldurdu.

Gümüş gözleri siyah kapüşonunun ardından parlıyordu.

Onu öldürmemenin beni iyi mi yoksa kötü mü yaptığını bilmiyordum; tek bildiğim beni daha az annem gibi hissettirdiği idi.

Ağır çekimde yere doğru yığıldım.

Nöronlarım boyunca korkunç bir acı çığlığı attım ve taş zemine çakılırken gözlerim yaşardı. İçi boşmuş gibi yankılandı. Sıcaktı. Ben buz gibiydim.

Eğer Fae'lerin hüküm süren kraliçesinden daha azı olsaydım, bayılırdım.

Uyanık kaldım.

Her şey bir anda olup bitmişti ve Malum hepsini görmüştü.

Arkasından dört adam daha odaya daldı ama çok geç kalmışlardı.

Sadece o biliyordu.

Kadın geri çekildi, yeşil gözleri korkuyla irileşti ve ağzını açtı.

Kızıl alevler içinde patladı. Sonra, odadaki diğer herkes de öyle oldu.

Ağızları açık, acımasız alevlere karşı çaresizce kıvranıyorlardı.

Acıdan felç olmuş bir halde, kaynayarak ölmelerini dehşet içinde izlemekten başka bir şey yapamıyordum.

Masumların alevler içindeki etlerinden kopan dinsizler kırılganlara kadar yükseldiler. Altı kolu saldırırken kısıkaçları şakırdadı.

Ateş, dış iskelet parçalarının üzerinde zararsızca dans ediyordu.

Beş adam onlara doğru yaklaştı.

Büyülü kılıçlar, dinsizleri parçalara ayırırken parlayan bir bulanıklık içinde sallanıyordu; en uzun gölge, parmak uçlarından alevler fışkırırken çıplak elleriyle kafalarını koparıyordu.

Ağızımdan bakır damlarken boğuldum ve her şey daha hızlı dönmeye başladı.

Psikojenik uyumsuzluk beni yiyip bitirdi. Kan tükürdüm.

Biri böğürdü ve gölgeler etrafımda diz çöktü.

Her şey dönüyordu.

Başım bir ceset gibi arkaya düşmüş, dinsizlerin kafalarını koparan gölge beni göğsüne yaslayarak labirent koridorlarda taşırken çaresizce asılı kalmaktan başka bir şey yapamıyordum.

Gözlerimi

kapattım. Zaman

büküldü.

Soğuk hava tenime çarptı ve karanlık gökyüzünü görmek için gözlerimi açtım.

Malum siyah kapüşonunu yırttı, alevler kafasından sıçradı.

Onu kızgın gördüğümü

sanmıştım. Görmemiştim.

Malum yüzümden birkaç santim ötede, "Bunun için seni öldüreceğim," diye hırlarken erimiş gümüş gözleri öylesine büyük bir öfkeyle parlıyordu ki dalga dalga yayıldığını hissedebiliyordum.

Ne gördüğünü fark etmemesini ummak buraya kadarmış. Bir seçim yaptığının tamamen farkındaydı.

Dudaklarımın köşesi alaycı bir sırıtışla yukarı doğru kıvrılırken gözlerimden sulu kan damlıyordu.

Ona kim söyleyecekti? Ben
zaten ölmüştüm.

Bölüm 10

ORION

KADER

ORFİK (ADJEKTİF): büyüleyici, mest edici.

2. GÜN, SAAT 20

"Nerede o?" Yakın dövüşte bir tanrısızın jilet gibi keskin kısıkaçlarından kaçarken arkadaşlarıma bağırdım.

Yapraklar boynuma döküldü.

Kontrolü kaybetmeme saniyeler kalmıştı.

Son kırk saat boyunca, karşımıza çıkan tüm enfekte olmuşları katlettik. Binlercesini.

Çok titizdik.

Acımasızdık.

Titiz.

Yüzden az enfekte kaldığında, onları koridorlarda kovalamıştık ve geniş bir odaya kaçmışlardı.

Son kale.

Burası yerleşkenin yaşam alanı gibi görünüyordu çünkü dört taş şömine ve aşırı mobilya vardı.

Şimdi penceresiz alanı duman dolduruyordu. Kadife sandalyeler ve kanepeler parçalara ayrılmış ve etrafa saçılmıştı.

Her yerde cesetler vardı, parçalanmış cesetlerin yanında atılmış kılıçlar yatıyordu.

Silahlar çatıştı.

Tüyler ürpertici bir kükreme yankılandı. Jax kısmen yer değiştirmişti; bir ayı kafasına ve jilet gibi keskin pençelere sahipti. Pençelerini savurdukça etrafına enfeksiyonlular düşüyordu.

Kobra kıvranan gölge yılanlarla kaplıydı ve odanın her tarafını sarmışlardı, enfekte olanları ısıyor ve çığlıklar atarak dizlerinin üstüne çökmelerine neden oluyorlardı.

Melekler tavanda asılı durup aşağıya, savaşın içine doğru ilerlerken uhrevi kanatlar şakırdadı. Buz kılıçlarını daha hafif, kullanımı daha kolay büyülü kılıçlar lehine bırakmışlardı.

Odada kaos vardı.

Bir zamanlar duvarların her santimetrekaresini dolduran resimlerin parçaları yağmur gibi yağarken için için yanıyordu.

Ölmekte olan çığlık attı.

Birisi yangın çıkarıcı bir cihazı patlatana kadar planımız mükemmel gidiyordu. Toz duman dağıldığında Arabella kayıptı.

Yakınlarda bir yerde olmalıydı ama nedense onu bulamadık.

Çıldırıcıydı.

Muhteremimiz ortadan kaybolmuştu.

Kontrolümdeki bağ tehlikeli bir şekilde yıpranıyordu ve sesimi serbest bırakıp dünyayı katletmekten kendimi neden alıkoyduğumu hatırlayamıyordum.

Neden umurumda olsun ki?

Ses tellerim kullanılmak için ağrıyordu.

Dizlerimin üzerine çöktüğümde bir hançer fırlattım ve Scorpius durduğum yerde büyümlü bir kılıç savurdu. Kan sıçradı. İki enfekte kişiyi ortadan ikiye ayırdı.

Tanrısızca etlerini parçaladı ama Corvus daha dik duramadan kafalarını kopardı. Kesik başları kırmızı-yeşil halının üzerine fırlatıp tepinirken kızıl alevler ondan akıyordu.

Bir noktada, halı beyazdı.

Corvus başını geriye eğdi ve bir canavar gibi hırladı. Arabella'nın ortadan kaybolduğunu fark ettiğimizde silahlarını bırakmıştı ve o zamandan beri çıplak elleriyle dövüşüyordu.

O artık bir asker değildi.

O, Saygıdeğer'i kayıp olan bir Ignis'ti; vahşi bir yaratık.

Arabella yakınlarda olmalıydı çünkü bağ hastalığı hiçbirimizi etkisiz hale getirmemişti ama çatışmanın yoğunlaştığı geniş yaşam alanının her köşesini aramıştık.

Ceset yığınlarının altında değildi.

Kontrol etmiştik.

"Nerede lan o?" Birlikte bıçaklanır, saldırır ve kaçarken fısıltıyla bağırdım.

Ortaya çıkmadığı her saniye panik artıyordu.

Kiraz çiçeği yaprakları köprücük kemiğimin üzerinden hızla geçti ve yüzüme kan sıçrarken dişlerimi sıktım.

Beş dakika. Eğer onu beş dakika içinde bulamazsak, güçlerimi serbest bırakacaktım ve kendi askerlerimizi katletmemiz umurunda değildi.

Hepsi ölebilir.

"Aran seninle mi?" diye bağırdı ikizlerden biri, enfekte olmuş bir adamı yumruklayıp kalbinden bıçakladıktan sonra ortaya çıkan dinsizi ikiye bölerken.

Scorpius dönüp tekme atarken, "Hayır," diye hırladı. "Onu bulamayız."

İkizler hareket etmeyi bıraktı. Simsiyah giysiler içinde, etraflarındaki savaş şiddetlenirken gölgelerin içinde kaybolmuş gibiydiler.

"Affedersiniz," dedi Luka hiddetle, "karım hangi cehennemde?"

Sesi beni ürküttü çünkü hiç konuşmazdı; ikizinininkinden daha derindi.

"O henüz senin karın değil," diye sertçe cevap verdi Corvus. "Arabella çiftleşmemiş ve bağlanmamış durumda." Omuzlarında alevler çoğaldı.

John bir enfekte bağırsağı çıkarırken alay etti. "Karımın adını ağzından çıkar."

Corvus hırlayarak enfekte olmuş bir kadının yüzünü yakaladı ve sanki ikizlerin yüzüymüş gibi kafasını yana yatırdı. Kadın yere düşüp öldü. Hareketi dinsizle tekrarladı. Kolları yeşil kanla kaplandı.

Parmaklarından alevler döküldü ve halıyı tutuşturdu.

"Yakınlarda olmalı," dedim ikizlere. "Çünkü bağ hastalığı henüz başlamadı."

Scorpius kılıcını bıraktı ve tırtıklı hançerlerini kınından çıkardı.

Kalan erkek askerlerden birine defalarca bıçak sapladı ama onu öldürmedi. Adam altında kıvranıp çığlık atarken, kolları ve gövdesi kırmızıya boyanmış bir şekilde diz çöktü.

Durmadı.

Adamı parçalamasını ilgisizlikle izledim.

Çözülüyorduk.

Arabella'dan ayrı kalmak kafatasına bir kurşun yemek gibiydi. Onu aramak için harcadığımız bir ömürden sonra, bizi terk etmesine izin verilmedi.

Eğer onu yakında bulamazsak, dinsizlerin yaptıkları bizim yapacaklarımızın yanında hafif kalır, çünkü güneş tanrısının kendisi bile diyarları bizden kurtaramaz.

"Tüm odayı kontrol ettik. Nerede olabileceğini bilmiyoruz!" Corvus hayal kırıklığıyla ikizlere bağırdı.

Beşimiz de dövüşürken umutsuzca etrafımıza baktık.

Tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş olsa bile Arabella'yı tanıyabilirdik çünkü uzun bacakları ve yağsız kas yapısı benzersiz bir şekilde ona aitti. Başka hiçbir kadın onunla kıyaslanamazdı.

O bizim

muhteremimizdi.

Bizim ruhumuzdu.

Onu gözlerimiz kapalı ve kulaklarımız tıkalıyken tanıyabilirdik.

İkizlerden biri duvardaki deliği işaret etti. "Koridorda mı?"

Başımı salladım. "Baktık ama onu göremedik." Bir dinsizin dış iskeletine bastım ve bu aptal yerleşkenin bu kadar çok gizli odası ve koridoru olmamasını diledim.

Scorpius aniden ayağa kalktı ve hançerini kurbanının kalbine sapladı. Cesetten fırlayan dinsizi öldürmeye zahmet etmedi; onun yerine

Döndü ve odanın uzak köşesine doğru ilerledi.

Dördümüz onu takip ederken dinsizi öldürdüm.

Odanın köşesine vardığında Scorpius kulağını kırık tabloların yanındaki tuğla duvara dayadı.

Bekledik.

"Nefes alışını duyabiliyorum!" diye bağırdı. "Odanın bu tarafının çevresi boyunca farklı bir koridor olmalı. Sanırım biz-"

Corvus yumruklarını tuğlalara geçirdi ve kaba kuvvet ve öfkeden başka bir şey kullanmadan duvarı yumruklarken tavandan döküntüler düştü. Vücudunu ileri doğru savurdu.

Duvar patladı ve loş bir koridora doğru tökezledi. Biz de onu takip ettik.

Scorpius onu iterek geçti ve dinlerken maskeli başını yana eğerek kıpırdamadan durdu.

Hepimiz bir çığlık duyduk.

Corvus inanılmaz bir hızla patladı ve geri k a l a n ı m ı z d a h e m e n arkasından onu takip etti.

İleride bir odaya girdi.

Birkaç saniye sonra onu içeri kadar takip ettik.

Bir düzine enfekte köşede kümelenmiş, saklanıyordu ve büyümlü bir kılıç bize doğru doğrultulmuş, kırmızı damlıyordu.

Sustum.

İçine

çek.

Bakır kokusunun altında tanıdık bir şey vardı; güç ve ölümle karışık buz gibi bir koku. Dilimde adrenalin tadı bıraktı.

Arabella'nın kanıydı.

Etrafımdaki kiraz çiçekleri havada süzülürken çığlık atmak için ağzımı açtım. Sesimi duyuramadan odanın sakinleri kırmızı alevler içinde patladı.

Korku ve öfkeyle titremiyor olsaydım, Corvus'un bu kadar çok ateşi serbest bırakmasına şaşırırdım.

güçlerimizin aktif hale gelmesinin dışında.

Düşünecek zaman yoktu.

Alev alev yanan cesetlerden koptuklarında Ungodly çılglık attı ve biz de bir grup olarak ileri atılıp onları katlettik.

Çevresel görüşümde bir hareket oldu ve kalbim durdu.

Şekle doğru koştum.

Çömelerek Arabella'nın yarılmış karnına baskı uygularken çılglık attım.

Hayır. Hayır. Hayır.

Asıl plan, son dinsiz katledilene kadar yerleşkeyi terk etmemekti.

Ignis'im Arabella'yı kollarına aldı ve sanki ölümün kendisi bizi kovalıyormuş gibi, hiç hareket etmediği kadar hızlı bir şekilde koridorlarda koşmaya başladı.

Protokolü bozduk ve onu takip ettik. Savaş neredeyse kazanılmıştı zaten.

Grup halinde koşarken ayak seslerimiz gök gürültüsünü andırıyordu.

Revered bizim önceliğimizdi.

Sonunda tökezleyerek yerleşkeden çıktık, gecenin karanlığına geri döndük ve avludaydık.

Ağaçlarda peri ışıkları parıldıyordu.

Corvus Arabella'nın gevşek bedenini kollarıma bıraktı, sonra da yavaşça başlığını çıkardı.

Buz gibi alnına bir öpücük kondurdum ve güneş tanrısına dua ederken onu göğsüme yasladım.

Diğerleri etrafımızı sardı.

Kan ve vahşet, ayaklarımızın altındaki toz halindeki karı lekeledi, sonra da eriyip dağıldı.

Çanlar çaldı.

Kar Taneleri sürüklendi yumuşakça etrafında
Biz ve Arabella'nın doğal
olmayan solgun yanaklarını öptü.

Corvus kapüşonunu yırttı ve gözleri alev alev yanıyordu.

Sert bronz yüz hatları onunkinden birkaç santim ötede olacak şekilde yakınına eğildi, sonra sertçe hırladı, "Bunun için seni öldüreceğim."

Sertleştım ve onu koruyucu bir şekilde göğsüme doğru çektim. Ne yapmaya çalışıyordu?

Koruyucu içgüdülerim alevlendi. Saygıdeğerimizle böyle konuşmaya nasıl cüret eder? Ona bu kadar saygısızca davranmaya nasıl cüret eder?

Kutsala saygısızlıktı.

Arabella'nın kan kaybından maviye dönen dudakları alaycı bir sırıtışla kıvrıldı ve "Git kendini becer," diye mırıldandı. Teni grinin rahatsız edici bir tonundaydı.

Ignis'im gülümsedi, başını geriye eğdi ve gece gökyüzüne doğru böğürdü.

Ağzından bir ejderha gibi alevler fışkırdı.

Scorpius Corvus'un alev alev yanan omuzlarını tuttu ve "Uzak dur ondan. Neyin var senin?" dedi. Ignis'imizi değerli Revered'imizden uzaklaştırırken benim düşüncelerimi dile getirdi.

İkizler kapüşonlarını çıkardılar ve vücutlarıyla koruyucu bir kalkan oluşturdular.

"İyi misin?" diye fısıldadı içlerinden biri Arabella'ya ve yanağını okşadı.

Gözlerini dramatik bir şekilde devirdi. "Açıkçası, ben iyiyim." Korkunç bir yarayla kan kaybederken bile alaycıydı.

İçim korkudan pıhtılaşmamış olsaydı gülerdim.

İkizlerin yanağında bir gamze belirdi. Bu John'du ve onun burnunu dürttü. "Küçük aptal Şirin bıçaklandı."

Arabella onunla dövüşecekmiş gibi elimde çırpındı.

Herkes dengesiz davrandığı ve kız kollarımda kan kaybından öldüğü için içimdeki tedirginlik keskin bir şekilde alevlenirken elimi daha da sıktım.

"Ona yardım getirmeliyiz!" Diğer adamlardan uzaklaşırken bağırdım. "RJE kimde lan?" Benim sesim

gürültülü ve çığdı, güç damarlarımda cızırıyordu.

Herkes hareket etmeyi
bıraktı. Onları
büyülemiştim.

Etkilenmeyen tek kişi Arabella'ydı; göğsüme doğru kıvrıldı ve bana baktı, geniş lacivert gözleri şokla buğulanmıştı. Artık soğuk yaymıyordu ve varlığı kollarımda küçük hissediliyordu.

Yüzünün her kıvrımını ve düzlemini inceledim.

Gözünün altındaki sivri yara izi ve yorgunluktan oluşan koyu halkalar güzelliğinin uhrevi doğasını güçlendiriyordu.

Tüm diyarlarda sesimden tamamen etkilenmeyen tek kişi oydu. Corvus ve Scorpius'u büyülemesem de, sesim hâlâ arkadaşlarımdan güçlerini tetikliyordu.

Arabella hiç etkilenmemiş görünüyordu.

Mükemmeldi ama aynı zamanda ağır yaralıydı.

Kendime engel olamayarak öne doğru eğildim ve alnına bir öpücük daha kondurdum. "Bir daha asla yanından ayrılmayacağım," diye söz verdim boğuk bir sesle.

Teni dudaklarımdan altında doğal olmayan bir şekilde soğuktu.

"Seni affetmiyorum," diye sert bir sesle nefes verdi.

Kar, başının etrafında kabarık bir hale şeklinde uzanan buklelerinde toplandı.

Onu göğsüme daha sıkı bastırdım ve fısıldadım,
"Biliyorum tatlım. Yapmak zorunda değilsin."

Yüzünü buruşturdu ama omzuma bastırdı. Elini göğsümün üzerinde gezdirdi ve parmakları kıvrıldı.

Çanlar tıngırdadı ve kar sürüklendi.

Tüm âlemlerde ikimizden başka kimse yoktu.

Saniyeler genişledi. Duygularımdan saldırısı beni hırpalarken botlarımdan altındaki zemin metafiziksel olarak sarsıldı.

Aramızda hassas bir şey yayıldı.

Adının ne anlama geldiğini fark ettiğimde hissettiğim duyguyla aynıydı.

Ruh eşlerinin arkasındaki bilim belirsizdi çünkü bir bireyin ruhunun eşsiz bileşimi bağın nasıl etkileşime girdiğini değiştiriyordu.

Alnına yumuşak bir öpücük kondurdum ve onu kendime yakın tuttum.

Şaşırtıcı bir netlik beni yakaladı. Özgürce konuşabildiğim tek kişinin o olması tesadüf değildi.

Kaderdi.

Kaderimizde varmış.

Kar yanaklarımızı öperken ve ayaklarımızın etrafında buhar yükselirken onu göğsüme bastırdım.

Kader bizi bir araya getirmişti.

Zorlama sona erdiğinde adamlar bize doğru yaklaşırken an bozuldu.

Corvus asıl soruma cevap verirken "Bende bir RJE var," dedi.

Bir cihaz döndü.

Dördü birden Arabella'ya doğru hamle yaptı.

Çatlak.

Sendeledim ama uzayda yolculuk etmenin verdiği baş dönmesiyle savaşırken ikimizi de dik tuttum.

Başımı bir kez sallayarak döndüm ve sessiz ormanda patikadan aşağı doğru koştum. Tıbbi barakalara daha çabuk ulaşabilmek için ağaçların arasından geçtim.

Kendimi içeri atarak Arabella'yı ilk beyaz karyolaya yatırdım. İkizlerden biri onun yanında dizlerinin üzerine çöktü ve elini tuttu.

Ona sessizce fısıldadı.

Corvus doktorlar için çığlık attı. Kiraz çiçekleri Revered'imın etrafında uçuşuyor ve sanki onu iyileştirmeye çalışıyorlarmış gibi karnını kaplıyorlardı.

Doktorlar harap olmuş midelerini incelerken nefesleri kesildi. "Büyülü kılıç yarası." Bir doktor başını salladı.

"Çok fazla hasar var."

Boş bir yatak alevler içinde patladı.

Scorpius aniden boğazına bir hançer dayamış olan doktorun yanında dikiliyordu. "Ya onu iyileştir ya da öl."

Doktorun gözleri korkuyla irileşti.

Arabella bir şeyler söylemeye çalıştı ama ağzından çıkan tek şey acı dolu bir iniltiydi.

Şokun etkisi geçiyordu ve yarasını hissetmeye başlamıştı. Acı içinde çığlık atmadan önce sadece birkaç dakikası daha vardı.

Yumruklarımı sıktım.

"Kesin şunu." Luka, Scorpius'u beceriksiz doktordan uzaklaştırdı.

Kiraz çiçekleri bir kasırga oluşturdu.

"Aran'ın kim olduğunu bilmiyor musun?" Luka Scorpius'a sordu ve konuşurken ilk kez birimizin gözlerinin içine baktığını fark ettim. Üçümüze de acınacak haldeymişiz gibi baktı. "O Fae Âleminin Kraliçesi."

Biz de arkamıza baktık.

Scorpius titreyen doktorun kalçasına bir bıçak sapladı ve "Yani?" diye sordu.

Beceriksiz doktor çığlık atarak yere düştü.

Luka küfretti ve ellerini dağınık siyah saçlarında kabaca gezdirdi. "Aran biri kalbini söküp yemeden ölemez."

Aran'ın mermer bir salonda yatarak fae ardıllığını anlattığı silik bir anı zihnimin bir köşesinde oynayıyordu ama net bir şekilde hatırlayamayacak kadar stresliydim.

"Emin misiniz?" Corvus'un sesi ikna olmamış gibiydi.

Doktor inledi ve herkes onu görmezden geldi.

"Elbette öyle," dedi John, etrafında karanlık parıldıyordu. "Elit Akademi'deyken sürekli bundan şikâyet ederdi. Onu dinleme zahmetine katlansaydınız bunu bilirdiniz."

Şiddet tırmandı.

Gerilim tırmandı.

Bıçaklanan doktor sendeleyerek ayağa kalktı ve tıbbi bölümün arka odasına açılan kapıdan topallayarak geçti.

Bina.

Beşimiz bir bakış yarışına kilitlenmiştik. Karanlık Luka'nın etrafında genişledi ve alevler Corvus'un omuzlarından daha yükseğe sıçradı.

Aynı kapıdan elinde farklı renklere madde şişeleriyle başka bir doktor girdi. Aceleyle yatağa doğru ilerledi ve Arabella'nın üzerine eğilerek bir tanesini dudaklarına götürdü.

Herkes ona doğru dönerken gerginlik sona erdi.

"Ona ne veriyorsun lan?" Corvus hırlarken Luka "Bu da ne?" diye sordu.

Scorpius bıçağını çekerek ileri atıldı.

Koruyucu arkadaşımı boynundan yakaladım ve geri çektim.

Renkli şişeler doktorun titreyen elinde şangırdadı. "Bu ağrı için ve uyumasına ve iyileşmesine yardımcı olacak," diye kekeledi.

John bardağı parmaklarının arasından çekip aldı ve kokladı.

Elini geri çekip dudaklarını ıslattı, maddeyi yaladı, sonra başını sallayarak "Yalan söylemiyor" dedi.

"O zaman ne sikimi bekliyorsun?" Corvus doktora bağırdı. "Hemen uygulayın, belli ki acı çekiyor!"

Luka tersledi, "Ama nazıkçe yap."

Kaşlarımı kaldırdım çünkü sessiz ikiz John ve Arabella dışında kimseyle konuşmazdı; şimdi Corvus'la kavga ediyor ve bir doktora hitap ediyordu.

Doktor John'un ellerine uzandı ama ikizi şişeyi onun uzanabileceği yerden çekip aldı ve Arabella'nın gri dudaklarına bastırdı.

Hemen kıvranmayı ve sızlanmayı bıraktı. Gözleri kapandı.

Birkaç dakika sonra doktor, üzerinde aceleyle yayılmış talimatlar bulunan bir panoyu John'un eline tutuşturdu ve odadan çıkarken ona ilaçları vermesini söyledi.

Amcık.

"İyileşeceğinden emin misin?" Karyolasının kenarında dizlerimin bağı çözülürken fısıldadım.

"Evet." John gözlerini ondan ayırmadı.

Arkadaşlarım ve Luka yavaş yavaş yatak boyunca diz çöktüler, ortak panik ve saldırganlığımız sessizlik ve Arabella'nın gergin nefeslerinden başka bir şey kalmayana kadar azaldı.

Başımı eğdim ve kadim Malum Evi üzerine -ateş püskürten bir ejderhanın arması üzerine, onu göğsüme yasladığımda beni saran o şefkatli duygu üzerine- bana sığınacağına dair yemin ettim.

Saygıdeğerim kollarımda huzur bulacaktı.

Bir savaşın ortasında şampiyon olmamız önemli değildi. Geçmişte ona zarar vermiş ruhsuz bir yaratık olmam önemli değildi.

Arabella benim yanımda sığınak bulacaktı. Sonsuza kadar.

Bam! Tıbbi barakaların kapıları açıldı ve kanla kaplı düzinelerce asker tökezleyerek içeri girdi.

Doktorlar sivrisinek gibi üşüştü.

Savaş bitmişti.

Erkekler ve kadınlar karyolalara yığılırken sessizlik yerini acı iniltilerine bıraktı. Bir adam çığlıklar içinde taşındı.

Beyaz zeminler kırmızıya döndü ve doktorlar hastalara koşarken kaydılar.

Arabella kaos boyunca uyudu.

Dua ettim.

"Aman Tanrım, o iyi mi?" Sadie, Muhterem'in yatağının yanında dizlerinin üzerine çökerken çığlık attı.

Ona ters ters baktım ve konuşamadığım için hayıflandım. Beyaz saçlı kadın geniş ve endişeli gözlerle bizim kadına bakarken hepimiz irkildik.

Corvus hırlayarak sorunumu çözdü, "Ondan uzak dur. O senin değil."

Sadie itaat etmek yerine gözleri neon kırmızısıyla parladı.

Vahşi bir hayvan gibi dişlerini gösterdi. "O benim en iyi arkadaşım, bu yüzden

Kendine dikkat etsen iyi edersin. Onu hepinizden daha iyi tanıyorum ve sizinle işi bittikten çok sonra bile onun yanında olacağım."

Gözlerimi kısıtım ve sözleri karşısında midem bulandı.

"Kahretsin, ne oldu ona?" Kobra sendeleyerek Sadie'nin yanına giderken tısladı. Kolundan bıçak yarısından kan fışkırıyordu ama bir elini yaranın üzerine bastırdı ve oturmasını sağlamaya çalışan doktoru görmezden geldi.

Şekil değiştirenler bir virüstü.

"Sen kendi halkın için endişelen," dedi Scorpius, parmak uçlarını Arabella'nın kolunda usulca gezdirirken çenesi sıkılmıştı.

Kobra'nın göz bebekleri yarıklara dönüştü ve gözleri arkadaşlarınıninki gibi parladı. Derisine gömülü mücevherler kıvranan siyah gölge yılanlarına dönüştü ve ona deli bir adam görünümünü verdi.

Rahibimin bu hayvanlarda gördüğü şey benim kavrayışımın ötesindeydi.

"O benim halkım," diye tısladı Cobra öfkeyle Scorpius'a ve sanki dövüşmek istiyormuş gibi yatağa bir adım daha yaklaştı.

Alevler Malum'un omuzlarında cızırdadı ve ayağa kalkarak Cobra'nın Scorpius ve Arabella'yı görmesini engelledi. Gölge yılanlar derisinde daha hızlı kıvrandı ve alevler daha yükseğe sıçradı.

Yanımızdaki yatakta, burnu yerine dikilen bir adam çığlık attı.

"Aran'a ne oldu?" diye sordu havalı şekil değiştiren Xerxes, arkadaşlarının yanına gidip dururken. "Jax ve Ascher'a dikiş atılıyor ama iyileşecekler." Saygıdeğer'e baktı ve kaşlarını çattı. "Aran neden uyanmadı?"

John yüksek sesle iç çekti. "Güneş tanrısı aşkına. Karnına büyü bir kılıç yedi ama iyileşmesi için zamana ihtiyacı var."

Gergin bir an geçti.

"Kalbine bir Şey olmadığından emin misin?" Sadie endişeyle sordu, gözlerindeki parıltı azalmıŐtı.

"Eminim," diye tersledi John ona kızgınlıkla. " yle bir Şey olsaydı burada sakince oturuyor olmazdık. Yoksa ona olan sadakatimi mi sorguluyorsun?"

"Belki de  yleyimdir?" Sadie hırladı. Adam ona hançer gibi baktı.

Uzun, gergin bir an geçti.

Sonunda Sadie, "Erkekler onun etrafında psikopatlık yapmadıkları zaman tekrar geliriz," dedi. Arkadaşlarını çekiştirerek uzaklaştırdı.

Kobra, eŐinin onu çekip götürmesine izin verirken kötü niyetli yılan gözleriyle bize baktı.

Ben de kaşlarımı çattım.

O bizim kızımızdı, onların değil.

Yakında  ğreneceklerdi.

Bölüm 11

ARAn

N GHTMARESİ

LOUCH (ADJECTIVE): saygın veya düzgün olmayan.

4. GÜN, 18. SAAT

Strateji odasında hazır olda dururken "Tüm enfekte olmuşları yok ettik," dedim - konuşmak için gönüllü olduğumu hatırlamıyordum.

Her şey bulanıktı.

Gölgeler ve şekiller dişlerini gösterdi ve beni bütünüyle yuttu.

Sırtım dimdikti. Kollarım arkamda.

Bacaklar geniş.

Başını saygıyla eğdi.

Şampiyonlar ve generaller yanımda, hepimiz kara tahtaya yansıtılan Dick'in önünde düzgün, itaatkâr bir sıra halinde duruyorduk. Lothaire ve gizemli pelerinli adam onun iki yanında duruyordu.

Lothaire'in tek gözü bana odaklanmıştı ve sanki bana güç veriyormuş gibi başını salladı. "İyi misin?" diye mırıldandı.

Gizlice başımı salladım, sonra Dick'e odaklandım.

Ben raporu vermeye devam ederken sanki başka biri konuşuyormuş gibi hissettim. "Savaş çevreye yayıldı, ancak piyadeler vadiyi emniyete aldı, bildiğimiz kadarıyla hiçbir enfekte kaçamadı. Savaştan sonra bölgenin bir haritası çıkarıldı. Koordinatları içermiyor ama diyarda üç yerleşke daha olduğunu gösteriyor. Melekler bunu rehber olarak kullanacaklar."

Dick sanki havadan sudan konuşuyormuşuz gibi, "Güzel," dedi. "Haritada başka bir şey var mıydı?"

Ekrana eliyle işaret etti ve projeksiyon bileğinin etrafında dönerek altın bir manşeti ortaya çıkardı, ancak hareketsiz kaldığında bileğindeki deri çıplaktı.

Harika, şimdi bir şeyler görüyordum.

"Harita mı? Üzerinde başka bir şey var mıydı?" Dick daha sert bir tonla tekrarladı ve benim cevap vermemi beklediğini fark ettim.

Gözlerimi kıstım.

Haritada şüpheli bir nokta vardı ama Yüksek Mahkeme bunu neden bilsin ki? Ve eğer biliyorlarsa, neden sanki bilgileri yokmuş gibi bunu sordular?

Gözlerimin arkasında bir gerilim migreni zonkluyordu.

"Evet." Kelimelerimi dikkatle seçtim. "En kuzeydeki yerleşimin karşısında garip kelimeler yazılı. Bir tür yabancı dil gibi görünüyor."

"Tabletteki haritayı tara" diye emrederken Dick'in ifadesi boştu. Dilbilimcilerimize inceleteceğiz."

"Bir şey olmayabilir ama vadinin dışındaki dağların üzerinde X işaretleri var" dedim.

Dick sinirlenmiş görünüyor. "Büyük olasılıkla sanatsal bir seçim.

Yararlı stratejiler geliştirmeye odaklanalım."

Onun küçümseyici ses tonu karşısında tedirginlik omurgamdan aşağı süzüldü. "Evet, efendim," dedim dişlerimi sıkarak.

başını kaldırıp yere baktı.

Kızgınlık yorgunluğa dönüştü.

"Genel olarak, bu mükemmel bir çalışma." Dick'in patronluk taslayan tonu sinirlerimi bozdu. "Görünüşe göre savaşı kazanma yolunun dörtte birini tamamlamışsınız. Tebrikler. Sonraki üç yerleşimi ortadan kaldırmaya odaklanın ve dinsizlerle işimiz bitsin. İlerlemenizden bizi haberdar edin."

"Evet, efendim!" diye koro halinde söyledik.

Tablet kapandı.

Lothaire kaybolmadan hemen önce kaşlarını çatı.

Haritayı bulan kişi olan Knox, haritayı tablete taşıdı ve tarayarak Yüksek Mahkeme'ye gönderdi.

John kolunu omzuma attı ve desteği için minnettar bir şekilde ona yaslandım.

"Sonunda hepimiz yemeğe gidelim. Açlıktan ölüyorum." Sadie ellerini birbirine sürttü ve grubu kapıdan dışarı

çıkarırken

Şekil değıştirenler onun etrafında koruyucu bir düzene girdiler.

Yemek düşüncesi midemi bulandırdı ama onu takip ettim. Melekler ilk kez bir yerlinin onlara ne yapmaları gerektiğini söylemesine kızmadılar.

Sessizce takip ettiler.

Savaştan sonra herkes geri çekildi.

Zaman bozuldu.

Masaya yığılıp dolu tabağıma bakarken yorgunluk beni aşağı doğru ezdi. Çatalım buz tutmuş ve tabağıma yapışmıştı.

Bileğimdeki elmas bilezik sıcaklıkla titreşiyordu ve ben bunu neredeyse hiç hissetmiyordum.

Konuşmalar beyaz gürültü gibi uğulduyordu.

Her şey soğuk tonlardaydı ve ben mavi-gri tonlarında boğuldum, sıcaklık olmadığı için titriyordum.

Ben bir hortlaktım.

Tüm çizgiler bulanıklaşmıştı.

İki gün önce karnıma büyülu bir kılıç yemiştım. Bir gün önce, iyileşme komasından pürüzsüz, lekesiz bir cilt ve amansız bir ağlama isteğıyle uyanmıştım.

Yastığımı buz kaplamıştı. Beş adam yatağımanın etrafında çeşitli pozisyonlarda bekliyordu.

İkizler bana sarıldı, Malum ters ters baktı ve Scorpius alay ederken Orion gözlerini kırpmadan bana baktı.

Kralları görmezden geldim.

Masada öne doğru yığılırken hâlâ onlardan kaçıyordum.

Bir kadının beni bıçaklamadan önceki hüznü gözleri puslu havanın yeni bir versiyonunun kilidini açmıştı.

Kollarımı görünmez bir yarayı korur gibi karnıma doladım ve büyülu dumanı içime çektim, ama pipomu uyuşmuş dudaklarımın arasında döndürürken kalbim bu işin içinde değildi.

Birisi usulca küfretti ama başımı kaldırıp bakmaya zahmet etmedim. Havada keder vardı.

Askerler sohbet ediyor ve yemek yiyordu ama kafeteryada yeni bir asık suratlı gerginlik vardı. Savaş beklentisi kasvete dönüşmüştü ve konuşmalar daha sessizdi.

İnsanlar daha kolay ürktü.

Binlerce kişiyi öldürmek bunu yapardı. Canavarların böyle bir etkisi vardı.

Savaştan önce, melekler en yakın yerleşkenin koordinatlarını bulmak için haritayı kullanmadan önce iyileşmeleri için herkese iki hafta izin vermeyi kararlaştırmıştık.

Bu arada, bir dövüş odası antrenman yapmak için açıktı, kafeterya yemek için açıktı ve strateji odası bizi bekliyordu.

Penceresiz odayı düşünmek bile midemi bulandırıyor.

Savaş üzerine düşünmek istemiyordum çünkü bir katil değilmişim gibi davranmak için zamana ihtiyacım vardı. Bir parçam asla yeterli zaman olmayacağını fark etti.

Ungodly onları parçalamadan önce insanların gördüğü son şeyin ben olduğumu hatırladığımda midemdeki kaslar kasıldı.

Hayır.

İki hafta yeterli değildi.

Sağ tarafımda Sadie, arkadaşlarıyla bir şeyler hakkında sohbet ederken sırtıma daireler çiziyordu.

Sol tarafımda John elimi tutarken, Luka kolunu omzuna atmış, parmakları buklelerimle oynuyordu.

Üç temas noktası.

Üç kişi beni gerçekliğe bağladı ve onlar olmasaydı uçup giderdim.

Scorpius sinirden çenesini sıkarken, masanın öbür ucundaki Malum ve Orion bana bakıyordu. Malum kollarını iki arkadaşının üzerine korumacı bir şekilde sarmıştı.

Bir teoriyi test etmek için nefesimi tuttum.

Saatın üç dakika geçmesini izlerken Scorpius'un üst dudağı hırıltıyla geri çekildi.

Nefes nefese kaldım ve kör kral rahatlayarak yere yığıldı. Dinliyordu.

Her zaman.

Nefesimi tuttum ve tekrar başladım çünkü erkeklere eziyet etmekten başka yapacak daha iyi bir şeyim yoktu.

Zaman kendi üzerine katlandı.

Gözümü kırptığımda herkes tepsilerini kaldırıyordu. İkizler yenmemiş yemeğimi aldılar ve Jinx'in bana odaklandığını görmek için başımı kaldırdım.

Siyah güneş gözlükleri gözlerini kapatıyordu ama yine de irkildim.

Omuzları geride, dimdik oturuyordu ve onda şaşırtıcı derecede farklı bir şey vardı, ama ne olduğunu anlayamıyordum. Boyu mu uzuyordu?

Jinx soğuk bir sesle, "Konuşmamız gerek," dedi.

Masanın üstüne baktım. "Konuş."

"Daha önce de konuştuğumuz gibi, ben senin koruyucunum. Savaş sırasında seninle konuşmaya çalışıyordum ama zihinsel bağlantımız

-" Doğru kelimeyi arıyormuş gibi durakladı. "-güvenilmez."

Jinx'in sesi kafamın

içinde. Bir canavar.

Ölenlerin çığlıkları.

Savaşmayı bıraktım.

Büyülü bir bıçak karnıma saplandı.

Sandalyemi gürültüyle geriye ittim. "Sonra konuşuruz," diye yalan söyledim ve uzaklaştım.

Bir firarinin geri çekilişi.

Korkaklık benim en sevdiğim karakter özelliğimdi. En azından annem beni şekil değiştirenler diyarından kaçırdıktan sonra böyle söylemişti.

John ve Luka kollarını omuzlarıma atıp beni kafeteryadan soğuk havaya çıkarırken daha çok titredim.

Onların desteği olmasaydı asla kışlamıza geri dönemezdim.

Ağaçların arasına çöküp gözlerimi kapatabilirdim. Sisle kaplı zemine uzanır ve karın üzerimde toplanmasına izin verirdim. Ben-

Birinin omzumu sarsmasıyla irkilerek uyandım.
Etrafımı algılamam bir saniye sürdü.

Gece vaktiydi ve herkes uyuduğu için oda sessizdi. Ben de ranzamda uzanmış, yorganın altına girmiştim. Dışarıda rüzgâr sert bir şekilde uğulduyordu ve sanki kar fırtınasına dönüşmüş gibi bir ses vardı.

Uykuya daldığımı hiç hatırlamıyorum.

"Bunu yemelisin. Daha önce yemedin," dedi Malum, kafeteryadan çalmış olması gereken sebze bir sandviçi bana uzatırken huysuzca.

Sessizce ondan aldım.

Gecenin bir yarısı beni beslemek için uyandı mı?

Garip.

Midem boş olduğu için küçük bir ısırık aldım, sonra açlıktan ölüyormuş gibi üç ısırıkta mideye indirdim. En son ne zaman yemek yediğimi hatırlayamıyordum.

Yorganımdaki kırıntıları silerken Malum, "Aferin kızım," diye fısıldadı ve ben de ona baktım.

"Az önce bana ne dedin sen?" İnanamayarak sordum.

Konuşmak istememiş gibi yanaklarına bir kızarıklık bulaştı.

Kadınlardan ne kadar nefret ettiğini söyleyen zalim şeytan, şimdi prensesler hakkında bir şeyler fısıldayan ve beni öven aynı adam olamazdı.

Rüya görüyor olmalıydım.

Erkekler karanlık yatak odasında uyurken horultular etrafı dolduruyordu. İkizlerin beni yatağa götürdüklerine dair belli belirsiz bir anı zihnimin bir köşesinde canlandı ama sanki başka birinin anımsamasıydı.

Uyurgezer miydim?

Malum ve ben uyanık olan tek kişiydik ve o karanlık bir tanrı gibi üzerimde belirdi.

Sayıklıyordum.

Yorganım buzla kaplıydı ve parmakları alevlerle dans ediyordu.

"Beni uyurken mi izliyordun?" Neler olduğunu anlamaya çalışırken yavaşça sordum. Neden beni besliyordu? Ne kazanmaya çalışıyor?

Sessizlik aramızda genişledi ve tam cevap vermeyeceğini düşündüğüm anda, "Nöbet sırası bendeydi ve sen aç görünüyordun," dedi.

Sözlerinin nüfuz etmesi bir an aldı.

İnsan uykusunda nasıl aç görünür? Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi bronz yanaklarına kırmızı bir renk yayıldı.

Ona bakakaldım. "Teşekkürler. Ayrıca tüm barakalarda büyümlü alarmlar olduğundan eminim, bu yüzden nöbet tutmanıza gerek yok."

Kaşlarını çattı. "Dostlarımı korumak için ne gerekiyorsa yapacağım." Kollarını kavuşturarak bacaklarını daha geniş açtı.

Pencerenin dışında fırtına şiddetlenirken ortalık zifiri karanlıktı.

Kralların lideri boğazını kabaca temizlediğinde delilik dilimin ucuna sakarin gibi geldi.

Başını ranzama yaklaştırmak için belinden aşağı doğru eğildi.

Sanki transa geçmiş gibi boynuna uzandım.

"Bunu nasıl aldın?" Parmak uçlarımı pürüzsüz bronz tenimde gezdirip mavi buzdan bir iz bırakırken fısıldadım.

Anında eridi ve aramızdan su damladı.

Parmaklarım tenine temas ettiği için yandığında bir cızırtı duydum.

Acıttı ama geri çekilmedim.

Yaklaştı ve benim alanıma girdi.

Tütün ve viski ciğerlerime doldu ve kollarımda tüylerim diken diken olurken ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Bilinçaltım bana kaçmam için bağıırıyordu.

Bilincim onu boğazından yumruklamam için bana bağıırıyordu.

İçimdeki şeytanlar önce herkesi sonra da kendimi öldürmem için bana bağıırıyordu.

İçimdeki sürtük yüzüne oturmam ve onu boğmam için çığlık atıyordu.

Yaklaştı.

Ağzımı dudaklarına bastırdım ve sıcaktan yandıkları için sarsıldım.

Hareket etmekten korkuyormuş gibi tamamen hareketsiz kaldı. Ateşli kral boğazının arkasından sert bir ses çıkardı ve sonra hızla hareket ederek beni yatağa yapıştırdı.

Uyarılma ateşlendi.

Acı omurgamda patladı.

Tırnaklarımı boynundaki hançerin üzerinde gezdirdim.

İki elim başımın üzerinde olacak şekilde beni yatağa sabitledi.

Beni kıpırdayamayacağım şekilde tutarken kalçalarımı cezalandırıcı bir şekilde benimkilere bastırdı. Yatağıma zar zor sığıyorduk. Onun başladığı yerde ben bitiyordum.

Uzuvlarımız ve saldırganlığımız birbirine karışmıştı.

Dudaklarıma fısıldarken sesi kırık cam ve günah gibi sertti, "Boyundaki dövmeler üçümüz bağı tamamlamaya çalıştıktan sonra ortaya çıktı."

Kalçalarını bana doğru

yuvarladı. Beni daha sert öptü.

Ne demek istediğini anladığımda nefesim kesildi.

Siyah ipek bir yatakta çıplak ten görüntüleri - üç adam zevk iniltileri ve terden sıırılsıklam olmuş tenleriyle birbirlerini yerken Malum ve Scorpius arasındaki Orion-nefesimi tutmama neden oldu.

Aramızdaki sıcaklık yükseldi.

Alev alev yanan omuzlarından korlar düştü ve benim soğuk tenime değdiklerinde eridiler.

"Oh," diye irkildim.

Kalçalarını tekrar döndürdü ve aldığım zevkten gözlerim yuvalarından fırladı. Acı sırtımda dans ediyordu.

Bir eliyle ellerimi başımın üstünde tutarken diğer eliyle kıcımlı avuçladı. Dudaklarıma doğru yemin etti, "Kahretsin Arabella, benim ölümüm olacaksın."

Kalçalarımı onun boyuna doğru sertçe ittim.

"Seni mahvedeceğim," diye fısıldadı beni daha sert öperken. Dudakları çenemden aşağı indi, sonra boğazımın sütununu yaladı.

Hassas derimi emdi ve midem ihtiyaçla burkuldu.

Bu çok fazlaydı.

Dişleri boynumda gezindi.

Beni bilerek işaretlediğini fark ettiğimde nefesim kesildi.

Arzu arttı ve acı sırtımı parçaladı.

Bu çok fazlaydı.

Nefes nefese kaldım ve onu ittim.

Bir adım geri çekildi ve zararsızmış gibi davranıyormuş gibi ellerini havaya kaldırdı. Elinin tersiyle şişmiş dudaklarını silerek erkekçe bir memnuniyetle bana sırttı.

Pantolonu müstehcen bir şekilde öne doğru gerildi.

Omurgamdan aşağıya beyaz bir acı yayılırken midem burkuldu.

Bir iniltiyi yuttum.

Gümüş gözleri kısıldı. Vahşi bir ifadeyle dudaklarıma baktı ve "Başka sorunuz var mı?" diye sordu. Sıradan görünmeye çalışıyordu ama sesi şehvetle doluydu. "Her şeyin aramızda bir kavga olmasına gerek yok. Sana yardım etmek istiyoruz. Ben sana yardım etmek istiyorum-sen benim Muhterem'imsin."

Bana sahiplenici bir şekilde baktı.

Gözlerim seğirdi ve kıyamet damarlarımda aşındırıcı bir etki yarattı. Yine o lanet kelime.

Onlar için bir nesneden başka bir şey değildim, herhangi bir bireysellikten ayrı bir öneme sahip bir demirbaşım.

Aran diye biri yoktu.

Sadece o vardı.

Onun var olmayan mükemmel

Revered'i. Onların ilahi saplantısı.

"Sorun değil." Boğazımı temizledim ve yorganı koruyucu bir şekilde üzerime çektim. "Yardımlarını istemiyorum."

Bir adım daha attı ve kamburunu çıkarıp yatağıma doğru eğildi.

"Sorun değil," dedi ve ağzının kenarları zoraki bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Seni korumak ve iyi olduğundan emin olmak için elimizden gelen her şeyi yapacağız."

Sözleri bir şey söylüyordu ama duruşundaki gerginlik başka bir şey söylüyordu.

Gölgeler aramızda uzanıyordu.

Aramızdaki enerji yavaşça değişti ve yüz ifadesi kararırken kıvrandım.

"Artık yatağına dönebilirsin." Ensemi kaşımaya başladım. "Nöbet tutmana gerek yok."

Hareket etmedi.

Onu uzaklaştırdığım için kızgın mıydı? Sırtım hâlâ ağrıdığından başka seçeneğim yoktu.

Aramızdaki garip gerilim uzadı.

Bana gülümsemeye devam ediyordu ama çenesinin alt tarafındaki bir kas dişlerini gıcırdatıyormuş gibi kıpırdıyordu. Ellerini yumruk yaparken ön kollarındaki damarlar dışarı fırlamıştı.

Ne olduğunu anladığımda alay ettim.

Zararsızmış gibi davranıyordu ve bu onu öldürüyordu ama gerçeği hissedebiliyordum; bir kez daha onun Saygıdeğeri olmayı reddettiğim için içten içe kaynıyordu.

"Sanırım biraz temiz hava almak için dışarı çıkacağım." Arkasından kapıya baktım ve kendimi yataktan dışarı attım.

Sadece ikimiz uyanırken oda boşucuydu. Boşluğa ihtiyacım vardı.

Onun yanından geçerken, kendimi soğuğa atmaya ve sıcak buhar kafatasımın içinde insanları parçalayan asalak canavarlar gibi dolaşan iğrenç anıları yakıp yok edene kadar dört ayak üstünde çılglık atmaya kararlıydım ve-

"Hayır." Malum'un kolu dışarı fırladı. Pazumu kavradı, ben de hareket edemiyordu.

Eşofmanımın içinden bile geniş parmaklarından yayılan yakıcı sıcaklığın aşırı farkındaydım.

Üzerinden daha fazla kor düştü ve boynumun ve ellerimin açıkta kalan derisine dokunarak tısladı.

Dokunuşu yakıcıydı.

Donmuştum.

Bakışlarım aşağı doğru kaydı ve etkileyici cüssesinin hâlâ pantolonunu zorladığını görünce yutkundum.

Aramızda öfkeyle karışık bir ihtiyaç vardı.

Acı omurgamı titretti ve geriye doğru çekildim. "Bırak beni," diye talep ettim, şehvetten ve yorgunluktan onun oyunlarını oynayamayacak kadar delirmiştım.

Kafam karışmıştı.

Kötü adamdan seksapeli fişkırmaması gerekiyordu; düşmanınızın sizi yatağa bağlayıp ırzınıza geçmemesi gerekiyordu.

Parmaklarını büktü ve ben bir santim bile kıpırdayamadım. Çığlık atmak için ağzımı açtım.

Bir kez daha, ağzı benimkini kapladı. Beni öyle bir şiddetle öptü ki dizlerimin bağı çözüldü.

Kavrayışı dayanılmaz derecede acı verici hale geldi ve beni kendine çekip karanlık bir şekilde fısıldadığında ciğerlerimden hava çıktı, "Cevaplar istiyorum. O odada ne gördüğümü biliyorum."

Nefes nefese kaldığımda ve yönümü bulmaya çalışırken zevk acıyla karıştı. Baş döndürücü tütün kokusu hiç yardımcı olmuyordu.

İkincil duman soluma ve sayıklama nedeniyle başım döndü.

Onunla kafam iyiydi.

Gümüş gözleri duygusuz çelik parçalarına dönüştü ve ifadesinde hiçbir yumuşaklık kalmadı. "Ne yaptığını biliyorum," diye zalimce hırladı.

Dudakları şişmişti ve alevler omuzlarında dans ediyordu.

Beni mahvetmekle öldürmek arasında karar verememiş gibiydi.

İşin komik (ilgili) kısmı ise hangisini tercih edeceğime karar verememiş olmamdı.

Bu şekilde buluşmaya bir son vermeliyiz.

Bir şey çok açıktı: kızarıp bana sandviçi verirken nazik ve iyi bir adammış gibi davranıyordu. Tartışmaya sahte bir gülümseme ve rahat bir duruşla başlamıştı ama bir süre sonra maskesini düşürmüştü.

Şimdi yüzü öfkeyle çarpılmıştı.

Gerçek o buydu.

Bacaklarımı ve kollarımı olabildiğince sert bir şekilde tekmeledim, onun tutuşuna karşı savaştım, ama birkaç dakika mücadele ettikten sonra, ağır nefes alıyordum ve o bir santim bile hareket etmemişti. Kolumu daha sıkı sıkı ve kaşlarını çattı.

Bronz yüz hatları -çirkin denemeyecek kadar mükemmel ve geleneksel olarak yakışıklı denemeyecek kadar sert-yüzümden birkaç santim aşağıya indi.

Nefesi sıkılmış dişlerinin arasından ıslık çalarak geçti.

Göğüs göğüse gelmiştik ve gözlerinin içine bakarken boynum ağrıyordu. "Bunu neden yaptın?" diye sordu.

Onun yoğun incelemesi altında irkilmemek için sahip olduğum kontrolün her zerresini kullandım.

"Ne yapmak?" Yüzüm sahte bir şaşkınlıkla buruştu.

Bir embesilden başka bir şey değildim; maskeyi takmak çok kolaydı.

"Benimle oyun oynama, bu hiç hoş değil." Yaklaştı ve çelik gibi parladı. "Ne gördüğümü çok iyi biliyorum. Bunu bilerek yaptın." Kollarında kırmızı alevler cızırdadı.

Sert yüz hatları ateşte parlıyordu. Sessiz kaldım.

Kaşlarını çattı ve tükürdü, "Neden?" Beyaz dişleri gıcırdadı ve köpek dişlerinin ucu hafifçe sivrildi.

İnsandan çok şeytandı.

Donuk gözlerle boş boş baktım. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Sesim monotonda

ve kasvetli, ruhum gibi boş.

Beni sertçe ileri geri salladı. "Söyle bana." Sesi yükseldi. "Kendini bu kadar az önemserken senin iyiliğini önemsemek tam bir eziyet."

Aramızdaki ateş daha da alevlendi ve sinirlerimin kenarlarını kömürleştirdi.

"Kimse senden umursamanı istemedi," dedim dişlerimi sıkarak. "O yüzden kendini zahmetten kurtar ve umursama."

Kötü niyetle güldü, öfkeli, karanlık bir ses. "Ne yazık ki ikimiz için de işler böyle yürümüyor, sen benim ruhumsun. Sence duygularım üzerinde herhangi bir kontrolüm var mı? Sana olan saplantımı?"

Bir şeyi kanıtlamak istercesine kalçalarını bana doğru bastırdı. Arzu midemde birikti ve ben onu görmezden geldim.

Alay ettim ve gözlerimi öyle bir devirdim ki canımı acıttı. "Lütfen, herkesin seçenekleri var." Alaycı bir yüz ifadesi takındım. "Madem seni bu kadar üzdüm, o zaman beni görmezden gel."

"Seni görmezden gelebileceğimi mi sanıyorsun?" Öfkeli kızıl alevler ağzından fırladı ve yüzümü ısıttı. "Senden öylece uzaklaşabileceğimi mi sanıyorsun Arabella?"

Omuz silktim. "Evet."

Sinirli bir ses çıkardı ve şöyle dedi: "Sen daha çok hayal bile edemeyeceğim kadar aptal."

Parmak uçlarımda durdum, böylece yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzakta duruyordu. "Sen de kindar bir psikopatsın, beni rahat bırak."

Gülümsedi ve bu saf kötülüktü. "Hayır, yapacağımı sanmıyorum."

Kolumdaki kavrama sıkılaştı ve kol kemiğim kırılmaya saniyeler kalmış gibi gıcırdadı.

Ben durduramadan bir inilti kaçtı. Yatak hışırdadı ve biri küfretti.

Etrafımda bir bulanıklık vardı ve sonra Scorpius ve Orion odanın ortasında bize katıldılar. Malum'un aksine onlar tamamen giyinikti. Orion'un gözleri Malum'un kolumu sıkıca kavradığı yere kilitlendi, sonra şişmiş dudaklarımıza

ve dağınık saçlarımıza baktı.

Sonunda boynuma baktı.

Yüz ifadesinden anladığım kadarıyla Malum bende iz bırakmıştı.

Orion, Scorpius'a fısıldadı ve yüzleri uykulu halden öfkeli bir hale büründü.

Scorpius, Malum'u ensesinden tutup benden uzaklaştırırken, "Ona öyle dokunma," dedi.

Malum k a r ş ı koymadan çekilmesine izin verdi ama gözleri sinsî vaatlerle doluydu.

Sırlarımı söküp alacaktı. Beni parçalara ayıracaktı.

Yık beni.

Bunun peşini bırakmayacaktı.

Üç kraldan uzaklaşarak, vahşî hayvanlarmış gibi önümü her zaman onlara doğru tutarak, uyumak istemesem de ranzama geri çöktüm.

"Ben yatmaya gidiyorum," diye duyurdum.

Dördümüzün arasında garip bir sessizlik uzanıyordu.

Scorpius sessizce, "Daha önce yaptığımız gibi duş almana yardım edebiliriz," diye önerdi.

Yorganı bedenimin üzerine çektim.

"Sorun değil," dedim beceriksizce.

Orion fısıldadı ve ne kadar yakın olduğunu görünce irkildim. "Seninle ilgileneceğiz tatlım, söz veriyoruz. Corvus az önce kontrolünü kaybetti, daha iyi olacak."

Elbette, zihinsel olarak da dengeliyim.

Çikolata kaplı ahududuların kokusu çok tatlıydı ve nefesimi tuttum.

Sonunda uzaklaştı.

"Benim olacaksın Arabella," diye sertçe söz verdi Malum odanın öbür ucundan, sonra biri ona vurunca homurdandı.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve düzensiz nefes aldım çünkü sırlarımı biliyordu; bıçaklanmama izin verdiğimi görmüştü. Diğer adamlar fark ederlerse çılgına döner ve beni boğarlardı.

Nedense onlara henüz söylememişti. Sırrımı gönüllü olarak sakladığını fark ettiğimde kalbim küt küt atmaya başladı.

Malum beni koruyordu. Neredeyse... tatlıydı.

Ayrıca beni yine tüketmeye çalışıyormuş gibi öptü. Kazanmaya kararlı olduğu bir savaşmış gibi öpüyordu. Aynı şekilde seviyor muydu?

Gözlerimi sıkıca kapattım ve ateş, viski ve günah hakkında düşünmeyi bırakmaya çalıştım.

Başımın üstünde tuttuğu bileklerim karıncalandı.

İçimdeki ısı açığa çıktı ve bacaklarımı birbirine kenetlerken acı omurgamdan aşağıya doğru yayıldı.

İtici ve tuhaf bir şeye konsantre olmam gerekiyordu.

Acil bir durumdu.

Hain bedenimin tepkisini durdurmak için çaresizce Sadie'nin fae aleminde baştan çıkarıcı bir şekilde dans etmeye çalıştığını hayal ettim. Birinin uzuvlarını aynı anda iki farklı yöne doğru hareket ettirebildiğini bile bilmiyordum.

Omurgamdan aşağıya doğru inen küçük acı iğneleri yavaş yavaş kayboldu.

Ancak Sadie'nin dansına (kasılmalarına) konsantre olmak zordu. Beni yalnız bırakmayacağına söz veren Malum'un keskin bakışları zihnimde tekrar tekrar oynuyordu.

Açıkçası tek bir çözüm vardı.

Onunla seks yapmalıydım, sonra da onu öldürmeliydim. Praying-mantis tarzı. Hançer aşağı, kış yukarı.

Tek yolu buydu.

Tartışan kralları görmezden geldim ve rahatsız edici bir hızla uykuya daldım - kâbuslar çabucak geldi.

Bölüm 12

CORVU_s MALUM

CONNECTIONS

IGNIFY (VERB): ateş haline getirmek.

7. GÜN, 3. SAAT

Kabuslarım genellikle alevler ve arkadaşlarımın başarısızlığı, ben rahatlamadan çığlık atarken derimden akan kırmızı ateşten oluşuyordu.

Rüyalarımda tekrar eden bir tema vardı.

Bazılarında üç arkadaşım da etrafımdaydı ama Muhterem'i bulamıyordum. Eskiden rüyamda bir yerlerde sinmiş, korunmaya muhtaç yüz­süz bir erkek görürdüm. Şimdi ise benim korumamı istemeyen, buz gibi gözleri olan vahşi bir kadın hayal ediyordum.

Bir şeylerin çok yanlış gittiğini biliyordum çünkü bu rüya diğerlerine benzemiyordu.

İçimden bir ses, başka birinin bedenine hapsediğimi ve onun anılarını yaşadığımı söylüyordu.

Kişi mermer bir zemin üzerinde kısmen çıplak yatıyordu. Duvarları süslü freskler süslüyordu ve yüksek tavan sonsuza kadar uzanıyor gibiydi. Sanki kişinin görüşü sıcak renkleri filtreliyormuş gibi her şey gri tonlarında titreyordu.

Hiç pencere yoktu.

Kaçış yoktu.

Onlar -vücudunun içinde olduğum kişi- kontrolsüzce titriyordu.

Bir şekilde, kişinin duygularının farkındaydım ama yine de ayrı düşüncelere sahip olabiliyordum.

Bunaltıcı ve kafa karıştırıcıydı.

Etraflarında aynı üniformayı giymiş sekiz adam daire şeklinde duruyordu ve bir nedenden ötürü bu rütbelerin fae muhafızlarına ait olduğunu fark ettim. Sebepsiz yere, fae sarayının büyük bodrumunda olduğumu biliyordum.

Muhafızlar daha da yaklaşarak kişiyi kafese kapattı, böylece gidecek hiçbir yeri kalmamıştı.

Bir an için, onları tutarken titreyen narin soluk kolları dikkatimi dağıttı çünkü o kadar

benim esmer, bronz kaslı uzuvlarımdan farklıydı.

İçlerinden geçen dehşet dalgaları tamamen yabancıydı.

Hiç böyle bir korku yaşamamıştım.

Bir gardiyan uzanıp kalın siyah botunun burnunu kişinin böğrüne çarptı ve kişi keskin sızı karşısında nefesini tuttu. Kırılğan bedenleri mermer zeminde kıvrıldı. Eklemleri büyüme sancılarıyla ağrıyordu.

Hepsi çelimsiz uzuvlar ve kemiklerdi.

Kişi gençti.

Korkuy

orum.

Zayıf.

Kırılğan kollarını yerde sürükleyip kendilerini yukarı kaldırmaya çalıştıkça endişeleri artıyordu.

Bir muhafız omurgalarına bir çizme indirdi ve yere yığıldılar.

Dudaklarından tiz bir inilti kaçtı.

Göğsümde öfke alevlendi çünkü içgüdülerim bana tekmelenen kişinin genç olduğunu söylüyordu. Bu adamlar bir çocuğa zorbalık yapan zavallı korkaklardı.

Gözlerinin arkasındaki basınç yanıyordu ama gözyaşı dökülmüyordu. Cesaretleri beni etkiledi.

Çok az çocuk bu kadar yetişkin zulmüyle çevrelenip kendini bir arada tutabilirdi ve muhafızlardan yayılan kezzap şaşırtıcıydı.

Bu çocuktan nefret ediyorlardı.

Bir başka tekme onları bir gardiyanın bacağına doğru savurdu ama çocuklar ağlamak yerine dişlerini sıkıp ayağa kalkmaya çalıştı. İçlerinden kör bir dehşet akarken bile şikayet etmediler ya da yıkılmadılar.

Dirençliydim.

Cesurdular.

Çıplak bedenleri ürperdi ve dişleri takırdadı.

Bu deneyim çok tuhaftı çünkü hayatımda bir gün bile üşümemiştim. Yine de bu çocuk kemik-

dondurucu soğuklar.

Odadaki başka hiç kimse üşümüş gibi görünmüyordu.

Birdenbire tüm muhafızlar büyük bir adım geri çekildi ve çemberi daha da genişletti. Etraflarında kaçmak için daha fazla alan vardı ve bu iyi bir şey olmalıydı, ancak çocuk hiperventilasyona başladı.

Bir şeyler çok yanıştı.

Zehirli bir panikle felç olmuşlardı.

Uzak bir parçam, eğer istersem bu kâbustan kaçabileceğimi fark etti; tek yapmam gereken kendimi uyandırmaktı.

Meraktan bilinçli olarak uykuda kalmaya çalışıyordum.

Lanet olası güneş tanrısı alemlerinde neler olduğunu bilmek istiyordum. Bu insanların kim olduğunu bilmek istiyordum.

Önemli olduğunu hissettim.

Yüksek topuklu ayakkabılar mermere gürültüyle vurdu ve nadir bulunan ipek ağlardan oluşan uzun bir elbise giymiş bir kadın yaklaştı. Alışılmadık renkteki mavi saçları ve gözleriyle baş döndürücü bir güzelliğe sahipti.

Çocuğun dehşeti zirve

yaptı. Kalbim dibe vurdu.

Kadının sesi buz gibiydi: "Öğretmenlerin bana bugün derste kaydardığını söyledi. Bu doğru mu?"

Kadının yüz ifadesinde bir tuhaflık vardı, sanki duyguları taklit ediyor gibiydi.

Korku çocuğu ele geçirdi ve sürünerek uzaklaşmaya çalıştı. Kaçmaları gerekiyordu.

Ölüm kalım meselesiydi.

Bir askerin botu çocuğun sırtına çarptı ve ilerleyişlerini durdurdu. Bir şeylerin kırıldığına işaret eden bir çatırtı boşlukta yankılandı.

Hava, çocuğun narin ciğerlerini büyük bir gürültüyle terk etti ve çocuk yerde inledi.

Muhafızlar güldü.

Omurgalarını koparmak istedim. Çocuğun düşüncelerine göre, onlar masumdu. Gençtiler. Çaresiz. Bunun neden başlarına geldiğini anlamıyorlardı.

Fae muhafızları birer canavardı ve çocuk kadını içlerinde en kötüsü olarak görüyordu. Sırtındaki kırık kemikten yayılan acıya rağmen, çocuk güzel kadından daha çok korkuyordu.

Her düşünceleri ondan kaçmakla meşguldü.

Çocuk çaresizce kekeleydi, "Bin sayfalık bir kitaptan sadece bir satır unuttum. Kaytarmıyorum anne." Ses yumuşak ve kadınsıydı ve genç bir kızın bedeninde olduğumu fark ettiğimde sarsıldım.

Batma hissi bir düşüşe dönüştü ve öfke içimde daha parlak bir şekilde yandı.

"Yalan!" diye bağırdı kadın ve hoş ifadesi düştü. Daha geniş gülümserken geniş, cam gibi gözlerinde mani parlıyordu.

Kız geri çekildi ve yalvardı, "Hayır anne. Daha iyi olacağıma söz veriyorum. Lütfen yapma. Söz veriyorum. Lütfen dinle-"

Kadın parmaklarını şıklattı. Her yer mavi alevlerle kaplandı.

Daha önce hiç yaşamadığım bir acı kızın bedenini parçaladı ve o kadar şiddetliydi ki kırık sırtı eğilirken çatladı. Ağzı ardına kadar açılmış, zihnini uyuşturan, felç edici bir acı içinde sessizce çığlık atıyordu.

İğrençti.

Müstehcen.

Ölmek istedi.

Onun için öldürmek istedim.

Alevler durdu ve kız kasları kasılırken yere kustu. Üstünü kirlettiğini fark ettiğinde utanç içinde kaldı.

Muhafızlar burunlarını tiksintiyle kırıştırdı ve o da utanç içinde inledi.

Neden hiçbirisi bana yardım etmiyor? Bunu hak etmek için ne yaptım ben? Düşünceleri umutsuzdu.

Gardiyanları ve kadını paramparça etmek istedim; bu savunmasız kıza çektiirdikleri gibi onlara da acı çektiirmek istedim.

Ölmeyi hak ettiler.

Böyle zamanlarda yeteneklerimden memnun olurdum çünkü arkadaşlarım ve benim için onları avlamak çok kolay olurdu. Çıplak ellerimle cılız boyunlarını kırardım.

Bir çocuğa eziyet etmek için harcadıkları çabadan çok daha kolay olurdu.

Bilinç beni çocuğun formundan uzaklaştırdı ama kendimi anılarda kalmaya ve uyanmamaya zorladım.

Yüzleri ezberlemek istedim.

İsimleri istedim.

Zalim kadın dilini şaklattı ve kızın çırpınan bedeninin yanında diz çöktü. "Bunu konuşmuştuk, sevgilim.

-Güçsüzsün, zavallısın ve benim için bir utanç kaynağısın. Öğrenene kadar acı çekeceksin."

Parmaklarını şıklattı.

Mavi alevler.

Sessiz çığlıklar.

Akıl almaz bir azap.

İşkence durdu ve kadın kıza bakarak böbürlendi. "Saray yardımcıları bana o korkunç kuşları yaldızlı kafeslerinden kurtardığını söyledi." Gülümsemesi çatık kaşlara dönüştü. "Hizmetçiniz bana hırsızlık yaparken yakalanan pis bir köylü çocuğunu savunduğunuzu söyledi." Kaşları daha da çatıldı. "Ve bu sadece bu haftaydı. Bunu neden yapmam gerektiğini anlıyor musun?"

Kız başını salladı. "Özür dilerim. Yapmayacağım. Söz veriyorum. Yemin ederim. Duracağım."

Parmaklarını şıklattı.

Dünya mavi mavi yandı.

Mavi alevler durdu ve kız soğuk mermer zemin üzerinde öksürüp titrerken, ben

parçaları bir arada.

Kadının eşsiz mavi saçları ve tanıdık uhrevi güzelliği, etrafı fae muhafızlarla çevrili fae sarayı, annesi tarafından işkence gören kız.

Bu çok açıktı ama umutsuzca yanılmak istiyordum. Yanılmaya ihtiyacım vardı.

Kadın parmaklarını şıklattı ve kız bir kez daha mavinin tonlarında acı çekti. Onun dünyası acımasız bir cehennemdi ve o sadece işkenceyi biliyordu.

İnce bedeni kenarlarından kırılacakmış gibi hissediyordu çünkü böyle bir işkenceye dayanmak için çok gençti. Çok az yetişkin dayanabilirdi.

Tekrar.

Acı durdu.

Kadın kızın çenesini tuttu ve yaklaştığında aşındırıcı asit gibi kokuyordu.

Fısıldadı, "Bu kadar yufka yürekli olmaya devam edersen asla bir şey elde edemezsin. Zayıflıktan iyi bir şey çıkmaz." Gözleri odaklanmamıştı. "Senin buna inanmanı istiyorlar. Doğru ahlaka bağlı olmanı ve lanet bir bakıcısı olan bir köpek gibi kısırlaştırılmanı istiyorlar - yanılıyorlar. Eğer bir santim bile verirsen bu diyarlar seni yok eder. Soyunuzda bu kadar g  var ama hiçbir şey  retmiyorsunuz. Tek bir buz parçası bile. Senin yaşındayken dağları yerinden oynatabilirdim."

Kadın durakladı, sonra tükürdü: "Beni iğrendiriyorsun Arabella."

Korku beni sardı.

Anne söylenirken kız kendinden geçti; işkence sırasında onun anlamsız gevezeliklerine alişkındı.

"Sen öğrenene kadar her gece bu derslere devam edeceğiz." Kadın sırttı ve Arabella alnını yere koydu.

Her gece. Korku beni ele geçirdi.

İçgüdülerim doğruydu, Arabella'nın anılarını yaşıyordum. Onun işkencelerini yaşıyordum.

Yerdeki çocuk benim eşimdi. Çaresizdi.

Her gece işkence.

Düşüncelerinden, alemde onu annesinden koruyan tek bir ruh bile olmadığını anlayabiliyordum.

Fae muhafızları eşimi tekmelemişti.

Sırtını kırmışlardı.

Çırlıçıplak saatlerce acı içinde kıvranırken onunla alay etti.

Rahibim akıl almaz acılar çekmişti ve biz onu tahmin ettiğimizden çok daha fazla hayal kırıklığına uğrattık.

Mide bulandırıcı anının dışına fırlatıldığımda kutsal olmayan öfke uyku perdesini deldi. Nefes nefese yatağымda doğruldum.

Yatak odası sessizdi ve saat sabahın üçünü gösteriyordu.

Vücudum sıcaktan yanıyordu ve karanlıkta bile renkler daha zengindi. Grimsi mavi filtre görüşümden çıkmıştı.

Göğsünün içinde hissettiğim garip boşluğun yerini ezici bir kontrol ihtiyacı almıştı.

Ona nasıl davrandığımı hatırladığımda içimi anlık bir pişmanlık kapladı. Öfkemin kontrolünü nasıl kaybettiğimi ve tıpkı annesi gibi ona nasıl bağırduğımı... Onun güvenliğinden korkmuştum ama bu bir mazeret olamazdı. Kendimden öğreniyordum.

Uyku odasında bir inilti yankılandı.

Bir anda kendimi odanın karşı tarafındaki alt ranzaya attım ve önünde diz **ç ö k t ü m**.

Scorpius ve Orion'un yanıma çömeldiğini fark etmem bir saniye sürdü.

Şaşkınlıkla arkadaşlarıma döndüm ve "Siz de-" diye sordum.

"Evet," diye sözümü kesti Scorpius.

Hepimiz bildiklerimizi düşünürken aramızdaki sessizlik endişe ve pişmanlık doluydu.

İnançsızlık içinde birlikte diz

çöktük. Sunağındaki müritler.

Hepimiz etkilendiğimiz için ne olduğu belliydi; bağ hastalığı bizi onun anılarına bağlamıştı. Bizi hak ettiğimiz gibi cezalandırıyordu.

Arabella önümüzde dönüp dururken uykusunda, "Hayır anne, lütfen," diye fısıldadı. Alnı terden parlıyordu ve üstü başı darmadağınktı. Görünmez bir saldırganı defetmeye çalışır gibi kolunu ileri geri sallıyordu.

Orion onu hafifçe sarsarken ve Scorpius yüzünü okşarken, "Uyan," diye emrettim.

Daha yüksek sesle inledi.

Sonra ağzını açtı, sırtını eğdi ve sessizce çığlık attı.

Çaresizlik i ç i m d e çalkalandı. Onun nasıl bir eziyet çektiğini tam olarak bildiğim için nefret ediyordum.

Arkadaşlarım çılgınca onu uyandırmaya çalışırken, "Lütfen," diye yalvardım.

Hiçbir şey işe yaramadı.

Çırpınmaya devam etti. Acı çek.

Onu uyandıramazdık ama hiçbir şey yapmadan duramazdım. Omuzlarımda alevler patladı ve kırmızı görüşümü bulanıklaştırdı.

Saygıdeğerime saygısızlık etmişlerdi. İntikama ihtiyacım vardı, yoksa savaş kampını yerle bir edecek ve içindeki herkesi öldürecektim. Dostlarıma döndüğümde etrafıma korlar düştü.

"Bunu düzeltmemiz gerekiyor," dedim kabaca. "Hiçbir şey yapmamayı reddediyorum."

"Katılıyorum." Scorpius parmak eklemlerini kırdı. "Şimdi gitmeliyiz, yoksa yaptıklarından sorumlu tutulamam."

Boynundaki dövme göz ardına kadar açıldı. Arabella'nın çırpınan bedenine baktı.

Başımı sallayarak onayladım, alevler omuzlarımda daha sıcak bir şekilde çatırdıyordu.

"Birimizin ona göz kulak olması gerek," diye fısıldadı Orion. "Ben kalacağım." Kız çırpınırken onun terli mavi buklelerini okşadı.

"O zaman gidelim." Scorpius'u yönlendirmek için kolundan tuttum ve barakadan çıktım.

Karlı ormanda koştuk. Gece ürkütücüydü. Bir zamanlar dumanı tüten zemin ince bir buz tabakasıyla kaplıydı ve kar her yönden üzerimize çarpıyordu.

Beyaz, canlı yeşil ve zengin kahverengi kozalaklı ağaçlarla tezat oluşturunuyordu.

Arabella'nın hayalini boyayan mavi ve gri tonlarına hiç benzemiyordu.

Görüşünde ne sorun vardı? Hissettiği o ezici boşluk duygusu neydi?

Aklıma korkunç bir düşünce daha gelince nefes alamadım. Arabella hala dünyayı bu şekilde mi deneyimliyordu? Boşluğu daha da mı kötüleştirmiştik?

Revered'imizi mümkün olan her şekilde hayal kırıklığına uğrattık.

Bir an için koşmayı bıraktım ve başımı fırtınaya doğru çevirdim.

İçime çektim.

Kış ve öfke gibi kokuyordu.

Onun gibi kokuyordu.

Derimin altında sürünen ateş, onun buzun içindeki varlığını fark etmiş gibi yoğunlaştı. Alevler omuzlarımda çoğaldı. Güçlerimi serbest bırakma dürtüsü dramatik bir şekilde arttı.

Güneş tanrısı, onun için mahvoldum.

Strateji odasına vardığımızda kapıyı büyük bir gürültüyle açtım ve masanın çekmecesinin kilidini açtım. Sonra Lothaire'in savaş başlamadan önce bize verdiği RJE cihazını aldım.

Dünya vızıldadı.

Çatlak.

Ortadan kaybolduk.

Aklımızda tek bir şey vardı.

İntikam.

Bölüm 13

ARAn

YALNIZ

TENEBOUS (ADJECTIVE): kasvete neden olan.

8. GÜN, 14. SAAT

Sessiz bir çığlıkla ağzım açık, sarsılarak uyandım ve dik oturdum.

Alnımı tahtaya vurdum.

Güneş tanrısı, sıkışık ranzaları tasarlayan salağın yardımcısı olsun, çünkü onları avlayacaktım.

"Oof, bu berbat." Orion odanın karşısındaki ranzasına yayılmış, kitap okuyordu.

Yalnızdık.

Alnımı ovuşturdum ve yüzümü buruşturdum. Duvardaki saat geç saatlere kadar uyuduğumu gösteriyordu.

Gözlerimdeki soruyu gören Orion sırtarak, "İkizler ve iblisler sana kafeteryadan yemek getiriyorlar. Sadece ikimiz varız." Baştan çıkarıcı bir şekilde göz kırptı. "Takılmak ister misin?"

Yorganımın üzerine uzandım. "Evet, kendim."

Orion yüksek sesle güldü ve benimle son ses konuştuğunu fark ettiğimde irkildim. Sesi de yüzü kadar güzeldi.

Hayat adil değildi.

"Arkadaşların nerede?" Kendimi yataktan dışarı atıp sıcak kahverengi gözleri, uzun kirpikleri, pelüş pembe dudakları ve günahkâr sesi düşünmekten kaçınırken sordum.

"Önemli bir kral işi yapıyorlar, merak etmeyin," dedi.

Malum'un dün geceki sözleri aklıma geldi. Orion kiraz çiçeklerini ağız açık öpücükler ve zevk iniltileriyle hak etmişti. Gözlerimi kapattım ve beni yutan sıcak dudakların hissini yok etmeye çalıştım.

Arkamı döndüğümde bir kas duvarına çarptım ve zıpladım. Çikolatalı ahududunun ilahi kokusu ağzımı sulandırdı.

Orion garip bir yoğunlukla bana baktı. İmkânsız bir hızla odanın içinde sessizce ilerliyordu.

Dolgun dudakları ona sürekli somurtma hissi veriyordu.

Elit Akademi'de beni öptüğünde dudaklarının ne kadar yumuşak olduğunu hatırladım. Malum'dan farklı öpüyordu. Daha az sert ama aynı derecede tutkulu.

Dudaklarımı yaladım ve ona doğru yaklaştım.

Keskin bir acı şimşeği omurgama çarptı ve beni gerçekliğe geri getirdi.

Harika, ben de erkekler gibi sapık oluyordum.

Sendeleyerek uzaklaştım.

"Ciddiyim. İyi misin?" diye son ses sordu bana doğru uzanırken.

İrkildim ve ondan uzaklaşmaya devam ettim.

Can düşmanımla öpüşmeye devam ettiğimi ve hem onu hem de Malum'u aynı anda becermek istediğimden şüphelenmeye başladığımı itiraf etmek yerine, "Belli ki geliyorum," dedim.

Kendime yapacak bir şeyler vermek için yatağımı hazırlarken yüzümü buruşturdum.

Bir gün umutları ve hayalleri olan bir kadinken, ertesi gün sadece onları susturmak için iki erkeğin suratına oturmayı hayal ediyordunuz.

Aramızda bir gariplik vardı.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye sordu. Manik kahkahamı yuttum. "Kesinlikle hayır."

Bana yaklaştıkça kokusu daha da tatlandı ve ağzımı kapattım. Saatlerce uyumaktan başım dönüyordu, sendeleyerek daracık banyoya girdim ve kapıyı çarparak kapattım, sonra da iyi bir önlem için kilitledim.

Suyu açtım ve küvetin içine çöktüm.

Kaynar sıcak su tenimi yaktı ve bana Malum'un öpücüklerini hatırlattığını fark etmemiş gibi davrandım.

Berbat bir durum vardı, bir de berbat bir durum vardı. Ben ikincisiydim.

Pembe lekeler uzuvlarımı kapladı.
Islak bukleler yüzümü kaplamıştı. Başımı
arkaya yasladım.

Orion bana Malum ve Scorpius'un nerede olduğunu söylememişti ama onları bir randevuda el ele yürürken, birbirlerini öperken ve benim hakkımda saçma sapan konuşurken hayal ettim.

Mantıklı davranıyor muydum? Hayır. O anda bunun bir önemi var mıydı çünkü ben bir sarmal içindeydim? Yine hayır.

Duş spreynin altındaki küvette, düşmanlarından cinsel olarak etkilenmeyen soğuk bir ceset gibi yatıyordum.

Kollar göğsümde çapraz.

Bacaklar düz.

Ağzı dikilerek kapatılmış.

Ölüm Kolyesi göğsümü ısıtıyor.

Buz parmaklarımı kapladı, sonra sıcak suyun içinde kayboldu.

Bir an için duşta kar olduğu halüsinasyonuna kapıldım. Beyaz taneler uçuşuyor, sonra da kaynar buharın içinde dağılıyordu.

Kalın bir kobalt buz tabakası ayaklarımı sudan çıktıkları yerde kapladı.

Tanrı aşkına benim neyim var?

Bir melek olduğumu keşfettiğimde, dağların üzerinde süzüldüğümü ve buzdan kılıçlar salladığımı hayal etmiştim. Dengeli ve soğukkanlı bir kontrol hayal etmiştim.

Bunu hiç hayal etmemiştim.

Ayaklarımı kaplayan buz, porselen küvet boyunca ilerledi ve bizi birbirimize bağladı.

"Orada iyi misin?" Orion kapıdan bağırdı. Lirik sesi çatladı ve yumuşak bir sesle, "Lütfen bana iyi olduğunu söyle," dedi.

"Sence ben yarı melek, yarı Korkunç Kardan Adam mıyım?" Biraz histerik bir şekilde sordum.

Bu benim için bardağı taşıran son damla oldu.

"Ne?" diye sordu kapıdan şaşkınlıkla.

"Bir kitapta okumuştum," dedim. "Buzda ve karda yaşayan, gök gürültülü kalçaları olan büyük, canavar gibi

bir yaratık.

ve keskin dişler ve pençeler ve-ah, bir ucube," diye topalca bitirdim.

Uzun bir duraklama oldu.

"Ucube olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim," dedi kapıdan usulca.

Sesindeki acıyla yüreğim burkuldu.

"Sen öyle biri değilsin, öyle söyleme," dedim şiddetle.

Yüksek sesle esnedim. Bu kadar uzun süre uyuduktan sonra bu kadar yorgun olabilmem imkânsız görünüyordu. Bir kardan adama dönüşme paniği bir kadına bunu yapıyordu.

Gözlerim kapandı.

"Sorun değil," diye yanıtladı Orion. "Birini sesimle ilk kez büyülediğimde dört yaşındaydım..." Bana çocukluğuyla ilgili hikâyeler anlatırken sesi yumuşaktı.

Gözlerim kapalı dinledim, altın tenli ve beyaz-sarı saçlı melek gibi küçük bir çocuğun kimseyle konuşması yasak olduğu için ağlayarak uyuduğunu hayal ettim.

Ailesinin onu kusurlu olduğunu düşündükleri için bir erkek yurduna verdiğini açıkladığında kalbim acıdı. Güç ve kuvvet, şeytani yaşamın temel ilkeleriydi ve farklı görülenler bir kenara atılırdı.

Diğer koruyucu çocuklarla birlikte geniş bir çiftlikte yaşadığından bahsetti. Köyün çiftçi pazarını ziyaret etmeyi ne kadar sevdiğinden.

Tarif ettiği dünyayı anlamlandırmakta zorlandım.

Şeytan diyarını çeteler ve şiddetle dolu kasvetli, sefil bir şehir olarak hayal etmişim, ama onun tarif ettiği şey kulağa taşralı ve kırsal geliyordu. Güç ve kişilikle ilgili aşırı ilkeler dışında sakın bir yaşam yeri.

Sesi göğsümdeki paniği yatıştırdı.

Corvus ve Scorpius'la birlikte olmanın onu nasıl kurtardığından bahsetti.

Corvus'un gizliden gizliye nasıl da yumuşak bir tarafı olduğunu, onu evinde görmeseniz asla inanmazdınız. Scorpius'un acıyı nasıl zevkten daha büyük hissettirebildiğini.

Midem alt üst oldu ve dudaklarımdan bir inilti kaçtı.

Orion konuyu değiştirdi ve eşleriyle birlikte güçlerini açığa çıkarmanın verdiği coşkulu duygudan bahsetti. Bunun ilahi bir his olduğunu ama aynı zamanda çiftleşme bağları tamamlanmadığı için eziyet gibi geldiğini söyledi.

Göğsünde, yeteneklerini açığa çıkardıklarında daha da sıkılaşan acı verici bir düğüm vardı. Tüm farkındalıklarını kaybettiklerinde, sanki dördüncülerine sahip olmadıkları için cezalandırılıyorlarmış gibi yanlış hissediyordu.

Dikkatle dinledim.

Anlattığı şey o kadar yabancıydı ki hayal bile edemiyordum. O kadar çok güce sahip olmak ki, coşku gibi hissettiriyordu.

-Kulağa peri masalı gibi geliyordu.

Sonra Orion rastgele usulca sordu: "Luka'nın nesi var?"

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Uh." Boğazını temizledi. "Neden hep bu kadar sessiz? Yoğun göründüğünü fark ettim."

Sesinin tonu tuhaftı ve ne olduğunu çıkaramıyordum.

"John çok şey yaşadığını ima etti," dedim.

"O çok koruyucu, yoğun bir adam." Gülümsedim. "Ama gizliden gizliye yumuşaktır." Eğitim sırasında bana yardım ettiği onca zamanı düşündüm ve birbirimizi tanı mıyorduk bile.

Orion sessizdi.

"Neden

sordunuz?"

Boğazını temizledi. "Sadece merak ediyorum. Bazen beni izlediğini fark ettim ve bunun genellikle yaptığı bir şey olup olmadığını merak ediyordum."

Sözleri beni ürküttü. "Hayır, değil-genellikle sadece bana ve John'a bakar. Bazen başka insanların varlığından haberi olduğunu sanmıyorum."

Orion boğazının arkasından bir ses çıkardı. "İlginç."

Kendi kendime gülümsedim. "Ayrıca çok havalı dövmele ri ve hiç ummadığınız bir yerinde piercing'i var."

"Gerçekten mi?" Orion sordu, sesindeki ilgi açıktı.

Sırıtarak, Luka'nın göğsünü kaplayan her ince çizgili dövmeıi ayrıntılı bir şekilde anlatmaya başladım.

Konuştukça ayak parmaklarımdaki buz o kadar da büyük bir sorun gibi görünmüyordu.

Bir süre Luka'yı nesneleştirdikten sonra Orion'un çocukluğu hakkında daha fazla soru sordum ve o da büyüleyici bir hayatta kalma hikayesine başladı.

Yine uykuya daldım, ama bu sefer duşta büyüleyici bir ses duydum.

Kabuslar uzakta kaldı.

Çimenli otlaklar, inişli çıkışlı tepeler, ılık bir yaz esintisinde süzülen kiraz çiçekleri ve benimle konuşurken gülümseyen Orion'u hayal ettim.

Bölüm 14

ARAn

PARTİ

REVERIE (NOUN): düşünce içinde kaybolma durumu.

9. GÜN, 19. SAAT

"Askerlerin gevşemesi için güvenli bir yer."

Lothaire geçen hafta Elite Academy'yi böyle adlandırmıştı. Bunu senin için yapıyorum, kızım gibi bir söz aramızda havada asılı kalmıştı.

Dün, uyuduğumuz koğuşa girmiş ve RJE cihazlarını yere atmıştı. "Fedakârlıklarınızın karşılığı olarak bunları siz ve askerleriniz için temin ettim. Eski odanız ve akademinin hizmetkârları sizin kullanımınızdadır. Hizmetleriniz için teşekkür ederim."

Mavi buklelerimi okşadı ve "Harika gidiyorsun" diye fısıldadı.

Sonra RJE ile uzaklaştı ve ben onun durduğu yere bakakaldım.

Bir gün size copla vuran bir adam, ertesi gün havalı bir baba olmaya çalışıyor.

Hayat size hızlı gelir.

Şimdi Elite Academy'deki yatak odamızda partiye geri dönmüştük ve burası güvenli bir yer gibi gelmiyordu.

Vahşi hissettirdi.

Neredeyse siyaha çalan koyu kırmızı ışık, vitray pencerelerden süzülerek dansçıların üzerine gölgeler düşürüyordu.

Savaş yüzünden kederden çılgık atmak istedim ve atardım da...

Yüzümü hissedemiyordum.

Ayrıca sırtımı ya da uzuvlarımı hissedemiyordum.

Ya da beni sıkıştıran ezici varoluşsal umutsuzluk - bekle, boş ver, o hala mevcuttu.

Parti etrafımı sararken dans ettim.

Ellerim havada sallanıyordu, elmas bileziğim herkesin görebileceği şekilde parlıyordu, kalçalarım ise

terli et. Ayaklarımın altındaki zemin siyah buzla kaplıydı ve bazı parti müdavimlerinin yere düşmesine neden oldu.

Bir öğrenci daha düşerken memnuniyetle dişlerimi gösterdim.

Hepimiz bir sonraki ilacımızı arayan cinsel yaratıklardık.

Birkaç metre ötede Ghost, homofobik ve kadın düşmanı yorumlar yapmaktan hoşlanan esmer bir erkek öğrenciyi dudaklarından öptü ve öğrenci yere düşerek kasılmaya ve ağzından köpükler gelmeye başladı.

Hayalet süzülerek yanımdan geçerken ona beşlik çakmışım. Cisimsiz eli içimden geçti ve titredim.

Bir müttefiki sevdik.

Görünüşe göre, kütüphaneye sınırlı değildi, çünkü partinin etrafında süzülerek öğrencileri komaya soktu.

Gözlerim yaşlarla doldu.

Ghost'u çok özlemiştim ve o yokken hiçbir şey eskisi gibi değildi çünkü hiç kimse insanları onun kadar travmatize edemezdi.

Nadir bir yeteneği vardı.

Etrafımda bedenler dönerken damarlarımda şeytan demi dolaştı ve ağlamak yerine hayatta en iyi yaptığım şeyi yaptım.

İlaçlar.

Güneş tanrısı iblis kültürünü kutsasın; hepimizin görkemli bir şekilde harcanmasına yardımcı oldukları için onlar bu diyarın gerçek sessiz kahramanlarıdır.

Odanın diğer ucunda Vegar'a sürtünmekte olan Zenith'i selamladım.

Zenith bana kaşlarını çattı ve ben de ona bir öpücük gönderdim.

Gözlerini devirdi ama sert ifadesinden ilgiden gizliden gizliye hoşlandığını anlayabiliyordum.

Tıklım tıklım dolu odada bedenler yer değiştirdi ve iblisleri görmemi engelledi.

Başımı arkaya eğdim ve sigara içtim.

Vücudumu ritme göre döndürerek elimi kaldırdım ve beş parmağım odakta gidip geldi. Beş. Bir yerleşke dolusu insanı katletmemizin üzerinden beş gün geçmişti.

Şimdi parti (cenaze) büyülü müzik, askerler, çıplak öğrenciler, uyuşturucu, seks ve alkol ile eski yatak odamızda devam ediyordu.

TSSB dahil değildi. Ben kendiminkini getirdim.

Etrafımda yüzler bulanıklaştıkça özellikle kimseye "Siktir git," diye bağırdım. Şarkıcı hoparlörlerden mırıldanıyordu ve ben bir duman bulutu soludum.

"Sen söyle onlara," diye bağırdı Sadie müziğin içinden. "Yakala onları, kızım."

Bana karşı hareket etti, kalçalarını oynattı ve kollarını salladı.

Onun dans edişini düşünmenin beni Malum'a olan çekimimden nasıl kurtardığını hatırladıkça kendi kendime kıkırdadım.

Şimdiki zamanda, baştan çıkarıcı bir hareket olması gereken bir şekilde, kollarını iki yana açtı ve bir sıçrama yaptı.

Şok edici bir şekilde bacakları yerden birkaç metre yükseklikte kilitlendi. Acı içinde çığlık attı ve yere düştü.

"Sanırım kasıklarımı çektim," diye acınası bir şekilde inledi.

Kahkahalar arasında, "Biliyor musun, tahrik olmamaya çalışırken seni dans ederken hayal ediyorum" dedim.

Kalkmasına yardım etmeye çalışırken ellerime vurdu. "Lütfen, ikimiz de bunun tam tersi olduğunu biliyoruz."

"Şaka yapmıyorum," dedim, o ayakta durmaya çalışırken kontrolsüzce gülüyordum.

Sesini alçalttı ve yarı kıpırdanır, yarı seğirirken bana doğru eğildi. "Nasıl istersen, tatlı şey."

Onu kendimden uzaklaştırdım. "Ben de tam olarak bundan bahsediyordum. Bu çok garip."

"Güneş tanrısı," diye inledi. "Beni seksi buluyorsun diye kaltak olmana gerek yok. Birçok insan öyle düşünüyor."

Göz kırpmaya çalıştı ama iki gözü de aynı anda kapandı.
Öfkeyle gözlerini kırptırdı.

"Açıkçası," dedim kuru bir sesle, "burada olan da tam olarak bu."

Müzik daha hızlı bir ritme dönüştü ve aniden kollarımdan tutup ikimizi de döndürdü.

Kaymaya devam eden tüm koordinasyonsuz öğrenciler ve askerlerin aksine Sadie ayaklarımın altına serilen buz parçasından nefret etmedi; başını geriye eğdi ve ikimizi de üzerinde daha hızlı döndürürken güldü.

Aklıma bir fikir geldi. Soğuk şekil değiştirenlerin dünyasında büyümüştü ve buz ve karla evinde gibiydi.

Belki de bu yüzden benimle evdeydi?

Kalbim hissetmeyi göze alamadığım duygularla kabardı, bu yüzden başımı arkaya yatırdım ve omuzlarımı indirdim, aynı anda beş pipo içerken kollarımı ileri geri salladım.

Beş.

Lejyoner Oyunları'ndan beş kişinin savaşta katledilmesinin üzerinden beş gün geçmişti. Bir melek ve bir suikastçı binanın içinde, iki leviathan ve bir şeytan ise dışarıda karda kaçmaya çalışan dinsizlere karşı savaşıyordu.

Tüm cesetler tanımlanamaz haldeydi.

Meleğin ve suikastçının isimlerini bile bilmiyordum ama dinsiz onları parçalara ayırırken yanlarında savaşmıştım.

Nasıl öldüklerini biliyordum.

"Tamam, Aran, seni görüyorum. Çek git." Ben başımı daha da geriye doğru eğerken Sadie vücudunu bana doğru döndürdü.

"Vur. Vur. Vur," diye cesaretle bağırdı, ben kollarımı ve bacaklarımı ileri geri sallarken ve alçaktan çömelirken.

Daha hızlı
salladım. Daha
sert içtim.

Savaşta kaybettiğimiz toplam asker sayısı on yediydi, çünkü on iki piyade ölmüştü.

cevreyi. Beş ile on yedi arasında beş tek sayı vardı.

Çok fazla beşlik var.

Bir öğrencinin elinden bir şişe şeytan içkisi kaptım ve geri devirdim. Boşalana kadar içtim, sonra da uzaktaki duvara fırlattım.

Patladı ve öğrenciler çığlık attı.

Sadie tezahürat yaptı.

5555 rakamı, değişimi temsil eden büyülü bir rakamdı.

Tamamen değişmişlerdi. Canlıdan ölüye.

Hırıldadım ve göğsüm karıncalandı.

"Al tatlım," dedi Sadie, tıka basa dolu dudaklarımın arasına bir pipo daha sıkıştırırken. "Bir sigara daha iç. Bu yardımcı olacaktır."

Ciğerlerim göğüs kafesimin içinde parçalanıyormuş gibi hissedene kadar ilaçları soludum.

O haklıydı.

Yardıma oldu.

Onu çok severdim; her zaman neye ihtiyacım olduğunu bilirdi.

Beni kendine çekti ve kulağıma fısıldadı, "Bir ara yine duşta seks yapıyormuş gibi yapmalıyız."

Boş ver, hiçbir şey bilmiyordu. "Ne?"

Dans etmeyi bıraktım.

Kıs kıs güldü. "Scorpius geçen gün bana seni benim yapabileceğimden daha sert boşaltabileceğini söyledi."

Geri çekildim ve ona bakakaldım. "O yapmadı."

"Evet." Yüksek sesle p'yi patlattı. "Sonra bana vuruş oyunumun zayıf olduğunu söyledi." Kalçalarını oynatırken sırıttı. "Ona kafa atmada daha iyi olduğumu söyledim çünkü ben bir kızdım ve neyin en iyi hissettirdiğini biliyordum."

Dumandan boğuldum. "Öyle demedin."

Sırıttı. "Evet, gördüm. Çok sinirliydi, görmeliydiniz. Zavallı adam bir kalemle kendini kalçasından bıçakladı. Lütfen tekrar yapabilir miyiz? Bence adamlarınız gerçekten anevrizma geçirirdi."

"Onlar benim adamlarım değil," dedim refleks olarak.

Kalçalarını döndürdü ve göz kırptı. "Elbette, sen nasıl istersen. Ve ben kılıç dişli bir kaplana dönüşüp insanları kanımla kleleştirmem."

Gözlerimi devirdim ve dansa devam ettik.

"İyi," I dedi a az anlar daha sonra ve baştan çıkarıcı bir şekilde, "Beni yine sahte bir şekilde becerebilirsin."

Ciyakladı ve beni kendine çekti. "Bu kararından pişman olmayacaksın."

Güldüm çünkü kesinlikle gülerdim ve terli uzuvların ve hormonların sallanan kütlesinde birlikte sallandık.

Her şey karmakarışıkta. Öğrenciler dizlerinin üzerindeydi.

Askerler başları arkaya eğik bir şekilde duvarlara yaslanmıştı.

Zevk sesleri yankılandı.

Kıskaçlar kazındı. Dış iskeletler çatırdadı.

Tiz bir cırlama sesi duyuldu.

Ordumuzda kalan asker sayısı seksen t ve bunu beşe blemezsiniz.

Hepsi rahatsız ediciydi.

At, partiye katılanların başlarının üzerinde kanat çırparken tedirginlikle öttü. Kuyruğu ve kanatları uzun tüylerle kaplıydı ve boynu daha uzundu.

Uçmayı bıraktı ve omzuma tneyerek gagasını başımın yan tarafına dayadı.

Karanlık düşüncelerin dağılmasını sağlamak için başımı arkaya yasladım.

Geriye doğru eğildim ama kafamın içinde kaldılar.

Ne yazık ki.

Sadie yere düşmeden önce beni yakaladı, sonra geniş bir dans pistinde süslü bir balodaymışız gibi beni odanın içinde döndürdü.

Plot twist, biz değildik.

Birbirimize çarptık ve insanlar küfrederken içkiler etrafa saçıldı.

Sadie manyak gibi sırtıp beni kalabalığın içinde daha hızlı döndürürken gülmekten kendimi alamadım. Beni bir öğrenciye koçbaşı gibi çarptı ve o da yere yığıldı.

Haftalardır yaşadığım en eğlenceli şeydi.

Dirseğim birinin burnuna çarptı ve elmas gibi kan fışkırdı. Benimle birlikte dönerken Sadie'nin yanakları pembeleşmiş, dudakları parlıyordu.

Kontrolsüzce güldük.

Bu kadınsı bir deneyimdi.

Birine çarptık ve o da gümbürtüyle yere düştü. At yüzüne doğru gakladı, sonra Hayalet'in omzuna yerleşti.

Birlikte partiye dadanmışlar.

Hedefler.

"Siz ikiniz ne halt ediyorsunuz?" Az önce yere serdiğimiz öğrenci yerden tükürdü. "Ben bir kraliyet öğrencisiyim ve sizi tanımıyorum, bu da sizin pis halktan olduğunuz anlamına geliyor." Dengesiz bir şekilde ayağa kalktı.

Ne hoş bir adam.

Sadie, beyaz saçlarını omzunun üzerinden atıp elleriyle müstehcen bir hareket yaparken, "Seksi bir şekilde dönüyor," dedi.

Kahkahamı gizlemek için elimi ağzıma kapattım.

Sadie beni güldürdüğü için gurur duyduğu belli olan bir ifadeyle sırttı ve müzik eşliğinde kalçalarını oynattı.

Adam başka bir şey söyledi ama dans ederken onu duymazdan geldik.

Çevresel görüşümde bize doğru hamle yaptı. "Siz küçük avamlar yapabileceğinizi sanıyorsunuz-"

"Bu adam seni rahatsız mı ediyor?" Kobra bir anda ortaya çıktı ve adamı engelledi.

Derisine gömülü mücevherler loş partide güzelce parıldarken, Sadie'ye yoğun bir ifadeyle baktı.

Kıkırdadı. "Hayır, hayır."

"Defol git, yılan adam," diye mırıldandım ve üç pipomu hançer gibi ona fırlattım.

Göğsünden sekip yere düştüler.

Kobra, "Senin fikrini sormadım," derken yılan gözleri karanlıkta parlıyordu. Bana bakarken yarık gözbebekleri titredi ve kaşlarını kaldırdı. "Görüyorum ki her zamanki gibi mücadele ediyorsun. Ne kadar da tahmin edilebilir."

Tırnaklarımı inceledim. "Yılanların yer fıstığı büyüklüğünde beyinleri olmasını hep büyüleyici bulmuştumdur. Böyle bir-" Burnumu kırıstırdım. "- Ahmak."

Kobra acımasızca gülümsedi. "Bir saat önce iblis birası içerken ağlayan kızdan ilginç bir konuşma geliyor."

"Bu ne cüret," diye nefes nefese kaldım. "Gözüme bir şey kaçtı."

Ayrıca, en azından göz bebeklerim lobotomize değil."

Gözleri parladı. "Terapi nasıl gidiyor? Hâlâ üzgün müsün?"

"Hayır." Sahte bir şekilde güldüm. "Ben iyileştim."

Kobra kollarını iki yana açarak bize saldırmaya çalışan öğrenciyi engelledi ve şöyle dedi: "Bu bir mucize. Özellikle de birkaç gün önce bıçaklanmana izin verdikten sonra. Daha iyi olduğunu görmek güzel."

Tökezledim ve Sadie beni düzeltti.

Nereden biliyordu? Malum onunla konuşmuş muydu? Hayır, kral şekil değiştirenlerden üstün olduğunu düşünüyordu; onlara bu kadar kişisel bir şey söylemesine imkân yoktu.

Şanslı bir tahmin olmalı.

Soğukkanlılığımı toparlayarak duruşumu gevşettim ve gülümsedim. "Endişen için teşekkürler," dedim küçümseyerek. "Ayrıca merak etme, sırrını saklayacağım. Sadie yatak odasındaki küçük sorunun hakkında her şeyi anlattı mı?"

"Ne dedim ben?" Sadie kulağıma fısıldadı. "Hatırlamıyorum."

Tanrı onu korusun.

Devirdiğimiz öğrenci Kobra'yı geçmeye çalıştı ama bu sefer de yılan değiştirici "Az önce savaştaki iki şampiyonu tehdit ettiniz" dedi.

Adamın rengi soldu ve kim olduğumuzu anlayınca gözleri büyüdü. Sırasıyla eğildi. "Bilmiyordum, beni affedin."

Kobra ayağını yere vurdu. "Affedilmedin." Kemikler çatırdadı ve öğrenci bir çığlıkla yere düştü.

Karanlık bir koridor.

Parlayan mavi

kılıçlar. Kükreyen bir

ayı.

Enfekte ölüyor.

Tiz sesler. Bir kadın

çığlık atıyor.

Ayağım takıldı ve aşağı

baktım. Bir ceset vardı.

ÇATLAK.

"Kendine gel." Kobra suratıma bir tokat attı ve parti (cenaze) tekrar odak noktasına geldi.

Dudağıma dokundum ve parmağım kıpkırmızı oldu. Soğuk sıvı sertleşerek buza dönüştü.

"Teşekkürler," dedim içtenlikle.

"Lafı bile olmaz." Homurdandı ve uzaklaştı. "Ciddiyim, benimle bir daha asla konuşma. Daha da iyisi, varlığımı unut."

"Sen de kimsin?" Sahte bir şaşkınlıkla sordum.

Sadie'yi yanına çekip onu koruyucu bir şekilde omzunun altına sıkıştırırken dudaklarında yavaş bir gülümseme kıvrıldı.

Arkamdaki bir şeye baktı ve arkadaşını kalabalığın içine çekti. Dans eden bedenler onları yutmadan önce Cobra göz kırptı.

Şaşkınlıkla başımı eğdim.

Bir saniye sonra uzun parmakları yanaklarımı kavrayıp yüzümü yana doğru çektiğinde ne demek istediği anlaşıldı.

Elim donuyordu.

Sert.

Acımasız.

Bir dil alt dudağıımı ahlaksızca yaladı ve ben bundan zevk alacak kadar depresyondaydım. Titredim.

"Saygıdeğerim neden kanıyor?" Scorpius başımı ileri geri sallarken tehditkâr bir şekilde sordu. "Bir tokat sesi duydum, bu ondan mı? Kimi öldürmem gerekiyor?"

Kabaca nefes aldı ve yüzümün yan tarafına sıcak hava üflledi.

Kör kral karşımda aynı hızda durdu. Bedenini, hazinesini istifleyen bir ejderha gibi benimkinin etrafına doladı.

Bunu daha sık yaptığını fark etmiştim.

Beni etiyile koruyordu.

"Kan değil," diye mırıldandım, dudaklarımı gülümsemeye zorlarken yanaklarımı parmaklarına bastırdım. "Sadece varoluşsal bir korkuyla dolup taşıyorum, neredeyse dikişlerim patlayacak."

Yüzümü bırakmadı.

Onun yerine geniş göğsünü sırtıma sürttü ve mırıldandı, "Cidden, kimi öldürüyorum ben?"

Ona yaslandım ve sallandım.

"Hiç kimse." İçimi çektim. "Kendime tokat attım çünkü bir şeyler hissetmeye çalışıyordum. Ne yazık ki işe yaramadı. Bir dahaki sefere kürek kullandığımdan emin olacağım."

Ilık nefesi yüzümün yan tarafına çarptı ve uzun bir süre boyunca müziğin ritmine uyarak zehirli bir dans taklidi yaptık.

Biri diğerinin bittiği yerde başladı.

"Boktan bir yalancısın Arabella," dedi kulağıma sertçe.

Dirseğimi tekrar göğüs kafesine vurdum. "Benim adım Arabella değil. Aran."

Scorpius planladığım gibi gitmeme izin vermek yerine inledi ve kalçalarını kıcıma doğru salladı.

Sertlik bana doğru bastırdı.

Bir elini yüzüme doladı, böylece tırnakları beş iğne ucu kadar acıyla derime bastırdı. O

Diğer eliyle göbeğimi avuçladı.

Ateş omurgamdan aşağı
patladı. İnledim.

"Sert olmasını istiyorsan, sadece sorman yeterliydi."
Kalçaları müzikle birlikte bana karşı daha hızlı
sallanıyordu. Eşofmanımın üzerinden amımı sanki ona
aitmiş gibi kavradı.

Karnımın içinde tahrik birikti.

Kız ve erkek öğrenciler bana pis pis baktılar ve
akademideki herkesin krallar yüzünden Stockholm
sendromu yaşadığını hatırlamam bir saniye sürdü.

Hepsi dengesizdi. Ben
değil.

Hayır, aklım başımdaydı ve üçünün de psikopat
olduğunu çok net bir şekilde anlamıştım.

Hatta o kadar zekiydim ki içlerinden birinin beni
herkesin önünde okşamasına izin veriyordum. Öldürmek
(cinsel anlamda).

Kalan üç borumu da emdim. Arzu
daha da alevlendi.

"Sorun şu ki," diye fısıldadım Scorpius'un karşısında
erirken, "senden nefret ediyorum."

Göbeğimi sıkıca kavradı. Parmakları masaj
yapıyordu. Ürperdim.

Kalçalarım onun tutuşuna karşı sarsıldı.

Scorpius yüzümün yan tarafına sokuldu ve kulağıma
sertçe nefes verdi. Tüylerim diken diken oldu ve şiddetle
ürperdim.

"Merak etme Arabella, acımasız sözlerin için seni
affediyorum." Ellerini sıktı ve içimde bir kasılma oldu.

Kalçalarımı birbirine bastırdım ve zayıf bir sesle, "Bırak
beni," dedim.

"Ama bunu yapmamı istemiyorsun." Güldü ve sesi
iğrençti.

Sesim buz kesmişti. "Ama ben sana söylüyorum ve sen dinlemiyorsun. Sen ne biçim bir koruyucusun."

Onu yakmışım gibi beni bıraktı. Bir adım uzaklaştı ve ifadesi karanlıktı. "Seni her zaman koruyacağım. Sakın bunu sorgulamaya kalkma."

Alay ettim.

Bacaklarımın arasındaki ıslaklığı görmezden geldim.

"Bana hem erkekken hem de kadıncıkken işkence ettin. Eşit fırsatçı bir pislik olduğun ortaya çıktı. Ne kadar ilerici." Alaycı bir şekilde alkışladım ve boğazımdan manik kıkırdamalar fişkırdı. "Ayrıca, sen tam anlamıyla bir Koruyucunun zıttısın. Zalim, güvensiz bir kabadayısın."

Çok komikti.

Pipolarımı daha sert emdim ve her şey biraz bulanıklaştı.

Scorpius sert bir şekilde odaklanmaya devam etti.

Gölgeler çukur yanakları doldurdu, elmacık kemikleri jilet keskinliğinde parladı, görmeyen, süt beyazı gözler daraldı ve dolgun dudaklar geriye kıvrıldı.

Yüz hatlarında yeni bir şey parladı ve maskesi çatladı. "Benden ne istiyorsun?" Dişlerini gıcırdatırken tıkırdadı. "Ne kadar kötü olduğumuzu nasıl düzeltebilirim? Yaşadığın şeylerin ne kadar korkunç olduğunu şimdi anlıyorum." Daha fazla bir şey söyleyemeyecekmiş gibi son kelimedede boğuldu.

Ne demek istedi?

Neden şimdi anlıyor?

"Yapamazsın," diye fısıldadım şaşkınlıkla. "Çok ileri gitti."

Ellerini esnetti.

Başını yana eğdi ve yavaşça dizlerinin üzerine çöktü.

"Ne yapıyorsun sen?" Ona bakakaldım. "Ayağa kalk."

Geniş omuzlarını çektim.

"Hayır, Arabella." Scorpius'un sesi sertti ve ceset kalabalığının içinde diz çökmeye devam etti.

Öğrenciler ve askerler dans etmeyi bırakıp baktılar.

Bir kral neden dizlerinin üzerindeydi?

Sado-mazoşist başını itaatkâr bir şekilde eğerken hepimizin yüzünde şaşkınlık okunuyordu. Bu duruş onda yanlıştı. Yabancı.

"Lütfen beni affet, Arabella Alis Egan," diye herkesin duyabileceği şekilde yüksek sesle konuştu.

Herkesin ilgisinin ağırlığı boğucuydu.

Dişlerimi sıktım. "Ayağa kalk." Umutsuzca omuzlarını çekiştirdim.

"Hayır."

"Şaka yapmıyorum Scorpius. Hemen kes şunu."

Eğildi ve şöyle dedi: "Siz aşağılık bir şekilde haksızlığa uğradınız, ben de size haksızlık ettim. Hizmetkârınız olmaya yemin ediyorum. Bugünden itibaren bilinsin ki ben güneş tanrısının kralı değilim. Sadece sana hizmet ediyorum. Ben senin köpeğim."

Geriye doğru sendeledim ve ağzımı kapattım, yarı yarıya güneş tanrısının ona küfrettiği için onu vurmasını bekliyordum. Herkes kralların ona hizmet etmek için yaşadığını bilirdi. Hayatlarının amacı buydu ve bu konuda asla susmazlardı.

Kadınlar ve erkekler kalabalığın içinde oo ve aa dediler. Nefesim buz gibi puflar halinde çıktı.

Yanımda biri "Çok şanslı" diye fısıldadı ve bir başkası da "Benim için diz çökmesi için adam öldürürdüm" diye cevap verdi.

Kıkırdadılar.

"Bunu kastetmiyorsun." Bir adım daha geri attım.

Sesi tanıdık alaycılığına bürünerek şöyle dedi: "Sefil varlığım boyunca daha fazla bir şey ifade etmedim. Size hizmet etmeme izin verin. Lütfen."

Kalabalıkta yeni bir baygınlık nöbeti yaşandı.

Gözlerimi ovuşturdum, yarı yarıya aşırı uyuşturucu kullanımı nedeniyle halüsinasyon gördüğüme ikna olmuşum.

"Um, tamam mı?" Boynumun arkasını kaşıdım.

Orion ve Malum arkadaşlarını kuşatmak için öne çıkarken kalabalık dağıldı. Ölümün beliren gölgeleri gibi, onun yanında diz çöktüler.

Üçü de başlarını bana doğru eğdi ve hep bir ağızdan, "Bundan sonra senin av köpeğin olarak bilineceğiz," dedi.

Kalabalıktan biri bayıldı, alkışlar ve kurt ısıkları yükseldi.

Hasta olacaktım.

"Ona neden bu kadar takıntılı olduklarını anlamıyorum?" diye fısıldadı arkamdan başka bir kız.

"Eninde sonunda ondan bıacaklar. Bu sadece göstermelik," diye cevap verdi biri ve kahkahalara boğuldular.

Korkularımı yüksek sesle dile getirdiler.

Avuçlarımı gözlerime bastırdım ve bir adım daha geri çekildim. Tek başıma depresyonda çürümem için bana bir parti veremezler miydi?

"Ben her zaman daha çok kedileri sevmişimdir," diye mırıldandım içimden, Sadie'yi ararken, önümde olup biten her neyse dikkatimi dağıtacak bir arkadaş arıyordum.

Erkekler dağınıktı.

Her geçen gün, doğumda zorunlu erkek hapsi için daha büyük bir savunucu oldum.

"Sen bize aitsin," dedi Malum sertçe, sonra da gerçek düşüncelerini dile getirdiği için utanmış gibi yanakları kıpkırmızı oldu.

Örnek olarak.

Kalabalığın içinde önümde secde ederken bile pişmanmış gibi davranmadı.

Nefes aldım, başımı geriye doğru eğdim ve inanmayarak alay ettim, "Seni affedeceğimi sanıyorsan aklını kaçırmışsın."

Omuzlarında parlak alevler patladı ve başını kaldırdı, erimiş gümüş beni olduğum yerde sabitlerken öfke yüz hatlarını şekillendirdi.

Kalabalık, öfkesine hakim olamamasıyla tanınan Kral ile aralarına daha fazla mesafe koyabilmek için kendilerini zor tuttu.

Orion yüzünü buruşturdu. Yalvaran gözlerle yukarı baktı, sanki arkadaşları nazik davranamadıkları için özür diler gibiydi.

"Senin için sürünmemi mi istiyorsun?" Malum yüksek sesle sordu ve derin, bariton sesi nefes almayı zorlaştırdı.

Başka bir kişi bayıldı.

Akademi'nin bir bayılma sorunu var gibi görünüyordu.

Malum bana doğru sürünerek ilerledi, sert yakışıklı yüz hatları odanın karanlık gölgelerinde sinsice görünüyordu.

Pişman görünmeye çalıştı.

Vahşi görünüyordu.

Dişlerini hassas tenimde nasıl gezdirdiğini hatırlayınca bilinçaltımda boynumu ovuşturdum.

Zemin müzikle titreşiyordu.

Dudaklarımdan üç pipo çıkardım ve odanın öbür ucundan bana doğru sürünerek gelen adama bakmamaya çalışarak üfledim. "Ben seninim. Ben senin köpeğimin," dedi yaklaşırken. "Affet beni, lütfen."

Boğuldum.

Her nasılsa bir özrü emir gibi söylemeyi başarmıştı.

Rahiplerinin önünde diz çökmüşlerdi; Malum ona doğru sürünüyordu.

Ben değil.

Kadınsı eğilimimi ayaklarına kapanarak manipüle etmeye çalışıyordu.

En kötüsü de çalışıyordu.

Belimi kuşandım ve kendime en kadınsı özelliğimin saf kötülük olduğumu hatırlattım.

Ayaklarımın dibinde diz çökmüş olan alevler içindeki krala dik dik bakarken karanlık bir kıkırdamaya zorladı. "Hepiniz hayal görüyorsunuz."

Onlara sırtımı dönerek, bütün gece arkamdaki duvarın dibinde durup Sadie'yle dans edişimi ve arkadaşıyla atışmamı sessizce izleyen iki adama doğru ilerledim.

Onların varlığı sürekli bir teselliydi.

Enerjileri farklıydı çünkü Aran'ı istiyorlardı.
Arabella değil.
Bir Revered
değil.

John yüz ifadem karşısında gözlerini devirdi ama ben öne çıkıp kollarımı boynuna doladığımda gamzeleri parladı ve dudaklarını yaladı. Luka bakışlarını Orion'un diz çöktüğü yerden çekti ve tüm dikkatini bana odakladı.

"Onlara bir gösteri yapalım mı?" Ona sordum.

İlgisiz görünmeye çalıştı ama fevkalade başarısız oldu. "Sadie'yi değil de bizi istediğine emin misin? Bütün gece ona sürtünüp durdun," diye sordu huysuzca.

"Kıskandın mı tatlım?" Ben de sordum.

"Duruma göre değişir." Kollarını belime doladı ve beni kalçalarına doğru çekti. "Bu seni tahrik ediyor mu?"

Göz kırptı, ben de güldüm. "Belki."

Luka bir bukleye oynadı ve "Kendini iyi hissediyor musun?" diye sordu.

"Bugünkü gibi mi yoksa genel olarak mı?" Gözlerimi kıstım.

Koyu renk bir kaşını kaldırdı. "Şu anda nasılsın?"

"Korkunç." Endişeli yüz ifadesine gülümsedim.
oda etrafımda dönüyordu.

Kaşlarını çattı ve başımın arkasına masaj yaptı. "Bence yapmamalıyız-"

"Kendimi daha iyi hissedene kadar beni kralların önünde becerin," dedim şeytanların duyabileceği kadar yüksek bir sesle.

Kalabalık mırıldanmaya başladı.

"Hepiniz ne sikime bakıp duruyorsunuz?" Malum kalabalığa sordu ve dans yeniden başladı.

John beni kendine çekti ve başını iki yana salladı. "Krallara ulaşmak için bizi kullanmaya mı çalışıyorsun? Ben senin için bir et parçasından başka bir şey değil miyim?"

"Hayır." Göz kırptım. "Biraz da sosun var."

Gülmekten başını geriye attı. "Bana asılıyor musun, Aran? Bu senin flört etme girişimin mi?"

"Duruma göre değişir." Boruları dudaklarımla arasında yuvarladım. "İşe yarıyor mu?"

"Evet," dedi John aynı anda Luka fısıldayarak, "Siktir et beni. Böyle şeyler söyleyemezsin."

"Neden?" Gerçekten kafam karışmış bir şekilde sordum.

Luka öne doğru eğildi ve kulağımla kabuğına doğru fısıldadı, "Çünkü bunu kabul edeceğim. Aran, sana isimlerimizi öyle yüksek sesle haykırtırım ki herkes kime ait olduğunu anlar."

Bölüm 15

LUKA

PARTİ

BELAMOUR (NOUN): sevilen kişi.

9. GÜN, 21. SAAT

Aran bana doğru bastırđı ve ben onun kış kokusunu içime çektim, kuru buz duyularımda patladı.

Büyülü hoparlörlerden müzik sesi yükseliyor ve oda parlak kırmızı ışıkla parlıyordu.

Etrafımızdaki ceset yığınları sarsıldı.

Onu aramıza hapsettik; ben önünü tutarken John sırtına bastırđı.

Tenim uğuladı ama bu sefer dürtü bana onu yakınımda tutmamı ve korumamı söylemiyordu. Bana ona sahip olmamı söylüyordu.

Onu benim olarak
işaretle. Tüket onu.

Ona ahlaksızca şeyler yap. Onu
boz.

Ona bağlanma bozukluğu olan antisosyal bir adamın nişanlısı olmanın ne demek olduğunu gösterin.

Aran'ın teninin de benimki gibi zevkten karıncalanmasını istiyordum. Onun benim çektiğim eziyeti bilmesini ve birbirimize sahip olmamızın ne anlama geldiğini anlamasını istiyordum.

Nişan mücevherlerimizi kabul ettiğinde, ruhlarını bizimkilere bağlamayı kabul etmişti.

Geri dönölmez bir şekilde.

Aran karanlıkta bana baktı, kapüşonlu gözleri koyu morluklarla çevriliydi. Kızım yorgundu ve savaşın ağırlığını kaldırmakta zorlanıyordu.

Onu tüm acılardan korumak istedim.

Unutmasına yardım etmek istedim.

Yüzünü şefkatle kavrayarak başparmağımı yara izinin üzerinde gezdirdim. Yarım hilal yanağının üst kısmını süslüyor ve kırılğan güzelliğini pekiştiriyordu.

Elime doğru eğilirken sıcak nefesi bileğimi karıncalandırđı.

Bana karşı eridi.

Katillerle dolu sert ve sivri bir odada bir yumuşaklık ve güven adasıydı.

Yüksek sesli müzik ve dönen kalçalar. Ter ve seks kokusu. Çaresizlikle tüketilen uyuşturucular. Askerler unutmaya çalıştı.

Bu lanetli şatodaki tüm kadın ve erkeklerden farklıydı.

Onun eşsizliğini onunla tanıştığım ilk gün, engellerimi aştığında fark etmiştim. Bunu gözlerinde taşıyordu, gün gibi açıktı.

Aran empati
kurabiliyordu. Hem
de çok.

Acımasızlığın ve kurnazlığın her şeyden çok takdir edildiği ölümsüz varlıklarla dolu diyarlarda, normlara meydan okudu.

Aran, bir bireyin gücünün duygusuzluğuyla doğru orantılı olduğu denklemini bozdu.

Örneğin ben ikizim dışında kimseyi umursamıyordum ve krallar da sadece birbirlerini umursuyorlardı. İblisler kendileriyle meşguldü ve melekler kendilerinin üstün ırk olduğunu düşünüyordu. Şekil değiştirenler yakın bir aile çevresine sahipti ve yabancılara güvenmezlerdi.

Hepimiz mükemmel askerlerdik çünkü başkalarını kolayca öldürüyorduk.

Katledin ya da hayatta kalın çünkü ölümsüzlük bir başkasının boyunduruğu altında yaşamak için uzun bir süreydi.

Yine de her şeye rağmen Aran Alis Egan merhametliydi ve damarlarında bir taç ve güçle doğmuş olmasına rağmen başkalarını incitmek için mücadele etti.

Bir kadın nasıl hem bu kadar vahşi hem de bu kadar şefkatli olabilir? İnsanın ikiliği vücut bulmuş.

Soğuk tenini okşadım ve isli kirpikleri başparmağımın ucunda oynadı.

İhtiyaç karnımın alt kısmını yaktı.

Görebildiğim tek şey kapüşonlu koyu mavi gözler, vahşi mavi bukleler, peluştan kıvrılan duman olana kadar her şey

daraldı.

Aran bana sanki onun kurtarıcısıymışım gibi bakarken pembe dudaklar.

Farkındalık tenimde patladı.

Çünkü I aranıyor hiçbir şeydaha fazla daha
için olmak onun şampiyonu.

Onun gibi işkence görmüş bir kadının benim gibi işkence görmüş bir adama ihtiyacı vardı; Sisifos gibi acı çekmeye mecburduk. Birlikte.

Bileğinde elmaslar parlıyordu ve ölüm mücevheri göğsünde ağır bir şekilde asılı duruyordu.

Ona dokunuyordum.

Benim merhametime kalmıştı. Sonunda.

Parti saatler önce başladığından beri John ve ben duvara yaslanmış, Sadie ile flört etmesini izliyorduk.

İkizimin yaptığı gibi kadınla bir sorunum olmasa da - Aran'ı mutlu ettiği için benim için önemli olan tek şey buydu - yine de dokunmadan izlemek sinir bozucuydu. Sahiplenmek. Kirletmek.

Ne yazık ki Sadie etraftayken daha farklı gülümsüyordu, bu yüzden gölgelerde kalmıştık. Kendilerini kalabalığın arasına koçbaşı gibi atmalarını eğlenerek izledik.

Ahlaksızca dans etmişler ve çok içmişlerdi. Yaramaz sırtışlarla yabancılardan rastgele uyuşturucu aldılar.

Kaygısızdı.

Farklıydı.

Sadece bir kez karanlığa gömülmüştü ama Cobra ona bir tokat atmış ve onu gerçeğe döndürmüştü. John ve ben ne olduğunu anladığımızda, yılan değiştirici kalabalığın içinde kaybolmuş ve krallar gelmişti.

Onu sonra cezalandırırız.

Şimdilik onu kollarımda tuttum.

Alnına yumuşak bir öpücük kondurdum ve buz gibi kokusu damarlarıma adrenalin gibi yayıldı.

Dudaklarım masum dokunuşla karıncalandı. Aramızda elektrik kıvılcımları çaktı.

Aran'ın ağız bir sırtıyla kıvrıldı ve boğuk bir sesle, "Beni kralların önünde becer, lütfen," diye fısıldadı. Kirpiklerini kırptırdı.

Onu alenen götürme düşüncesiyle kan beynine sıçradı.

Orion'un izlemesi fikri de ek bir avantajdı.

Son zamanlarda, kara gözlerinin her zaman Aran'ıma sabitlendiğini fark etmiştim. Sanki onu yiyip bitirmeyi hayal ediyormuş gibi dudaklarını ısıırıyordu. Nasıl hissettiğini çok iyi anlıyordum.

Başka birinin de aynı saplantıyla ona takıldığını görmek ilgi çekiciydi.

İşin en garip yanı, onun var olduğunu fark etmiş olmamdı.

Şimdi Aran'a gizlenemez bir açlıkla bakarken uzun kirpikleri dalgalanıyordu. Bakışları dudaklarımızın arasındaki boşlukta geziniyordu.

İzlediğini bilmek hoşuma gidiyordu.

Onun da aynı şekilde takıntılı olduğunu bilmek hoşuma gidiyordu ama o benimdi.

Erkekçe bir memnuniyetle sırttım ve iki elimle onun değerli yüzünü kavradım, onu önümde kucaklarken başparmaklarımı elmacık kemiklerinin üzerinde gezdirdim.

"Yalvarmana gerek yok aşkım," dedim usulca.

Sertçe nefes aldı ve dokunuşumla rahatladı. Onu tutmama izin verdi. Ona sahip olmama.

Buklelerine doğru fısıldadım, "Ama benim için eriyişini seviyorum."

Yemyeşil dudaklarından yumuşak bir inilti kaçtı ve bu, bir ömür boyu süren açlıktan sonra en tatlı ambrosia idi.

"Bu senin tek uyarın." Kendimi ona doğru iterken sesim sertti. "Halkın içindeyiz diye kendimi tutmayacağım."

Dudakları şaşkınlık ifadesi alırken donanmanın gözleri büyüdü, sonra utangaç bir şekilde gülümsedi ve "Sorun değil," diye mırıldandı.

Sırtmama engel olamadım.

Ona ne kadar bağlı olabileceğimi göstermenin zamanı gelmişti.

Bölüm 16

ARAn

PARTİ

AMATİF (ADJEKTİF): Aşktan ve özellikle cinsel aşktan güçlü bir şekilde etkilenen.

9. GÜN, 21. SAAT

Luka boruları dudaklarımdan çekip kendi ağzına bastırdı. Başını geriye eğdi ve gözleri kapalı bir şekilde içine çekti. Boynunun çizgileri gerildi ve titredi.

Yutkundum.

Başını öne eğdi ve sanki tadıma bakıyormuş gibi borulardaki buzları yaladı.

Öğrenciler ve askerler etrafımızda kol ve bacaklarını sallayarak hareket ediyorlardı. Odanın gölgeli karanlığı etrafımızı sarmıştı.

Karanlığa gömülmüştük.

Aramızdaki arzu alevlendi.

Cesaret göğüs kafesimi yaktı ve oda ağır çekimde bükülürken dizlerimin üzerine çöktüm.

Daha

önce.

Luka.

Gözleri obsidyen parçacıkları gibiydi ve sanki bana takıntılıymış gibi her hareketimi takip ediyordu.

Her zaman beni izler ve dokunurdu, sanki doyamıyormuş gibi. İkizlerin yanındayken, önemsendiğimi hissederdim.

Luka ile kendimi değerli hissettim. Özel.

Parmakları saçlarıma dolanırken ve bana ateşli bir şekilde bakarken pipolarımı emdi, uyuşturucunun buharı etrafında kıvrılıyordu.

Dizlerim sert zemine gömüldü.

Gözbebekleri kocaman açılmıştı, irislerini yutuyordu ve güç saçıyordu. Onun karşısında güçsüzdüm.

Güneş Tanrısı'nın şapelinin merdivenlerinde ibadet eden biri.

Luka bana durmamı söylemedi; onun yerine kargo pantolonunun fermuarını yavaşça açtı ve başının üzerinde bir taç gibi duran dumanla duruşunu genişletti.

İblis demi içimde titreşirken çevresel görüşümde renkler dönüyordu.

Başım dönüyordu. Kanımda
uyuşturucu, damarlarımda şehvet.

Biri arkamdan bana çarptığında güldüm. Etrafımızı
saran ceset kalabalığı ve dans eden karmaşa tarafından
yutulduk.

Her şey gerçeküstüydü.

Hâlâ yüzümü hissedemiyordum.

Sırtımda zerre kadar acı yoktu çünkü süzülüyordum;
daha yüksek bir varoluş düzlemine girmiştım.

Cisimsizdim.

Pus, baştan çıkarıcı siyahın tonlarıyla etrafımı sardı.

Luka pantolonundan kurtuldu ve kendini yavaşça ağzıma
sürttü, soğuk metal ve kadife sıcaklığı.

Delikli aletini dudaklarımın üzerinde gezdirirken
kocaman gözlerle yukarı baktım. Derin derin inledi.

Obsidyen gözleri kapalıydı ve kasları gerilmişti.

Kontrolünü kaybetmesine saniyeler kalmıştı.

İçimi bir güç duygusu kapladı ve yavaşça ağzımı açtım,
öne doğru eğildim ve onu içime aldım.

Dilimde soğuk metal.

Müzik değişti ve insanlar ellerini havaya kaldırarak
etrafımızda zıplarken zemin bas sesiyle titreşti.

Dilimle ucunu yaladım ve piercingini ileri geri oynattım.
Onu yavaşça kızdırdım.

Yüzünün yan tarafından ter damlıyordu.

Bir an için omuzlarından sarkan siyah, ışıltılı bir pelerin
hayal ettim ama gözümü kırptım ve kayboldu.

Geri çekilerek, sanki bir lolipopmuş gibi başını şehvetle
yaladım. Kalın bir şekilde yutkunurken adem elması
sallanıyordu.

Uzun zarif parmakları aşağı uzandı ve çenemi
cezalandırıcı bir şekilde kavradı. Yüzümü hareketsiz tuttu,
böylece karanlık gözleri parlarken hareket edemedim.

İçim zevkle doldu.

O an o kadar yoğundu ki başım döndü.

Sürrealizm hiperrealizme dönüşürken vücudumdaki her kıl hazır ola geçti.

Ayak parmaklarımın ucuna kadar karıncalanıyordum. Hiçbir şey onunla kıyaslanamazdı.

John beni arkadan sararken ellerim buklelerime dolandı ve güçlü bacaklar sırtımdan bastırdı.

Yoğunluk yeni zirvelere ulaştıkça kreşendo yaptı.

Luka aleti dudaklarımın arasındayken yüzümü kavradı ve John yüzümü öne doğru bastırırken buklelerimi yumruklarının arasında tuttu.

Kapana

kısılmıştım.

Uçuyordum.

İkizler iki yanımda yükseliyordu.

Bedenler dans ederken ve zemin dizlerimin altında titrerken parti etrafımızı sarmıştı. Olmayı tercih edeceğim başka bir yer yoktu.

Birlikte hareket ettiler ve yüzümü sola doğru çektiler, böylece artık Luka'ya bakmıyordum.

Onu ağızımdan çıkarırken ıslak bir patlama sesi duyuldu.

Bir an ne yaptıklarını anlayamadan kalabalığa baktım.

Sonra fark ettim.

Karnım zonkladı ve dizlerimi birbirine bastırdım.

Krallar ayağa kalkmıştı.

Dans eden kalabalığın ortasında, ikizlerin arasında diz çöktüğüm yere sabitlendikleri için rahatsız edici bir şekilde hareketsizdiler. Kırmızı alevler Malum'un omuzlarına sıçradı ve gümüş gözlerine yansıdı. Orion, Scorpius'un kulağına fısıldadı, güzel yüz hatları öfkeyle buruşmuştu. Kör kral ellerini yumruk yapmış dişlerini birbirine vuruyordu.

Kiraz çiçekleri dönüyordu. Bir hançer katı bir şeymiş gibi parlıyordu. Üçüncü bir göz yanıp söndü.

Krallar tüm kontrolü kaybetmek üzereydi. Katil gibiydiler.

Güzeldi. Ben ilgisiz bir şekilde izlerken kralların tam da bu odada seviştikleri onca zamanı hatırladığımda göğsümde baş döndürücü ve ılık bir tatmin hissettim. Bana olan bağlılıklarını istedikleri kadar ilan edebilirlerdi ama bu geçmişini değiştirmezdi.

Karma tam bir
sürtüktü. Ben de
öyleydim.

İkizler tek kelime etmeden başımı krallardan yana çevirdiler.

Luka çenemi aşağı çekerken başparmağını alt dudağımda yavaşça gezdirdi, sonra kalçalarını öne eğdi ve kadife kaplı çeliği dilime bastırdı.

Uzunluğunun etrafında
öğürdüm. Kendini daha
derine bastırdı.

John buklelerimi sıkıca tutup başımı öne doğru bastırırken kafa derime masaj yaptı.

Aralarında mızraklanırken burnumdan sertçe nefes aldım.

Dans ederken biri John'a çarptı ve üçümüz de sallandık ama beni bırakmadılar.

"Beni çok iyi karşılıyorsun aşkım," dedi Luka sert bir şekilde, derin ve durgun vuruşlarla iterken, sonra da nefesinin altında, "Becer beni," diye inledi.

Zevkten kızardım.

John yaklaşıp beni kısıtırırken sertlik başımın arkasına bastırdı.

Ağızımdan salya damladı ve çenemden aşağı süzüldü.

"Biz birbirimize aitiz Aran," dedi John kabaca, ikizinin sikinin üzerinde başımı daha hızlı aşağı yukarı sallamak için buklelerimi kullanırken.

Başımı sallamaya çalıştım ama başımı hareket ettiremiyordum.

Öğrenciler ve askerler yanımızda dans ederken yüzlerindeki kıskançlıkla bana baktılar. Sanki benim yerimi almayı hayal ediyormuş gibi şehvetle parlayan gözlerle bizi izlediler.

İlgilerinin, kendini beğenmiş bir memnuniyet dalgasıyla üzerimden akıp gitmesine izin verdim.

Bakabilirlerdi ama asla dokunamazlardı. İkizler benimdi.

Luka yüzünde bir coşkuyla bana baktı. "Sen hayatıma girene kadar ben yoktum; monotonluğun bir amacı ya da anlamı yoktu. Şimdi hayatla yaşıyorum çünkü senin için yaşıyorum. Aldığım her nefes senin. Sen benim özümün bütünüsün. Senin merhametinle hayatta kalıyorum."

Ben yutkundum, o da inledi.

Bir kerede söylediği en fazla şeydi.

Nasırlı parmakları çenemi sıkarken o daha derine itti. "Çok güzel yapıyorsun, aşkım. Beni çok iyi alıyorsun."

Onun övgüsü üzerinde süzıldüm.

Sonra daha derine itti ve durdu. Luka beni kendine çekerken John ileri doğru itti ve kendini boğazımdan aşağı boşaltırken yüzüme doğru sarsıldı.

Samimiydi.

Ezici.

Kendini ağızımdan çıkardı ve çenemden aşağı döküldü. Öksürdüm ve beni ayağa kaldırdı, sonra ağızımı kendi ağzıyla doldurdu.

Öpücük ahlaksızcaydı.

Kemiksiz bir yığın halinde göğsüne yığılırken nefes verdim.

John tek bir yumuşak hareketle beni kucağına aldı ve sıkıca göğsüne bastırdı.

"İyi misin, Aran?" diye sordu.

Adımı bu kadar yoğun bir şekilde söylemesi karşısında ürperdim ve uykulu bir şekilde başımı salladım. Oda döndü ve başım uğuladı.

Gözlerimi kapattım.

Bir RJE cihazı dönmeye başladı.

Zaman akıp gitti ve ikizler benimle ilgileneceği için memnuniyetle buna izin verdim.

Memnuniyetle iç çektim.

Su, sıcak bir spreyle üzerimi örttü ve ikizler dar duşta bana doğru bastırdılar. Barakalarımıza geri dönmüştük.

John saçımı şampuanladı ve Luka vücudumu temizledi. Yardım etmeye çalıştım ama kollarım çok ağırdı.

"Rahatla aşkım," diye emretti Luka. "Bırak seninle biz ilgilenelim." Her santimetremi özenli bir dikkatle ovarken gözleri daha yumuşak obsidyen rengindeydi.

Aralarında kemiksiz bir şekilde rahatlardım.

John kafa derime masaj yaparken şakacı bir tavırla, "Bu sefer kraliçenin söyleyecek bir şeyi yok," dedi. "Tek gereken şeyin herkesin önünde sakso çekmek olması çok üzücü." Sanki beni hayal kırıklığına uğratmış gibi dudak büktü.

"Seni yine de öldüreceğim," diye mırıldandım, sonra kafa derimi daha derinden kazarken inledim.

Güldü. "Deneyebilirsin, küçük Şirin.

Deneyebilirsin." Zaman eridi.

Bir havlu vücuduma sarılırken bir diğeri de saçlarımı kuruluyordu.

Tüylü çoraplar ayaklarıma geçirildi ve bana ait olmayan büyük boy eşofman altları kalçalarıma kadar çekildi. Büyük boy bir sweatshirt beni sıcacık sararken gülümsedim. Üzerinden sandal ağacı ve misk kokusu yayılıyordu.

"Başını eğ, aşkım," diye fısıldadı Luka ve yatağıma tırmanırken şaşkınlıkla gözlerimi kısıtım. Tamamen sert düzlemler ve sıcak bir ten vardı ve neredeyse hiç yer yoktu.

"Şşş, sakınleş ve üzerime uzan," diye fısıldadı John kulağıma, ben onun üzerine yayılırken. "Bir gece daha ayrı uyumayı reddediyorum."

"Ama Luka?" Uykulu bir şekilde sordum.

"Tam buradayım, aşkım." Luka'nın eli saçlarıma dolandı ve gözlerimi açtım. Yerde oturuyordu ve bana dokunabilmek için alçak ranzaya yaslanmıştı.

Kaşlarını çatarak uykulu bir şekilde "Rahat mısın?" diye sordum.

Luka fısıldadı, "Olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok."

John bana sarılmış ve Luka'nın parmakları buklelerime sıkıca gömülmüş halde uyuyakalmışım.

O gece göğsümdeki küçük bir buz parçası çözüldü.

Bölüm 17

JInX

OPPRESSİ AÇIK

DRACONIAN (ADJECTIVE): zalim, şiddetli.

9. GÜN, 20. SAAT: BİR SAAT EARLIER

Şekil değiştirenler Elit Akademi'ye gitmek üzere ayrıldılar ve Warren kafeteryadan yiyecek almaya gitti.

Sonunda oda bana kalmıştı ve sessizlik mutluluk vericiydi.

Ta ki öyle olmayana kadar.

Tak tak. Tak tak. Dışarıda biri vardı.

Sustum.

Kapı, sakinlerin girişine izin verecek şekilde büyülenmişti - sadece bir yabancı kapıyı çalabilirdi.

Partinin beni yalnız bırakmak için mükemmel bir fırsat yarattığını fark ettiğimde endişeden tüylerim diken diken oldu. Tam da bu amaç için planlanmış olabilirdi.

Alnımdan terler boşandı. İyi bir plandı.

Tanrı korusun, aile üyelerim kendilerini unutturacak kadar içme fırsatını kaçırmassınlar. Teknik olarak yirmi beş yaşındaydım ama onlar benim on yaş daha genç olduğum yanılgısına kapıldıkları için ben dışarıda kalmıştım. Geride kalacağımı biliyorlardı.

Tak-tak-tak-tak-tak.

Model tanıdıktı.

Anında midemin bulandığını hissettim.

Hala bacağım için bir protez bekliyordum ve kapıdaki kişiyle yüzleşmek bir yana, etrafta zar zor manevra yapabiliyordum.

Beni bu duruma soktukları için aileme lanet ettim. İçlerinden herhangi biri eleştirel düşünme becerilerini kullanma zahmetine girseydi, belki de karanlık sonuçları omuzlamak zorunda kalmayacaktım, ama ne yazık ki, onlar habersiz, duyarsız, idraksizdi ve ben köşeye sıkışmıştım.

Kucağımda ağır bir kitapla alt ranzamda otururken, en iyi hareket tarzını tartıştım.

"Orada olduğunu biliyorum," dedi uğursuz bir ses.

Derin ve sakin bir nefes alarak Kadim Savaş Sanatı ve Etrafındakileri Manipüle Etmek kitabını kapattım ve yastığımın altına sıkıştırdım.

En alt ranzadaydım ama yine de düşmeden kendimi yataktan dışarı atmak çaba gerektiriyordu. Karyola direğine tutunarak tek ayağımın üzerinde zıpladım.

Kalan dizim sert ve rahatsızdı.

Görünüşe göre bacağımın tamamen yanması yeterli bir travma değildi, çünkü yeni büyüme ağrıları eklemlerimi sürekli ağrıtıyordu. Ergenlik dönemini bir yıldan kısa sürede geçiren bir tür olmanın güzel faydaları.

Yüzümü buruşturdum.

Kapı sadece birkaç adım ötedeydi ama kilometrelerce uzakta da olabilirdi.

Şimdiye kadar bana bir protez almadıkları için Yüksek Mahkeme'ye lanet okuyarak kollarımı iki yana açıp beceriksizce öne doğru zıpladım. Bir tane alacaklarını söylediler ama ne zaman sorsak garip davranıyorlardı. Bu bir gözdağı taktiği olmalıydı.

Bir adım ötede yere çakıldım.

Dirseklerimin üzerinde beceriksizce süründüm, sonra kapı kolunu tuttum ve kendimi yukarı çektim. Kapıyı açtığımda önsezi üzerime çöktü.

Soğuk hava, kar taneleri ve suiistimal telaşıyla odanın içine doldu.

"Merhaba Jinx," dedi Dick soğuk bir ifadeyle, yanımdan geçip mekâna aitmiş gibi girerken, ki bu çok mantıklıydı çünkü yozlaşmış bir oligark en çok başkalarının acı çekmesiyle mutlu olurdu.

Dışarıdan gelen soğuk içeri girdi.

Kapıdan sarktım ve Platon'a atfedilen bir sözü söyledim: "Kamu işlerine karşı ilgisizliğin bedeli kötü adamlar tarafından yönetilmektir."

Dick sıırttı. "Doğru."

Omuzlarından kar ve buz damlarken birbirimizi tarttık.

Kapı kolunu sıkıca kavradım ve sert bir sesle, "Sahte incelikleri bir kenara bırakıp bu ziyaretin amacına gelelim," dedim.

Bizi kontrol eden adam bana sırtmaya devam etti ve hiçbir şey söylemedi. Başka bir kasıtlı yıldırma taktiği.

İrade savaşımız devam etti.

İkimiz de maskelerimizi çıkarmıştık çünkü aramızda kurnazlık yapmaya gerek yoktu. İkimiz de birbirimizin en kötü yanlarını biliyorduk.

Dick daha dik durdu ve maskesini düşürdü. "İçimi ne kadar çok gördüğünü unutmuşum," derken solgun teni sağlıklı parlıyor ve kırmızı yüz hatları daha da belirginleşiyordu. Dişlerini sıktı. "Bu oldukça ferahlatıcı." Bariz bir yalan.

Güneş gözlüklerimi cebime koydum ve ölümünü gözlerimde görmesine izin verdim.

Neşeyle dişlerini gösterme cüretini gösterdi.

Dick, yeteneklerime karşı doğal olarak bağışıklığı olan bir avuç insanın bir parçasıydı.

Onlara güç demezdim, çünkü bu kelime kudretli ve etkileyici, topluma bir şeyler verme potansiyeli olan bir şeyle eş anlamlıydı.

Yeteneklerim acımasızlıklarıyla Makyavelistti.

Sadece aldılar.

Şiddetle.

Dick dağınık odada etrafına bakınırken burnunu kırıştırdı.

Ailem vahşiydi ve ben buna alışmıştım. Onlardan daha iyi bir şey beklemek beyhude bir çabaydı. Ben de beklemedim.

"Ne istiyorsun?" Benden istediği gibi önünde eğilmek istemeyerek çenemi dik tuttum.

Korkunç bir gülümseme dudaklarının kenarlarını kıvırdı. "Görüyorum ki ergenliğe başlamışsın." Gözlerini bana dikti.

Bu bir soru değildi, o yüzden cevap vermedim.

Bekledim.

Gün batımı odayı ürkütücü bir lavanta ışıltısıyla kaplamıştı ve güneş ışığının dokunduğu her şey parlıyordu. Alemin aşırı güzelliğinde bir tuhaflık vardı ve dişlerimi sıkıkmama neden oluyordu.

Parıldayan manzarada uğursuz bir şey keşfedeceğimize dair içimde kötü bir his vardı.

Bu bir "eğer" meselesi değildi.

Bu bir zaman meselesiydi.

Gözlerimin takip edebileceğinden daha hızlı hareket eden Dick, bileğimi cezalandırıcı bir şekilde kavradı ve sıktı. Basınç çok fazlaydı ve kemiklerim gıcırdadı.

Çığlık attım.

Bir şey koptu.

İstenmeyen gözyaşları yanaklarımdan süzülürken daha yüksek sesle ağladım çünkü ailemdeki diğer herkesin aksine ben fiziksel olarak acınacak haldeydim. Hiçbir zihinsel beceri bedenimin dayanıksız olduğu gerçeğini telafi edemezdi.

Kırılabilir.

Dick bunu acımasızca kullandı.

Dizimin üzerine sertçe düştüm ve öne doğru yığıldım, burnumdan sümük akarken kolum korkunç bir açıyla onun pençesinde büküldü.

Acınası bir şekilde hıçkıra hıçkıra ağladım.

Dick sıktı ve daha da büktü.

"P-P-P-P-Lütfen," diye acınası bir şekilde hüngür hüngür ağlarken, görüşümde lekeler dans ediyordu. Korkunç bir çaresizlik duygusu beni tüketti.

Tıklayın.

Metal yere düştü ve ben de onun yörüngesini takip ettim. Beni serbest bıraktı ve kendimi zamanında durduramayarak yüzümü öne doğru çarptım.

Soğuk beton zemine yüzüstü düşerken paramparça olan burnuma kan sıçradı.

Uzun anlar geçti.

Gardiyanımın önünde hırıldadım.

"Ayağa kalk," diye emretti Dick, sesi beni acınacak halde bulmuş gibi sıkıntılıydı.

Birkaç kez beceriksizce denemem gerekti ama sonunda kapı kolunu kullanarak kendimi yerden kaldırdım, sırtımı kapı koluna dayadım ve aramızda olabildiğince fazla boşluk bıraktım.

Sulu hıçkırıklar zayıf bedenimi sarstı.

Onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi bana bakarken tiksintiyle, "Bu kadar acınası davranmayı bırak," diye tükürdü.

Ağzımı kapattım ama hıçkırık durmadı.

Titrerken ellerimde bakır, sümük ve gözyaşı birikti. Acınası bir karmaşa.

Beni kırmak ne kadar kolaydı.

Utanç beni köşeye sıkıştırdı. Acı çekme yeteneği küçük bir meseledir; zayıf kadınlar ve hatta köleler bile bu konuda ustalaşabilir. Nietzsche'nin cinsiyetçi gözlemi çok daha acımasızdı çünkü bana çok mükemmel bir şekilde uygulanıyordu.

Ne kadar kolay acı çektim.

Kendimi küçücük
hissettirdi. Aran gibi
değildim.

Dizim titrerken ve kan kusarken beni boğan tiksinti neredeyse ilk baştaki acıdan daha kötüydü. Kan görmekten nefret ederdim çünkü beni sersemletirdi.

Başka bir zayıflık.

Görüşümdeki lekeler yavaşça kayboldu ve aramızda yerde duran zararsız altın manşete bakarken içimden bir şok sesi yükseldi.

Benzer bir kelepçenin kendi bileğinde de büyülerle gizlendiğini tecrübelerimden biliyordum.

"Neden?" Diğer bileğimde hâlâ ağırlığını koruyan görünmez metale bakarken titreyerek sordum.

Önsezi duygusu daha da arttı.

Bunun iyi niyetli bir hareket olduğuna inanacak kadar aptal değildim.

Sesimi kullanıp bizi kaçırان değersiz şekil değiştireni canavar diyarında dondurduktan sonra Dick kelepçelerin

sayısını birden ikiye çıkarmıştı.
Beni tamamen kısırlaştırmıştı.

Tanrı korusun, kendimi bir saldırıya karşı savunabilirim.

Çıkardığı kelepçeyi cebine atıp sinmiş halime doğru yürürken yüz ifadesi sıkılmıştı, sonra yüzü acımasızlıkla buruştu. "Şunu açıklığa kavuşturalım, küçük kız."

Öfkeden küplere bindim çünkü ikimiz de kadın olduğumu biliyorduk.

Onun merhametine kalmak utanç verici bir çileydi.

Dick'in sesi çelik gibi sertti. "Hata yapma, yeteneklerin hâlâ büyük ölçüde kısıtlı. Eğer bir şey denersen seni bizzat ortadan kaldırıyorum. Senin değerini sadece kullanılmaya izin verdiğin kadardır, anladın mı?" Sesi bir kırbaç gibi şakladı ve ben sıçradım.

Başımı kaldırıp olduğumdan daha güçlüymüş gibi davranırken dişlerimi sıkarak "Evet," dedim.

Yüz ifadesi sıkıntıyla değişti ve klinik bir ifadeyle, "Bu savaşta şimdiden on yedi erkek ve kadın öldürüldü. Rakamlar talihsiz ve savaş çabalarına ilişkin tahminlerimiz de pek iç açıcı değil. Dinsizleri yenmek için tüm yetenekli bedenlerin gerekli olacağını hesapladık - siz de bu sayıya dahilsiniz."

Bekledim.

Gözyaşlarım ve sümüğüm hala yüzümden akıyordu. Sırıttı.

Eskiden bacağımın olduğu yere bakarken alaycı bir şekilde "Sen sağlam değil misin?" diye sordu.

Ellerimi yumruk yaptım ve yemine karşılık vermedim.

Bunun yerine yavaşça, "Benim türüm Yüksek Mahkeme diyarlarında yasaklandı. Eğer diğer yeteneklerimi kullanırsam idam edileceğim. Durumumdan bihaber değilim."

"Barış zamanında, evet." Küçümseyerek gülümsedi. "Bu bir savaş ve Yüksek Mahkeme sizin adınıza bir istisna yaptı. Tıpkı daha önce bir kez yaptığımız gibi."

Bir kolumu koruyucu bir şekilde karnıma doladım. "Ben istemedim."

İçgüdüsel olarak organlarımı, karnımı deşmek isteyen bir yırtıcıdan korudum.

Başını geriye eğdi ve kahkahalarla kükredi.

"İkimiz de senin her zaman saldırgan olduğunu biliyoruz." Yüz ifadesi düzleşti. "Öyle değil mi?"

"Bunun beni tutuklatmak için bir numara olmadığını nereden bileceğim?" Karmakarışık düşüncelerimi düzene sokmaya çalışırken her kelimeyi telaffuz ettim. Kırık burnumdan yüzüme yayılan acıyla bu neredeyse imkânsızdı.

Yüzü bir maskeye dönüşmüştü. "Bilmiyorsun."

İkimiz de konuşmazken uzun bir an geçti.

"Hepsi bu kadar mı?" Kibirle sordum.

Birbirimize bakmaya devam ettik ve o üzerimde durdukça ben daha çok çığlık atmak istedim.

Sırıttı ve "Yüksek Mahkeme size şimdi ya da gelecekte bir protez ya da hover sandalye temin edemeyecek" dedi.

Kulaklarımda bir çınlama yankılandı.

"Affedersiniz?" Oda etrafımda sallanıyordu. "Bırakın dövüşmeyi, etrafta nasıl dolaşabilirim ki?"

Başını arkaya eğdi ve güldü. "Canavarları kısırlaştırmalısın. Aksi takdirde sana düşman olurlar." Sırıttı. "İkimiz de iyi olacağını biliyoruz."

Tırnaklarımla beton duvarı kazıyarak, gitmesi için başımla işaret ettim.

Zaman

genişledi. O

gitmedi.

Sessiz turuncu ışık Dick'in etrafında parladı ve yüz hatları sertleşti. "Yine de itaat etmeni sağlamak için her gece cezalandırılacaksın. Yeteneklerini savaş dışında kullanmaya kalkışırsan alarma geçeceğim ve ortadan kaldırılacaksın. Eğer herhangi bir şekilde Yüksek Mahkeme'yi devirmeye ya da hedeflerimize karşı çalışmaya kalkışırsan, ortadan kaldırılacaksın."

Sessizlik uzadı.

Yine sıırıttı. "Anlaşıldı mı?"

"Kristal."

Ayrılmak üzere dönerken ellerini birbirine sürttü. "Bu sohbeti yapabildiğimize sevindim. Her zamanki gibi, bu durumdan birine bahsedersen, sana ve değer verdiğin herkese tanınmayacak kadar işkence edilir."

Aklımı okumaya çalışır gibi gözlerimin içine baktı.

Kafamın içi uçsuz bucaksız siyah bir göldü ve eğer o suya adımını atmaya kalkarsa boğulurdu.

Bir parçam denemesini istiyordu.

Göz temasını keserek başını salladı ve "Yüzyıllardır bana meydan okumaya cesaret eden tek kişi sensin" dedi. Sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi sırttı, sanki gücümünden dolayı bana iltifat ediyordu.

Tırnaklarım betona sürtünürken burnumdan kan aktı.

Kendimi güçlü hissetmiyordum.

Kendimi yerde parçalanmış cam kırıkları gibi hissediyordum. Dick kapıyı açtı.

"Bekle," diye ağızımdan kaçırdım ve durdu ama soğuk hava odaya girerken bana bakmak için dönmedi.

Bir anlığına yan profili mermer benzeri bir şeye dönüştü. Tanıdık bir heykele benziyordu.

Dick'in kırmızı yüz hatları geri döndü ve ben hızla gözlerimi kırptım.

Odanın sıcaklığı daha da düşerken kar taneleri tenime çarptı.

"Neden şimdi bir kelepçeyi çıkarıyorsun?" diye sordum.

"Neden daha az asker olana kadar beklemiyoruz? Bunu neden şimdi yapıyorsunuz? Savaş hakkında ne biliyorsun?"

Dick başka bir şey söylemeden çıktı ve kapı kapandı.

Dışarıda, karanlık bir pelerin içinde yüksek bir figür gördüm. Mavi gözleri şimşek gibi parlıyordu ve doğrudan bana bakıyordu. Her zaman ona eşlik ederlerdi.

Kapı çarparak kapandı.

Yere doğru kaydım. Şok iliklerime kadar işlerken uzun bir süre nefes nefese kaldım. Sessizlik

etrafımı sardı.

Zonklayan yüzümü kucaklayarak Nietzsche'nin tatmin olacağını kabul ettim.

Uçurum bana geri bakmıştı. Ve acıttı.

Warren birkaç dakika sonra döndüğünde beni kederli bir şekilde yere yığılmış bulduğunda başladı.

Küfretti ve dizlerinin üzerine çökerek hırladı: "Seni bu şekilde incitmeye devam edemezler. Diğerlerine söylemeliyiz."

Geceleri işkence gördüğümü ve bazen birilerinin beni ziyaret ettiğini biliyordu ama Dick olduğunu bilmiyordu. Pelerinli figürün genellikle orada olduğunu bilmiyordu. Önemli olan hiçbir şeyi bilmiyordu.

Sırlar benim hayatımla onun ölümü arasında duruyordu.

Olduğum şey yüzünden, tanıdığım herkes risk altındaydı.

Islak bir bezle yüzümdeki kanı silerken "Hayır," dedim. "Onlara ayağımın takılıp düştüğümü söyleriz."

Şekil değiştiren kaşlarını çattı ama beni yatağıma geri götürürken itiraz etmedi. Kafeteryadan aldığı bir sandviçi yavaşça yere koydu.

"Teşekkürler. Sen iyi bir arkadaşsın." Yorganıma baktım ve bileğimi kucakladım.

Warren benimkinin üstündeki ranzasına tırmanırken içini çekti. "Ne yapacağız şimdi?"

"Her zaman yaptığımız şey." Bir elimle kitabımı yavaşça yeniden açtım ve okumaya başladım. "Hayatta kalmak."

Bölüm 18

ARAn

TR A N N G II

MATUTINE (ADJECTIVE): şafakta veya şafaktan hemen önce doğmak.

10. GÜN, 5. SAAT

"Uyan. Antrenman zamanı."

Göz kapağımı araladığımda Malum'un omzumu salladığını gördüm. Dün geceki partide aşırı uyuşturucu kullanımı cildimi nemli hissettirdi.

Başım zonkluyordu.

Bronz kral bana dik dik baktı, gümüş gözleri karanlıkta ürkütücü bir şekilde parlıyordu. Scorpius ve Orion iki yanında duruyordu.

Duvardaki saat sabah 5:00'i gösteriyordu.

Partiden eve sabahın dördünde dönmüştük - onları öldürecektim.

Bunu bir insana kim yaptı?

"Hayır." Arkamı döndüm. "Git buradan." Gözlerimi kapatarak sıcaklığın içine daha da gömüldüm.

Akşamdan kalmalık kafatasımı dövdü ve beni yaşama isteği bulmaya çalıştığım için pişman etti.

Malum sertçe fısıldarken parmakları buklelerime dolandı ve çekti, "Güçlerimizde ustalaşmamız savaş çabaları için çok önemli. Boşa harcadığımız her gün bir askerin daha ölümü demek. Yüksek Mahkeme bizim performans göstermemizi bekliyor."

Gözlerimi devirdim. "Beni çiftleşmeye zorlamak istiyorsun.

Başka bir nedeni varmış gibi davranmayın." Garip bir duraklama oldu.

Malum yorgunmuş gibi ellerini yüzünde gezdirdi. "Bu umurumda değil-"

"Lütfen," dedim alaycı bir tavırla.

Kimi kandırdığını sanıyordu?

Yüksek sesle iç çekti ve sesi yenilmiş gibi geliyordu, "Sadece güvende olmanı ve... iyi olmanı istiyorum. Eğer bu bağ kurmayacağınız anlamına geliyorsa, öyle olsun. Ama yine de birbirimize karşı ustalaşmaya çalışmalıyız.

güçler. Yapmayacağım tek şey sizi gereksiz yere tehlikeye atmaktır."

Sözlerinin aklımda yer etmesi için bir an bekledim. Sonra omuz silktim.

"Eğer mesele sadece eğitimse, bırakın askerler ölsün," diye mırıldandım. "Umarım dinsizler kazanır." Gözlerimi sıkıca yumdum ve etrafımdaki herkesin diğerlerini kurtarmak için bu kadar uğraşmamasını diledim.

Herkes kendi başının çaresine baksın benim hayat felsefemdi. Bunu hep söyledim.

"Bunu kastetmiyorsun." Malum'un sesi uykudan pürüzlüydü ve titredim.

"Gerçekten istiyorum."

Örtüler yırtıldı ve soğuk sakatlayıcı hale gelince dehşetle çığlık attım.

Vegar odanın öbür ucundan uykulu bir sesle, "Kapa çeneni," diye bağırdı.

Yorganı elinden geri alırken "Özür dilerim" diye fısıldadım. Tuttuğum yerdeki kumaşı buz izleri kaplamıştı ve buzun tenime değmemesi için battanileri yeniden yerleştirdim.

Yatağın sıcaklığı dondurucu havayla sert bir tezat oluştuyordu.

Acınası bir şekilde titredim.

Malum öfkeyle fısıldadı, "Yani uyumak istediğiniz için askerlerimizi öldüren dinsizlerle bir sorunuz yok mu? Yoksa güçlerimizi serbest bırakıp onları yine de öldürmemizle bir sorunun yok mu?"

"İkisi de," diye mırıldandım.

"Uyan artık," dedi Scorpius yorgun bir sesle, sanki bu konuşmayı yapmak istemiyormuş gibi. "Lütfen."

Yüzümü altımda yatan sıcak bedene gömdüm. "Üçünüzden de çok nefret ediyorum," diye mırıldandım. "Ama özellikle Malum'dan."

"Biliyorum," dedi Malum karanlık bir sesle. "Hadi gidelim." İnledim.

Bir kez daha, bu kadar iyi bir insan olmamayı diledim, çünkü güneş tanrısı kadar cömert olmak zordu. Başkalarına bu kadar çok şey verdiğim için bir ödül almalıydım. Toplumun bel kemiği olmak çok yorucuydu.

Ayrıca neden herkes bana bu kadar takıntılıydı?

Kafamda akşamdan kalma bir gürültüyle kendimi John'un sıcak kucağından dışarı ittim ve bize yakın olabilmek için alt ranzaya yaslanan ve kısmen yere yayılmış olan Luka'nın uyuyan figürüne doğru tökezledim.

İkizler uykularında mırıldandılar.

"Geri geleceğim." Dağınık saçlarını düzelttim ve ikisinin de alnına şapır şupur bir öpücük kondurdum. Dudaklarımın buz mavisi çizgileri alınlarında kaldı ve yaptığım işe hayran kaldım.

"Hoşça kal, aşkım," diye mırıldandı Luka ve kalbim acıdı çünkü ikizine sarılmış kollarıyla yerde buruş buruş yatarken çok sevimliydi.

Sevimlilik saldırganlığı onu ısırarak istememe neden oldu.

Malum küfretti ve Luka'ya bilerek takılıp karnına tekme attığından yüzde 99 emindim.

"Ona zarar vermeyin," diye hırladım. Normal saldırganlık onu bıçaklamak istememe neden oluyordu.

Krallar rahatsız edici sesler çıkardılar.

Çekmecemi karıştırıp giyinirken onlarla alay ettim.

Önümde secde etmeleri ve benim av köpeğim olacaklarına yemin etmeleri buraya kadarmış. Pişmanmış gibi davranmalarını izlemek beni kırbaçlıyordu.

Malum sürünmek için çok fazla.

Sanki saldırganlıkla dolup taşmadan önce sadece birkaç saat uysal ve tövbekar gibi davranabiliyorlardı.

Ceketimin fermuarını çektim ve kıyametin habercilerini buz fırtınasının hüküm sürdüğü soğuk sabaha kadar takip ederken titredim. Yine gri bir gün.

Onlarla çiftleşmek, cinselliğin bir seçim olmadığıının kanıtıydı.

Uyku barakalarından çıkarken, Malum beklediğim gibi önümden yürümek yerine arkamdan geldi. Scorpius ve Orion yanımda yürüyordu.

"Kusura bakmayın ama," diye fısıldadım onlara, "bu arada, hiç de değil- neden sabahın köründe antrenman yapmak zorundayız?"

Cevap vermediler.

Karlı ormanda kamptan uzaklaşırken, Orion garip bir ifadeyle bana bakmaya devam etti.

Neredeyse acımış gibi görünüyordu.

Üniformalarımızın eldivene ihtiyacı olmadığına kim karar verdiyse vurulmayı hak ettiği için titrerken rahatsız bir şekilde ileri geri kaydım.

Tekrar tekrar.

Scorpius sağ elimi tuttu.

"Seni ısıtıyorum." Başka bir açıklama yapmadı. Orion diğer elimi tuttu ve sıkıca kavradı.

El ele tutuşmak güzeldi.

Rahatlatıcı.

İşte bu şekilde kendimi sessiz, karlı bir ormanda düşmanlarımla el ele tutuşarak kilometrelerce yürürken buldum.

Onlarla dalga geçmek için kolumu dramatik bir şekilde sallamaya ve zıplamaya çalıştım, ancak esnedi ve kollarımı bir santim bile hareket ettiremedim.

"Sıkıcı," diye mırıldandım.

Krallar sadece bir kez havadan sudan konuşmaya çalıştılar, o da hiç beklediğim gibi olmadı. Orion, Luka'nın tam bir şov yaptığına dair bir şeyler mırıldandı ve Scorpius bana John'un her zaman böyle bir yanı olup olmadığını sordu.

Prenslerin ilgisini çekmiş olmalarını nasıl karşılayacağımı bilemediğim için şaşkınlıkla onlara baktım.

Malum sadece homurdandı, sanki onların maskaralıklarına alışkınmış gibi.

Sonra Luka'nın piercinginin ağzımda nasıl hissettirdiğinden bahsederek sohbeti mahvettim. Görünüşe göre bu çok ileri gitti. Bütün erkekler bana ters ters baktı (sakso çekmede ne kadar iyi olduğumu kıskanıyorlardı).

Vadiden ayrılıp yüksek dağlardan birine tırmandığımızda, yüksek sesle konuşabiliyorduk. Rüzgâr o kadar kuvvetli esiyordu ki sesimiz yükseklerle ulaşmıyordu.

Hava inceldikçe, yatağımın rahatlığından ayrıldığım için daha da sinirleniyordum. Hava da ruh halimi taklit ediyordu. Küçük kar taneleri kalın, ıslak pullara dönüştü ve karla kaplı toprak yerini buzlu kayalara bıraktı.

Kara buzda kaydım.

Kollarımı sallayarak kenara doğru ilerledim.

Malum beni yakaladı ve "Dikkatli ol," diye havladı. Orion ve Scorpius da kollarımı tutmak için çabaladılar.

Beni güvenli bir yere çektiler ve gitmeme izin verdiler.

Gümüş gözleri kısıldı. "Nereye gittiğine dikkat etmelisin. Hiç dikkat etmez misin? Neyin var senin?"

Gözlerimi kapattım. Üç. Yedi. Dokuz. On bir. On üç.

Hayır, saymak işe yaramadı.

Ona doğru döndüm. "Nerede olduğuna dikkat etsen nasıl olur?"

"Gidiyor musun Mitch?"

"Bana öyle deme." Kollarında alevler patladı ve ben sıcaklığa doğru eğildim. Kolları ateşe dayanıklı olmalıydı çünkü giysileri erimemişti.

"O zaman Mitch gibi davranma, ben de davranmayayım," diye karşı çıktım.

Ters ters baktı. "Bir aptal gibi neredeyse dağdan düşecektin, ben de öyle davranmayacağım."

"Belki de düşmek istedim," diye karşı çıktım.

Gümüş gözleri çelik gibi keskinleşti. "Dene ve ne olacağını gör."

Sahte bir öfkeyle nefesim kesildi. "Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Belki de öyleyimdir." Alevler kafasından yukarı tırmandı. "Bu konuda ne yapacaksın?"

Göğsünü işaret ettim. "Sakın beni kışkırtayım deme."

"Hep konuşuyorsun." Zalimce sırttı.

Scorpius, Malum'u ensesinden tutup dağın yamacına doğru sürüklerken, "İlerleyin," diye emretti. Orion bir centilmen gibi ilerlememi işaret etti ve yürüyüşümüze devam ettik.

Malum omzunun üzerinden bana pis pis baktı.

Boynunu kırma taklidi yaptım.

Gözleri büyüdü ve sırtıma sırası bana geldi.

"Dikkat et bebeğim," diye seslendim ve onu rahatsız etmişim gibi başını salladı.

Görev tamamlandı. Öldürün (kutlama anlamında).

Otuz dakika sonra, nefes nefese, "Antrenman yapmak için neden yine bu kadar uzağa gitmek zorundayız?" diye sordum.

"Onuncu kez," dedi Scorpius sabırsızca, "böylece yanlışlıkla asker arkadaşlarımızı hipnotize edip öldürmeyiz. Orion'un sesinin ne kadar uzağa yansıdığını tam olarak bilmiyoruz ama deneyimlerimize göre normal sestten çok daha uzağa gidiyor."

İçimi çektim ve tırmanmaya devam ettim. "Riske girmeye hazırım." "Biliyoruz," dedi Orion yüksek sesle.

Scorpius ve Malum dağın yamacında ilerlemeyi bıraktılar. Büyülenmişlerdi. Donmuşlardı. Gözleri donmuştu.

"Bu onları susturdu," diye kıs kıs güldüm ve Orion saçmalıyormuşum gibi gözlerini kıstı, ama ağzının köşesinin nasıl yukarı döndüğünü kaçırmadım.

Bir sırrımız vardı.

Diğer kralların üzerinde, sadece ikimizin bildiği bir şeye sahip olmak güzeldi.

Ne yazık ki, bir saniye sonra yeniden canlandılar ve dağın yamacına tırmanmaya devam ettiler, Orion'un onları sesiyle geçici olarak dondurduğundan haberleri yoktu.

Sonunda, sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra Malum tırmanmayı bıraktı ve alçak bir kayayı işaret etti. "Burası işe yarar."

Eğer yargısı bu kadarsa, onunla mülk satın almak zorunda kalanların Tanrı yardımcısı olsun.

"Ah evet," dedim alaycı bir tavırla. "Özellikle bu kayayı bulduğumuz için Tanrı'ya şükürler olsun." Tepesini okşadım. "Kaka kahverengisi rengini sevdim."

Etrafımız kar ve buz gibi rüzgârdan başka bir şeyle çevrili olan sivri uçurumun kenarının yarısına kadar gelmiştik.

Görüş berbattı.

Malum hırladı, "Bu hiç komik değil."

Scorpius kıs kıs güldü, ben de memnuniyetle onu işaret ettim. Malum anevrizma geçiriyormuş gibi görünüyordu.

"Bundan emin misin?" Bir kayaya tekme atarken sordum ve kaya dağın dik uçurum yüzünden yuvarlandı. Dik eğime hayran kaldım; düşerseniz gerçekten zarar verebilirdiniz. Bütün kemikleriniz kolayca kırılabilirdi.

"Oooh, düşeceğim." Kollarımı salladım ve tökezliyormuş gibi yaptım.

Gözlerimin takip edebileceğinden daha hızlı bir şekilde Malum beni belimden yakaladı ve ikimizi de kenardan uzağa fırlattı.

Onun üstüne düştüm.

Uzun bir süre şaşkın bir sessizlik içinde yattık.

"Sen bir aptalsın. Sadece bir şakaydı," dedim kibirli bir şekilde, Orion ve Scorpius beni ayağa kaldırırken.

Malum ayağa kalktığı anda öfkeli kızıl alevler içinde patladı.

İfadesi saf bir şiddetti.

Dudaklarımı büzüp ellerimi birbirine sürterken, "Sadie buna gülerdi," dedim. Ellerim kaskatı donmuştu.

Erkeklerin gerçekten mizah anlayışı yoktu.

"O fahişeden bizim yanımızda bahsetme," diye alay etti Scorpius.

Ona bakakaldım. Sadie, benimle sahte duş seksi yaptığı için erkeklerin onu hâlâ kışkırdığını söylerken abartmıyordu.

"Aman Tanrım," diye haykırdım. "Zor mu?"

Üçü birden doğruldu ve etraflarında bir tehlike olup olmadığına baktı. "Zor olan ne?"

"Bu kadar aptal olmak mı?" Scorpius "Benim sikim mi?" diye sorduğunda ben de aynı anda sordum.

Onu görmezden geldim.

Alevler Malum'un kollarından yükselirken cızırdadı ve ben zaferle sııttım. Onu kızdırmak çok kolaydı. Buna hobi bile diyebilirdim.

Öfkeleri daha da tatmin ediciydi çünkü benim onların değerli Muhteremleri olduğumu düşünüyorlardı. Hepsi, sen bizim eşimizsin, herkesi öldüreceğiz ve seni sonsuza dek el üstünde tutacağız diyordu. Benden çok hoşlanıyorlardı.

Çok saçmaydı.

Onlara acıdım.

Benimle başa çıkamazlardı, çok azı çıkabilirdi. Büyük bir kuşun vücuduna, bir delinin aklına ve alışveriş bağımlısı boşanmış orta yaşlı bir kadının kişiliğine sahiptim.

Mükemmeldim.

Scorpius Malum'a, "Derin nefes al," diye bağırdı ve boynunu sıkıca kavradı.

Kahkahamı gizlemek için ağzımı kapattım ve Orion bana öfkeyle baktı.

"Mitch cidden şu anda ateşiyle hepimizi öldürecek mi?" Soluk soluğa sordum.

Her nasılsa John'un sıcak kucağında uyurken, Malum hepimizi yakıp öldürmemek için mücadele ederken bir dağın yamacının yarısına gelmişim.

Duygusal olarak, bu benim için çok fazlaydı.

Hezeyan başlamıştı. Ayrıca, hâlâ sarhoş olduğumdan yüzde 99 emindim.

Kimse cevap vermedi, çünkü Malum'un kendini kontrol etmesine yardım etmekle meşguldüler.

Duruma yardımcı olmak için alevler içindeki kralı gösterdim ve "Terapiye ihtiyacın var" dedim.

Malum'un çenesindeki bir kas gerildi ve konuştuğunda ağzından alevler fışkırdı. "Tam anlamıyla seninle terapi halindeyiz." Kükredi ve soğuk havayı kızılın tonlarına boyadı.

Yüzümü buruşturdum.

Bazı insanlar iğnelemeyi anlamıyor.

Çirkin kayanın üzerine oturdum ve avuçlarımın içine üfledim. "Bu ne kadar sürecek?" Pipomu dudaklarımın arasına sıkıştırıp uyuşturucuyu içime çekerken rahatlayarak gözlerimi kapattım. "Acele edebilir miyiz? Geri dönüp ikizleri kucaklamak istiyorum."

Malum daha fazla ateş haykırdı.

"Ölmek üzere olan bir inek gibi konuşuyorsun," dedim ateşinden biraz sıcaklık almak için kollarımı uzatırken. Buzum çözülürken rahatlayarak nefes verdim. En azından bir işe yarıyordu.

Malum dizlerinin üzerine çökmüş, hâlâ çılgılık atıyordu ve bu sahne Elit Akademi'nin kıyısında kontrolünü kaybettiği zamanı anımsatıyordu. O zamanlar onun için endişelenmiş ve yardım etmek için araya girmiştım.

Bu, son yarışma için beni seçmeden önceydi. Şimdi umurumda değildi.

İstismara uğramış tırnaklarımı inceledim ve zihnimde bir ürün listesi oluşturdum. Tırnak eti yumuşatıcısı bir ihtiyaç değildi; bir zorunluluktu. Şeffaf bir kat bana harikalar yaratacaktı ve bir kadının vanilya kokulu losyon almak için buralarda ne yapması gerekiyordu?

Hayali sevgilim, bu düşmanca ortamda bulunduğum ilk gün bana tırnak bakımı içeren bir sepet verirdi.

İyi bir erkek tırnak etlerimi korur.

Krallara bakarken yüzümü buruşturdum - bunlar iyi adamlar değildi.

Alevler Malum'un üzerinden yuvarlandıkça daha da sıcaklaştı ve arkadaşları umutsuzca onu sakinleştirmeye çalıştı.

En azından Sadie yanımdaydı çünkü o kesinlikle benimle minyatür bir spa günü geçirirdi. Her zaman morali bozuktı.

"Beni dinliyor musun ki? Az önce ne d e d i m ben?"

Malum yüksek sesle sordu ve ben de onun konuştuğunu fark ettim.

Alt dudağımı kemirdim ve gözlerimi kıstım. "Evet?"

Yavaşça sordum.

Malum dağın yamacından bir kaya parçası fırlattı ve daha yüksek sesle çığlık attı. Scorpius onu yakaladı ve kulağına çılgınca fısıldamaya başladı.

Orion bana baktı ve "İyi misin?" diye sordu.

Gözleri periliydi ve bana başka bir şey sormak istediğini ama bunu nasıl söyleyeceğini bilemediğini hissettim.

Ne demek istediğini soracaktım ama Malum böğürdü ve yumruğunu başka bir kayaya çarptı. Taş paramparça oldu ve ayağa kalktığı anda parmak eklemleri şişmiş ve kanla kaplanmıştı.

Kendimi sonuçsuz bir şekilde duvara fırlattığım an aklımdan çıkmıyordu.

Neden tüm güç erkeklerdeydi? Nasıl oldu da ben sadece aptal, işe yaramaz bir Saygıdeğer'dim ve onların ölümcül saldırılarını durdurmak için icabına bakılması gerekiyordu?

Taşları yumruklamak ve parçalamak istedim. Kudurmak istedim.

Güneş tanrısı, bu tür bir güce sahip insanlara yapabileceğim şeyler.

Şakaklarımı ovuşturdum ve "Bu konuyu bir sonraki seansta Dr. Palmer'a açacağım. Açıkçası, alevleriniz migrenimi azdırıyor. Sesini kısıabilir misiniz?"

Şaka yapmıyordum.

Parlak alevler kornealarımı kör ediyordu ve baş ağrım daha yoğun bir şekilde zonkluyordu.

Gözlerimi kapattım.

"Ona zarar veriyorsun!" Scorpius bağırdı, sonra kulağına fısıldadı, "Biliyor musun..." Sesi alçaldı ve ben duyamadım.

"Neyi biliyorsun?"

diye sordum. Kimse cevap vermedi.

Malum'un alevleri yavaşça söndü ve başını ellerinin arasına almış, yere oturmuş, kederli görünüyordu. Scorpius sırtını ovarken Orion da başını okşadı.

Kendimi kötü
hissederdim. Ama
hissetmedim.
Ne diyebilirdim ki, sürtükler b  y l e acımasızdır.
Bağlam için, ben orospuydum.
"Mola bitti takım." Ellerimi ırdtım. "Acele edelim."
Malum tökezleyerek ayağa kalktı ve üç kral da
dikkatlerini bana yöneltti.
Bir adım geri attım.
Yüz ifadeleri kederliydi.
Başka birine bakıp bakmadıklarını görmek için
omzumun arkasından baktım, çünkü onlardan yayılan enerji
dişlerimi geriyordu. Görünüşe göre ikizlerin önünde onlara
sakso çekmek morallerini bozmuştu.
Tek yapmam gerekenin bu olduğunu bilseydim, daha
nce yapardım.
Tanrım, oral seksin onlar için bu kadar önemli olduğunu
bilmiyordum.
"Peki bunu nasıl yapmak istiyoruz?" Ben sordum.
Scorpius, "Paltonu ve gömleğini çıkar," diye emretti.
Gözlerimi devirdim ve ayaklarına tükürdüm. "Sen bir
domuzsun."
"Tkrmekle ilgili ne dedim ben?" diye sordu alayı,
acımasız bir sesle ve birden nefes almakta zorlanmaya
başladım.
Kayaların üzerinden yürüyerek bana doğru yaklaştı.
"Bana bir daha tkrrsen o küçük güzel ağzına
tkreceğimi söyledim."
Nefesi kar tanelerine karışıp yüzümün yan tarafına
doğru savruldu. "Unuttun mu Arabella? Yoksa bilerek mi
şımarıklık yapıyorsun?"
Nasıl yutkunacağımı unuttum.
"Um?" Belagatle sordum.
Kaşlarını kaldırdı ve alay etti, "A kapıyı."
enem çözüldü ve gözleri şaşkınlıkla açıldı, sonra
kapattım. "Hızlı olmalısın," diye alay ettim - tekrar tekrar
açıp kapadım.

Bana acıyarak baktı.

Evet, yüzde yüz hala sarhoştum.

Scorpius süt rengi gözlerini devirdi ve bir adım geri çekildi.

Görünüşe göre havayı bozmuşum. Oh lanet olsun.

"Kanatlarınızı ortaya çıkarmanız gerekiyor. Bu yüzden giysilerinizi çıkarmanız gerekiyor."

"Tamam." Paltomu çıkardım ve uzun kollu termal kıyafetimi başımdan geçirdim, böylece üzerimde sadece spor sütyeni vardı. Ölüm Kolyesi ve elmas bileklik, hava şartlarına maruz kalmalarına rağmen tenimi ısıtıyordu.

Krallar bana aç gözlerle baktılar.

Kapüşonlu gözleri spor sütyenimle kaplı göğsüme kilitlenmişti ve ben aşağı baktım.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. O konuda iyi bir donanıma sahip değildim, bu yüzden neden takıntılı davrandıklarını anlamıyordum.

Dengesiz insanların iç işleyişini merak etmek yerine derin bir nefes aldım ve kullanılmayan kaslarıma odaklandım.

Sırtımdaki uzantılar patladı.

Mavi kristal tüyler çevresel görüşümde birbirine çarptı ve gövdemi ileri geri döndürerek güneş ışığında parıldamalarını sağladım.

Büyüleyiciydiler.

On saniye sonra nefes nefese kaldığımda ve ağırlıklarının altında dik durmaya çalıştığımda bu güzellik çekiciliğini kaybetti. Kanatlar ağırdı ve sanki biri kürek kemiklerime kayalar bağlamış gibi hissediyordum.

Geriye doğru devrilmemek için öne doğru eğildim.

Hava buz gibi olmasına rağmen ter, gerginlikten dolayı rahatsız edici bir şekilde yanlarımdan aşağı damlıyordu.

"Şimdi ne olacak?" Ben sordum.

Erimiş gümüş gözler beni olduğum yerde eritti. "Şimdi bizi durdurun." Malum arkadaşlarına başıyla işaret etti.

Orion ağzını açtı.

Ve birlikte cehenneme yürüdük.

Bölüm 19

ARAn

DEVILS UNLEASHED

ATEŞ (ADJEKTİF): ateşe ait, ateşle ilgili veya ateşe benzeyen.

10. GÜN, 10. SAAT

Tıkla. Tıkla. Tıkla.

Kralların kulaklarındaki altın donanım yukarı doğru havalandı ve parçalara ayrıldı. Üç altın taç başlarının üzerinde süzüldü.

Buz gibi rüzgâr çığlık çığlığa eserken kar etraflarında cılgınca savruluyordu. Fırtına şiddetlendi ve gökyüzü karardı.

Kayalar saldırının altında inledi.

Dizlerimi büktüm ve sırt kaslarımın üzerindeki ağırlığı hafifletmeye çalışırken daha da öne eğildim. Bir parçam bunu gerçekten şu anda yaptığımız için şok olmuştu. Giriş yok.

Rüzgâr ve buz bana çarptı ve değişken havaya lanet ettim.

Gümüş, kahverengi ve süt beyazı gözleri siyaha dönüştü ve ellerinde annemi öldürdüğümde taktığım tırtıklı buz pençelerine ürkütücü bir şekilde benzeyen pençeler uzadı.

Ağzımda kan, çenemden aşağı kan damlıyor, kalbini yiyip tacını çalarken annem uluyor.

Malum'un bariton sesi, "Şanlı Malum Hanesi'nin Ignis'i olarak, dostlarımın gücünü çağırıyorum" derken beni anılarımın dışına sürükledi.

Gümüş hançeri boğazından çıkardı ve "Güneş Tanrısı'nın taç giymiş Kralı olarak, dostlarımın gücünü çağırıyorum" dedi.

"Venimus! Geldik," diye yüksek sesle şarkı söyleyen Orion, güçlerini açığa çıkaran diziyi tetikledi. Üçü de doğal olmayan bir şekilde hareketsiz kaldı. Akılsız hale geldiler.

Sesinin güzelliği karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Kiraz çiçekleri karla karışıp beyaz bir girdaba dönüşürken bir taç yaprağı yüzüme çarptı.

Muhteşemdi.

Dehşet vericiydi.

Scorpius, "Vidimus. Gördük," dedi ve boynundaki göz dövmesi göz kırparak açıldı. Doğruca bana baktı. Kör gözleri parlıyordu ve sanki birilerini arıyormuş gibi başını çevirdi.

"Vicimus. Biz fethettik," diye bitirdi Malum, üstünden alevler dökülürken.

Kalçalarım titredi ve kendimi dik tutmak için ellerimi dizlerimin üzerine koydum. Kanatlarım sarkarken kristal tüylerim kayalara çarptı.

Uzanmak istedim.

Alevler Malum'dan daha hızlı yuvarlandı, sanki hava gazyağı gibiydi ve bir şekilde donmuş dağın yamacı alev aldı.

Bu imkansız olmalıydı.

Her nasılsa ve krallar' güç kırıldı ve yasalar termodinamiğin.

Trans halindeki üç adama bakarken dudağımı kemirdim.

Bunun astronomik derecede aptalca bir fikir olduğunu karnıma yumruk yemiş gibi hissettim.

Onları durdurmak için nasıl bir şey yapabilirdim ki?

Etrafıma buz yayılıyordu ama ne zaman onu farklı bir şeye yönlendirmeye çalışsam, hiçbir şey olmuyordu. Sanki cansız, donmuş bir nesneydim ve acıdan başka bir şey yapamıyordum.

Hayır, acıma partisi yapmıyordum.

Buna sınırlarınızın farkında olmak deniyordu.

Dizlerim birbirine çarptı ve kanatlarımın ağırlığı altında yere yığılmamak için kendimi zor tuttum.

"Kes ş u n u , " dedim ve buz gibi ellerimle ateşi işaret ettim.

Hemen kendimi aptal gibi hissettim çünkü hiçbir şey olmadı.

Aksine, sıcaklık çok lezzetliydi ve daha fazlasını istiyordum. Kemiklerimdeki soğuğu ısıtan ateşi neden söndürmeye çalışayım ki? Onu daha da alevlendirmek istedim.

"Ateşi durdurun," diye tekrarladım krallara ve Jinx'in üzerine düşüp onları durdurduğumda olduğu gibi parmak uçlarımdan şeytanlara doğru buz patladığını hayal ettim.

En azından ben böyle olduğunu hayal etmişim. Onları nasıl durdurduğumu anlamamışım.

Alevler dağın yamacında genişlerken dudağımı kemirdim.

Nefesimin altında küfrederek yangını söndürdüğümü hayal ettim. Midem endişeyle burkuldu.

Ellerimden kızıl cehenneme doğru hiçbir buz patlamadı.

Aksine, etrafımdaki hava ısındıkça parmaklarımdaki buzlar çözüldü. Çözüldüm ve cehennemin tadını çıkardım.

Ellerimi yüksek sesle çııptım ve farklı bir yaklaşım denedim. "Kendine gel."

Krallar ateşin ve ölümün akılsız varlıkları olarak kaldılar. Bir yanımda çok kıskançtı. Akılsız bir çılgınlığa dalabilsem ve yaptıklarımda hakkında endişelenmesem ne güzel olurdu.

Şok edici bir şekilde, durmadılar.

Kimse denemediğimi söyleyemezdi.

Kızıl alevler her yöne doğru genişlerken dağ rahatsız edici derecede ısındı. Havaya sıçradılar ve bir ateş duvarı oluşturdular.

Gözlerimi kısarak aydınlığa baktım, bir yandan da açgözlülükle sıcaklığı içime çektim.

Krallar, cehennemin ortasında dokunulmamış gölgeli hatlardı. Kullanılmayı bekleyen ölüm araçları.

Bir anlığına, bir şey yapması gereken kişinin ben olduğuma dair korkunç bir hisse kapıldım ve bu his onları durdurmakla ilgili değildi. Sanki üzerimde bir büyü yapıyorlarmış ve beni transa geçiriyorlarmış gibi hissettim.

Yangının amacı başka ne olabilir ki?

Etrafta hiç düşman yoktu ve sadece dördümüz dağların ince havasında kar ve

Her tarafta kayalar var.

Göz kapaklarım çırpınarak kapandı.

İnanılmaz derecede yorgundum ve alevler beni çağırıyordu.

Beni en sarhoş edici şekilde erittiler.

Ruhumun kırılmış, buz tutmuş parçaları
çözüldü.

Ölüm Kolyesi ve elmas bileklik tenim uğuldayana kadar
ısındı ve titreşti.

Cennet gibiydi.

Şiddetli ateşe yaklaşabilmek için öne doğru eğildim ve
kemiklerimde her zaman mevcut olan istilacı soğuğu
kovalayan lezzetli sıcaklığın tadını çıkardım.

Bir kedi gibi kıvrılmak ve cehennemde güneşlenmek
istedim. Sonsuza kadar külden bir yatakta yatmak
istedim.

Diş gıcırtiları ve tüylerin diken diken olmasıyla geçen
yıllardan sonra saf bir rahatlamaydı.

Buzla geçen bir ömürden sonra nihayet gerçek sıcaklığın
nasıl bir his olduğunu anladım.

Her şey vardı.

Daha fazlasını istedim çünkü hayal edebileceğimden çok
daha iyiydi.

Bacaklarım tutmadı ve dizlerimin üzerine çöktüm.
Kayalar üşümüş etime karşı kızarmıştı ve kendimi yere
bastırdım.

Her şey en iyi şekilde puslu hale geldi.

Isı yoğunlaştı ve ciğerlerim çözülürken rahatlayarak iç
çektim.

Ağır göz kapaklarımı kapattım ve dalıp
gittim. İçine.

Mutlulu

k verici.

Uyu.

"Uyan!"

Biri bana doğru böğürdü ve ben de ona doğru vurdum. "Kapa çeneni," diye mırıldandım sıcak karanlığa geri dönmeye çalışırken.

İlahi bir şeydi.

"O iyi." Farklı bir kişi rahatlayarak iç çekti ve soğuk yüzümü döverken titredim.

"Hayır, kesinlikle iyi değil."

Bir şapırtı ve kavgaya benzer bir ses duyuldu.

"İyiyim," dedim uyku bir sesle, topun içine daha sıkı kıvrılırken ve enfes sıcaklığın yasını tutarken, çünkü yine her şey rahatsız edici derecede soğuktu.

"Daha fazla ısı," diye yalvardım. Sessizlik oldu.

Sonra biri kahkahayı bastı. "Duydun mu Corvus? Daha fazla sıcaklık istiyor. Lanet olsun, bunu yapamam."

Malum beni ayağa kaldırırken, "Arabella, hemen uyan," diye emretti.

Yüzüme hırlayan kızgın şeytana gözlerimi kısıtım ve hemen tekrar uyumayı diledim.

"Ne?" Huysuzca sordum.

Scorpius görüş alanımı doldurdu ve çenesi öfkeyle gerilmişti. "Neden üçümüz birden güçlerimizden sıyrılıp on iki saat geçtiğini ve senin lanet olası bir ateşin ortasında huzur içinde uyuduğunu gördük?"

Anılarım canlanırken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Kar fırtınası durmuştu ve gece soğuk ve durgundu. Vadidekinden daha fazla yıldız görünüyordu çünkü dağın yarısına kadar yükselmiştik.

Malum'un kucağından tökezleyerek çıktım.

Kanatlarım geri çekilmişti ve o korkunç ağırlık gitmişti. Onun ardından enerji içime yayıldı.

Uzun zamandır hissetmediğim kadar iyi hissediyordum. Uyarı.

Garip bir şekilde sağlıklı.

Kendimi esnek hissediyordum ve her yere yayılan soğuk gitmişti.

Sanki bir ay süren komadan yeni bir hayatla çıkmış gibiydim. Sonsuza dek ilk kez, ezici bir boşluk hissetmedim.

Memnun kalmıştım.

"Vay canına," dedim yavaşça, çünkü bir zamanlar karla kaplı olan kayalar şimdi göz alabildiğine simsiyah yanıyordu, sanki saatlerce süren bir yangın varmış gibi.

"Güçlerimizi serbest bıraktığımızda sen ne yaptın?" Malum'un derin sesi beni düşüncelerimden kopardı.

Kavrulmuş toprak ve öfkeden oluşan çorak bir arazide karanlık bir tanrı gibi bana bakıyordu. Kar öfkeyle bir ileri bir geri savruluyordu.

Gümüş gözleri kısıldı. "Beni bıçaklamak için kanatlarından birini kullandığını ya da ateşime buzla karşılık vermeye çalıştığını söyle. Çünkü senden bunu yapmanı bekliyorduk."

Kralların üçü de konuşmamı beklerken rahatsız edici bir şekilde yakın duruyorlardı.

Bir kayaya tekme attım, başımı eğdim ve "Ben de ona gelecektim" diye mırıldandım. Yanaklarım utançtan yanıyordu ve onlara bakamıyordum.

Onları durdurmaya çalışmak yerine neden uyuyakaldığım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Benim için bile tuhaftı.

Malum'un boğazından sert bir ses çıktı ve Scorpius dudak büktü, "Lütfen söyle bize. Bizi durdurmanın hangi kısmına ulaştın?"

Alt dudağımdan bir deri parçası kopardım. Kayalara fırlattım.

Tırnaklarımı daha sert oymak için kaldırdım ama Orion bileğimi tutup yanıma getirdi, uzun kirpikleri dalgalanarak bana endişeyle baktı.

"Onu üzüyorsun," diye fısıldadı. "Bir adım geri çekil. Onu biraz rahat bırakın."

Şaşırtıcı bir şekilde, Malum ve Scorpius itaat ettiler.

Orion atletimi tutup başımın üzerinden çekerken, "Hadi seni giydirelim," diye mırıldandı.

Hâlâ kendi tuhaf davranışımın etkisindeydim, kıpırdamadan durdum ve beni giydirmesine izin verdim. Paltomun fermuarını çekti ve saçımdaki karları temizledi.

"İşte," diye fısıldadı. "Daha sıcak hissediyor musun?" Aptalca başımı salladım.

Bana gülümsedi ve göğsümde yeni bir sıcaklık hissettim. "Sıcakta biraz kestirdim," diye ağzımdan kaçırdım.

Söylediklerimi düşündükleri için uzun bir duraklama oldu.

Malum'un çenesindeki bir kas kıpırdadı ve ağzını açtı. Kınamasından kaçınmak için başımı yana çevirdim ama gözlerim büyüdü.

Kayalar dağın yamacından kilometrelerce aşağıya doğru simsiyah yanmış ve vadiye birkaç santim kala durmuştur.

Kutsal güneş tanrısı.

Sadie. Jinx.

Benim aptallığım yüzünden neredeyse öldürölüyorlardı.

Duygu ve enerji damarlarımda patladı ve bu saldırıdan dolayı titredim.

Malum, "Ne yap-" dedi.

Cümlesinin geri kalanını yakalayamadım çünkü kampa geri dönme niyetiyle dağın yamacından aşağıya doğru fırladım.

Onlar peşimden koşarken botları kayalara çarpıyordu.

Malum avazı çıktığı kadar bağırdı, "Ne demek istiyorsun? Kestirdin mi?"

"Bilmiyorum!" Daha hızlı koşarken omzumun üzerinden bağırdım. "Çok yorulдум."

"Affedersiniz?" Malum'un sesi o kadar derindi ki ensemdeki tüyler diken diken oldu. Cevabım hoşuna gitmemiştii.

Ben de öyle.

Scorpius yemin etti. "Sen bizim ölümümüz olacaksın."

"Bana ne oldu bilmiyorum," diye bağırdım gecenin içinde koşmaya devam ederken. "Çok garipti."

"Bunun bir şaka olduğunu mu düşünüyorsun?"
Malum'un sesi daha yakındı. "Tüm bunların lanet olası bir şaka olduğunu mu düşünüyorsun? Neyin tehlikede olduğunu biliyor musun? Senin için gerçekten endişelendim!"

Tüm gücümle koştum. Onu
duymamış gibi davrandım.
Hiçbir şey komik değildi.
Etrafımdaki her şey parçalanıyordu.
Parçalanıyordu.

Orion'un beni mermer bir koridorda kovaladığı anılar
zihnimde canlanırken siyah botlarım buzlu kayalara çarptı
ve ileri doğru kaydım.

Kollarım pompalandı.

Kendimi dağın yamacından aşağı attım, kalbim
göğsümde küt küt atarken olabildiğince hızlı bir şekilde
yarı kayıyor, yarı koşuyordum. Delirmek üzereydim.

Fırtına hızlandı.

Kaslarım sıcak ve kullanılmaya hazırды ve dizginlenemez
bir adrenalinle ileri doğru patladım.

Adrenalin damarlarıma pompalandı.

Kar yüzümü kırbaçladı ve donmuş havadan gözlerim
yaşardı.

Birlikte antrenman yapmaya başladığımızdan beri ilk
kez, kampa dönerken kralları geride bıraktım.

Saatlerce beni yakalayamadılar çünkü korku gerçekten
en iyi motivasyon kaynağıydı.

Ama onlardan kaçmıyordum.

Kendimden kaçmıyordum.

Bölüm 20

CORVU_s MALUM

TERAPİ

RIPOSTE (NOUN): misilleme niteliğinde sözlü cevap.

11. GÜN, 5. SAAT

"Peki geçen hafta nasıl geçti-" Dr. Palmer sanki Yüksek Mahkeme tarafından hazırlanmış bir şeyi okuyormuş gibi panolarına baktı "-eğitim ve savaş mı?"

Yer değiştirdim ve kalçam Arabella'nınkine çarptı.

Yağmur pencereye vuruyordu ve dışarısı griydi.

Seansın başında, kanepede onun yanındaki yeri almaya özen göstermiştim. Dördümüze yetecek kadar yer olmadığı için birbirimize yaslanmıştık.

Ayağının altında, halının üzerinde bir buz parçası vardı ve ayağımı yaklaştırdığımda buz eriyerek suya dönüştü.

Ona yanımda ihtiyacım vardı.

Son zamanlarda ateşim üzerindeki kontrolüm en iyi ihtimalle zayıftı ve benden patlayıp dünyayı yakmak istiyordu.

Arabella'nın yanında olduğumda, dürtülerim daha da artıyordu. Ama bu acı, işkence görürken sarayın zemininde yalvarışını hatırlamakla kıyaslanamazdı.

Bacaklarımı daha geniş açıp Saygıdeğer'imın iyi olduğuna dair kendime güvence verirken yıpranmış kanepede gıcırdadı. Eğer biri ona işkence etmek isterse, beni geçmesi gerekecekti.

Arabella nefesinin altından erkeklik taslamak ve beni bıçaklamak istemekle ilgili bir şeyler mırıldandı.

Onu duymamış gibi davrandım.

Parmak eklemlerimi çatlatarak, alevlerimi serbest bırakmak ve Arabella'dan kendisine yapılan her yanlışı bana anlatmasını istemek yerine sert görünümlü terapisteye odaklandım.

Sonunda her şeyi keşfedecektim.

Bu arada ben de bir liste yapıyordum.

Dr. Palmer boğazını temizledi ve ince gözlüklerinin üzerinden bize baktı.

Kimse konuşmadı.

Bu seans şimdiye kadarki en kötü seans oldu çünkü bizden sürekli geçen haftayı özetlememizi istedi.

Ölmeyi tercih ederim.

Özetle, Saygıdeğerimiz savaşta bıçaklanmasına izin vermiş ve neredeyse kan kaybından ölüyordu, bir partide gözümüzün önünde ikizlerle seks yapmıştı, bir dağın yamacını yakmıştık, bizden kaçmış ve doğruca ikizlerin kollarına atılmıştı ve yeteneklerimizde ustalaşmaya yaklaşamamıştık.

Hayatımın en kötü haftasıydı.

Kolayca.

Dr. Palmer bıkkınlıkla içini çekti, sonra gözlerini kısarak panosuna baktı. "Burada ilk savaşta tanrısızları başarıyla yendiğiniz yazıyor. Bana bundan bahsedin. Özellikle travmatik bir şey oldu mu?"

Arabella boğuldu.

Sırtını sıvazladım ve terapisti ters ters baktım. "Ona su getirin. Hemen."

Dr. Palmer kaşlarını çattı ama bir bardak su uzattı.

Ben sırtında yatıştırıcı daireler çizerken ve parmaklarımı mavi buklelerine dolaştırmamaya çalışırken Arabella içkiyi yuttu.

Geri çekilmedi.

Derisine kazınmış bir hakareti hatırladığımda parmaklarım sıkıştı. Ellerimi zorla açtım ve ovmaya devam ettim.

Kanepenin diğer tarafındaki kol alevler içinde kaldı.

Scorpius kollarıyla alevleri söndürürken nefesinin altından aşağılayıcı bir şeyler mırıldandı ve Orion yanımdan geçip Saygıdeğerimize bakmaya çalıştı.

Sağ kolumu omzuna attım ve o da bana sarıldı. Ona bakabilmek için yüzünü çevirdi.

Su bardağının kenarından sıçrayan su, bir yudum aldığı anda giysilerinin üzerine kar taneleri olarak düştü.

Göğsümde bir sıkıntı sesi gümbürdedi.

Herkes bana bakmak için döndü ve ben onları görmezden geldim. Çenemi yukarı kaldırarak alevleri derimin içinde tutmaya odaklandım.

"Aran, tepkine bakılırsa" -Dr. Palmer onun titreyen ellerine dikkatle baktı- "savaşta bir şeyler olmuş gibi görünüyor. Bunun hakkında konuşalım."

Titremesi şiddetlendi ve bardaktaki su buza dönüştü.

Üst dudağım geri çekildi. Ne cüretle Saygıdeğer'ime böyle müdahaleci sorular sorabilirdi?

Seçimleri konusunda onu sadece ben rahatsız edebilirdim.

Bu rastgele kadının onu rahatsız etmeye hakkı yoktu.

Parmak uçlarımdan kızılık fışkırırken arkama yaslandım ve Dr. Palmer'ın alevler içinde kaldığında yüzünde beliren ifadeyi hayal ederken kolumu Arabella'nın arkasındaki minderlerin üzerine sardım.

Kendimi çok daha iyi hissediyordum.

Belki de terapi işe yarıyordu?

"Lütfen, Aran?" Dr. Palmer beklentiyle ona baktı.

Uzun bir duraklama oldu. "Peki, anlatacağım. "

Şaşkınlıkla ona baktım.

Muhterem'in bir kadın olması beni hiç şaşırtmamıştı. Kimse Arabella'yı zayıf olmakla suçlayamazdı, özellikle de Lejyoner Oyunları'ndaki performansından sonra, ama üçümüzden daha empatik olduğu açıktı.

Çelişkilerin bir bileşimiydi: nazik ve şakacı, üzgün ve asık suratlı, kurban ve saldırgan, inatçı ve acımasız.

Onun derisinin altına girmek ve her nüansı öğrenmek istedim.

Parmaklarım, dağınık saçlarından sıyrılıp kanepenin kenarına sarkan turkuaz bir buklenin etrafında kıvrıldı.

Arabella da şaşırtıcı derecede güzeldi.

Kavisli elmacık kemikleri ve gür dudakları aklımdan çıkmıyordu. Koyu renk kirpikler, koyu halkalarla çevrili ve kesik bir yara iziyle vurgulanmış geniş lacivert gözlerin üzerinde dalgalanıyordu. İnce kasları kıvrımlara dönüşüyordu.

"Savaşta bir şeyler oldu," diye fısıldadı ve Dr. Palmer beklentiyle kalemini şaklattı.

Arabella alt dudağını ıslattı ve ben gözlerimi ondan ayıramayarak bir inilti yuttum.

Artık bu fikre alışmış olduğumdan, Malum Hanesi'nin ilk kadın Muhterem'e sahip olmasından fazlasıyla memnundum. Bu bir zayıflık işareti değil, aksine ne kadar güçlü olduğumuzu gösteriyordu çünkü ona göz kulak olacaktık.

Saygıdeğerimiz, Koruyuculara ve onu koruyacak güçlü bir Ignis'e ihtiyaç duyan daha yumuşak ve nazik biriydi.

Mantıklı geldi.

Bizden önce diyarlar ona iyi davranmamıştı.

Şimdi o bize sahipti ve biz onun adına diyarlara karşı nazik olmayacaktık.

Elbette Elit Akademi'de fena çuvallamıştık ama yine de bunu telafi etmemiz gerekiyordu. Güneş Tanrısı'nın kralları için sadece şeytanları seçmesinin bir nedeni vardı. Meleklerin aksine, biz kısıtlanamazdık. Bir şey istediğimizde, onu elde edene kadar durmazdık.

Dönem.

Bundan sonra Arabella'yı daha önce hiçbir eşin korumadığı gibi koruyacaktık. Kendimize onun av köpeği dediğimizde yalan söylemiyorduk.

Kullanmak onun göreviydi.

Bunun ne anlama geldiğini henüz bilmiyordu ama öğrenecekti.

Kiraz kırmızısı dudakları aralandı. Arabella kendini güçlendirir gibi başını salladı, sonra da bir nefeste ağzından kaçırdı,

"Büyülü bir kılıçla karnımdan bıçaklandım ve ölebilirdim ama ölmedim çünkü ben bir kraliçeyim ve sadece kalbimi söküp yiyerek ölebilirim.

anneme yaptığım gibi-ki bu-garip-çünkü-aslında- ben-bir-meleğim-bu yüzden-nasıl-kraliçe-olabileceğimi-anlamıyorum."

Arabella sanki konuşmak fiziksel olarak canını yakmış gibi geriye doğru çöktü ve bir yanıt bekledi.

Ortaya çıkardığı şeyle meşgul olduğu için yanıma yığıldığını fark etmedi.

Fark ettim.

Dr. Palmer'ın gözleri büyüdü.

Kolumu Arabella'nın yanına koruyucu bir şekilde doladım ve terapistle dik dik bakarak üzücü bir şey söylemesi için ona meydan okudum.

Yaptığı şeyden hoşlanmamıştım ama bunu tekrar yaşamasını da istemiyordum.

Sol elimi Arabella'nın koluna dayadım ve kazağından soğuk bir hava yayıldı. Kıyafetlerinin arasından soğuğu hissedebildiğime göre teni donuyor olmalıydı, özellikle de sıkışık ofis rahatsız edici derecede sıcak olduğu için.

Son zamanlarda nereye gitse arkasından buz geliyordu ve bu hiç hoşuma gitmiyordu. Diğer meleklerin hiçbirisi Saygıdeğer'immin yaptığı gibi soğuk yaymıyordu ve bir sorun olduğundan endişeleniyordum.

Savaş kampına ilk vardığımızda Jinx bize Arabella'nın annesinin gücüyle meşhur olduğunu söylemişti. Bu onu deliliğe sürüklemiş ve melek yönetim organı ona kanat vermeyi reddetmişti.

Yardım etmek için bir şeyler yapmam gerektiğinden, sağ avucumda küçük bir ateş yaratırken Arabella'yı kendime yaklaştırdım, sonra alevli elimi kucağına koydum.

Bilinçsizce bana ve aleve daha da yaklaştı.

Orion sağıma, Arabella da soluma yaslanmışken kendimi uçuyormuş gibi hissediyordum.

Uzandım ve Scorpius'un omzunu tuttum, böylece üçü de bana dokunuyordu.

Anında rahatladım.

Arkadaşlarıyla ilgilenen bir Ignis'tim.

Saygıdeğeri ısıtıyordum.

Bir ay önce asla gerçekleşmeyeceğini düşündüğüm bir rüyaydı.

Dr. Palmer panosuna öfkeyle bir şeyler karaladı, sonra gözlüklerinin üzerinden baktı. "Bıçaklanmayı ve neredeyse ölmeyi işliyor gibi hissediyor musunuz? Bu travmatik olay hakkında çok düşünüyor musunuz?"

Dişlerimi gıcırdattım.

Dr. Palmer beni görmezden geldi.

Arabella piposunu çıkardı, dumanını içine çekti ve kısık sesle, "Her zamanki gibi hissediyorum," dedi. Opak bir karga omzuna kondu.

"Peki normalde nasıl hissediyorsunuz?" Dr.

Palmer sordu. Arabella alay etti. "Bomboş."

Ben sarsıldım, Orion üzgün bir ses çıkardı ve Scorpius sert bir şekilde bir şeyler mırıldandı, üçümüz de onun anısındaki boşluk hissini hatırladık.

Hâlâ böyle mi hissediyordu? Çıglık atmak istedim.

Kargası öttü ve gözlerim açıldı; sarayın zemininde hıçkıra hıçkıra ağlarken, annesi onu canavar kuşları yaldızlı kafeslerinden özgür bırakmakla suçlamıştı. Bu yüzden mi kuşu yoldaşı olarak tutuyordu?

Onu yanıma daha sıkı sıkıştırdım ve o da daha yakına kaydı.

Kalbim yerinden fırladı.

Gözlerim basınçtan yandı.

"Hissettiğiniz boşluğu biraz daha açabilir misiniz? Daha fazla kelimeye dökmeye çalışın." Dr. Palmer panosuna agresif bir şekilde bir şeyler karaladı.

"Bir şeyleri kaçırmışım gibi hissediyorum." "Peki bu ne zaman başladı?"

"On dört yaşındayken bir gün uyandım ve dünya koyu mavi ve grinin tonlarıyla renklenmişti." Arabella sanki başka bir yerdeymiş gibi uzaklara baktı. "Dondurucu bir soğuk vardı. Çok net hatırlıyorum çünkü hayatımda ilk kez yaşamak bir angarya gibi geliyordu."

Dr. Palmer kaşlarını çatı ve yazmayı bıraktı. "Dünyanın koyu mavi ve gri tonlarında olduğunu hissettiğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Hayır, renkler değişti." Arabella başını salladı.

"Başlangıç olarak, az önce hissettiklerinin farkına varmalısın.

Bu şekilde." Dr. Palmer kalemini salladı. "Renkler aslında farklı değildi."

"Evet, öyleydiler," diye fısıldadı Orion.

Herkes ona döndü.

"Ne dedin sen?" Dr. Palmer sordu.

Alay ettim. "Renklerin farklı olduğunu söyledi, öyleydi. Başka bir şey sor." Konuşmayı bitirmek için sertçe konuştum çünkü Aran'ın anılarında olduğumuzu bilmesine izin veremezdik.

Bağlantıyı durdurmak isteyecektir.

Kendimizi ona bağlamak için çaresizdik.

Yapabileceğimiz herhangi bir şekilde.

Dr. Palmer sinirlendi ama Arabella'ya baktı ve konuyu değiştirdi. "Arkadaşlarınızla ilişkiniz nasıl gidiyor? Savaştan sonra birbirinize daha çok güveniyor musunuz?"

"Hayır," dedi Arabella, aynı anda biz de hep bir ağızdan "Evet," diye cevap verdik.

Arabella başını bize doğru çevirdi. "Sen neden bahsediyorsun?" Donanmanın gözleri kısıldı. "Siz üçünüz güvenimi kazanmak için hiçbir şey yapmadınız."

Scorpius yüksek sesle alay etti.

Arabella dişlerini sıktı ve küçümseyici bir tavırla, "Söylemek istediğin bir şey mi var Scorp?" diye sordu.

"Evet, öyle." Scorpius acımasızca güldü. "Yüzlerce tanığın önünde diz çöktük ve kendimizi senin av köpeğin ilan ettik. Güneş Tanrısı'na değil sana hizmet edeceğimize söz verdik ve sen hiçbir şey yapmadığımızı söyleme cüretini gösteriyorsun."

"Yalan." Arabella daha yüksek sesle güldü. "Altmış kişi vardı.

Max."

Scorpius bir dizi küfür savurdu ve Dr. Palmer, "Ofisimde ağzını kontrol et," diye tersledi.

Herkes onu görmezden geldi.

Scorpius öfkeyle devam etti, "Corvus bile senin için süründüm."

Hatırlatma karşısında içim burkuldu.

Onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi davrandı.

"Senin için başka ne yapmamızı istiyorsun?" Revered'ime baktım. "İkizleri emmeni izlememizi ve bu konuda hiçbir şey söylemememizi mi istiyorsun? Çünkü biz bunu yaptık, bu konuyu hiç açmadık bile?"

"Affedersiniz. Kimi emeyim?" Dr. Palmer şaşkınlıkla sordu.

Scorpius pantolonunu düzeltirken John'un onun başını tutmasıyla ilgili bir şeyler mırıldandı.

Gözlerimi devirdim; insanla ilgili yeni takıntısı çok eğlenceliydi.

Zavallı John.

Arabella parmağını göğsüme sapladı. "Vay be, öylece bırakamadın mı? Konuyu açmak zorundaydın. Güneş tanrısı, üçünüzün olgun olamayacağını biliyordum."

"Adamın sikini boğazına kadar sokmuşsun, ne yapmamızı istiyorsun?" Scorpius'un yüzü kıpkırmızı oldu ve çılgınca el kol hareketleri yaptı. "Seni tebrik etmemizi mi?"

Arabella ona dişlerini gösterdi. "Belki biraz destek almak ve cinselliğime sahip çıktığım için sürtük ayıbına maruz kalmamak iyi olurdu. Tanrı biliyor ya, yaşadıklarımın sonra bu benim için yeterince zor oldu."

"Tatlım," diye fısıldadı Orion. "Elbette senin cinselliğini destekliyoruz." Bana doğru uzandı ve onun elini tuttu. "Seksi olduğunu düşünmüştüm."

Elini geri tuttu ve gülümsedi. "Teşekkür ederim. Bunun anlamı çok büyük."

Koruyucuma bakakaldım. "Onu destekleyemezsin ikizlere sakso çekmek?"

Arabella, "Teknik olarak ben sadece Luka'ya sakso çektim," diye belirtti.

Orion başını salladı. "Onu destekliyorum. Eylemlerini değil." Omuz silkti ve fısıldadı, "Kabul etmelisin ki çok yoğundu."

Ben ters ters baktım, o da bakmadı.

Arkadaşlarım ve ikizlere ne oluyordu? Saygıdeğerimizi bizden çaldıklarını göremiyorlar mıydı?

"Hayır," dedim. "Korkunç bir şeydi!"

Derimin altında ateş uğulduyordu ve dünyayı yakma dürtüsü yoğunlaştı çünkü şimdi Revered'im, aletini boğazına kadar sokan başka bir adama sevgiyle baktığını hatırlamadan duramıyordum.

Halının bir parçası alevler içinde kaldı.

Herkes görmezden geldi.

"Ne haltlar dönüyor burada?" Dr. Palmer bağırды. "Biri açıklasın. Şimdi."

Arabella gözlerini benden ayırmadan, "Geçen hafta bir partide üçü de beni izlerken Luka'ya sakso çektim ve bu sırada John saçımı çekti," dedi. Alkışladı. "Dava kapandı."

Ben de ona ters ters baktım.

Dr. Palmer kalemını bıraktı. "Bunun için yeterince para almıyorum."

"Sana para ödüyorlar mı?" Arabella kaşlarını çatdı. "Bir saniye, Yüksek Mahkeme bize savaşta savaştığımız için para mı ödüyor?"

"Konuşmayı kes." Dr. Palmer kalemını tıkladı. "Hiçbiriniz konuşmayın."

Arabella sinirli bir ses çıkarıp kanepeye yığıldı ve ben de onu yanıma çektim.

İki elini de hâlâ alev alev yanan avucumun üzerinde gezdirdi.

Göğsümde daha fazla sıcaklık dalgalandı çünkü Saygıdeğer'im bana kızgın olabilirdi ama yine de benim sıcaklığıma ihtiyacı vardı.

Bana ihtiyacı vardı.

Yeteneklerim için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

"Yüksek Mahkeme, savaş çabaları için çiftleşmenizin ve tam güçlerinize kavuşmanızın çok önemli olduğunu düşündüğünden - ve beni size yardım etmek gibi imkânsız bir işle görevlendirdiklerinden - yapacağımız şey şu." Dr. Palmer ellerini zaten kaygan olan topuzunun üzerinde gezdirdi. Sonra yanındaki masadan bir yığın küçük kitap aldı ve her birimize birer tane dağıttı.

"Bu büyülü bir hakikat günlüğü. Tür hakları ihlallerini önlemek için Yüksek Mahkeme bunları Olympus diyarının maksimum güvenli hapishanesinde tutulan mahkumlara veriyor. Duygusuz sosyopatların ilişki kurmasına yardımcı olması gerekiyor." Bize ters ters baktı. "Bence siz dördünüz için faydalı olurlar."

Arabella kollarını kavuşturdu. "Bizi mi çağırıyorsunuz-" "Evet," dedi Dr. Palmer.

Arabella huysuzca yere yığıldı ve ben kıkırdamamı engelleyemedim çünkü bazen çok sevimli olabiliyordu.

Dr. Palmer devam etti. "Soruya verdiğiniz yanıtlar birbirinizin günlüklerinde yer alacak. Bu şekilde cevabınızın sonuçlarını ileri geri tartışabilir ve bir bağlantı kurabilirsiniz."

Arabella inanamıyormuş gibi bir ses çıkardı.

"Şüphelerinizi anlıyorum." Dr. Palmer konuşurken gözlerini bana dikti. "En azından dördünüz arasında bir diyalog başlatabilir ki buna ihtiyacınız var gibi görünüyor. İletişim, her türlü bağlantıyı kurmanın anahtarıdır."

Scorpius nefesinin altından herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Kulağa sahte bilim gibi geliyor," diye mırıldandı.

Doktor morardı.

Kucağımdaki kitabı okşadım. "Onları alacağız."

Dr. Palmer gözlerini kıstı. "Bu konu tartışmaya açık değil. Dördünüz de sorulan sorulara cevap vereceksiniz."

boş vaktin var." Sesi kızgınlıkla kırılmıştı. "Kalem sadece gerçeği yazmak için büyülenmiştir."

Kitaplara dikkatle baktı. Hiçbirimiz onlara dokunmadık.

Dr. Palmer kaşlarını çattı. "Ayrıca, kalemi bir silah olarak kullanmaya çalışırsanız, sizi elektrik çarpması için büyülendiğini bildirmek zorundayım."

Sözcüklerini algılaması bir saniye sürdü.

Arabella kitabını açtı. Kalemi bacağıma saplarken "Harika," dedi.

Elektrik çarpmış.

Bir hamleyle seğiren bedenini yakaladım ve onu kanepeden düşmekten zor kurtardım. Kollarımdaki kadına bakakaldım.

Hiç bu kadar umursamaz biriyle tanışmamıştım.

Onu güvende tutmak neredeyse imkansızdı. Güneş tanrısı, kendisi için bir tehlike.

"Az önce Corvus'u bıçakladı," diye fısıldadı Orion dehşetle ve Scorpius kahkahalarla havladı.

Muhterem'imın fiziksel ama çoğunlukla zihinsel sağlığı için endişelendiğim acı dolu uzun dakikalardan sonra seğirmeyi bıraktı ve sırttı.

"Bu iğrençti." Bukleleri elektrikle çatırdarken başının etrafında ayağa kalktı.

Kalemi Arabella'nın elinden kaptım ve parmaklarımızın değdiği yerde bir şok hissettim. "Şımarıklık yapma," diye emrettim.

Sırttı ve bir an için bakışları dudaklarıma takıldı. Gözbebekleri büyüdü ve aramızda şehvet kıvılcımları çaktı.

Aniden irkildi ve sarsıldı.

Garip.

Bacağımdan aşağı kan damladı ve sapladığı bıçağın gücüyle göğsümde gurur kabardı. Zayıf, yapmacık bir aptal olmaması hoşuma gitmişti; bu kadar güçlü olması son derece çekiciydi.

Scorpius gülmekten kendini alamadı ve Orion ona doğru sırttı.

Dr. Palmer'ın ağzı bir karış açıktı. Seansın bittiğini bildiren alarm çaldı ama o tepki vermedi. Arabella'nın şiddeti karşısında sersemlemiş gibi ydi.

Aklı başına gelmeden önce RJE'yi uzaklaştırdık.

Koğuşumuza girdiğimde, elimdeki "Suçlu Deliler Arasındaki İlişkileri Kolaylaştırmaya Yardımcı Olacak Günlük" etiketli kitaba baktım ve moralim yükseldi.

Bölüm 21

JOURNAL PROMPT #1

İHAKİKAT DERGİSİ LII DEVLET İLİŞKİLERİNİN KR M NALLY NSANEIII

Zehirli bir ilişki size nasıl görünüyor? Bu ilişki size kendinizi nasıl hissettiriyor?

ARAN ALIS EGAN

Bu çok aptalca, ama uyuyamıyorum, bu yüzden senden ne kadar nefret ettiğimi açıkça belirtmek için bunu yazacağım.

Zehirli bir "ilişki" (bu bir ~~hiç~~ değil), yeterince açık değilse diye söylüyorum, şu anda üçünüzle yaşadığım şeydir.

Hayatımda tanıdığım en kötü insanlarsınız. Eğlenmek için başkalarına zarar veren duygusuz zorbalarsınız. Yardıma ihtiyacınız var.

Üçünüzü düşünmek bile beni katil gibi hissettiriyor. Bunun dışında, şu anda bir parça kendini küçümseme ile bir nihilizm dağından başka bir şey hissetmiyorum.

Yan not: Güneş tanrısı, bu kalemlerin ciddi bir gerçeklik büyüğü var. Denesem daha iyi ifade edemezdim.

Corvus Malum

Bunu ciddiye aldığın için teşekkürler Arabella.
İlişkimizi onarabilmemiz için düşüncelerimi de paylaşacağım (hakkıyorsunuz, bu basit, acınası bir durum değil).

"ilişki", sen benim ruh eşimsin, yani sırf seni gülümsetmek için ölürüm ve öldürürüm).

Benim için zehirli bir ilişki Arabella, Scorpius ve Orion'un ölmesi demek. Onları hayal kırıklığına uğrattım. Cenazelerine katıldım ve kederden o kadar etkilendim ki alevlerim etrafımda patladı ve yüz binlerce insanı öldürdüm.

Sonrasında katliamın içinden geçerken hiçbir şey hissetmiyorum, pişmanlık bile duymuyorum, çünkü dostlarım gitti ve önemli olan tek şey de bu. Ben yalnızım.

Aran Alis Egan

Benim adım ARAN, Arabella değil, seni yanan pislik.

Corvus Malum

Artık erkek kılığına girmiyorsun. Çocukça davranmayı bırak. Arabella muhteşem bir isim. ~~Ayrıca hayatımda gördüğüm en muhteşem kadınsın.~~

Öyle demek istememiştim.

Aran Alis Egan:

Bana o kadar takıntılısın ki bu delilik (HAHA, gerçek bu). Ayrıca, seni kalemle bıçakladığım zamanı hatırlıyor musun?

Bana her yanlış isimle seslendiğinde seni bıçaklamak istiyorum. Bu beni neşeyle dolduruyor (hala gerçek, al bunu!).

Corvus Malum

Eğer bir daha kendini incitirsen, seni dizime yatırırım Arabella. Ama kendine zarar vermediğin sürece bana istediğin şekilde zarar vermene izin veririm.

Bu kabul edilemez.
~~Ne kadar muhteşem ve öldürücü olduğunu düşünmeden~~
~~edemiyorum.~~
Ayrıca, kaçırdın.

Aran Alis Egan

HATA

Bu, bu günlüğün kalem sahibinin yakınlarının dışında olduğuna dair otomatik büyülü bir mesajdır. Sizi görmezden gelmiyorlar, panik yapmayın. Yüksek Mahkeme hatırlamanızı istiyor, siz yeterlisiniz ve cezai delilik sizi tanımlamaz.

Corvus Malum:

Kalemini bir velet gibi odanın öbür ucuna fırlatma yoksa ben de sana öyle davranırım. ~~Kıçını kırmızıya boyamayı hayal ediyorum ve seni döllerimle kaplamak istiyorum.~~

Orion Malum

Oooh, sadece günlükler aracılığıyla konuştuğumuz bir oyun mu oynuyoruz?

Bu çok eğlenceli.

İyi nişan, bebeğim. Merak etme, kalemini sana geri getireceğim.

Ayrıca, zehirli bir ilişkide eşimle konuşamıyorum veya onunla hiçbir şey paylaşamıyorum. Onlarla iletişim kurmaya çalıştığımda beni kabul etmiyorlar. Uyurken onlara göz kulak olmama izin vermiyorlar. Onlara bir hazine gibi sahip olmak ve onları tüketmek istememden hoşlanmıyorlar.

Kendimi yalnız ve terk edilmiş hissediyorum.

Bu yüzden Corvus ve Scorpius ile ilişkim zehirli değil. Beni her zaman dinliyorlar. Bu yüzden seninle mest oldum Arabella, uçümüze de mükemmel uyum sağlıyorsun.

Aran Alis Egan

Kalem için teşekkürler, Orion. Bazı insanlar, dramatik ve kadın düşmanı olan diğer insanların (MALUM) aksine centilmen beyefendilerdir.

Ayrıca, yan not, bu yüzden mi beni izleyen bir figürle ilgili garip rüyalar görüyorum?

Bunu yapan tek kişinin Malum olduğunu sanıyordum.

Corvus Malum

Herkesi korumak için nöbet tutmayı seviyorum. Ignis olarak bu benim işim. Benim Muhterem'im olarak, bunu sevmelisin.

Ağzını açtığında sık sık yaptığın gibi bana çirkin demediğini fark ettim. Belki de yalan olduğu içindir, benim güzel kızım.

Aran Alis Egan

Huysuz, kaba, asi ve hastasınız.

Corvus Malum

Beni tarif ederken çirkin yazamazsın, değil mi?

Aran Alis Egan:

Ugsome, çirkin ile eşanlamlıdır.

Corvus Malum

O zaman cümle içinde kullan, muhteşem. Ugsome aynı zamanda saldırgan anlamına da geliyor, sen de öyle demek istedin. ~~Tartışmayı severim~~

~~Sen. Entelektüel olarak beni her anlamda teşvik ediyorsunuz.~~

Aran Alis Egan

~~Sen faydacısın. SIKEYİM BÖYLE İŞİ. Seninle tartışmayı da seviyorum. Aptal olmadığın gerçeği çekici.~~

Corvus Malum

~~Şu an zor durumdayım. Herkes, lütfen bunu görmezden gelsin.~~

Aran Alis Egan

Bunu az önce söylemedin.

Orion Malum

Kutsal güneş tanrısı, bunu söylediğine inanamıyorum Corvus.

Duyarlı tarafının sonunda Arabella için ortaya çıkmasına sevindim.

Ayrıca, daha önceki sorunuza cevap vermek gerekirse, Ignis'im gibi nöbet tutmuyorum. Takip ediyorum. Bu farklı bir şey. Nefes alışını izlemem lazım, yoksa kendim nefes alamam. Diğer insanlar hakkında obsesif kompulsifimdir, ama hiç kimseye senin gibi saplanıp kalmadım, tatlım. Seni izlemek Corvus ve Scorpius'u izlemekten çok daha eğlenceli. ~~Luka'yı izlemeyi de seviyorum.~~

Bazen saplantım şiddete dönüşebiliyor ve Elite Academy'de seni koridorda kovaladığım için kendimi çok kötü hissediyorum. Dürtülerim beni yendi ve sana takıntılı bir şekilde kendimi kaybettim.

Gerçekten çok üzgünüm.

Senin için asla bir korku kaynağı olmak istemiyorum. Ben senin evin olmak istiyorum.

Üzgünüm çocuklar, gerçek bu. O daha güzel kokuyor, daha güzel, daha büyüleyici, daha hırçın, daha çarpıcı ve bir eşte istediğim her şey onda var. Onun için öldürmek istiyorum.

Çok kötü.

Corvus Malum

~~Duygularım biraz incindi, Orion, ama takıntı hakkında ne dediğini anlıyorum. Saygıdeğerimizi düşünmeden edemiyorum. Düşüncelerimin her saniyesini tüketiyor.~~

Bu günlükler kırılmalı.

Aran Alis Egan

Malum, duyguların mı incindi? Zavallı kızım.

Özür dilediğin için teşekkürler Orion. Bunun anlamı çok büyük. Bana takıntılı olman hoşuma gidiyor çünkü bazen ben de kendimi sana takıntılı buluyorum. Ayrıca, Luka'dan hoşlanman çok sevimli. Yani, çok havalısın.

Orion Malum

Tatlım, duymak istediğim her şey bu. Seninle yüksek sesle konuşabilmeyi ve senin beni dinlemeni seviyorum. Sadakatimden korkmamı seviyorum. Seni kovaladığım için özür dilemekten asla vazgeçmeyeceğim. Tanrım, şu an yüzüm kızarıyor. Söylediklerimden utanmıyorum.

Lütfen Luka'ya nasıl hissettiğimi söyleme.

Corvus Malum

~~İkinizin iyi anlaştığını görmek beni çok sertleştiriyor. Elim şu anda pantolonumun içinde. İkinizi de yatakta hayal ediyorum. İkiniz de çok güzelsiniz.~~

BU DERGILER BOZUK.

Scorpius Malum

Günlüğümün neden titrediğini merak ediyordum. Braille alfabesi içerecek şekilde büyülendiğini biliyor muydunuz?

Tabii ki o dengesiz terapist bu boktan gösteriden çıkmama izin vermedi.

Mecbur olduğum için söylüyorum, eğer acıyı sevmiyorlarsa ve sadece zevk almak istiyorlarsa bir ilişki zehirlidir. Zayıf, akılsız bir koyun oldukları için onlar adına utançtan başka bir şey hissetmezdim.

Corvus, şu anda sana Ignis'im demekten biraz utanıyorum. Kendine hakim ol, sapık gibi görünüyorsun. Seks sırasında üçünüz tarafından incitilme ya da incinme fikrine bayılıyorum. Ayak parmaklarım kıvrılıyor.

Ayrıca, John'u bıçaklamaktan çekinmezdim.

Aran Alis Egan

Bekle, hepinizin adı Malum mu? Kafam karıştı. Bir tek Mitch'in adı Malum sanıyordum.

Ayrıca şu an o kadar gülüyorum ki nefes alamıyorum. John bundan nefret edecek.

Orion Malum

Scorpius ve ben soylu Malum Hanedanı'nın üyesiyiz. Mitch asil Malum Hanesi'nin tek varisidir. Başka sorusu olan var mı tatlım? Seninle konuşmayı seviyorum ve bütün gece uyanık kalmayı tercih ederim.

Bu günlüklere yazmak, sizinle iletişim kurabileceğim anlamına geliyorsa uyumaktan daha iyidir.

Benim aşk dilim takıntıdır.

Seninki nedir, tatlım?

Corvus Malum

~~Benim sevgi dilim dokunmaktır. Sorduğun için teşekkürler, Orion. Yeteneklerimin beni delirtmesinin bir nedeni de bu. Onaylayıcı sözleri de severim.~~

Başka bir diyara taşıyorum.

Scorpius Malum

Mitch. Kıkırdıyorum. Sana daha çok sarılacağım, seni küçük yanan yumuşacık şey. Sadece sorman gerekiyordu. Ayrıca, benim sevgi dilim acıdır. Belli oluyor.

Aran Alis Egan

Benim sevgi dilim kaliteli zaman geçirmektir.

İşte bu yüzden ikizleri çok seviyorum. Beni büyük ve küçük şekillerde desteklemek için her zaman yanımdalar. Bu sağlıklı ve içimdeki diğer her şey çok karanlık hissettirdiğinde beni rahatlatıyor.

Ayrıca, kıkırdadığını biliyoruz, Scorpius. Herkes seni duyabiliyor ve Vegar az önce sana çeneni kapatmanı söyledi. Onu dinle yoksa hepimiz kabuslar göreceğiz.

Bundan sonra Mitch'le devam edeceğim, doğruluk için.

Orion Malum

İkizler hakkında böyle söylediğini duymak beni üzüyor. Seni ne kadar hayal kırıklığına uğrattığımızı anlamamı sağlıyor. Ne olursa olsun

İhtiyacın olan her şeyi sana vereceğiz bebeğim. Seni destekliyoruz. Açık olmak gerekirse, seni eğlence için asla incitmeyeceğiz, bir daha asla.

Pinky söz veriyorum.

Ayrıca, Vegar sana daha fazla kabus gördürürse kafa derini yüzerim, tatlım. Kimse kadınıma zarar veremez ve yaşayamaz. Söz veriyorum. Hiçbir şey için endişelenme.

Seni koruyacağız.

Scorpius Malum

Onu eğlenmek için incitmemeyi kabul edemem. Doğru yapılırsa acı çok zevkli olabilir. Seni bağlamak ve bir... hayır, bunu söylemiyorum.

Ayrıca, Arabella Vegar'a söyle, eğer bana bir kez daha sus derse, bıçaklanacak.

Aran Alis Egan

Kendin söyle, korkak. Ya da Mitch'e yaptır, çünkü ateşiyle en korkutucu olan o ve bir lider olması gerekiyor. ~~Bazen kendimi onun vahşiliğinden etkilenirken buluyorum.~~

Bu kitaplar bozuk.

Corvus Malum

Scorpius, kendini yazmaktan nasıl alıkoydun?

~~Aletimi yumrukluyorum ve altımda üçünüzü de düşünerek sıkıyorum.~~

Lütfen bunu okumayın.

Aran Alis Egan

Bize çok takıntılısın. ~~Senin tahrik olma düşüncen beni tahrik ediyor.~~

Orion Malum

Şu anda ben de tahrik oldum ama Mitch'ten daha fazla kendimi kontrol edebildiğim için mutluyum. Ayrıca şu anda onun adına biraz utanıyorum.

Mitch, Vegar'a söyle Scorpius'a gülmeyi kesmesini söylemesin. Saygıdeğerimiz hepimize kabus gördürmesinden korkuyor ve bu beni çileden çıkarıyor. Ben onu öldürmeden önce bir şeyler yap.

Aran Alis Egan

Aman Tanrım, Mitch, gerçekten bir şey söylediğine inanamıyorum!

Vegar az önce bir mürekkep hançeri salladı ve sanırım karşılık verdiği için onu Mitch'e fırlatacak.

Scorpius Malum

Onların kılıçları mürekkepten değil. Kabuslardan yapılmışlar.

Orion, iş oraya gelirse öldürme işini bana bırak. Altımda acı içinde kıvranan birini istiyorum, ancak son zamanlarda hiçbir acı beni gerçekten tatmin etmedi çünkü Arabella'yı altımda istiyorum.

Mitch'in aksine, ben gerçeklerden utanmıyorum.

Aran Alis Egan

Lanet olsun. Vegar attı ve Hançer. Hayır. bir o Benim adıma kimseye zarar veremezsin. Bu beni strese sokuyor. Lütfen yapmayın.

Orion Malum

Mitch, iyi misin? Bugün ikinci kez bıçaklanıyorsun. Ayrıca, tabii ki tatlım, onları gizlice öldüreceğim, böylece endişelenmezsin.

Kızımın stres yapmaması için her şeyi yaparım.

Scorpius Malum:

Kahretsin, kıskandım. Sırrın ne Mitch? Arabella, beni bıçaklar mısın?

Aran Alis Egan:

Hayır. Kimse benim adıma, benim bilgim dahilinde ya da gizlice kimseyi öldürmüyor.

Seni bıçaklayabilirim. Kulağa eğlenceli geliyor.

Scorpius Malum

Sen mükemmelsin.

Corvus Malum

~~Çok geç.~~ Bana Mitch demenden nefret ediyorum.

Aran Alis Egan

Çok geç ne demek? Gizli gizli insanları incitmekten mi bahsediyorsun?????? Ayrıca, üzülme bebeğim. (hahaha)

Orion Malum

Zavallı Mitchy'nin bir öpücüğe ihtiyacı var. Seni çok seviyorum Mitch ve umarım bu isim duygularını çok incitmez.

Scorpius Malum

Onun sevgi dili dokunmak. Sürünerek aşağı inip onu öpücüklerle boğacağım.

Corvus Malum

~~Lütfen gel bana dokun, Scorpius. Bunu düşünmek bile beni sertleştiriyor. Güneş tanrım, lütfen durdur şunu.~~

Aran Alis Egan

~~AWWWWWWWWW. Bir parçam savunmasız olmana bayılıyor. Bu yönünü seviyorum. YALANLAR.~~

Orion Malum

Sorun değil Mitch, bu gece gelip üstünde uyumak isterdim ama Arabella'ya bakmam gerekiyor, o yüzden yapamam. Derin nefes almaya çalış.

Scorpius Malum

Canını yakmamı ister misin, Mitchy? Sana aşk ısırıkları vereceğim.

Corvus Malum

Buraya gelmek için beş saniyen var yoksa ranzalara tırmanırım.

Orion Malum

Şu anda ikinizin öpüşmesini dinlemek beni delirtiyor.

Aran Alis Egan

Aynısından.

Bölüm 22

ARAn

DAHA FAZLA FA LUREI

ALIFEROUS (ADJECTIVE): kanatları olan.

12. GÜN, 11. SAAT

"Dizlerinizi bükün ve kürek kemiklerinizi birbirine sıkıştırın." Knox omuzlarını geriye çekti ve göstermek için kanatlarını salladı. "Gücünüz kanatlarınızdan gelir. Önce uçmayı öğrenmelisin. Kanatlarında ustalaştığında, tüylerinin enerjisini bir buz kılıcı yaratmak için kullanabileceksin. Ancak uçmak çok önemli bir ilk adımdır."

Kristal tüyleri o kadar solgundu ki neredeyse gümüş rengindeydi ve siyah çizgilerle kaplıydı. Sessiz ormanda yüksek sesle takırdıyorlardı.

Knox dizlerini büktü, kanatlarını genişçe açtı, ardından "Uçmadan biz bir hiçiz" diyerek vınlayarak aşağı doğru kanat çırpı.

Ormanın zemininden birkaç metre yükseklikte asılı kaldı.

Kar, havalanan bedeninin ve buz tutmuş orman zemininin etrafında dönüyordu. Gri dallar, çam kokusu taşıyan serin bir esintiyle birbirine çarpıyordu.

Kış ormanı ürkütücüydü ve hiçbir hayvan yaşamı yoktu. Gölgelerle doluydu.

Mavi-gri tonları görüşümü her zamankinden daha da bozdu ve doğaüstü bir soğuk kemiklerimi içten dışa dondurdu.

Knox ağaçların arasında zarifçe süzülürken kontrolsüzce ürperdim.

Omuz hizasındaki kahverengi saçları yerçekimine meydan okuyordu; kanatlarının hızlı vuruşu rüzgâr yaratırken başının tepesinde bir hale gibi süzülüyordu.

Yüzü ruhaniydi. Saf
mutluluk içinde
buruşmuştu.

Biri siyah diğeri sarı iki gözünü kocaman açmış, sanki hayatının amacını bulmuş gibi gökyüzüne bakıyordu.

olmak isteyeceği başka bir yer, yapmak isteyeceği başka bir şey yoktu.

Uçmak için yaratılmış.

Hiç böyle bir coşku yaşamamıştım.

Melek kaptan kanatlarını sırtına doğru katladı ve ayaklarının üzerine düştü. Bana sıırttı.

Sadie sessizlikte yüksek sesle alkışladı ve ben de haine ters ters baktım.

Rina işaret parmağını abartılı bir susturma hareketiyle kırmızı dudaklarına götürdü.

Sadie de ona müstehcen bir hareketle karşılık verdi ve Kobra sırtarak ona baktı. Jax bitkin düşmüş gibi yüzünü ovuştururken, Ascher ve Xerxes Sadie'nin arkasında durarak dayanışma için benzer hareketler yaptılar.

Hiç kimse eşini desteklemediğini söyleyemez.

İkizler şekil değiştirenlerin önünde yere oturmuş, sessizce beni izliyorlardı. John'la göz göze geldim ve o da bana başparmağıyla onay verdi.

Scorpius orada bulunan tek kraldı ve Orion ile Malum'un "gizli bir Yüksek Saray işi" yapmaları gerektiğini duyurmuştu.

Arkadaşlarına dahil edilmediği ve bana bakıcılık yapması için geride bırakıldığı için kızgın gibiydi.

Bir yanıml krallardan ikisinin tekrar ortadan kaybolmasına üzülyordu.

Mavi renkli orman griye dönüştü. Tüm pigmentler kayboldu.

Soğuk şiddetlendi.

Krallar sır saklıyor ve yalan söylüyorlardı.

"Şimdi sen dene." Knox omuzlarıyla hareketi gösterirken beni işaret etti.

I aldı a derin nefes Hatta Yine de I biliyordu o anlamsızdı. Zaten birçok kez denemiş ve başarısız olmuşum.

Dik durarak, omurgamı yere doğru çeken ezici ağırlığı görmezden gelmeye çalıştım.

yüzümün kenarlarından aşağıya süzüldü ve çenemden damladı.

Yabani bukleler boynuma ve alnıma yapıştıkları yerde kaşınıyordu.

Rahatsızlık omurgamdan aşağıya doğru yayıldı.

Dizlerim titreyerek kanatlarımı açtım, kollarımı büktüm ve sahip olduğum tüm güçle omuz kaslarımı aşağı doğru ittim.

Kaslarım gerildi ve dişlerimi sıkarak homurdandım. İnleyerek Knox'un yumuşak kanat çırpışını taklit etmeye çalıştım.

Tanıdık olmayan uzantılar acıyla sızladı.

Kanatlarım pekmez içindeymiş gibi çırpındı.

Zaman, her saniye bir sonsuzluk sürene kadar şekil değiştirdi ve genişledi.

Uçmadım.

Tekrar.

Annem bu anı çok severdi, ne yazık ki onun kalbini yedim.

Kanatlarımın ağırlığı altında belim bükülünce pes ettim ve ellerimi dizlerimin üzerine koydum, soğuk hava dişlerimin arasından ılık çalarak geçip diş etlerimi yakarken yüksek sesle nefes aldım. Kan olmamasına rağmen ağızımda bakır tadı vardı.

Sertçe nefes almaktan dişlerim ağrıyordu.

Dondurucu soğuklar tam bir baş belasıydı.

"İyi iş çıkardın. Başarıyorsun." Sadie yüksek sesle alkışladı ve ben ona ters bir bakış attım çünkü açıkça yapmıyordum.

Yüz ifademi görünce alkışlamayı bıraktı. "Yemin ederim seni birkaç santim havada gördüm." Yüzü ciddiydi ve gururla parlıyordu.

"Gerçekten mi?" Şüpheyile sordum.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve parmaklarıyla güneş tanrısının sembolünü yaptı. "Kobra'nın hayatı üzerine yemin ederim ki seni yerden yükselirken gördüm."

"Affedersiniz?" Kobra tısladı.

Vegar açıklığın öbür ucundan, "Hayır, uçmadın. Berbatsın," derken Zenith bana başparmağıyla onay verdi.

Yorgunluktan nefes verdim.

"Söz veriyorum uçacaksın!" Sadie agresif bir tavırla ormandaki diğer insanlara baktı ve kendisine karşı çıkmaları için onlara meydan okudu.

"Umarım öyledir," diye mırıldandım, havasızlıktan boğulurken bayılmamaya konsantre olurken. Yorgunluk ve saatler süren çabanın ardından sıfır ilerleme beni öldürüyordu.

Yerinde koşmak gibiydi.

Kırık kafatasımı tuğla duvara çarpmak. Elite

Akademi'de kapana kısılmak.

Canavarlara karşı savaşmak.

Dinlenmek istediğimde öldürmek.

Jinx'in sesi zihnimde çınladı: "Seni daha iyi hissettirmek için yalan söylüyor," dedi. "Hiçbir şey olmadı."

Sesi puslu havayı dağıttı.

Sanki doğrudan kulağıma konuşuyormuş gibi geliyordu. Her kelime kristal berraklığındaydı ve savaşın ortasında kesilen bulanık bağlantıya hiç benzemiyordu.

Dönmeyi bıraktım ve ona doğru baktım, ani hareketim yüzünden neredeyse düşüyordum. Alışkın olmadığım ağırlık dağılımı beni kamburuma doğru çekti.

Soluk soluğa su buharı bulutları çıkardım. Hiperventilasyon.

Jinx, dirseğini sıkıca kavrayan ve düşmediğinden emin olan Scorpius'un yanındaki bir ağaca yaslandı. Warren şu anda gelincik formunda, onun boynuna sarılmış olduğundan, kral onun yerini almış gibi görünüyordu.

Bileğinde siyah bir alçı vardı. Yatağa girmeye çalışırken takılıp kırıldığını söyledi.

İçimdeki kızgınlık alevlendi. Protezin gelmesi neden bu kadar uzun sürmüştü? Yüksek Mahkeme bu kadar beceriksiz olamazdı.

Sıkılmış bir ifadeyle beni izleyen Jinx'in yüzünü siyah güneş gözlükleri gizliyordu. Uzun boylu şeytanın yanında dururken neredeyse omuzlarına kadar geliyordu. Artık küçük bir çocuk gibi görünmüyordu.

Her zaman kıvrımları var mıydı?

Boyu kesinlikle uzuyordu.

"Kaç yaşındaydın sen?" Uçma konusunda hiçbir ilerleme kaydedemediğim için sinirlenmeyi unutarak içimden sordum. "On dört yaşında görünmüyorsun."

Jinx'in sesi kafatasımda keskin bir şekilde yankılandı. "Ben senden büyüğüm."

Yüksek sesle alay ettim. "İyi bir tane."

"Ne?" Knox'un uyumsuz gözleri bana odaklandı. "Kiminle konuşuyorsun?"

Meleğe dönerken "Deli bir kaltak," diye mırıldandım.

Çevresel görüşümde Jinx ve Scorpius sırtıyordu. Ne zaman arkadaş olmuşlardı? Tehlike sezdin.

Knox bana omuzlarımı nasıl geriye iteceğimi gösterirken cesaretle, "Tekrar dene," dedi. Artık kanatlarımı kazandığıma göre, melek kaptan hoş ve pozitif olmaktan başka bir şey yapmıyordu.

Aslında kamptaki herkese iyi davranmaya özen gösterirdi.

Davranışları Lejyoner Oyunları sırasındaki davranışlarından çok farklıydı ve meleklerin geri kalanının mağrur kibriyle tezat oluştuyordu.

Topraklayıcılar terimini sık sık kullanırlardı.

Onlara talimat verdiğimizde alay ettiler.

Örneğin Rina, Knox'un bildirisi karşısında yüksek sesle homurdandı ve sıkıntıyla bir ağaca yaslandı. Etrafındaki erkek ve kadın melekler de aynısını yaptı.

Homurdandılar ve sıkıntıdan titrediler.

Bana tiksintiyle baktılar.

Bunu söylemekten nefret ediyordum ama nereden geldiklerini anlıyordum. Tanrılar, şekil değiştiren ve akademi lejyonlarını şampiyon olarak adlandırmakla hata etmiş gibi görünüyordu.

Kaotiktik, organize değildik ve dağılmaya meyilliydik. Bir savaşı yönetmek için en iyi adaylar değillerdi.

Ben de kendimi dinlemek istemezdim. Ama melekler uçabilir.

Görkemli ve zariftiler, güven doluydular ve görünüşe göre dinsizlerin şiddetinden etkilenmemişlerdi.

Bu arada, ben hala dönmeyi bırakmamıştım.

Arthur nefesinin altında bir yorum yaptı ve dişi bir melek onun yanında güldü.

Onları görmezden geldim ve Knox'un cesaret verici gülümsemesine odaklandım. Aniden iyi davranmasının nedeni her neyse, benim için önemli değildi. Bize saygı duyuyormuş gibi davranmak istiyorsa, bunu kabul ederdim.

Ellerimi dizlerimin üzerinden ittim ve sendeleyerek ayakta durmaya çalıştım.

Uyluklarım titriyor, kürek kemiklerimde acı çığlıklar atıyor, kanatlarımı iki yanımdan yukarı kaldırdım.

Mavi-beyaz kristaller şangırdadı.

Tüm gücümle dişlerimi sıktım. Gözlerimi kapattım.

Yeni ağır uzantıları hızla hareket ettirmeye odaklandı ve bir uçurumdan yukarı doğru koşmaya çalışmak gibi değilmiş gibi davrandı.

Yüzümden aşağı ter boşandı.

Dişlerimi sıkarak bağırdım ve tüm gücümle gerildim, konsantrasyonumun gücüyle kafatasımdaki basınç artarken ellerim yumruk oldu.

Kanatlarım beni yukarı yerine aşağı doğru çektiği için savaş botlarım karın derinliklerine battı.

Kıkırdak ve tüyler beni toprağa zincirledi.

Beni yere bağladı.

Sıcaklık düştü ve şişkin gözlerimi açtığımda grinin tonları siyahın tonlarına dönüştü. Boşluk göğsümün içinde bir uçuruma dönüştü.

"Sen başarısızlıktan başka bir şey değilsin." Annem kıvranan bedenime sarıldı. Ben çığlık atarken mavi alevler bana işkence ediyordu.

Acı.

Bir fae olarak başarısız olmuştum, şimdi de bir melek olarak başarısız oldum.

Gözlerimin arkasındaki basınç yoğunlaştı ve yanaklarımdan aşağı gözyaşından daha yoğun bir sıvı damladı.

"Bu kadar yeter. Bugünlük yeterince eğitim aldı. Herkes burayı terk etsin." Luka'nın sesi ormanda bir kırbaç gibi şakladı ve sesi şiddetle dolup taşıtı.

Rina'nın ilk kez söyleyecek bir şeyi yoktu.

"Kanatlarını içeri çek, Aran," dedi John kulağıma. Onun yaklaştığını görmemiştim.

Kollarımdan tuttu ve parmaklarını elmacık kemiklerimde gezdirirken beni yukarı çekmek için gücünü kullandı. Kanla lekelenmiş olarak geri geldiler.

En azından siyah maddenin bu olduğunu düşündüm. Görüşüm renk spektrumunun çoğunu algılamıyordu.

Gölgeler etrafımda birleşti.

Boğuldum, soğuk havayı ciğerlerime çekemedim.

"Kanatlarını içeri çek. Şimdi," diye emretti John alışılmadık derecede öfkeli bir ses tonuyla.

Uydum.

Ezici ağırlık kontrol edilebilir hale geldi ve aniden beni yere çeken zincirler kayboldu.

Tuhaf bir şekilde hafif hissediyordum, kaslarıma titrek bir titreme nüfuz ederken uçup gidebilirmişim gibi.

"Sakin ol." John kollarını bana doladı.

Gamzeleri ortaya çıkmış bir şekilde bana sırttı. Koyu renk gözleri, soru soran ifadelerime bakarken parıldadı ve beni kendine doğru çekti.

Omurgamdan aşağıya acı dolu iğneler indi. Gülümsemesini seviyordum.

"Evet." John sırttı. "İtaat etmeni sağlamak için sinirlenmiş gibi davrandım. Ters psikoloji. Ben bir dahiyim."

"Sen bir aptalsın," diye homurdandım kucağına doğru eğilirken, kelimelere dökemediğim bir şekilde rahatlamıştım.

Bu diyarlarda iki değişmez vardı: John iyi huyluydu ve ben depresyondaydım.

Bu bizim kim
olduğumuzdu. İçsel
olarak.

Bir bütünün iki yarısı.

Etrafımı saran kolları beni cezalandırırcasına sıktı ve saatler sonra ilk kez rahatladım.

Saçlarıma doğru mırıldandı, "Hadi seni içeri götürelim ve ısıtalım."

"Sanırım hala çalışabiliriz-"

Knox'un sözü, Scorpius'un onu göğsünden itip tehditkâr bir şekilde, "Dinlenmesi gerek," demesiyle kesildi.

Knox'un siyah ve sarı gözleri şiddetle parladı.

Birbirlerine yaklaştılar, boyları ve kasları eşitti, savaşçılar zorlukla dizginlenen bir enerjiyle kabarıyordu.

Orman daha karanlık
görünüyordu. Uğursuz.

Knox'un yüz hatları aniden düzeldi ve ellerini evrensel bir teslimiyet jestiyle havaya kaldırdı. "Elbette, alınmak istememiştim. Benim hatam. Saatlerdir tartıştığımızı fark etmemiştim." Scorpius'un etrafından dolaştı ve bana baktı. "Cesaretin kırılmasın. Çoğu insan kanatlarını daha gençken kazanır ve tüm hayatını uçmaya hazırlanarak geçirir. Bir yolunu bulacağız."

Gülümsedi.

Çok geçti, cesaretim kırılmıştı. Manik çöküş bölgesine giriyorduk.

Her şey yoluna girecek. Sadece olumlu düşünün ve denemeye devam edin. Falan filan. Falan filan. Falan filan.

Ona ne kadar dengesiz olabileceğimi gösterecektim.

Knox'u iki elimle ters çevirirken John bir adım öne çıktı ve beni engelledi. Melek hareketi kaçırdı.

Karnına bir yumruk attım. "Yolumdan çekil."

O da bana çok daha az bir güçle yumruk attı, sonra beni omzunun üzerinden bir çuval gibi savururken orman bulanıklaştı.

Patates.

Onu durduramayacak kadar yorgundum.

"Ranzalara." Hayali bir kılıcı dramatik bir şekilde doğrulttu ve patikadan aşağı koştu.

"Çok aptalsınız," dedim kahkahalar arasında. "Umarım dinsizler gürültü yaptığımız için hepimizi öldürür."

Dünya tekrar devrildi ve ben çığlık attım.

Baş aşağı sallanırken, John'un pazılarını başının üzerine uzatarak ayak bileklerimi elleriyle tuttuğunu anlamam bir anımı aldı.

Beni baş aşağı arkasından tuttu, böylece yere dik duruyordum.

Neredeyse aynı boyda olduğumuz için başım yere yakındı ve sıcak buharla sarılmıştı.

Çığlık attım ve tekmeleyerek kurtulmaya çalıştım. "Beni hemen yere bırak, seni aptal."

"Hayır." Ben baldırlarını iterken John beceriksizce öne doğru koştu.

"Sana çelme takacağım," diye tehdit ettim.

Ellerini esnetti ve düzleştirdi, böylece yerden daha yükseğe asıldım.

Bu gülünç pozisyonda, normal bireyler gibi yolda yürüyen grubun geri kalanının yanından koşarak geçti.

Sadie yanımdan geçerken kıcımlı tokatladı.

John yüksek sesli çatırtıda neredeyse sendeleyecekti ve sonra en ciddi tonuyla, "Karımın kıcına bir daha dokunursan elini çekerim," dedi.

"Az önce ona ne söyledin?" Kobra tısladı.

Biz yılanla ölmeden önce, Luka bir anda ortaya çıktı ve bizi koruyucu bir şekilde engelledi. Xerxes'in bıçaklarını çıkardığını gösteren yüksek bir şşşt sesi duyuldu ve Orion aniden Luka'nın yanında durarak bir duvar oluşturdu.

"Görüşürüz, enayiler!" John patikada koşmaya devam ederken bağırdı.

Sadie arkamızdan bağırdı, "Onu ilk ben becerdim!"

John tökezledi ama kendini tuttu ve ben arkasından sarkarken beceriksizce koşmaya devam etti.

Rina öfkeyle, "Sessiz ol ve protokolü çiğnemeyi bırak," diye homurdandı ve Sadie, "Bu hiç de sessiz bir davranış değildi," diye karşılık verdi.

Çok gerimizde kalıyorlardı ve Rina'nın toprakçı ve aptal kelimeleriyle karışık bazı küfürler ettiğini zar zor duyabiliyordum.

Birdenbire barakalarımıza daldık ve John beni terk etti.

Odamızın zemininde onursuz bir yığın halinde yatıyordum. Gülmekten ve genel yorgunluktan nefesim kesilmişti, hareketsiz yatmaktan ve nefes nefese kalmaktan başka bir şey yapamıyordum.

John bana gururla sırtıttı. "Çok eğleneliydi."

Dizinin arkasına bir tekme attım ve yanıma düştü.

"Çok aptalsın," dedim. "Sana neden katlandığımı bilmiyorum."

Kendimi toparlayamadan, bir şekilde bulduğu bir yastıkla beni boğarken üzerime çıkmıştı.

"Sessiz ol, cadı," dedi dramatik bir şekilde, daha sert bastırıp beni gerçekten boğarken.

Taşaklarına vurdum ve onu fırlattım.

Yuvarlanırken inledi ve bir korkak gibi aletini avuçladı.

Yastığı ondan kopardım ve olabildiğince sert bir şekilde yüzüne çarptım. Bir çıtırtı duyuldu çünkü yanlışıyla kumaşı buz gibi yapmıştı.

Memnuniyetle sırtıttım.

"Beni öldürüyor. Biri yardım etsin!" diye dramatik bir şekilde feryat etti.

Ona daha sert vurdum.

Çıtırtı daha yüksekti.

"Sizin derdiniz ne lan?" Vegar Zenith'in ranzasında yattığı yerden homurdandı ve örtülerin hareket edişine bakılırsa o da Zenith'in üstünde yatıyordu.

Bu noktada iblislerin tek yaptığı kestirmek ve bize bağırmaktı. Açıkçası, yaşam tarzlarına saygı duyuyordum.

"Çok fazla." Sendeleyerek ayağa kalktım ve John'un kalkmasına yardım etmek için elimi uzattım, ama teklifimi kabul etmek yerine kaval kemiklerime tekme attı ve ben de bir oof sesiyle üzerine çöktüm.

Rüzgar ciğerlerimi parçaladı.

Bir an için dikkatim dağılmışken, iki el boğazıma sarıldı. John bana göz kırparken etrafındaki karanlık parıldıyordu. "Ben kazandım. Al bakalım. Şimdi aptal kim?"

Nefes borumu parmaklarıyla ezerken onu tersledim.

Beni boğarak öldürmek istemiyormuş gibi kaşlarını salladı. Kalçalarımı tüm gücümle yukarı doğru savurdum ve onu ittim.

Havada siyah bir ışık parladı.

John'un gözleri büyüdü ve birden çok daha hızlı hareket etmeye başladı. Bir saniye içinde koruyucu bir şekilde üzerime yuvarlandı ve bizi yere doğru çekti.

Clang.

Kabuslardan yapılmış siyah bir hançer, tam savaştığımız yerde yerde duruyordu.

"Az önce onları bıçaklamaya mı çalıştın?" Luka öfkeyle sordu, kapı aralığında silüet halinde dururken göğsü kabarıyordu, kar ve buz etrafını sarmıştı.

Scorpius onun arkasında durdu, pelüş üst dudağı kaşlarını çatmıştı. "Sen 'bıçaklamak' mı dedin?" diye sordu tehditkâr bir şekilde.

Şiddet tırmandı.

"Adil olmak gerekirse" -John bana yardım etmeyi teklif etti- "bunu hak ettik."

Elini görmezden geldim ve ayağa kalktım, sonra göğsünü ittim. "Belki de bu kadar agresif bir şekilde boğulmayı bırakmalısın? Neyin var senin?"

John beni o kadar güçlü bir şekilde geri itti ki odanın öbür ucuna uçtum ve ranzama çarptım.

Peşimden geldi ve öne doğru eğildi. Sesi bir oktav düştü ve sıırttı. "Ama boynunda parmak izlerimin olması hoşuma gitti."

Göz kırptı.

"Ne oluyor lan? Ona karşı nazik ol." Luka ikizini yakaladı ve onu benden uzaklaştırdı.

İkizi tarafından odanın diğer ucuna sürüklenirken John'a bakakaldım ve sözlerini anlamaya çalıştım.

Kalçalarını salladı ve kardeşinin kollarında göz kırptı, dudaklarını yalarken gamzeleri ortaya çıktı.

Kara gözleri neşeyle parıldıyordu.

Az önce ne olduğunu anladığımda göğsümdeki öfke yerini minnete bıraktı.

John bir kez daha o kadar gülünç davranmıştı ki, tam da dibe vurmuşken dikkatimi dağıtmayı başarmıştı.

Scorpius John'un yanından geçerken tüm vücuduyla ona çarptı ve sonra bana doğru baktı. "Sana bir şey sormak istiyorum." Dişlerini sıktı ve çene çizgisinin keskin kenarında bir kas kıpırdandı. "Konuşabilir miyiz?"

Kesik elmacık kemikleri, çukurlaşmış yanaklarına karşı sert duruyordu.

Gözlerinin altında koyu mor lekeler vardı.

Karşımdaki adam bitkin görünüyordu ve içimden bir ses tavır değişikliğinin dinsizlerle savaşmakla ilgisi olmadığını söylüyordu. Scorpius kendi kendini sadomazoşist ilan etmiş biriymi ve cinayet gibi önemsiz bir şeyden çekinecek biri değildi.

Hayır.

Sorun savaş değildi; başka bir şeydi.

Çenesi daha da sıkılaştı ve cevap vermemi beklerken sabırsızlıkla ayağını yere vurdu.

Sessizce oturdum ve sırf onu kızdırmak için bilerek hiçbir şey söylemeden boş gözlerle ona baktım.

Çenesini daha da sıkı.

Gururla doluydum çünkü hedefler koymak ve onlara ulaşmak güzeldi, özellikle de bu hedefler erkeklere eziyet ederken.

Gözlerimi ovuşturdum, John'un biz güreşirken boğazımda kasıtlı olarak kırmızı izler bıraktığı ve şimdi de Scorpius'un konuşmak için izin istediği gerçeğini sindirmeye çalışıyordum.

Erkekler tuhaf yaratıklardı.

"Kahretsin." Kolumu başımın arkasına koyarak yorganımın üzerine yaslandım, bacaklarımı eskiden taklit ettiğim fuck boy gibi açtım. Hiçbir şey yapmadan mükemmelliğe ulaşmış birinin özgüveniyle rahat ve endişesiz.

Hayalperest olmak güç veriyordu.

"Ben erkeklik yapıyorum, haberin olsun" dedim, tam olarak anlayabilsin diye.

Scorpius'un kara kaşları kalkarken solgun teniyle tezat oluşturuyordu. "Tamam mı?" diye sordu şaşkınlıkla, sonra başını iki yana salladı ve sertçe, "Antrenmandan sonra yorgun düştüğünü biliyorum, o yüzden" dedi.

-"Lütfen seni duşta yıkamama izin ver."

"Lütfen" dedi, sanki iğrenç bir kelimeymiş gibi. "Neden?" diye sordum. Gerçekten kafam karışmış bir şekilde sordum.

Rahatsızlıktan ölmek üzereymiş gibi eşofmanının boynunu çekti.

"Ben senin Koruyucunum," dedi sorduğum için aptal olduğumu ima eden bir alaycılıkla.

"Yanlış, sen sadece kaba bir pisliksin."

Bana bakarken beyaz dişleri parladı, sonra tehditkâr görünmemek için kendini zorluyormuş gibi ifadesi yumuşadı.

Başarısız oldu.

"Sana hizmet etmek konusunda söylediklerimde ciddi olduğumu göstermek istiyorum. Senin köpeğin olmak istiyorum. İstiyorum-" Kalın kalın yutkundu. "-Seninle bir ilişkim var."

"Ben de uçmak istiyorum," dedim kuru bir sesle. "Sadede gel."

Küçümsemesi geri döndü ve "Sen kelimenin tam anlamıyla lanet bir meleksin" diye tersledi.

"Ama"-B'yi iğrenç bir şekilde patlattım-"Ben uçamam."

Scorpius yüksek sesle nefes verdi ve sanki burnundan çılgılık atıyor gibiydi. Yatağımda geriye doğru yığıldım ve gözlerimi devirdim.

Scorpius beklediğim gibi uzaklaşmak yerine gülümsedi ve bu gülümseme yüzünün sert kenarlarını nefes kesici bir sanat eserine dönüştürdü. "İkimizin arasında biraz kaliteli zaman geçirmek istiyorum. Senin için sorun olur mu?"

Bir an için nutkum tutuldu.

Zalim kralın gülümsediğini daha önce hiç görmemiştim ve kutsal güneş tanrısı, yüzü bir kitle imha silahıydı.

Sırtıma bir acı yayıldı ve nefesim kesildi. Kaşlarını çattı ve gözlerini kısıtı.

"Hayır" diye fısıldadım.

Kaşlarını çattı, ellerini yumruk yaptı ve gözlerinin altındaki koyu halkalar genişler gibi oldu.

"Hayır," diye açıkladım bir başka ağır iç çekişle. "Benimle kaliteli zaman geçiremezsin, çünkü senden hâlâ nefret ediyorum."

Kaşları çatıldı ve ağzını açtı. "Ancak," diye kestim sözünü, "kaliteli zaman geçirebilirsin çünkü bu muhtemelen Malum'u kızdıracaktır."

O yokken Scorpius'un benimle düş almasına izin verirsem çok kızardı. Erimesinden kaynaklanan sıcaklığı hissedebiliyordum.

Kör şeytan üzerime gelmeye devam etti ama ellerini çözdü ve kaşlarını çattı.

Arkadaşları hakkında aşağılayıcı bir şeyler söylemek için ağzımı açtım -çünkü düşmanlarım hakkında konuşma fırsatını asla kaçırmam- ama bileğimi tuttu ve ne söyleyeceğimi unuttum.

Başka bir şey söylemeden beni yataktan çekerek küçük banyoya götürdü ve fikrimi değiştirmeme fırsat vermeden ikimizi de içeri çekti.

"Benim yapmayacağım bir şeyi yapma!" John arsızca bağırdı ve ikimiz de onu duymazdan geldik. "Yardım isterseniz bize haber verin. Katılmaktan mutluluk duyarız."

Scorpius nefesinin altından mırıldandı, "Ona sonra geleceğiz."

Tökezledim. Gerçekten de John'a kafayı takmaya başlamıştı. Kapı kapanırken Luka, "Kendi adına konuş," diye mırıldandı.

yüksek bir tıklamayla.

Birdenbire kapana kısılmıştım.

Acıyı seven kralla.

Bölüm 23

Scorpius

DUŞLAR

CORDOLIUM (NOUN): yürekten gelen keder.

11. GÜN, 12. SAAT

Arabella, "Biz duştayken yetki bende," dedi.

Çok sevimliydi. Ve
kuruntuluydu.

Alaycı bir tavırla direktiflerini beklerken kaşlarını
çattım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.
Sonra tehditkâr görünmemeye çalıştığımı hatırladım ve yüz
hatlarımı yumuşattım, duruşumu gevşettim.

Az önce acı çekiyormuş gibi nefes alış veriiş değişmişti
ve midem bulandı çünkü sadece benim yanımda olmak bile
onu incitmişti. Bunu istememiştim.

Derin derin içime çektim. Buz gibi kokusu küçük
banyoyu doldurdu. Damarlarımda saf adrenalin vardı.

Kaslarım esnedi, hislerim arttı, kendimi kollarımı
yanımda tutmaya zorladım. Parmaklar gevşedi.

Onun John'la olan mücadelesini dinlemek içimde bir
şeyleri tetiklemişti.

İkisi de çok gürültücüydü.

Çok oynak.

İkisini de istedim.

Ben Arabella ile başlardım.

Ondan soğuk bir hava yayılıyordu ve yakınlığından
dolayı tüylerim diken diken oldu.

Banyo acınacak kadar küçüktü ve duşun önünde durmak
bile göğüs göğüse olduğumuz anlamına geliyordu,
aramızda sadece birkaç santim vardı.

Dengesiz bir şekilde nefes aldı ve nefesi boynumdaki
açıkta kalan tene çarptı.

Bir inilti tuttum.

"Yani. şimdi buradayız, biz..." Arabella, bana ne
emretmek istediğinden tam olarak emin değilmiş gibi
sözünü kesti.

Alaycı bir kahkaha attım çünkü tam olarak neye ihtiyacı olduğunu biliyordum.

Ona bakılması gerekiyordu.

Bakılmaya.

Şımartılmış.

Bir fikir bulmakta zorlanırken beceriksizce "Hımm," dedi.

Yönlendirmelere açık görünmek için sahip olduğum her kontrol zerresini kullandım.

En azından bunu yapabilirdim.

Arabella'nın çocukken işkenceye maruz kaldığını öğrendiğimden beri, içimde hastalıklı bir suçluluk duygusu vardı. Mide bulantısıyla uyandım ve yatağa halsiz girdim. Günümün her saniyesine nüfuz etti.

Tıpkı benim gibi, Muhterem de kendini savunamayacak kadar gençken başkalarının elinde acı çekmişti.

Yine de ona şımarık demiştim. Zayıf. Ona eziyet ettim ve sıkıntısını arttırdım.

Aptalca davrandım.

Göğsüm pişmanlıkla ağrıyordu.

Arabella beni Koruyucusu olarak kabul edecekse, onunla bir ilişki kurmam gerekiyordu ve bu da ancak tehditkâr olmadığımı hissettirirsem gerçekleşebilirdi.

Omuzlarımı gevşetmeye zorladım ve cana yakın görünmeye çalıştım.

Dudaklarım hoş bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Corvus her zaman John'un "lanet gamzeleri ve sürekli gülümsemesiyle" ne kadar aptal olduğundan yakınırdı. Büyük olasılıkla Orion, Arabella'nın John'un şakalarını ve gülümsemesini ne kadar sevdiği hakkında yorum yapmaktan hoşlandığını söylediği için.

Siktiğimin John'u.

Yetişkin bir adamın sürekli şaka yapması ve aptalca davranmasında ilgi çekici bir şey vardı. Çok iyi biriydi.

Ama eğer Saygıdeğer'in tercih ettiği tipte bir erkekse, o zaman ben de onun için tam olarak öyle biri olurdum. Çünkü ben

iyi olmadığım, öyleymişim gibi davranamayacağım anlamına gelmiyordu.

Planım basitti. Etkili olacaktı.

Başarısızlık bir seçenek değildi.

"Neyin var senin?" Arabella endişeyle bana sordu. "Tuvaleti kullanman mı gerekiyor? Gideyim mi? Neden öyle duruyorsun?"

Kapıya doğru ilerledi.

Hayal kırıklığı artmıştı. Önüne geçtim ve çıkışını engelledim. "Ben iyiyim, taleplerini söyle," diye homurdandım, rahat tavrımı yanlış yorumlamasına sinirlenmişim.

İyi bir adam gibi davrandığımı anlamamış olabilir mi? Onun nesi vardı?

Alay etti. "Bu kadar sinirlenmene gerek yok."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama dudaklarımı kapattığımda dişlerim tıkırdadı ve derin bir nefes aldım.

Normal, iyi bir adamın yapacağı gibi sabırla beklerdim. Onun için, rol yapardım.

"Neden yüzünü öyle yapıyorsun?" diye sordu kuşkuyla, sonra fısıldadı, "Karnın mı ağrıyor? Bazen bir savaştan sonra benim de oluyor. Endişelenme, bence bu normal."

Şaşkınlıkla ona baktım.

Saçmalamaya devam etti, "Muhtemelen endişeden kaynaklanan bir ülserdir. Bir yerde okumuştum, özellikle de tarihin çalkantılarla dolu şiddetli dönemlerinde pek çok insan bu hastalığa yakalanıyormuş."

Onun anlamsız ifadelerine bir yanıt bulmaya çalışırken baş ağrım şakağımda zonkluyordu.

İyi bir adam bu durumda ne derdi?

"Miden için ilaç getirmemi ister misin?" Dudaklarımı yaklaşılabılır bir gülümsemeye doğru çekerken yavaşça sordum.

"Bana hırlamana gerek yok." Hoşnutsuz bir ses çıkardı. "Sadece söylüyordum."

Hayal kırıklığıyla çılgılık atmak istedim çünkü hırlamıyordum, lanet olasıca gülümsüyordum.

Neden farkı anlayamıyor?

Bir adım öne çıkarak, onu çevrelemek için daha büyük bedenimi kullandım.

Ayaz dilimi yaktı ve kalbim göğüs kafesimde düzensiz bir şekilde gümbürdedi. Tenim, parmaklarımı onun soğuk etine dolama ve tırnaklarımı derisine geçirme isteğiyle karıncalandı.

Onu benim olarak işaretlemem gerekiyordu.

Zevkten ağlayana kadar canını yakmak istedim.

Ona ne kadar değer verdiğimi göstermek istedim.

Onu istedim. Nokta.

Son zamanlarda her şey sıkıcı ve heyecansızdı. Dinsizler tahmin edilebilir, enfekte olanlar ise acınasıydı.

Her şey tatmin edici değildi.

Sıkıcıydı.

Karşımda duran, kendi iradesiyle üç metreküplük bir alana hapsolmuş kadın dışında her şey.

Onu duvara yaslamak için daha büyük bedenimi kullandım. "Geri çekil!" diye bağırdı aniden ve elinin yan tarafı

nefes boruma çarptı.

Şiddet patlamasına hazırlıksız yakalandığım için tökezleyerek geri çekildim.

Sırtımdan aşağı tüylerim diken diken oldu ve dokunuşunun verdiği coşkuyla titredim.

Boğazım acıyla zonkluyordu ve çok lezzetliydi.

Dudaklarımı yaladım.

Buz gibi parmaklarının dokunduğu boynumdaki deri yandı. Ellerimi bastırdım ve temas ettiği yerdeki sıcaklık farkına hayret ettim.

Eşofmanımın içinde kendimi ayarlarken, nasıl ilerleyeceğimi anlamaya çalışırken derin bir nefes aldım.

Onu duvara yapıştırıp ırzına mı geçmeliydim? Boğazıma tekrar yumruk atması için yalvarsam mı? Kanı ikimizi de kaplayana kadar ceza olarak tırnaklarımı boğazına mı geçireyim?

Çok fazla seçenek var.

Kararsızlıktan felç olmuştum, o kadar tahrik olmuştum ki mantıklı düşünemiyordum.

İçini çekti ve tekrarladı, "Yapacağımız şey bu." Duşun başlığını çevirirken bir gıcırta duyuldu, ardından su sesi geldi. "Lanet olası duşa gireceğiz."

Yutkundum.

Parmaklarımı boynuma daha sert bastırarak, bana yumruk attığında içimi sarsan mutluluk verici acıyı hatırladığımda kalçalarımı oynatmamaya çalıştım.

Sonra olmadığım biri gibi davrandığımı hatırladım.

İyi biriymişim gibi davranıyordum.

Kesin bir bilim değildi ama John'un boğaz yumruklarından tahrik olmadığından ve tırnaklarını Arabella'nın derisine geçirip onu kanatmanın fantezisini kurmadığından emindim.

Ellerimi boynumdan çekmeye zorladım ve yavaşça, "Seni duşta yıkayıp şımartacağım. Seninle ilgileneceğim."

Tamamen yalan değildi, çünkü Saygıdeğer'ime bakmak istiyordum.

Sorun şu ki, benim bakım standartlarım muhtemelen normal bir erkeğin hayal edebileceğinden çok farklıydı. Hançerler, balmumu, zevk çığlıkları ve acı inlemeleri içeriyordu.

Eşofmanımın kenarına uzandım ve çekiştirerek çıkarmaya başladım.

"Hayır." Arabella kumaşı tekrar aşağı çekti ve beni durdurdu. "Kıyafetlerini çıkarma."

Şaşkın bir şekilde talimatlarını bekledim.

Aramızda garip bir şekilde uzun bir an geçti, sanki onunla kavga etmemi bekliyordu ve emrine itaat ettiğim gerçeğiyle ne yapacağını bilmiyordu.

Yumuşakça gülümsedim ve bekledim.

Zorluk çıkarıyormuşum gibi derin bir nefes verdi. "İkimiz de duşa gireceğiz ve birbirimizle konuşacağız. Tamamen giyinik olarak."

"Bunu neden yapalım ki?"

"Çünkü duşa düşünmeyi seviyorum ve bu şekilde aramızdaki havayı temizleyebiliriz," dedi şımarıkça. "Daha önce hiç oturup birbirimizle konuştuğumuzu sanmıyorum."

"Bunu soyunmadan da yapabiliriz," diye belirttim.

Dişlerini birbirine geçirdi ve nefesi düzensiz bir şekilde kesilerek, "Ya içeri gir ve çeneni kapa ya da Malum gibi bir sapık ol ve git. Karar senin."

Sesindeki zehir karşısında kaşlarımı kaldırdım.

Kadınlar anlamsızdı ve onları asla anlayamayacaktım. Mantıkları rahatsız ediciydi. Ne yazık ki, iyi bir adam bunu belirtmezdi.

Omuz silkerek duş perdesini geri çektim ve bir adım attım.
içinde.

Haşlayıcı su hemen içimi ıslattı. ve sıcak kumaş bedenime ağır geliyordu. Hoş değildi ama kolayca görmezden gelinebilirdi.

Uzun uzuvlarımı dar küvette beceriksizce katlayarak oturdum ve daha fazla talimat bekledim.

"Ne yapıyorsun sen?" Arabella şaşkınlıkla sordu.

Dizlerimi büktüm ve dar alanda ona yer açmak için bacaklarımı olabildiğince açtım. "Söylediğin şeyi yapıyorum."

"Kesinlikle!" Sesi gerçekten rahatsız olmuş gibiydi. "Neden beni dinliyorsun?"

Ona asla itaat etmeyeceğimi ima edince gözlerimi devirdim.

Kesinlikle haklıydı.

Yine de bunu bu kadar iğrenç bir şekilde belirtmek kabalıktı. Görünüşe göre tercih ettiği iyi adam olmayı zorlaştırıyordu.

"İçeri girecek misin, girmeyecek misin?" Kafasını ısırılmamaya çalışarak yavaşça sordum.

Umursamaz bir tavır sergilemek son derece zordu çünkü boğazım hâlâ bana yumruk attığı yerden yanıyordu ve acı verici bir şekilde dikleşmişim.

Ama ben

yaptım.

Onun için.

Arabella için her şeyi yaparım.

Uzun bir sessizlik anı oldu, sonra bir nefes verdi ve küvete tırmanıp bana katılırken duş perdesinin dalgalanması.

Eşofmanım rahatsız edici bir şekilde dar gelmeye başladı.

Su püskürdü ve ikimizin üzerine sıçradı, kendini konumlandırırken bacakları benimkilere sürtünürken kokularımızı karıştırdı.

Bir iniltiyi yuttum.

İkimizin de giyinik olması önemli değildi; teninin benimkine bu kadar yakın olduğunu bilmek farkındalıkla inlememe yetiyordu.

Burnumdan yoğun bir şekilde nefes alarak sakın bir görüntü sergilemeye çalıştım. Ne yazık ki bu, onun sarhoş edici kokusunu daha fazla içime çektiğim anlamına geliyordu.

Kan güneye doğru aktı.

Başım dönüyordu.

Bu bir eziyetti. Kaderimdeki ruh eşimle küçücük bir yerde oturmayı neden kabul etmişim ki? İnsanların genelde soyunduğu bir yerde.

Aptalın tekiydim.

Sabunlu ten ve zevk iniltileri hayal gücümü doldurdu. Başımı arkaya yatırdım, gözlerimi sıkıca kapattım ve kendimi kontrol edebilmek için güneş tanrısına dua ettim.

Ayrıca, neden arkadaşlarım gitmişken ona yaklaşmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm?

Orion'u kalmaya ve Corvus'a yardım etmeye zorlamalıyım -güneş tanrısı son gittiğimde bunun çok ödüllendirici olduğunu biliyordu- ama Orion eğlenceyi kaçırmak istememişti ve ben de geride kalmayı kabul etmişim.

Kontrolüm azalıyordu.

"Yani." Başını duş duvarına çarptı. "Ne konuşmalısınız?" Kendine zarar vermemesi için ona bağırmamak için kendimi zor tuttum.

Bunu sadece ben yapmalıyım, o değil.

Acıyı nasıl eğlenceli hale getireceğini bilmiyordu. Bir öğretmene ihtiyacı vardı; bana ihtiyacı vardı.

İyi bir adamın ne hakkında konuşmak isteyeceğini düşünmeye çalışırken omuz silktim.

Uzun bir duraksamadan sonra nihayet "Nasıl hissediyorsun?" sorusunda karar kıldım.

Arabella kahkahalara boğuldu.

Kendi kendine manyak gibi kıkırdadığı sinir bozucu derecede uzun dakikalar geçti. Sonunda nefesi kesildi ve "Ben daha iyiyim. Peki ya sen?"

Daha sert bir kahkaha attı, açıkça benim şaka girişimlerle alay ediyordu.

Cezalandırılmak için yalvarıyordu.

Kükredim ve dedim ki, "Nazik olmaya çalışıyordum. Bu konuda kaba davranmana gerek yok." Ne yaptığımı fark ettiğimde yüzümü buruşturdum.

Kaslarımı gevşemeye zorlayarak özür dileyen ve tehditkâr olmayan bir görünüm sergilemeye çalıştım.

"Yüzünün nesi var?" diye sordu. "Yüz ifaden bir tuhaf."

Su üzerime dökülürken çenemi sıktım, uyarılmışlığım artmış sinirlerimi aşırı uyardı.

Bu kadar.

Oyunlarla işim bitmişti.

"Gerçekten, senin için iyi bir adam olmaya çalıştığımı göremiyor musun?" Ona ters ters bakarken tersledim. "Bir erkekte istediğin tek şey bu olduğuna göre, çabalarımı biraz daha takdir edeceğini düşünmüştüm-güneş tanrısı, daha zor olabilir miydin?"

Arabella alay etti, sonra da kinle cevap verdi: "Sana asla iyi bir adam ol demedim. Flaş haber, iyi biri olmadığını zaten biliyorum.

güzel, bu yüzden olmadığın bir şeymiş gibi davranma. Bu acınası ve açıkçası ürkütücü."

Dişlerimi birbirine geçirdim. "Bizi aptallar gibi giyinik bir şekilde duşta oturtan zavallı sensin."

"Beni dinleyen zavallı sensin." "Beni bu kadar üzdüğün için zavallı olan sensin. sana takıntılı."

"Bu hiç mantıklı değil."

"Neden bu kadar zorsun?" Bıkkınlıkla başımı salladım. "Neden her şeyi bu kadar zorlaştırmak zorundasın? Sadece zayıf ve mızımız olamaz mısın ya da bir kadın nasıl olması gerekiyorsa öyle olamaz mısın?"

"Seni cinsiyetçi pislik," dedi dişlerini sıkarak. "Neden bir erkeğin olması gerektiği gibi cesur ve şövalye ruhlu olamıyorsun?"

"Yiğitlik aptal adamlar içindir." Mızımızlanma fikrine acımasızca güldüm.

O da daha yüksek sesle güldü. "Ve zayıflık aptal kadınlar içindir."

Tartışmak için ağzımı açtım ama kapattım çünkü haklı olduğu bir nokta vardı. İkimiz de cinsiyet kalıplarına uymuyorduk.

"Peki bu bizi nereye götürüyor?" Parmaklarımı küvetin çatlak kenarında gezdirirken ve onun nefesleri arasındaki saniyeleri sayarken yavaşça sordum.

Beş saniye boyunca nefes almadı, sonra nefesi bir vınlamayla dışarı çıktı. "Beni küvette bir kışla oturmak zorunda bırakıyor." Nefesinin altında mırıldandı, "Ve neden senin eşin olmak istemediğimi merak ediyorsun."

Kaşlarımı çattım.

Ellerimi yumruk yaptım ve hayal kırıklığıyla homurdanmamaya çalıştım.

İyi davranmaya çalıştığım beş dakika içinde aramızdaki her şeyi mahvetmiştim.

Tekrar.

"Ben sadece senin Koruyucun olmak istiyorum," dedim kederle.

Nefes alış veriş kesildi ve ben de güröl güröl akan suyun içinden gelen yumuşak vınlama sesine odaklandım.

Sesi üzgün geliyordu. Onu üzüyor muydum? Kaşlarını mı çatıyordu? Güneş Tanrım, keşke Orion burada olsaydı da onun her yüz ifadesini fısıldasaydı.

Kaybolm

uş

hissettim

. Acınası.

Öfkesini kontrol edemeyen kırık kör bir adamdan başka bir şey olamıyordu. Herkes zevk için can atarken acıdan hoşlanan adam. Rahibim bile beni anlamıyordu.

Nefes alma sırası

bendeydi. Nefes

alamıyordum.

Buz gibi parmaklar elimi kavradı ve sıktı. Bu hisse odaklandım. Her molekül dokunduğumuz yere son derece uyumluydu.

"Panik yapmana gerek yok," dedi Arabella yumuşak bir sesle. "İyi bir adam olmadığını biliyorum. Olmadığın biri gibi davranmana ihtiyacım yok."

Titreyerek nefes verdim.

"Baskı yok." Elimini cesaret verici bir şekilde sıktı. "Burada sadece oturup konuşuyoruz, bu tartışmamız anlamına gelse bile, her ne kadar tartışmaktan yorulmuş olsam da. Neden bana kendinden bahsetmiyorsun?"

Elimdeki karıncalanma hissi şiddetlendi ve kolum uyuştı.

Bana gönüllü olarak dokunmasını ve her şeyi mahvetmemişim gibi davranmasını anlamaya çalışırken yaşadığım şok beni hareketsiz tuttu.

Buharı, ılık suyu ve Muhterem'in buz gibi kokusunu içime çektim.

"Zor," diye ağzımdan kaçırdım düşüncelerimi toparlayamadan. "Dünyaya kızgın, zayıf ve kör bir adam olmak."

Gözlerimin arkasındaki basınç yanıyordu ve bu kadar düşüncesizce konuştuğum için kendime lanet ettim. Ne halt ediyordum ben? O

güçlü bir Koruyucuyu hak ediyordu, kendinden şüphe eden zavallı, kırık bir adamı değil.

Sözlerimi geri almak için ağzımı açtım ama tırnakları derime battı.

"Sakin geri almaya kalkma," dedi zorla.

Çenem kapandı.

Beni sıktı, "Gerçek seni tanımak istiyorum, olman gereken aptal Koruyucuyu değil." Alay etti. "Birbirimizi tanımadıktan sonra yaşadığımız ve hayatta kaldığımız onca saçmalığın ne anlamı var?"

Ilık su aramıza püskürdü ve sesindeki melankoli karşısında kaşlarımı çattım.

"Ben de yorgunum," diye fısıldadı kederle. "Eğer sen kör, kötü adamsan, ben de kimsenin istediği gibi olamayan depresif bir sürtüğüm."

Parmaklarımı elinin etrafında kıvırdım. "Sen bir sürtük değilsin," diye fısıldadım.

"Ve sen zayıf, kör bir adam değilsin."

Tıpkı Corvus sarmaldayken ona yaptığım gibi tırnaklarımı derisine geçirdim. Gitmesine izin vermeyeceğimi anlaması için onu sıktım.

"Tam bir ikiliyiz," diye boş boş güldü. "Uçamayan melek ve göremeyen suikastçı."

"Öldürmek için görmeme gerek yok," dedim dürüstçe. "Ve sen henüz uçmayı öğrenmedin."

Nefesinin altından bir anlaşmazlık sesi çıkardı ama tartışmadı.

Sessizlik aramızda genişledi.

"Deli Fae Kraliçesi'nin altında büyümek nasıl bir şeydi?" Ağzımdan kaçırdım, sonra elini çekmeye çalışmayınca rahatlatarak iç geçirdim.

Onun iğrenç anılarını yaşamış olmama rağmen şu anki bakış açısının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmaması bana yanlış geliyordu.

Nasıl oldu da ona geçmişini hiç sormadık?

Tam cevap vermeyeceğini düşündüğüm anda fısıldadı, "Sanırım beni kırdı. Kalıcı olarak."

Kalbim göğüs kafesimde burkuldu ve bir öfke volkanı beni yuttu.

Konuşabilmem için uzun dakikalar geçti. Çok dürüst davrandığı için dedim ki, "Eskiden acıdan hoşlanmazdım. Ama şeytanlar âleminde zayıf erkekler ayıklanır. Kör şeytan diye bir şey yoktur çünkü ergenlik çağına ulaşanlar acımasız okul sistemlerinde öldürülür."

Sözlerim aramızda asılı kaldı.

Beklediğim gibi soluk soluğa kalmadı ya da sahte basmakalıp sözler söylemedi. Elimi kendi eliyle sıktı, sanki bana anladığını söylüyordu.

Ne de olsa, nasıl büyüdüğüne bakılırsa, muhtemelen öyleydi.

Ona çocukluğun ne kadar acımasız olabileceğini açıklamama gerek yoktu.

Sıkışık küvette ve kaynar suda ruhumu açığa çıkarmayı kolaylaştıran bir şey vardı.

Başka hiç kimseye, arkadaşlarıma bile söylemediğim sözleri söyledim.

"Tam olarak ne zaman olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim bir gün dayak yedikten sonra dudaklarımdaki kanı yaladığım ve acının tadını çıkardığım. Kendimi şiddeti arzularken ve onları tekrar incitmenin hayalini kurarken buldum. Ben bir canavar olarak doğmadım, canavar oldum."

Sarhoş edici buz gibi koku yoğunlaştı. Aramızda duygular dönüyordu.

"Annemden nefret ederdim ama onu asla öldürmek istemedim ve kendimi sürekli onu düşünürken buluyorum. Korkunç biriydi ama hala yaptığım şeyle nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Ne hale geldiğimi."

İçimdeki öfke yoğunlaştı ve kaşlarımı çattım.

"Yapman gerekeni yaptın," dedim sertçe. "Hayatta kaldın, tek yaptığın bu. Acımasız bir dünyada yaşamak için olman gereken kişi oldun. Bu gurur duyulacak bir şey -Utanılacak bir şey değil."

Dudaklarından su fışkırdı.

Sanki birbirimize bağılmışız gibi elimi sıktı. "O zaman bu senin için de geçerli," diye fısıldadı. "Şeytan diyarının bağınazlığına rağmen hayatta kaldın. Eğer ben kırılmadıysam, sen de kırılmadın."

Tırnaklarımı derisine daha sert geçirdim ve başımı salladım.

"Katılıyorum." Göğsümü dolduran alışılmadık duygularla başa çıkmaya çalışırken sesim kısılmıştı. Üzerimde sahip olduğu güç deliceydi ve ben onun içinde boğuluyordum. Memnuniyetle.

Ellerimizi aşağı yukarı sıktı. "Tanıştığımıza memnun oldum Scorpius."

"Aynen, Arabella." Sesim çatallaştı.

Nefesini içine çekerken nefesi kesildi ama kendi adını kullandığım için beni azarlamadı.

Göğsümdeki alışılmadık duygu üç katına çıktı ve ruhuma güneş ışığı gibi geldi.

Aramızda kırılğan bir şeyler yanıyordu.

Narin ve yeniydi. Her şeydi. Umut gibiydi.

Bölüm 24

ARAn

STEAM

ALGOPHILIA (NOUN): kişinin kendisinin ya da başkalarının acı çekmesinden hastalıklı bir zevk duyması.

11. GÜN, 20. SAAT

Scorpius ve ben dar küvette karşılıklı oturuyorduk.

Scorpius'a giyinik bir şekilde oturmasını söylediğimde alay edeceğini ve bana siktir olup gitmemi söyleyeceğini düşünmüştüm.

Sadece Koruyucu ve Saygıdeğer'i oynamak istediğini düşünmüştüm ve eğer kalırsa birkaç dakika sonra gideceğini varsaymışım. En fazla, bazı şeyleri konuşacağımızı, otuz dakika boyunca sorunlarımızın üzerinden geçeceğimizi ve sonra birbirimize hırlamaya devam edeceğimizi düşünmüştüm.

Yanılmışım.

Sekiz saat sonra hâlâ karşılıklı oturuyorduk. İkimiz de ayrılmak istemiyorduk.

Scorpius'la konuşmak şimdiye kadar yaşadığım en samimi şeylerden biriydi. İkimiz de sığamayacak kadar uzun olduğumuz için bacaklarımız birbirine değiyordu ama bu cinsel bir şey değildi.

İkimizin de sesi aşırı kullanımdan cızırıyordu.

Çenesini sıkmasından gitmeye çalışacağımdan endişelendiğini anlayabiliyordum.

Boşuna endişelenmişti.

İkimiz de o anın bitmesini istemiyorduk.

Scorpius sohbetimizdeki durgunluğu bozdu ve "Herkesin aşık olduğu renkleri asla görememek ya da anlayamamak insana bir şeyler yapıyor. Bu, manzaranın kendisinden ziyade herkesten kopuk hissetmekle ilgili. Farklı hissetmek."

Başını geriye eğdi ve kesik çenesini gösterdi.

Boynundaki göz dövmesi parlıyordu.

O Fısıldadı, "Ben her zaman keçe

BAĞLANTISI KESİLDİ başkalarından. Onların bana ve dünyaya dair algıları tarafından kapana kısıldım."

Başımı duvara yaslarken iç çektim.

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedim ağır bir duraksamadan sonra. "Açıkçası, görme eksikliği hakkında

değil, ama biliyorum

Duvarların etrafınızı sardığı hissi - herkes özgürce yaşarken görünmez parametreler sizi eziyor."

Scorpius aniden öfkelenmiş gibi kükredi.

Tavrındaki değişikliği anlayamadığım için açıklamaya devam ettim. "Diğerleri seni tanıdıklarına karar veriyor. Seni zayıf bir prenses olarak etiketliyorlar. Güçsüz bir fae. Aciz bir melek." "Bir fahişe" diye fısıldarken anılarımda kaybolmuştum.

Yumruklarını sıktı ve karanlık bir sesle şöyle dedi: "İnsanlar anlıyormuş gibi davranıyorlar ama anlamıyorlar. Kendi fikirlerini oluştururlar ve sizi yargırlar. Yapacağın hiçbir şey onların senin kim olduğuna karar vermesini değiştirmeyecek." Parmaklarını şıklattı. "Kör olan zayıftır." Tekrar şıklattı. "Zayıf olanı yok et."

Tavan boyunca uzanan küfleri inceledim ve altından damlayan ve acıyla dolu bir fae sarayını düşünmemeye çalıştım.

Ölüm Kolyesi'ni parmakladım. Göğsümün içindeki deliği doldurmaya çalışıyormuş gibi ısındı.

Konuşurken sesim çok uzaklardan geliyordu. "Ve asla değişmezler. Onlara ne kadar farklı gösterirsen göster. Asla kaçamayasın diye seni hapsederler. Bazı sınırların özgürlüğü yoktur."

"Tek yapabileceğin acı çekmek," dedi Scorpius kısık sesle. "Katlanmak."

"Ve sadece dayanma eylemi bile bir güç eylemidir," dedim.

Gözlerini kısmıştı. "Belki de onları incitmek mevcut tek özgürlüktür."

Onun bakış açısı uygundu.

Bu onu daha az acımasız yapmadı.

Ben de şöyle karşılık verdim: "Belki de sadece hayatta kalmak çözümdür. Belki de onları incitmek zorunda değilsiniz, çünkü beklentilerine karşı çıkmak için var olmak bile onları öfkeliyor. Acı çekmeme gerek yok, kendini onlardan kurtarmalısın." Özlemle başımı salladım. "Hayal, öyle tatmin edici bir hayat kurmaktır ki, cehennemin varlığını bile unutursun."

Bana sırtıttı. "Bunu annesinin kalbini yiyen kadın söylüyor."

"Onu asla öldürmek istemedim," diye fısıldadım.

"Hayatta kalmak için yapman gerekeni yaptın," dedi huysuzca. "İntikamını aldın. Etkileyici, gurur duymalısın."

"Ama bunu yapmak istememiştim. Sadie tehlikedeydi ve bir şeyler yapmalıydım çünkü onu kaybedemezdim. Onsuz bir hayat yaşayamazdım."

Scorpius'un sırtışı düştü.

Aramızda yoğun duygular titreşiyordu.

"Başkalarını öldürmemeyi tercih ederim," diye beceriksizce ağzımdan kaçırdım. "Annem bir canavardı ve ben onun gibi olmak istemiyorum. Onun yaptığı gibi terörü sürdürmek istemiyorum. Bu çok yorucu."

Scorpius'un kaşları çatıldı, gözlerinin altındaki koyu halkalar floresan ampulün altında daha mor görünüyordu.

"Senin için onları öldüreceğim," dedi, sanki hava durumundan bahsediyormuş gibi rahatça.

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Sadece ölmelerini istemediğimi söyledim." "Hayır." Çenesindeki bir kas kıpırdadı. "İstemediğini söyledin."

bir katil olmak istiyorsun. Sizi tuzağa düşürdükleri için yaşamayı hak etmiyorlar ve siz de anneniz gibi olma konusunda endişelenmeyi hak etmiyorsunuz. Çözüm basit: Onları öldüreceğim."

"Yapmasan iyi edersin," diye uyardım onu.

"Merak etme." Sırtıttı ve bu çok acımasızcaydı.

"Yaptığımda sana söylemeyeceğim."

"Bunun beni nasıl daha iyi hissettirmesi gerekiyor?"

"Çünkü senin için düşmanlarını öldürüyorum," dedi.

"Bu o kadar basit değil," diye karşı ç ı k t ı m . "Bu bir ahlak meselesi.

Bunu göremiyor musun?"

Dişlerini gösterdi. "Hiçbir şey göremiyorum."

"Har, har. Çok komik." Gözlerimi devirdim. "Cidden başka insanları öldürmenin etik ikilemini anlama yeteneğiniz yok mu? Bu seni rahatsız etmiyor mu?"

Sırtışı endişe vericiydi. "Hayır." Uzun, soluk parmakları öne uzandı ve bileğimi sardı. "Senin için korkunç şeyler yapacağımı biliyorsun, değil mi?" diye sordu yavaşça.

Yüzümü buruşturdum. "Lütfen yapma."

"Çok geç." Beni öne doğru çekti. "Bu şekilde daha sık konuşabilir miyiz?"

"Evet," dedim otomatik olarak. "Bunu gerçekten çok isterim."

I yayılmış karşısında onun Göğüs. Onuncilt oldu Benimkine kıyasla ateşliydi ve birleştiğimiz yerde buhar cızırdıyordu.

"Çok mükemmelsin," diye fısıldadı, sonra dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı.

Beni yutmaya çalışır gibi öperken tırnakları yüzümün yan tarafına battı.

Ağrı sırtımdan aşağı doğru patladı ve ben bunu görmezden geldim.

Dişleri alt dudağımı ısırды ve bakır ağzıma doldu. "Benim," dedi Scorpius.

Zevk ve acıyla yarı sersemlemiş bir halde başımı geriye çektim ve nefes nefese, "Ben kimseye ait değilim," diye karşılık verdim.

Beni küvete yasladı. Eşofmanımı yukarı itti ve tırnaklarını yan taraflarımdaki hassas deride gezdirdi.

Arzuyla titriyordum.

Başım dönüyordu. Acı başımı döndürdü. Bayılacaktım ama bitmesini istemiyordum.

Meme uçlarımı çimdikledi ve sırtım kamburlaştı. Bir kapı çarptı.

Duş perdesi yırtılarak açıldığında metal metale sürtündü ve dar banyoya zar zor sığan iki iri adam ortaya çıktı.

Kendimi Scorpius'tan ayırdım ve nefes nefese küvetin diğer tarafına yığıldım. Bergamot ve misk dudaklarımda karıncalandı.

"Tanrı aşkına burada neler oluyor?" Malum kaşlarını çatarak bize baktı. Orion geniş gözleri ve düşünceli yüz ifadesiyle onun yanında duruyordu.

"Tamamen giyinik durumdayız," dedim beceriksizce Scorpius'un kollarının üzerinden tırmanıp küvetten çıkmaya çalışırken.

Kör kral uzandı ve beni yakaladı. Hareket etmeme izin vermedi.

"Biz yokken sana dokunmasına izin vermeye cüret mi ettin?" Malum öfkeyle sordu, traşlı kafasının üzerinde alevler dans ediyordu ve bize hile yaparken yakalanmışız gibi tiksintiyle bakıyordu.

Boğuldum.

Scorpius'un sesi jilet gibi keskindi. "Onunla böyle konuşmamı sana daha önce de söylemiştim. Ya kendini kontrol et ya da defol git."

Malum döndü ve yumruğunu banyo aynasına vurdu. "Biz yokken ikinizin arasında başka ne oldu? Hiçbir şeye benzemediği kesin." Çılgınca düşündü.

Hem o hem de Orion tepeden tırnağa canlı kırmızı çizgilerle kaplıydı.

"Görünür bir yaran yok," dedim yavaşça. "Nerelerde bulundun? Kimin kanına bulandın?"

Malum sırttı ve Orion'un gözleri suçlulukla doldu. "Kimin kanı bu?" Tekrar ettim.

Malum, "Sen ve Scorpius son sekiz saattir ne yapıyordunuz?" diye karşılık verdi.

"Sevişiyorduk." Küvetten çıktım ve kralların yanından geçtim. "İğrençti ve beş kez boşaldım."

Malum, ölmek üzere olan bir inek ile çığlık atan bir keçi arasında bir ses çıkardı.

"Aslında," diye omzumun üzerinden attım. "On kere." Malum inledi.

Orion bana doğru uzandı, ben de etrafından dikkatlice dolaştım ve banyo kapısını arkamdan çarparak kapattım. Malum diğer taraftan böğürdü.

"Neden onu kışkırtıp duruyorsun?" Vegar sordu ve Zenith sanki benimle konuşmaması gerekiyormuş gibi ona ters bir bakış fırlattı.

Yerde oturmuş kart oyunu oynuyorlardı ve ikizler yataklarında uyuyorlardı.

Omuz silktim. "Çünkü o bunu hak ediyor."

İblisler cevabım kabul edilebilirmiş gibi başlarını salladılar ve "İyi iş" dediler.

Onları selamladım ve ranzama tırmandım.

Uyku beni çabucak ele geçirdi.

O gece rüyamda yakışıklı, kör bir şeytan gördüm; sesi günah gibiydi, tırnakları tenime batıyordu ve bana tecavüz ediyordu. Kulağıma fısıldadı ve benim için öldürmeye söz verdi.

Rüyamda ona teşekkür ettim.

Bölüm 25

ARAn

SAVAŞ

AMOK (ADJECTIVE): sahip olunan ile veya motive edilmiş tarafından öldürücü veya şiddetle kontrol edilemeyen bir çılgınlık.

14. GÜN, 7. SAAT

Dün gece, keşif melekleri başka bir dinsiz yerleşimin koordinatlarıyla geri dönmüşlerdi.

Bugün savaşa girdik.

Sessiz ormanda yürürken kalın parçalar halinde kar yağıyordu.

"Scorpius ve Orion'u senden çalacağım," diye fısıldadım Malum'a, sırf onu korkutmak için.

Yanımda alay etti. "Lütfen, ikimiz de biliyoruz ki onlarla olan her ilişki benim olmaya bir adım daha yaklaştığın anlamına geliyor."

"Hayal görüyorsun," diye fısıldadım onun tütün viskisi kokusunu gizlice içime çekerken.

Alnında bir damar nabız gibi atıyordu.

Eğildi ve nefesi sıcak bir şekilde kulağıma değdi. "İkizlere numara yapmayı bırak. Bu acınası bir durum, ikimiz de senin bana ait olduğunu biliyoruz."

Ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı. "Bahsettiğin kişi benim müstakbel kocam." O kadar üstten konuşuyordu ki çileden çıkıyordum.

Alevler kollarından sıçrarken vınladı. "Şunu söylemeyi kes artık," dedi karanlık bir sesle. "O unvana asla sahip olamayacaklar."

Pipomu dudaklarımın arasında yuvarladım. "Bundan emin misin?" Ben çizdim.

Çenesi sıkıştı. "Evet."

Fırtına şiddetlendiğinde titredim. "Ben olsam bahse girmezdim," diye fısıldadım. İkizler önümde yürüdüler ve koruyucu bir duvar oluşturdular. Etraflarında karanlık parıldıyordu.

Malum'un sesi kırık cam gibi pürüzlüydü. "Yapardım."

Gözlerimi ikizlerin karanlığına diktim. Başlarında bir şekil varmış gibi görünüyordu ama nesneyi seçemiyordum.

"Ne üzerine bahse girersin?" Akılsızca sordum. Malum hemen cevap verdi: "Ruhum." Yolun geri kalanını sessizlik içinde yürüdük.

Dikişlerden çözüldüm.

Savaş şiddetlendi.

Dünya siyahın ve acının tonlarına dönüştü. Duman.

Çılgınlık.

Rica

ederim.

Biz onları öldürürken kadınlar ve erkekler böğürdü.

A ayı Kaydırıcı kükredi, ve ve ses

karanlık koridorda tehditkâr bir şekilde yankılandı.

İblisler kâbuslardan yapılmış kılıçlar sallıyordu.

Melekler tavanda süzülürken ve yukarıdan saldırırken kristal kanatlar takırdadı.

Kerpetenler umutsuzca kesildi. Eller çaresizce kavradı.

Büyülü bir bıçak, tanrısal olmayan bir kabuğu kesti.

Etten kırmızı aktı.

Yeşil kan sıçramış.

Bu yerleşim yeri de bir öncekine benziyordu. Karanlık, kıvrımlı koridorlar, sahte duvarlar ve savaşların içine yayıldığı geniş odalardan oluşan bir labirentti.

Bu virüslülerin de büyülü kılıçları vardı. Çok az işe yaradı.

Onları koridorlarda avladık.

Ölüm Kolyesi göğüs kemiğimin üzerinde bir kalp atışı gibi enerjiyle çarpıyordu.

Bir vücut bana çarpınca sendeledim.

John kolumdan tuttu ve beni yaslandığımı hatırlamadığım duvardan çekti.

"Odaklan, Arabella!" Malum sertçe bağırdı. "Sakın bizi tekrar kaybetmeye cüret etme."

Uyuşuk bir şekilde savaştım.
Jinx'in sesi kafatasımın arkasında karmakarışıkta.
İkizler ön tarafımı, krallar da arka tarafımı kuşattı.
Döndüm ve ittim, uçan bir mermiden kaçtım, bıçakladım,
başını kestim, katlettim. Hepsini yaptım ve hiçbir şey
hissetmedim.

Zaman etrafımda
dönüyordu. Sessizdi.
Efor sarf etmekten göğsüm kabarmıştı. Terden
sırılsıklam olmuştum ve üzerim rahatsız edici maddelerle
kaplıydı.

Savaş sona ermişti.
"Ayakta durmak için yardıma ihtiyacın var mı?" Scorpius
sordu.

"Hayır." Sesim boğuk çıkıyordu ve ciğerlerim
kilometrelerce koşmuşum gibi ağrıyordu.

Sadie topallayarak yanıma geldi ve sırtımı sıvazladı.
Malum askerlere "İyi iş," diye seslendi. "Birlikte kalalım,
yapıdan çıkalım ve dinsizlerin kaçmadığından emin olmak
için çevredeki birliklerimizle bir araya gelelim."

Gözümü kırptım ve ranzamda yatıyordum.
Üzerimi bir buz tabakası kapladı ve hareket
edemedim. Donmuştum.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Eccedentesiast

"Canavarı alt etmek mi yoksa sessizce yutulmak mı daha iyidir?"

-Nietzsche

Bölüm 26

ARAn

CENAZELER

SEPULCHRE (NOUN): bir gömü yeri; mezar.

18. GÜN, 19. SAAT

Cenaze töreni savaş kampının ormanında gerçekleştirildi.

Büyülü bir kamera parladı.

Bir sıra cadı kenarda durmuş karanlık bir melodi mırıldanıyordu. Derilerinde rünler parlıyordu. Sessizlik yasağı geçici olarak kaldırılmıştı çünkü zamanlaması iyi ayarlanmış bir büyü bir ses sınırı yaratmıştı.

Dick, Lothaire ve pelerinli adam kenarda durmuş, ciddi yüzlerle olanları izliyorlardı.

Lyla töreni birkaç metre önümüzde gerçekleştirdi.

Askerlerin geri kalanı ayrı duruyordu.

Yakından bakıldığında, Lyla'nın derisindeki rünler diğer cadılarınkinden çok daha parlak bir ışıkla parlıyordu. Diğerleri sessiz kalırken Lyla adeta bir yıldız gibi parlıyordu. Güçle titreşiyordu.

Yüzümün sol tarafı Lothaire'in ilgisinin ağırlığı altında karıncalandı. Herkesin aksine o Lyla'nın seremoniyi gerçekleştirmesini izlemiyordu.

Kaşlarını çatarken sivri yara izi gerildi.

Bana baktı.

"İyi çalışmaya devam et," diye sessizce mırıldandı.

Ben de başımı salladım ve olduğumdan daha güçlü görünmeye çalıştım.

Cadılar daha yüksek sesle mırıldandılar, sesleri başka hiçbir yaratığın taklit edemeyeceği ürkütücü derinlikte bir oktava düştü.

Lyla ellerinin arasında bir enerji topu döndürdü. Üzerinden yayılan parıltı yoğunlaştı.

Yüksek Mahkeme yas tutmamıza yardım etmek için geri dönmüştü. En azından, son savaşla ilgili ilerleme güncellememizi verdikten sonra kampa girdiklerinde söyledikleri bahane buydu.

Başka bir kamera parlarken keskin ışık kornealarımı kör etti.

Krallıkların dört bir yanından gazetecileri de yanlarında getirmişlerdi.

Cenaze töreni bir halkla ilişkiler gösterisiydi.

Dallar donmuş rüzgârda şakırdadı.

Büyülü bir yayın taşı başımızın üzerinde havada asılı duruyordu. Dick sanki kederinden yenilmiş gibi eğildi.

Sahte gösterisi midemi bulandırdı.

Askerler umurunda değildi.

Yüksek Mahkeme sadece kendilerini önemsiyordu. İmajlarını ve halkın onları nasıl algıladığını önemsiyorlardı.

Cadılar mırıldandı. Bir kamera kapandı ve görüşümde noktalar dans etti.

Kar yumuşak bir şekilde yağıyor ve buharlaşan toprak sis yanılması yaratıyordu. Batan güneş çamların üzerine uğursuz gölgeler düşürüyordu.

Lyla kollarını salladı ve döndü. Yeşil saçları başının etrafında yükselirken yerçekimine meydan okudu ve evrenin enerjisi, diyarlardaki izleyicilere ilham vermek için bir gösteride onun etrafında tıngırdadı.

Rahatsız ediciydi.

Bir cadı tiz bir notaya bastı ve bir diğeri bariton mırıldandı.

Sesler birleşti. Başka bir kamera parladı.

Lyla ölenler için sessiz bir cenaze töreni düzenlerken elli dokuz asker ormanda arkamda duruyordu.

Elli dokuz. Kendisi ve bir dışında hiçbir şey tarafından bölünemeyen, adaletsiz bir sayı.

Bu iğrenç bir şeydi.

İkinci savaşa seksen üç askerle başlamıştık. Strateji aynıydı. Kayıpları sınırlamak için sadece en güçlüler yerleşim içinde savaşmış, geri kalan askerler ise çevreyi emniyete almıştı.

Akademi, şekil değiştiren, melek ve suikastçı lejyonları arasında hiç ölüm olmamıştı. Yirmi kişi enfekte yerleşime girmiş ve yirmi kişi de çıkmıştı.

Arka girişten düzinelerce dinsizin akın edip dağlara doğru kaçmaya çalıştığından habersizdik.

Üç leviathan ve bir şeytan ölmüştü ve her bir lejyondan geriye sadece bir kişi kalmıştı. Her iki adam da teselli edilemez durumdaydı. Sadece onlar değildi.

On dokuz asker daha çevreyi tutarken ölmüştü.

Hayatlarını vermişler ve dinsizlerin dağlarda kaybolmasını başarıyla engellemişlerdi. Bu küçük bir teselliydi.

Yüz kişiyle başlamıştık. İki savaştan sonra kırk bir ölü ve iki tane daha kalmıştı; mahvolduğumuzu anlamak için matematikçi olmaya gerek yoktu.

Evet.

Çok.

Ölü.

Önümde, Lyla'nın koyu teninde rünler parlıyordu, ellerini başının üzerine kaldırmış, avuçlarını birleştirmiş, evrende akan sonsuz enerjinin el hareketini yapıyordu. Bu kadim bir ölüm işaretiydi, bir ruhun bedenın üzerinden kalkıp güneş tanrısının vadisine yükselişini simgeliyordu.

Askerler beni izlerken gözlerin ağırlığı ensemdede diken diken oldu.

Diğerlerinden ayrı duruyordum.

Yüksek Mahkeme, moralleri yükseltmek ve liderlik sergilemek için törene katılmamı talep etmişti.

Talepleri bir emir şeklinde gelmişti.

Dick strateji odasında beni bir kenara çekmiş ve diyarlar arasında bir umut sembolü olduğumu söylemişti.

Görünüşe göre, fae kraliçesinin hem fae hem de melek yeteneklerini ortaya koyduğu yaygın olarak biliniyor ve kabul ediliyordu. Onun gücü efsanelere konu olmuştu.

Sorun onun var olmamasıydı. Hepsi bir oyundu.

Görünüşe göre manşetler, Fae kraliçesinin canavar diyarından gelen güçlü bir şekil değiştirenle en iyi arkadaş olmasına bayılıyordu.

Dick daha önce beni bir kenara çekti ve diyarları daha önce hiç kimsenin yapmadığı şekilde birleştirdiğini söyledi.

Şimdi karlı ormanda, Lyla kollarını öne doğru uzattı, böylece birbirine bastırılmış avuç içleri doğrudan kalbime yöneldi ve ölümlerin enerjisi ruhuma yöneldi.

Cadı bana baktı.

Dumanı tüten toprağa baktım.

Ellerini birbirinden ayırdı ve avuç içlerini çevirdi.

Göğsümün içinde bir şey çekiştirdi ve genişledi, sonra içimden sızıyormuşum gibi cızırdayarak hiçliğe karıştı.

Lyla'nın gözleri büyüdü ve benden bir adım uzaklaştı. Kaderin kendisi bana bir soru soracakmış gibi ağzını açtı ama dudaklarından hiçbir ses çıkmadı. Bunun yerine parlayan kollarını iki yanına indirdi ve kıpırdamadan durdu.

Dick'e baktı ve sonra tekrar bana döndü, sanki bana bir şey söylemek istiyordu ama o orada olduğu için söyleyemiyordu.

Yüz ifadesi dehşete kapılmıştı. Parmaklarımdan buz damladı.

Sonunda tören sona erdi. Dick, Lothaire, pelerinli adam, Lyla, diğer cadılar ve gazeteci ortadan kaybolurken bir RJE cihazı dönmeye başladı.

Dallar hışırdadı.

Uğultunun ardından ürkütücü bir sessizlik oldu. Kar yağışı arttı ve gökyüzü karardı.

Diyarın hava durumu tahmin edilemezdi ve kar fırtınaları hiçbir uyarıda bulunmadan gelirdi.

Dişlerim takırdadı.

Askerler cenaze töreninin bittiğini anladılar ve aceleyle kışlarına geri döndüler. Kimse fırtınada oylanmak istemiyordu.

Birdenbire, ölümün tanıdık varlığının yükselen çamların gölgesinde kaldığını hissettim. Hâlâ bana musallat oluyordu.

Ben çocukken ortaya çıkmıştı. Dünya grinin tonlarına bürünmüştü ve ben doğal olmayan bir ürperti ve ruhumda bir boşlukla uyanmıştım.

Ölüm beni takip etti.

"Felaket tellallığı yapıyorsun. Seni boş hissettiren şey ölüm değil." Jinx'in sesi kafamın içinde yüksek ve netti.

Şaşkınlıktan tökezledim ve kendimi zorlukla dik tuttum. Kırpıklarımde kar birikmişti ve ormanın etrafına bakarken buz gibi rüzgârdan gözlerim yanıyordu. Jax, Jinx'i sırtında taşıyarak benden uzaktaki patikadan aşağı doğru yürüyordu.

Kar fırtınası şiddetlendi.

"O zaman bana böyle hissettiren ne?" Yorgun bir şekilde sordum.

Sessizlik.

"Derin bir nefes alın." Scorpius gölgelerin arasından bir adım öne çıktı. "Kapana kısılmış gibi hissediyor olabilirsin ama değilsin. Söz veriyorum."

"Nereden biliyorsun?" Ben sordum.

Elini uzattı. "Çünkü artık yalnız değilsin."

İleri uzandım ve can simidini aldım. Nasırlı parmaklar beni yere indirdi.

Uyuşukluk azaldı.

Karlı patikada birlikte yürürken kör krala "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Ne zaman istersen, Aran."

Bölüm 27

ARAn

ALİŞVERİŞ NGİ

BETİSE (NOUN): bir aptallık veya ahmaklık eylemi.

20. GÜN, 7. SAAT

Cenazeden beri uyumamıştım ve yorgunluk beni gergin bir adrenalin karmaşasına dönüştürmüştü.

Kafeteryada yere yığılmış, yüzüm dolu tabağımın birkaç santim üzerinde dururken, nefesim buz gibi bir puf olarak çıktı.

Yemeğim dondu.

Uyku yoksunluğu çekiyordum.

"Meyvemden bir ısırık al," dedi John, donmamış bir mangoyu bana doğru iterken ve sırtımı rahatlatıcı bir şekilde ovarken.

"Teşekkürler," dedim elinden alırken.

Luka'nın parmakları uzun buklelerime dolandı ve sandalyesini daha da yaklaştırarak bacaklarımızı birbirine bastırdı. Yorum yapmadı, sadece canını kurtarmak için tutunuyormuş gibi saçlarımı daha fazla tuttu.

Malum masanın üzerinden bana ters ters baktı.

Eğildim ve John'un yanaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum. "Tekrar teşekkürler," diye fısıldadım. "Bana göz kulak olduğun için."

O da şefkatle gülümsedi ve "Elbette. Bana teşekkür etmeni gerektirmez."

Masaya geri döndüm ve doğal olarak Malum yanıyordu.

Kızıl alevler geniş bronz omuzlarında dans ediyordu.

Öne doğru eğildim ve sıcaklığın tadını çıkardım.

Scorpius dilini dudaklarında gezdirdi ve Orion gözlerini kırpmadan bana baktı. Luka'nın parmakları daha fazla bukleye dolandı ve John yanağıma yumuşak bir öpücük daha kondurdu.

Malum'a gülümsedim.

İkizlerin bana dokunduğu yere dik dik bakarken gözleri parladı.

"Yüzünde çorba var." Donmuş kaşığımı ona doğrulttum.

Kaşlarını çattı ve yanağını sildi.

"Yakaladım seni," diye kıkırdadım.

Yüz ifadesi tarifsiz bir acı vaat ediyordu. Gülümsedim ve mangomu yedim. Sanki kan davası güdüyormuş gibi bıçağını etine sapladı.

"Neden bu kadar telaşlısın?" Sahte bir masumiyetle sordum.

Bıçağı elinde şakladı. "Bugünlerde herkesin seni öpmesine izin veriyor gibisin."

Sustum. "Bana fahişe mi diyorsun?"

"Tabii ki hayır," dedi. "Sadece bir gözlem yapıyorum."

"Yapma o zaman," dedim sahte bir gülümsemeye.

"Erkekler

görülür, duyulmaz. Bunu unutmayın."

Kobalt buz masanın üzerinden sürünerek ona doğru geldi ve tabağını kapladı. Alevli yumruğunu buzun üzerine indirdi ve buz bir cızırtıyla eridi.

"Bunu aklımda tutacağım," dedi Malum karanlık bir sesle.

Falsetto bir tatlılıkla cevap verdim, "Yaptığından emin ol."

"Oh, yapacağım."

"Güzel."

"Mükemm

el."

"Muhteşem."

"Muazzam."

"Olağanüstü."

Malum hiçbir şey söylemedi ve ben de iki elimle onu tersledim. "Ben kazandım, bunu yala."

Alevler havaya yükseldi ve masadaki sıcaklık arttı.

"Ne var oluyor doğru Şimdi mi?" John sordu kafa karışıklığıyla.

Scorpius, "Dürüst olmak gerekirse, bilmek istemiyorum," diye yanıtladı. John kıkırdadı. "Bu ikimiz için de geçerli."

"Bana mı gülüyorsun?" Scorpius'un ifadesi öfkeyle çarpıldı.

"Ne?" John etrafına bakındı. "Neden böyle düşündün ki?"

Scorpius masayı tokatladı ve tabaklar tıkırdadı. "Soruya cevap ver!"

John sandalyesinde sıçradı. "Um, ben-ben-"

"Sadece seninle dalga geçiyorum." Scorpius sırttı ve kollarını başının arkasında kavuşturarak sandalyesinde arkasına yaslandı.

John destek için bana baktı.

Omuz silerken "Erkekler," diye mırıldandım. O da kaşlarını çattı.

Masanın karşısında Malum arızalı bir alev makinesi gibi yanmaya devam ediyordu. Orion, Luka'yla acı dolu bir bakış paylaştı ve John, Scorpius'un etkileyici bir şekilde şekillendirilmiş kollarını dikkatle inceledi.

Birdenbire masadaki en normal insan ben oldum.

Suyumdan bir yudum almaya gittim ama yüzüme bir buz parçası çarptı. Oops.

Tamam, belki hepimizin tuhaflıkları vardı.

"Hazır mısın?" Sadie odanın öbür ucundan bağırdı ve ben de havadaki tüm testosteronun dikkatimi dağıtmasını memnuniyetle karşıladım.

Arkadaşlarının hâlâ yemek yediği masaya doğru yürüdü.

Gözlerimi ona diktim. "Sen neden bahsediyorsun?"

Kalan askerler kapıdan dışarı süzüldü ve kafeterya çoğunlukla boştu.

Sadie kafamın arkasına vurdu. Sertçe.

"Hey, bu ne içindi?" Büyük ihtimalle sarsılmış olan başımın arkasını ovuşturdum. Kesinlikle kedi gücünü kullanmıştı, çünkü bir sandalyeyle dövülmüş gibi hissettim.

En iyi arkadaşıma ters ters bakmak için arkamı döndüm. Sadie sırttı. "Sadece sana vurmak istedim."

Memesine yumruk atmaya çalıştım ama kaçtı.

Kaşlarını aşağı yukarı salladı. "Pekâlâ, benim güzel, mükemmel güneş ışığım." Ellerini birbirine vurdu. "En iyi arkadaşın olarak, seninle

aklını dağıtmak için alışveriş-" Bir isim ararken elini gelişigüzel havada salladı, sonra "-şeyler" de karar kıldı.

"Sen onun en iyi arkadaşı değilsin," dedi John.

Malum daha da ateşlendi. "O senin hiçbir şeyin değil," dedi sertçe. "O benim."

"Bizim," diye düzeltti Scorpius ve Orion başıyla onayladı. Luka'nın parmakları buklelerime daha da dolandı.

Sadie ve ben birbirimize bakarken adamları görmezden geldik.

Dudaklarıma bir gülümseme yayıldı, "Bu şimdiye kadar söylediğin en akıllıca şey."

"Ayrıca, tırnaklarımızı yaptırabilir miyiz?" Sadie sordu.

"Belli ki." Daha geniş gülümsedim. "Her zaman söylediğim gibi, bana sağlıklı tırnak etleri verin ya da ölümü verin."

Ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Bunu her zaman söyledin. Bu özelliğine gerçekten saygı duyuyorum."

Birbirimize beşlik çakmıştık.

Kobra yanımıza sokuldu ve "Alışveriş merkezine ne zaman gidiyoruz?" diye sordu.

Sadie kaşlarını çatarak ona baktı. "Birlikte alışveriş yapmanın eğlenceli olduğunu mu sanıyorsun? En son gittiğimizde bir silah mağazasında altı saat geçirdin ve tek bir kıyafete bile bakmayı reddettin - sonra da sana indirim yapmadığı için mağaza görevlisini vurdun."

Kobra'nın gözleri parladı. "Yanlış. Silahı yüzde doksan indirimle aldım."

Sadie, "Çünkü adamı özel bölgesinden vurdunuz," diye itiraz etti.

"Davranışları seni şaşırttı mı?" Kobra'nın siyah eşofmanına baktım ve ürperdim. "Nasıl giyindiğine bir bakın. Rahatsız edici."

"Benim tişörtümün ne alakası var?" Kobra kendine baktı. "Aynı kıyafetleri giyiyoruz."

Tırnaklarımı inceledim. "Seninle benim aramda büyük bir fark var. Bu paçavraları kendi isteğimle giymiyorum. Ayrıca, ben

Bu zamanı, her zaman iğrenç giyindiğini düşündüğümünden bahsetmek için kullanmak istiyorum."

Neyse ki Jax oraya doğru yürüyordu çünkü bana doğru hamle yapan Cobra'yı yakaladı.

"Mükemmel." Sadie küçük bir dans yaptı. "RJE cihazını kullanıma hazır hale getirdim bile. Daha önce sevdiğimiz canavar diyarı dükkânlarına gidebiliriz. Bu fikri bana daha önce veren Mitch'ti, o yüzden herkes için sorun yok."

"Gerçekten mi?" Neler olduğunu anlamakta zorlandım. "Mitch alışverişe mi gitmek istedi? Ve sana mı söyledi?"

Alternatif bir boyuta girdim.

Sadie beyaz saçlarıyla oynadı ve "Teknik olarak Mitch alışverişe gitmek isteyeceğinizi söyledi. Ama kendi fikri olduğunu söylemeden konuyu gruba açmamı istedi."

Mitch elindeki fincanı masaya vururken, "Benim adım Mitch değil," dedi.

Xerxes, Ascher'la birlikte yürürken, "Sakın ona sesini yükseltmeye kalkma," dedi. Bıçaklarını çekti ve kralların liderine ölüm bakışları fırlattı.

"Hadi gidelim. Ayakkabı denerken krallar ve ataerkillik hakkında konuşabiliriz." Sadie kolumu tuttu ve beni yerimden kaldırmaya çalıştı.

Anahtar kelime "denenmiş".

Ondan en az elli kilo daha kaslıydım ve bu kadar zayıf olması açıkçası rahatsız ediciydi. Ona tekrar daha fazla sınav çektirmek için aklıma bir not aldım.

"Seninle gelmemizi ister misin?" Luka teklif etti, sonra öksürük krizine girdi.

Gözlerinin altında Scorpius'unakilere rakip koyu halkalar olduğunu fark ettiğimde irkildim. Uykusuz geceler boyunca benimle konuşuyordu, bu da onun da aşırı uykusuz olduğu anlamına geliyordu.

Suçluluk duygusu midemi kemiriyordu.

"Hayır, alışverişe gidersem ikinizin de uyuması gerek. Sizi günlerdir ayakta tutuyorum. Bunu dinlenmek için bir şans olarak kullanın-

Lütfen." Luka'nın alnındaki düzensiz bukleleri ittim ve yanağına nazik bir öpücük kondurdum.

Malum vahşi bir hayvan gibi hırladı.

Luka aklımı okumaya çalışır gibi bana baktı, sonra başını salladı. "Seni özleyeceğim," diye fısıldadı.

Ona utangaç bir gülümseme verdim. "Aynen."

Malum öğürür gibi bir ses çıkardı ve Orion ona vurdu.

John sırtımı rahatlatıcı daireler çizerek ovmaya devam ederken isteksizce, "Tartıştım ama açıkçası ayaklarımın üzerinde duracak halim yok," dedi. Saçlarımı yana doğru çekti ve enseme bir öpücük kondurdu. "Döndüğünde tüm detayları öğrenmek istiyorum."

Onun kucağında eridim. "Elbette," diye söz verdim.

"Yaşasın, hadi yapalım şunu!" Sadie yan tarafıma yumruk attı. Nefes almakta zorlandım.

Masanın karşısında Jinx şeytan işareti yaptı.

RJE'leşirken ona bir öpücük gönderdim.

Tırnak teknisyeni Malum'a, "Bilesiniz diye söylüyorum efendim, çoğu erkeğe şeffaf bir kat parlatıcı sürülür," dedi. Göz kırptı ve onun kişisel alanına doğru eğildi.

"Umurumda değil," dedi huysuzca bana bakarken. "Ben 'Kader Geceleri' adlı şişeyi istiyorum." Neredeyse bir saattir aradığı lacivert şişeyi havaya kaldırdı. "Arabella'nın gözlerinin renginde."

Kadın nefes nefese bir ses çıkardı. "Çok sadıksın. Ne şanslı bir kadınsın." Kirpiklerini adama doğru kırpıştırdı.

"Beni utandırıyorsun," diye bağırdım odanın öbür ucundan ona.

Hınzırca sırttı, sonra beşimizin oturduğu büyülü masaj koltuğuna geri yerleşti. Hepimiz aynı anda manikür-pedikür yaptırıyorduk.

Ben, Sadie, Malum, Orion ve Scorpius.

Sadie'nin arkadaşları silahlara bakmaya gitmişlerdi ve ben de kralları onlarla gitmeleri için cesaretlendirmiştim, çünkü sadece birinin benimle kalması gerekiyordu, ama hepsi gitmeyi reddetti.

Bu yüzden hem kadın hem de erkek tırnak teknisyenleri şu anda şeytanların üzerinde cıvı cıvı dolaşıyordu. Her şeytan için iki kişi bacaklarına masaj yaparken, bir diğeri de tırnaklarını yapıyordu.

Bu arada, Sadie ve benim sadece birer çalışanımız vardı.

Görünüşe göre, Biz vardı değil
etkileyici yeterli için
yaltaklanmak. Hayal kırıklığı.

Şekil değiştirenlerin daha önce iki metre boyunda yanan bir adam görmediklerini mi sanıyorsunuz?

Erkek teknisyen Scorpius'un pazusunu tuttu ve gücünü kontrol ediyormuş gibi sıktı. Kör şeytan kaşlarını çattı ve bunun manikür-pedikürün normal bir parçası olup olmadığını anlamaya çalışır gibi kaşlarını çattı.

Homurdandım ve sandalyeme geri yaslandım.

Kadın ayağımdaki kalın nasırlara saldırırken gözlerimi kapatıp yüzümü buruşturdum. Nefesinin altında iğrenç kabarcıklar hakkında mırıldanıyor ve vahşi bir hayvanmışım gibi ayağıma fırçayla vuruyordu.

Bana vurmayı bırakmasını istemeyi düşündüm ama cesaret edemedim.

"Ne yaptırıyorsun?" Ayak parmaklarımın arasında gerçekleşen işkenceden dikkatimi dağıtmaya çalışırken Sadie'ye sordum.

"Sade ve şık bir şey." "Akıllıca bir seçim," dedim.

Bir saat sonra, parlak ve kısa siyah tırnaklarıma hayranlıkla baktım.

Savaş için mükemmellerdi.

"Ne yap sen ne düşünüyorsun?" Sadie El salladı. dört inç uzunluğunda elmas taklidi kaplı akrilik tırnakları havada uçurdu.

"Şirin," dedim. "İyi ki bir savaşta çarpışmıyoruz."

Gözlerini kısmıştı. "İğneleyici olup olmadığını anlayamıyorum."

"Bunu bir düşün." Başını okşadım ve erkeklerin oturduğu yere doğru yürüdüm.

"Bekle, Aran!" Sadie arkamdan seslendi. "Ayakkabı bağcıklarını tırnaklarımla bağlayamıyorum."

Onu görmezden geldim ve üçü de bir saat sonra hâlâ bacaklarına masaj yaptırmakta olan krallara baktım. Sadie ve ben bizimkini on beş dakikalığına almıştık.

"Gerçekten mi?" Malum'un ayakları olan vahşete bakarken bıkkınlıkla sordum. "Birincisi, ayak parmakların neden bu kadar acayip büyük? İkincisi, bunu sana ne yaptırdı?"

Erkek memnuniyeti sızdırıyordu.

Ayak parmaklarına bakarken arkamda bir kadın ciyakladı ve sonra sandalyesinden düşmüş gibi bir gümbürtü duyuldu.

Göz kırpmaya cüret etti.

Sabır için dua ettim.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu huysuzca.

Ayak tırnaklarının sekizine kendi isteğiyle "Arabella" yazdıran adama baktım. Koyu mavi cılanın üstünde beyaz harfler vardı. Serçe parmaklarında da kar taneleri vardı.

"Bu sapıkça ve ürkütücü," dedim sonunda.

Ayaklarına hayranlıkla baktı. "Ben beğendim."

Bıkkınlıkla diğer krallara döndüm. Orion parlak siyah tırnaklarını oynatırken sırtarak, "Hepimiz eşleşiyoruz," diye fısıldadı.

Scorpius tersledi, "Benimki iyi görünüyor mu? Biri bana söylesin." Sesi hırçındı ama parmaklarını bilinçli bir şekilde kıvırdı, sanki kendi gözleriyle göremediği için utanıyormuş gibiydi.

"İyi görünüyorlar," diye Orion ve ben aynı anda ona güvence verdik.

"Teşekkürler." Rahatlayarak iç çekti.

Eğildim ve kolunu okşadım. "Cidden, harika görünüyorlar. Siyahı sende gerçekten çok seviyorum. Bence bu senin rengin."

Homurdandı ve ellerini uyumlu saçlarında gezdirdi. Küçük bir gülümseme dudaklarının kenarlarını kıvırdı.

"Başlarken senin isim oldu daha fazla etkileyici," Malum kendinden emin bir şekilde açıkladı.

Herkes onu görmezden geldi.

Birkaç dakika sonra - tırnak teknisyenime cömertçe bahşış verdikten ve harika hizmeti için tekrar teşekkür ettikten, Sadie'nin ayakkabı bağcıklarını onun için bağladıktan ve yapamadığı için at kuyruğunu yeniden yaptıktan sonra - salondan ayrıldık.

Bir kadın arkamızdan "Bekleyin," diye seslendi ve alışveriş merkezinin ortasında durduk.

Güzelce kızardı ve Malum'a bir kâğıt uzattı, sonra dönüp salona geri koştu.

Beşimiz de kızığın etrafında toplandık.

Bir kalbin içinde yanan bir çubuk figürünün çizimiydi. Resmin altında büyük bir el yazısıyla bir ev adresi yazıyordu ve "İstediğin zaman beni ziyaret et" diyordu.

İşaret ettim. "İki farklı yöne bakan gözleri nasıl çizdiğini beğendim. Senin manik enerjini gerçekten yakalamış."

"Bunun için o kadar gerçek ki," dedi Sadie.

Malum kaşlarını çatı. "Bunun bir hata olduğuna eminim."

"Bilmiyorum," diye fısıldadı Orion. "Bana oldukça doğru görünüyor."

Scorpius güldü.

Sadie beni kendi seviyesine çekti ve kulağıma hırladı, "Eğer giderse, onu senin için öldürebilirim. Bunu temiz yapabilirim. Kanıt yok. Kolay - sadece on dört küçük ödeme, yüzde yirmi faize tabi."

Gözlerimi devirdim ve ondan uzaklaştım.

"Eğer birini öldürecek olsaydım, bunu kendim yapardım," dedim. "Ayrıca, bunu bedavaya yapmayacağına inanamıyorum. En iyi arkadaş olmamız gerekiyordu."

Alay etti ve gülünç tırnaklarına üfledi. "Lütfen, bir şekilde hayatımı kazanmak zorundayım."

Onun maskaralıklarına gözlerimi devirdim.

Bir yanma sesi geldi ve birbirimizden uzaklaştık.

Kâğıt Malum'un parmakları arasında alevler içinde kaldı ve bir şey kanıtlamış gibi bana sırtıttı.

"Lanet olsun," diye küfretti Sadie. "İşte benim işim de gidiyor."

"İptal edildin," dedim ona, sonra Malum'a döndüm. "Ve sen hala affedilmedin."

Dişlerini gösterdi, lacivert tırnakları ateşle dans ediyordu. "Ama olacağım ve sonra sen benim olacaksın."

Scorpius Malum'u ensesinden kavrarken, "Bizim," diye düzeltti. "O bizim olacak."

"Bizim," diye fısıldadı Orion

onaylayarak. Sadie başını salladı. "O

bizim özel Aran'ımız." Adamlar ona

kaşlarını çattı.

Uzaklaştım.

Bölüm 28

ARAn

DAHA FAZLA ALIŞVERİŞ NGİ

ANHEDONİ (NOUN): normalde zevk veren eylemlerden zevk alamama ile karakterize psikolojik bir durum.

20. GÜN, 9. SAAT

Krallar dar soyunma odasının kumaş perdelerinden içeri süzülürken, "Buraya giremezsiniz," diye tısladım.

Yarı çıplaktım, üzerimde sadece sütyenim ve denediğim mini etek vardı.

Gümüş gözler çelik gibi sertleşti. "Bunu toplum içinde giymene asla izin yok." Malum gözlerini vücudumda gezdirdi, sanki bakışlarıyla beni yiyip bitiriyordu.

Kalp atış hızım arttı.

Ellerimi kalçalarımaya koydum ve öfkeyle fısıldadım, "Defol. Bu son derece uygunsuz."

Scorpius öne doğru süzüldü ve iki eliyle belimi kavradı. "Şşşt," diye fısıldadı. "Bırak hissedeyim." Ellerini karın kaslarımın üzerinde yukarı doğru sürükledi.

İşler kızışıyordu.

Sırtıma bir acı yayıldı ve bir iniltiyi yuttum.

Onu uzaklaştırmak istedim.

Yerimde durmak istemiştim.

Scorpius'un uzun, zarif parmakları acımasızca göğsüme doğru ilerledi. Sütyenimi yukarı itti ve elleriyle göğsümü kavrarken sert bir ses çıkardı.

Dizlerim birbirine çarptı ve başım zevkten döndü.

Orion yaklaştı.

Malum da öyle.

Üç kral beni buzla kaplı aynanın karşısında sıkıştırdı.

Titredim.

Orion ağızıma sert bir öpücük kondururken Scorpius meme uçlarımı kopardı.

I boğuldu içinde Viski, Tütün, çikolata kaplı ahududu, bergamot ve misk.

Sarhoş ediciydiler.

"Don't olmak soğuk," Malum fısıldadı olarak
o alevli ellerini vücudumda nazikçe gezdirdi.

"Seni yakaladım."

Üç adam beni yiyip bitirdi.

Bunaltıcıydı.

Aşırı uyarıcı.

Acı ve zevk imkansız yüksekliklere yükseldi.

Scorpius, "Sadece tadına bakmam gerek," diye
mırıldandı, sonra öne doğru eğildi ve meme ucumu ağzına
aldı. Dişlerini hassas etime geçirirken, Orion'un ağzı açık
öpücüklerine inledim.

Malum parmaklarını buklelerime doladı ve başımı geriye
doğru çekerek omurgamı dikleştirdi.

Orion öpücüğü kesmedi; dudakları yumuşak, dili ise
acımasızdı.

Adamlar bana tapınırken ben de körü körüne elimi
uzattım.

Ellerim Malum'un sertliğini kavradı ve onu eşofmanının
üzerinden okşadım. Elimi zorlukla etrafına dolayabildim.
Sıcaklığı kumaşı yakıyordu ve ben sıktım.

Scorpius göğsümü okşadı.

Malum kulağımın kabuğuna doğru fısıldadı, "Aferin
kızıma." Hassas etimi ısırdı ve "Beni daha sert okşa" diye
emretti.

Görüşüm zevkle çarpıldı ve her şey baş döndürücü hale
geldi.

Göğsümde alışılmadık bir sıcaklık yayıldı.

Tenim karıncalandı.

İnsanlar soyunma odasına girerken yakınlardan sesler
geliyordu ve Malum kulağıma fısıldadı, "Sessiz olsan iyi
olur, yoksa başımızı belaya sokacaksın."

"İçeride yardıma ihtiyacınız var mı?" diye seslendi bir
kadın görevli perdemin dışından.

Malum fısıldadı, "Ona cevap versen iyi olur."

Orion beni öpmeyi bıraktı ve elleri kalçamda gezinerek
külotumu yana doğru itti.

Scorpius meme ucumu emerken Orion klitorisimi okşadı.

"Cevap ver," diye emretti Malum.

"Hayır," diye kekeledim nefes nefese. "Ben iyiyim."

"Tamam, yardıma ihtiyacın olursa haber ver," diye seslendi kadın uzaklaşırken. Scorpius daha sert emdi ve Orion elini ağzımın üzerine koydu.

Parmaklarına karşı inledim.

Scorpius geri çekildi ve arkadaşlarının vücuduma erişebilmesi için yana doğru hareket etti.

Malum'un sertliği elime karşı sarsıldı ve sonra eşofmanını aşağı çekmek için çekildi. Orion bir elini ağzımın üzerinde tutup diğer eliyle Malum'un etkileyici aletini tutarken göz bebekleri büyümüştü. Onu bana doğru yönlendirdi.

Malum amımı avuçladı ve beni iyice araladı. "Kahretsin, damlatıyorsun." Sesi bir oktav daha derindi.

Orion, Malum'un müstehcen aletinin başını alaycı bir şekilde ateşimin içinde sürükledi.

Yavaşça.

Nasıl nefes alacağımı unuttum.

Güneş Tanrım, onu içimde istiyordum.

Zevkim yeni zirvelere ulaşırken, omurgamdan aşağıya doğru yayılan acı dayanılmaz hale geldi.

Acı netlik getirdi. Krallarla yakınlaşmanın ruh bağıını tamamlayacağını hatırladım. Ömür boyu çiftleşecektik.

Bu şekilde değil.

Dizlerimin bağı çözüldü ve adamları ittim. "Lütfen durun," diye yalvarırken yüzümü buruşturdum ve onları ittim.

Krallar hemen sendeleyerek geri çekildiler.

"Sen iyi misin?" Orion endişeyle fısıldadı. Malum'un gümüş rengi gözleri geniş ve telaşlıydı. Scorpius endişeyle yüzünü buruşturdu.

"Ben iyiyim." Eteğimi düzelttim ve nefes almaya çalıştım.

"Bağlanmak istemiyorum, bu şekilde değil... bir

soyunma odası."

Malum ensesini ovuştururken kızardı. "Yaptığımız şey bu değildi."

Kaşlarımı ona doğru kaldırdım ve göğüslerimi sütyenime geri sokarken şık görünmeye çalıştım. "O zaman ne yapıyordun?"

Kemerinin altına bakmamaya çalıştım.

"Sadece seninle biraz yalnız kalmak istedik," diye fısıldadı Orion. "Üçümüzün de boş zamanlarımızda bir arada olduğu nadir oluyor."

Kendimi kontrol etmeye çalışırken "Bir dakika," diye fısıldadım.

Telaşlanmıştım.

Scorpius, Orion'un pantolonunun içine uzanıp aletini onun için ayarlarken, "İşler beklenmedik bir şekilde kızıştı," diye kabul etti.

Sessiz kral kalçalarını salladı ve kabaca inledi.

Scorpius dudaklarını yaladı ve çekilip parmaklarındaki prekumu yalamadan önce onu pompaladı.

Malum kendini yumruklarken, "Kahretsin, yapma bunu," diye inledi. "Siz üçünüz benim ölümüm olacaksınız."

İç yanağımı ısırdım ve bakışlarımı darmadağınık krallardan ayırdım. İnanılmaz derecede cezbediciydiler ama omurgamdan aşağıya doğru akan acı bir kova soğuk su gibiydi.

"Bu konuşmayı daha sonra tekrar yapabiliriz." Adamları ittim.

Bir tuğla duvarı itmek gibiydi.

"Çık dışarı," diye tısladım. "Başımın belaya girmesini istemiyorum."

Neredeyse yaptığımız şeyi hatırlayınca midem sıkıştı ve uyarılmaktan bayılacak gibi oldum.

Malum etkilenmemiş görünüyordu. "Eğer biri size sorun çıkarırsa, onu öldürürüz. Bunun için endişelenmeyin."

"Çık dışarı!" Onu tüm gücümle ittim.

"Gidiyoruz, sakın ol," dedi kıyafetlerini düzeltirken ve bir elini tıraşlı kafasında gezdirirken.

Yalnız kaldığımda duvara yaslanıp gözlerimi kapattım ve hâlâ omurgamda hissedilen acıyı dindirmeye çalıştım.

Gerindim ve koşmaya başladım.

Sonunda gitmek için cesaretimi topladım.

Adamları birkaç dakika sonra mağazada gezinirken buldum.

Onları gördüğümde yüzüm kızardı.

Az önce neredeyse ne yaptığımıza inanamıyordum.

"İyi misin tatlım?" Orion dudak büktü, kirpikleri endişeyle dalgalanıyordu. "Sana su getirmemizi ister misin?"

Mağazanın her yerinde yumuşak bir melodi çaldı.

"Ben iyiyim," dedim hissetmediğim bir güvenle ve ona güven verici bir şekilde gülümsedim.

O da bana yumuşak bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Gümüş gözleri öfkeyle kısıldı ve Malum bu güzel anı mahvetti. "Belli ki iyi değilsin. Beş saniye önce bir çeşit panik atak geçirdin. Acı çekiyor gibiydin." Sesi her zamankinden daha sert ve endişeliydi. "Ne oldu?"

Ona kaşlarımı çattım. "Yok bir şey, sadece halka açık bir soyunma odasında çiftleşmek istemediğimi fark ettim."

Ne de olsa yalan değildi.

"Gerçeğin tamamı bu değil." Scorpius'un endişeli ifadesi düşmanca bir hal aldı ve bir adım daha yaklaştı. Yüzünün sert çizgileri buruştu. "Nefes alış verişi birden kesildi, sanki acı çekiyormuş gibiydi - orada bir şey oldu. Yaralandın mı?"

Scorpius ve Malum hemen gizli yaralarımı arar gibi üzerimi sıvazladılar.

"Ben iyiyim," dedim adamlardan uzaklaşırken sahte bir sakinlikle. "Endişelenecek bir şey yok."

Gülümsemem o kadar sahteydi ki acıtıyordu.

Krallar ikna olmuş görünmüyordu. Onlara bir başparmak işareti yaptım.

Malum kaşlarını daha da çattı.

"Küçük bir sürtük gibi davranmayı bıraktın mı?" Cobra kolları deri ceketlerle dolu bir şekilde yanlarından geçerken sordu. Jax, şekil değiştiren arkadaşlarının arkasından giderken bıkkınlıkla başını salladı.

Dikkatimi dağıttığı için minnettar bir şekilde Cobra'nın arkasından seslendim: "Bu ceketlerin içinde palyaçoya benzeyeceksin."

"Alışveriş yapmanıza nasıl yardımcı olabiliriz?" Malum arkamızdan yaklaşırken sordu ve ne dediğini anlamam bir saniye sürdü. "Daha iyi hissetmene yardımcı olmak istiyoruz," diye tekrarladı, bu sefer daha yumuşak bir sesle, sanki şekil değiştirenlerin dinlemesinden utanmış gibi. Bronz elmacık kemikleri kızarmıştı.

Cobra nefesinin altında kaba bir şeyler söyledi ve Jax krala acıyarak baktı. Bu sırada Ascher ve Xerxes kimin kot pantolonla daha iyi görüneceği konusunda tartışıyorlardı.

Lüks mağaza mermer ve süslü kaplamalarla parıldıyordu. Akla gelebilecek her tür giysi için bölümlerle doluydu. Neon tabelalar havada asılı duruyor, yüksek moda şekil değiştiren modelleri sergiliyordu.

Bir avuç müşteri ve süslü giyimli tezgâhtar, yüksek krallara ilgiyle bakıyordu ama mağazanın büyük bir kısmı boştu.

Omuz silktim. Malum'a "Peki, kıyafetlerimi benim için tutabilirsin," dedim.

Beklediğim gibi yüzünü buruşturmak yerine ciddi bir ifadeyle başını salladı ve birkaç dakika önce kirlettiği mini eteğimi ona uzatırken bana yaklaştı.

"Biz de yardım edeceğiz," diye fısıldadı Orion, o ve Scorpius yaklaşırken.

Sadie üzerinde yapay elmaslar olan bir kot ceketini havaya kaldırdı. "Bu şirin mi?" Tırnakları o kadar uzundu ki askıyı tutmakta zorlanıyordu.

Gözlerimi kapatarak iç huzuru ve zihinsel güç için dua ettim. Sonra en iyi arkadaşıma döndüm ve "Gerçeği mi istiyorsun?" dedim.

Kocaman bir gülümsemeyle başını salladı.

Elinden aldım, rafa geri koydum ve nefesimin altında tısladım, "Bu kadar r k   olmayı bırak. Eğer üzerinde yapay elmas varsa, otomatik olarak hayır demektir." Onu koridora doğru çektim. "Yüksek kaliteli kumaşlar ve gerçek elmaslar aramaya çalışın. Bizler yüksek kaliteli kadınlarız."

"Gerçekten  yle miyiz?" Sadie gözlerini kısıarak sordu. Dudaklarımı büzdüm. "Eğer o ceketini satın alırsan değil." Sadie kocaman bir gülümsemeyle başını salladı.

Kendimi iyi hissetmiyor olabilirdim (sırtım hala a rıyordu), ama bu pejmürde kıyafetler satın alacağım anlamına gelmiyordu.

Bazı şeyler kutsaldı. Bir  n m vardı.

 ki saat sonra kralların elleri ayakkabı kutuları, mini etekler ve giymek için sabırsızlandı ım kabarık beyaz bir sweatshirt ile doluydu.

Sadie ve ben seyahatin başında ihtiyaçlarımızı satın almaya odaklanmaya karar vermiştik.

Popo  atla ının üzerine oturan gümüş bir S ile üçüncü bir ı ıltılı gerçek elmas tangayı kaldırdı. "Buna ihtiyacım var mı?"

Pipomu emdim ve bir duman bulutu çıkardım. "Ne düşünüyorsun?"

Omuz silkti. Bensiz  aresizdi.

Jinx'i taklit ederek, "Belli ki," dedim. "Gerçek elmasları ve ipe i var."

Sevinçle ciyakladı ve tangayı Jax'in kendisi için taşıdığı transparan elbise ve  izmelerin üzerine yerleştirdi. İhtiyaçlar, Elite Academy'deki bir sonraki partide kesinlikle yok edilmek için giyebilece imiz kaliteli kumaşlardan yapılmış sürtük kıyafetleri anlamına geliyordu.

Erkeklerin bana bakmasını ve ne kadar seksi g r nd   mden rahatsız olmalarını istiyordum.

Erkeklerin ne kadar sürtük olduğumdan korkmalarını istiyordum. Amacım buydu.

"A'ları var mı?" diye sordum ve Sadie başını sallayarak bana uygun bir tanga aldı ve Malum'un dolgun kollarının üzerine yerleştirdi.

"M'ye ne dersin?"

Bana uzattı ve ben de küçük kumaş parçasını ışığa tuttum. "Malum, kış çatalının ne kadar büyük olduğunu düşünüyorsun? Otuz iki inç mi?"

Kumaş alev alırken cızırdayan bir ses duyuldu.

"Kesinlikle olmaz," dedi sertçe.

İnançsızlıkla içi boşaltılmış kumaşa baktım. "Bunun bedelini ödeyeceksin."

"Peki," dedi Malum beni masadan uzaklaştırırken.

"Ayrıca, soruya hiç cevap vermedin." Ellerimi yüzümün önünde birleştirdim. "Bu kadar uzun mu?" Onları çektim ayrı. "Bana ne zaman

duracağımı söyle."

Sessizce bana baktı.

Ağzım açık kaldı. "Bu kadar büyük mü? Bu sağlıklı olamaz."

Eğer gümüş gözleri beni öldürebilseydi, ölmüş olurum.

"Alışveriş yaparken tam bir baş belası oluyorsun," dedi beni göğüs ucu püsküllerinin olduğu bölümden çekerken.

Elimi kalbimin üzerine koydum. "Teşekkür ederim."

Beni grubumuzun geri kalanının gittiği kasaya doğru sürükledi.

Orion, Malum'un dolgun kollarının üzerine kafataslı siyah kapüşonlu bir tişört yerleştirdi, ardından kolunu omzuma doladı. Sıcaklık yayıyordu ve ağzım çikolataya batırılmış ahududu için sulandı.

Şakağıma hızlı bir öpücük kondurdu ve hâlâ hassas olan omurgamdan aşağıya bir acı yayıldı.

Sarsıldım.

Orion beni serbest bıraktı. Scorpius tüylü bir paltoyu okşamayı bıraktı ve kafasını bana doğru çevirdi. "Neden acı dolu bir ses çıkardın?"

"Ben yapmadım." Korunmak için Sadie'ye yaklaştım.

Ne yazık ki bu Cobra'ya daha yakın olduğum anlamına geliyordu. İçeride olmamıza rağmen yere kadar uzanan yeni bir deri ceket ve mücevher çerçeveli güneş gözlükleri takıyordu.

"Gölünç görünüyorsun," dedim.

Hançer gibi keskin köpek dişlerini çıkardı ve bir yılan gibi tısladı.

Hepimiz kasaya doğru ilerlerken "Çok şirin," dedim.

"Vay canına, sen Don'un oğlu musun?" Jax, Sadie'nin giysilerinden oluşan yığını yere bırakırken kasadaki adam kıs kıs güldü.

Kobra'nın sırtışı, işçiye ters ters bakarken kaşlarını çatmasına dönüştü. "Hayır."

Derisine gömülü mücevherler parlayarak gölge yılanlara dönüştü ve "Hiçbirimize bakma" diye tehdit ederken saldırganlık yaydı.

Kobra tehditkâr bir şekilde öne atıldı ve işçi yutkunarak tezgâha baktı ve kekeleydi: "Tabii ki efendim. Yüksek kaliteli müşterilerimiz için en üst düzeyde gizliliğe önem veririz."

Sadie kıkırdadı ve bana doğru eğildi. "Bu biziz." Kaşlarını bana doğru oynattı.

Ona kim söyleyecekti?

Şekil değiştirenin satın aldığı tüm giysiler kağıt mendillere sarıldıktan sonra Xerxes öne doğru yürüdü ve ödeme yapmak için başparmağını ekrana bastırdı.

Ekran aydınlandı ve net serveti görüntülendi. Sekiz sıfır vardı.

Gösteriş.

İşçi Xerxes'in ne kadar zengin olduğunu görünce telaşlandı ve ona kartvizitini ve bedava bir kolonya verdi. Xerxes nezaketle kartı aldı ve adama gülümsedi. Şekil değiştiren toplumunun üst tabakasında büyüdüğü için, insanların zenginliğine yaltaklanmasına alışkındı.

Sonunda, giysilerim sarıldığında, başparmağımı büyülu pedin üzerine yerleştirmek için öne doğru eğildim.

Alevli parmaklar ön kolumu kavradı ve beni durdurdu. "Bunu ben hallederim," dedi Malum ve elini aşağı bastırdı.

Gözlerimi devirdim ve bir duman bulutu üfledim. "Her neyse." Scorpius ve Orion yanımda durmuş sırtlıyorlardı.

Sanki bir sırları varmış gibi davranıyorlardı ve ben de onları görmezden gelmeye çalışıyordum. İşçi, "Efendim," diye kekeledi ve Malum da yan tarafa.

Ekranı on üç sıfır doldurdu ve daha fazlası listelendi, ancak monitörün kenarı tarafından kesildiler.

İşçi sanki bir tanrının huzurundaymış gibi iri gözlerle Malum'a baktı ve krallar sırtırken ben de alay ettim. Hiçbir şey beni özgüven dolu bir erkek görmek kadar üzemezdi.

Dükkândan çıkarken Malum'un sert sesi kulağıma fısıldadı: "Malum Hanesi kadim ve şanlıdır. Eşimiz olmak istemediğine emin misin? Hemen soyunma odasına dönebiliriz."

Yüzüne duman üfledim ve gözlerimi devirdim. "Senin paran benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Benim kendi param var."

Şaşırtıcı bir şekilde cevap veren Malum değildi. Orion diğer kulağıma fısıldadı, "Kendine ne söylemen gerekiyorsa, tatlım." Ses tonu baştan çıkarıcı bir hal aldı. "Ne kadar çok alışveriş yapabileceğini hayal et."

Scorpius çantaları elimden aldı ve sırttı.

Üç kendini beğenmiş, görünüşe göre pis zengin şeytan kral bana alışveriş merkezinde eşlik ederken öfkeyle duman soludum. Küçük gösterileriyle bir şey kanıtladıklarını sanıyorlardı.

Onlar için çok kötü, materyalizmin kofluğu beni etkilemedi. Tamam, sadece biraz. Tamam, alışveriş bağımlılığım vardı.

Dava et beni, güzel kıyafetleri severdim.

Dünyada daha kötü şeyler de vardı. Örneğin, uyuşturucu bağımlısı olabilirdim. Elimdeki pipoya baktım. Boş ver.

Alışveriş merkezinde yürürken, giyebileceğim tüm sevimli yeni kıyafetlerin hayalini kurdum.

Her şey harika gidiyordu, ta ki duvarı görene kadar. Görüşüm bulanıklaştı.

Nasıl nefes alacağımı unuttum.

Bölüm 29

CORVU_s MALUM

PUBLIC DEVOTION

ACEDIA (NOUN): ilgisizlik, can sıkıntısı.

20. GÜN, SAAT 15

Doğal olmayan bir şekilde hareketsiz duruyordu. Soluk teni hastalıklı bir griye dönmüştü.

Büyüleyici lacivert gözleri, Yüksek Mahkeme haberlerini listeleyen büyülu reklam panosuna bakarken dehşetle açılmıştı. Ayaklarının altındaki zemin siyah buzla parlıyordu.

Alışveriş merkezinin sıcaklığı düşmüştü. Şekil değiştirenler farkında olmadan etrafında dolaşıyordu.

Kadınlar ve erkekler-kolları alışveriş poşetleriyle dolup taşıyor

-sohbet ettive güldü olarak onlar durdu
için okuyun sonra da daha gereksiz
alışverişler yapmaya devam etti.

Simsiyah giysiler içindeki Arabella, koyunlar arasında sarsılmaz bir güçtü. Hepsinden farklıydı.

Daha sert.

Daha

soğuk.

Daha

güçlü.

O kadar sinir bozucuydu ki onu boğmak istedim; aynı zamanda o kadar güzeldi ki onu incitmeye cüret ettiği için dünyayı yakmak istedim, kendim de dahil.

Soyunma odasında üçümüzün altında nasıl eridiğini düşünmeden edemiyordum. Sanki onunmuş gibi sikimle oynamıştı. Oynamıştı.

Güneş tanrım, ona ahlaksızca şeyler yapmak istedim.

Ateşle kızararak, ereksiyonum sönene kadar Dick ve Lothaire'i çıplak düşünmeye odaklandım.

Aklıma Arabella'nın hakikat günlüğüne yazdıkları geldi. İlişkimizin zehirli olduğunu düşünüyordu, bu da Revered'in benim etrafımda olmaktan nefret ettiği anlamına geliyordu.

Göğsümdeki ağrıyan boşluk genişledi.

Parmaklarımın arasından kayıp gittiğini

hissedebiliyordum.

Arkadaşlarımla bakışıyor ve onlara açılıyor gibi görünüyordu, ama benimle bir kar fırtınasıydı.

Acımasızca donmuş.

En kötü korkularım gerçek olmuştu. Revered'imi bulmuştum ve benden nefret ediyordu ve kendimden başka suçlayacak kimsem yoktu.

"Çekil," diye bağırdım önümde yürüyen ve Arabella'yı görmemi engelleyen bir erkek şekil değiştirene.

Adam öfkeyle kekeledi ve ben de onu kenara ittim.

Yüzüme baktı ve küçümseyen ifadesi korkuya dönüştü. Kalabalık alışveriş merkezine doğru hızla uzaklaştı, sanki yanıyormuş gibi koşuyordu.

Alay ettim.

Ona gerçekten kaçabileceği bir şey verirdim.

"Zavallı şekil değiştirenlere eziyet etme," diye kulağıma eğildi Scorpius, parmakları enseme dolanıp sıkarken.

Orion diğer tarafıma doğru yürüdü ve "Sence bizi affedecek mi?" diye fısıldadı.

Gözlerini kırpmadan Muhterem'e baktı. Scorpius'un aksine, muhtemelen yere ittiğim şekil değiştireni fark etmemişti, çünkü her zaman yalnızca Arabella'ya odaklanmıştı.

Derin, sakinleştirici bir nefes aldım ve Koruyucularımdan güç aldım.

Hepimiz birlikteydik.

Bunu düzeltmek için hâlâ bir şansımız vardı.

Az önce altımızda kıvranıyor ve zevkle inliyordu.

"Evet," dedim hissetmediğim bir güvenle ve çantaları taşımaları için yere bıraktım.

Savaş için gevşiyormuş gibi boynumu öne arkaya kırarak yavaşça Arabella'ya yaklaştım. Yanında durdum, yüzüm öne dönüktü. Aramızda yaklaşık bir adım vardı.

Dakikalar geçti.

İkimiz de

konuşmadık.

Özenli bir yavaşlıkla yaklaştım. Santim santim.

Titredi ve bilinçsizce sıcaklığıma doğru sallandı. Yumuşak bir rahatlama iç çekişi onun ayrılmış

Dudaklarımı büzdüm ve sırtıtmamı engelleyemedim. Kendini beğenmişlik göğsümdeki boşluğu doldurdu.

Rahibime hizmet ediyordum.

Alevlerimi serbest bırakma ve alışveriş merkezini yerle bir etme dürtüsüyle savaştım. Sadece ona sıcaklık vermek için tüm işe yaramaz şekil değiştirenleri yakmak beni sevinçle dolduracaktı. Alevler dans ederken parmak uçlarım karıncalanıyor ve patlama dürtüm artıyordu.

Mermer zemine akan kızılın ne kadar iyi hissettireceğini hayal ederken gülümsedim. Bir şekil değiştiren küfür edip tökezleyerek benden uzaklaşırken dişlerimi gösterdim. İçimi bir coşku kapladı.

Seni asla affetmez.

Gülümsemem düştü.

Alevler söndü.

Etrafımızdaki alışveriş merkezi vızıldarken, sessizce Revered'imın yanında durdum ve her cümle üzerinde Yüksek Mahkeme ile çalışmamışım gibi kayan neon kelimeleri inceledim.

"Neden?" Arabella o kadar sessiz fısıldadı ki neredeyse kaçırıyordum.

Döndüm ve onun yan profiline baktım.

Saygıdeğerim nefes kesici ve kırılıyordu ve ona zarar vermeye cüret eden herkesten onu koruyacaktım.

"Neden Fae Kraliçesi'nin av köpeği olarak hizmet etmeye söz vermiş üç yakışıklı fae tarafından kur yapıldığı yazıyor ve neden üçünüzün bir resmi var?" diye sorarken sesi yükseldi.

Bana dik dik bakmak için döndü ve gözleri o kadar şiddetli bir mavi tonundaydı ki göz temasını sürdürmek zordu.

Bakışlarını tuttum ve bir adım daha yaklaştım.

Cüssemi kullanarak kişisel alanını daraltmaya çalıştım ve "Çünkü biz sizin av köpekleriniziz ve hizmet etmek için buradayız" dedim.

Başını geriye doğru eğdi. "Sen Fae değilsin." "Siz de değilsiniz, Majesteleri."

Yüzü buruştu. "Kendini açıkla. Bu saçmalığı neden yayınlattın? Nasıl bir oyun oynuyorsun?"

Sanki onu manipüle ediyormuşum gibi bana baktı ve onu korumaktan başka bir şey yapmadığım varsayımıyla tüylerim diken diken oldu. Onun Ignis'i olarak yetkinliğimden Şüphe duyması kabul edilemezdi.

"Melekler ve Şeytanlar hakkındaki tüm gerçeği kimsenin bilmemesinin bir nedeni var." Başımı salladım. Bu kadar aptalca davranmayacak kadar zekiydi.

Güneş tanrısına en yakın olanların çoğunlukla kitlelerden gizlendiğini hatırlayınca gözleri büyüdü.

Gerçek güç beklenmedik bir Şeydi.

Tanrınıza hizmet etmek için güçsüz ve göz ardı edilen diyarlar arasında yürümekten daha iyi ne olabilir?

Göğsümü yumrukladım. "Artık Fae alemindeki herkes kraliçelerinin koruyucuları olduğunu biliyor. Senin için gelmeden önce tereddüt edecekler."

Yemyeşil dudakları aralandı ve o kadar kızgın görünüyordu ki çok sevimliydi.

Son zamanlarda sevimli ve tatlı gibi kelimeler içsel kelime dağarcığıma süzülüyordu.  fkesinde beni eğlendiren bir Şey vardı.

O aptal Sadie'yi dinlememin ve Arabella'nın adını ayak parmaklarıma yazdırmamın nedeni buydu. Yaptığım Şeyi gördüğünde güzelce kızarmış ve t k rm Őt .

Kalkanlarını yeniden inşa etmeden önce bir anlığına bana yumuşaklıkla bakmıştı.

Bu ifade için her Şeyi yaparım.

Kollarımı açtım ve sakın görünmeye çalıştım. "Yalan söylemedim. Ben senin k peğinim ve artık herkes bunu biliyor. Bu savaşta ve sonrasında önünüzde kalkan olarak duracak ve size hizmet edeceğiz. Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğiz, asla."

Bir duman bulutu çıkardı. "Őşte tam da bu yüzden asla  alıŐamayacaĐız."

"Affedersiniz?"

Yüzünü buruşturdu. "Asıl noktayı kaçırmaya devam ediyorsun, beni koruması için kimseye ihtiya ım yok."

"Temelde bizim görevimiz sizi korumak," dedim tedirginlikle. "Bizim kültürümüzü anlamıyorsunuz."

"Sana tarçınlı kraker getirdim." Sadie beni iterek geçti ve Arabella'ya şekerli bir canavar uzattı. "Tereyağı yiyip yemediğini hatırlayamadım, o yüzden kullanmamalarını söyledim. Ayrıca, Cobra bir ısırık almaya çalıştı ama ben ona plastik bir bıçak sapladım."

Muhterem, aptal fahişe arkadaşına gülümsedi ve aptal simidi paha biçilmez bir hediyeymiş gibi aldı.

"Birbiriyle uyumlu elmas sütyenler alabilir miyiz?" Sadie ona sarılırken sordu. "Kıyafetlerimizin altında onların olduğunu bilirsek savaşta moralimiz yükselir diye düşünüyordum."

"Onlar üniforma, kıyafet değil," diye düzelttim aptalca saçmalıklarını.

"Ya da ikimiz de serbest bırakabiliriz," diye devam etti Sadie ben hiç konuşmamışım gibi. "Artısı, meme ucunu özgür bırak kampanyasına katılarak kendimizi çok güçlü hissedeceğiz. Eksisi ise göğsümüze yumruk yersek canımız acıyabilir."

Arabella, Sadie'yi itip aptalca saçmalıklarına son vermesini söylemek yerine, güneş ışığına basmış gibi yüzü aydınlandı. "İnanılmaz fikirler. Harika bir savaş stratejisi."

İşte oradaydı.

Benim saygıdeğer yumuşaklığım.

Sorun benim için olmamasıydı. Sadie süslendi ve Revered'imi benden uzaklaştırdı. "Hadi başka bir mağazaya gidelim."

Beyaz saçlarını ateşe verdiğimi hayal ettim.

Arabella bana baktı ve gülümsemesi düştü. "Benim kültürümü anlamıyorsun. Kalkanlara ihtiyacım yok. Ben sadece yanımda duracak arkadaşlar istiyorum." Bana sırtını döndü ve uzaklaştı.

Alevleri soludum ve göğsümdeki boşluk genişledi.

Eğer ihtiyacı olan şey buysa, ona o adam olabileceğimi gösterecektim. Bu beni öldürse bile.

Bölüm 30

ARAn

ÖLÜM KOLYESİ

DISCONSOLATE (ADJECTIVE): kederli, çökmüş.

22. GÜN, 3. SAAT

Adamlar karanlık odada yüksek sesle horluyorlardı.

Her zamanki gibi, testosteron yüklü beyinleri, aşırı şişirilmiş öz-değer duyguları ve genel yanılsamaları, toplumdaki herkesi rahatsız ettikleri uzun bir günün ardından huzur içinde uyumalarını sağladı.

Ben o kadar şanslı değildim.

Onlar sayesinde asla unutamayacağım şeyler gördüm.

Malum alışveriş merkezinde bir çift pahalı kafatası küpesi seçmiş ve normalde endişe verici olmayacak şekilde kulaklarına takmıştı.

Ancak normal insanlar daha önce kulaklarını deldirmişlerdir. küpe denediler.

Yapmamıştı.

Malum boyalı tırnaklarını sallayıp aynada sırtırken kuyumcu dehşet içinde bön bön bakmıştı. Boynunun kenarlarından kan akarken kafataslarını alacağını söylemişti.

Sonra Scorpius ürkütücü bir şekilde havayı kokladı ve oraya doğru yürüdü. Arkadaşının kulaklarındaki kanlı mücevherleri parmakladı ve hemen kendisi için de bir çift istedi, sonra da dayanışma için onları kendi kulaklarına sapladı. Ve tüm erkekler deli olduğu için, Orion dışarıda kalmak istemedi, bu yüzden o da kendine bir çift deldi.

Bu noktada, utancımın onlardan uzaklaşmak zorunda kaldım.

Şimdi yatak odasında yatarken, hâlâ o kanlı küpeleri nasıl taktıklarını düşünüp ürperiyordum.

En kötü parçalı kurukafa küpeler ve boyalı tırnaklar onlara çok yakışmıştı. Aksesuarlar dövmeleriyle iyi uyum sağlamıştı.

Güneş tanrısı, mahvoldum.

Ben dönüp durdukça horultular yankılanıyordu.

Dışarıda şiddetli bir kar fırtınası vardı. Rüzgâr uğuldayıp pencere ve kapıları tıkırdatırken, kar bir şekilde çatlaklardan içeri süzülüyordu.

Odanın içinde fırtınalar koptu ve pullar yüzümde toplandı.

Adamlar huzur içinde
uyuyordu. Ben
titriyordum.

Tamamen uyanık.

Luka'nın kolu yukarıdaki ranzanın kenarından sarkıyordu ve sağ elim onun kavrayışına dolanmış bir şekilde yukarı uzanıyordu. Parmaklarım dolaşım kaybından dolayı karıncalanıyordu ama elimi çekmek için hiçbir dürtü duymuyordum.

Daha büyük sorunlarım vardı.

Ölümün mücevheri göğsümde yoğunlaşan bir kalp atışı gibi çarpıyordu.

Titreşimler sanki taş derimin altına girmeye ve beni rahatsız eden boşluğa sürünmeye çalışıyormuş gibi arttı. Sol elimi doğal olmayan bir şekilde sıcak olan taşın etrafına sardım.

Parmaklarım güçten uğuldadı ve ön kolum seğirdi.

Bir şeyler oluyordu.

Belki de Ölüm Kolyesi adının hakkını vermeye ve beni öldürmeye çalışıyordu?

Kolyeden aniden ışık patladı.

Yeni aydınlık gözlerimi yakarken gözlerimi kısıtım.

Başımın üstündeki ahşap ranza aydınlanmıştı.

Parmak uçlarımdan buz yayılırken nefesim gürültülü ve boğuktu. Başıma yakın duran ranzanın altından sürünerek geçti ve onu mavi bir parlaklıkla kapladı.

Odanın öbür ucunda biri yüksek sesle horladı ve bu beni ürküttü. Bir çığlık attım.

Sinirlerim stresten elektrik çarpmıştı ve ruhumun içindeki kavernöz delik varlığımı tüketmek için genişliyordu.

Mücevher kalbimde titreşti ve sonra göğüs kafesimin içinde garip bir çıtlama hissi oldu. Kar taneleri dönüyordu. Her şey karardı.

Bölüm 31

JOHn

LANETLENDİ

ÖNEMLİ (ADJECTIVE): ciddi veya vahim bir mesele.

22. GÜN, 3. SAAT

Ranzamda doğruldum, ellerimi göğsümden düşmesini engellemeye çalışıyormuşum gibi kalbimin üzerine koydum.

Tanıdık olmayan bir panik kemiklerimi doldurdu.

Yatak odasının karanlığı boğucuydu ve halüsinasyon görüyor olmalıydım, çünkü havada kar sürükleniyordu.

Göğsümün içindeki basınç dayanılmazdı.

Bir yangını söndürür gibi göğüs kafesimi okşadım, yarı yarıya tahrip olmuş eti hissetmeyi bekliyordum ama tenim sıcak ve lekesizdi.

Zonklama hissi devam etti.

Saldırı altında mıydık? Amcamın her zaman uyardığı gibi krallığa karşı görevimi yerine getirmediğim için Kader beni içten içe parçalıyor muydu?

Eğer öyleyse, hiç pişmanlık duymadım.

Göğsüm acıdan parçalanırken bile farklı bir şey yapmayacağımı biliyordum. Yapabileceğim başka bir seçim yoktu. Her zaman Aran ve Luka'yı her türlü görevden önce seçerdim.

Ben olsam farklı bir şey yapmazdım.

Bacaklarım titreyerek yorganımın üzerine yığıldım, acı içinde kıvranıyordum, ıstırap beni içten içe kemirirken kalbimi tırmalıyordum. Ranza altımda şiddetle sarsıldı.

Luka ve Aran'ın iyi olduğundan emin olmak istedim ama felçli bir şekilde yatmaktan başka bir şey yapamadım. Elektrik çarpmış gibi seğirdim.

Gözlerimin kenarlarından yaşlar damlayana kadar baskı arttı.

Düşüncelerim dağınık ve pürüzlüydü ve nereden başladığımı ve nereye gittiğimi anlamak imkansızdı.

Acı sona erdi. Biz birdik.

Kör edici ıstırabın içine tek bir düşünce girdi: Aran'a onu sevdiğimi hiç söyleyemedim.

Bölüm 32

LUKA

BONO

CIMMERIAN (ADJECTIVE): çok karanlık veya kasvetli.

22. GÜN, 3. SAAT

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

O anda bir şeylerin çok yanlış olduğunu anladım.

Bir pencere açık olmalıydı çünkü içeriye kar yağıyordu. Soğuk ıslaklık yanaklarımı kapladı ve yastığımın üzerinde ince bir beyaz toz tabakası vardı.

Kolum yatağın üzerinden sarkacak şekilde yüzüstü yatıyordum ama Aran her zamanki gibi elimi tutmuyordu. Parmakları avuçlarımın içinde gevşekti. Buz bizi birbirimize dondurdu.

Adını söylemek için ağzımı açtım ve onu uyandırmak için elini sıkmak istedim.

Hiçbir şey olmadı çünkü hareket edemiyordum. Felç olmuştum.

Göğsümün içinde titreşen bir his vardı ve sanki tırtıklı bir bıçakla bıçaklanıyormuşum gibi hissediyordum. Sanki kalbim oyuluyormuş gibi hissettim.

Ranza altımda sertçe sallandı.

Acı içimi yırtarken ağzım sessiz bir çığlıkla açıldı. Yatağın sallanmasının yukarıdan geldiğini anlamam bir anımı aldı.

İkiz sezgilerim beni doldurdu ve John'un iyi olmadığını şüphesiz biliyordum. Küçük kardeşime ulaşmam gerekiyordu.

Onu kurtarmam gerekiyordu.

Küçük bir çocukken, onun incinmesine asla seyirci kalmayacağıma dair kendime söz vermiştim. Onu korumak için vücudumdaki her kemiği feda edebilirdim.

Akıl almaz bir azapla eğitilmiş bedenimle buzu parçaladım ve Aran'ın elini bıraktım.

Yavaşça kendimi çevirdim ve seğiren ranzaya baktım. Aran'ın elini tutmayı bıraktığımda her zaman yaptığı gibi bir hoşnutsuzluk sesi çıkarmadığını fark ettiğimde içimi bir korku kapladı.

John üstümde şiddetle seğirdi.

Aran'ın altımdaki yatağı ürkütücü bir şekilde sessizdi.
Çok sessizdi.

Acı başka bir seviyeye yükseldi ve görünmez bir güç
kalbimi göğsümden çıkarırken sırtım kamburlaştı.

Uğruna yaşadığım iki insan benden birkaç santim
uzakta acı çekiyordu.

Felç olmuştum.

Onlara yardım
edemiyoruz. İşe
yaramaz.

Göğsümdeki acı kreşendo yaparken bir çatırdama hissi
oldu.

Başımın üstündeki ranza hareketsiz kaldı.

Karanlık görüşümü bulanıklaştırdı ve bilinçsizliğe karşı
umutsuzca pençeledim, ama o beni acımasızca altına çekti.
Her şey karardığında benden geriye hiçbir şey kalmamıştı,
sadece göğsümün içinde tuhaf bir his vardı.

Sarsıcı bir çoraklık.

Kendimi ölü
hissediyordum.

Bölüm 33

ARAn

SONBAHAR I NG TO P I ECES

S I CAKLIK (NOUN): Kışın güneşin sıcaklığı.

22. GÜN, 8. SAAT

Ölüm Kolyesi'ni tutarken leylak rengi sabah ışığına uyandım.

İlk düşüncem, bugün nasıl uçulacağını öğreneceğim.

Yağan kar, titreşimler ve parlayan ışıkla ilgili garip bir rüya bilincimin sınırlarını zorladı, ama hiçliğe sürüklendi.

Omuz silktim.

Ne yazık ki, halüsinasyonlar benim yaşam tarzımda alışılmadık bir durum değildi.

Bir keresinde çocukken, uzak bir diyardan gelen uzaylı bir yaratık tarafından kaçırılıp incelendiğime dair bir dizi rüya görmüştüm. Ona söylediğimde annem beni tokatlamıştı.

Dünyada iki tür insan vardı: araştırılanlar ve araştırılanları yargılayanlar. İkincilerin hepsi, kimsenin onları kaçırmamış olmasını içten içe kıskanıyordu.

Gözlerim sabah ışığına alışmakta zorlandı.

İnledim ve yataktan yuvarlandım.

O günler için başka bir planım olmadığından (Malum'u kızdırmak dışında), biraz uçuş pratiği de yapabilirdim.

Omuzlarımda kanatlar, damarlarımda melek kanı vardı ve yapacağım son şey olsa bile havalanacaktım. Kendim için değilse bile, anneme inat yapacaktım.

Başarma zamanı gelmişti.

"Kışlanın arkasında uçma alıştırması yapacağım. Bunu yalnız yapmak istiyorum." Odaya duyurdum.

Malum tek elle sınav çekmeye ara verdi. "Fazla ileri gitme. Yaralandığını görmek istemiyorum." Sesi sabah sabah daha da çakılıydı ve derinliğinden ürperdim. Kulaklarında gümüş kafatasları parıldıyordu ve çorap giymediği için adım tam olarak ortadaydı.

Bunu yüzde yüz bilerek yapmıştı.
Sırf eğlence olsun diye iki elimle onu
tersledim. Göz kırptı. "Beni kışkırtma."
Ne demek istediğini anladığımda ellerimi indirdim.
Sinir bozucuydu.

John ve Luka uyandıklarında yüksek sesle inlediler ve ben gülümsedim çünkü onlar sabah insanı değillerdi. Ben de sabah insanı değildim - ya da gece insanı, ya da gündüz insanı.

"Bekle," dedi Scorpius banyodan bir buhar bulutu içinde çıkarken, beyaz havlusu kalçalarından tehlikeli bir şekilde aşağı sarkıyordu. Orion da benzer şekilde soyunmuş, sarı saçlarını havluyla silerek onu takip etti.

Birlikte duş alıyorlarmış.

Odada yeterli oksijen yoktu ve nereye bakacağımı bilmiyordum.

Scorpius sırttı ve gözlerim aşağıya doğru kaydı.

Beyaz mermerden oyulmuş gibi görünüyordu. Adonis kemeri suyla parlıyordu ve siyah saçları ıslaktı ve yüzünün etrafında dağınıktı.

İkisi yanımdan geçip gittiler. Orion'un altın rengi pazularından kiraz çiçekleri dökülüyordu ve Scorpius'un boynundaki dövme açılmış, gözbebeği genişleyerek doğrudan bana bakıyordu.

Dövmeleri hatırladığımdan çok daha parlak renkliydi.

Orion'un çiçeklerinin her zaman beyaza yakın, soluk bir tonda olduğunu düşünürdüm. Şimdi o kadar zengin bir pembeye dönüşmüşlerdi ki, altın teninde adeta parlıyorlardı.

Ona bakmak büyüleyiciydi. İkisi de öyleydi.

Ne yaptığımı unutmuşum.

Benim adım neydi?

Kaç yaşımdaydım?

Sırtımdan aşağıya doğru inen acı havai fişeklere dönüştü.

"Dikkatin mi dağıldı, Aran?" John alaycı bir tonda sordu

ve

ses beni gerçekliğe geri getirdi.

Yarı çıplak krallara aptal gibi baktığımı fark ettiğimde yüzüm ısındı.

Onları nesneleştirdiğim için kızgın değildim çünkü erkeklere zorbalık yapılmasının sadık bir destekçisiydim. Bunu herkes biliyordu. Sadece tüm lejyonumun az önce düşmanlarımı süzdüğüme tanık olması biraz utanç vericiydi.

En azından ikizler de onları kontrol ediyordu.

Scorpius yatağının yanındaki alışveriş çantalarından birini karıştırırken, "Bunları senin için aldık," dedi. Havlusu tehlikeli bir şekilde alçaldı ve benim kan basıncım yükseldi.

Ayağa kalktı ve bana tüylü siyah eldivenler verdi.

"Dışarı çıkacaksan bunları giy," dedi Scorpius, sesi emirle yalvarma arasında bir yerdeydi.

Şaşkınlıkla eldivenlere baktım.

"İşte." Orion onları nazıkçe ellerime tutuşturdu. Midem kelebeklerle dolarken parmaklarım sıcaklığın içine gömüldü.

Ellerimi ters çevirdim.

Bileğinin üzerinde küçük altın harflerle "Ara" yazıyordu.

Boğazım kurumuştı ve şaşkınlıkla ona bakarken nasıl y u t k u n a c a ğ ı m ı unutmıştım.

"Neden Ara?" diye sordum. "Nakışçı b i r hata mı yaptı?"

"Hayır," diye fısıldadı Orion, kelimeler dilinde bal g i b i y d i . "Bu bir hata değildi."

Malum şaşkınlıkla başını kaldırıp yere baktı. "Bekle, bu bir hata değil miydi?" Scorpius gözlerini kıstı.

Orion'a baktım ve bir açıklama bekledim. Hiçbiri gelmedi.

"Bir yolunu bulacaksın," diye fısıldadı bir adım daha yaklaşırken.

Bergamot ve çikolata burnumu doldurdu ve acı omurgamdan aşağıya doğru aktı.

Orion'un altın rengi karın kasları ellerini başının üzerine uzatırken dalgalandı ve Scorpius'un yontulmuş göğsü derin nefes alırken genişledi.

Ne hakkında konuşuyorduk?

Dudaklarımı iki kez ıslattım ve "Tamam" diye mırıldandım.

Scorpius bir adım daha yaklaştı. "Eldivenler için rica ederim, Arabella." Sesinde zalim bir eğim vardı, sanki gerçekten "dizlerinin üzerine çök" der gibiydi.

Elmacık kemikleri kesilmiş elmas gibi parlıyordu. Birdenbire erkeklerimin kaba olmasından hoşlandım.

"Teşekkürler?" Kekeledim.

Scorpius onu gururlandırmışım gibi gülümserken Orion kocaman gözlerle, "Elbette tatlım," diye fısıldadı. Birlikte mükemmeldiler. İlahi.

Çıplak erkeklere ve tüylü siyah eldivenlerime hayranlıkla bakarken sırtımdaki acı patlamaları başka bir seviyeye yükseldi.

"Rengi ben seçtim," diye homurdandı Malum. "Kimsenin umurunda değil." Onu terslemeye çalıştım ama eldiven el sallıyormuşum gibi görünmesini sağladı.

Yenilgiyle elimi indirdim ve bilerek kimseyle göz teması kurmaktan ya da temas etmekten kaçındım. Kararlılıkla odadakilere şunu duyurdum: "Bağ hastalığının nüksetmemesi için yakınınızda kalıp ormanda pratik yapacağım ama bunu tek başıma yapmak istiyorum - araya giren herkes boğazına yumruğu yer. Uçmayı öğrendiğimde geri geleceğim."

Vegar ranzasından seslendi, "Yani hiç mi?"

İblis'e ters ters baktım. "Bu incitici ve gereksizdi."

"Lanet olsun." Yatağında yuvarlandı.

Hafif kar yağışı altında dışarı çıktım. Aptal adamlar hakkında mırıldanarak barakaların yanından geçip yüksek çamların beni gizleyebileceği bir alana doğru yürüdüm.

Sabah son derece aydınlıktı.

Başımı arkaya eğdim ve ağzım açık kaldı. Gökyüzü bir gecede griden ışıltılı bir lavantaya dönüşmüştü.

Büyüleyiciydi.

Buzla kaplanmış yeşil çam iğneleri bulutlu gökyüzünde zümrüt gibi parlıyordu. Leylak renkleri karlı ormanda kırılıyordu.

Renklerin tadını
çıkardım. Sonra
kaşlarımı çattım.

Çok çarpıcıydı. Alem her zaman böyle mi görünüyordu? Görüşüm o kadar mı kötüydü? Neden bir gecede değişmişti?

Düşündükçe kafatasım ağrıyordu.

Başımı salladım ve elimdeki işe odaklandım - Vegar'ın yanıldığını kanıtlayacaktım. Görüşümdeki değişiklik başka bir günün sorunuydu.

Sırtımda kanatlar vardı. Ben
bir melektim.
Uçma vakti gelmişti.
Önemli olan da buydu.

Yeni keşfettiğim kararlılıkla ve ellerimdeki sevimli eldivenlerle montumu ve termal gömleğimi çıkardım. Onları düzgünce katlayarak bir yığın haline getirdim ve kalçalarımı esnetirken açıkta kalan tenimde patlayan tüylerimi görmezden geldim.

İlk defa, soğuk neredeyse hiç fark
edilmiyordu. Gün ılıman geçti.
Eğildim.

Kanatlarımı açtığımda kristaller takırdadı ve hava vınladı.

Kullanılmayan uzantıları sallayıp dişlerimi sıktağımda kıkırdak ve kemikler lezzetli bir şekilde kırıldı.

Ağırlığını görmezden gelerek başımı eğdim ve Knox'un talimatlarını hatırladım. Sırt kaslarımı esnetmişim. Botlarım sıcak toprağa battı ve vücudumun üst kısmı titrerken buhar ayak bileklerimi ısıttı.

İçimde akıp giden iradeye konsantre olduğumda her şey kayboldu.

Uçacaktım.

Kanatlarım genişçe açıldı ve sahip olduğum her şeyle yukarı doğru iterken sırt kaslarımı esnetiyordum.

Hiçbir şey olmadı ama bunun beni caydırmasına izin vermedim. Bu konuda akıllı davranacaktım.

Kanatlarımı tekrar içime çektiğimde kayboldular ve boynumu yuvarlayarak gerindim ve gevşemeye çalıştım. Kendimi gereksiz yere yormayacaktım.

Zihinsel ve fiziksel olarak iyileştikten sonra ağır kanatlarımı geri çektim ve tekrar denedim.

Bende bu vardı.

Saatler sonra yorgunluktan dizlerimin üzerine çöktüm ve kasıldım. Kanatlarımdaki kıkırdak donmuş gibi sertleşmişti ve onları geri çekmek acı veriyordu.

Ben olsam onları dışarıda bırakırdım, sadece birkaç dakika daha.

Kalbim düzensiz bir şekilde çarpıyordu ve karla ıslanmış havada boğulurken nefesim gürültülü ve düzensizdi.

Tabii ki, talihsizlikle lanetlendiğim için, antrenmandan birkaç dakika sonra kar fırtınası koşulları geri döndü.

O zamandan beri fırtına hiç dinmedi.

Şimdi kar, cezalandırıcı bir bulanıklıkla bana çarpıyordu ve dişlerim kontrolsüzce takırdıyordu. Görüş mesafesi yoktu.

Dünya beyaz ve griden oluşan bir girdap gibiydi. Kemiklerim yorulmuştu.

Hiç bu kadar üşümemiştim.

Kristal kanatlar, ağırlıkları beni öne doğru eğerken birbirine çarptı ve yüzüstü, durduğum yerde donmuş zeminde biriken kar yığınının içine yuvarlandım.

Bulutların arasından süzülen sabah ışığı çoktan kaybolmuştu ve orman aşırı soğuktan donmuştu. Kar fırtınası bir çentik daha atmıştı.

Bembeyazdı.

Güneş tanrısı, diyarın değişken havasından nefret ederdim.

Boynumu garip bir şekilde yana çevirdim ve yükselen çamlara baktım. Hava karardığında tamamen donmuşlardı.

ve beyaza bürünmüşlerdi. Rahatsız edici derecede keskin buz sarkıtları dallarından tehditkâr bir şekilde sarkıyordu.

Ağaçlar ölmüş
müydü? Ben ölmüş
müydüm?

Buklelerim rahatsız edici bir şekilde sertleşmiş, boynuma ve sırtıma yapışmıştı. Terden kaskatı kesilmişlerdi.

Ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim.

Zaman diye bir şey var mıydı?

Hezeyan ve varoluşsal korku düşüncelerimi bulandırdı.

Hiç iyiye işaret değil.

Soğuk rüzgârda sertçe nefes almaktan diş etlerim yanıyordu, dilimde bakır tadı vardı ve altımdaki kar setine doğru acınası bir şekilde inledim. Kar taneleri püskürdü.

Kendimi yukarı itmeye çalıştım.

Beni ileriye iten kararlılığı aradım ama artık yoktu. Verecek hiçbir şey kalmamıştı.

Saatlerce kanatlarımı genişçe açıp kullanılmayan omuz kaslarımı esnetmiştim. Saatlerce başarısız oldum.

Ayaklarım yerden hiç kesilmedi.

Bir noktada o kadar moralim bozulmuştu ki sırf bir santim uçmuş gibi yapabilmek için zıpladım. Kanatlarım o kadar ağırdı ki tökezledim ve bir ağaca çarptım.

Alçakgönüllü bir deneyim.

Zaten dibe vurmamış olsaydım cesaret kırıcı olabilirdi. İyi ki zaten oradaydım.

En azından parmaklarım sıcaktı.

Eldivenler harika çalışıyordu. Belli ki büyülenmişlerdi çünkü ben üşüdükçe içlerindeki sıcaklık da artıyordu.

Kızarmış sıcak parmaklar büyük bir lüks gibi geliyordu, özellikle de bir kar yığınının içinde yarı ölü yatarken. Bir parçam hareket etmeye çalışmam gerektiğini ve yapmam gereken çok önemli bir şey olduğunu fark etti.

Ama düşüncelerim durgundu.

Kar ağır çekimde yağıyor gibiydi. Fırtına güzeldi, şiddetli ve korkutucu bir şekilde.

Yorgunluk uykuya dönüştü. Sadece kıvrılmak ve sessizliği kucaklamak istedim.

Rüzgâr eserken kristaller şangırdadı.

Karda ne kadar uzun süre yatarsam, hareket etmek o kadar saçma bir çaba gibi geliyordu. Kar yumuşak ve yastık gibiydi. Güzel bir yastığı vardı.

Biraz kestirmek için gözlerimi kapattım. Zaman geçti.

"Seni aptal!" Malum tedirginlikle bağırdı. Daha çok şey söyledi ama sesini duyar duymaz bilerek dinlemeyi bıraktım.

"Kanatlarını içeri çek." Karda diz çöken John'un kara gözleri endişeyle açılmıştı. "Kanatlarını hemen içeri çek Aran, yoksa güneş tanrısına yemin ederim seni tokatlarım."

Ona sııttım.

Yorgunluk sonrası endorfin çift görmemi sağladı. İki kafası önümde bulanıklaştı; birinin gamzeleri vardı, diğerinin yoktu.

Gamzesiz baş yanaklarımı zorla kavradı ve "Kanatlarını hemen içeri çek" diye emretti. Cümlesi kısa ve kesikti, sanki öfkeyle titriyordu. "Bunu şimdi yap yoksa bir daha asla gözümün önünden ayrılmana izin vermem." Bana bir zamanlar tanıdığım Luka adında bir adamı hatırlattı.

John beni salladı ve "Kanatlarını geri çek!" diye bağırdı.

Sıkışmış kürek kemiklerime odaklandım. Bir çekme hissi oldu, sonra ağır ezici ağırlık kayboldu. İç çektim. Ciğerlerim açgözlülükle genişledi.

Göz kırptım.

John elimi tutarken çatık kaşlı adam beni taşıdı.

Malum kaşlarını çatarak yanımıza sokuldu. "Kendini donma tehlikesiyle karşı karşıya bıraktın." Ağzından alevler fışkırdı.

"Ejderhaya benziyorsun," diye yardımsever bir şekilde işaret ettim. Gümüş gözleri öfkeden erimişti.

Göz kırptım.

Zaman çarpıtılmış.

Bir küvetin içinde yatıyordum ve yukarıdan üzerime sıcak su dökülüyordu. John altımda yatıyordu ve Luka yan tarafa diz çökmüş, eğilip sıcak bir bezle yüzümü silerken kaşlarını çatıyordu.

Buz tabakalarını nazikçe kazıdı.

Kumaş nefis bir şekilde sıcaktı, ılık sudan bile daha sıcaktı.

Luka geri çekilip bezi Malum'un alev alev yanan ellerine tuttu ve bronz parmaklarda kızılın tonları dans etti.

Bir an için renklerin zenginliği karşısında hipnotize oldum. Hiç bu kadar canlı bir şey görmemiştim. Malum'un teninde bile daha önce hiç fark etmediğim sıcak alt tonlar vardı.

Küvet ısındıkça her şey bulanıklaştı.

Su buzı erittikçe buhar tenimden cızırdadı ve iç çektim. Şaşırtıcı derecede acısızdı. Sıcaklığı arzuluyordum.

"Sana çok kızgıyım," dedi Malum. "Şanslısın ki Scorpius ve Orion bugün bazı işleri halletmeye gitmek zorunda kaldılar." Küvetin yanında diz çökerken sesi öfkeyle tıngırdıyordu. "Arkadaşlarımı tanıyorum ve seni bu halde görselerdi, kendine zarar verdiğin için onlar da öfkelenirdi. Özellikle de Scorpius."

Karanlık Luka'nın etrafında genişledi ve boğazının arkasından sert bir ses çıkardı. "Onunla nasıl konuştuğuna dikkat et," diye tehdit etti.

Malum, Luka'nın tehditlerinden rahatsız olmamış gibi devam etti. "Şanslısın ki o kadar kızgıyım ki şu anda senin etrafında olmaya dayanamıyorum çünkü bu diyarı yerle bir edeceğim."

Ne demek istediğini anlatmak istercesine hışımla banyodan çıktı.

John'un elleri rahatlatıcı bir şekilde ön kollarımda aşağı yukarı gezindi ve ben de bu rahatlatıcı harekete odaklandım.

Uyuyakalmışım.

Uyandığımda yatağımın üzerinde iki tehditkâr gölge yükseliyordu.

"Malum seni bir kar yığınının içinde donmuş halde bulduğunu söyledi, yorgunluktan yarı ölüymüşsün." Scorpius öne doğru eğildi ve ranzamın dar alanını işgal etti.

Orion onun arkasında duruyordu ve kahverengi gözleri yarık şeklinde kısılmıştı.

Gümüş kafatasları iki kulağında da uğursuzluk işareti gibi parlıyordu. Onları hiç bu kadar kızgın görmemiştim.

"Beni yalnız bırak, yorgunum."

Baharatlı bergamot ve yanmış çikolata duyularımı doldurdu.

Kokuları her zamankinden daha sertti.

İkizler uykularında yer değiştirirken üstümdeki ranza tıkırdadı.

Scorpius dişlerini gösterirken beyaz dişleri parlıyordu. Sesi ölümcüldü, "Bunu duşta konuşacağız. Kendini açıklayacaksın."

"Hayal görüyorsun."

Scorpius, "Beni test etme Arabella," diye alay etti ve Orion da kaşlarını çatarak onayladı. "Göründüğüm kadar medeni değilim."

Bana içini açan adamlar gitmişti. Hiç var olmuşlar mıydı?

Kaydılar ve odaklandılar. Dehşet içinde göz kırptım.

Tepeden tırnağa kan izleriyle kaplıydılar.

Bu bir kabus muydu? Onları hayal mi ediyordum?

"Hadi gidelim. Kalk ve duşa gir. On saniyen var, yoksa cezalandırılacaksın," diye emretti Scorpius.

Şaşkınlıkla ona baktım.

Bakır kokusu, karanlık bir alamet gibi havada yoğunlaştı.

"Bu bir şaka mı?" Sersemlemiş bir şekilde sordum. "Sen gerçek misin?"

Scorpius'un kör gözleri çılgınlıkla büyüdü. Dişlerini gösterdi. "Ne kadar şaka yapmadığımı öğrenmek ister misin?"

Onların benim tükenmiş hayal gücümün ürünü olduklarından yüzde 98 emindim.

Yorganımı kenara ittim ve yataktan yuvarlandım. Hafifçe inledim.

İki kral kızgın tanrılar gibi üzerimde yükseliyordu.

Birlikte banyoya doğru yürüyüp beni beklerken Scorpius acımasızca sırttı.

"Bizim için sürün," diye hırladı Scorpius. Orion sessizce onun yanında durdu.

Kesinlikle bir kâbus.

"Siktir git," diye fısıldadım.

Scorpius zalimce gülümsedi. "Bunu ayarlayabiliriz. Sürün.

Şimdi."

Bilerek hareket etmedim.

Birbirimize dik dik bakarken uzun dakikalar geçti, ikisi de yerinden kıpırdamadı.

Sert zeminde yavaşça ilerledim. Sonunda ayaklarının dibinde durdum.

Kulağıma pişmanlık dolu bir şeyler fısıldadılar ama kulaklarım çınlıyordu ve dinlemiyordum.

Her ikisinin de dizlerine yumruk attım ve yanımda yere yığıldılar.

"İkinizin de canı cehenneme," diye böbürlendim.

Planım işe yaramıştı. Misilleme yapmalarını bekledim.

Yüz ifadeleri kabuslar için garip bir şekilde duygusaldı.

Ayağa kalkmaya çalıştım ama kollarım zorlanmaktan titriyordu. Eller koltuk altlarımdan hafifçe kavradı.

Beni yukarı çektiler.

Bu kafa karıştırıcı bir kabustu.

Scorpius taşındı Ben içine ve Banyo, ve Orion duşu çalıştırmaya başladı.

Anlar Daha sonra, tamamen Giyinik, ve üç .Biz küçük duşta birbirlerine sıkışmışlardı.

"Bugün olan her şeyi anlat bize. Lütfen," diye fısıldadı Orion kendini sırtıma yaslariken.

Rüyalar genellikle günün olaylarından kopuk olduğu için göğüs kafesimde bir baskı oluştu.

Kutsal güneş tanrısı, bu gerçek miydi?

Bölüm 34

ORION

DUŞ ADANMIŞLIĞI ONS

HITRCH (FİİL): soğuktan ya da soğukmuş gibi titremek.

23. GÜN, 4. SAAT

Arabella ılık duşta aramıza sıkışmıştı.

Üçümüz de tamamen giyiniktik. Gevşekti, kendi iradesiyle ayakta duramıyordu.

Teslimiyetinde doğası gereği yanlış bir şeyler vardı. Bu beni hasta etti.

Ona kötü
davranmıştık. Bir
kez daha.

Üçümüz de spreyn altında ileri geri sallandık ve titreyen tek kişi ben değildim. Scorpius, yanağını göğsüne bastırılmış, uzun kirpikleri solgun teninde dalgalanan Revered'imizi tutarken titriyordu.

Gözünün altındaki yara büzülmüş ve kızarmıştı.

Onu ne kadar başarısızlığa uğrattığımızın gözle görülür bir kanıtı. Hayatımızdaki en önemli kişi, korumak için doğduğumuz kişi ve biz onu incitmeden duramıyorduk.

Erkek bir eşin dünyalarımızın merkezi olmasını bekleyerek büyüdük. Geri kalanımız gibi herkesin üzerinde yükselen biri. Kaba ve zalim, duygularını bastıran ve kendilerini şiddet yoluyla ifade eden biri.

Muhteremimizin bizim gibi olması gerekiyordu.

Hepimiz onun bizim egemenliğimize boyun eğen, onu zarardan koruyabilmemiz için önümüzde diz çökmek isteyen bir adam olacağını varsaymıştık.

Çoğu Muhafız korunmak isterdi. Onların doğası, Ignis ve Koruyucuların onları korumaya yönelik güçlü dürtülerine uyan mükemmel bir dengeydi.

Ama biz normal bir şeytan evi
değildik. Biz kadim Malum Evi'ydik.

İçimizde şeytan kültürünün çağlar boyunca gördüğünden daha fazla güce sahip öfkeli bir tanrının sağ eliydik.

Muhteremimizin güç dinamiklerini altüst etmesi mantıklıydı.

"Yani bu bir rüya değil mi?" Arabella şaşkınlıkla sordu ve midem bulandı.

Keşke öyle olsaydı.

Keşke yaptıklarımızı geri alabilseydik.

"Hayır," diye fısıldadı Scorpius titreyerek. "Bu gerçek."

Nefes verdi. "Sizler yalvaranlar tarihindeki en kötü yalvaranlarsınız."

"Deniyoruz," dedi Scorpius yumuşak bir sesle, "ama biliyoruz."

"Denememenin neye benzediğini görmekten nefret ediyorum." Kıkırdadı. "Muhtemelen kafama bir kürekle vururdun."

Hem Scorpius hem de ben onun açık seçik sözleri karşısında irkildik. "Asla," diye hırladı Scorpius ve ben de başımı sallayarak onayladım. "Peki buradan nereye gidiyoruz?" diye fısıldadı.

hala bunu aşabileceğimizi düşündüm.

Korkunç bir şiddete maruz kalarak büyümüş bir kadındı. Bizden korkmadı. Boyun eğmedi.

Arabella acı çekmeyi pervasızlık derecesinde benimsemişti.

O böyle biriydi.

Titreyen parmaklarımı onun asi buklelerine doladım ve buz gibi kokusunu içime çektim. Gece yarısı kar fırtınası gibi kokuyordu ve ona sarılmak yıldız ışığı altında sessiz, karlı bir ormanda yürümeye benziyordu.

Scorpius titreyen parmaklarını onun kara kaşlarında gezdirdi, çenesi sıkıldı ve boyun kasları bir çığlığı zapt ediyormuş gibi seğirdi.

İliklerimize kadar ıslanmıştık ve giysilerimiz ağırdı. Ayaklarımızın dibinde pembe sular birikmişti.

Dakikalar bir saate dönüştü.

Kimse konuşmadı.

Arabella'nın gözleri kapalı kaldı, ancak kirpikleri dalgalandı ve zaman zaman ileri geri sallandı.

düşünüyordu. Ağzını büzmüştü ama ağzından hiçbir kelime çıkmadı.

Birbirimize sarıldık.

Umutsuzca.

Aramızda pişmanlıktan başka bir şey yok.

Geçmişimiz boynumuza dolanmış dikenli teller gibi hepimizi boğuyordu ve acı dolu hayatımda ilk kez ağlamak için karşı konulmaz bir istek duyuyordum. Birden tek düşünebildiğim Arabella'nın hakikat dergilerindeki zehirli tanımı oldu.

Elimizde olanın bu olduğunu söylemişti.

İkizler asla bizim gibi kontrollerini kaybetmezler.

Scorpius onu aramıza daha sert bastırdı. Sırtım duş duvarına yaslanmıştı, musluk omurgama batıyordu ve umursayacak enerjiyi kendimde bulamıyordum.

Koruyucu dostum bizi derisinin altına sokmaya çalışıyormuş gibi tüm gücüyle duvara doğru bastırırken hırıltılı bir şekilde nefes aldım.

Bizi asla bırakmayacağını açıkça belirtiyordu.

Başımı onunkinin yanına yaslamak için öne doğru eğildim ve yüzümü Scorpius'un pazusuna bastırdım. Boğazından bir memnuniyet sesi geldi ve bana sokuldu.

Temasla birlikte rahatlayarak iç çektim.

Benim bir Saygıdeğer olduğumu düşünmemiz çok çirkindi.

Aramızdaki kadın bizim amacımızdı.

Ona bakmak, günün her saniyesinde onu izlemek ve başka hiçbir şey bilmeyene kadar onun varlığını kornealarım kazımak istiyordum.

"Çok özür dilerim." Ne yaptığımın farkına varamadan dudaklarımdan titrek kelimeler fısıldandı. Konuşurken dudaklarımdan su sıçradı.

Scorpius bizi duş duvarına daha sert bastırdı.

Koyu renk kirpikler dalgalandı ve elektrik mavisi gözler bana dikildi. "Biliyorum," diye fısıldadı Arabella,

yüksek sesle konuşamıyordu.

Parmaklarımı ıslak buklelerinde sıktım.

Scorpius acı çeken bir hayvan gibi bir ses çıkardı ve titremesi şiddetlendi. Sesi boğuklaşmıştı, "Seninle böyle konuştuğum için özür dilerim. Bizim için asla sürünmemelisin. Olan onca şeyden sonra olmaz. Bir daha asla. Biz senin için sürünmeliyiz."

Arabella'nın dudaklarından ağır bir iç çekiş kaçtı. Uzun, acı dolu saniyeler geçti.

Sessizce fısıldadı, "Herkesin emeklemeyi bırakmasına ne dersiniz?"

Saçlarını serbest bıraktım ve kollarımı arkadaşlarıma dolayarak sarıldım. "Haklısın, birbirimizle oyun oynamamalıyız. Hepimizin arasında büyüyen şey çok değerli ve öyle muamele görmeyi hak ediyor - sen daha iyisini hak ediyorsun."

Burnunu çekti.

Söz verdim, "Seninle bir daha asla böyle konuşmayacağız, tatlım. Sen bizim için çok değerlisin."

Scorpius başını salladı ve üçümüz yer değiştirdik. "Seni gördüm..." Konuşamıyormuş gibi kesik kesik konuştu. Utanç içinde başını öne eğerek, "Yorgunluktan titrediğini gördüm ve sana yardım etmedim. Sürünmeni izledim ve hiçbir şey yapmadım."

Tüm vücudu sarsıldı.

Arabella fısıldadı, "Bunun bir rüya olduğunu sanmıştım."

Kollarımı tüm gücümle sıktım ve onarılamaz parçalara ayrılmadan önce üçümüzü bir arada tutmaya çalıştım.

Kırılındık, sivri uçlarımız ve kırık dökük sözlerimiz vardı.

Güç ve kuvvetle dolup taşan insanlar olarak hepimizin ortak bir yönü vardı: Korkunç derecede kusurluyduk.

"Bunu bana kanıtla," dedi. "Lütfen önemseydiğini kanıtla. Bunun zehirli bir güç gösterisi olmadığını kanıtlayın."

Scorpius sırtımı acıyla fayans duvara yasladı.

Parmak uçlarımdaki kan dolaşımı kaybolana ve kaslarım efordan ağrıyana kadar birbirimizi sıktım.

Onu kollarımızın arasında sıktık.

"Bizler senin emrindeki köpekleriz," diye fısıldadım saygıyla, sözcükler dudaklarımdan bir dua gibi döküldü. "Sana hizmet etmekten başka bir amacımız yok. Söz veriyorum."

"Bunu istemiyorum." Sesi çatallaştı. "Senin Muhterem'inden daha fazlası olmak istiyorum. Senin için bir insan olmak istiyorum. Asla senin mükemmel, ideal eşin olmayacağım. Asla o olamayacağım."

Scorpius onun erkek cinsiyetini kasıtlı olarak kullanması karşısında sendeleyerek geri çekildi.

Midem ayaklarıma kadar indi ve yere yığılacakmışım gibi sallandım. Kollarını bana doladı ve düşmemi engelledi.

Scorpius yüksek sesle, "Erkek bir şeytan istemiyoruz," diye homurdandı. "Eskiden bir tane istediğimi sanırdım ama aptalmışım, senden başka kimseyi istemiyorum. Giyinik halde duşta oturup saatlerce konuştuğum tek kişi sensin. Acı içinde görmekten hoşlanmadığım tek kişi sensin."

Beni daha sıkı sıktı, bana sarılırken parmakları eşofmanımı geriordu.

Scorpius ıslak saçlarını ensesinden çekti ve açıkta kalan tenini usulca öptü. "İstediğim tek insan sensin Arabella," dedi bir şey kanıtlıymış gibi şiddetle.

Göğsüme doğru nefes verdi.

Kalbi öyle bir hızla çarpıyordu ki göğüs kafesime çarpıyordu ve ben onu giysilerimizin arasından hissedebiliyordum.

"Korkmadan konuştuğum tek kişi sensin," diye fısıldadım ona. "Ve her zaman dinliyorsun. Beni gerçekte olduğum gibi görüyorsun ve ben de sana aynı teselliye sağlamak istiyorum. Senin gibi olmak istiyorum çünkü sen benimsin. Kimse seninle kıyaslanamaz ve sen bir hazine gibi muamele görmeyi hak ediyorsun."

Yüksek sesle iç çekti. "Biliyorsunuz, siz sandığınız kadar umutsuz değilsiniz. Dünyanın geri kalanına sunduğunuz görüntülerden farklısınız. Malum'dan bile."

Scorpius kollarını ikimize de doladı ve bizi duşun duvarına yaslamaya devam etti. "Sizi hak etmiyoruz," dedi.

Ben de kabul ettim, "Hayır, yok."

Zaman, ılık serpentinin altında etrafımızda akıp gitti. Başka hiçbir kelime konuşulmadı.

Söylenecek bir şey kalmamıştı çünkü kelimeler hatalarımızı düzeltemezdi. Sadece biz düzeltebilirdik.

Bölüm 35

ARAn

STRATEJĪ

DREICH (ADJECTIVE): kasvetli.

2. GÜN, SAAT 15

"Sizin neyiniz var böyle?" Rina masaya yaslanırken güzel yüz hatları alaycı bir ifadeyle buruşmuş bir halde sordu.

Kimse ona cevap vermedi.

Strateji odası her zamankinden daha soğuktu ve mekânı aydınlatan küçük lamba altın renginde parlıyordu. Odayı kaplayan kırmızı halı yeni dökülmüş kanı andırıyordu. Yoğun renk tonunu hiç fark etmemiştim.

Jinx ve ben tahtanın bir ucunda, Malum da diğer ucunda duruyordu. Krallar, şekil değiştiren alışveriş merkezinde Jinx için koltuk değnekleri bulmuşlardı.

Gerçi, "bulundu" cömert bir terimdi çünkü kırık bacaklı bir şekil değiştireni bir oyuğa sürüklemişler, karnına yumruk atmışlar ve koltuk değneklerini zorla çalmışlardı.

Jax onların yöntemlerine kaşlarını çatmış, Cobra Malum'un sırtını sıvazlamış ve koltuk değneklerini sırtarak almış, Ascher ve Xerxes ise yaralı bir insana saldırmayı daha önce düşünmeleri gerektiğinden yakınmışlardı.

Erkekler.

Bu krallar vardı sırttı at Ben gibi onlar bir şey kanıtladı.

Artık sırtmıyorlardı. Hiçbirimiz sırtmıyorduk.

Dört melek masanın etrafında toplanmış, kaşlarını çatmışlardı. Rina onların elebaşıydı. Yön bulma konusunda en iyi olan iki melek bir sonraki yeri bulmak için uzaktaydı.

Şakaklarımda bir baş ağrısı zonkluyordu.

Şekil değiştirenler lejyonumuzun geri kalanıyla birlikte deri sandalyelere oturdular ve çatışmayı garip bir şekilde izlediler.

John, Scorpius'un yanında oturuyordu ve Luka da Orion'un yanında oturuyordu. Dördü de arkadaşmış gibi kendi aralarında fısıldaşıyorlardı.

Bu ne zaman oldu?

Rina telaşla yüksek bir ses çıkardı ve ben de isteksizce dikkatimi öfkeli meleklerle geri çevirdim.

İlk başta diğerleri araya girip meleklerin bize bağırmasını engellemeye çalıştı ama buzdan kılıçlar ortaya çıktı ve Jinx melekler hariç herkese oturmalarını emretti.

Havada hâlâ şiddet uğultuları vardı ve herkes birbirine güvensizlikle bakıyordu.

Bu saçmalık için çok yorgundum.

İkizlerin görüldüğü gibi hissettim - zeytin rengi tenleri kül rengine dönmüştü ve gözleri koyu halkalarla çevriliydi. Hasta mıydılar?

Endişe midemi bulandırdı.

Bunu daha sonra onlara sormak için aklıma bir not aldım. Onlar her zaman benimle ilgileniyorlardı, ama onlarla kim ilgileniyordu?

Rina bir kez daha kızgınlık sesi çıkardı.

Şampiyonlar olarak teknik olarak onlardan üstündük, ancak Yüksek Mahkeme birlikte karar vermemiz gerektiğini açıkça ortaya koydu ve liderlik çizgileri bulanıktı. Savaş yapısının mantıklı olduğunu düşünmüştüm.

Aptalca davrandım.

Rina vurgulamak için avuçlarını masaya vurdu. Sesi bir desibel daha yükseldi ve "Bir çözüm bulmalıyız. Bu şekilde savaşamayız." Melekler de aynı fikirdeymiş gibi başlarıyla onayladılar.

Knox kollarını kavuşturmuş bir halde arkalarında duruyordu ama o bile başıyla onayladı.

Meleklerin ağzından çıkan her şey çöptü. Bir çocuğun peri masalı. Duygusal çöküntüleri savaş stratejisinin büyük planında işe yaramazdı.

Akıllarını kaçırmışlardı.

Aptalca kararlar almak isteseydim, Sadie'den strateji tavsiyesi isterdim. Onu tüm kalbimle seviyordum ama kadın o anın sıcaklığıyla tuhaf seçimler yaptı.

Kobra ile gönüllü olarak çiftleşmişti.

Bu kadar yeter.

Rina zifiri bir kahkaha attı ve ayağını yere vurdu.

Yanımdaki Jinx uzun bir iç geçirdi ve ben de bu düşünceye katıldım. Tahtanın karşısında, Malum'un tıraşlı kafası boyunca zengin renkli alevler dans ediyor ve parmaklarının arasında tebeşir saklıyordu.

Meleklerin bir bilinç krizi yaşaması için kırk bir asker dinsizlere karşı savaşırken ölmemişti. Âlemler ile bildiğimiz uygarlığın yok olması arasında sadece elli dokuz kişi kalmıştık.

Eğer bir savaşı yönetmek zorunda kalacaksam, duygusal insanlara yaranmak için aptalca kararlar almayacaktım.

Artık duramayacak kadar kendimi kaybetmiştim.

Şakağımdan aşağı ter damladı ve cildim donarken gerildi. Terimi silmek için yüzümün yan tarafını ovuşturdum. Rina'nın anlamsız açıklamasına ne Jinx ne de Malum cevap vermişti. Herkes birilerinin bir şeyler söylemesini bekliyordu.

şarj et.

Bir çığlık attım çünkü bunun için yeterince para almıyordum-aslında para aldığımdan bile emin değildim.

Bunu neden yapıyordum?

Büyülü dumanı içime çekerek duygusal destek atımı dışarı üfledim. Yumuşak bir gıkla omzuma yerleşti ve uzun duman tüyleri tenime fısıldadı.

Boynu daha uzundu ve tüyleri her zamankinden daha çarpıcıydı, bu garipti çünkü onu her hayal ettiğimde aynı kuşu hayal ediyordum.

Değişiyordu.

Kortizol seviyelerim tavan yapmasaydı, onun evrimine dair bulmacayı çözmekle ilgilenebilirdim. Omzumdaki kargayı düşüncesizce okşadım ve önümdeki dağınıklığa odaklandım.

Giderek artan bir sabırsızlıkla beklerken Rina'nın kaşları çatıldı.

"Konumunuzu anlamıyorum," dedim yavaşça, ses tonumun ılımlı ve kışkırtıcı olmadığından emin olmak için her kelimeyi telaffuz ederek.

Dudaklarım yumuşak bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Çatışmacı olmayan, barışçıl bir hava yaydım.

Rina ellerini kalçalarına koyarak bağırdı: "Bugüne kadar olduğu gibi savaşmayı reddediyoruz! Başka bir yol olmalı. Enfekte olanlar için bir tedavi bulmaya çalışmalıyız. Bu yerleşkelerde binlerce masum insan var."

Düşüyormuşum gibi hissettim.

Rina'nın sesi yükselirken, "Kendimi bu kadar çok sivilize zarar vermek zorunda kalacağım bir pozisyona sokmayı reddediyorum. Yeni bir strateji bul."

Beni kovar gibi parmaklarını salladı.

Jinx nefesinin altında sert bir şeyler mırıldandı ve ben de masanın üzerinden atlamamak için kendimi zor tuttum.

Neyi geri getirmemiz gerekiyordu biliyor musunuz? Scalping.

Melekler ne kadar bencildi? Ölenlerin çılgınlıklarının hayatımın her saniyesine musallat olmadığını mı sanıyorlardı?

Sadie sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi ön sıradaki koltuğundan bana "Yap şunu," diye seslendi.

Gözlerimi kapattım ve nefes aldım. Bir savaşta tanrıların şampiyonuydum ve olgun ve saygılı olacaktım.

"Fikrinizi paylaştığınız için teşekkür ederim," dedim her kelimeyi fazla telaffuz ederek.

Knox grubun arkasından haklı bir sesle, "Bu aynı zamanda yanlış," dedi. "Hata yapmayı ve masum sivilleri öldürmeyi göze alamayız. Yüksek Mahkeme için geniş kapsamlı yansımaları olabilir. Yeni bir strateji bulmamız gerekiyor. Bir tedavi üzerinde çalışın var mı?"

Gözüm seğirdi.

Knox kollarını göğsünde kavuşturdu ve "Planlarda bir değişikliğe ihtiyacımız var" dedi.

Şakağımdaki çarpıntı şiddetlendi ve parmak uçlarımdan yayılıp arkamdaki kara tahtaya sıçrayan buz parladı.

Jinx koyu renk güneş gözlüklerini sertçe burnunun köprüsüne doğru itti. "Başınız ağrıyor mu?"

"Ne?" Rina tersledi.

Jinx kaşlarını çatı. "Çocukken hepimiz belli ki kafanızın üstüne düşmüşsünüz, o yüzden soruyorum. Başınız ağrıyor mu?"

Sözlerinin nüfuz etmesi bir an aldı. Oda patladı.

Sadie ve Scorpius güldü, Malum sırtıttı, Rina çığlık atmaya başladı ve erkek meleklerden biri katlanır bir sandalyeyi tekmelerken Knox saygısızlık hakkında bir şeyler bağırdı ve grubun önüne doğru ilerledi.

Çatlak.

Kaos durdu ve herkes bana bakakaldı.

Knox'un suratına attığım tokat elimi acıttı.

Yanağında zaten görünen kırmızı parmak izlerine dokunduğunda çenesi düştü.

"İşte benim kızım." Sadie yüksek sesle alkışladı ve yumruğunu sıktı.

Onun desteği takdir edilmedi.

Rina hırladı. "Ona dokunmaya nasıl cüret edersin? O senin olabileceğinden yüz kat daha melek," diye tükürdü. "Sen uçmayı bile beceremiyorsun."

Kar kümesi.

Saatlerce

uğraşıyorum.

Başarısız.

Malum kötü bir ses çıkardı ve Rina'ya vuracakmış gibi hareket etti. Yüzümü buruşturdum ve onu durdurmak için kendimi önüne attım. "Her neyse," dedim, "o haksız değil."

Scorpius ayağa kalkarken, "Onu öldüreceğim," diye söz verdi. Orion onu tekrar aşağı çekti.

"Bunu neden yaptın?" Knox yanağını parmaklarken sordu.

Malum önüme geçti ve melekleri görmemi engelledi. Alevler koruyucu bir şekilde tenine sıçradı. Viski ve tütün duyularımı karıncalandırdı.

"Neden?" Knox tekrar sordu.

İçimden bir ses, Lejyoner Oyunları'ndan beri sizden birine vurmak istediğim için muhtemelen en iyi hamlenin bu olmadığını söyledi.

"Bunu yapmak istememiştim," dedim zayıf bir sesle. "Adrenalin beni ele geçirdi ve düşünmeden harekete geçtim."

Gerildiğim ve ölümüne dövüşmeye hazırlandığım uzun bir an oldu.

Knox sert bir şekilde, "Sorun değil. Devam edelim. Son zamanlarda uçma konusundaki büyük başarısızlıkların yüzünden acı çekiyorsun. Seni affediyorum."

Kendini beğenmiş pislik.

"Onunla bu ses tonuyla konuşma." Alevler Malum'un omuzlarından daha yükseğe sıçradı ve boynunu tehditkâr bir şekilde ileri geri kırdı. "Lejyonunuz savaşlar sırasında en yaşlı ve en büyük enfekte olanlara odaklanabilir. Geri kalanını diğer herkes halleder."

Dişlerimi sıktım ve başımı sallayarak onayladım.

"Ancak," dedi Jinx, "tedaviyle ilgili sorular Yüksek Mahkeme'ye yöneltilmelidir." Masanın üzerindeki büyü tableti işaret etti. "Bu savaşta hepimizi savaştıran organizasyon. Öfkenizi bunu hak eden insanlara saklayın."

Melekler surat astılar ama bir şey söylemediler. Odanın arka tarafına doğru süzöldüler.

Jinx, Malum ve ben strateji tahtamıza geri döndük ve baştan başladık.

Işığı filtreleyecek pencereler olmadığından, zaman duygusu da yoktu.

Silahları tahtaya yansıttık ve yağmaladığımız yerleşkelerin kaba taslak resimlerini çizdik. Sayılarımızı yazdık ve üçüncü yerde bizi bekleyen dinsizlerin sayısını tahmin ettik. Kaç kişi olduğunu saydık.

Ortalama olarak askerler çevreyi ve konumlanmalarını istediğimiz yerleri korurken kayboldular.

At bir Nokta, Jinx yaratıldı a Matematik denklem Enfekte olanlar için bir tedavi bulma olasılığını hesapladı.

Tebeşir sembolleri ve harfler kara tahtanın her santimini kaplıyordu.

Malum ve ben onun hata yaptığı denklemi güncelledik ve üçümüz de kalite kontrol için çözdük.

Hepimiz aynı sonucu aldık.

Yüksek Mahkeme'nin halihazırda bir tedavi üzerinde çalıştığını varsayarsak, bir tedavi bulma şansı yüzde 0,07'ydi ve dinsizlerin diğer diyarlara yayılıp insanları enfekte etmeleri halinde milyonları öldürme ihtimali yüzde 342'ydi.

Jinx küçümseyerek sırttı ve arkasını dönerek elindeki tebeşiri odadakilere salladı. "İşte bu yüzden konumunuz aptalca," diye meleklerle tükürdü.

Kimse cevap vermedi.

Yorgun gözlerimi ovuşturdum.

Herkes uyuyordu.

Jinx topallayarak yanlarına gitti ve koltuk değneğini Rina ve Knox uyanana kadar onlara vurdu. "Fikrinizin neden saçma olduğunu anladınız mı?" Tahtayı işaret etti.

Melekler şaşkınlıkla gözlerini kısarak tahtaya baktılar. "Neye bakıyoruz?" Knox sorarken Rina, "Sadece harfler ve semboller görüyorum. Nedir bu?" diye sordu.

Jinx küçük bir hayal kırıklığı çığlığı atıp topallayarak tahtaya geri dönerken, Malum da onların matematiksel beceriksizliğinden iğrenmiş gibi başını salladı.

Melekler tekrar uyumaya başladılar.

Jinx'e bakıp yüzümü buruşturdum. Zavallı kız bir an için diğer insanların gerçekten basit fikirli ve işe yaramaz olduğunu unutmuştu. Yaşlandıkça öğrenecekti.

Ya ben halüsinasyon görüyordum ya da o artık çocuk gibi görünmüyordu. Genç bir kıza benziyordu.

Bacakları ergenlik çağındaymış gibi uzun ve sırık gibiydi ve yüzü bebeklik yağlarını kaybetmişti.

"Kaç yaşındaydın?" diye sordum.

Jinx denklemimize bakarken beni görmezden geldi. "Bunun için zamanım yok. Melekler korkak oldukları için savaşmayı reddederlerse bir plana ihtiyacımız var."

Yüzümü buruşturdum.

Canavar gibiydik.

Masum enfekte kişileri öldürmek istemedikleri için haksız değillerdi; güneş tanrısı, ben de öyle... Ancak bu bir savaşı.

Birdenbire durumumuz hakkında pek iyi hissetmemeye başladım. Belki de kurtarmak için bir şeyler yapmalıyız-

"Hayır." Jinx aklımı okuyormuş gibi sözümü kesti, ki pekâlâ okuyabilirdi de. "Hayır. Gerçekleri ve sayıları biliyoruz. Eğer bu savaşı kazanacaksak, gerçek ve garantili bir yıkım karşısında azınlığın kaderi hakkında endişelenemeyiz."

Onaylamak için başımı sallamaya çalıştım ama boyun kaslarıma kramp girdi.

Göğsüm pişmanlıkla düğümlendi.

Malum tablete dokunup farklı projeksiyonlar arasında gezinirken, "O haklı," dedi. "Her açıdan düşündük ve olasılıkları hesapladık. Aklımızı başımıza toplamalı ve duygularımızın etkisinde kalmamalıyız. Üçümüz de etkili stratejistleriz çünkü kararlarımızı somut gerçeklere dayanarak veriyoruz."

Gümüş gözleri melankolik bakıyordu.

Parmaklarımdaki tebeşir dondu ve yere düştü. Binlerce küçük parça halinde yere saçıldı. İlk kez Malum ile aramızdaki benzerlikleri fark ettim.

Kalpsizliği.

Öğrenilmiş

zalimlik.

Uyum sağladık ve hayatta kaldık.

Bana baktı ve fısıldadı, "Analitik yeteneklerimiz nedeniyle farklıyız. Bunun bir savaş olduğunun farkındayız. Risklerin farkındayız."

Nefes verdim.

"İşte." Malum odanın içinde yürüdü ve meleğin çay arabasını sürükleyerek getirdi. Çiçek şeklindeki keklerle dolu küçük gümüş tepsileri taşırken gülünç görünüyordu.

Üç deri sandalyeden birine oturdu ve Jinx ile bana işaret etti.

"Um," dedim beceriksizce bir sandalyeye bakarken, sonra ona geri döndüm.

Boğazını temizleyip beklerken yanakları pembeye boyandı. Teklif ettiği sandalyeye oturduğumda boğazıma bir esneme tırmandı.

"Teşekkürler," dedim.

Yüzünün kızarması şiddetlendi. "Senin için her şeyi yaparım." Üçümüz de oturduk.

Bana doğru eğildi ve donanma boyalı tırnaklarının topuzumdan kurtulan bir kıvrımı büktüğünü fark etmemiş gibi davrandım.

Saçlarımla gelişigüzel oynadı.

Omurgam ağrıyordu.

Jinx fincanlara uzandı ve Malum onu durdurdu.

"Anladım," dedi huysuzca, sonra ısıtmak için alevli bir parmağını çaydanlığın altına tuttu.

Suyun sıcaklığından memnun kaldığında, süzgeçleri çay yapraklarıyla doldurdu ve her bir fincanımızın üzerine yerleştirdi. Sıvıyı dökerken özenli bir dikkat gösterdi.

Bir ateş rüyası gibiydi.

Çayımızın durumundan memnun kaldıktan sonra küçük tabaklar aldı ve üzerlerine salatalıklı sandviçler ve kekler doldurdu.

Benim incelemem altında kızarması derinleştikçe pembe kızıla dönüştü.

"İkinizin de daha fazla yemesi gerek," dedi taşan tabakları Jinx ve benim önüme iterken.

Jinx başını salladı ve yemeğe saldırdı.

Sert bir şekilde oturdum ve kralların liderine baktım.

Ağzının kenarı orantısız bir gülümsemeye dönüştü.

Nasıl nefes alacağımı unuttum, midem sıkışıyor ve acı omurgamdan aşağıya doğru karıncalanıyordu.

Odanın arka tarafında bir iblis horluyor ve John uykusunda bir şeyler inliyordu.

Malum, ellerinin büyüklüğüne kıyasla gülünecek kadar küçük olan salatalıklı sandviçi uzattı ve ne beklediğini anlamam bir saniye sürdü.

Sandviçimi onunlike dokundurdum. "Şerefte."

"Bu savaşı kazanmaya," diye fısıldadı boynundan aşağı kızıl bir kızarıklık yayılırken. "Bunu başarabiliriz."

"Umarım," dedim yorgun bir sesle.

Başını iki yana salladı. "İçimde iyi bir his var. Sana hiç nasıl kral olduğumuzu anlatmış mıydım?"

"Hayır," dedim, kelimenin tam anlamıyla ateş püsküren inatçı adamın bana açılmasına şaşırarak.

"İnanın bana, o zamanlar şansımız çok daha kötüydü," dedi.

Sonra beni hayretler içinde bırakarak, günlerce silahsız nasıl savaştıklarına dair inanılmaz bir hikâyeye başladı. Elllerinde sadece yumrukları, birbirleri ve damarlarındaki güç vardı.

Anlattığı şey, insanoğlunun bildiği en kanlı, en korkunç turnuvaydı.

Henüz ergenlik çağındayken ormanda nasıl avlandıklarını dinlerken midem bulandı.

Malum, işkenceye hiçbir şey olmamış gibi katlanmaktan bahsetti.

İz sürmek için Scorpius'un gelişmiş işitme duyusuna güvenmeyi nasıl öğrendiğinden ve Orion'un büyüleyici sesinin onları sonsuz sayıda kez nasıl kurtardığından bahsetti.

Sonra da alevlerini diğer yarışmacıların üzerine nasıl saldığından bahsetti.

Kurallar eş güçlerinin tam olarak kullanılmasını yasaklıyordu, bu yüzden diğer yarışmacıları hayvanlar gibi avladılar ve öldürdüler. Teker teker, Malum onları ateşe verdi.

Vahşı, dehşet verici bir
hikâyeydi. Hayranlık
uyandırıcıydı.

Neredeyse hiç yiyecek ve su olmadan haftalarca yarı
dövmüş halde nasıl hayatta kaldıklarını anlatmayı
bitirdiğinde çayını aldı ve bir yudum içti.

Jinx ve ben ona göz kırptık.

"Bu sana kabus gördürüyor mu?" Temkinli bir şekilde
sordum, bir insanın böyle bir çileden nasıl sağ çıkabildiğini
ve hala işlevini sürdürebildiğini anlayamıyordum.

Malum omuz silkti ve göğsünü ovuşturdu. "Hayır.
Korktuğum şey fiziksel acı değil. Bu hiçbir zaman benim
zayıflığım olmadı."

Kalbimin etrafında garip bir his belirdi.

Anlamıştım. Kırık bir kemik iyileşir ve morarmış bir deri
iyileşirdi çünkü darbenin şiddeti geçiciydi.

Bu, sizi acımasızca paramparça eden zihinsel bir acıydı.

Bir gecede iyileşmedin.

Bu, onu besleyen koşullar devam ettiği sürece ve bazen
onlar gittikten çok sonra da devam eden uzun süreli bir
acıydı.

Zihinsel acı devam etti.

İyileşmeyi umut edebilmem için hayatımda çılgınca bir
değişiklik yapmam -şiddet ve savaştan tamamen uzak,
huzurlu bir diyarda yaşamam- gerekecekti.

Boşluk hissi yerine suratıma bir yumruk yemeyi her
zaman tercih ederim.

Malum'a sanki onu ilk kez görüyormuşum gibi bakarken,
"Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum," diye fısıldadım.

Elindeki çay titredi.

Perili gümüş gözleriyle bana baktı ve sanki bir aynaya
bakıyormuşum gibi hissettim.

"Bir gün ikimiz de kendimizi bütün hissedeceğiz," diye
fısıldadı. "Zihinsel acı azalacak, azalmak zorunda." Sesi
kendini rahatlatmaya çalışıyormuş gibi çatallaşıyordu.

Ne yaptığımı düşünmeden öne uzandım ve elimi onunkinin üzerine koydum. "Katılıyorum. İyileşeceğiz," dedim inançla. "Bizim hakkımızda içimde iyi bir his var." Sözlerimin gerçekliği içimde tıngırdadı.

Sonra, bana bakarken bronz elmacık kemikleri hâlâ pembe kızardığı için ekledim: "Geçmişinizi paylaştığınız için teşekkür ederim. Sizinle konuşmaktan keyif alıyorum - düşman olarak değil."

Pembe kızıl oldu.

Parmakları titredi ve çay döküldü. Boğazını temizlerken dağınıklığı da sildi. "Birbirimizi tanımak güzel." Boğazını temizledi. "Bunu daha sık yapalım."

"Bu bir plan," dedim ve göğsümde garip bir sıcaklık zonkladı.

Ateş kralının bu darmadağınık, kızarmış versiyonunda tüm savunmalarımı alaşağı eden bir şey vardı.

Onda aşırı bir kırılganlık vardı. İncinmekten korktuğu için bunu kabadayılığın arkasına saklıyordu.

İkimiz de duygusal olarak zarar görmüştük ve korkuyorduk.

"Tamam, çalışmaya devam edelim." Jinx bir kalem tıklatıp defterini açtı ve ben onun burada olduğunu unuttuğum için irkildim.

Sıcak, nasırlı bronz parmakları benimkilerin üzerine uzandı. Dokunuşu şefkatliydi.

Acı omurgamdan aşağı süzüldü. Odanın arka tarafında John uykusunda bir ses çıkardı.

"Beni dinlediğin için teşekkürler Aran," diye fısıldadı Malum. Nasıl nefes alacağımı unutmuştum.

Dudaklarındaki gerçek ismim bir öpücükten daha samimi hissettirdi.

Aramızda bir şeyler değişti.

"Paylaştığın için teşekkürler." Ona küçük bir gülümseme verdim. Sırıtırken gözleri kırıştı.

Birbirimize gülümsedik.

Sıcak başparmağı elimin üstünde ileri geri gezindi. Tenimdeki buzlar eridi.

"Boku yedin." Jinx'in sesi kafamın içinde yankılandı ve onu duymamış gibi davranırken kızarma sırası bana geldi.

On dört saat daha birlikte çalıştık. Ve tüm bu süre boyunca eli elimden hiç ayrılmadı.

Bölüm 36

ARAn

FLAGELLATİ AÇIK

ECCE DENTESIAST (NOUN): biri kim gizler onların
bir gülümsemenin ardındaki acı.

25. GÜN, 22. SAAT

Elite Academy'deki dans pistinde sallanırken Sadie bana "Beni öpüyormuş gibi yap," diye bağırdı. Nefesi şeytan içkisi kokuyordu ve son bir saatini sarhoş bir şekilde gülmekle hıçkırmak arasında gidip gelerek geçirmişti.

Patlaması şaşırtıcı değildi. Açıkçası, ağlamıyor olsaydı endişelenirdim.

Beni yanağımdan özensizce öptü ve yüzümü buruşturdu. İğrenç olduğu için değil.

Yüzümü buruşturdu çünkü dudaklarının tenime değdiği yeri hissedemiyordum çünkü yüzüm aşırı madde kullanımından dolayı uyuşmuştu.

Öğrenciler ve gözle görülür derecede az sayıda asker, hoparlörler gürlerken eski yatak odamızda etrafımıza üşüştü. Gotik bir ritim havada ürkütücü bir şekilde tıngırıyordu ve altımızdaki zemin titriyordu.

Canlı kırmızı ışık pencerelerden süzülüyor ve her şeyi kıızıla boyuyordu.

Bir kez daha ürperdim çünkü Elit Akademi'deki ışığın her zaman çok daha koyu bir tonda olduğunu düşünmüştüm.

Rengin her zaman bu kadar zengin olduğuna dair kötü bir his vardı içimde.

Gençken görüşümün değiştiğini biliyordum ama bu kadar değiştiğini hiç fark etmemiştim.

Neden tekrar değişmişti? Bu da bir soruydu. Bir sürü soru.

Hala cevap yok.

Strateji belirlemeyi bitirmiştik ve bir gün daha uyku ve hafif egzersiz dışında bir şey yapmadan geçtikten sonra delirmeye başlamıştık.

Moral için bir parti daha veriyorduk.

Meleklerin yakında dönmesi bekleniyordu. Tanrısızlarla tekrar savaşmamıza günler vardı. Şansımız yaver giderse belki bir hafta.

Akıl sağlığımın iyileşmesi benim için çok önemliydi. Bu yüzden uyuşturucu kullanıyordum.

Jinx parti yapmak için mantıklı bir neden olmadığını söylemişti ama binlerce kadın ve erkeği merhamet çığlıkları atarken katletmemiş, sonra da içlerinden canavarlar fıskırmasını izlememişti. Yürürken botları yapışmıyordu.

Peki ne biliyordu? Savaş

insana bir şeyler yapar.

Buna ihtiyacımız vardı.

Kollarımı Sadie'nin omuzlarına dolayarak müzik eşliğinde sallandım, kendimi dumana boğarken dudaklarımdan birden fazla sigara ve pipo sarkıyordu.

Yüzümü bir maske gibi sarıyordu.

Sadie omuzlarımdan tutup beni daha yakına çekti. "Beni dinle!" Parmak uçlarında durup bağırdı ama Sözleri gürleyen müzikten zar zor duyuluyordu. "Duşta seks planını bir kenara bırakalım. Neden hemen şimdi erkeklerinizi kışkandırmıyoruz?"

Geri çekildi, kaşlarını oynatırken ağzı manik bir gülümsemeyle yukarı kalktı.

Yakut gözleri heyecanla parlıyordu. Altın rengi teni kızarmış, adeta enerjiyle titreşiyordu.

Artık tüm renk spektrumunu görebildiğim için, en iyi arkadaşımın ne kadar muhteşem olduğuna hayran kalmıştım.

Elleriyle yüzümü kavradı ve beni kendi seviyesine çekti. "Lütfen, sadece öp beni ve belki biraz da kucakla beni. Buna değecek! Söz veriyorum."

En yakınımızdaki parti müdavimleri bize baktı. Onları tersledim.

Büyüleyici yakut gözleri bana parıldadı.

Ne olduğunu anlamadan, platonik en iyi arkadaşım - üç vahşi şekil değiştiren adamla ve Kobra adında bir ucubeyle çiftleşmişti - bir elini buklelerime gömdü, başımı dikey olarak meydan okuyan seviyesine çekti, dudaklarımdan çoklu boruları çıkardı ve elini ağzımın üzerine tokatladı.

Olan bitenin nüansını anlamam bir saniye sürdü.

Sadie kendi eliyle öpüşüyordu. Ağzımın üstünde.

Agresifçe.

Geri çekilmeye çalıştım, çünkü biri basmadan önce pipolarımı toplamak istiyordum, ama o buklelerimi çekti. Daha sert çekti. Saçma tırnakları birbirine dolanmıştı ve onları kurtaramıyordu.

Gözlerimi kısmıştım.

Kızın ağzı tutkulu bir kucaklaşmanın ortasındaymış gibi kapalıydı. Ağzını şehvetle açtı ve bir lolipop yalıyormuş gibi avucunun içini yaladı.

Müzik etrafımızda dönüyordu. Bedenler dans etti.

Sadie sahte bir şekilde beni daha sert öperken, eli yüzümü sıkıca kavradı ve burnumu kapattı.

Boğuldum.

Geri çekilmeye çalıştım ve saçımı tekrar çekti.

Öpüşü sertti ve -bu saç çekme de neyin nesiydi? Kendi avucunu şiddetle ısırdı ve onun saldırganlığı karşısında sarsıldım, dudaklarım olmadığı için mutluydum.

Bunu söylemekten nefret ediyordum ama cinsel olarak uyumlu değildik. Kobra'ya olan ilgisi çok daha anlamlıydı.

Boğuldum. Bu kadarı yeterdi. Kafa derimin bir parçasını feda ederek ondan uzaklaştım ve elini tokatlayarak uzaklaştırdım.

Bana tokat attı ve burnumu tıkamaya çalıştı. Pençeleri gözlerimi kıl payı kaçırdı ve burnumun kenarlarına saplandı.

Tırnaklarının sıcak pembe olduğunu fark etmemiştim. Nötr bir renk sanmıştım.

Onlar bir bakıştı.

Beş dakika süren güreşten sonra, boyumu ve gücümü kullanarak iki kolunu da arkasına sıkıştırdım.

"Sakin ol. Kes şunu," diye uyardım onu çırpınırken.

Kıkırdadı. "Nasıldı?" Kaşlarını oynattı ve kendisiyle gurur duyuyormuş gibi gülümsedi.

"Kelimenin tam anlamıyla korkunç." Yüzümü buruşturdum. "O ısırma da neydi öyle? Sen vahşi bir hayvan mısın? Cinsel bir durumda agresif bir şekilde ısırılmak isteyeceğimi düşündüren şey neydi?"

Bana şaşkınlıkla baktı ve "Bekle, herkesin ısırmayı sevdiğini sanıyordum?" dedi.

Zihinsel güç için güneş tanrısına dua ettim.

En iyi arkadaşının şekil değiştiren erkeklerle çiftleşmesine izin verirsen olacağı buydu. Kaçırıldığım ve onu canavar diyarında yalnız bıraktığım için berbat bir arkadaşım.

Kaşlarımı çattım. "Normal insanlar başkalarını ısırmaz. Bu şekilde değil. Gerçekten ısıırıyordun. Bana karşı dürüst ol, bunu seks sırasında mı yapıyorsun?"

Yüzü kıpkırmızı oldu.

"Bazı insanlar bundan hoşlanıyor" diye mırıldandı.

"Neden aslında bir kedisin?" Azarlar gibi konuşmaya çalıştım ama uzun beyaz saçlarıyla oynayarak bunu mahvettim.

Kollarını bırakıp beni kendine çekerken gülümsedi. "Neden böyle aptal küçük bir melek kaz gibisin?"

"Ben bir kaz değilim." İleri geri sallanırken üzgün bir şekilde omuz silktim. "Ben uçamam."

Bana bir tokat attı. "Hayatım üzerine yemin ederim, bir saniyelğine yerden havalandın."

"Güneş tanrısına şükürler olsun," diye alaycı bir şekilde söylendim. "Her kız yerden bir santim yukarıda süzölmeyi hayal eder. Ne kadar heyecan verici."

Önden gitti ve beni döndürdü.

Havayı yumruklayan ve kalçalarını sallayan terli parti katılımcıları, biz hepsinin ortasında birlikte dönerken hiçliğe karıştı.

Kırmızı gözleri kısıldı. "Bir gün çok yükseklerle uçacaksın ve ben de seni izliyor olacağım, sana tezahürat yapacağım ve tüm aptal yerlilere, bu benim en iyi arkadaşım diyeceğim. O bir melek ve hepiniz kanatsız köylölörsiniz."

Ne kadar gülünç olduğuna güldüm.

Son zamanlarda Sadie meleğin kanatları olmayanlar için kullandığı aşığılayıcı terimi kullanmaya başlamıştı ki bu biraz endişe vericiydi çünkü onun da kanatları yoktu. Mantık yoktu ama duygu güzeldi, bu yüzden görmezden gelmeyi seçiyordum.

Yüksek sesli müzik daha hızlı gümbürdüyor ve dansçılar havayı yumrukluyordu.

Yavaşça sallandık.

"Eteğini beğendim," dedim.

Gülümsedi. "Ben de seninkini beğendim. Bu gece mükemmel görünüyorsun." "Sen daha mükemmel görünüyorsun."

Dantel braletler ve minik siyah mini etekler giyen iki şık kadındık. Eşleşen baş harfli kristal tangalar eteklerimizin üst kısımlarına yapışmış ve görünümümüzü yükseltmişti.

Onun sütyeni sakız pembesiydi, benimki ise siyah.

Birlikte hazırlanmıştık ve Sadie gözlerini, gözlerinin kırmızısını kan gibi gösteren pembe parıltılarla kaplamıştı. Pembe dudak parlaticısı da altın sarısı tenini tamamlıyordu.

Makyaj yapmam için beni ikna etmişti, ben de kabul ettim.

Kendimi eğlenceli ve flörtöz hissederek göz kapaklarıma ve gözlerimin altına siyah maskara sürdüm, böylece yüzüme yumruk yemiş gibi göründüm.

Ben ona "raccoon eyes" derdim.

Rujun fazla gelebileceğini düşündüm, bu yüzden onu bıraktım. Güzelliğimle herkesi bunaltmak istemedim.

Banyodan çıktığımızda, her iki lejyonumuz da bizi bekliyordu; açıkta duran tangalarımıza bakarken uzun bir saniye geçti.

Kobra bir şeyler tıslamıştı ama Jax onu tercüme etmeye çalışmadan çekip aldı ve Malum alevler içinde kalarak üzerimi değiştirmemi emretti.

John gamzesini gösterdi ve bana bir yumruk attı. "Gözlerini sevdim."

Bu yüzden hâlâ favorimdi.

Şimdi, en iyi arkadaşım ile ileri geri sallanırken gülümsedim çünkü siyah makyajın yanaklarımdan gözyaşı gibi süzüldüğünü hissettim, ki bu tam da istediğim görünümüdü.

Sadie beni kendine çekerken pembe bir gülümsemeyle "Seni seviyorum," dedi.

"Ben de seni seviyorum" diye cevap verirken duman solumaktan sesim kısılmıştı.

"Bir gün bunların hepsi sona erecek. Sıcak bir yere gideceğiz ve yıldızların altında birlikte uyuyacağız. Piknik yapacağız ve eğleneceğiz," diye fısıldadı.

Başımı salladım. "Kulağa harika geliyor."

Kulağa gerçek olamayacak kadar iyi geldiğini belirtmedim.

Fae diyarı tacım için ölümüne savaşmak istiyordu ve canavar diyarı yağmurlu, kasvetli bir yerdi.

Böyle güzel bir yer yoktu. Bizim için yoktu.

"Onu bulacağız," diye fısıldadı sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi. "Söz veriyorum."

Dört parmaklı elini ensemin arkasına doladı ve beni yavaşça kendine doğru çekti. Sonra, kalçalarını sallayarak elini ağzımın üzerine koydu ve beni nazikçe kendi seviyesine çekti.

"Bu nasıl?" diye fısıldadı ağzımı kapatan eliyle hafifçe öpüşürken.

"Daha iyi," diye mırıldandım öpüşüyormuş gibi yaparken, bu sefer çok daha yumuşak.

Kurtlardan biri yüksek sesle ıslık çaldı ve bir adam "Kutsal güneş tanrısı, şu Aran şekil değiştiren lejyon kızıyla öpüşen değil mi?" diye bağırdı.

Yüzümü buruşturdum.

Sadie ismini hatırlamak ne kadar zordu?

En iyi arkadaşım kendine engel olamıyormuş gibi beni daha sert öptü.

Şahsen ben onun deli gibi davrandığını düşünüyordum ama buna izin verdim çünkü hepimizin sinir krizleri vardı.

Saniyeler sonra boş havayı kucaklıyordum. Kalabalık etrafımızdan dağılmıştı.

"Saygıdeğerimize dokunmaya nasıl cüret edersin?" Scorpius'un ses tonu ölümcüldü.

John ve Luka Sadie'yi benden uzaklaştırmıştı, Malum ateşler içindeydi, Scorpius öfkeden titriyordu ve Orion'un gözleri kocaman açılmıştı, göz bebekleri büyümüşü ve Sadie'ye sanki ona zarar vermeyi hayal ediyormuş gibi bakıyordu.

Sadie bir savaş kazanmış gibi gülümsüyordu.

"Yılanlarımdan biri seni ısırmadan önce ellerini eşimden çekmek için bir saniyen var," diye tısladı Cobra ileri doğru yürürken.

John küfretti ve Sadie'den uzağa sıçradı. Bir gölge yılanı derisinin üzerinden geçti.

Kobra sivri köpek dişlerini parlattı. "Bir."

"Burada neler oluyor?" Jax testosteron yüklü aptallardan oluşan ve giderek büyüyen gruba katılırken sakince sordu. Xerxes hançerlerini çekerek onu kuşattı ve Ascher dövmele eklemlerini çatırdattı.

İçimi çektim çünkü bunun için yeterince yüksek değildim. "Hiç iblis demliği olan var mı?" Yorgunca sordum.

"Gerçekten mi?" diye sordu Malum. Altındaki halı alev alev yanıyordu.

Luka başıyla onayladı ve bana bir şişe şeytan içkisi uzattı. İkizler arkama yerleşti, her ikisi de parmaklarını sanki temasa ihtiyaçları varmış gibi buklelerime doladılar.

Onlara yaslanıp gevşedim ve içtim.

Sarhoş edici maddeler kan dolaşımımı doldurdu.

"Ne oldu?" Jax, krallar ve diğer erkek arkadaşları saldırganlaşırken tekrarladı.

Sadie bana göz kırptı.

Daha hızlı içtim. Şeytani bira çenemden aşağı damladı ve siyah makyajıma karıştı.

"I duyduğum senin dostum," Scorpius tükürük ile tiksinti. "Arabella'mızla öpüşmek."

"Bizim" kelimesini kullandığımda midem altüst oldu ve sırtımdan aşağı bir ağrı yayıldı. Şişeyi devirdim ve uzun bir yudum aldım çünkü hâlâ bir şeyler hissedebiliyorsam yeterince sarhoş değildim.

İkizler üzgünmüş gibi buklelerimi çekiştirdiler.

Şarkı değişti ve yeni ritim daha çılgıncaydı. Partiye katılanlar şarkıyı tanıdıkça heyecanla çığlık attılar.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Kobra tısladı. "Diyarlardaki onca insan arasından onu öpmek mi istedin? Neyin var senin?"

Öfke sıcak ve hızlı bir şekilde patladı. Şişeyi yere çarptım ve paramparça oldu. "Bu da ne demek şimdi?" Kobra'ya ters ters baktım. "Seni öpüyor mu? Belli ki standartları o kadar yüksek değil."

Alevler halının üzerine sıçradı.

"Onu öptüğünü itiraf mı ediyorsun?" Malum'un ağzından ateş fışkırdı ve gümüş gözleri çılgınca parladı. "Bunu yapamam."

Omuz silktim. "O zaman yapma." Öne doğru bir adım attım ama kolu benden daha hızlı fırladı ve beni geriye savurdu.

"Yerde cam var," dedi dişlerini sıkarak. "Yaralanabilirsin."

"Biliyorum, onu oraya ben koydum," diye mırıldandım. "Beni korumaya çalışmayı bırak."

Gümüş çelik gibi oldu ve hırladı: "Eşin olmayan bu zavallı kadını öpmeyi bırak. İkizler için seni affettik ama bu çok ileri gitti!"

"Ne zamandan beri ikizler için beni affediyorsun?" diye sordum.

"Herkes sakın olsun," diye hırladı Scorpius, sesi hiç de sakın değilmiş gibi geliyordu.

Aramıza girmeye çalıştı ama Malum ona doğru ateş püskürdü ve tökezleyerek geri çekildi.

Buz parmaklarımın arasında çatırdadı ve halı ayaklarımın altında kayganlaştı. Genişledi ve alevlerin bir kısmını söndürdü.

Birbirimize ters ters baktık.

"Böyle olmayacağımıza söz vermiştik," diye fısıldadı Orion bana bakarken ve Malum'un omzunu tutarken.

"Ben hiçbir şey için söz vermedim," dedi Malum huysuzca.

Başımı arkaya eğdim ve güldüm. "Biliyordum, süründüğünü ve benim köpeğim olacağına söz verdiğini biliyordum. Canavarlar alemindeki haberin de senin kadar sahte olduğunu biliyordum - hepsi göstermelik - hiçbirinde ciddi değilsin."

Geçmişini nasıl açtığından bahsetmeye cesaret edemedim. Söylemesi çok acı veriyordu.

Malum'un bronz teni partinin gölgeleri arasında koyulaştı. Boynunda bir hançer parlıyordu.

Cildinde "fethettik" dövmesi olan bir adamdan gerçekten ne bekliyordum ki?

Beyaz dişleri bronz teniyle tezat oluşturuyordu. "Sana hizmet etmekle ilgili her kelimedede ciddiydim. Eğer beni affedeceksen milyonlarca kez dizlerimin üzerine çökeceğim."

Aramızda müzik sesi yükseliyordu.

Gözleri benimkilere kilitlenmişken aniden dizlerinin üzerine çöktü. Üzerinde sadece daha önce yaptığı antrenmandan kalma siyah antrenman şortu vardı ve halı kırık camlarla kaplıydı.

Altında kan birikmişti. Bir adım geri attım.

Kendini kazığa oturturken hâlâ üstünlük ondaymış gibi zalimce sırıttı. "Bana inanman için gereken buysa, senin için her gün camın üzerinde diz çökeceğim. Senin hakkında ciddiyim, Arabella, ama o kadınla bir ilişki yaşamana seyirci kalmayacağım. O zaten senin bekaretini aldı. Seni benden de alamayacak."

Çenem çözüldü.

Bir cam parçası aldı ve avucunu üzerine vurdu. "İstediğin bu mu?"

"Kes şunu!" Yalvardım.

"Hepimizin diz çökmesini mi istiyorsun?" Orion, Scorpius ile birlikte Malum'u taklit edecekmiş gibi hareket ederken fısıldadı.

"Yapma!" Şaşırtıcı bir şekilde Luka da sessiz kralın kendine zarar vermesini engelleyecekmiş gibi öne doğru eğildi.

Başımı salladım.

Çok fazla kan döküldü. Çok fazla savaş.

Çok fazla şiddet var.

"Um," dedi Sadie ensesini ovuştururken beceriksizce. "Sanırım dürüst olmalıyız. Dürüst olmak gerekirse, bunun şimdiye kadarki en komik şey olduğunu düşünmüştüm, ama şimdi biraz endişeli hissediyorum. Yan not: Siz grup terapisinde değil miydiniz? İşe yarıyor gibi görünmüyor."

"Bu embesilin etrafında olmaya nasıl dayanıyorsun?" Scorpius gerçek bir şaşkınlıkla sordu.

John mırıldandı, "Sonunda biri söyledi."

"Hey, ona öyle deme." Yorgun bir şekilde gözlerimi ovuşturdum.

Parmaklarım siyahla kaplanmıştı.

Sembolik.

Malum, kullanmayı düşünüyormuş gibi sivri bir parçaya baktı.

"Sakın buna cüret etme," diye uyardım.

"Sahteydi!" Sadie ağzından kaçırdı. "Sadece elimle öpüşüyordum, ayrıca duşta da numara yaptık. Hiç seks yapmadık." Omuz silkti. "Dürüst olmak gerekirse, bu düşünce beni biraz rahatsız ediyor çünkü Aran benim en iyi arkadaşım ve bazen romantik ilişkiler sona eriyor ve sahip olduğumuz şeyi mahvetme düşüncesi korkunç."

Yüzümü buruşturdum çünkü arkadaşım stresli olduğunda çok gevezeydi.

"Affedersiniz?" Kobra tısladı. "Benimle olan romantik ilişkiler bitmez. Asla."

Sadie dudaklarını büzdü ve ona ürkütücü değilmiş gibi gülümsedi.

Ben onun ne kadar tuhaf olduğunu söyleyemedim John başımı yana çekti ve yanaklarımı tuttu.

Koyu renk gözleri yalvarırcasına, "Bana doğru olduğunu söyle. Onunla hiç seks yapmadın mı?"

Gözlerimi devirdim. "Onu hiç öpmedim bile. O benim arkadaşım, başka bir şey değil."

John gülümsedi, gamzeleri ortaya çıktı ve yanaklarımı okşadı. "İşte benim kızım."

Kızardım.

Göz kırptı ve beni serbest bıraktı.

Malum ayağa kalkarken sakince, "Ne kadar rahatladım," dedi. Bronz bacakları kırmızıya boyanmıştı ve kırıklar derisinde parlıyordu.

Onu işaret ettim. "Neyin var senin? Bunu neden yaptın?"

Yanakları pembeye boyandı ve hiçbir şey olmamış gibi omuz silkme cüretini gösterdi.

"Tıbbi barakalara gidiyoruz. Şimdi." Malum'un bileğini tuttum. Buz sığağa karşı erirken tenimiz cızırdadı.

Titredim ama bu soğuktan değildi.

Ağrı sırtımdan aşağı doğru patladı.

John kolumu tutarken homurdandı ve biz partiden ayrılırken diğer adamlar etrafımda toplandı.

Gözümü kırptım ve tekrar ormandaydık.

Malum bir kahkaha patlattı ve alnımdan öpmek için öne doğru eğildi.

Kendimi geri çektim ve doktor ç a ğ ı r m a k için yola koyuldum.

Etrafımıza kar yağdı ve partinin sıcaklığından sonra serin hava hoş geldi.

"Kıyafetini beğendim," diye seslendi

Malum arkamdan. Başımı salladım ve arkama bakmadım.

Erkekler.

Bölüm 37

JOURNAL PROMPT #2

İHAKİKAT DERGİSİ LII DEVLET İLİŞKİLERİNİN KR M NALLY NSANEIII

**Aşık olsaydınız, duygularınızı partnerinize nasıl
iletirdiniz?**

Corvus Malum

Hepimiz yatakta uyanık yattığımıza göre (nefesinin altında hakaretler mırıldandığını duyabiliyorum, Arabella) ve aydınlatıcı bir gece geçirdiğimize göre, ikinci soruyu yanıtlamak için iyi bir zaman olacağını düşündüm.

Ayrıca biraz sarhoşum ve arkadaşlarımla konuşmak istiyorum. Aşk, şeytanlar için geçerli olmayan zayıf ve acınası bir duygudur. Ben bir Ignis olduğum için, bu soruyu geçerli olduğu şekilde cevaplayacağım. için benim KADER Koruyucular ve Saygıdeğer. Duygularımı onları ateşimle koruyarak ve onlar için öldürerek iletirdim. Onlara sürekli dokunurdum çünkü

fiziksel temas için can atarlar.

Seni güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağım Arabella, bunun için benden nefret etsen bile.

Aran Alis Egan

~~Duygularını paylaştığın için teşekkür ederim Mitch. Bu çok cesurcaydı.~~

Bunun varsayımsal olması gerekiyordu ve bir kez daha tuhaflaştırıyorsunuz.

Varsayımsal sevgilimle bütün gün takılır ve onunla konuşurdum. Onlarla güreşir ve uygunsuz şakalar yapardım. Bir ağacın altında kestirir ve gün boyu tembellik ederdik. Ona güvenir ve beni rahatsız eden her şeyi anlatırdım. Ayrılmaz ve yakın olurduk.

Tadı özgürlük gibi olacaktı ve yakışıklı ve güçlü olacaktı ve benim için dünyayı yakacaktı ve sadece bana bakarak tahrik olacaktı ve... Bununla nereye gittiğimi unuttum.

Yan not: Eğer bu mahkumlara yardım etmekle ilgiliyse, neden her şey bu kadar romantik? Onları aşık etmeye mi çalışıyorlar? Sizce Dr. Palmer'ın mektuplaştığı bir hapisane arkadaşı var mıdır? Sizce seks yapıyorlar mıdır? Bu nasıl oluyor? Parmaklıkların arkasından mı yapıyorlar?

Hâlâ sarhoşum. Lütfen söylediklerimi dikkate almayın.

Corvus Malum

Benimle hiç güreşmedin.

~~Duygularım incindi ve beni önemsemediğin düşüncesiyle yatağımı küle çevirmemek için mücadele ediyorum.~~

Doktorun bir sevgilisi olduğunu sanmıyorum. O frijit bir kaltak.

Aran Alis Egan

Sen cinsiyetçisin Mitch. Ama ciddi kadın düşmanlığını siktir et.

Umarım Dr. Palmer'ın kendisine tapan ve güçlü kişiliğinden ilham alan güzel bir sevgilisi vardır.

Muhtemelen biz konuşurken sevişiyorlardır.

Corvus Malum

Kadın tam bir sürtük.

Bana her kadın düşmanı dediğinizde, alevler içinde çığlık atmak istiyorum. Evet, eskiden kadınlardan nefret ederdim çünkü annem beni terk etti, yeteneklerim hakkında hiçbir Şey söylemedi ve bebekken ailemi öldürmeme izin verdi. Kadınlara zayıf, manipülatif yaratıklar olduğunu düşünürdüm çünkü büyürken dişi Şeytanlarla yaşıadığım tek deneyim buydu.

Son birkaç aydır yanıldığım açıkça ortaya ıktı.

Strateji odasında sana açıldım ve geçmişimi seninle paylaşabilmenin bir anlamı vardı. Bana nasıl hissettiğimi çok iyi anlıyormuşsun gibi baktın.

Arabella, sen tanıdığım en güçlü, en sinir bozucu insanlardan birisin. Kadın olduğun için senin hakkında daha az düşünmüyorum. Jinx de oldukça yetenekli ve ona sayđı duyuyorum.

Kısa boylu, boşboğaz, aptal, salak arkadaşın bile o kadar kötü değil. Onu öldürmekten kaınacağım çünkü seninle hiç seks yapmadı.

~~Scorpius onu öptüğünü duyduktan sonra, bir sonraki savaşta bir kaza düzenleyip onu öldürmeyi planlıyordum çünkü onu bize tercih etmene dayanamıyorum. Eğer eşimiz olacaksan ondan kurtulmam gerektiğini biliyordum.~~

Lütfen bu kısmı görmezden gelin. Okuduğunuzda ne dşneceğiniz konusunda çok endişeliyim.

nemli olan şu ki, seninle tanıştığımdan beri kadınlara daha çok sayđı duyuyorum.

Aran Alis Egan

EN İYİ ARKADAşIM SADIE'YI BİR ÖPÜCÜK şAKASI YÜZÜNDEN ÖLDÜRECEK MIYDIN? GüNEş TANRISI SENİN NEYİN VAR? BUNU KİM YAPAR?

Strateji odasında sizinle konuşmayı da çok sevdim.

Bazen göründüğümüz kadar farklı olup olmadığımızı merak ediyorum... ama Sadie konusunda hala öfkeliyim.

Corvus Malum

~~Yine de sana dokunursa onu öldürebilirim.~~

Önemli olan şu ki, artık onu öldürmeyeceğim.

Gelecekte daha çok konuşalım. Geçmişin hakkında her şeyi bilmek istiyorum.

Aran Alis Egan

KUTSAL GÜNEŞ TANRISI, HALA ONU
ÖLDÜREBİLİRSİN!?!?

HATA

Bu, bu günlüğün kalem sahibinin yakın çevresinde olmadığına dair otomatik büyüğü bir mesajdır. Sizi görmezden gelmiyorlar, panik yapmayın . Yüksek Mahkeme hatırlamanızı istiyor, siz yeterlisiniz ve cezai delilik sizi tanımlamaz.

Orion Malum

Kalemi ona saplama, tatlım. Kendine zarar verirsın. Taşaklarına diz atarsan, bu onu daha çok incitir. Bir keresinde biz çocukken, bir at onun çüküne tekme atmıştı ve o da ağlamıştı. Gördüğüm en komik şeydi.

Her gün her saniye onları izleyerek eşime sevgimi gösterirdim.

Hepinizi sonsuza dek takip edeceğim.

Scorpius Malum

Corvus, Arabella'yla güreşmeyi bırak da taşaklarını tekmelesin.

Ayrıca, bu ranzayı ateşe verirsın, güneş tanrım bana yardım et, seni mutfaktan çaldığım kasap bıçağıyla bıçaklayacağım. Beni test etme, yastığımın altında onunla uyuyorum.

Bu soruyla ilgili olarak, duygularımı arkadaşlarıma onları zevkli bir şekilde inciterek iletirdim. Onlara ne kadar değer verdiğimi göstermek için tırnaklarımı kanayana kadar derilerine batırırdım. Sikimi içlerine sokarken zevkten çığlık atmalarını sağlardım.

Söylediklerimin üzerini çizmeyeceğim, çünkü bazı insanların aksine ben sözlerimin arkasındayım.

Aran Alis Egan

Taşaklarını tekmelememe izin verdiğin için teşekkürler Mitch. Ancak, Sadie'nin mükemmel kafasındaki tek bir saç teline zarar verirsen, seni uykunda deşerim. Dikkatli olsan iyi olur çünkü benimle ince bir buzun üzerindesin.

Scorpius, böyle şeyler söyleyemezsin! Ya Dr. Palmer bunu okuyorsa? Aman Tanrım, ya biz konuşurken yazdıklarımızı hapisane mektup arkadaşıyla paylaşıyorsa?

Garip bir şekilde Scorpius, bana zarar vermen fikrinden nefret etmiyorum çünkü beni asla gerçekten incitmeyeceğini biliyorum. Bu kafa karıştırıcı çünkü acıdan hoşlanmıyorum. Bir ömür boyu yetecek kadar acı çektim. Ama nedense senin şiddetin ilgimi çekiyor.

Corvus Malum

~~Seninle güreştikten sonra sertleştim. Tekmen zayıftı ve acıtmadı. Lütfen geri gel ve biraz daha güreşelim. Sevgiye muhtacım. Son zamanlarda Scorpius ve Orion sana kaba davrandığım için bana kızgınlar ve bana pek dokunmuyorlar. Bu duygularımı incitiyor.~~

Scorpius Malum

Hadi ama dostum, yine mi?

Orion Malum

Cevabım hakkında ne düşünüyorsunuz? Kimse bana cevap vermedi.

Aran Alis Egan

Her zaman izliyor olman hoşuma gidiyor, Orion.

Gerçi bazen saatlerce gözünü kırpmadığında biraz ürkütücü oluyor. Seninle ve Scorpius'la duşta konuşmak gerçekten hoşuma gitti. Ayrıca ikinizin birlikte duş alması düşüncesi beni tahrik ediyor.

Her neyse, elimde değil, ikiniz de yakışıklısiniz.

Orion Malum

Sen çok mükemmelsin. Elit Akademi'de yaptığım gibi güzel amını ayırmak istiyorum.

Seninle saatlerce ziyafet çekmek istiyorum. Corvus, Scorpius ya da Luka beni sikerken yüzüme oturmanı istiyorum. Dilim içindeyken uykuya dalmak ve uyanıp seni yemeye devam etmek istiyorum. Sikimi alıp boyamak istiyorum-

HATA

*Arka arkaya dörtten fazla cinsel içerikli mesaj tespit edildi.

Bu, mesajlarınızın bir yönetici tarafından izlendiğini hatırlatan otomatik büyülmüş bir mesajdır. Terapi günlüklerinin güçlü duygusal tepkilere yol açabileceğinin farkındayız ve bu günlüklerin düşüncelerinizi paylaşmanız için güvenli bir alan olmasını istiyoruz. Açık düşüncelerinizin başkaları tarafından okunmasından rahatsız olmuyorsanız, lütfen devam edin. Aksi takdirde, dikkatli olun.

Orion Malum

Dördünüzün de yüzünü döllerimle boyamak istediğimi paylaşmaktan korkmuyorum. Hepiniz benimsiniz. Üçünüzü de sismek için sabırsızlanıyorum, belki Luka da ilgilenirse.

Sence benim gibi biriyle ilgilenir mi?

Aran Alis Egan

DR. PALMER, ŞU ANDA BURADA MISINIZ? DINLIYOR MUSUNUZ????

Eğer bir mahkumla ateşli bir aşk yaşıyorsanız lütfen bana bildirin. Bu benim için çok önemli. Eğer okuyorsanız lütfen cevap verin. Sadece seni ve yaptığın her şeyi desteklediğimi bilmeni istiyorum. Umarım sevgilin sana hak ettiğm gibi davranır.

Biz kadınlar birbirimize destek olmalıyız.

Scorpius, Mitch'i dizlerinin üstüne çöktürüp yüzüne boşalırsan sana Fae Sarayı'nın kasasından küçük bir servet ödeyeceğim.

Ayrıca, evet, Luka'nın ilgilendiğini biliyorum.

Corvus Malum

Bu dergilerin izlendiğinden haberim yoktu.
Bu ciddi bir mahremiyet ihlalidir.

Kiminle uğraştığınızı biliyor musunuz? Bizler kadim, şanlı Malum Hanedanı'nın şeytan krallarıyız. Bu söylediklerimin tek kelimesini bile başkasına anlatmaya cüret edersen sana acı çektiririz. ~~Bu günlükte içimden geldiği gibi konuştuğum için utanıyorum.~~

Orion, eğer denersen, ikimizi de ateşe veririm, Güneş Tanrısı bana yardım etsin. Uğruna diz çökeceğim tek kişi Arabella'dır.

Scorpius Malum

Ignis'ime katılıyorum.

Bu mesajları okuyan her kimse dikkat etse iyi olur çünkü sizi avlayacak ve etinizi yavaşça sıyracağım. Derinizin kafatasınızdan çıkarılmasının nasıl bir his olduğunu biliyor musunuz? Merak etme, yakında öğreneceksin. Lanet günlerini say çünkü seni bulacağım.

Lütfen, üçünüz ve John önümde diz çökeceksiniz. John henüz bilmiyor ama benim olacak. Merak etmeyin, herkes için iyi olacak.

Aran Alis Egan

Dr. Palmer'ı tehdit etmeye cüret etmeyin, o bize yardım etmeye çalışan güzel bir sevgilisi olan güzel bir kadın. İtici bir tavrı ve kötü iletişim becerileri olması onun suçu değil.

Önemli olan onun elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışması ve bunu görmek çok özel. İnsanlar artık çabalamıyor.

O hepimiz için bir ilham kaynağı.

Deprem mi oluyor yoksa ben sarhoş muyum? Deprem prosedürü nedir? Mitch'i bıçaklayıp kaçmak mı?

Ayrıca, bence Mitch yanakları kızarmış bir şekilde dizlerinin üzerinde çok güzel görünürdü. Nedense benim yanımda hep kızarıyor. Önünde diz çökmesini sağlarsan sana bir servet öderim Scorpius.

Scorpius Malum

Anlaştık, ama para istemiyorum. Cinsel iyilik karşılığında takas yaparım.

Aran Alis Egan

Hmmm, hiç sanmıyorum. Ben sadece erkek fahişeliğini destekliyorum. Özür dilerim.

Corvus Malum

Ben kızarmıyorum. Varlığınızla büyülendiğim için yüzümde aşırı ısınmadan kaynaklanan erkeksi bir kızarma var.

Neden hakikat günlüğü bana hep en utanç verici şeyleri yazdırıyor?

Sanırım benimki bozuldu. Yeni bir tane istiyorum.

Lütfen Scorpius, önümde diz çökeceksin. İkimiz de biliyoruz ki sadece biraz acı çekeceksin ve bunun için bana yalvaracaksın.

Aran Alis Egan

Sence hangimiz daha iyi sakso çeker?

Paramı Orion'a yatırıyorum çünkü dudakları çok güzel. Onları öpmek istiyorum.

Corvus Malum

Arabella.

Scorpius Malum

Arabella, sonra John.

Orion Malum

Arabella.

Bu eğlenceli bir oyun.

Sence Scorpius seks sırasında en çok hangimizin canını yakacak?

Bence Corvus olacak.

Aran Alis Egan

Mitch ya da John.

Scorpius Malum

Katılıyorum, bu ikisi arasında başa baş bir mücadele var.

Corvus Malum

Üçünüzün nesi var? Bu arkadaşlıkta Ignis benim. Bu da demek oluyor ki herkese hükmetmesi gereken kişi benim.

~~Ama bir parçam sürekli kızgın olmaktan yoruldu ve dostlarımı memnun etmek için ne gerekiyorsa yapacağım, bu şu anlama gelse bile~~

Aran Alis Egan:

Koltuğumun kenarındayım. Cümleyi bitir, Mitch. Bizim için ne yapacaksın?

Orion Malum

Tatlım, eşimiz olduğunu kabul etmen bu geceyi hayatımın en güzel gecesi yapıyor.

Ayrıca, evet, Mitch, hepimiz için o güzel küçük dizlerinin üzerine nasıl çökeceğini ve dilini çıkarıp nasıl alacağını anlat bize.

Scorpius Malum

Mitchy poo, ağlayıp yalvarana kadar seni iplerle bağlayacağım. Çok güzel sesler çıkarıyorsun.

Ancak, Arabella'nın küçük nefes nefese inliyor vardır Benim favorim.

Corvus Malum

Katılıyorum, Arabella en iyi sesleri çıkarıyor.

Ayrıca, lütfen bana Mitch demeyi kes. Duygularımı incitiyor.

Biliyor musunuz, duygularım olduğu için utanmayacağım. Ben istekleri ve ihtiyaçları olan yetişkin bir adamım. Ignise'lerin başkalarının ruh alevleriyle temas halinde oldukları için bazı şeyleri daha derinden hissettiklerini okumuştum. Burada olan tek şey bu.

Aran Alis Egan

Awwwwww. Mitchy, bu çok tatlıydı.

Scorpius Malum

Mitch, benimle yatmana izin verirdim ama bu ranzalar son derece rahatsız ve birbirimize uymayız.

Gerçekten ihtiyacın varsa yerde yatabiliriz. 1'den 10'a kadar puan verirsen, bu gece kontrolünü kaybetme ihtimalin ne kadar?

On tanesi tüm vadiyi yakıp kül etmen.

Orion Malum:

Bu hassas tarafını seviyorum, Mitch.

Bir savaşçı olarak sana daha az saygı duymama neden olsa da, eşim olarak sana daha çok saygı duymama neden oldu.

Corvus Malum

Bu gece hiçbir şey yakmayacağım! Ben iyiyim!

~~Sadece uykumda biraz ağlayabilirim.~~

Orion Malum

Keşke hepimiz seninle bir ranzaya sığabilseydik Mitch. Birlikte uyumayı özledim. Ayrı uyumak berbat bir şey.

Aran Alis Egan

Mitch, Scorpius ve Orion'un sana sürekli şişman demesi hakkında ne hissediyorsun?

Ayrıca, ağlama bebeğim.

Corvus Malum

Bu hiç komik değil. Neden bana kız deyip duruyorsun?
Ben ortalamanın üstünde bir aleti olan yetişkin bir adamım. Çevrem muazzam ama şişman değilim. Hepiniz kaslarımı kıskanıyorsunuz.

Aran Alis Egan

Nasıl istersen, bebeğim.
~~Gücünü kıskanıyorum, keşke bir yumrukla kayaları yok edebilseydim.~~

Corvus Malum

Bekle, Arabella, benimle dalga mı geçiyorsun? Başta birine olan sevgini onunla şakalaşarak göstereceğini söylemiştin ve bana her zaman komik olduğunu düşündüğün saçma sapan isimler takıyorsun.
Kutsal güneş tanrısı. Bana aşık mısın, Arabella?
Çok memnun oldum.
Ayrıca kasların mükemmel.

Orion Malum

Mitch'in harika bir siki var. Sonunda hep birlikte çiftleşeceğiz zamanı iple çekiyorum.

Aran Alis Egan

NE? Durum tam olarak bu şekilde gelişmiyor.

Corvus Malum

Hayır diyemezsin, değil mi? Birdenbire bu dergilerin büyük bir hayranı oldum.

Scorpius Malum

Vay canına Arabella, Mitch'in utanç verici bir şekilde duygusal olmasını seksi olduğunu düşündüğüne inanamıyorum.

Kadınların bir erkekten istediği bu mu? Mitch gibi garip ve itici şeyler söylemeye başlamamı mı istiyorsun?

Corvus Malum

Dikkat et, Scorpius.

Orion Malum

Bence Arabella'nın Mitch'in gizliden gizliye acınası olduğunu bildiği halde ondan hoşlanması çok tatlı.

Corvus Malum

Şu anda ikiniz de gerçek misiniz? Hiç sadakatiniz yok mu???

Aran Alis Egan

Ben uyuyacağım. Herkes, bu gece söylenen her şeyi unutsun. Tatlı rüyalar.

Corvus Malum

Bu geceyi hayatımın sonuna kadar hatırlayacağım.

Orion Malum

Seninle sadece şakalaştığımı biliyorsun, benim tatlı Corvus'um- çoğunlukla. İyi uykular, hayatımın aşkları.

Scorpius Malum

İyi uykular.

Ignis'ime olan saygımı bir şekilde hem kazandım hem de kaybettim.

Corvus Malum

Hâlâ senden uzun ve iriyim ve sana zarar verebilirim.
~~Ama asla yapmam çünkü sen benim için çok değerlisin.~~

Scorpius Malum

Lütfen, önemli olan yerlerde daha uzunum. Ayrıca canını yakacağım ve bundan zevk alacağım. Tatlı rüyalar, bebeğim.

Corvus Malum

Sadece Arabella bana böyle seslenebilir.

Orion Malum

Çocuklar, birbirimize bu şekilde açılmamız gerçekten hoşuma gidiyor. Bir şeyi içimden atmak istiyorum.

Corvus Malum

Lütfen paylaşın. Bilmek isterim.

Scorpius Malum

Lütfen yapmayın. Bu gece zaten yeterince travmatikti.

Orion Malum

Geceleri arkadaşlarımı uyurken izleyerek mastürbasyon yaptığım bir dönemden geçtim.

Corvus Malum

Bize karşı savunmasız olduğunuz için teşekkür ederiz.

Scorpius Malum

Pardon?

Scorpius Malum

Hayır. Bunu bu günlüklerle yapmayacağız. Bunun bizi Arabella'ya yakınlaştırması gerekiyordu, ikinizin tuhaflaşması için değil.

Orion Malum

Ayrıca.

Hâlâ o aşamadayım.

Corvus Malum

Vay canına. Şu anda çok fazla duygu hissediyorum.

Scorpius Malum

????? Bu kitabı yakıyorum. Yarın ikinizin de benimle konuşmasına izin yok. Boşluğa ihtiyacım var.

Orion Malum

Şu anda yapıyorum.

Scorpius Malum

HEMEN YATAĞA GİDİN VE YAZMAYI BIRAKIN YOKSA
GÜNEŞ TANRI YARDIMCIM OLSUN İKİNİZİ DE
BIÇAKLAYACAĞIM!

Corvus Malum

~~Tahrik oldum.~~

Orion Malum

Aynen. Hepinizi seviyorum.

Bölüm 38

LUKA

TWİN İFŞAATI ONS

PSİKOMASI (NOUN): ruhun çatışması.

2. GÜN, SAAT 5

Göğsümde ezici bir boşluk genişlerken nefes nefese uyandım. Koyu gri ışık barakanın tek camlı penceresinden süzülüyordu ve sisi temizlemek için gözlerimi ovuşturdum.

Sessiz renkler kaldı.

Lejyonun geri kalanı uyurken horultular y a n k ı l a n d ı ve göğsüm çökerken dar ranzada nefes nefese kaldım.

Parçalanmış.

Göğüs kafesimin içindeki yarık hareket etmeyi, düşünmeyi ya da yaşamayı zorlaştırıyordu. Bir zamanlar canlı ve renkli olan şey şimdi soluk ve soğuktu.

Boşluk hissi birkaç gün önce gelmişti. Unuttuğum kâbusların etkisiyle uyandığımda ruhumdan bir parça kopmuş gibi hissetmişim.

Yeni uçurum varlığımın her anına nüfuz etti. Bir türlü gitmiyordu.

Elim yatağın üzerinde Aran'ın elini tutuyordu.

Kenara doğru eğildim ve onun huzurlu ifadesine baktım. Yavaşça, kalbim durmam için çığlık atarken, tutuşumuzu çözdüm.

Parmakları benimkileri terk eder etmez, yanlıklık hissi katlanarak arttı. Son zamanlarda, Aran'la temas kurmak boşluğu uzakta tutan tek şeydi.

Yatağıma uzanıp kendimi perişan hissettiğim dakikalar geçti.

Yuvarlanmaktan bıkip yatağımdan sürünerek çıktım ve kendimi ikizimin ranzasına attım. İçgüdülerimle hareket ettim.

John'un üzerine uzandım ve ona sıkıca sarıldım.

Dar ranzaya zar zor sığıyorduk ama umurumda değildi, çünkü boşluğun en kötü yanı etkilenen tek kişinin ben olmamasıydı.

Küçük kardeşimi koruyacağıma söz vermişim.

Yine de ikimiz de acı çekiyorduk.

Onu kendime sımsıkı sararken ikimiz de konuşmadık. Ben yukarı tırmandığımda yatakta uyanık yatıyordu, karanlık gözleri acıyla parlıyordu, o da esneyen uçuşumla mücadele ediyordu.

"Bunu bugün çözmeliyiz," diye fısıldadım. "Vakit geldi."

John başını çevirip bana baktı. Yüzü asıktı, başını salladı.

Dün, yemek alma bahanesiyle gizlice tıbbi barakalara gitmiştik ve doktorlar düzinelerce büyüğü teşhis gerçekleştirmişti.

Hiçbir şey bulamadılar.

Başka seçenek kalmamıştı.

Bu şekilde acı çekmeye ve etkili bir şekilde mücadele etmeye devam edemezdik, bu yüzden yapmamız gereken tek bir şey kalmıştı.

Sessizliğin simgesi Hesychia'nın ruhu kadar sessiz hareket ederek, ağır savaş botları ve tamamen siyah üniformalarımızla savaş için giyindik. John savaşa hazırlanıyormuş gibi giyinirken gerindi.

Hazırladığımız notu şifonyerin üstüne koyduk. Belirsiz ve kısa tutmuştuk. En kısa zamanda döneceğimizi belirttik.

John bir elini dağınık saçlarının arasında gezdirdi. Gözlerinin altındaki halkalar griydi ve zeytin rengi teninde benimkine benzeyen doğal olmayan bir solgunluk vardı.

İkimiz de hastaydık.

"Onu terk etmekten nefret ediyorum," diye fısıldadı John, Aran'ın uyuyan bedeninin başında dururken. Alnına nazik bir öpücük kondurdu ve parmak ucuyla yara izinin üzerinde gezindi.

"Aynı" diye fısıldadım. Midem bulanıyordu. Geçici olsa bile ayrılık kabul edilemezdi.

Göğsümdeki yarık acı yaymaya devam etti.

Başka seçeneğimiz yoktu.

Bakışlarımı Aran'dan ayırdım ve kapıya doğru yürümek için ayaklarımı zorladım. Eğer ona yaklaşmama izin veririm, o zaman

Asla gitmezdim. Bir kedi gibi onun etrafında kıvrılır ve kış kokusunu içime çekerdim. Gözlerimi kapatır ve her şey yolundaymış gibi davranırdım, tıpkı bir bağımlı gibi ona sarılırdım.

Güneş ışığı küçük odada doğal olmayan gri çizgiler halinde yansıyor.

Kapıya doğru sert bir hareket yaptım ve John yüksek sesle iç çekti, ses çaresiz ve kırık. Mavi bir bukleyi parmağına doladı ve yumuşak bir öpücük verdi. Onu yavaşça bıraktı.

Birlikte sıcak, büyülü odadan çıkıp karlı ormana doğru ilerlerken etrafımızda pişmanlık ve huzursuzluk bulutları dolaşıyordu.

Hava buz gibiydi.

Zar zor fark ettim.

Soğuk tonlarda boğulmakla çok meşguldüm. Dünya mülayim tonlardaydı. Bir zamanlar kozalaklı ağaçların canlı yeşil iğneleri şimdi hastalıklı bir griydi ve bir zamanlar zengin kahverengi olan ağaç kabuğu şimdi asık suratlı, ağartılmış bir beyazdı.

Kar taneleri bile sessizdi.

Artık düşerken parıldamıyor ve gökyüzünden gelen ışıltıları renk prizmaları halinde yansıtmıyorlardı. Güneş ışığını yuttular.

Tükettim.

John bana dikkatle baktı. Koyu kahverengi gözleri artık siyah görünüyordu. "Bundan emin misin?" diye sordu.

"Artık hiçbir şeyden emin değilim," dedim dürüstçe ve John da yüzünü buruşturarak bana katıldı.

Başını salladı ve ben de fikrini değiştirmesini beklemedim.

Her zaman kontrol altında tuttuğum karanlığı serbest bıraktım.

Gri kar taneleri boşlukta kayboldu ve orman sanki bu rahatsızlığı hissetmiş gibi sessizleşti.

Gücümün akmasına izin verdiğimde parıldayan siyah önümde genişledi. Karanlık daha geniş bir şeye dönüştü.

Daha uzun.

Gerçekliğin dokusu, yeni bir madde formuyla karşılaştığında her zaman yaptığı gibi titredi. Gücümüz katı, gaz ya da sıvı değildi ve büyülü teknoloji gibi vızıldamıyordu.

Sessizdi.

Bir alemin gücünün varlığı içinde maddenin yokluğu.

Başımı arkaya eğdim ve akışına bıraktım. Boğulduktan sonra derin bir nefes almak gibiydi. Zihnimin gözünü kullanarak, karanlığı yaklaşık bir kapı boyutlarında yüzen bir dikdörtgene dönüştürdüm.

Önümüzdeki buharlı zeminin üzerinde parıltılı ve siyah bir şekilde süzülüyordu. Yüksek enerjili bir durumdu.

Soğuk hava ciğerlerime doldu ve kirpiklerimde toplanan kar taneleri bana geride bıraktığımız kadını hatırlattı.

Bunu yapmak

zorundaydık.

Onun için.

Hepimiz için.

"Gidelim," dedim. "Umarım kimse gittiğimizi fark etmeden cevapları alabiliriz."

John yarı tökezleyip yarı kendini karanlığa atarken ellerini yorgun bir şekilde gözlerine götürdü.

Ortadan kayboldu.

Fırtına şiddetlendikçe dallar birbirine sürtünüyordu. Ayaz yanaklarımı yakarken saçlarım başımın etrafında savruldu.

Kar fırtınası vardı.

Bir an için bu alemin bilinçli olduğunu düşündüm.

Fırtına canlıydı.

Kendimi kapıdan içeri attım, diyarlar arasında yürüdüm.

RJE bizim tercih ettiğimiz seyahat şekliydi ama bu acil bir durumdu ve derhal kralla görüşmemiz gerekiyordu. Dikkatini çekmenin en iyi yolu doğrudan onun topraklarına girmektir. Varlığımızı hemen fark edecektir.

John diğerk tarafta beni bekliyordu. Ben karanlığı içeri çekerken o da omuzlarındaki karları temizledi.

Kapı sanki hiç var olmamış gibi ortadan kayboldu.

"Gidelim, oyalanmak istemiyorum," diye homurdandı John, ikimizin de yakından tanıdığı mağaramsı patikadan aşağı inerken.

Mağara sallandıkça canavarlar kükrüyor, kayalar titriyor ve çakıl taşları düşüyordu. İkimiz de gürültüyü duymazdan geldik.

Buna alışmıştık.

Gözlerim yeni loş ışığa alıştı. Cehennem ateşi, yolun her iki tarafını kaplayan gümüş parmaklıklarda parlıyordu.

İkizimi tüm diyarlardaki en tehlikeli hapishanenin derinliklerine kadar takip ettim. Başka bir canavar kükrerken sııttım.

Varlığının bir efsane olduğuna inanılıyordu. İnsanlar aptaldı.

Öcü gerçektı ve onu barındıran hapishane de öyle.

Kral hapishaneyi yönetiyordu ve bir bakıma kendisi de hapishaneydi çünkü güçleri açıklanamaz bir şekilde hapishaneye bağılıdı.

Onun mirasçıları olduğumuz için, güçlerimiz de buna bağılıdı.

John parmaklarını tavandan sarkan sarkıtın üzerinde eski bir arkadaşını selamlar gibi gezdirdi ve taşlar zevkle titreşti.

Alemin yüzeyinin binlerce metre altındaki dolambaçlı dehlizlerde yürürken ikizim daha uzun boylu duruyordu.

Güç ona yapıştı.

Yeteneklerinin kaynağında olduğu için artık daha güçlüydü.

İkimiz de öyleydik.

Bir köşeyi döndük ve bir Minotor mahkûm kendini John'un yanındaki parmaklıklara attı, ağzını açtı ve kanlı bir cinayet çığlığı attı.

İkizim ona döndü ve gülümsedi.

Gamzeleri parlayarak binlerce kişiyi öldürmüş olan canavara baktı.

Minotor çılgına döndü.

Kardeşimin maskaralıkları karşısında gözlerimi deviriyordum. Küçüklüğümüzden ve mirasımızı keşfettiğimizden beri mahkûmlarla alay etmeyi severdi ve bu yüzden ondan nefret ederlerdi.

İlgisizdim. Her zamanki gibi.

John yanından geçerken daha fazla mahkûm kendini parmaklıklara atınca John'un adımları bir çalım kazandı. Ona bağıldılar, kükrediler ve çığlık attılar ama John onlara doğru döndüğünde irkildiler ve karanlığa doğru geri kaçtılar.

Gençliği ve gamzeleri olmasaydı, kralla karıştırılabilirdi. Karanlığı omuzlarından sarkan ışıltılı bir pelerin oluşturuyordu.

Başından koyu renkli bir taç çıkıyordu.

Benzer şekilde, pelerinin ağır yükü omuzlarıma çöktü ve başıma batan tacı düzelttim.

Karanlığın Prensleri topraklarına geri dönmüştü.

Kayalar sanki botlarımın içinden bana dokunmaya çalışıyorlarmış gibi ayaklarımın altında kayıyordu. Molozlar kendini yeniden şekillendirirken pürüzlü yol önümüzde pürüzsüzleşti. Kayalar her zaman etkilemeye çalışıyordu.

"Teşekkür ederim," dedim yan duvardaki bir kayaya dokunurken.

Isındı ve titredi.

Mağaranın zevkle iç çektiğini hissettim, sonra enerji saf heyecana dönüştü.

Sanki bir düğmeye basılmış gibi, mahkûmlar sessizliğe gömüldüler ve dizlerinin üzerine çöktüler. Başlarını öne eğdiler.

"Oğullarım, bu keyifli ziyareti neye borçluyum?" Kralın sesi gürledi. Kemerli sarkıtların altında durmuş, cehennem ateşi kadife cübbesine gölgeler düşürürken bize gülümsüyordu.

Koyu renk saçlar, koyu renk gözler, zeytin rengi bir ten. Güç ondan akıyordu.

Biz onun ayna görüntüleriydik. Kraliyet ailesinin kanı,

sahip olabileceğimiz diğer tüm mirasları bastırdı. Hangi

anlamlydı çünkü annemiz sıradan bir insandı. Her iki diyarda da gizlice mal ticareti yapan bir insan.

Bir ticaret gezisine hamile olarak çıkmış ve bir daha geri dönmemişti. Lothaire bizi kurtarıp ona getirene kadar kral varlığımızdan haberdar değildi.

Bir gecede ölümlülerden prenlere dönüşmüştük. İkinin de zorlukları vardı.

Kral, sarkıtlar, güç ve korkunun damladığı mağara gibi bir hapishanede mutlulukla gülümsedi.

Sesi yankılandı. "Kimse Karanlığın Prensleri'nin yakın zamanda yeraltı dünyasını ziyaret etmesini beklemiyordu. Kendimden geçtiğimi söylemeliyim. Babanı çok mutlu ettin."

Yavaşça John'a doğru yürüdü, sonra kollarını ikizimin boynuna dolayarak cezalandırıcı bir şekilde sarıldı. Onlar kucaklaşırken omzunun üzerinden bana başını salladı.

Ben de başımı salladım ama o bana dokunmaya çalışmadı.

Sınırlarımı yıllar önce belirlemiştım ve kral da onlara saygı duyuyordu.

"Bir sorunumuz var baba," dedi John sırtına vurulurken usulca.

Kral doğruldu.

Diz çökmüş mahkûmlara bakarken kara gözleri parladı. "Burada olmaz. Kaleye gidelim ve tartışalım."

Kollarımızdan tuttu.

Bizimkinin bir türevi olan ışıltılı siyah güç etrafımızı sardı ve beyaz mermer bir fuayeye taşındık. Hizmetçiler etrafta koşuşturuyor, mermer ve zeytinin tanıdık kokusu havada ağır ağır asılı duruyordu.

Tavan kemerli ve sütunlarla kaplıydı. Zeytin ağaçları odanın köşelerini dolduruyordu.

Görkemli bir kadın odaya daldı ve gür bir sesle bağırdı: "Kâhin bir kez olsun haklı çıktı. En sevdiğim yeğenlerim geri döndü. Günümüz kutlu olsun."

Kız ona sarılırken John gülümsedi. "Biz senin tek yeğenleriniziz, bu yüzden en sevilenler biz olsak iyi olur."

Geri çekildi ve omzuma sert bir tokat attı.

Teyzemiz Olimpos'u yöneten kraliçelerden biriydi ve sınırlardan hiç hoşlanmazdı.

Kendimi geri çektim ama çocukmuşuz gibi üzerimize titrerken ağzımın kenarları sırtmaya başladı.

"Saçmalık. Eminim şimdiye kadar birileri başka bir çocuk doğurmuştur." Kadın göz kırptı ve kral onun maskaralıkları karşısında başını salladı.

Kraliyet soyu, üreyemeyecek kadar güçlü olmalarıyla ünlüydü.

Çok uzun yaşamışlar.

Ölümsüzlük hem bir lanet hem de bir kefaretti.

Annemizden önce hiçbir kadın ailemizin mirası olan bir çocuğu taşıyacak kadar güçlü değildi. Embriyolar anneleri ve dolayısıyla kendilerini öldürdü.

Biz kralın mucize çocuklarıydık. Biz onun sırrıydık.

"Hades, odalarını hazırla," diye otoriter bir şekilde gürledi kraliçe, John'un geniş pazusuna vurup cık cık ederken. "Solup gidiyorlar. Çocukların yemek yemeye ihtiyacı var. İyi görünmüyorlar."

Krala parmaklarını şıklattı.

"Evet, Athena," dedi kral, sonra burnunu sokan kadınlar hakkında homurdandı ve bir hizmetçi bulmaya gitti.

Adam koridorda gözden kaybolunca teyzenin gülümsemesi kayboldu ve bize döndü. "Artık Hades gittiğine göre, söyleyin çocuklar. Dürüstçe söyleyin. Neler oluyor? İyi görünmüyorsunuz ve enerjinizi hissedebiliyorum. Bu rahatsız edici."

"Emin değiliz." Göğüs kafesimi ovuşturdum. Boşluk elle tutulur bir uçurumdu.

Kaşları daha da çatıldı. "Artık Olympus'a döndüğünüze göre, bunu çözebiliriz." Öne doğru eğildi ve ikimizi de yanaklarımızdan öptü.

Dokunuşuna dayandım çünkü buna ihtiyacı olduğunu biliyordum.

Elbisesini dramatik bir şekilde sallayarak bizi kralın kaybolduğu koridora götürdü. Mutfaklara doğru.

Topukları beyaz mermer zemin üzerinde gürültüyle şaklıyordu.

Biz yürürken hizmetkârlar kanatlardan koşarak arkamızdaki zemini cilaladı ve ben her zaman yaptığım gibi sarayın telaşını görmezden geldim.

"Siz çocuklar ne yaptınız?" diye sordu, gözleri korkuyla dolmuştu. "Size mücevherleri verdim çünkü aşık olduğunuzu söylediniz. Yine de zayıf ve bitkin görünerek geri döndünüz. Teklifinizi reddetti mi?"

"Kabul etti," dedi John ve Aran'ın diyarlarca uzakta olduğunu düşünmek bile onu öldürüyormuş gibi sesi çatallaştı.

Mantıklı geldi.

Bu beni öldürüyordu.

"Bu bizim sorunumuz değil. Başka bir şey ters gitti," dedim bizi kalenin derinliklerine götürürken.

Aniden yürümeyi bıraktı ve üçümüz de durduk.

Zeytin tonlarındaki teninin rengi solmuştu ve bir Minotor görmüş gibi görünüyordu. Gözleri odaklanmamıştı ve zümrüt kolyesini tutuyordu. "Sanırım sorunun ne olduğunu biliyorum," dedi gizemli bir şekilde. "Büyülü mücevherler yüzünden."

John'un gözleri büyüdü.

Korkusu bulaşıcıydı.

"Ne demek istiyorsun?" İkizimi arkamdan çekerken talep ettim, refleksif bir koruma içgüdüsünden asla kurtulamadım. "Ne yaptın sen?" Endişeden tüylerim diken diken olmuş bir halde bağırdım.

Başını bana doğru çevirdi. "Sorun benim ne yaptığım değil, ona ne yapıldığı."

Bölüm 39

ARAn

TWISTED TAHVİLLERİ

TEKİRROMANCILIK (NOUN): vasıtasıyla kehanet.

2. GÜN, SAAT 5

Kabusların en sinsisi olan anılara hapsolmuştum.

Üç muhafız beni yaldızlı koridorlardan aşağıya, süslü mahzene doğru sürükledi. Annem kaşlarını çatmış, ayağını yere vurarak bekliyordu. On dört yaşımdaydım ve bu oyunu yıllardır oynuyorduk.

Şimdiye kadar bundan sıkılmış olduğumu düşünebilirsin. Görünüşe göre kızına işkence etmek cazibesini hiç kaybetmemiş.

Muhafızlar beni yere fırlatırken annemin mavi gözleri heyecanla açıldı. Dizlerim ve dirseklerim sert mermere acıyla çarptı. Alt dudağımı ısırdım ve hiçbir şey söylemedim.

Kıpırdamadan yat.

Bu geceler boyunca öğrendiğim birkaç kural vardı.

Eğer sessiz olursanız, işkence o kadar uzun sürmezdi. Pişman ve zayıf davranırsanız, işkence o kadar uzun sürmezdi. Başınızı saygıyla eğerseniz, işkence o kadar uzun sürmezdi.

Altın kural, asla ağlama.

Eğer ağlarsam, şafak sökene kadar beni yakardı.

Sonuç olarak, gözlerim sürekli kupkuruydu, kalbim göğsümün içinde büzüşmüş bir delikti ve mavi en sevmediğim renkti.

Düzinelerce muhafız odanın çevresinden beni izlerken nefesim doğal olmayan bir şekilde kulaklarımda yankılanıyordu. Artık etrafımda küçük bir daire şeklinde durmuyorlardı. Geniş alana dizilmişler ve umursamaz ifadelerle beni izliyorlardı.

Annemin kullanmayı sevdiği moral bozucu bir taktik.

Asla kaçamayacağımı açıkça göstermek için bir odayı muhafızlarla doldurdu. Sayıca azdınız ve kapana kısılmıştınız. Ayrıca deneyimi artıran bir utanç unsuru da ekledi.

Annem deliydi ama harika bir stratejistti.

Sesi süslü duvarlarda yankılanarak şöyle dedi: "Öğretmenlerin bana gözlerini dikerek baktığını ve nefesinin altında huysuzca fısıldadığını söylediler. İtaat derslerini unuttun mu kızım? Senin gibi acınası bir zavallının ondan daha iyilerine hitap etmeye hakkı yok - biraz inisiyatif gösterip yeteneklerini geliştirmeye zahmet etseydin, davranışların kabul edilebilir olurdu." Başını iki yana salladı. "Senin yaşındayken yapabileceğim şeyleri. Hayal bile edemezsin."

Yanıma çömeldiğinde küçümseyici gülümsemesi genişledi.

Beyaz dişleri parlıyordu.

Yakınına eğildiğinde kirpiklerinin ve cildindeki gözeneklerin ince ayrıntıları netleşti.

Uzak bir parçam bunun bir rüya olduğunu biliyordu. Ama çok gerçekçiydi.

Önümde çömeldi.

Kırmızı dudakları üzgünmüş gibi büzüldü ve donuk parmaklarını alnımda gezdirdi, sonra gülümsedi.

Dünya mavi alevler içinde patladı.

Bir anlığına duyularım acı sinyalleriyle o kadar dolmuştu ki hiçbir şey hissetmedim.

Kobalt ateşi tenimde dans ediyordu. Neredeyse çok güzeldi.

Nöronlarım yeniden ateşlenmeye başladı ve sırtımı öyle bir güçle kamburlaştırdım ki yüksek sesle çatırdadı. Mavi, varlığımın her kenarını yutarken sessizce çılgılık attım. Ne sonu ne de başlangıcı vardı, sadece acı vardı. Zaman uzadı. Her saniye sonsuza dek sürüyordu.

Annem alaycı bir gülümsemeyle yanıma çömeldi.

Bir hayvandan daha aşağıdaydım.

Bir nesneden daha değersizdim. Ben zaten ölüydüm.

Alevler durdu ama ben kıvranmaya devam ettim.

"Sence dersini almış mıdır?" Annem odanın içinde muhafızlara bakarken yüksek sesle sordu.

Kimse kımıldamadı.

"Ne düşünüyorsun?" Sesi çelik gibiydi.

Roy adında tanıdık bir toprak fae'si öne çıktı. Yaşlı bir adamdı ve Anne'nin en sevdiği muhafızlardan biriydi. "Dersini almamış, Ekselansları." Boyalı yeşil sakalı titreyerek bana doğru baktı.

Elbette, hayatım sonsuz bir acılar yürüyüşü olduğu için Roy doğduğumdan beri benden nefret etmiş ve başımı belaya sokmak için her fırsatı kullanmıştı. Ben ona hiçbir şey yapmadım.

Kafamın içinde bir canavar çılglık attı. Roy'un kanını istiyordu.

Annemin sırtı bana dönük olduğu için titreyen dudaklarımı küçümseyici bir gülümsemeye zorladım ve "Sen zavallı bir yer israfısın" diye mırıldandım.

Yüz ifadesi ölümcül bir hal aldı.

Eskiden ona hiçbir şey yapmazdım. Şimdi, her fırsatta onunla alay ediyorum.

Ne yapacaktı, ispiyonlayacak ve annemin bana işkence etmesini mi sağlayacaktı?

Çok geç.

"O huysuz bir velet," diye tükürdü Roy. "İtaat etmeyi öğrenene kadar ona bedelini ödetin."

Ona dişlerimi göstererek gülümsedim ve "Sen acınası bir kaltaksın" dedim.

Kılıcının kabzasını kavradı.

Annem başını salladı, sonra arkasını döndü, ben de saygıyla bakışlarımı indirdim -kapalı gözler, boş bir ifade, itaatkâr bir duruş.

Annem parmaklarını şıklatırken Roy kendini beğenmiş bir memnuniyet ifadesi takındı.

Dünya cehennem mavisinin tonlarında kıvranırken gözlerimi onunkilere kilitledim. Sırtım dikleşirken ve avuçlarım mermere çarparken bakışlarımda ölümünü görmesine izin verdim.

Saatlerce acıdan başka bir şey yoktu. Bir kapı çarparak kapandı.

Bilinç beni kabustan şiddetle çekip çıkardı. Bir ranzadaydım.

Başımın üstündeki tahta ince bir kobalt tabakasıyla kaplıydı.

Ter yüzümden aşağı döküldü ve boynuma damlarken dondu. Şiddetle titredim.

Dokuz, on sekiz, yirmi yedi, otuz altı, kırk beş, elli dört, altmış üç, yetmiş iki, seksen bir, doksan, doksan dokuz. En sevdiğim tek sayı ile saymak yardımcı olmadı.

Pırıl pırıl lavanta rengi sabah ışığı odayı doldurdu.

On yıl sonra Fae sarayı hâlâ dün gibi geliyordu.

Bu kadar genç olmak için çok yaşlıydım.

Barakanın kapısı açıldı ve dışarıdan biri içeri girdi. Adımlar bana doğru geldi.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Malum'un sesinde tuhaf bir eğim vardı.

Oturdum.

Bronz yüz hatları öfkeyle gerilmişti ve kızıl alevler şiddetli bir ritimle omuzlarında dans ediyordu. Gümüş gözleri çelik gibi sertti ve çenesi bir şey söylememek için kendini zor tutuyormuş gibi titriyordu.

"Konuş-" Dişlerim takırdadı ve kendimi toparlamak için bir saniye bekledim. "Ne hakkında konuşacaksın?"

Ellerini yumruk yaparken parmak eklemleri çatladı ve kalın bir şekilde yutkunurken hançer boynunda parladı.

Yatağımdan bir adım geri çekildi.

Bekledim.

Sessiz ve öfkeli kaldı. "Ne hakkında konuşacağız?" Tekrar ettim.

Yüzü kötülükle buruşmuştu. "Şu anda seni ne korkutuyorsa ondan bahset. Bilmiyorum." Kollarını kavuşturdu. "Sen söyle. Kötü bir rüya mı gördün?"

"Hayır, aslında hoş bir rüya gördüm," dedim alaycı bir tavırla. "Çok güzeldi. Bir sürü güneş ışığı ve gökkuşağı."

"Bana söylemek istediğin bir şey yok mu?" diye sordu yavaşça. "Yok." P'yi açtım ve siyah tırnaklarımı inceledim.

Kızıl alevler omuzlarından yukarı çıkıp başını sardı.

Neden bu kadar kızgın? Rüyamı bilmiyor olamazdı.

"Şimdi bana rüyada ne gördüğünü söyle, Arabella!"

patladı ve ben onun ani saldırganlığı karşısında sıçradım.

"Uh," dedim. "Sana zaten söyledim. Rüyamda hiçbir şey görmedim." "Hayır." Sesi viski gibi tehlikeliydi, kırık cam ve yeni dökülmüş kan. "Yalan söyledin ve güzel bir rüya gördüğünü söyledin. O yüzden bana doğruyu söyle."

"Yalan söylemiyorum," diye yalan söyledim.

"Açıkça yalan söylüyorsun, bana doğruyu söyle!" Malum bağırdı.

Sol şakağımda bir baş ağrısı zonkluyordu. Bu onun için bile tuhaf bir davranıştı.

"Sabah sabah bağırmakla ilgili ne demiştin?" Vegar ranzasında doğrulurken hırladı.

"Bağırmıyorum!" Malum bağırarak karşılık verdi.

Tedirgin bir şekilde etrafıma bakındım. Orion ve Scorpius kayıptı. Yatağımın kenarından baktım ve başımı kaldırdım. İkizler de gitmişti.

Hepsi gitmişti ve nereye gittiklerini bana söylemeyi akıl edememişlerdi.

Midem bulandı ve kalbim sıkıştı.

Parmaklarımın arasında buz çatırdadı ve ellerim eldiven giymişim gibi kobalt mavisine döndü.

"Bana doğruyu söyle." Birbirimizle göz hizasında olacak şekilde eğildi.

"Çoktan söyledim." diye kestirip attım. "Yalan söylediğini biliyorum."

"Hayır, yok."

"Evet." Gözlerinin kenarlarından alevler fışkırıyordu.

"Evet."

Ürkütücü.

Onu işaret ettim. "Yüzünde biraz ateş var."

Sert bir ses çıkardı ve kızılık başını tamamen sardı.
"İşte orada." Sıcaklığa doğru yaklaşırken iç çektim.
İlahi bir histi.

"Sen en sinir bozucu kadınsın!" diye bağırırken ağzından alevler fışkırıyordu.

"Bana kur yapıyor olman gerekmiyor muydu?" Gerçek bir şaşkınlıkla sordum. "Böyle devam edersen sonsuza kadar bekar kalacaksın."

"Ben bekâr değilim." Ateş tavana doğru yükseldi. "BİR EŞİM VAR VE O KARŞIMDA, KIÇINI YIRTARAK YATIYOR!"

Yüzü tutkuyla kızarmıştı ve koşuyormuş gibi sallanıyordu. Gözlerimi kırdım. "Bu çok fazlaydı. Sakin ol." Derin bir nefes aldı.

Alevler başından çekilirken gümüş gözleri parlıyordu.

"Seninle ilgilenmek beni öldürüyor," dedi. Hiçbir uyarıda bulunmadan ensemden tuttu ve dudaklarımızı birbirine yapıştırdı.

Güzel bir öpücük
değildi. Vahşiceydi.
Vicious.

"Senden nefret etmenin nasıl bir his olduğunu hayal et," dedim dudaklarına karşı, birbirimizi öpücüklere boğarken.

Malum devasa elini boğazıma doladı ve beni yatağıma çarptı. Kavrayışı çok sıkıydı. Yabancı bir diyardan gelen intikamcı bir yaratık gibi üzerimde yükseliyordu. Bir şeytan gibi.

Rahatsız edici derecede
yakışıklıydı. Omurgamdan
aşağı acı akıyordu.

Beni tutarken şöyle dedi: "Sen tarihin gördüğü en çileden çıkarıcı, en küstah Muhteremsin. Benim ölümüm olacaksın."

Nefes almakta zorlanırken "Güzel," diye geveledim.

Kavrayışı gevşedi ve ben nefesimi düzenlerken başparmaklarını hassas tenimde şefkatle gezdirdi.

"İyi misin?" diye sordu huysuzca, kontrolünü kaybettiği için utanmış gibi yanakları pembeleşmişti.

"Çok güzel," dedim alaycı bir tavırla.

"Daha iyi öpmemi ister misin?" diye takıldı ve ben de yastığımla ona vurdum. Karanlık bir şekilde güldü ve uzaklaştı.

Yatağında geriye doğru yığıldım, yastığımı yüzüme kapattım ve kendimi boğmaya çalıştım.

Boğazımdaki deri sıcaktan yandı. En kötü kısmı.

Daha fazlasını istedim.

Bölüm 40

ARAn

SAVAŞAN RUHLAR

ADUST (ADJECTIVE): yanmış veya kavrulmuş.

28. GÜN, 14. SAAT

Birkaç saat sonra, kar fırtınası şiddetlenirken varlığımın baş belasıyla birlikte bir dağın yamacında duruyordum. Kar çılginca savruluyor ve buz tabakaları acımasızca üzerimize çarpıyordu.

İkizler, Orion ve Scorpius tek kelime etmeden ortadan kaybolmuş ve beni bu sabah sanki bedenimin sahibiymiş gibi beni boğan kadınlığın yüz karasıyla baş başa bırakmışlardı.

Sorun şu ki, ondan nefret etmemiştim.

Bütün dağ yolculuğu boyunca Malum'un ağzıyla kötü şeyler yaparken beni tuttuğunu hayal ederek geçirmiştım.

"Tamam," dedi Malum savaşa hazırlanıyormuş gibi boynunu öne arkaya kırarken. "Şimdi alevlerimi serbest bırakacağım ve sen de buzunla beni durdurmaya çalışacaksın. Bunu yapabilir misin?"

Cevap vermedim.

Aptalca sorular cevapları hak etmiyordu.

Büyülü dumanı içime çektim ve At'ı soludum. Başımın üzerindeki karlı havada daireler çizip döndü.

Dağın yamacında, rüzgâr havzayı öfkeyle savururken görüş mesafesi tüm zamanların en düşük seviyesine inmişti. Gökyüzü bulutlarla kaplıydı.

Sadece aptallar kar fırtınasında dağa çıkmaya cesaret edebilirdi ve biz burada Malum yüzünden duruyorduk.

Mantıklı geldi.

Alev alev yanan kollarını iki yana açtı. "Yanıt vermemeni evet olarak kabul ediyorum, hadi yapalım. Kanatlarını kullanmak istemediğine emin misin? Knox onların gücünün kaynağı olduğunu söylüyor."

Ona ölümcül bir bakış attım. "Eminim."

Kar fırtınasının ortasında montumu çıkarıp kanatlarımı açma ihtimalim yüzde 0'dı.

Knox gücümüzün kanatlarımızdan geldiğini söyleyip duruyordu ama annem her gece beni yakıyordu ve kanatları yoktu. Kötü tavsiyesini güneş görmeyen bir yere sokabilirdi.

Parmaklarım sıcak eldivenlerimin içinde kıvrıldı.

Sabahki kavgamızdan sonra (Malum'un bir bölümü vardı ve ben izledim), sorumluluk ve ilerleme kaydetmenin önemi hakkında atıp tuttu.

Sonra beni bir dağın yamacına sürükledi.

"Daha önce de söylediğim gibi," dedi, sanki bu konuda daha fazla konuşmanın bir şeyleri değiştireceğini düşünüyormuş gibi, "güçlerini alevlerime karşı hepimiz olmadan kullanmanın senin için yararlı olacağını düşünüyorum - sanırım bir kerede çok fazla şey deniyorduk. Ufaktan başlayalım."

Dişlerim birbirine çarparken ona ters ters baktım.

Küçükten başlamak, içeride sıcak ve rahatken bir şömine söndürmeye çalışmak olurdu.

"Tamam, ateşimi serbest bırakacağım, hazır olun." Dizlerini büktü ve benden bir adım uzaklaştı. "Diğer adamlar orada olmadığı için o kadar fazla olması gerektiğini sanmıyorum."

Patladığında alevler kükredi.

Hazır değildim.

Kızıl ateş kar fırtınasına karşı savaşırken tısladı. Rüzgâr, sadist bir alev makinesi gibi her yöne kırmızı fırlattı.

Biraz ısınmak için ellerimi öne doğru uzattım.

Çok lezzetliydi.

Keşke biraz marshmallow ve çikolatam olsaydı; birden canım s'mores çekti.

"Şimdi beni durdurmaya çalışın!" Malum kollarını sallarken böğürdü. Etrafındaki buzlar eridi ve çevresindeki kayalar alev aldı.

Pipomu emerken, en az enerjiyi harcayarak onu öldürmenin en iyi yolunu bulmaya çalıştım.

Ceplerimi yokladım.

Silahım yoktu.

Ne yazık ki.

Alevler onun üzerinden daha yükseğe sıçradı. "En iyi atışını yap!"

Ellerimi önümde kaldırarak, parmaklarımdan her zaman damlayan buzun alevlere doğru süründüğünü ve onları söndürdüğünü hayal ettim.

Hiçbir şey olmadı.

Kar ateşle karıştı ve elementler kükredi.

Malum başını geriye eğdi ve ateş diye bağırdı.

Aklımda hiç şüphe yoktu, o Malum Hanesi'nin ejderhasıydı.

Sıcak eldivenlerimi çıkardım ve ceplerime soktum. Çıplak parmaklarım hemen havayla hiçbir ilgisi olmayan bir buz tabakasıyla kaplandı. Parmaklarımı Malum'a doğru uzattım.

Scarlet ondan bana doğru sıçradı, bir güneşteki güneş patlamaları gibi.

Parmaklarımdaki buzlar çözüldü.

Ellerimi koltuk altlarıma koydum.

Isınmak için bir aşağı bir yukarı zıplayarak "Çalışmıyor!" diye bağırdım.

Yorgunluk kemiklerime ağır geliyordu ve göz kapaklarım yüzüme ağır geliyordu. Alevlerin altına kıvrılıp uyuma dürtüsü çok baskındı.

Yine mi?

"Beni tüyünle bıçakla, bu daha önce işe yaramıştı!" Malum, alevleri artan bir sıklıkta bana doğru fırlarken bağırdı.

Bir adım öne çıktı.

Sıcaklığının tadını çıkardım.

Karnını işaret etti ve onu neresinden bıçaklamam gerektiğini gösterdiğini fark ettim.

Onu bilerek kanatmış olma düşüncesi midemi sıkıştırdı. Bu ya da yediğim bir şey doğru değildi.

Kaşlarımı çattım. "Knox tüylerimizin değerli olduğunu söyledi! Bir tanesini seni bıçaklamak için harcamayacağım."

Malum sinirlendiğini belli eden agresif bir el hareketi yaptı ama yüzü ateşle kaplı olduğu için yüz ifadesini göremedim. "Buzdan pençeler yaptığını gördüm, onu kullan!"

"Peki," dedim.

Kirpiklerimde biriken kar görmemi zorlaştırıyordu. Uluyan grinin çok yukarısında bir yerde, At cesaret verici bir şekilde ötüyordu.

Bir kez daha aptal gibi ellerimi uzattım.

Annem hiç bu kadar aptalca bir şey yapmamıştı.

Aklıma çılgınca bir düşünce geldi ve her zaman yaptığı gibi parmaklarımı şıklattım ve Malum'un acı içinde kıvrandığını hayal ettim.

Bekledim.

Hiçbir şey olmadı.

Dürüst olmak gerekirse, geriye dönüp baktığımda, işkence güçlerimin olmaması muhtemelen en iyisiydi (biraz hayal kırıklığına uğramıştım).

Buz pençelere odaklandım ve saniyeler içinde kobalt rengi tırtıklı kenarlar parmaklarımdan uzandı.

Onlara hayranlıkla baktım ama yaklaştırdığımda kaşlarımı çattım çünkü buz tırnaklarımdan kenarlarına batıyordu. Elimden aşağı kan damladı. Kutsal güneş tanrısı. İnançsızlıkla alay ettim. Tırnak etlerimin neden bu kadar mahvolduğunu şimdi anlıyordum.

Ne kadar utanç verici.

"Bir şeyler yapın!" Malum kükredi. "Neye bakıyorsun öyle?"

"Seni bunlarla bıçaklamanın gerçekten işe yarayacağını mı düşünüyorsun?" Tırtıklı kenarları şüpheyi salladım.

Kızıl bir çizgi bana doğru yükseldi. Sıcaklık neredeyse yanağıma değiyordu. Gülümsedim çünkü hoşuma gitmişti.

Cehenneme doğru bir adım attım.

Malum tökezleyerek geri çekildi. "Bekle. Sakın bana yaklaşma. Alevlerim sana zarar verebilir, şu anda kontrolüm

yok!"

Buzdan pençelerimi sallarken ona bakakaldım. "Bunu yeni mi fark ettin?"

Bir adım daha geri çekildi. "Sakın yaklaşma. Pençelerini uzak tut. Fikir bok gibiydi - sadece güçlerini uzaktan kullanmaya çalış."

Bir an için onu dinlemeyi düşündüm ama sonra erkekleri dinlemediğimi hatırladım.

Sırıttım ve ona doğru büyük bir adım attım.

Yedi fitlik alevli erkek, yakınımnda titredi ve sanki zehirliymişim gibi geriye doğru yürüdü.

Kendilerine zorbalık eden bir adamla bir dağın yamacında kapana kısılan her kadının yapacağını yaptım; kıkırdayarak ileri doğru koştum.

Kaçarken Malum'dan şüpheli bir şekilde ciyaklamaya benzeyen bir ses çıktı. "Yaklaşmayın, size zarar vermek istemiyorum!"

Tabii ki daha hızlı koştum.

Kar ve alevler etrafımızı sardı.

Yıllardır bu kadar eğlenmemiştim. At sanki o da kovalıyormuş gibi yanımda uçuyordu.

"Kes şunu, Arabella!" Malum dağda tökezleyerek ilerlerken böğürdü.

"Corvus," diye mırıldandım. "Benden kaçma, bebeğim."

Ayağı bir kayaya takıldı ve poposunun üzerine düştü. "Adımı mı söyledin?"

Bu avantajı onun üzerine atlamak için kullandım. Pençelerimi bir kedi gibi uzatarak ortasına nişan aldım.

Birbirimize çarptık; buz ateşe çarptı.

Çarpmanın etkisiyle yuvarlandı ve ben de gözlerimi kapadım. Kucaklaması çok sıcaktı. İnanılmaz derecede sıcak.

Saatlerce bir kar kümesinin içinde yattıktan sonra sıcak bir duş almaktan bile daha iyiydi.

Uzun bir süre kayaların üzerinde uzandık, kucaklaştık, ikimiz de hareket etmiyor ya da konuşmuyorduk.

Kısa tırnaklarım ceketinin kumaşında kıvrılmıştı. Onun ateşi benim buzumu söndürmüştü.

Lanet olsun.

İçimi çektim ve daha yakına sokuldum. Kolları ve bacakları hâlâ yanıyordu ve çok iyi hissettiriyorlardı.

Yanmazdım. Öldürmek (ateşli bir şekilde).

"Pratik yapmaya devam etmeliyiz," diye mırıldandı Malum gönülsüzce ve ben bıkkınlıkla ona baktım. Bronz yanakları pembeleşmiş, başının tepesinde bir taç gibi alevler parlıyordu.

"Hayır. Pratik yapmaya devam etmelisin. Ben mükemmelim."

Ona sarıldım ve patlamasını bekledim.

Garip bir şekilde boğazını temizledi. "Eldivenlerini geri takmalısın."

Ben daha ne olduğunu anlayamadan onları ceplerimden çıkardı ve ellerime sıkıştırdı.

"İyi uygulama. Takım." Esnedim. Göz kapaklarım ağırlaştı.

Ruhum ısındı.

Kendime gelmek için başımı salladım.

Malum'un kolları beni sıkıca sardı, böylece hareket edemedim. "Sorun yok, Arabella." Adımı söyleyiş şeklinden ürperdim.

Sesi yumuşak viski ve yüksek kaliteli tütün gibiydi. "Git uyu. Seni dağdan aşağı taşıyacağım."

Başımı sallayarak gözlerimi kapattım.

"Seninle ilgileneceğim aşkım," diye fısıldadı. "Ama lütfen uyanık kal ki iyi olduğunu bileyim."

Gözlerimi zorla açtım.

Yakışıklı bronz yüz hatları bana yakın duruyordu. Gözleri endişe doluydu.

Öne eğildim ve burnunun ucunu öptüm.

Şaşırmış görünüyordu. "Bunu neden yaptın?" "Çünkü istedim," dedim dürüstçe.

Malum beni tutkuyla öperken sıcak dudakları aniden benimkilere çarptı. Diliyle bana sahip oldu ve ben eridim. Ben de onu aynı hararetle öptüm.

Geri çekildiğinde ikimiz de nefes nefese kalmıştık.

Karıncalanan dudağımı parmakladım ve soru sorarcasına ona baktım.

"Çünkü ben istedim," dedi dağdan aşağı doğru yürümeye başlarken. Kollarında ben varken uzun bir yürüyüş olacaktı ama umursuyor gibi görünmüyordu. Aksine, beni taşıyor olmaktan memnun görünüyordu.

Mantıklı geldi.

Erkekler, üstlerini (kadınları) bütün gün taşıyabilmek için daha güçlü bedenlere evrilmişlerdi.

"Bana çocukluğunu anlat," dedi durup dururken.

Eldivenlerimle oynadım. "Hoş bir hikâye değil."

"Daha önce sormadığım için özür dilerim. Bu senin hikayen ve senin hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum - lütfen, Aran."

İlk defa kibirli görünmeden özür dilemişti. Bana öyle umutlu bir ifadeyle baktı ki kalbim burkuldu.

Konuşmaya başladım.

Ona büyümenin nasıl bir şey olduğunu en ince ayrıntısına kadar anlattım. Bazı nedenlerden dolayı, başka hiç kimseye anlatmaya cesaret edemediğim şeyleri ona anlattım.

Gümüş gözleri anlayışla parlıyordu. O da cehennemden geçmişti.

Saatlerce beni bir dağın yamacından aşağı taşıdı ve saatlerce ona deli kraliçenin güçsüz varisi olarak büyümenin nasıl bir şey olduğunu anlattım.

Hiç sinirlenmedi.

Bir kere bile.

Onun yerine sakın kalıp başını salladı ve sanki acımı dindirebilecekmiş gibi beni göğsüne daha sıkı bastırdı.

Savaş kampına geri döndüğümüzde "Her şey geride kaldı," dedi.

Geçmişimle ilgili bu kadar korkunç şey öğrenmesine rağmen kimseyi öldürmekle tehdit etmemesine şaşırmıştım. Bir kere bile. Olgunlaşıyordu.

Beni nazıkçe yatağa yatırırken ona gülümsedim. "Cinnet geçirmediğin için teşekkürler."

Garip bir şekilde güldü ve alnıma yumuşak bir öpücük kondurdu.

Midemde kelebekler uçuştı.

Malum iri bedenini ranzama doğru iterken, "Kenara çekil," dedi.

"Ne yapıyorsun sen?" Yarı boyundaki bir insan için tasarlanmış bir alana kendini sığdırırken çığlık attım.

Bana doğru bastırılmıştı.

"Konuşmaya devam edelim," diye fısıldadı.

Gülümsememi gizleyemedim. Saatlerdir konuşuyor olmamıza rağmen sohbetimizin bitmesini istemiyordum.

"Bu sefer bana kendinden bahsetmelisin," diye önerdim. "Şeytan diyarında en çok neyi özleyorsun?"

"Barış," dedi hemen.

İnişli çıkışlı tepeler ve yalnızlık hakkında bir hikâyeye başladı. Bariton sesiyle bir hikâyeye anlatıcısı olmalıydı. Ayak parmaklarım kıvrıldı.

Bir peri masalı ördü.

Onun konuşmayı bırakmasını hiç istemedim.

Sıcak bedeni bedenime yaslanmış, yaylı midillilerin ve inişli çıkışlı tepelerin vahşi hikâyeleri kafamın içinde dans ederken uykuya daldım.

Kralların lideri maskesini yavaşça düşürüyordu ve ortaya çıkardığı adam ilgimi çekmişti.

Alevler etrafımızdaki havada dans ediyor ve altın bir parıltı yayıyordu.

Başımı çenesinin altına soktuğumda bana neyi hatırlattığını fark ettim.

Güneş ışığı.

Bölüm 41

ARAn

SAVAŞ

TRAVAIL (NOUN): beden veya zihin açısından büyük acı çekme durumu.

29. GÜN, 4. SAAT

Siren sesleriyle uyandım.

Işıklar yanıp söndü.

Kıyametin kopacağına ve hepimizin öleceğine inanıyordum.

Sonunda şansım dönmeye başlamıştı.

"Melekler keşif görevlerinden döndüler!" Alarm sistemi odanın büyüğü hoparlör sisteminden bangır bangır bağırdı.

Boş ver.

Üzerimden ağır, sıcak bir yük kalkarken homurdandım.

Biri alnımı nazikçe öptü. "Sen mükemmelsin," diye fısıldadılar kulağıma.

Yorgun gözlerimi

ovuşturdum. Gitmişlerdi.

Konuşmacılar durmaksızın devam etti.

"Üçüncü dinsiz istilanın yeri tespit edildi ve RJE cihazları koordinatlar için kalibre edildi." Işıklar yanıp söndü. "Tüm askerler 0.03 saat içinde kafeteryaya rapor versin. Tekrar ediyorum. Tüm askerler 0.03 saat içinde kafeteryaya. Gizlice hareket etmeyi hatırlatırız, açık alanlarda sessiz olunmalıdır. Üssü tehlikeye atmayın."

Önceden programlanmış acil durum yayın düğmesine basan melek her kimse, boğazına yumruk yiyordu.

Gerçekten de savaşa girmek için acele etmeye gerek yoktu. Dışarısı hala karanlıktı.

Adamlar odanın içinde tökezleyerek sanki yangın varmış gibi hazırlanıyorlardı. İkizler ve kayıp krallar gecenin bir vakti dönmüşlerdi.

Buz ön koluma tırmanırken parmaklarım birbirine yapıştı.

Lejyonumuzdaki herkes paniğe kapıldığı için odada bir telaş vardı. Malum bir şeyler bağırdı.

Tembelce yataktan yuvarlanırken gözümü kırptırdım.

"Hadi gidelim." Yorganı ekiştirirken Malum kolunu tuttu. Gözleri elikten parçalardı.

Benimle saatlerce nasıl konuştuğunu hatırlayınca sarsıldım.

"Bekle, bütün gece birlikte mi uyuduk?"  zerimdeki sıcak ağırlığı hatırlayınca yüzüm kızardı.

Bu sabah alnımdan öptü ve bana mükemmeli olduğumu mu söyledi? Bunu hayal mi ettim?

"şu anda bunun bir önemi yok," dedi kısık bir ses tonuyla. "Hazırlan." Savaşçı geri dönmüştü.

Hazırlanırken, "Bu benim için önemli," dedim.

Giyindiğimde, Malum kolumdan tuttu ve beni odadan dışarı, doğrudan cezalandırıcı bir kar fırtınasının içine çekti.

Bu sabah bu tutuş da neyin nesiydi? Sanki beni kaybetmekten korkuyormuş gibi bana sarıldı.

Rüzgâr açıkta kalan yüzüme dokunduğu yeri yaktı.

Zemin buz tutmuş ve am ağaçları tamamen beyaza bürünmüştü. Dallar donmuş ve hiç ses çıkarmıyordu.

Tehlikeli buz sarkıtları parıldıyordu.

Tek ses çıtırdayan ayak seslerimiz, buz gibi nefesimiz ve çığlık atan r zg rdı.

 rk t c yd .

İkizler görüş alanıma girdiler ve beni terk ettiklerini hatırlayınca kalbim acıdı. Krallardan farklı olmaları gerekiyordu. Tek kelime etmeden gitmemeleri gerekiyordu.

Scorpius ve Orion korumacı bir şekilde önüme geçtiler.

Malum kolumu tutmaya devam etti.

Başlarını bana doğru çevirdiler. Bir kez daha yüzlerinde kurumuş kan izleri vardı.

"Siz ikiniz nereye gittiniz?" Ben sordum.

Scorpius tuhaf bir ifadeyle, "Söyleyemeyiz," dedi.

Orion omzunun üzerinden bana baktı.

"Her neyse." Pipomu dudaklarımın arasına sıkıştırdım ve sertçe içime çektim. "Sanırım hepimizin sırları var." I

nefes verdim ve duman yüzümün etrafında kıvrıldı.

Beni yol boyunca çeken kol alev aldı. Sıcaklığa daha da yaklaştım ve gözlerimi Malum'a dikerek bu sefer onu neyin kızdırdığını anlamaya çalıştım.

Benim bakışlarım altında yanakları pembeleşti ve kasıtlı olarak göz teması kurmadı.

Kasıtlı olarak yaktığını fark ettiğimde tökezledim. Beni ısıtıyordu. Kalbimin donmuş bir parçası daha çözüldü. Kollarımın kenarlarıyla oynadım.

"Dikkatli ol," diye emretti. "Eldivenlerini çıkarma."

Ses tonu karşısında kaşlarımı kaldırdım ve kızarması daha da arttı.

"Bana eldivenlerimle ne yapacağımı söyleme," dedim ağaçların arasından ilerlerken.

Dudağının köşesi yukarı kıvrıldı. "Şımarıklık yapma." Dilimi ona doğru uzattım.

İblisler arkalarında kar bırakarak hızla geçip gittiler.

Malum'un kolumdaki tutuşu sıkılaştı ve beni hâlâ sürüklediğini fark ettim.

"Beni bir köpek gibi yönlendirmene ihtiyacım yok." Ondan uzaklaştım.

"Hayır, yapamazsın." Beni bırakmadı. "Ama seni ısıtmam için bana ihtiyacın var."

Beni orada yakaladı.

"Ateşiniz çok güzel," diye itiraf ettim utangaç bir tavırla.

"Teşekkür ederim."

Malum'un ayağı takıldı ve bakışları yüzüme yöneldi. Yüzüme garip bir yoğunlukla baktı ve "Bir şey değil" dedi.

Enerji aramızda tıngırdadı.

Kafeteryaya girdiğimizde, toplanan askerler gelişimiz karşısında sessizliğe büründü. Yol tarifimizi beklediler. Alan ilk toplandığımız güne kıyasla çok daha az doluydu.

Korkunç bir hızla asker kaybediyorduk.

"Geçen gün barakalarınıza teslim ettiğimiz yeni savaş planını herkes okudu mu?" Malum bağırdı.

Askerler
başlarını salladı.
Kimse
konuşmadı.

Bir grup melek ona yaklaşıırken Knox, "Bir sorum var," dedi.

Tartışmaya başladıklarında geri çekildim.

Jax odadakilere, "Meleklerden başka sorusu olan varmı?" diye sordu.

Bazı askerler birbirlerine döndü ama başka kimse konuşmadı. İşçiler odanın içinde koşuşturarak herkese büyümlü kılıçlar ve diğer çeşitli silahlar dağıttı.

Sadie kenarda durmuş fısıltıyla Kobra'yla tartışıyordu, ben de ona doğru yöneldim.

Bir erkek duvarına doğru
yürüdüm. İkizlerdi.

"Konuşmamız gerek," dedi John, kolunu bana sararken sesi yalvarır gibiydi.

Onu omuz silktim ve geri çekildim. "İkiniz tek kelime etmeden gittiniz, bu da ne?" Sesim çatallaştı.

Luka acı dolu bir ses çıkardı ve omzumu tuttu. "Büroya bir not bıraktık. Okudun mu?"

"Herhangi bir not almadım," dedim.

"Kahretsin," diye küfretti John. "Endişelenmiş olmalısın."

Dün herkesin beni yalnız bıraktığını düşündükçe karnım ağrıyordu. Ya Malum beni öldürseydi? Herkes onun nasıl biri olduğunu biliyordu.

Göründüğü gibiydi. Bütün gece size sarıldıktan sonra birinden korkmak zordu.

Jax bağırdı, "Kampa gitmemize bir dakika kaldı! Plana sadık kalın!"

John hızlıca, "Kendi diyarımıza gitmemiz gerekiyordu çünkü bize neler olduğunu anlamamız gerekiyordu," dedi. Üçümüz de büyümlü kılıçlarımızı kalçalarımıza bağladık ve Luka kılıfımı ayarlamama yardım etti. "Hastaydık."

Midem bulandı.

İkizlerin yüzleri hâlâ solgun görünüyordu ve gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Son zamanlarda iyi görünmediklerini fark etmişim ama savaş stratejileri yüzünden bunu onlara sorma fırsatım olmamıştı.

"Sen iyi misin?" Panikle birlikte tüm öfkem bedenimi terk ederken sordum. İkizlerin iyi olması gerekiyordu. Güneş tanrısı, savaşa girmek üzereydik.

Endişe bacaklarımı güçsüzleştirdi.

Luka parmaklarını buklelerimden birinin etrafında dolaştırırken, "İyi olacağız," diye beni rahatlattı. "Sadece öğrendiğimiz her şeyi sana anlatmamız gerekiyor - bu üçümüzü de etkiliyor."

"Ne oldu?" Cevaptan korkarak sordum.

"On beş saniye!" Malum bağırdı ve RJE cihazları fırıl fırıl döndü. Lejyonumuzun geri kalanı etrafımızı sardı. Vegar bir espri yaptı ama ikizler için o kadar gergindim ki onu duymadım.

Orion ve Scorpius bileklerimi kavradı. Malum tam arkamda durdu ve iri gövdesiyle beni içine aldı. İkizler daha da yaklaştı.

Beş adam etrafımı sardı.

Çatlak.

Gözlerimi açtığımda bir ormanın kenarındaydık, birkaç metre ötede bir duvar yükseliyordu.

Jax ve Malum işaret etti ve askerler başlarını sallayarak karanlığın örtüsü altında yapıya sızmak için sadece birkaçımız kalana kadar dağıldılar.

Derin nefes aldım ama ciğerlerim çalışmıyordu. Pipo ağzımda ağırlaşmıştı.

Jax kulaklığını takıp yüzünü örten siyah kapüşonu yukarı çekerken, "Gidelim," diye mırıldandı.

Herkes onu takip etti.

Şekil değiştirenler önce tuğla duvara tırmandılar, yüksek hayvan içgüdüleriyle gizlice ve zarifçe hareket ettiler.

John telaşla kulağıma, "Büyülü mücevherlerimizle ilgili," diye fısıldayınca ona doğru baktım. O değildi

kulaklığını takıyordu ve kapüşonunu açmamıştı. Luka da öyle.

Daha fazla insan duvara tırmandı.

Sıra neredeyse bize gelmişti.

"Bize mücevherleri veren teyzemizle teyitleştik," diye hızlıca konuştu John. "Düğün yeminleri yüksek sesle söylendiğinde takanlar arasında bir ruh bağı oluşturuyorlar."

Suikastçılar duvara tırmandı ve iblisler de onları takip etti.

Luka, "Ancak, büyü mücevherler son derece nadirdir ve kendi hayatlarına sahip olabilirler" dedi.

Melekler kanatlarını açıp uçtular.

John devam etti, "Teyzemiz bize olan şeyin bu olduğunu düşünüyor." Kaşlarını çatı. "Ruhlarımızdan birinde bir sorun olduğunu sezdiği için aramızda bir ruh bağlantısı oluştuğunu düşünüyor."

Midem bulandı.

Krallar tırmanmaya başladı.

"Ne demek istiyorsun?" Diye sordum, görüşüm bulanıklaşırken kelimeler dudaklarımda uyuşmuştu.

Her iki ikiz de bunu söylemek istemiyormuş gibi kaşlarını çatı.

John ağzından kaçırdı: "Senin ruhunda bir sorun olduğunu ve bunun bizi etkilediğini düşünüyor. Sırtımızda garip ağırlar ve görüşümüzde bozukluklar var. Son zamanlarda ikimiz de kendimizi boş hissediyoruz. Bunu tarif etmek zor."

Olamaz.

Sırtlarında hissettikleri acıyı tam olarak biliyordum; gri tonlarda gördüklerini biliyordum; tarif ettikleri boşluk hissini tam olarak biliyordum.

Kusmak istedim. Ağlamak. Çığlık atmak. Bayılmak.

"Siz içinüz ne bekliyorsunuz? Atlayın." Malum'un sesi boynumdaki kulaklıktan duyulduğunda sıçradım.

"Bunu daha sonra çözeceğiz, sadece ne bulduğumuzu bilmeni istedik," dedi John kapüşonunu üzerine çekerken.

Başını. "Büyük bir mesele değil, henüz kesin bir şey bilmiyoruz."

Luka onun hareketini taklit ederken başını salladı.

"Merak etmeyin."

Çok geç.

Tam bir panik atak geçiriyordum.

Ruhumun nesi vardı? Ruhsuz muydum?

Mantıklı olurdu.

İkizler duvarı işaret ettiler ve karıncalanan uzuvlarımla onlar arkalarından gelirken ben de duvara tırmandım.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Diğer tarafa geçtiğimde Scorpius hırladı.

I zar zor fark ettim ve Avlu, şenlikli

Işıklar, ve çınlayan çanlar.

Siyah koridorları zar zor fark ettim.

Dinsiz çığlıklar attı. Hayvanlar kükredi. Kan sıçradı. Jinx kafamın içinde bağırdı.

Kendi bedenimin içinde bir ziyaretçiydim, akılsızca savaşıyan ruhsuz bir kemik yığınıydım. Belki de olduğum tek şey buydu.

Yüzüme karşı bir dinsiz çığlık attı.

Malum beni kenara itti ve çıplak elleriyle kafasını kopardı.

Bir enfekte bana büyümlü bir kılıç sapladı ve ben kaçtım, sonra döndüm ve bağırsaklarını deştim. Bir tanrısız etlerini parçaladı ve ben de onların bağırsaklarını deştim.

Bazı enfekte kişiler bağırarak sataştı, bazıları sessizce savaştı ve diğerleri de benim veremeyeceğim bir merhamet için yalvardı.

İkizler karanlık gölgelerle çevrili bir şekilde dövüştüler.

Bir enfekte karnıma bir yumruk indirdiğinde homurdandım. Ben karşılık veremeden Scorpius onun kollarını ve bacaklarını acımasızca kırdı.

Daha sonra, enfekte olmuş bir erkek yüzüme karşı aşağılayıcı bir şeyler bağırdı. Luka onun dilini yakaladı ve bağırsaklarını deşmeden önce ağzından çıkardı.

Göz kırptım.

Bir adam bana çok yaklaştı ve John onu bıçakladı, sonra da yüzünü ezdi.

Göz kırptım.

Orion, neredeyse koluma bir darbe indirecek olan bir enfekte kişinin boynunu kırdı.

Göz kırptım.

Malum bana yaklaşan üç enfekte kişiyi ateşe verdi.

Gözlerimi kırptım.

Scorpius ve John, kılıcı bacağımın yan tarafını hafifçe sıyıran bir enfeksiyonlunun uzuvlarını kesti.

Göz kırptım.

Luka ve Orion sessizce Karınları deşilmiş bir dinsizlerle birlikte.

Göz kırptım.

Malum, enfekte bir odayı ateşe verdi.

Göz kırptım.

Kılıcım aynı anda üç enfekte kişiyi şişledi ve adamlar dinsizleri hallederken John bana "iyi iş" diye bağırdı.

Göz kırptım.

Koridor duvarlarına yeşil ve kırmızı renkler sıçramıştı.

Avımın peşinden koşarken botlarım yere yapıştı. Arkamda kobalt buzundan bir iz bıraktım. Dudaklarımın arasına kalıcı olarak yerleştirilmiş pipodan duman kıvrılıyordu.

Sis zamanı çaldı.

Amaç.

Anlamı.

Tanrısız bir çığlık yüzüme çarptı ve ben de karşılık verdim. Güneş tanrısı kırık ruhumu korusun.

Bölüm 42

ARAn

SP RALSI

PHTHISIS (NOUN): giderek artan bir şekilde zayıflama veya tüketim durumu.

30. GÜN, 13. SAAT

Tak tak.

Dolap kapısının dışında bir kişi duruyordu. Altımdaki zemin buzla kaplıydı.

Tak tak. Tak.

Artık kimsenin savaş şampiyonlarına saygısı yok muydu? Eğer bir erkek olsaydım, asla sözümü kesmezlerdi.

Belli ki tıbbi koğuşun karanlık dolabında saklanmamın bir nedeni vardı.

Nedeni, tanrıların iki şampiyonu arasındaki son derece önemli bir toplantıydı. Çok gizli bir iş.

Malzemeler her tarafa yığılmıştı ve dizlerimi göğsüme bastırmıştım. Bir kutu iğne kaburgalarımın batıyordu. Dolabın dışında doktorlar koşuşturuyor, yaralı askerleri tedavi ediyorlardı.

Bir adam acı içinde bağıırken bir sedye sarsıldı ve odanın öbür ucunda bir kadın inledi.

Doktorlar talimatlar yağdırdı.

Tak-tak-tak-tak-tak. İki gölge kapının altındaki ışık kırıntısını engelledi.

"Git buradan," diye emrettim.

"Saatlerdir oradasın," dedi John. "İnsanlar endişelenmeye başladı, senin için endişeleniyorum Aran."

Büyülü ilaçları içime çektim ve dumanın ciğerlerimi yakmasından keyif aldım.

"Sen Yapma. ihtiyaç için," I dedi kısık sesle. "Ben harika gidiyor."

Bir duraklama oldu.

"Bazı nedenlerden dolayı buna inanmıyorum - lütfen dışarı çıkın." John'un sesi yorgun ve sinirli geliyordu. "Hâlâ konuşmamız gerekiyor"

Sana daha önce söylediklerimiz hakkında. Bununla üçümüz birlikte yüzleşebiliriz."

"Sonra," dedim. "Önemli bir toplantım var." Bir dirsek karnıma saplandı.

Sadie kendini yeniden konumlandırdı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, sonra dirseğini yüzüme çarptı. "Tekrar özür dilerim, ayağım uyuştı ve o lanet şeyi tekrar hissetmeye çalışıyorum."

"Uzuvlarını kontrol et, kadın."

Bir kutu malzemeyi devirirken oflayıp pufladı. "Sakin ol. Bir savaştan sonra dolapta konuşmamız gerektiğinde ısrar eden ben değildim. Seni sevdiğimi biliyorsun ama bazen destekleyici olmak zor oluyor." Durakladı. "Anlaşılmadıysa, bu da o zamanlardan biri."

"Vay canına," dedim. "Önemli bir iş toplantısını sadece ikimizle yapmaya çalıştığım için özür dilerim."

"Neden dolapta bir iş toplantısı yapıyoruz?" Sadie sordu.

"Mahremiyet için-duh."

Sadie kendini öne attı ve beni boğdu. Akrilik tırnakları derime battı. Kutular devrildi ve iğneler yerde takırdadı.

Boş ver. Bu bir sarılmaydı.

Sadie bana sıkıca sarıldı. Üniformalarımızı giymiş olsak bile, onun vücut ısısı benim soğuk bedenimle tezat oluşturunuyordu. Titredim ve ona sarıldım.

Güzeldi.

Burnum kırıştı ve onun pis kokusu karşısında öksürdüm. "Bu biraz iğrenç," dedim burnumdan nefes almamaya çalışırken.

Beni daha sert sıktı. "Duş almaya vaktimiz olmadığını söyleyen ben değilim. Sadece şu anda aramızda sürtünen tüm o kanı düşünme. Damlıyor ve karışıyor-"

Onu ittim ve daha fazla kutu düşerken güldü. Delirmişti.

Kapının dışında üçüncü bir gölge belirdi. "Dolaptan çık Sadie," diye emretti Kobra, "yoksa güneş tanrım yardımcım olsun, bunun sonuçları olacak."

Sadie tırnaklarını birbirine geçirdi. "Bir şey yapmaya kalkarsan Jax'e bana gizlice zorbalık yaptığını söylerim."

Kobra kapıyı tekmelerken bir yılan gibi tısladı. "Sana asla inanmayacak."

"Lütfen," dedi Sadie. "İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz." "Aran, orada daha fazla zamana ihtiyacın olduğuna emin misin?" Luka diye sordu, sesi endişeyle gerilmişti.

Sadie ve ben hep bir ağızdan "Evet," diye cevap verdik.

Kobra ve John birbirlerine bir şeyler fısıldadı. Uzun ve gergin bir tartışmanın ardından üç adam dolaptan uzaklaştı.

Onlara güvenmedim.

"Sonunda gittiler," dedi Sadie. "Şimdi yapabiliriz - yine ne yapıyorduk?"

"Çok gizli sırlardan bahsediyoruz," diye fısıldadım komplocu bir tavırla.

"Peki, o zaman devam edin." Sadie alkışladı. "Çözmemiz gereken acil bir durum olduğunu söylemiştin. Hadi yapalım şu işi."

Yüzüme tekrar vurdu.

"Gerçekten mi?" diye sordum.

Elinden geldiğince hızlı alkışladı.

Arkadaşsız, yalnız bir varoluşun hayalini kurdum.

"Bunu duydunuz mu?" diye sordu bir doktor, gölgesi kapımızın önünde duraklayarak.

Sadie ürkütücü bir sesle fısıldadı, "Bu bir poltergeist, bir şey duymadın yoksa sana musallat olurumuu."

Koluna bir şaplak attım.

Yüzüme vurdu ve tırnağı yanağımdan bir parça kopardı.

İkimiz de kollarımızı kaldırdık ve beş dakika boyunca birbirimize olabildiğince hızlı vurduk.

"Merak etme." Pençelerini indirirken kahkahalar arasında hırıldadı. "Hiçbir hayalet sana musallat olmak istemez. Sen onlara musallat olursun."

Bir erkek asker çığlık attı, sonra kontrolsüzce hıçkırmaya başladı ve dolabımızın dışındaki doktor ona yardım etmek için koştu.

"Amcık," ikimiz de aynı anda söyledik.

Komik değildi ama savaş sonrası hezeyanı başlamıştı.

Dolap dengesizliğimizi daha da kötüleştiriyordu; ancak bugünlerde buluşabileceğiniz ve erkeklerin sizi sapık gibi izlemediği çok fazla sessiz yer yoktu. İdare ediyorduk.

"Aslında seni buraya konuşmak için getirmemin nedenlerinden biri de buydu," dedim hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışırken.

Sadie gülmeyi kesti. Garip sessizlik genişledi.

"Korkak mısın?" O sordu. "Diğer kısmı."

"Oh," dedi. "Gerçekten bir hayalet sorunun olduğunu bilseydim, asla taklit etmezdim. Ne yapmamı istiyorsun? Şeytan çıkarma ayini mi?"

Ona bir tokat attım. "Bu gerçek bir şey değil."

Bana yumruk attı. "İnsanların içinden hayaletleri şiddet kullanarak çıkarma geleneğine saygısızlık etme."

"Neden bahsediyorsun?" diye sordum.

Sadie omuz silkti, "Bunu bilmek bana, öğrenmek de sana düşer, git başımdan kötü ruh."

Öfkelendim. "Bu bir hayalet meselesi değil. Poltergeist topluluğu ile iyi bir ilişkim var. Ben musallat kısmını kastetmiştim."

Sadie onlarla oynuyormuş gibi iğneler şakırdadı. "Yalan söylemeyeceğim, şu anda neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Bir yanım bilmek istemediğimi düşünüyor. Sanki aptalmışım gibi söyle."

Sadece arkadaşlığımız ve onu bir kız kardeş gibi sevmem nedeniyle alaycı bir cevap vermekten kaçındım.

"Eşyalarla oynamayı bırak," dedim.

"Aman Tanrım," diye sızlandı Sadie. "Bana neler olduğunu anlatmazsan sana bir iğne saplayacağım. Bu gerilim beni öldürüyor. Sabırlı olmadığımı biliyorsun, hadi ama. Söyle gitsin."

"Bazı şeyler," diye her kelimeyi telaffuz etti m , "sadece dedi."

"Bana bir ipucu ver," dedi Sadie. "Dinsizlerle mi ilgili? Ölü annenle mi? Yamyamlık sana musallat olmak için geri mi geliyor? Bunun olacağından hep endişe etmişimdir. Krallar yüzünden mi - çünkü son zamanlarda hepsinin senin etrafında normalden daha garip davrandıklarını fark ettim. Malum geçen gün senin için kapıyı açma şovu yaptı ve açıkçası seni onunla sopalayacağından endişelendim ama yapmadı, sonra sen ona teşekkür ettin ve o da domates gibi kızardı. Her şey çok garipti. Yan not, rosacea cilt rahatsızlığı var mı? Bir krem tavsiyem olabilir.

Yıldızları görene kadar avuçlarımı gözlerime bastırdım. "Bunların hiçbirisiyle alakası yok. Lütfen konuşmayı kes."

Sadie beni görmezden geldi. "Sırtında 'fahişe' yazıyor olması mı? 'Sürtük' ya da daha moda bir şey yazmasını ister miydin? Sana hep bunu sormak istemiştım ama duyarsız görünmek istemedim."

"Çok geç," dedim.

Şöyle devam etti: "Tahrik olduğunuzda canınız acıdığı için mi? Yoksa çok tutarsız yazdığı ve w harfi h harfinden çok daha büyük olduğu için mi? Dürüst olmak gerekirse, bu da beni her zaman gerçekten rahatsız etmiştir. Bir kelimeyi birinin derisine eşit bir şekilde kazımak ne kadar zor olabilir ki? Temel nezaket ve orantıdan yoksunluk korkunç."

"Şu anda gerçek misin?" diye sordum.

İğneler şakırdadı. "Evet," dedi parlak bir sesle, "sana söyledikten sonra kendimi gerçekten çok daha iyi hissediyorum. Üzerimden büyük bir yük kalktı.

omuzlar. İlk başta tüm bu savaş sonrası tıbbi bir dolapta saklanma olayının biraz tuhaf olduğunu düşünmüştüm. Ama şimdi anlıyorum."

"Sadie," diye
tersledim. "Ne?"

"Buradayız çünkü benim bir ruhum yok. Ben ruhsuz bir canavarım. Lanet olası ruhumu özlüyorum."

Şaşkın bir sessizlik.

"Yani sana cilt kremi tavsiyesinde bulunmamı istemiyor musun?"

"Hayır."

Sırtımı sıvazladı. "Bazen kendimi ruhsuz hissettiğimi de itiraf etmeliyim çünkü ahlaki seçimler yapmakta zorlanıyorum. Sanırım Cobra ile geçirdiğim uzun zaman yüzünden, ama-"

"Hayır." Sözümlü kestim. "Aslında ruhumu özlüyorum. Göğsümün içinde bir delik var." Göğüs kafesime vurdum.

"Tamam, panik yapmayalım," dedi Sadie sakince.
"Açıkla."

Sesim titriyordu. "İkizlerin bana verdiği nişan mücevherleri ruhlarla bağlantılı ve görünüşe göre büyü mücevherler duyarlı olabiliyor."

Ölümün mücevheri göğsümde titreşti ve elmaslar bileğimde sanki ifademi onaylıyormuş gibi titreşti.

"İkizler, bilinmeyen bir nedenle taktığım mücevherin ilerlediğini ve aramızdaki bağı tamamladığını söylediler." diye devam ettim.

Sadie'nin söylediklerimi anlamasına izin verdim ve bariz bağlantıları kurmasını bekledim.

"Bana söylemeden mi evlendin?" diye sordu bağıracak.
"Baş nedimen olacaktım ve komik bir konuşma yapacaktım. Çoktan yazdım bile."

Gözyaşlarına boğuldu ve ardından iğrenç bir ses tonuyla feryat etmeye başladı.

Pipomu ağzıma daha derin soktum.

Sadie'nin neden beklediğim gibi tepki vereceğini düşünmüştüm ki? O hıçkırarak hıçkırarak ağlarken sırtında daireler çizdim ve "Bırak içini dök" dedim.

"Bu gerçekten çok zor." Nefes nefese kaldı, kutuları karıştırdı, sonra mendil olduğunu umduğum bir şeye yüksek sesle burnunu sümkürdü. "Çok güzel bir gelin olurdun- bunun beni nasıl hissettirdiğini biliyor musun?"

"Um."

"Korkunç. Kederli. Paramparça."

"Ah evet, canavarlara karşı savaşırken isteğim dışında evlendirilmem -duyarlı mücevherler, görünüşe göre bağlı olduğum adamları öldürüyor çünkü muhtemelen ruhumu kaybediyorum- senin için zor."

Kafasının arkasına bir tokat attım.

Sustu. "İğneleyici mi konuşuyorsun?"

"Hiç de değil," dedim.

Yüksek sesle nefes alma egzersizleri yaptı, sonra da "Töreni yapacağına ve baş nedimen olacağıma söz verene kadar bu konuşmayı yapamam" dedi.

Üç nokta bir, dört, bir, beş, dokuz, iki, altı, beş, üç, beş, sekiz, dokuz. Pi sayısı bana biraz perspektif kazandırdı.

"Peki," diye kabul ettim. "Sadece senin için bir düğün yapacağım."

Sadie ciyakladı ve kendini bana attı. Sarılmasına karşı koydum ama şekil değiştiren gücünü kullanmış olmalı ki beni buz gibi zemine yapıştırdı.

"Çok güzel bir gelin olacaksın," diye fısıldadı kulağıma. "Ayrıca beyaz bir nedime elbisesi giymek istiyorum."

"Bırak beni."

Kıkırdadı ve geri çekildi.

"Lütfen artık bu konuyu ciddi bir şekilde konuşabilir miyiz?" diye sordum. "Biraz panikliyorum."

"Anlıyorum." Sadie sustu. "Düğünün için gerçekten çıldırıyordum. Beni gerçekten çok etkiledi."

"İyileştigiğine sevindim," dedim alaycı bir tavırla.

"Ben de." Başımı okşadı. "Ve mücevher sorunun hakkında konuştuğun için çok cesursun. Seninle gurur duyuyorum."

"İkizler son zamanlarda hastaydı," diye fısıldadım.

Suçluluk duygusu midemi bulandırıyordu çünkü onlara sorunlarımın boyutunu anlatmalıydım. Asla kocaları olmak gibi sıradan bir şeyi yapabilecek normal bir kadınmışım gibi davranmamalıydım.

Annemin zalim gülümsemesi zihnimde parladı.

"Ruh bağları iki yönlüdür," dedim. "Eşlerinizin ruhlarıyla bağlantılarınız var ve onların duygularını hissedebiliyorsunuz. İyi ve kötü. Eşlerinizle aranızdaki şey de bu, değil mi?"

"Evet," dedi.

Duman dudaklarımın arasından ıslık çalarak geçti. "İkizlerden hiçbir şey hissetmiyorum ve onların hissettiği tek şey benim acım. Ne zaman tahrik olsam, tıpkı benim gibi sırtlarında acı hissediyorlar. Mücevherler düzgün çalışmadı çünkü ruhlara uyum sağlıyorlar ve bende ruh yok."

"Bu mantıklı bir sıçrama gibi görünüyor."

"Öyle değil." Sesim çatallaştı. "Ben boşum, bu yüzden katılacak bir ruhum yok. Bu onları sahip olduğum tek şeye bağladı."

"Hangisi?" Sadie şaşkınlıkla sordu. "Acı çekmek."

Bölüm 43

ARAn

BİLİYORLAR

TRAJİKOMEDİ (NOUN): Trajik ve komik unsurları harmanlayan bir drama veya durum.

30. GÜN, 14. SAAT

Dolabın kapısı menteşelerinden sökülmüştü.

Işık kornealarımı kör etti.

"Defol," dedi Malum acımasızca.

Gözlerimi kısıarak kralların liderine baktım. Scorpius, Orion ve ikizler etrafını sarmıştı.

Malum kapı aralığını kapattı. "Şimdi, Arabella. Dolap zamanın sona erdi."

"Gerçekten mi? Öylece açamadın mı?" diye sordum. Duvardan acımasızca söktüğü kapıyı yere koydu.

Arkasında, kan ve vahşet bir suç mahalli gibi tıbbi barakalara sıçramıştı. Doktorlar askerlere dikiş atmaya ara verip parçalanmış kapılarına, askerler de inlemeye ara verip liderlerine bakıyordu.

Adamlar bana ters ters baktı. İçimi çektim.

Kobra hızla ilerleyip onu iterken Malum sert bir ses çıkardı. Yılan değiştirici yanımda dizlerinin üzerine çöktü ve şaşırtıcı bir nezaketle Sadie'nin kolundan bir iğne çıkardı (görünüşe göre karanlıkta bir iğneyle oynuyordu?) ve iyi olduğundan emin olmak istercesine kolunu sıvazladı.

En iyi arkadaşıma bakakaldım ve dikkatle atılmış iğneye baktım.

Göz kırptı.

Kobra onu nazikçe kucağına alıp göğsüne yaslarken, "Sen bir ucubesin," diye bağırdım.

Omzunun üzerinden gülümsedi ve uzun tırnaklarını salladı. "Birini tanımak için biri gerekir. Bu konuşmayı daha sonra bitirelim." Arkadaşları onun etrafında toplandı ve tıbbi barakalardan ayrılırken kulağına tatlı sözler fısıldadı.

Kimse başımı öpmedi ve nazikçe beni kucağına almayı teklif etmedi.

Kimse kulağıma güzel bir şey fısıldamadı.

Bana ters ters baktılar.

Aslında hem krallar hem de ikizler, hatta John bile kollarını kavuşturmuş, kaşlarını çatmış bana bakıyorlardı.

Gözlerimi kıstım, bir an için sisin geri dönüp dönmediğinden ve halüsinasyon görüp görmediğimden emin olamadım çünkü hepsi öfkeli görünüyordu. İfadelerine bakılırsa affedilemez bir şey yaptığımı düşünebilirdiniz, ki bu garipti çünkü insanları öldürmekte hiçbir sakınca görmüyorlardı.

İkizlerle son konuştuğumda endişeliydiler ama kızgın değillerdi. Krallar da kızmamıştı.

Dinsizlerle savaştığı son bir buçuk gün içinde bir şeyler değişmişti.

Biri krallara kadınların hakları olduğunu mu söyledi?

Scorpius nefesinin altından iğneleyici bir şeyler mırıldandı ve Malum başıyla onayladı.

Kızıl alevler Malum'un omuzlarında çatırdadı ve tıbbi barakalar ölüm sessizliğine büründü. Sanki herkes nefesini tutmuş, bir patlama bekliyormuş gibiydi.

Oturmaya devam ettim ve büyüğü pipomu emdim.

O kaltak olmanın iki adımı vardı: (1) huzurunuzu erkeklerden korumak ve (2) asla perakende ödeme yapmamak.

At omzuma yerleşti. Ben tüylerini nazikçe okşarken dumanlı başı yanağıma sokuldu.

Erkeklerle ihtiyacım yoktu çünkü elimde çok şey vardı. daha akıllı, daha havalı ve daha iyi görünümlü: bir kuş.

Onlarla tanıştığımdan beri ilk kez ikizler çarpık görünüyordu. Şeytani. Öfkeli. Kara gözleri tehlike saçıyordu.

Krallar birbirine benziyordu.

Malum'un gözlerinde gümüş alevler parlıyordu. Scorpius'un boynundaki göz kırpışarak açıldı ve suçlayıcı bir ifadeyle bana baktı. Orion kaşlarını çatı.

Malum kavga çıkaracakmış gibi ileri atıldı.

Benden birkaç santim uzakta durdu.

Eğer beni korkutmaya çalışıyorsa, işe yaramazdı. Gizli bir silahım vardı. Onların asla sahip olamayacağı bir şeye sahiptim: sınıf.

Ve güzel bir kıyafeti bir araya getirme yeteneği.

"Hepiniz gidip büyük, şekilsiz bir tahta parçası alıp kışınıza sokabilirsiniz." Müstehcen bir hareket yaptım. "Beni rahat bırakın ve kendinizi kontrol edin. Beni korkutuyorsunuz."

Malum dişlerini gösterdi. "Güzel. Korkmalısın."

Beni kucaklayan adam nasıl aynı adam olabilir?

Alevler cızırdadı.

Bir vücut saldırdı. Takip edebileceğimden daha hızlı, parmakları boğazıma dolandı.

"Git kendini becer, Mal-"

Tırnaklar derime battı.

Dondum kaldım.

Camdan daha keskin olan soluk elmacık kemikleri yüzümden birkaç santim ötede duruyordu. Odaklanmamış süt rengi gözler boşluğa bakıyordu ve şarap kırmızısı dudaklar ince bir çizgi halinde ezilmişti.

Bergamot ve misk öfke ile baharatlıydı.

Scorpius'un öfkesinde boğuldum.

"Senin d e r d i n ne?" Şahdamarımın içine giren işaret parmağından rahatsız olmadan sordum.

Scorpius'un Çenesikti, ve o yapmadı

Konuş.

Dövmeli gözleri fal taşı gibi

açılmış, bana bakıyordu.

Yüzüne duman üfledim.

Tırnaklarım boynumdaki hassas deriyi daha derinden kazdıkça sıkışıyordu.

Scorpius'un arkasında ikizler öne çıktı. Karanlık etraflarında parlıyordu.

Bekledim.

İkisi de Scorpius'u üzerimden çekmek için bir hamle yapmadı. Onu kuşattılar.

Scorpius'un beni yavaşça boğmasını görmezden geldim ve ikizlere baktım.

"Hainler," diye soluk soluğa bağırdım, sesim havasızlıktan kısılmıştı.

John hareket etmedi, ürkmedi. Beni duyduğunu gösterecek hiçbir şey yapmadı. Tanıdık gamzeleri, yakışıklı yüzündeki öfkeyi vurgulayan sert çizgilere dönüşmüştü.

O bir yabancıydı.

"Bu doğru mu Aran?" diye sordu gizemli bir şekilde, sesi sert ve derindi.

"Ne?" diye sordum. Kalbim acıyordu.

John bir adım daha yaklaştı. "Şimdi bana bunun doğru olmadığını söyle." Karanlık parıldıyor ve canlı gölgeler gibi etrafında dönüyordu.

Göz kırptım.

John'un imajı değişti.

Omuzlarına karanlıktan bir pelerin örtülmüştü ve hayalet bir esintiyle dalgalanıyordu. Koyu renk buklelerinin üzerinde sivri bir taç vardı ve gözleri karanlık havuzlar gibiydi. Yüz hatları sertti.

Onda çocuksu hiçbir şey yoktu.

Gözlerimi kırptım.

Taç ve pelerin kayboldu ama öfkesi kaldı.

Scorpius'un boynumdaki tutuşu sıkılaştı ve nefesim kesildi.

İhanet boğulmayla karıştı ve aniden kafama dank etti.

-Bıkmıştım artık.

Tekmelerimi savurup tüm gücümle esneyerek boynumu Scorpius'un pençesinden kurtardım ve ayağa kalktım.

Sevdiğimi sandığım adama doğru yürüdüm.

John'la göğüs göğüse gelince ona "Neden bahsediyorsun?" diye sordum. Ayağındaki yarayı dikmek için savaş botlarını çıkarmıştı ama benimkiler hâlâ ayağımdaydı.

Göz göze geldik.

Yakından bakınca John'un karanlığı parıldıyordu. Nefes aldığım yerde yüzünün yan tarafına buz yayıldı. Yüz ifadesi sertti.

Önümde bir yabancı duruyordu.

Soruma cevap veren John değildi.

Scorpius'un sesi arkamdan acımasızca geliyordu.
"Sadie'ye ne dediğini duydum."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

"Başkalarının konuşmalarını dinlememelisin," diye cevap verdim, hâlâ John'a bakarak. "Duymak istemediğin bir şey için sana herhangi bir açıklama borçlu değilim."

"Lütfen," diye tükürdü Scorpius.

"Bahanelerini kendine sakla." John'un kaşları daha da çatıldı.

Malum boğuk bir ses çıkardı.

Buz benden bir enfeksiyon gibi yayıldı. Kızıl alevler çevresel görüşümde daha yükseğe sıçradı.

Bir asker ıslık çaldı ve nerede olduğumuzu hatırlayınca irkildim. Birinin kesik kolu birkaç metre ötede gümüş bir tepsinin üzerinde yatıyordu. Doktorlar ve askerler ağızları açık bize bakıyorlardı.

Sol şakağımda bir gerilim baş ağrısı zonkluyordu.

"Bunu yapmayacağım." Tıbbi barakalardan dışarı çıktım. Dondurucu rüzgâr kapıyı arkamdan tatmin edici bir şekilde çarparak kapattı.

Kar fırtınasının içinde sadece birkaç adım atabilmişim ki beni aldılar ve bir tahıl çuvalı gibi yanan bir omzun üzerinden fırlattılar.

Zihnim düzleşti ve gevşedim.

Kar, diyarın etrafında çılgınca savruldu.

Donmuş ellerimi Malum'un alev alev yanan sırtına çarptım, parmak uçlarımdan kobalt mavisini akarken buz izleri paltosunu kapladı.

Dünya acımasızca soğuk ve öfkeliydi.

Ben de öyleydim.

Malum'un omuzlarındaki kızıl alevler sırtından aşağı doğru yayılırken Kobalt dağıldı. Ona defalarca vurdum, bacaklarımı tekmeledim ve onu dondururken uğuldayan rüzgâra doğru çılgınlık attım.

Çözüldü.

Onu kobalt çizgileriyle kapladım.

Alevler buzu suya dönüştürdü; buz alevleri kovaladı.

Savaşı kilitlenmiştik.

Malum aniden yürümeyi bıraktı ve donmuş beyaz ağaçların arasında inanılmaz bir şekilde hareketsiz kaldı.

Eli kıcıma yerleşti; parmakları sahiplenici bir şekilde yayıldı.

Lezzetli bir şekilde sıcaktı ve fark ettiğim için kendimden nefret ettim.

"İstediğin kadar canımı yak, Muhterem." Malum'un sesi hırıltılıydı. "Bunu tercih ederim." Sesi bir oktav düştü ve kıcıma dokunan eli alev almış gibi yanmaya başladı. "Ama açıklaman gereken çok şey var."

Yolda yürümeye devam etti.

"Ben senin değilim," dedim beni koğuşumuza çekerken.

Bekledim ama beklediğim gibi beni yatağıma yatırmadı, banyoya girdi, sıcak suyu açtı ve beni küvete atmaya çalıştı.

Tüm gücümle yumrukladım ve tekmeledim, ama beni alt etmek için o korkunç cüssesini kullandı.

Beni spreyin altına itti.

Neden son zamanlarda herkes duşta takmış durumda?

Erkekler bir gün kişisel hijyeni keşfetti ve birdenbire benimle duşta konuş, duşta buluş, duşta gir, Aran oldu.

Su fişkırdı.

Sıcak damlalar kar tanelerine dönüştü; buz, eski porselen küvetin üzerinde tıslayarak ilerledi; duş başlığı kobalt mavisine dönerken sprey yavaşladı.

Sıcaklık donma noktasının altına düştü.

Malum içini çekti ve nefesi bir buğu bulutu halinde dışarı çıktı. "Sakin ol." Başlığı gidebileceği en yüksek sıcaklığa kadar çevirdi.

Alevler kollarından sıçradı ve duvarlar boyunca süründü. Bir kez daha buz suya dönüştü. Borular inledi, ardından sıcak su boşluğu buharla doldurdu.

Sıcağın altında kalmam için beni tartakladı, sonra da kaçamayayım diye beni duvara kafesledi.

Sırılsıklam olmuştuk.

"Harika, Şimdi de bana su iŐkencesi yapıyorsun." Tükürdüm. "Ve neden senin eşin olmak istemediğimi merak ediyorsun? Büyü artık."

Yumruğumu boğazına indirdim. Son anda kaçtı ve darbe zararsız bir Şekilde sıyrıldı.

"Bunu yapmak istemezsin." Gümüş gözleri saf bir saldırganlıkla parlıyordu.

Dişlerimi gösterdim ve onu boğmak için ileri atılırken ölümünü benimkinde görmesine izin verdim. John ve Luka spreyin altına girip kollarımı bağladılar.

"Bütün bunlar bir ruhum olmadığı için mi?" Sertçe güldüm. "Siz kralların işler zorlaŐır zorlaŐmaz bana sırt çevireceğinizi biliyordum."

Nefes alırken Malum'un burnundan alevler çıkıyordu.

Ellerimi kurtarmaya çalıştım ama ikizler acımasızdı.

Beni hareketsiz tuttular.

Başımı çevirip John'a baktım. "Sana güvenmiŐtim." Sesim çiğdi.

Beni bırakmadı.

Kalbim burkuldu.

Acıdı.

Hayatımı birlikte geçireceğimi düşündüğüm insanların bana sırt çevirmesine dayanamayarak gözlerimi kaçırdım.

Kalbimi söküyorlar ve zaten kırık olan parçaların üzerinde tepiniyorlardı.

İçimde hiçbir Şey kalmamıştı.

Kavga beni terk etti.

İçim eriyerek öne doğru yığıldım. İkizlerin tutuşu beni küvetin kenarına yüzüstü düşmekten, yüzümü parçalamaktan ve kan kaybından korudu.

Kaçırılmış bir fırsat daha.

"Neden bize söylemedin?" Scorpius bozuk plak gibi homurdanarak duş perdesini araladı, böylece tüm erkekler üzerime eğilebilecekti. Beni duşun içine kafesledi.

Gözyaşları sel oldu.

Gözlerim yandı.

Başımı öne eğdim ve saçlarımın yüzümü kapatmasına izin verdim çünkü bu adamların önünde ağlamamın imkânı yoktu. Bunu hak etmiyorlardı.

"Bu sırrı neden saklıyorsun?" Sorarken John'un sesi çatladı, sert tutuşu yumuşadı ve beni yarı kucaklayıp yarı tutacak şekilde yer değiştirdi. "Bize nasıl söylemezsin?"

Sesi kederli
geliyordu. Gevşek
kaldım.

Benim bir ruhumun olmaması onların sorunu değildi. Onlardan nefret etmem ve bir daha hiçbiriyle konuşmamam onların sorunuydu.

Nasırlı parmaklar çenemi sardı ve Luka başımı yukarı kaldırdı, böylece ona bakıyordum.

"Aran, her tahrik olduğunda acı hissettiğini bize nasıl söylemezsin?" diye sorarken yüzü acıyla buruşmuştu.

Düşüncelerim karardı.

"Oh," diye nefes aldım dudaklarım aralanırken. Demek bütün bunlar bununla ilgiliydi? Yorgunluk, kafa karışıklığı ve rahatlama üzerime çöktü.

Sonra, onun sözleri bir bombayı patlatmış gibi, adamlar patladı.

Bölüm 44

ARAn

COMPROM SESİ

METANOIA (NOUN): dönüştürücü bir kalp değişimi.

30. GÜN: 15. SAAT

Malum yaralı bir hayvan gibi böğürdü ve döndü.

Yumruğunu banyonun beton duvarına vurdu. "Ne zaman tahrik olsan acı çekiyorsun. Bunun ne kadar berbat bir şey olduğunu anlıyor musun? Üçümüz de soyunma odasında sana dokunduk!" Yumruk atarken çığlık attı, sonra sesi düştü ve kırık bir şekilde fısıldadı, "Sana asla dokunmamalıydık. Acı dolu bir ses çıkardın ve biz fark etmedik."

Hıçkırıklarını tutuyormuş gibi soluk soluğa kaldı.

Kıpkırmızı alevler banyoyu boğucu bir dumanla doldurdu.

Parmak uçlarımda buz oluştu. Sıcak su onu eritti. Giysilerim üzerimden sarkıyordu, savaştan dolayı sıırılsıklam ve kirliydi.

Pislik kanalizasyona akmadan önce ayaklarımın dibinde birikti.

Adamlara söylemediğim için pişman değildim ama küçücük bir banyoda spiraller çizerek geldiğimiz bu noktaya üzülüyordum.

İki kişi için inşa edilmiş bir alana altı büyük beden tıktırılmış.

Max.

Herkes bir arada sıkışmıştı.

Küvetin kenarına yığılıp herkese çarpan Scorpius, kederli bir şekilde saçlarını çekti.

Su üzerimden onun üzerine sıçradı. Soluk teni pembeyle beneklenmişti.

Hasta görünüyordu.

Orion sendeledi ve klozet kapağının üzerine yığıldı. Bacakları Scorpius'la iç içe geçmiş bir halde nefes nefese kalmıştı. Malum yumruklarını cezalandırıcı bir şekilde betona vurmaya devam etti.

Krallar berbat durumdaydı.

İkizler de pek iyi değildi.

John ve Luka duşta iki yanımda duruyordu. Sırılıklam ıslanmış bedenlerimiz birbirine bastırılmıştı ve uğümüzü de sarsan titremeler vardı. Scorpius'un sırtı bacaklarımıza yaslanmıştı.

Hangimizin titrediğini bilmiyordum. Belki de hepimiz titriyorduk.

Oda su, ateş ve öfkeden oluşan bir bulanıklık içinde dönüyordu.

Başımı yana çevirdim ve kızgın, karanlık gözlerle yüz yüze geldim. Gamzeler çatık bir ağzı çerçevesliyordu.

John uzandı ve beni cezalandırıcı bir sarılmayla sardı. Boynumun yan tarafına doğru anlayamadığım bir şeyler fısıldarken kolları titriyordu.

Başka birinin elleri beni döndürdü, böylece sırtım John'un ön tarafıyla aynı hizadaydı.

Sıcak suyun içinde göz kırptım.

Luka çenemi tuttu ve yüzümü yukarı kaldırdı. Sanki kelimeler ağzında acı veriyormuş gibi yavaşça konuştu. "Neden bize söylemedin?"

Cevabımı bekledi.

Beynim sıvılaşmıştı ve düşüncelerim durağandı. Dudaklarımı oynatmaya çalıştım ama uyuşmuşlardı. Dilim ağırdı. Ölüydüm.

Luka parmaklarımı ağzımdan çekti ve dudağımı karıştırdığımı fark etmem bir saniye sürdü.

Banyo ürkütücü bir sessizliğe gömüldü. Tek ses akan su ve ağır nefes alış verişlerdi, tüm erkekler hareketsiz kalıp cevabımı bekliyorlardı.

Luka'nın çenemdeki tutuşu sıkılaştı. "Cevap ver, Arabella. Neden bize söylemedin?"

John konuştu. "Son zamanlarda -yeni bağımız sayesinde- en garip anlarda sırtımdan aşağıya doğru bir acı çizgisi hissediyorum. Nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu - o senin çekim hissetmendi... değil mi?"

Omuz silktim.

John'un kolları etrafımda sıkılaştı. Luka'nın parmakları kasıldı. Gölgelelerden bir taç her ikisinden de çıkıntı yaptı.

Bukleler.

Dehşete düşmüş ve korkunç görünüyorlardı.

"Omuz silktili," diye fısıldadı Orion yüksek sesle.

Scorpius kutsal olmayan bir ses çıkardı ve yumruklarını banyo lavabosuna indirdi.

Çatladı.

Sessizlik bozuldu.

"Endişelenmenizi istemedim," dedim dürüstlikle.

Luka'nın gözleri yarıklara dönüştü.

Malum başını bana doğru çevirdi ve ağzından kızıl alevler fıskırdı. "Neden bana söylemedin? Seni öptüm. Sana dokundum." Sesi çatallaştı. "Seni incittim."

Sıcaklık arttı.

"Çok acı verici değildi," dedim güven verici bir şekilde.

"Söz veriyorum." "Yalan söylüyor," diye fısıldadı John.

"Hissettim.

acı verici."

"Hayır, o kadar da kötü değildi," diye umutsuzca tekrarladım.

Malum'un yüz ifadesi perişandı. Yıkılmış görünüyordu.

Luka'nın parmakları çenemde sıkılaşıırken yüzünü öne doğru getirdi, dudakları benimkilerden birkaç santim uzaktaydı. Omuzlarından gölgeli bir pelerin sarkıyordu ve naneli nefesinin tadını kendi nefesimmiş gibi alabiliyordum.

Fısıldadı, "Hangi şeytani ruh seni ele geçirdi? Neden bize bundan bahsetmeden seni becermemize izin verdin?"

"Önemli bir şey değildi," dedim. "Bu yüzden o kadar sarhoş oldum.

Hiç acımadı."

Anlamalarına ihtiyacım vardı.

Gözleri büyüdü ve eli yüzümden çekildi. Vurulmuş gibi göğsünü tutarak fayansa çarptı.

Malum kaba bir şeyler bağırdı. Orion'un ağzı tıkanı. Scorpius yumruğunu kırık lavaboya vurdu.

Luka etrafında döndü, duş duvarını yumrukladı ve çığlık attı.

Fayans kırıldı.

John bana sarıldı. "Lütfen, bir daha asla," diye yalvardı. "Lütfen bir daha asla böyle bir şey yapma, yoksa güneş tanrım bana yardım etsin, krallıklara karşı suç işleyenler sadece krallar olmayacak." Boynumun kenarına yumuşak bir öpücük kondurdu, teninin sıcaklığı üşümüş etime değişiyordu.

Sırtımdan aşağı bir ağrı yayıldı ve irkildim.

John bir dizi renkli küfür savurdu. "Özür dilerim." Dişlerini sıktı. "Bunu yapmamalıydım. Kahretsin."

Nefes nefese kaldı ve geri çekildi.

John'a tüm gücümle sarılırken arkamı döndüm, küçük alanda omuzlarım Luka'ya çarpıyordu. "Beni hemen bırakma," dedim. "Lütfen."

John'un kolları sıırıslıkla kıyafetlerime dolandı.

Birbirimize sarıldık.

Adamların geri kalanı çığlık atmaya ve yumruklamaya devam etti, banyoyu yerle bir ederken sırlarım bomba gibi patladı.

"Neden bana söylemedin?" John kırık bir sesle saçlarıma doğru fısıldadı ve ben onun sesindeki dile getirilmemiş soruyu duydum.

Her şeyi anlattığım kişiydi. Diğer adamlar düşmanımken o benim dostumdu.

Aramızdaki şey farklıydı.

Tanıdık sandal ağacı kokusunu içime çektim. "Çünkü annemin seksi de benden almasını istemedim. Seninle her şekilde birlikte olmak istedim. Koşullar ne olursa olsun. Bilseydin bana dokunmazdın."

John yaralı bir ses çıkardı.

"Dokunuşuna ihtiyacım var," diye itiraf ettim.

Titreyen parmakları ıslak buklelerime dolandı.

Anılar . onu alarak Ben içinde ve alan içinde Lejyoner Oyunları kafamın içinde tekrar tekrar çaldı.

Sallanıyordum ama o beni tuttu.

"Artık yok," diye yalvardı John, dudaklarını başıma bastırarak. "Lütfen, artık sır yok. Buna dayanabileceğimi sanmıyorum."

Midem bulandı.

Cesaretle içime çektim ve "Acı çektiğini düşünüyorum çünkü ruhum yok" diye geveledim. Donmuş dudaklarımdan su fışkırdı.

Beklediğim gibi geri çekilmedi.

John beni daha sıkı sıktı ve fısıldadı, "Bu saçmalık, yanıyorsun. Eğer bir ruhun eksik olsaydı, oluşacak bir bağ da olmazdı."

Aramızda biraz boşluk bırakmak için geri çekildim, bu da beni Luka'ya yasladı, o da beni ısıtmaya çalışır gibi ellerini kollarımda aşağı yukarı gezdirdi.

Ölüm Kolyesi göğsümde titreşiyordu.

Elimi eşofmanımın altından uzatıp tuttum; taş sıcaktı ve canlıymış gibi titreşiyordu.

John kolyeyi kıyafetlerimin altında tuttuğum yere bakarken gözleri büyüdü.

Sessizce, "İkinizin de canının acımaması için mücevherleri çıkarmam gerekiyor" dedim.

Luka kollarımı rahatlatıcı bir şekilde ovmayı bıraktı. Elleri hareketsiz kaldı ve pazularımı sıkıca kavradı.

John başını salladı. "Bağ çoktan tamamlandı. Çıkarmak hiçbir işe yaramayacak." Daha da yaklaştı.

Sırtımı Luka'ya dayamıştım.

İkizlerin arasında sıkışmıştım.

Luka kulağıma fısıldadı, "Mücevher sana olan aşkımızın bir sembolü. Artık birbirimize bağlandık, beden ve ruh olarak bizi birbirimize bağladı. Biz senin kocanız, sen de bizim karımızsın." Sesi sahiplenmeyle tıngırdadı, sonra tonu değişti ve yalvardı, "Lütfen çıkarma."

John çıldırmış gibi titriyordu. "Ama ikinize de zarar veriyor?"

"Küçük bir acıyı umursadığınızı mı sanıyorsun?" Luka inanamayarak sordu.

"Ben de aynen öyle hissettim," diye karşılık verdim. Kaşlarını çattı.

John iki elini saçlarıma doladı ve "Senin için cehenneme bile gideriz. Bu acı bizim için hiçbir şey. Önemli olan senin acın. Sen bizim karımızsın. Seni korumak bizim görevimiz ve bunu başaramadık."

"Beni korumana gerek yok," dedim. "Kendimi koruyabilirim."

Adamların unutup durduğu kısım buydu.

John'un gözleri ıslak bir bukleyi döndürürken hüznle doldu. "Seni sevmemize gerek yok ama seviyoruz. Kendini koruyabileceğini biliyoruz ama buna gerek yok, lütfen sır tutma."

Kolyeyi düşürdüm. Kendimi zavallı hissederek, "Çıkarmak istemiyorum," diye itiraf ettim.

Göğsümde sıcak bir şekilde titreşti, önemsediklerine dair rahatlatıcı bir hatırlatma oldu.

Yalnız değildim.

Artık yalnız

değilim.

İkizler rahatlamış bir şekilde yüksek sesle nefes verdiler.

Malum duşu kapattı ve kralların hareket ettiğini fark ettiğimde irkildim. Üçü küvetin kenarına dolmuşlardı.

Beş çift göz sanki ruhumun derinliklerini görmeye ve sahip olabileceğim sırları ortaya çıkarmaya çalışıyormuş gibi bana bakıyordu.

Gürültülü bir çarpışma oldu ve ikizler vücutlarını bana siper etmek için yer değiştirdiler. Krallar birlikte döndüler ve çömeldiler, kaslardan ve saldırganlıktan oluşan bir kalkan.

John'un omzunun üzerinden bakmak için parmak

uçlarımda durdum. Malum banyoyu ateşe verdi.

Malum yüzünden zaten yarı yarıya menteşelerinden sarkmış olan kapı açıldı.

İblisler alev topundan kaçtı. Adamlar

rahatladı.

Vegar harabeye dönmüş banyoyu görünce gözleri fal taşı gibi açıldı ve Zenith arkasından şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı.

İblislerin ağızları manzarayı gördükçe açılıp kapanıyordu.

Vegar beni işaret etti. "Sen bir aptalsın." Hayal kırıklığına uğramış gibi başını salladı.

"Vay canına," dedim, "erkeklerin yıkımı için tek kadını suçlayın."

Vegar ellerini havaya kaldırdı, yüzünde mürekkep gibi çizgiler belirdi. "Onlar lanet olası aptallar, saçmalıkları bekleniyor." Adamlara umursamaz bir tavırla el salladı, sonra tekrar beni işaret etti. "Ama ben senin onlardan daha iyi olduğunu sanıyordum. Bu aptallık gösterisinin ötesinde olman gerekirdi."

Ben de ona ters ters baktım. Kadınları daha yüksek bir standartta tutmaya tamamen saygı duyuyordum (çünkü biz her yönden erkeklerden daha iyiydik), ama bu çok ileri gidiyordu.

"Ama ben hiçbir şey yapmadım," diye kestirip attım.

Vegar gözlerini devirdi. "Onları kontrol et." Zenith bana göz kırptı.

Tıkandım. "Onlar benim köpeklerim değil mi?"

"Bundan emin misin?" Vegar inanmayan bir ses tonuyla sordu, sanki benim bir aptal olduğumu düşünüyordu.

"Biz yaptırehin için hizmet olarak senin av köpekleri," Orion fısıldadı. Scorpius ve Malum başlarıyla onayladılar.

John kahkahasını bir öksürükle bastırdı ve Luka kolunu omzuma doladı.

Söyleyecek sözüm yoktu.

İblisler başlarını sallayıp uzaklaştılar. Vegar omzunun üzerinden seslendi, "Yarın bir savaş raporu vermemiz ve asker kayıplarıyla ilgilenmemiz gerekecek. Saçmalamayı kesin."

"İşimiz bitti," dedi Malum bıkkınlıkla, sanki çöküşünün sona erdiği belliymiş gibi.

Şahsen, bu benim için açık değildi, ama ne biliyordum ki?

İkizlere yaslandım ve "Bu gece birlikte uyuyabilir miyiz?" diye sordum.

John bana karşı hareketsiz kaldı. "Bunu hallettiğimizi sanıyordum?" sesi endişeyle doluydu.

Ne ima ettiğini anlamam bir anımı aldı. "Öyle değil," diye inledim. "Gözlerimi zar zor açık tutabiliyorum."

Islak saçlarımı kulaklarımın arkasına taradı. "Tabii, bu gece benim üzerimde uyuyabilirsin. Luka yerde yatar."

Luka sertleşti ama itiraz etmedi.

John beni küvetin parçalanmış tarafının üzerinden kaldırdı -tavandan beton düşmüş ve bir kısmını ezmişti- ve harap olmuş banyodan çıkmama eşlik etti.

Malum kapıyı kapattı. Boğazını temizledi ve yanakları pembeleşti. "Aslında, hepimiz birlikte uyuyabilir miyiz?"

Gözlerimi kırptım, alternatif bir boyuta girip girmediğimden emin değildim. "Üçünüz benimle ve ikizlerle yatmak mı istiyorsunuz?" I sordu. "Bu gece mi?"

"Şahsen ben seni ve John'u becermek istiyorum," dedi Scorpius cesurca. "Hem de aynı anda. Tercihen, ben ikinizin de canını çıkarırken."

Herkes ona bakakaldı.

"Aldırma ona," diye mırıldandı Orion. "Biz sadece uyumak istiyoruz." Utangaç bir ifadeyle Luka'ya baktı.

Malum ensesini ovuşturdu ve "Fiziksel temasa ihtiyacımız var, özellikle de savaştan ve öğrendiğimiz her şeyden sonra." dedi.

"İkizlerin artık kocanız olduğunu bildiğimizden beri" diye devam etti - boğuluyormuş gibi nefesi kesildi - "size... uzlaşmaya istekli olduğumuzu göstermek istiyoruz."

"Nasıl sığacağız?" Ben sordum.

Malum üzgün görünüyordu. "Bir fikrim var."

Bir saat sonra gözümü tavana dikmiştim. John sol tarafıma yapışmış, Luka da onun üzerinden uzanıp saçlarımla oynuyordu. Orion'un kolu sağ tarafımdan üzerime atılmıştı. Scorpius'un yanında yatıyordu ve ikisi de Malum'un üstünde yatıyordu.

Bir yığın cesettik.

Krallar tüm yataklarımızı ranzalardan çekmiş ve süper yatak yapmak için odanın ortasında bir araya getirmişlerdi.

Beşimiz bir battaniye dağının altına gömülmüştük. Ben titredim ve adamlar etrafımda yer değiştirdi.

Birisi bir şeyler mırıldandı, sonra bir kol sağ tarafıma bastırdı. Sıcaklık yayıyordu. Ayak parmaklarım zevkle kıvrılırken rahatlayarak iç çektim.

"Hadi uyu," diye fısıldadı Malum arkadaşlarının altından. Esnedim, "İyi geceler."

John duyamadığım bir şeyler fısıldadı ve yanağıma yumuşak bir öpücük kondurdu. Gülümsedim.

Uyku beni ele geçirdiğinde gülümsemem kayboldu. Kabuslar çabucak geldi.

Ben çığlık atarken annem büyülü bir bıçağı sırtıma sapladı. Bu sefer gardiyanlar beni tutmak zorunda kaldı çünkü hayatım için savaşıyordum. Yalvarıyordum. Yalvarıyordum. Beni tutan dördüne bir gardiyan daha katıldı.

Ama ilk defa bunun gerçek olmadığını anladım.

Hayatımdaki o dönem sona ermişti.

Şimdiki zamanım, büyürken hiç sahip olmadığım bir şeyle doluydu: aşk.

Bölüm 45

Scorpius

IŞKENCECİNİN NEFESİ

FİKİR (FİİL): huzursuzca hareket etmek.

30. GÜN, 23. SAAT

Arabella'nın Sadie'ye sırtındaki yaranın tahrik olduğunda acıya neden olduğunu söylediğini duyduğumda, katıksız bir öfkeyle bayılmışım.

Dünya sessizliğe bürünmüştü.

Göğüs kafesimi parçalayan duygular, çıplak ellerimle Tanrısız'ı parçalamak istememe neden olmuştu. Tek duyabildiğim Arabella'nın beynimde tekrar eden sesiydi; annesinin onu nasıl sakatladığını fısıldarken ses tonundaki teslimiyet.

İntikam almak
istemiştim. Şiddet
istemiştim.

Birine, kendime, herhangi birine zarar verme dürtüsü beni bir tsunami gibi vurmuştu. Duyduklarımı arkadaşlarıma ve ikizlerime yüksek sesle söylemek, Arabella'nın Lejyoner Oyunları'nda acı çekmesini izlemekten sonra yapmak zorunda kaldığım en zor şeylerden biriydi.

Kalbime saplanan bir hançer gibiydi.

Bir kadın daha ne kadar şey yaşayabilirdi? Nasıl hayatta kalıyordu?

Erkek kılığına girmesi bir şoktu, gizli mirası bir sürprizdi, sırtına kazınan hakaret kabul edilemezdi, ama bu çok fazlaydı.

Diğer adamlara söylediğimde nefes alış verişleri değişmişti. Ayakları tökezledi, dik durmak için mücadele ederken eklemleri patladı.

Corvus Arabella'yı kar fırtınasının içinden geçirip odaya taşımış ve duşa bırakmıştı. Böylesine korkunç bir sırrı neden sakladığı sorulduğunda, Orion omuz silktiğini söylemişti.

Omuz silkmek: kayıtsızlığı ifade eden bir jest.

Sarmal olmuştuk.

Saygıdeğerimizi tarihteki tüm Koruyuculardan daha fazla hayal kırıklığına uğrattık. Şeytan türü için iğrenç şeylerdik ve onu eşimiz olarak hak etmiyorduk. Ona dokunduk, onu öptük, ona işkence ettik.

Şimdi yeni bir tür cehennemde kilitliydim. Onun anılarının içindeydim. Onun kabusu.

Onun acısında boğuldum ve daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum. Hâlâ nasıl çalıştığını bilmiyordum.

Tanıdığım en güçlü insandı.

Beş muhafız onu yere yatırıp annesi etine "OROSpu" yazısını kazırken Arabella çığlık attı. Beş kişi olduklarını biliyordum çünkü Saygıdeğer'imın etrafında beş farklı erkek nefes alma şekli vardı.

İşkence görüyordu, acı içinde inliyor ve çığlık atıyordu.

Bunu deneyimlemekten başka bir şey yapamazdım.

Bıçak derisini derinlemesine kesti. Kemiğe sürtündü ve Arabella çığlık attı.

Annesi kıkırdadı.

Ölmek istedim.

Uyku felcine kilitlenmiş bir halde, Saygıdeğer'ime karşı işlenen vahşeti deneyimlemekten başka bir şey yapamıyordum.

İlk başta çığlık attım ve yaşadığım şeyi hazmedemeyerek uyanmak için mücadele ettim. Sonra sessizleştim. Beş nefes alış veriş şekli, kâbuslarında duyduğum diğer nefes alış verişlerden farklıydı.

Aldıkları her mahkum nefesi ezberlemeye odaklandım.

Arabella saatlerce yalvardı, ben de dinledim ki adamlarla gerçek hayatta karşılaştım onları hemen tanıyabileyim.

Ödeyeceklerdi.

Bölüm 46

ORION

İŞKENCECİNİN DEMİ SE

PARAMNEZİ (NOUN): bir hafıza bozukluğu.

30. GÜN, 23. SAAT

Annesi etini oyarken beş adam tatlı Arabella'mı tutuyordu. Onun yaşadığı her şeyi ben de yaşadım.

Revered'im acı içinde çığlık attı ve ben boğuldum.

Acı iğrençti ama kalbimi kıran onun çektiği acıydı.

Bunu deneyimlemekten başka bir şey yapamıyordum. Ona yardım edemedim.

Onu tutan adamları inceleme iradesini bulana kadar beş harften dördü sırtına kazınmıştı.

Bir bakışta yüzlerini ezberledim.

Sonra Arabella'ya odaklandım. O yalvarırken. Ağlarken. Çığlık atarken. Gözyaşları yüzünden aşağı damlarken.

Annesi onu doğrarken onu tutan adamlara yapacağım her şeyi planladım.

Ona baktıkları için gözleri çıkarılacaktı.

O çığlık atarken gülümsedikleri için dudakları yüzlerinden oyulacaktı.

Çıplak tenine dokundukları için parmakları kesilecekti.

Onu zapt etmek için kullandıkları için kasları vücutlarından çıkarılacaktı.

Scorpius'un aksine, onlara zarar vermekten hiç zevk almayacaktım ama bunu yapacaktım çünkü yapılması gerekiyordu. Muhterem'imi alıkoyduklarında bunu kendi başlarına getirmişlerdi. O yardım için yalvarırken sırttıttıklarında ve hiçbir şey yapmadıklarında bunu kendi başlarına getirmişlerdi.

Öleceklerdi çünkü onlar zaten yürüyen ölülerdi.

Onun için yapardım.

Çünkü sevdikleriniz için yaptığınız şey buydu: onları incitenleri incittiniz. Onları korudunuz. Canavarları hayatlarından çıkardınız ve onların canavarı oldunuz.

Arabella için her şeyi yapardım.

Ben onun canavarıydım.

Bölüm 47

JOHn

PAYLAŞILAN PA Nİ

NYCTOPHOBIA (NOUN): anormal karanlık korkusu.

30. GÜN, 23. SAAT

Tüm krallar uykularında inliyordu ve Arabella kıvranıyordu.

Yatak odasında tamamen uyanıktım.

Alevli ağrı kurslu aşağı benim Omurga,
ve olarak Acıya odaklandım, bir düzen
içinde olduğunu fark ettim.

Büyülü kılıcın ete doğru yavaşça kestiği her dilimi
hissettim.

Arabella'nın bu hakareti derisine kalıcı olarak
kazındığında hissettiklerini hissettim.

Bıçak kemiğini sıyırdı ve nefesim kesildi.

Saatler önce kasılırken çığlıklarımı bastırmak için dilimi
ısırmıştım. Luka bana doğru seğirdi, nefesi kesildi ve onun
da aynı şeyi yaşadığını biliyordum.

Tamamlanan ruh bağı bize Aran'ın kâbusunu
yaşatıyordu.

Titredim ve dişlerimi birbirine geçirdim.

Mücevherin bağı tamamlamasına sevinmişim, çünkü
şimdi Aran'ın neler yaşadığını tam olarak anlıyordum. Ne
kadar kötü işkence gördüğünü ilk elden biliyordum. Onu
şimdiki zamanda tutarken geçmişindeki acıya odaklandım.

En kötüsü de Aran'ın da bunu yaşıyor olmasıydı.

Onu uyandırmaya çalıştım ama sıradan bir rüyadan çok
daha fazlası olan bir şeyin pençesindeydi. Krallar bağırdı.
Nedense bağ hastalıkları onlara da acı çektiriyordu.

Sessizce katlandım ve yapabileceğim tek şeyi yaptım.
Aran'ı rahatlatmaya çalıştım. Onu kendime doğru sıkıca
bastırdım ve cehennemin derinliklerinde bile artık yalnız
olmadığını fark etmesi için dua ettim.

Onun yanında dururdum.

Koşullar ne olursa olsun.

Tek bir düşünce beynimde tekrarlandı ve ben sarsılırken bana huzur verdi - bir daha asla yalnız acı çekmeyecekti. Ruhlarımız birbirine bağlıydı.

Onun acısı benim acımdı.

O kollarımdayken uykuya daldım.

Bölüm 48

CORVU_s MALUM

IŞKENCECİNİN GÖRÜNÜŞÜ

IGNICOLIS (ISIM): Ateşe tapan.

30. GÜN, 23. SAAT

Arabella'nın anılarından birinde daha kapana kısılmıştım.

Daha kötüye gidemeyeceklerini düşünmüştüm. Yanılmışım.

Annesi çıplak teninde bir bıçağı sürüklerken Saygıdeğer'im beş muhafız tarafından yere yatırılmıştı. Elbisesi çıkarılmıştı ve üstsüzdü.

Onu tutan muhafızlar çıplak tenine bakıyor, kız parçalanırken gözleri şehvet ve heyecanla büyüyordu.

Acısı hayal bile edilemezdi.

Görmezden geldim.

Onların hastalıklı ifadelerine baktım, yüzlerini ezberledim ve ölümlerini planladım.

Yavaş olur.

Muhafızlar odanın çevresi boyunca duruyordu. Hiçbiri yardım etmek için kıpırdamadı. Birkaçı dehşete kapılmış gibi uzaklara baktı ama ona yardım etmek için kollarını bile kıpırdatmadılar.

Hepsi suç ortağıydı.

Tanıdığım birkaç yüzü görmezden geldim, ancak yeni yüzleri inceledim ve listeme ekledim.

O gece Rahibim işkence görürken odada yirmi beş gardiyan vardı.

Arabella'nın amcık annesi, bekâretini kaybetmeye cüret ettiği için onun nasıl bir fahişe olduğu hakkında atıp tuttu. Ona pis ve zavallı olduğunu söyledi. Hiçbir erkeğin kendisi gibi iffetsiz bir fahişeyi sevmeyeceğini söyledi.

Çılgılın ortasında Arabella irkildi ve bu, etini oyan bıçaktan kaynaklanmıyordu.

Onun duygularını hissettim.

Kendinden şüphesini.

Öfkem katıksız bir acıya dönüştü. Göğüs kafesimden yayıldı ve organlarımı yok etti.

Anının gri tonları kayboldu ve karanlık bir odanın ortasında bir şiltenin üzerinde etrafımda uyuyan arkadaşlarıma uyandım.

Yanaklarımdan aşağı ıslaklık süzülüyordu. Ağlıyordum.

Cesetlerin altında sıkışmış bir halde, elim buz gibi teni bulana kadar umutsuzca uzandım. Arabella titriyor ve inliyordu.

Panik boğazımı doldurdu ve ona doğru bastırılana kadar yer değiştirdim.

Onu kollarımın arasına aldım. John da diğer taraftan ona sarılmıştı. Uzandı ve ön kolumu tuttu.

Durakladım.

Göğsümde ne kıskançlık ne de öfke vardı.

Amcığın, hiçbir erkeğin onun gibi birini sevemeyeceğine dair sözleri beynime tekrar tekrar saplandı.

Revered'imın şüpheyile olduğunu hissettim. İniltisini duymuştum. Bir parçası annesine inanmıştı.

Arabella kontrolsüzce titredi.

Ellerimde bir alev yarattım ve onu ısıtmak için göğsüne yaklaştırdım.

John uykusunda bir şeyler mırıldandı. Eli ön kolumu sıkıca kavradı, sanki onu itmemden korkuyordu.

Luka'nın parmakları kızın buklelerine dolanmıştı.

Orion ve Scorpius uykularında yer değiştirdiler, böylece Arabella'ya uzandıklarında bana sarıldılar.

Alevim hepimizin ortasında sıcak bir şekilde yandı.

Revered'imın başına gelenler için duyduğum üzüntü kararlılığa dönüştü.

Arabella hepimiz tarafından korunacak ve sevinecekti. Ölümsüz hayatımın geri kalanının her saniyesini annesinin yanıldığını kanıtlayarak geçirecektim.

En azından bunu hak ediyordu.

Bölüm 49

LUKA

DI FARKLI BAKIŞ AÇISI VES

PAUCILOQUY (NOUN): konuşmada kısalık.

30. GÜN, 23. SAAT

John ve Aran yanımda kıpırdandılar.

Uzaktan, omurgama bir kelime kazıyan bir bıçağın acısını hissettim. Zihnim başka yerde olduğu için acının sesi kısılmıştı.

Odaklanabildiğim tek şey parmaklarıma dolanan nemli bukleler ve John'un sırtını önüme yaslamasıydı.

Dünyada benim için her şey demek olan iki insana dokunuyordum.

Omurgamdaki acı çok büyük olmalıydı ama hissetmeyi unutuyordum. Zihnim saplantılarla dolup taşıyordu.

Tenim memnuniyetle uğulduyordu çünkü bağımlı olduğum iki kişi kollarımdaydı.

Hepimiz birlikteydik, bu yüzden her şey yoluna girecekti. Onlar benim her şeyimdi.

Fiziksel acı önemli değildi çünkü onlara dokunuyordum.

Onları kucağıma aldığım için o kadar minnettardım ki yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü. Sevgi göğsümü doldurdu.

Onların yanında uyuduğum her gece mükemmeldi.

Tek dileğim onların da bu acıyı yaşamıyor olmasıydı. Keşke bu acıyı onlardan alabilseydim. Onlar için her şeye katlanırdım. Kalbim ve ruhum onlara aitti.

Bölüm 50

ARAn

D SAPPEARING MEN

PANTAPHOBIA (NOUN): korkunun tamamen yokluğu.

31. GÜN, 10. SAAT

Yerin ortasında bir şiltenin üzerinde tek başıma uyandım, üzerimi buzla kaplı bir yığın battaniye örtüyordu. Yastıklar buzla kaplanmıştı.

Kar, karanlık pencereye şiddetle çarptı. Saat olmasaydı, gece olduğunu düşünebilirdim.

Yıllar sonra ilk kez kendimi dinlenmiş hissettim.

Zihinsel olarak daha iyiydim. Fiziksel olarak zorlanıyordum.

Omuz kaslarım saatlerce dövüşmekten ağrıyordu ve parmaklarım kılıç kabzasını kavramaktan acıyordu.

Pipom dudaklarımın arasındayken yataktan topallayarak kalktım.

Ağır savaş botlarıyla saatlerce koştuğum için yürürken ayaklarımın kemerleri kramp girdi.

Yüksek sesle boynumu kırdım ve aşağıya baktım. Üzerimde giydiğimi hatırlamadığım bir erkek eşofmanı vardı.

At omzuma yerleşirken gakladı ve uzun tüyleri neredeyse yere kadar sarktı. Zarif boynunu okşadım. Tüylerini kabarttı ve üzerinden dumanlar yükseldi.

Gözlerimi kırpmadan duvara baktım ve sessiz sabahın tadını çıkararak sigara içtim.

At uzun boynunu göğsüne bastırdı ve uyudu.

Duman donmuş ciğerlerimi ısıttı.

Bir çekmece kapandı ve gürültüyle sıçradım.

Arkamı dönüp odaya baktım ve kaşlarımı çattım. Orion ve iblisler giyiniyorlardı.

Midem çalkalandı.

Ürkütücü bir sessizlik vardı çünkü odada sadece dört kişiydik.

John, Luka, Malum ve Scorpius kayıptı.

Tekrar.

İçimden bir ses kahvaltıda olmadıklarını söyledi.

Her neyse, onların yokluğunun yeni bulduğum huzur hissini mahvetmesine izin vermeyecektim. Dünyayla başa çıkabilirmişim gibi hissediyordum.

Her şeyi yapabilirim.

Giysilerime sarınarak kışladan çıktım ve kar fırtınasının içine girdim. Başım eğik, kahvaltıya ulaşmak için fırtınanın içinden ilerledim. Kamptaki ilk haftamızda kar yağışı ılımlı olmuş ve günler çoğunlukla güneşli geçmişti. O zamandan beri güzel bir gün geçirmemiştik.

Yolun aşağısına doğru ilerledim.

Büyülü mücevherler ısındı ve tenimde daha hızlı titreşti.

Sonra aklıma geldi.

Etrafıma bakarken hareketsiz

kaldım. Hiçbir şey yoktu.

Acı yok.

Krallarla aramızdaki bağ hastalığı ortadan kalkmıştı.

"Kutsal güneş tanrısı," diye fısıldadım zengin renklere bürünmüş ormana hayranlıkla.

Tüm parçalar bir araya geldi.

Ölüm Kolyesi hakkında gördüğüm tuhaf rüya; yeni canlı renkler; göğsümdeki boşluğun eksikliği; büyülü titreşen mücevherler.

Şaşkınlık içinde elmas kaplı bileğime baktım.

İkizlerle olan yeni ruh bağım, krallarla olan zehirli bağımı koparmış olmalı.

Özgürdüm.

Başımı arkaya eğdim ve kahkahalarla güldüm. Bu bir mucizeydi.

Bağın ikizlere nasıl zarar verdiğini hatırladığımda coşum hemen azaldı. Ruhumda hâlâ yanlışı giden bir şeyler vardı.

Ağrıyan göğüs kafesimi ovuşturdum ve derin nefes aldım. Koşuşturan düşüncelerimi sakinleştirmeye çalıştım.

Her şeyi çözeceksin.

"Ne yapıyorsun sen?" Orion bana doğru koşarken rüzgârın üzerinden bağırdı. "Neden beni beklemedin?"

Kendimi toparladım.

"Kahvaltı," diye gelişigüzel cevap verdim.

Koluma dokunan bir el karda ilerleyişimi durdurdu.

"Nereye gittiklerini söyleyemem," dedi Orion sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi. Koyu renk kirpiklerinde kar taneleri toplanmıştı; beyaz, altın teniyle tezat oluşturuyordu. "Ama merak etme, her şey yoluna girecek. Söz veriyorum."

İçimi çektim.

Onun hevesli gözlerine bakarken, ona sabit tahvil hastalığından bahsedemeyeceğimi fark ettim.

Yıkılacak ve ikizleri ona ve krallara tercih ettiğime ikna olacaktı.

Onun acı çekmesini istemedim.

Hiçbirinin acı çekmesini istemedim. Artık istemiyorum.

"Hadi yemeğe gidelim." Elimi uzattım.

Orion elimi tutmak yerine kolunu omzuma attı ve beni kendine doğru çekti. Onun kucağında eridim.

Aramızdaki sessizlik huzur vericiydi.

Beni kafeteryaya götürdü, Jinx'in oturduğu masaya sandalyemi çekti, sonra gidip ikimiz için de yemek aldı.

Savaşın başında, masaların her biri yemek yiyen ve gürültülü bir şekilde konuşan askerlerle doluydu.

Masaların yarısından azında insanlar oturuyordu.

Herkes sessiz mırıltılarla konuşuyordu.

Orada bulunan insanların sayısını saymaya başladım ama mide bulandırıcı olduğu için durdum.

Son savaşa elli dokuz askerle girmiştik. Geriye o kadar asker kalmamıştı.

Daha sonra, savaştan sonra tüm askerlerin imzaladığı kağıdı bulmaya giderdim, böylece doğru bir

kayıp sayısı. Yüksek Mahkeme'yi arayıp bilgi verirdim. Muhtemelen bir cenaze törenine daha katılmam gerekecekti. Sonra ikizlerin tam olarak neden acı çektiğini anlamak için bağları araştırmam gerekiyordu. Ben-

Jinx masanın öbür ucundan, "Bu kadar katı düşünmeyi bırak," dedi.

Ona kaşlarımı kaldırdım. "Ben değilim."

"Elbette, bacağımı kaybetmedim ve senin koruyucun olarak atanmadım." Yüzünü buruşturdu.

"Aptalın tekisin," diye düşündüm içimden yüksek sesle, sırf inat olsun diye.

Jinx gelincik atkısını okşadı ve tepki vermedi. Beni duymamış olmalı.

Zamanın yarısında işe yaramadıktan sonra zihinsel bir bağlantı kurmanın ne anlamı vardı?

"İşe yarıyor," dedi Jinx. "Sadece seni görmezden geliyordum." Dilimi tıkırdattım.

"Garip."

Cevap vermedi.

O yemek yerken ben sigara içtim ve masaya baktım. Hoş bir şeydi.

"En sevdiğim ruhsuz kankam nasılmış bakalım?" Sadie sırtıma bir tokat atarken sordu. Pipomu tükürdüm.

Jinx irkildi ve elindeki su bardağını devirdi. Sakin hava bozulmuştu.

Pipomu elime aldım ve tozunu aldım.

Sadie'nin her zaman huzurlu bir ortamı bozan manik bir enerjisi vardı. Onda en çok sevdiğim şeylerden biri de buydu. Hayatı ilginç kılıyordu.

Yanımdaki koltuğa yığıldı ve botlarını bir tabureymişim gibi kucağıma koydu.

"Gerçekten mi?" Ayaklarını kalçalarımın altına ittim. Sesimi alçalttım ve fısıldadım, "Ayrıca, herkesin ruhsal sorunlarımı bilmesine ihtiyacım yok."

"Merak etme." Sadie bir ekmeğin etrafında sırtıttı ve bana dirsek attı. "Sırrın benimle güvende." Dudaklarını kilitleyip anahtarı fırlatıyormuş gibi yaptı.

"Belli ki," dedim, yarısı yenmiş ekmekle birlikte ağzına bir parça tereyağı atmasını izlerken.

Bir değil, dört erkeği nasıl baştan çıkardığı benim için sonsuza dek bir gizem olarak kalacaktı. Onu hak ettiklerinden değil (hak etmiyorlardı), ama yine de bir gizemdi.

"Siz ikiniz ne saçmalıyorsunuz?" Jinx dökülen suyunu temizlerken sordu.

Sadie ağzından kaçırdı, "Aran'ın bir-" Masanın altına tekme attım "-hiçbir şeyi yok," diye topallayarak sözlerini tamamladı.

Jinx kaşlarını çattı ve bize baktı, koyu renk güneş gözlüğü taktığı için bu rahatsız ediciydi. Başını salladı ve bazen beynimizi nasıl kullandığımızla ilgili bir şeyler mırıldandı. Ya da tatmin edici bir yağmurdan bahsediyordu, anlayamadım.

Jinx gelinciğini okşadı ve "Neden bahsettiğini hemen şimdi açıkla" diye sordu. Büzülmüş dudakları ona matruşka bir görünüm veriyordu.

Gözlerimi kısmıştım. "Bence senin hakkında konuşmalıyız. Kaç yaşındaydın?"

Sadie artık bir çocuğa benzemeyen çocuğa bakarken elindeki tereyağı bıçağı gürültüyle tabağına çarptı.

Nefesi kesildi. "Dur bir saniye. Senin on dört yaşında olman gerekmiyor mu?"

Jinx etini küçük parçalara ayırırken soğuk bir ifadeyle, "Türümün ergenlik dönemini yaşıyorum," dedi.

"Yani sizin türünüz ergenlik çağını atlıyor mu?" Sadie ona bön bön baktı. "Sanırım artık benden daha uzunsun. Ayağa kalk, ölçelim."

Sadie ayağa kalktı.

Jinx'in parmak eklemleri bıçağın etrafında bembeyaz oldu. "Otur. Senin yetersiz beslenmiş cesedinden daha uzun olduğumu biliyorum," dedi sertçe.

Sadie oflayarak koltuğuna geri döndü ve ağzını açtı-

"Corpus beden demek," dedim o sormadan önce.

Sadie ağzına bir rulo daha attı ve Jinx'e, "Bu çok kaba," dedi. Yutmadan önce ikinci bir rulo daha ekledi. "Şimdiden benden uzun olduğuna inanamıyorum-bekle, göğüslerin mi büyüdü? Hep o büyük boy kazağı giyiyorsun. Çıkar da görelim."

Jinx biftek bıçağını Sadie'ye doğrulttu. "Kapa çeneni."

Sorularına engel olmaya çalışan Sadie'nin yüzü kıpkırmızı oldu.

"En sevdiğin yiyeceklerden aldım," diye fısıldadı Orion yanımdaki boş koltuğa otururken. Yakınına eğildim, ahududu ve çikolata kokusunu gizlice içime çektim.

"Teşekkürler," dedim karnım guruldarken ve yemeye başladım.

Kobra masaya katıldı ve tepsisini gürültülü bir takırtıyla yere bıraktı. "Bütün adamların seni terk mi etti, Aran?"

Sadie boğuldu ve ikimiz de aynı anda onu tokatladık.

"Onunla böyle konuşma," dedi Orion yüksek sesle ve odadaki herkes dondu kaldı.

Tüm sesler kesildi.

"Beni savunmana gerek yok," dedim, yüz hatlarının yakışıklılığı karşısında bir an için nutkum tutuldu.

Orion kaşlarını çattı ve yüksek sesle, "Dostlarımız hakkında hiçbir şey bilmiyor. Kimsenin seninle bu şekilde konuşmasına izin verilmemeli." Geniş, kırpışmayan gözler doğrudan ruhuma baktı. "Ona zarar vermemi mi istiyorsun?"

"Bunun Scorpius'un olayı olduğunu sanıyordum."

Orion yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzakta olacak şekilde yaklaştı. "Hayır. Scorpius acıdan hoşlanır. Hepsi bu kadar. Ben aynı zamanda senin Koruyucunum, tatlım."

Eli başımın arkasını nazikçe okşadı. Dudakları, sanki özenle kullanılması gereken değerli bir şeymişim gibi alnıma yumuşakça bastırdı.

Nasıl nefes alacağımı unuttum.

Sırtımdaki ağrıyı görmezden geldim.

Orion hızla benden uzaklaştı. "Sırtını nasıl unutabilirim?" diye nefes nefese kaldı. "Çok özür dilerim. Lütfen affet-"

Dudaklarımı onunkilere yapıştırdım.

Ağzımın içine doğru inledi ve beni tutkuyla öptü.

"Siz ne zaman öpüşmeye başladınız?" Sadie sordu ve birbirimizden ayrıldık.

"Sapıklar," diye tısladı Cobra, az pişmiş bir biftek gibi görünen bir parçayı mideye indirirken. Bir parçayı Sadie ile paylaştı.

Şekil değiştirenler tuhaftır.

Yemeğin geri kalanı göreceli bir huzur içinde geçti. Göreceliydi çünkü Jinx tüm bu süre boyunca Sadie'yle, Cobra da benimle tartıştı. Orion hepimizi hafif bir şaşkınlıkla izledi.

Daha sonra, kar fırtınasının içinden strateji odasına doğru yürüdük.

Kitapları inceledim.

Toplamda on beş ölü: on dört piyade askeri ve şeytan lejyonundan son şeytan. Son ölümle ilgili içimde korkunç bir his vardı.

Rakamları uyuşukça yazdım.

Kırk dört asker kalmıştı, başladığımız yüz kadın ve erkeğin yarısından azı.

Çok fazla ölü var.

Melekler rapor vermek için gelmeye zahmet etmediler. Meydan okuyan korkaklıklarının bir işareti.

Dick'le monoton bir sesle konuştum. İyimserdi ve savaşın iyi gittiğini düşünüyordu.

Arkasında, Lothaire yoğun bir ifadeyle bana baktı. "Bunu yapabilirsin. Devam et." Dedi. "Neredeyse bitti."

Ona küçük bir gülümseme verdim.

Beni önemseyen bir ebeveyn figürüne sahip olmak garipti. Vahşi, tek gözlü bir vampirin babam olması daha da garipti.

Bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim.

Bana gurur duyuyormuş gibi
gölümsedi. Göğsüme sıcaklık doldu.

Ekran kapandığında göğsümde kurdeşen döküldü.
Haritada sadece bir enfekte yerleşim kalmıştı ama Dick'in
aksine içimde kötü bir his vardı.

Ertesi gün, adamlar geri döndü.

İki gün sonra melekler monoton bir sesle bize yeni
koordinatları söylediler. Hızlı alışmışlardı.

Toparlanmak için zaman
yoktu. Oyalanmak yok.

Bir kez daha savaşa girdik.

Bölüm 51

ARAn

RECKON NGI

SCHLIMAZEL (NOUN): sürekli olarak şanssız bir kişi.

34. GÜN, 22. SAAT

Kar fırtınasında RJE yaptık.

İşte buydu.

Son enfekte yerleşim yerinin dışındaki orman.

Savaşı sona erdirecek muharebe.

Kat kat korumaya rağmen dondurucu soğuklar canımızı yakarken, kar da üzerimize yağıyordu. Kirpiklerim buzla kaplanırken gözlerim acıdı.

Kırk dört kişi fırtınanın içinde ilerledik. Eğildik.

Titredim ve görmeye çalışırken hızla gözlerimi kırptım. Bir kol omzuma dolandı ve parlayan kırmızı bir sıcaklık topu göğsümün önündeki bronz bir elin üzerinde titreşti.

"Gizlenmiş olmamız gerekiyor," dedim ve sesim rüzgâr tarafından yutuldu.

Sert bir erkek sesi kulağıma yakın konuştu. "Koruyucularınız bizi görmemizi engelliyor. Merak etmeyin, muhterem efendim."

Scorpius ve Orion vücutlarıyla bize kalkan oldular.

Malum'un ateş topu bordo renkte parlıyordu. Eldivenlerimi ona doğru kaldırdım.

Soğuğun acısı azaldı.

Malum beni sıkıca yanına çekti ve karın en kötüsünden korudu.

Sanki aramız iyiymiş gibi bana sarıldı.

Ama değildik.

I titredi Tekrar, ve ve yoğunluk . ve Alev arttı.

"Neden bana nereye gittiğini söylemiyorsun?" diye sordum.

Malum kaskatı kesildi ve Scorpius omzunun üzerinden geriye baktı.

İki kral dün kanlar içinde dönmüş ve bir kez daha nerede oldukları hakkında konuşmayı reddetmişlerdi.

gitti.

"Şimdi olmaz." Malum başını salladı. "Sonra, Arabella. Söz veriyorum. Her şey netleşecek."

"Peki, sonra konuşuruz." Kucağından çekildim.

Sert bir ses çıkardı ama gitmeme izin verdi. Kendi cüssesindeki bir adamın yapabileceğinden çok daha sinsice hareket ederek arkadaşlarının yanına yerleşti.

Onun alevleri olmadan soğuk daha da şiddetlendi. Kemiklerim acıyor.

Dişleri kırılmış.

Titreyerek ürperdim.

Bir anda önümde parlayan bir ateş topu süzüldü ve sıcaklık soğuğu kesti.

Malum önden yürüyordu ve beni görmezden geliyor gibiydi ama ateşi yanımdan ayrılmıyordu.

"Teşekkür ederim," diye seslendim beni duyabilsin diye. "Sus," diye tersledi Rina.

Malum omzunun üzerinden geriye baktı ve göz kırptı.

Ateş topuyla hiçbir ilgisi olmayan göğsümün içi ısındı.

Kış ormanında yürüdük. Krallar önümdeydi, ikizler de arkamdaydı.

Etrafım etten bir duvarla çevriliydi.

Canavarlardan oluşan kişisel bir ordu.

Ayak bileği derinliğindeki karda enfekte yerleşim yerine doğru ilerlerken, önsezi hissim arttı.

Dönüp kaçmak istedim. Herkesle birlikte ilerlemeye devam etmek için kendimi zorladım.

Sadece kırk dört askerimiz kalmıştı.

Mevcut zayıf oranına göre, çevre güvenliğini sağlamak için kalan yirmi iki adamın ölüm ihtimali yüzde doksandı.

Eldivenlerimi karıştırarak pipomu çıkardım, gıcırdayan dişlerimin arasına soktum ve ağgözlülükle içime çektim.

Sıcak duman ciğerlerimi doldururken anında sükûnet çöktü.

Ateş topu daha sıcak yandı.

Bir el sırtımı hafifçe sıvazladı. "Yürümeye devam et," dedi John arkamda kamburlaşırken. Sesi, uğuldayan rüzgârda bile açık bir şekilde kısıktı.

Hareket etmeyi bıraktığımı fark etmemiştim. Eğilmiş sigara içiyordum.

İlerlemek yerine John'a döndüm. "Sen iyi misin?" O ve Luka arasında bir ileri bir geri bakarken dikkatle sordum.

İkizler, etraflarını saran elle tutulur bir güç olan ısıltılı bir karanlıkla örtülmüştü.

"Biz iyiyiz, bizim için endişelenmeyi bırak." Luka'nın sesi John'unkinden daha yabancı ve sertti. "Lütfen." Rüzgârın sesini duyabilmek için daha da yaklaştı.

İkizlerin fiziksel acı içinde oldukları belliydi.

Kendilerini farklı tutuyorlardı. Sanki bir yaralarını koruyormuş gibi hafifçe öne doğru eğildiler.

Kamptan ayrılmışlardı ve başlarına kötü bir şey gelmişti.

Gittikleri gizli yerden döndüklerinde, dudakları sıkıca kısıtılmış ve gözleri acıdan parlıyordu. Farklı yürüyorlardı.

Küçük bir parçam yine ortadan kayboldukları için onlara hâlâ kızgındı. Daha büyük bir parçam ise sadece endişeliydi.

Cesur bir yüz ifadesi takınıyorlardı ama bir şeyler korkunç derecede yanılttı. Benim hatam olduğu için çok korkuyordum.

"Savaşa odaklan, Aran." John koluma hafifçe vurdu. "Bir şey olduğu yok."

Bir duman bulutu çıkardım. "Sana inanmıyorum." Sözlerim kar fırtınası tarafından yutuldu.

"Bunun için zamanımız yok, kazanmamız gereken bir savaş var," diye tersledi Scorpius ve ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu. "Harekete geçmeliyiz."

Krallar ve ikizler koruyucu pozisyonlarına geri dönerken dumanı içime çektim ve ilerledim.

At omzuma yerleşirken gıdıkladı.
Yüzüme sokuldu, fırtınanın saldırısı altında zayıf formu
zar zor şekil alıyordu.
Sessizlik içinde bir birlik olarak
hareket ettik. Savaşa giden
askerler.
Zaman kendi üzerine
katlandı. Göz kırptım.
Avluya girdik ve Malum'un ateşi söndü.
Rina pipomu kaldırmamı ve siyah kapüşonumu takmamı
söyledi.

Onu görmezden geldim.
Duman ciğerlerime
doldu. Gözlerimi
kırptım.
Yirmi kişi alevlerle aydınlatılmış tanıdık koridorlardan
geçtik. Üniformaların üzerindeki buzlar eridi ve damlama
sesleri sessiz koridorda yankılandı.

Yere baktım.
Herkesin aksine ben hâlâ kobalt renginde bir parıltıyla
kaplıyım.
Buz üzerimden erimiyor, attığım her adımda ayaklarımın
altına yayılıyordu.

Birisi bağırdı.
Parlayan mavi kılıçlar çekildi.
Gözlerimi kırptım.
Kanatlar yukarıda şakırdadı ve kılıçlar tavandan aşağı
saplanarak hedefleri ustalıkla vurdu. Koridorun aşağısında
korkunç bir kükreme yankılandı; bir ayı değiştiricinin uyarı
sesi.

-Ve ensemdeki tüyler diken diken oldu.
Onları ortadan kaldırdığımızda enfekte çılgık attı.
Cesetlerinden ayrılırken tanrısızca çıtırdadılar. Onlar
tepki veremedi kafalarını kestim.

"İyi iş," diye bağırdı Malum. Karanlıkta bir bulanıklıktan
başka bir şey değildi. Gözlerimi kısarak dumanlı koridorda
diğer askerlerin nerede olduğunu anlamaya çalıştım.
Bir el omzumu tuttu ve beni geri çekti.

Birden bir balta fırladı ve pipomu birkaç santimle ıskaladı.

"Dikkatinizi verin," diye bağırdı Luka.

İki figür iki yanımda saf tuttu ve vurulmadığına şükrederek açgözlülükle pipomu emdim.

"Öyleyim," dedim büyülü kılıçlarımı ileri doğru savurup bir enfeksiyonlunun boynunu keserken.

"Arkandayız," diye bağırdı John. Arkamda bir beden yere çarparken bir homurtu ve gümbürtü duyuldu. İkizler arkamda dövüştüler.

"Ön tarafını tuttum." Tanrısız olmayan kıskaçlardan kaçtım ve onları korudum.

Bu saatlerce söylediğim son şeydi.

Koridorlarda savaş devam ediyordu.

Göz kırptım.

Sonsuzluk gibi gelen bir süredir kavga ediyorduk.

Ter yüzümün kenarlarından aşağı damlarken dondu ve tenimi rahatsız hissettirdi.

Grup olarak koridorda koşmaya başladık. İkizler ve krallar kılıçlarını çekmiş halde önümde koşuyorlardı.

Koridorda ileride bir çatal vardı ve herkes sola döndü.

Tam geçtiğim anda gizli bir kapı açıldı ve bir enfekte kendini bana doğru fırlattı. Kılıçlarımız çarpışırken, sağ patikadan geriye, gruptan uzağa doğru kaydım.

Başımın yan tarafı taşa çarptığında büyük bir çatırtı oldu.

Ne yapacağımı şaşırılmış bir halde tökezledim ve kulağıma hafifçe dokundum.

Kemik ve kan yerine kırık bir kulaklık düştü.

Rahatlamak için zamanım yoktu.

Mavi bir bulanıklık bana doğru yükseldi. Zar zor döndüm ve silahımı zamanında kaldırdım. Enfekte olan, güç ve boy olarak üzerimde yükselen iri yarı bir erkekti.

Güçlüydü ama ben daha hızlıydım. Bıçağım boynuna saplandı ve kafası yuvarlandı.

Bir dinsiz varlığa dönüştü.

Geriye doğru tökezledim çünkü şimdiye kadar gördüğüm tüm dinsizlerden daha büyüktü. Kafası yüksek tavana sürtündü.

Kılıcımı döndürerek kollarından birini kestim.

Bir kısaç göğsüme çarptı ve beni geriye doğru savurdu. Tekrar saldırdı ve darbeden zar zor kurtuldum.

Bir saldırı planına ihtiyacım vardı. Kılıcımı savurup kafasını kesemeyeceğim kadar uzundu. Göğsünü delip geçeceksem zıplamam gerekecekti.

"Kaç!" Jinx'in sesi kafamın içinde çığlık attı.

Döndüm ve karanlık koridorda olabildiğince hızlı koşmaya başladım. Dinsiz peşimden koşarken arkamdan korkunç bir takırtı yankılandı.

Bir an içinde olan biten her şeyi ve tüm seçeneklerimi değerlendirdim.

"YARDIM EDİN!" Kalbim göğsümde sıkışarak koşarken bağırdım. Beni kovalayan dinsizden başka hiçbir şey duyamıyordum, bu da kimsenin beni duyamayacağı anlamına geliyordu. O kulaklığa ihtiyacım vardı. Bağ hastalığının ortadan kalkması için onca zaman varken.

"YARDIM EDİN!" Tüm gücümle tekrar çığlık attım, çünkü uzun bir şans olsa da tek seçeneğim buydu.

Sadece bir kişinin beni duymasına ihtiyacım vardı. Sadece bir kişi.

Gözlerimi kısarak ileride neyin parladığını anlamaya çalıştım. Belki de koridorlar bir daire şeklinde birbirine dolanıyordu? Belki de diğer askerler ilerideydi?

Jinx kafamın içinde bağırdı, "Bekle, yapma-"

Bir kılıç öne doğru savruldu ve içgüdüsel reflekslerim kafamın kopmasını engelleyen tek şey oldu. Kılıçlarımız birbirine çarparken kıvılcımlar uçtu. Birden fazla kılıç parıldadı ve ben geri çekilerek her şeyimle darbe üstüne darbe engelledim.

"Arkanda!" Jinx çığlık attı ve beni neyin kovaladığını hatırladığımda kendimi yana attım.

Tanrısız, yörüngesini değiştiremedi ve kısıkaçları keserek enfekte olmuş kişiye çarptı.

İyi değil.

Midem dehşetle kasıldı.

Yere serilmiş bedenlerden tanrısız bir şekilde patladı ve etrafım kesici kısıkaçlar ve çıgıllıklarla çevrildi.

Bir an için dünya yavaşladı.

Beynimin analitik tarafı devreye girdi.

Kalbimin damarlarımda attığını duyabiliyordum; metal kabzanın her bir çıkıntısını parmaklarımda hissedebiliyordum.

İki olasılık vardı: (1) Beni parçalamalarına izin verebilirdim (kalbimi yemeyi bilmeme ihtimalleri yüksekti ve savaş bittikten sonra uyanabilirdim) ya da (2) Bir açıklık yaratmak ve gruptan kaçmak amacıyla savaşabilirdim.

Büyülü duman ciğerlerime doldu ve pipomu dilimle yuvarladım.

Hayatta kalsam bile, büyük boylu dinsiz adamlar için hâlâ bir tehdit oluşturuncağı.

Bir kısıkaç bana doğru savruldu. Onu kestim. Seçimimi yaptım.

Düşüncelerim karardı ve umutsuzca savaştım, dinsiz parçalar yağarken mavi, takip edilemez bir bulanıklık içinde sallanıyordu. Kendime bir yol yaratmaya çalıştım.

Her içtiğimde bir başkası ortaya çıkıyor gibiydi.

Büyük boylu tanrısızın gölgesi sanki yorulmamı bekliyormuş gibi mücadelenin arkasında belirdi.

O diğerlerinden daha zekiydi.

Ama aptal da değildim.

Konsantrasyondan bomboş olan zihnim, ayaklarımda altındaki taşı sarsan titreşimi zar zor algıladı.

Kemikleri titreten bir kükreme oldu.

Muazzam bir şey bana çarptı. Başım duvara çarptı ve düşerek taşa doğru yığıldım.

Saldırı için kendimi hazırladım.

Tüylü bir beden hareket etti ve karanlıkta gözlerimi kısıtım.

Tanrısızlar katledilirken çığlıklar atıyor, jilet gibi keskin pençeleri acımasızca keserken parlıyordu.

Kafa karışıklığını beynimden atmaya çalışırken halsiz bir şekilde gözlerimi ovuşturdum.

"Ayağa kalk!" Jinx'in sesi bulanıktı ve zar zor duyulabiliyordu. "S

-Seni korur. Kılıcı bul. Şimdi yap!"

Başım ağrıyor, görüşüm dönüyordu, enkazın arasından sürünerek mavi ışığa doğru ilerledim.

Bir kılıca doğru uzandım.

Parmaklarım... zar zor... metalin etrafına dolandı. Kas ve kürkten oluşan bir duvar bana çarptı.

Her şey sessizliğe gömüldü.

Ağır çekimde, sanki sadece seyrediyormuşum gibi, bir tuğla duvara doğru yelken açtım ve dişlerim pipomda takırdadı.

Beyaz-siyah çizgili bir yaratık benimle birlikte havada uçtu. Jilet gibi keskin pençeleri parlak pembeydi ve yapay elmaslarla süslenmişti. Kolumdan daha uzun ikiz dişleri vardı.

Nem görüşümü bulanıklaştırdı.

Sadie beni duymuştu.

Her şeye rağmen, yardım çağrımı duymuştu.

Durduğumuz tavan dinsizlerin üzerine düştü ve koridor bir moloz yığını içinde kayboldu.

Bedenim bir bez bebek gibi havada dönerken, neye doğru uçtuğumuzu gördüğümde gözlerim açıldı:

Girdap gibi dönen bir enerji

boşluğu. Bir geçit.

Bu iyi olamaz.

Zamanda ve mekânda kaydık ve düşmeye devam ettik.

Sadie havada döndü ve bana yastık oldu.

Betona çarptık.

Çürükler ve kırık kemiklerle dolu bir yığının içinde yatarken zaman tüm anlamını yitirmişti. Her şey sessizdi. Neredeyse huzurluydu

-Ta ki öyle olmayana kadar. Beni koruyan kılıç dişli

kaplan tekrar cılız bir kadına dönüştü.

Dünya kırıldı ve sesler tekrar kulaklarıma doldu.

Korku adrenalini karıştı ve tökezleyerek ayağa kalktım. Sadie'nin çıplak bedeninin önünde durdum.

Oda döndü, görüşüm bulanıklaştı ve kılıcımı koruyucu bir şekilde ileri doğrulttuğumda kalçalarım zonklayıcı bir acıyla sızladı.

Her taraf mavi parlıyordu.

Görüşümü netleştirmek için öfkeyle gözlerimi kırptım.

Ağzımın kenarına bir taş battı, ben de pipomu çıkardım ve avucuma tükürdüm. O benim dişimdi.

Pipomu dudaklarımın arasına geri ittim ve gözlerim yavaşça odaklanırken dumanı umutsuzca içime çektim.

Geniş bir tuğla odadaydık.

Hava dayanılmaz derecede sıcaktı ve giysilerim boğucu derecede ağırdı. Ter içinde kaldım.

Duvarlar resimlerle kaplıydı. Tek ışık kaynağı alevli apliklerdi. Tavan yüksekti ve en az otuz ayak yüksekliğindeydi. Pencere ya da kapı yoktu.

Uzak duvarda, tavandan sarkan geniş bir tartan, krallıktaki dağların, vadilerin ve istila edilmiş yerleşimlerin yerlerini gösteriyordu.

Bir haritaydı.

En kuzeyde, üçüncü savaş yerinin yanında, vadinin yakınındaki dağ silsilesi boyunca bir kez daha büyük kırmızı X'ler dizilmişti. Gözlerimi kısıtım. Haritanın alt köşesinde "X - köyler" yazan bir anahtar vardı.

Midem huzursuzlukla çukurlaştı, çünkü son yerleşkeyi temizlemede başarılı olsak bile, muhtemelen daha fazla enfekte vardı.

Savaş bitmemişti.

Şokla nefesimi verdim, odanın geri kalanını incelerken dudaklarımdan bir duman püskürdü.

Uyuşmuş bir şekilde ileriye baktım.

Önümde yüz kadar insan duruyordu, çoğunun kalçalarında büyülü kılıçlar asılıydı.

Beynim anormallikleri işledi: banyo yok gibiydi ve yiyecek izleri de yoktu, ama oda atık kokmuyordu ve insanlar açlıktan ölmüyordu.

Portal, yüksek tavanın ortasında dönüyordu. Acele bir ses kulaklarımı doldurdu.

Yavaşça geri çekildim. Odanın köşesine yakın bir yere düştüğümüz için şanslıydık, böylece arkamızda koruma vardı.

Şansımız burada sona erdi.

Loş ışıktaki insan kalabalığının gözleri tanıdık, canlı bir yeşil parıltıyla parlıyordu.

En yakın enfekte yaklaşık üç metre ötedeydi. Bize bakıyorlardı.

Eğildim, geniş ve koruyucu bir duruş sergiledim. Kimse Sadie'ye zarar vermeyecekti. Benim gözetimimde olmaz.

Bölüm 52

JInX

SURVIVAL

THANATOPHOBIA (NOUN): ölüm korkusu.

GÜN SS, SAAT S

Koruyucu melek bağlantımız sayesinde Aran'ın gözlerinden gördüm.

Etrafı düzinelerce enfekte tarafından sarılmıştı, vücudundaki çok sayıda ezik nedeniyle acı yayılıyordu ve Sadie arkasında yerde cırılçıplak yatıyordu.

Eğildi ve büyülu dumanı içine çekti.

Durumu analiz ederken rahatsız edici bir kayıtsızlıkla enfekte olanları gözden geçirdi. Düşünceleri acayip derecede sakindi.

"Neredesin?" Bağlantımız aracılığıyla çığlık attım ama ses karmakarışık ve bulanıktı.

Çaresizlik içimi doldurdu.

Lütfen şimdi olmaz.

Suçluluk duygusuyla boğuldum. Bağlantımızın tutarsız olması benim hatamdı.

Bir şeyler yapma arzusuyla koltuk değneklerimi aldım ve kendimi deri koltuktan dik bir şekilde dışarı çektim.

Savaşları strateji odasında tek başıma, arabuluculuk yaparak geçirdim ve Warren beni rahatsız etmemesi gerektiğini biliyordu. Zamanı bir gelincik gibi ormanı keşfederek geçirdi.

Şimdi yalnız olmamayı
diliyordum. Yardıma ihtiyacım
vardı.

Birisi.

Kim

olursa.

Titreyen yumruklarımın şakaklarımı sıktım çünkü düşünemiyordum. Panikliyordum. Nefes almakta zorlanırken kalbim göğsümde çarpıyordu.

Ben Aran'ın koruyucusuydum; sıkıntılı anlarında ona rehberlik etmem gerekiyordu.

Bu durum tehlikenin de ötesindeydi.

Olasılıkları imkansızdı.

Koltuk değneklerim bir sandalyeye çarptı ve devrildim. Zar zor fark ettim.

"Beni duyabiliyor musun? Aran, beni duyabiliyor musun?" Bağlantımız üzerinden defalarca çığlık attım.

Hiçbir şey.

Sadie kendine geldiğinde acıyla inledi ve Aran ağzının kenarından ona doğru fısıldadı, "Ani hareketler ya da sesler çıkarma."

Koltuk değneklerimi bir elimde sürükleyerek, yerde sürünerek masanın içine yerleştirilmiş büyülu deftere doğru ilerledim. Yüksek Mahkeme'ye haber vermem gerekiyordu.

Sadie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Kan kırmızısı parlıyorlardı.

Başını yavaşça yana eğdi, ulaşılabilir yüksek tavandaki geçidi ve büyülu kılıçlarıyla enfekte olmuş kalabalığı görürken yüzü ağardı.

"Yer değiştirebilir misin?" Aran fısıldadı. "Değişip duvara doğru sıçrayabilir ve bizi geçitten atabilir misin?"

Sadie konsantre oluyormuş gibi yüzünü buruşturdu, sonra kederli bir ifadeyle Aran'a baktı.

"Hayır," diye fısıldadı. "Kedi formum çok fazla yara aldı. Bu daha önce de oldu. Dinlenip iyileşene kadar yer değiştiremeyeceğim."

Aran nefesinin altında küfretti.

Kendimi yukarı kaldırmak için masanın ayaklarını kullanarak avucumu büyülu pede vurdum. Parmak uçlarımın altında ısındı ve Yüksek Mahkeme'nin logosunu kara tahtaya yansıttı.

Sembolü vurdum.

Projeksiyon seslendiğinde parıldıadı.

Beklerken aldığım ağır nefesler sessiz odada çok gürültülüydü.

Yüksek bir klik sesi duyuldu, ardından sembol harflere dönüştü ve "Yüksek Mahkeme askeri konseyi üyeleri şu anda meşgul. Lütfen daha sonra tekrar arayın."

Hayal kırıklığıyla çığlık attım ve tableti yumrukladım. Projeksiyon kapandı.

Askeri bir savaş sırasında askeri konsey nasıl meşgul olabilir?

Bağlantıdan izledim.

"Ayakta durabilirim." Sadie kendini yukarı çekti.

Aran nefesinin altından tısladı, "Daha yavaş hareket edin. Onları tedirgin etmek istemeyiz."

"Onları öldürmek istemiyor muyuz?" Sadie özenle hareket ederken fısıldadı.

Dişlerimi sıktım ve yüksek sesle tükürdüm, "Hayır, seni embesil." Kendisine yapılanlardan sonra bile nasıl bu kadar aptal kalmayı başarabildiğini aklım almıyordu.

"Mecbur kalmadıkça olmaz," diye fısıldadı Aran usulca. "Hayatta kalmak istiyoruz. En iyi ihtimalle onları rahatsız etmeden yukarı tırmanır ve portaldan çıkarız." Enfekte bir kişi bir şeyler bağırp alışılmadık bir el hareketi yapınca durakladı. "En kötü senaryo, onları öldürürüz ve dinsize dönüşürler. Bu kadarıyla savaşıp hayatta kalamayız."

Sadie içinde bulundukları durumu fark edince yüzünü buruşturdu. "Hayatta kalacaksınız," diye mırıldandı.

Aran başını salladı ve nefesinin altından, "Hâlâ kalbimi yiyebilirler," dedi.

Sadie'nin gözleri nemle doldu. "Muhtemelen yapmazlardı."

"Fark etmez," diye fısıldadı Aran soğuk bir sesle. "Ya ikimiz de buradan canlı çıkacağız ya da ikimiz de öleceğiz. Üçüncü bir seçenek yok."

Sadie yutkundu, Aran'ın yüzünde gördükleri karşısında kan çanağına dönmüş gözleri büyüdü. "Seni seviyorum" diye mırıldandı. Sanki veda ediyor gibiydi.

"Ben seni daha çok seviyorum." Aran'ın sesi çelik gibi sertti. Sadie'nin gözleri nemle parlıyordu. "En çok seni seviyorum." "İmkânsız," diye yanıtladı Aran.

Bir enfekte onlara doğru bir adım atarken yüksek bir sürtünme sesi duyuldu, botları yerde sürtünüyordu. Bakışları

akılsızdı.

Aran korumacı bir tavırla bir adım geri çekildi.

"Saldırırlarsa ne yapacağız?" Sadie sesi titreyerek sordu.

Aran'ın içinden kararlılık aktı. "O zaman savaşırız ve öldürmek için değil, sakat bırakmak için elimizden geleni yaparız." Sesi zar zor duyuluyordu ve kelimeleri sanki yüksek sesle söylemek canını acıtıyormuş gibi kırılmıştı. "Hepsini hayatta tutuyoruz."

"Bu senin kılıcınla zor olacak." Sadie başıyla Aran'ın elindeki silahı işaret etti.

Aran başını salladı, tedirginlik kararlılığını azaltıyordu. "Elimizden geleni yapacağız. Dinsizlerle savaşmamız gerekiyorsa, savaşacağız. Burada ölmeyeceksin."

Sadie hüzünle gülümsedi.

Aran'ın tedirginliği düpedüz dehşete dönüştü.

Birkaç metre ötede duran enfekte bir kadın onlara bir şeyler haykırınca ikisi de sarsıldı. Küfür gibi bir şeydi ama aksanından anlaşılması imkânsızdı.

Aran kılıcını yavaşça yukarı kaldırdı.

"Nerede olduğumuzu sanıyorsun?" Sadie, Aran'ın elini tutup sıkarken sordu. "Bir şekilde tanıdık geliyor."

Aran yüksek tavana baktı, sonra gözleri portrelerle kaplı duvarlara takıldı.

Strateji odasında nefesimi tutarak bekledim. "Lütfen konumu yüksek sesle söyleyin. Lütfen yüksek sesle söyleyin. Lütfen yüksek sesle söyleyin," diye hararetle bağlantımızı aşağıya gönderdim.

Tanrı Sadie'yi ve onun saçma soru sorma ihtiyacını korusun.

İşte buydu.

Benim tek umudum.

Aran'ın beyninin tanıdık bir yıldırım hızıyla kalıpları ve bağlantıları işlediğini hissedebiliyordum. Tüm hatalarına rağmen Aran aptal değildi. Diğer şampiyonların toplamından daha fazla beyni vardı.

Şimdi bu onların tek umuduydu.

Yüzümden aşağı ter damlıyordu ve göğsüm göğüs kafesime o kadar sert çarpıyordu ki sersemlemiş hissediyordum.

Aran fısıldadı, "Zemin boş gibiydi. Sıcak. Portreler."

"Ne?" Sadie şaşkınlıkla sordu.

"İlk savaştığımız yerin bodrumundayız," dedi Aran alnını silerken dehşetle.

Ayaklar titriyor ve enfekte olanlar büyülü kılıçlarını sallarken uğursuz bir hışırtı duyuluyordu. Loş oda mavi renkte parlıyordu.

"Yaklaşıyorlar." Sadie'nin eli Aran'ın avuçlarında titredi.

Aran onun elini sıktı. "Uçmaya çalışacağım." Elini çekmeye çalıştı ama Sadie onu bırakmadı.

"Hayır." Sadie'nin sesi alışılmadık derecede ciddiydi. "İkimiz de uçamayacağımızı biliyoruz. Enerjini boşa harcama."

Aran'ın içinde hayal kırıklığı kabardı ve piposunu ısırды, çenesi hayal kırıklığıyla gıcırdadı.

"Yer değiştiremeyebilirim"-Sadie'nin sesi karardı

-"Ama işe yaramaz değilim." Aran'ın büyülü kılıcının sapını çıplak eliyle kavrarırken gözleri parlıyordu.

Bir enfekte çılgılık attı ve kendini onlara doğru fırlattı, kalabalık hep birlikte hücum etti.

Sadie, Aran'ı şaşırtıcı bir güçle arkasından iterken kanını saldıran enfekte olmuşların yüzlerine doğru fırlattı. Açık ağızlarına ve gözlerine kan damladı.

"Savunun bizi!" Sadie kükredi.

En yakın üç enfekte kılıçlarını çekerek döndü ve hücum eden kalabalıkla çarpıştılar.

Bağlantıdan çıktım.

Strateji odası çok aydınlıktı ve enfekte olmuşların çılgınlıklarına ve büyülü kılıçların şakırtılarına kıyasla ürkütücü derecede sessizdi.

Masanın üzerine yığılmıştım.

Kulaklar uzaklardan gelen savaş sesleriyle çınıyor. Gözler geniş ve görmüyor.

Felç olmuştum, işlevimi yerine getiremiyordum.

Avucumu masaya vurdum, sonra tüm gücümle elimi sıktım - acı odaklanmama yardımcı oldu.

Etrafıma bakarken, olasılıkları ve planları gözden geçirirken düşüncelerim dakikada milyonlarca mil yol kat ediyordu.

Yerlerini biliyordum, bu da onlar için yardım bulabileceğim anlamına geliyordu.

Sorun, tüm askerlerin diyarın öbür ucunda savaşta olmasıydı.

Çılgınca koltuk değneklerimi kaptım ve odanın içinde ilerledim, acelem yüzünden neredeyse birkaç kez yüzüstü düşüyordum. RJE çekmecesini çekerek açtım ve kalan cihazları umutsuzca kontrol ettim.

Hepsi farklı koordinatlara sahip yaklaşık bir düzine vardı. Elit Akademi, üçüncü savaş konumu, ikinci savaş konumu ve ilk savaş konumu için programlanmışlardı.

Umutsuzca aradım, ama bunlar tek yerlerdi.

Dişlerimi sıkarak çığlık attım.

İhtiyacım olan kayıptı - mevcut savaş için RJE cihazı yoktu, hepsini almışlardı. Askerleri uyarmamın hiçbir yolu yoktu.

Koltuk değnekleriyle uğraşmadan, birkaç metre zıplayarak cilt raflarına gittim ve onları raflardan koparmaya başladım.

Koordinatları nereye koyduklarını bulamadım.

Güneş tanrısına lanet olsun. Diyarlardaki sürekli beceriksizliğe lanet olsun. Bugün hiçbir şey yolunda gitmeyecek mi?

Hayal kırıklığıyla bir klasörü odanın öbür ucuna fırlattım, ardından vücudumla yörüngesini takip ederek açık çekmeceye doğru geri döndüm.

"Elite Academy" etiketli RJE cihazlarından birini aldım ve etkinleştirdim.

Çatlak.

Gerçeklik değişti.

Yaslandığım raf altımda kaybolunca öne doğru düştüm. Ellerim siyah mermere çarptı. Duvarlarda şimşekler çaktı ve saçlarım elektrikten havalandı.

"Lothaire?" Boş mermer koridorda çığlık attım. Kristal avizeler ışıksızdı ve vitray pencerelerden bordo ışık süzülüyordu.

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde sürünerek "Burada kimse var mı?" diye bağırdım.

Işık yere çarptı.

Mermer ellerimin altında daha sıcak yanıyordu.

Sırt üstü yuvarlandım ve tüm gücümle "Lothaire?" diye bağırdım. Göğsüm kabararak kıpırdamadan yattım ve bekledim.

Lütfen, Güneş Tanrısı. Lütfen burada olsun. Beni duysun.

Değerli saniyeler dakikalara dönüştü.

Hiçbir şey.

O kadar insan varken, duanın işe yaramayacağını bilmeliydim, onun için değil. Ona asla.

Tarihleri düşünürken avucumu artık soğuk olan mermere vurdum. Akademinin ara verdiği zamanlara denk geliyordu. Lothaire başka bir yerde olacaktı.

Dişlerimi sıkarak, karmaşık kristal avizeye baktım ve kabul ettim -önümüzdeki birkaç saniye içinde bir mucize olmazsa- Aran ve Sadie'ye zamanında yardım getirebilmemin hiçbir yolu yoktu.

Yüksek Mahkeme cevap vermemişti, bu iyiye işaret değildi. Askeri konsey "çok gizli" işlerle uğraşırken günlerce ortadan kaybolma eğilimindeydi.

Alarm verecek kimse yoktu.

Sadie ve Aran'ı kurtaracak kimse yok.

Nerede olduklarını bilen tek kişi bendim. RJE cihazını çalıştırdım.

Çatlak.

Strateji odasındaki masanın yanında sırtüstü yatıyordum.

Mobilyalara tutunarak, masa ayaklarını kullanarak kendimi ayağa kaldırdım. Çekmeceleri açtım ve farklı bir RJE cihazı aldım. Umutsuzca, Yüksek Mahkeme'nin "sözde" gösteri amacıyla sakladığı Resmi Barış Anlaşmaları tarafından yasaklanan silahları aradım.

Tanrıya şükürler olsun ki haftalar önce Dick'in sunumuna dikkatimi vermiştim.

Eminim onları bıraktığında ne yaptığını çok iyi biliyordu.

Sonunda doğru çekmeceyi açtım. Çeşitli kimyasal silah kutularını karıştırırken, dairesel büyüü bulduğumda rahatlayarak hıçkıra hıçkıra ağladım.

Yüksek kalibreli patlayıcıyı cebe indirdi.

Bir sisin içinde kendimi tahtaya doğru fırlattım. Tek ayağımla mobilyalara çarparak yarı zıpladım, yarı sürünerek hedefime doğru ilerledim.

Kurulda yapabileceğim tek şeyi yaptım.

Çalışmamdan memnun kaldığımda, Aran ile bağlantıyı yeniden açtım.

Kalp atışlarım hızlandı.

Sadie dizlerinin üzerindeydi, ellerini kanıyla köleleştirdiği beş hastaya doğru uzatmıştı.

-Sanki onları fiziksel olarak ileri itiyormuş gibi.

Enfekte olanlar ölümlerini çılgınlık atıyor ve dinsizler patlarken çığırıyorlardı.

Sadie'nin beş kişilik ordusu büyülü kılıçları ortalama bir enfekte olmuş kişiden çok daha maharetli bir şekilde kullanıyordu.

Kalabalığı yarararak geçtiler.

Öldürülmüş bedenler yere saçılmıştı: kıskaçlar, eller, kırmızı sıçramalar ve canlı yeşil kan.

Dinsiz ve hastalıklı cesetlerin sayısına bakılırsa, yaralamayı denemekten vazgeçmişler ve öldürmeye başvurmuşlardı.

Sadie son derece etkiliydi.

Enfekte olanların yaklaşık yarısı öldürüldü, geriye birkaç düzine kaldı.

Yine de çok fazlaydı.

Aran, Sadie'nin yanında durdu ve köleleştirilmiş ordularını geçen enfekte ve Tanrısızları öldürdü.

"Yeterince şey yaptın!" Aran Sadie'ye bağırdı. "Kendine zarar vereceksin. Bırak onları."

"Hayır," diye hırladı Sadie.

Altın rengi teni yeşil bir renk almıştı ve gözlerinden, burnundan ve ağzından kan damlıyordu. Beyaz saçları çıplak vücuduna yapışmış ve terden kayganlaşmıştı. Yorgunluktan kuvvetle titriyordu.

"Onları hemen serbest bırakın," diye emretti Aran, koruyucu bir şekilde onun önüne geçerken.

"Hayır!" Sadie sırtını eğerek bağırdı ve sanki enfekte onu içten içe parçalıyormuş gibi böğürdü. Ağzından kan fışkırdı.

Aran bir küfür savurdu ve etrafında döndü. Kılıcının kabzasını Sadie'nin şakağına vurdu ve Sadie baygın düştü.

Bir hareket bulanıklığı içinde, Aran onun bedenini yakaladı ve köşeye doğru sürükledi. Onu duvara yasladı ve vücudunun üzerinde durdu.

Köleleştirilmiş beş enfekte öldü. Oda esrarengiz bir şekilde hareketsiz kaldı.

Tanrısızlar cesetlerinden ayrılırken büyük bir yırtılma sesi duyuldu. Odadaki her yaratık Aran'a doğru döndü. Kıskaçlar şakladı. Kılıçlar parladı.

Onun zihninden çıktım, nefes nefese kaldım, gördüklerimi düşündükçe midem bulanıyordu.

Warren'ın yanına gidip ondan yardım alma dürtüsü çok güçlüydü ve neredeyse bu dürtüyle hareket edecektim ama kendimi durdurdum. Yetenekliydi ama hâlâ genç bir çocuktı. Dinsizlere karşı savaşan askerler kadar güce sahip değildi.

Bu savaşta ondan daha güçlü insanlar öldürölmüştü ve bu bir savaş değil, bir katliamdı.

Başka birini incitirsem kendimle yaşayamam.

Ayrıca, onu ormanda arayacak vaktim yoktu. Her saniye değerliydi.

Düşünemeden, panikleyemeden, asker olmadığımı hatırlayamadan, fikrimi değiştiremeden koltuk değneklerimi kaptım ve elimi kaptığım ikinci RJE cihazına vurdum.

Bir kez daha, zaman ve mekan büköldü.

Çatlak.

Ölüm kokan küflü bir tuğla koridordaydım.

Çüröyen kan her yere sıçramıştı.

Öğürerek koltuk değneğimi tuğla zemine vurdum. Sağlam bir ses geldi.

Eski bir savaştan arta kalan maddeleri görmezden gelerek kendimi beceriksizce aşağı indirdim ve kulağımı yere bastırdım.

Uzaktan savaş seslerini duydum.

İhtiyacım olan şeyin yanımda olduğundan emin olmak için cebimi yoklarken, bir kez daha ne yaptığımı düşünmek için kendime zaman tanımadım.

İlerlemek için koltuk değneklerimi kullanmaya başladım, sonra durdum.

Molozlara bakarken beceriksizce eğildim ve kırık bir tuğla parçasını aldım. Pantolonumu yukarı çektim ve bacağıma derin bir kesik attım.

Sonra elimden geldiğince hızlı bir şekilde karanlığa doğru ilerledim. Çığlıklara doğru.

Bölüm 53

ARAn

GERÇEKİ S SP LLEDİ

MAKEBATE (NOUN): tartışmalara veya kavgalara neden olan şey.

SS GÜNÜ, SAAT 4

Sırtıma kazınmış olan e harfinin alt tarafıydı.

Lothaire daha hızlı koşmamızı yoksa bir tur daha atacağımızı haykırırken, kırk mil olması gereken koşunun ellinci milindeydik -bacaklar öfkeyle pompalanıyor, ciğerler rahatlamak için tıkırdıyordu.

Annem tarafından ateşe verilmemin üçüncü saatiydi. Boğuldum.

Israr etti.

Çığlıklar arasında boğuldu.

Lothaire'in kenarda durup savaşı izlediğini hayal ettim. "Sen benim kızımsın," dedi gururla. "Güçlüsün, bunu biliyorum."

"Ben senin kızınım. Güçlüyüm," diye fısıldadım sallanırken, yüksek sesle söylersem buna inanacağımı umuyordum.

Kan yüzüme sıçradı ve sıcak sıvıyı zar zor fark ettim. Acımasızca parçalara ayırdığım kabuklardan yeşil kan püskürüyordu. Bir kadın ölürken yüzüme doğru çığlık attı.

Her şeye rağmen, pus beni yutmamıştı.

Dünya canlı renklerle parılıyor ve zaman her zamanki hızında ilerliyordu. En iyi arkadaşım için duyduğum korku, bir zamanlar hissetmiş olabileceğim boşluğun yerini aldı. Kolyem ve bileziğim titreşiyordu.

Bir kısıkaçtan kaçtım, sonra dinsizin kafasını kestim.

Yüzümden ter boşanıyordu ve bunaltıcı sıcaklık parmaklarımı nemli tutuyordu. Buz yoktu.

Sırtımı Sadie'nin baygın bedenine dayadım.

Köşe koruma sağladı.

Elimdeki tek üstünlük buydu.

Bir enfekteyi kalbinden bıçakladım, dönüp bir diğerinin bağırsaklarını deştim, sonra da

ikisi de dinsizce serbest kaldılar.

Tam olarak yükselemeden parçalara ayrıldılar.

Ölümün kendisi pelerinini omuzlarıma sarmadı. Henüz değil. Arada bir yerde yaşıyordum: metanet ve müdahaleci düşünceler diyarı.

Sadece ben, savaş ve o tanıdık nefes nefese, soluk soluğa, zar zor hayatta kalma hissi vardı.

Kollarım uyuşukluktan karıncalandı.

Saatlerce ağır darbeleri engellemek ve kılıcımı savurmak bana zarar veriyordu. Parmaklarıma kabzanın etrafında kramp girmişti. İstesem bile onları çıkaramazdım.

Arkamdaki duvara çaresizce yaslanmış olan Sadie için duyduğum dehşet, kendi kendime bir dizi küfür tekrarlamama neden oldu.

Şimdiye kadar uyanması gerekirdi. Ama bunu yapmak zorundaydım.

Önemli miktarda kan kaybediyordu ve yorgunluktan kendine kalıcı zarar verme tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Yorgunluğa teslim olmayı reddederken zihinsel savaş şiddetlendi.

Fiziksel savaş devam etti.

Hayat dayanılmaz bir eziyetti ve aksini düşünen biri en yakın arkadaşının başında durup bir oda dolusu akılsız canavarı zapt ederken kılıç sallamamıştı.

Ben kesip biçtikçe zaman ilerledi.

Orta yaşlı, iri yarı, enfekte bir erkek büyülü kılıcını öyle bir kuvvetle indirdi ki sağ kolum tamamen uyuştı.

Hiçbir şey hissetmedim.

Omzumu ya da ön kolumu hareket ettiremiyordum.

Ayağımı adamın dizine çarparak sol elimle kabzayı kıpırdamayan parmaklarımdan söktüm ve bıçağı karnına sapladım.

Sağ kolum yanımda işe yaramayınca sol elimle dövüşmeye devam ettim. Tam olarak iki elimi de kullanamıyordum ama baskın olmayan elim yeterliydi.

Yeterliydi. Olması
gerekiyordu.

Sadie için.

Ter görüşümü bulanıklaştırıyordu ve saldırganların ve ayaklarımın dibindeki leş yığınının ötesini göremiyordum. Gelmeye devam ettiler ve ben daha da yoruldum.

Bir d a r b e y i zar zor engelledim. Büyülü bir kılıcın kenarı uyluğumun dış tarafını kesti ve çığlık attım.

Ciğerlerimi sökerek enfekte olanın başını kestim ve ortaya çıkan dinsizi öldürdüm.

Ama onun yerine başka bir enfekte ortaya çıktı. Tekrar.

Başka bir enfekte ortaya çıktı.

"Uyan, Sadie!" Umutsuzca çığlık attım ama mücadele ederken çarptığım bacaklarda en ufak bir kıpırdanma bile olmadı.

Yüzümden hayal kırıklığı gözyaşları döküldü çünkü eğer öldüyse bu benim hatamdı. Onu bayıltarak öldürmüştüm.

Mücadele ederken hıçkırığa hıçkırığa ağladım.

Vücudunu sarsan hıçkırıklar arasında nefes nefese kaldı.

Bir kılıç alçaktan savruldu ve inciklerimi yüzeysel bir şekilde kesti; yeterince hızlı tepki veremedim. Dizlerimin üzerine çöktüğümde omuz kaslarıma odaklandım.

Kanatlar patladı.

Gömleğim kesiklerle kaplıydı ve hiçbir direnç göstermiyordu. Üzerimden lime lime döküldü. Sol elim yukarıdan yağın darbeleri engellemek için kılıcı sallarken, uyuşmuş sağ elimle beceriksizce bir tüy yakaladım. Sahip olduğum tüm iradeyle onu kopardım.

Orospu çocuğu gibi yandı.

Hiçbir kesinlik ya da isabet olmadan tüyü kalabalığın içine fırlattım. Bir enfekte çığlık attı ve ben bunu iyi bir şey olarak kabul ettim.

İşaret. Bir tüy daha kopardım ve tekrar yaptım.

Tekrar.

Ve tekrar.

Her şey bulanıklaştıkça bedenler çılgınlık attı.

Ter gözyaşlarına karıştı ve bedenimi yukarı kaldırmak için tuğla duvara tutundum. Son bir çaba. Arkadaşımın hak ettiği son cesur savunma.

Hareket etmedim.

Kanatlarım çok ağırdı.

Sadie'nin bedenine yaslanmış, kanatlarımı açmıştım -hiç uçamamış düşmüş bir melektim- kılıcı bıraktım ve iki elimle tüylerimi yormaya başladım.

Onları yüzüstü bedenlere fırlattı.

İçimden bir ses bunun son olduğunu söylüyordu; analiz edecek bir şey yoktu. Hiçbir strateji kalmamıştı. Kalbimi yemeleri için dua ettim çünkü Sadie'nin olmadığı bir dünyada yaşayamazdım.

Soluklarımın arasında hıçkırdım.

Tüyleri körlemesine savururken gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı.

Sonunda, yeterince güçlü değildim; sonunda, dünyadaki tüm güç bizi kurtarmaya yetmedi.

Lütfen Güneş Tanrısı, Sadie'yi kurtar. Onun yerine beni al, dünyanın onun hafifliğine ihtiyacı var. Hıçkırığa ağladım. Dünyanın daha fazla karanlığa ihtiyacı yok ve benim verebileceğim tek şey bu. Ona ihtiyacı var. Hem de çok. Sunacak çok iyiliği var. Bu şekilde bitmeyecek kadar saf. Ona ihtiyacım var. Gözyaşları beni kör etti. Ona çok ihtiyacım var. Onsuz yaşayamam. Yaşayamam. Lütfen.

Kanadımdan bir tüy kopardım ve fırlattım.

Yerde takırdadı.

Gölgeler indi. Her tarafa.

Halüsinasyon görerek altımdaki zeminin sarsıldığını hayal ettim. Portreler duvarlardan düşerken takırdıyor, tavan açılırken tuğlalar yağıyor ve yukarıdan ilahi bir figür düşüyordu.

Gölgeler figüre doğru döndü.

Yükselmeyi bıraktılar.

Göz kırptım.

Hayal görmüyordum.

Canavarlar gerçekten dönmüştü.

Şükretmeye fırsat bulamadan, kelimelerle anlatılamayacak kadar iğrenç bir ses vücudumdaki tüm kasların acı içinde kasılmasına neden oldu. Felç olmuştum.

Sonra durdu.

Kutsanmış bir rahatlama içime doldu ve nefes nefese kaldım.

Sadie altımda gevşek ve sıcaktı.

Gözlerimi kırptım, bulanık görüşüm düzeldi.

Bir avuç enfekte ve dinsiz odanın ortasında duruyordu ve gözleri garip bir renk kaleydoskopuyla dans ederken ağızları sonuna kadar açık bir şekilde donup kalmışlardı.

Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Yumuşak bir ses ilahi söylüyordu.

Titreyen parmaklarımı gözlerime bastırdım ve onları uzaklaştırdım, ama sahne devam etti.

Sadie'nin üzerinden yuvarlandım ve düşünmeyi reddettiğim madde yığınlarının arasından ellerim ve dizlerim üzerinde sürünerek ilerledim. Ağır kanatlarım yere düşmüş bir kelebeğin kanatları gibi arkamda kaldı.

Başımı yukarı kaldırdım ve enfekte olmuş kişinin bacaklarının arasına bakarken gözlerimi kısıtım.

Durdum.

Hemen ileri doğru sürünmemiş olmayı diledim, çünkü artık görüntü hafızama kazınmıştı.

Jinx bir tuğla yığınının içinde yere yığılmıştı ve bir kolu korkunç bir açıyla yerinden çıkmıştı ama korkutucu olan bu değildi.

Güneş gözlüklerini çıkarmıştı ve gözleri simsiyahtı.

Tek elini uzatmış, parmakları farklı kırık yönlerle doğru bükülmüş halde donmuş figürleri işaret ederek "Anima tua est mori" diye bağıırıyordu.

Diğer bileğindeki altın kelepçe sanki güneş ışığı sızdırıyormuş gibi parlıyordu.

Işık, zemini kaplayan parçalanmış bedenleri aydınlattı ve zaten sıcak olan odanın sıcaklığı hızla arttı.

Beyaz alevin uzun dalları donmuş yaratıklarla Jinx'in uzanmış eli arasında havada süzülüyor ve kalan düşmanlarımıza iplerle bağlı olduğu yanılsamasını yaratıyordu.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Jinx'in gece yarısı siyahı gözleri, beyaz alevi ya da sözleri değildi midemi düşüren; ondan yayılan katıksız güçtü.

İlahiyi tekrarlarlarken ipeksi siyah saçları yerçekimine meydan okuyarak başının etrafında kıvrıldı.

Jinx'e bakmak Lyla'ya bakmak gibiydi.

Hayır.

Daha kötüydü.

"Kaderin gözünün içine bakılmaz" atasözü, tuhaf bir sözden ziyade gerçek bir tavsiye gibi görünüyordu. O gücün vücut bulmuş haliydi, Yüksek Mahkeme'nin alemlerine özgü görünmeyen bir güç türü.

Uzattığı elini bıraktı ve beyaz ipler dağıldı.

Enfekte olmuş ve dinsizlerin cesetleri yere düştü-Jinx hâlâ hayatta olan tek kişiydi.

Hepsi ölmüştü.

Siyah geri çekildi ve Jinx'in gözleri normale döndü. Her ne yaptıysa sonrasında nefes alış verişini zorlaşmış ve gürültülü bir hal almıştı.

Kelepçeli bileğinden fışkıran güneş ışığı hiç var olmamış gibi söndü. Oda gölgelere gömüldü.

"Nesin sen?" Mırıldandım.

Başını bana doğru kaldırdı ve "Zaten biliyorsun" diye fısıldadı. Yerde kıvrılırken sözleri acı dolu bir inlemeye dönüştü.

Zihnim isyan ederken kalbim endişeyle sıkıştı.

Ona yardım etmek için sürünerek ilerlemeye çalıştım ama yorgunluk beni delip geçti ve yüzüstü kanla kaplı taşın üzerine yığıldım.

Tehdit ortadan
kaldırılmıştı. Ama öyle
miydi?

Bilincimi kaybettiğimde, Latince "Anima tua est mori" sözü kafamın içinde tekrarlandı. Birebir çevirisi, "Ruhun ölmeli" idi.

Alevlerden yapılmış beyaz ipler, onları bedenlerinden çekip çıkarırken gerilen ruhlarıydı.

Onları tüketmişti.

Krallar güneş tanrısının seçilmiş askerleriydi ve onlar bile sadece ruhları görebilir ve onları yargılayabilirlerdi; onları alamazlardı.

Bir ruhu tüketme gücü karanlık bir tanrının yeteneğiydi.

Jinx hepsini yok etmişti; o korkunç bir yaratıktı.

O bir ruh çağırıcıydı.

Bölüm 54

CORVU_s MALUM

MISSING MATES

NYCTOPHOBIA (NOUN): anormal karanlık korkusu.

GÜN SS, SAAT S

Düşüncelerim karardı.

Arabella ve Sadie kayıptı.

Bir kez daha, lanet olası Saygıdeğer'imi savaşın ortasında kaybetmiştim. Bir kez daha onu hayal kırıklığına uğrattık.

Bu sefer yakınlarda değildi.

Kontrol ettik.

İğrenç bir nedenden ötürü, bağ hastalığı gerçekten ihtiyacımız olduğunda işe yaramıyordu.

Ağzımı açtım ve kükredim, hastalıklı ve dinsizleri yakıp kül ederken kızıl alevler fişkırdı.

Bu diyara geldiğimizden beri, Arabella'nın benim için ne ifade ettiğini anladığımdan beri, güçlerim yoğunlaşıyordu. Alevlerim daha sıcak ve daha parlak yanıyordu ve onları tutmak için hiçbir dürtüm yoktu.

Ateş dünyayı yok etmek istedi ve ben de onun için dünyayı yok etmek istedim.

Çıkarlarımız aynı doğrultuydu.

"Onları hiçbir yerde bulamıyoruz. Kalenin her tarafını taradık," dedi Jax'in panik içindeki sesi kulaklıktan çatırdayarak.

"Nerede lan benim REVERED'im?" Deli bir adam gibi böğürdüm.

Arabella ve Sadie'nin kaybolduğunu fark ettiğimizde, herkese dağılıp onları aramalarını emretmiştim.

Arabella'yı bulmak öncelikliydi.

Savaşın canı cehenneme.

Yüksek Mahkeme'nin canı cehenneme. Gücümü çok fazla açığa çıkarmamam konusunda beni uyarmışlardı çünkü öfkeden aklımı kaçırmamı ve yanlışlıkla bizim tarafımızdaki askerleri öldürmemi istemiyorlardı.

Çok geç.

Aklım başımda değildi.

Kalan son bir düzine dinsizi de yakarken üzerimden saf yıkım alevleri döküldü. Külleri yere değmeden önce çoktan dönmüş ve koridorda gruba doğru koşmaya başlamıştım.

Arabella'yı bulmak

zorundaydık. Onu

kaybedemezdim.

Hayatta kalamazdım.

Bölüm 55

ARAn

BİR CANAVARIN İTİRAFLARI I

LACUNA (NOUN): boş bir alan veya eksik bir parça.

GÜN SS, SAAT S

"Uyan." Sadie'nin yanağına bir tokat attım, sonra da eğilip Jinx'e aynı hareketi tekrarladım.

Gözlerimi yaklaşık bir saat önce açmıştım ve kendimi cesetlerle dolu bir odada bulmuştum.

Sadie ve Jinx katliamın arasında bayılmışlardı.

Kanatlarımı geri çektikten sonra tökezleyerek Jinx'in yanına gittim ve onu nazikçe kucağıma aldım. Sonra onu Sadie'nin yığılıp kaldığı yere taşıdım.

İlk sorun Jinx'in çıkık omuzları ve parmaklarıydı; onları teker teker yerlerine yerleştirdim. Morlukları ya da kırılma ihtimali olan kemikleri için bir şey yapamazdım, bu yüzden dağınık saçlarını yüzünden uzaklaştırmak için ördüm. Gözlerindeki kiri sildim.

Sadie'ye döndüm.

Harap olmuş gömleğimden kopardığım bir parçaya tükürerek, kabuk bağlamış kanı burnundan, gözlerinden ve ağzından elimden geldiğince sildim. Daha iyi göründükten sonra daha fazla şerit koparıp kol ve bacaklarındaki en derin kesiklerden birkaçının etrafına sardım.

Sonra bacağım üzerinde çalıştım.

Kalçamın yarısı yarılmıştı.

Gömleğimi etrafına sarmaya başlamıştım, sonra kayıp derinin kumaşın içinde yeniden büyüyeceğini fark ettim. Kumaşı çabucak yırtıp attım.

Başım dönmeye ve görüşüm tünellenmeye başladığında kendimden geçmeye başlamıştım, bu yüzden yere uzanıp yarayı düşünmemeye çalıştım. Korkunç bir şekilde yanıyor ve bacağımdan aşağı bıçak gibi ağrılar gönderiyordu. Bunu görmezden gelmek, söylemekten daha kolaydı.

Bu iyileşme çabalarımın sonuncusuydu.

Şimdi Sadie ve Jinx'in arasında yerde yatıyordum, bacağım duvara yaslanmıştı ve uyuğumun yarım kalan kısmı zarar görmeyecek şekilde duruyordu.

Yorgun kollarımı uzatıp uyuyan yüzlerine tokat atarken suratımı asarak, "Uyanın," dedim.

İyileşmek için dinlenmeye ihtiyaçları olduğunu biliyordum. Ancak cesetlerle dolu bir odada mahsur kaldığımızı da biliyordum ve korkuyordum.

Ben acı çekerken onlar uyusun diye cehennemi yaşamamıştım.

"Uyan!" Bağırdım ve sürpriz etkisi yaratmak için ellerimi çırpıttım. Sadie irkildi ve ben de heyecanla başımı çevirdim.

Horladı.

Yerde başıboş bir göz küresi yuvarlandı. Öğürdüm.

"Şu anda arkadaşlık puanlarını kaybediyorsun," diye homurdandım gözlerimi kapatıp esintili bir plajda içki ve sigara içiyormuşum gibi davranmaya çalışırken.

Sorun bacağımın zonklamasıydı ve acı çekiyordum.

Ayrıca oda leş gibi kokuyordu.

Keskin kayalar sırtımı rahatsız edici bir şekilde ısıırıyordu ve hava bunaltıcı derecede sıcaktı.

Bu plaj berbat.

Şimdiye kadarki en kötü şeyi fark ettiğimde kalbim küt küt atmaya başladı

-Pipomu özlüyordum.

Gözlerim kapalı bir şekilde çamurlu zemini okşayarak umutsuzca aradım. Lütfen güneş tanrısı, diye dua ettim. Madem beni hiç kurtarmadın, bari pipomu kurtar. En azından bunu yapabilirsin.

Parmaklarım etli bir şeyin içinden geçti ve ıslak kumla kaplı bir taşmış gibi davrandım (bunun birinin kopmuş omurgası olduğunun yüzde 100 farkındaydım).

Pipomu bulamadım.

Her şeyin kaybolduğuna dair umutsuzluk iliklerime kadar işledi.

"Hayır," diye fısıldadım karanlığa doğru kederle.

Bir kadın kırılmadan önce ancak bu kadarına dayanabilirdi.

Yüzüme dokundum, pipom hâlâ ağızımdaydı.

Büyülü dumanı ağgözlülükle içime çektim.

Hem Sadie'nin hem de Jinx'in gevşek ellerini ellerimde tuttum ve kıkırdamam kırık bir yakarışa dönüştü. "Lütfen uyan."

Sessizce bekledim.

Sanki bir sonsuzluk geçti. Umut azalıyordu.

Sadie aniden bir çığlıkla uyandı. Öne doğru atıldı ve ellerini boynuma doladı. "Ekmeğimi kim aldı?" diye bağırdı hıçkıra hıçkıra.

Bu çok fazlaydı.

Gözyaşlarına boğuldum ve o beni boğarken kollarımı ona garip bir şekilde sardım.

"Aran?" diye sordu şaşkınlıkla, beni boğmayı bıraktığında. "Ne oldu?"

Ağzımı açtım, sonra düşününce kapattım. Tam olarak ne olduğunu.

Tüm melankolik umutsuzluğum içinde, kılıcımın kabzasının alnına çarpıp onu nasıl bayılttığına dair bir açıklama planlamayı unutmuştum.

"Bir saniye bekle," diye homurdandı ve yumrukları bana çarptı. "Arabella Alis Egan, bu ne cüret!"

Ciyakladım ve etli yerlerimi korudum.

"Düşündüğün gibi değil," diye bağırarak kendimi savundum.

Beni yumruklamayı bıraktı. "Yani seni dinlemediğim için beni bayıltmadın mı?"

Dudaklarımı büzdüm. "Tam da düşündüğün gibi."

Kafamın tepesine bir darbe indirdi, ama darbe hafifti ve sevgi doluydu.

"N e l e r oluyor?" Jinx halsizce sordu ve ben de güreşin ortasında donup kaldım.

Sadie soluk soluğa, "Jinx'in burada ne işi var?" diye sordu. Neden uyanmalarını istemiştin?

"Açıklaman gereken bazı şeyler var." Sesim çatallaştı ve düşüyormuşum gibi hissettim.

Parçalar zaten zihnimde bir araya geliyordu ama bunu yüksek sesle söylediğini duymam gerekiyordu.

Jinx parçalanmış parmaklarına bakarken yüzünü buruşturdu ve başıyla onayladı. Sadie'nin gözleri kırmızı bir parıltı saçarak üçümüzü de aydınlattı.

Rahatsız edici bir sessizlik içinde oturduk.

Jinx sert bir sesle öksürdü. Hâlâ yere bakarak usulca, "Yirmi beş," dedi.

Oda sıcaktan havasızdı ve çok sessizdi, sanki ölümler nefeslerini tutmuş dinliyorlardı.

Daha fazla ayrıntı vermedi.

Sadie "Ne?" diye sordu.

Jinx'in yüzünün kenarından boncuk boncuk ter damladı. "Kısa süre önce yirmi beş yaşına girdim. Benim türüm ergenlik dönemini farklı geçiriyor çünkü ben bu diyarlardan değilim, ben bir ruh çağırıcıyım."

Sadie kaskatı kesildi.

Jinx sözlerine şöyle devam etti: "Yaratık Sınıflandırma Ölçeği'nde, Yüksek Mahkeme beni daha küçük bir çocukken altı olarak etiketledi. Ölçek sadece beşe kadar gidiyor. Yeteneklerimi bastırmak için beni zincirlediler." Altın kelepçenin parladığını gördüğüm çıplak bileğini kaldırdı.

İkimiz de nefes almadık.

Jinx konuşurken başını kaldırmadı. "Bebekken Yüksek Mahkeme beni insan tacirlerinin elinden aldı. Ancak kurtarıcılarım," diye tükürdü, "beni topluma entegre etmediler çünkü çok tehlikeli olduğumu düşündüler. Kafese kapatıldım ve amacım keşfedilene kadar tutuldum."

Espri yapmadan güldü ve bu bir hırıltı olarak çıktı. Göğsünde bir şey takırdadı.

Jinx sanki çok uzaklardaymış, korkunç bir uzak anının içinde kaybolmuş gibi konuşmaya devam etti. "En azından kafesimin eski sahibi tam bir moron olmama nezaketine sahip bir insan canavardı - ona felsefi söylem üzerine incelemelerle dolu bir kitaplık vermişlerdi. Tahmin edebileceğiniz gibi, aklımı başımda tutan tek şey buydu."

"Hayır," diye homurdandı Sadie.

Jinx sıçradı ve orada olduğumuzu unutmuş gibi başını kaldırıp baktı.

Sadie başını salladı. "Bunun seni nasıl akli başında tuttuğunu hayal bile edemiyorum. Çocukken işkence gördüğümde, sadece müstehcenlik ve ahlaksız eylemlerle dolu fantastik romanlar okumak istiyordum. Bu beni sakinleştiriyordu."

Jinx burnunu çekti. "Senin gibi zeki bir kadının böyle saçmalıklara yönelmesi şaşırtıcı."

Mağrur tavrı bir başka öksürükle mahvoldu. uygun.

Sadie ya **k o n u y u** kaçırdı, ya inkar ediyordu, ya da kasıtlı olarak kasvetli havayı dağıtmaya çalışıyordu. Jinx'e gülümsedi ve "Buradan çıktığımızda sana kitap önerileri listesi vereceğim," dedi. Göz kırptı (ya da seğirdi; iki şişmiş siyah gözü olduğu için anlamak zordu). "Artık yirmi beş yaşına geldiğine göre, sana gerçek kirli tavsiyeler verebilirim. Sana söyleyeyim, terleyeceksin."

"Bu sen ciddi doğru Şimdi mi?" Jinx baktı at İnanılmaz bir şekilde.

Sadie sırtıttı. "Nemli kelimesini duyunca midenizin ne kadar bulandığına bağlı. Oradan başlayacağız."

Jinx sırtını Sadie'ye dönmeye çalıştı ama Sadie acı içinde kıvrandı ve molozların üzerine yığılıp kaldı.

Üçümüz sessizlik içinde oturduk. Güzeldi.

"Yani?" Sadie sordu. "Hikâyenin geri kalanı ne? Ben yatırım yaptım."

"Seninle konuşmuyorum." Jinx kasıtlı olarak gözlerini ondan kaçırdı.

Sadie zararsız bir ses tonuyla sordu: "On dört yaşında olmadığına emin misin? Herkese annen olduğumu söylemiştin."

Jinx'in kafası geriye döndü. "Hayır, ben yapmadım. Bunu sen yaptın."

Sol gözümün arkasında bir baş ağrısı zonkluyordu.

Yarı sakat bacağım yandı.

Dumanı umutsuzca içime çektim. "Sadie, kes şunu!" Suratını astı. "Ben ne yaptım ki?"

"Jinx, hikayeyi anlat." Pipomu ona doğrulttum. "Bana bu kadarını borçlusun."

Bu en genç görünümlü yirmi beş yaşında içinde Tarih gözlerini bana dikti ama başını sallayarak onayladı.

Her sıg nefes alışında göğsü titreyerek, "On yıl önce Yüksek Mahkeme benim için bir amaç buldu," dedi.

Ezilmiş eline baktı ve göz temasından kaçındı.

Midem düğüm düğüm oldu.

Elit Akademi'de, Krallar güçlerini serbest bıraktığında, Orion Jinx'e ruhunun kurtarılamaz olduğunu çünkü sevdiği insanlara karşı iğrenç bir suç işlediğini söyledi.

Titredim.

Her şey çok açıktı.

"Hikâyenin tamamını bilmiyorum." Jinx'in sesi ancak fısıltı halindeydi. "Kulak misafiri olduğum ve bir araya getirdiğim şeylerden sadece küçük parçalara sahibim. Kesin olarak bildiğim şey, iki kilit lider olduğu ve planlarının oyuncu dedikleri bazı kişileri manipüle etmeyi içerdiği. Bunu onlarca yıldır, hatta belki de nesiller boyu yapıyorlar."

"Hangi insanları manipüle etmek? Kim bu oyuncular?" Sadie sordu.

Tırnağımı alt dudağıma batırdım. Jinx başını kaldırıp bakmadı.

Derimden bir parça kopardım ve ciğerlerim ağrıyana kadar dumanı içime çektim. Bakır ağzıma doldu.

Jinx, Sadie hiç konuşmamış gibi devam etti, "Yıllar boyunca, yerleştirdikleri en önemli oyuncuların birinin, onlara verdikleri gücü kullanacak kadar kurnaz olmadığından endişe ettiklerini duydum. Düzeltme yöntemleri

sorun sonuç vermiyor gibi görünüyordu. Hayal kırıklığına uğruyor ve umutsuzluğa kapılıyorlardı."

Midemdeki düğümler jilete dönüştü.

Sadie'nin gözleri büyüdü.

"Sonra, on yıl önce, mükemmel bir çözüm bulduklarını söylediler. O zaman on beş yaşındaydım," dedi Jinx yavaşça, sonra sustu.

Hesabı yaptım.

Rakamlar korkunç bir şekilde toplanıyordu.

Odanın etrafına bakındım, düşüncelerim bulanıklaşırken parçalanmış cesetleri zar zor görebiliyordum.

Dehşet üçümüzün arasında yayıldı.

Sadie sessizliği fısıltılı bir sesle bozarak, "Sadece söyle," dedi.

Titreyen bir elimle alnımdaki teri silerken ürperdim. Jinx'e konuşmamasını söylemek istedim ama kelimeleri yüksek sesle söyleyecek gücü kendimde bulamadım.

Jinx başını kaldırdı ve kocaman koyu renk gözleri benimkilerle buluştu. "Bir yan oyuncu vardı, on dört yaşında, bir analiz testinden rekor düzeyde yüksek puan almıştı. Çok zeki olduğu söyleniyordu. Ama en iyi kısmı bu değildi." Göz temasını sürdürdü. "Zalimliğiyle ün salmış bir kadının kızıydı. Sonuç olarak, oyuncunun parlaklığının muhtemelen tehlikeli olduğunu teorize ettiler - tam da liderlerin ihtiyaç duyduğu şeydi."

Nefes almadım.

Çevremde, Sadie dehşetle kilitlenmiş bakışlarımız arasında ileri geri baktı.

Jinx'in dudakları kıpırdadı.

Sanki çok uzaklardan, uzun bir tünelden konuşuyormuş gibi sesini duydum.

"Yüksek Mahkeme beni zincirler içinde Fae sarayına götürdü." Sesi çarpıtılmıştı.

"Kelepçemi çıkardılar ve o uyurken parlak oyuncunun ruhundan bir parça almamı emrettiler."

Görüşüm daraldı.

"Beni hemen şekil değiştiren diyarına gönderdiler ve uyurken parçayı aptal oyuncuya vermemi emrettiler."

Sözleri her yönden yankılandı.

"İki lider sonuçlardan o kadar etkilendiler ki parlak oyuncunun planlarındaki konumunu yükselttiler. Liderlerden biri ona kefil olurken, diğeri de kendini geliştirmiş aptal oyuncuya kefil oldu."

Nefes nefese kaldım.

Sadece konuşmayı kesmesini istedim.

Jinx sözlerine şöyle devam etti: "İki oyuncuyu bir araya getirmek ve benim için hala net olmayan hedefe ulaşmak için kullanmak üzere yeni bir plan oluşturuldu. Kader arkadaşlarını belirlemek için aptal oyuncu üzerinde gizli, son derece yasadışı büyüler yapıldı. Kendimi bu eşlerden birinin ailesine kabul ettirmem emredildi ve evlat edinilmemi meşru göstermek için dört ıskarta oyuncu kullanıldı."

Sadie yanımda kasıldı.

"Zeki oyuncuyla bir ilişki kurmam emredildi. Orada-" Jinx doğru kelimeyi arıyormuş gibi durakladı. "-yıllar boyunca beni rolüm hakkında bilgilendirmek için kontrol noktaları."

Omurgamdan aşağı bir damla ter damladı.

Saçlarım nemli tenime rahatsız edici bir şekilde yapışmıştı ama fırçalamadım. Hareket edemeyecek kadar uyuşmuştum.

"Anladığım kadarıyla her iki liderin de oyuncularla zihinsel olarak iletişim kurma yeteneği varmış. Ancak, zeki oyuncu ruhaniyetten zarar görmüştü ve bir bağlantı kurulamadı. Melek Bilinci bile bir bağlantı kuramadı."

Bir mide bulantısı dalgası göğüs kafesimden yukarı yükseldi.

Etrafımda bir tünel daralırken sallandım.

"Bağlantı kurabilen tek kişi bendim. Onun koruyucusu olmam ve sonunda Melek Bilinci ile bir bağlantı kurmasına yardım etmem emredildi, böylece

kanatlarını kazanmak. Ruhçuluk kesin bir bilim değildir ve hala bilmediğim çok şey var."

İşitme duyum kesildi ve dünya parazitle doldu.

Jinx acımasızca devam etti, "Yıllarımı sakatladığım ruhla bağlantı kurmaya çalışarak geçirdim. Oyuncunun beynine o kadar sık girdim ki kafasında bir canavar olduğuna ikna oldu. Hatta bazı ortak fiziksel belirtiler bile vardı - öfkelenildiğinde gözleri benimki gibi siyaha dönüyordu."

Yanıma yığıldım, yanağımı yapışkan zemine bastırdım ve nefes nefese kaldım.

"Aran-Aran-Aran!" Sadie beni sarsarken bağırdı, omzumu iterken sesler yeniden çıkmaya başladı.

İnledim.

"Ruhundan bir parça aldım ve onu Sadie'ye verdim." Jinx acı çekiyormuş gibi inledi. "İkinizi de sakat bıraktım ve en kötüsü de beni ailenizden biri olarak görmeniz."

Sadie omzumu kavrarken titredi. "Uyuşmuş olan sensin," diye fısıldadı, "ama ay tanrıçasının onun olduğunu söylediğini duydum-"

Jinx onun sözünü kesti, "Liderlerin oyuncularıyla zihinsel bağlantıları vardır. Sen ölüyordun ve onlar da yatırımlarını kaybetmemek için sana duyman gerekenleri söylediler."

"Neden yeniden şarj olmak için zamana ihtiyaç duyuyor?"

Sadie sordu

karışıklık.

Jinx omuz silkti. "Anladığım kadarıyla, bölünmüş bir ruhun başka birinin bedenini alması son derece nadir görülen bir durum. Benim teorime göre bedeniniz onu yabancı madde olarak tanıyor ve kullandıktan sonra dışarı atmaya çalışıyor ama gidecek bir yeri yok. Bu yüzden yeniden şarj oluyor ve geri geliyor."

Dehşetle ağzımı kapattım.

"Ama bu ses Aran'ın sesine benzemiyor," diye itiraz etti Sadie.

Jinx başını salladı ve asık suratlı göründü. "Elbette bu onun konuşma sesi değil, ruhunun bir parçası. Yine de, onu bir ses olarak duymanızı her zaman şaşırtıcı bulmuşumdur.

bedeninizin, onun sizden ayrı bir düşünce biçimi olduğunu fark etmesi olmalı. Bununla birlikte, sizi bu şekilde yönlendirebilmesi için aranızda fiziğe meydan okuyan temel bir uyum olmalı. Aran'ın özel bir analitik parçası sizi içeriden kurtarmaya çalışıyor - düşünürseniz bu akıl almaz bir şey."

Uzandım ve Sadie'nin elini tuttum.

Birbirimize baktık.

Ruhlarımıza kadar dostluk bağıyla bağlıydık.

Neredeyse iç açıcıydı, tabii korkunç ruh sakatlamasına böyle bir şey denebilirse.

Birbirimize sarılırken ellerimiz titriyordu.

"Ama beni kırbaçlayan Dick'ti-" Sadie'nin sesi dehşetle doldu. "Lider o mu?"

Jinx'in sesi monotondur. "Liderlerin isimlerini ifşa etmemem için bana büyü yapıldı."

"Gözümün içine baka baka bana yalan söyledi," diye hırladı Sadie. "Bana verdikleri o halenin hiçbir işe yaramamasına şaşmamalı. Hepsi beni oyunlarına uyumlu hale getirmek için bir numaraydı."

Hava son derece sıcak olmasına rağmen titriyordum. "Bütün bunların anlamı ne?" Sadie sordu.

Jinx omuz silkti. "Diyarların kontrolü. Politika. Güç. Savaş." Gözleri donuklaşmıştı. "Olağan şeyler."

"Depresyonum mu?" diye sordum, sesim konuşmak istediği m d e n daha yüksek çıkmıştı.

"Ruhundan bir parça eksik," dedi Jinx yumuşak bir sesle.

"Koruyucu bağlantımızın bu kadar güvenilmez olmasının nedeni de bu," dedim.

uyuşukça söyledi. "Bu yüzden ikizlerle aramızdaki ruh bağı sadece acıyı gösteriyor."

"Doğru," dedi Jinx yorgun bir sesle.

Sessiz renkler. Boş duygular. On dört yaşındayken zihin sarayımda boşluklar vardı. Uzaylılar tarafından kaçırıldığımı sanıyordum. Dick ve kapüşonlu adam hep etrafımdaydı.

Pek çok şey anlam kazandı.

"İnsanları saran ve Sadie ile benimle kafiyeli bir şekilde konuşan ses neydi?" diye sordum.

Jinx derin bir iç çekti. "Size rehberlik etmek için Yüksek Mahkeme ile birlikte çalışan Melek Bilinci üyeleri."

Başka bir soru yönelttim. "Bir şeyler yaptığımda bir erkek sesinin benimle konuştuğunu duydum."

"Lider." Jinx alay etti. "Zihinsel bir bağlantı kuramadılar, bu yüzden seninle gerçekten yüksek sesle konuşmayı denediler."

Annemin kalbini yediğimde Dick yakınımıdaydı. Canavarlar aleminde öldürdüğümde de yakınımıdaydı. İkisinde de bir ses duymuştum.

"Bağ hastalığına neden oldu mu?" Temkinli bir şekilde sordum.

Jinx molozları karıştırdı. "Ben öyle düşünmüyorum. Kralların sana nasıl davrandığının gerçek bir etkisi gibi görünüyor. Muhtemelen ikizlere bağlandığında düzelmiştir çünkü ruhun değişmiştir."

Bu da benim çıkarımımdı.

"Uçamamamın nedeni mi?" diye sordum. "Kontrol edemediğim buz mu?"

Jinx omuz silkti. "Bilmiyorum. Ben her şeyi bilen biri değilim." Başım döndü.

Soracak başka bir şey bulamadım.

Sadie konuştu. "Jax'in ailesine evlatlık verilmenizi meşru kılmak için kullanılan dört atılmış oyuncu olduğunu söylemişsiniz." Sesinde daha önce hiç duymadığım bir sertlik vardı. "Sadece Jess ve Jala var... Diğer ikisi kim?"

Jinx cevap vermedi.

Enerji değişti ve aniden bunaltıcı oda buz gibi oldu.

"Jen ve Jan," diye fısıldadı Jinx, sesi zar zor duyuluyordu. "Onlar ikizdi."

"Onlara ne oldu?" Sadie sordu.

"Rastgele, bazı insanlar benim yeteneklerime karşı bağışıklık kazanıyor.

Warren gibi. Bunun neden ya da nasıl olduğunu bilmiyorum."

Sadie sert bir şekilde, "Bağışıklıkları vardı. Sen ne yaptın?"

Jinx'in gözleri hayalet görmüş gibi açılmıştı. Kırık parmakları yırtık gömleğinin kumaşına dolanmıştı. Hiçbir şey söylemedi.

"Onlara ne oldu?" Sadie sordu, sesi çelik gibi sertti.

"Lider onları öldürdü çünkü hafızalarını silemedim." Sesi çatallaştı. "Onları kurtarmaya çalıştım." Ürperdi. "Ama onları öldürdü."

"Hafızalarımızı sildin," diye fısıldadım. "İsimlerini bile bilmiyoruz."

Sadie yaralı bir ses çıkarırken ağzını kapattı.

Jinx kendini küçültmeye çalışır gibi kıvrıldı ve fısıldadı, "Bunu bana onlar yaptırdı. Ve şimdi asla hatırlayamayacaksın."

Kimse tek kelime daha etmedi.

Bu kez sessizlik fiziksel acıdan daha çok canımı yaktı.

Bölüm 56

JOHn

KAN TRAILS

ERYTHROPHOBIA (NOUN): kırmızı renkten hastalıklı bir şekilde kaçınma.

GÜN SS, SAAT 12

"Her yeri kontrol ettik. Burada değiller!" Hayal kırıklığıyla bağırdım ve koridordaki döküntüleri tekmeledim. Elimi göğsüme bastırdım ve içimdeki boşluğa odaklandım. Kendimi tamamen kaybetmemi engelleyen tek şey buydu.

"Neredesin Aran?" Ungodly'nin yanmış kalıntılarının üzerinden geçerken kederle fısıldadım.

Dünya grinin tonlarıyla renklenmişti. Aldığım her nefes, sırtımı kaplayan ve sıradan bir yaradan çok daha fazla acı veren yeni iyileşmekte olan yarayı çekiyordu.

Boşluğu memnuniyetle karşıladım. Soğukluğu.

Acı.

Tüm bunların tek bir anlamı vardı: Aran hâlâ hayattaydı.

Luka pazumu kavradı; boş koridora bakarken gözleri odaklanmamıştı. Aran'ın kaybolduğunu fark ettiğimizden beri hiç konuşmamıştı ve karanlık parıldıyor, şekilsiz bir kütle halinde etrafına yayılıyordu.

Benim hissettiğim gibi görünüyordu. Lanetli.

"Burada değiller," diye tısladı Cobra, solgun teninin her santimetresinde gölgeler kıvrılırken yarık gözbebekleri parlak yeşil parlıyordu. "Yılanlarım yapıyı taradı. Gitmişler."

Xerxes göğsünü ovuşturdu. "Bağımız giderek zayıflıyor, bu da onun yaralı olduğu anlamına geliyor. Onu bir an önce bulmalıyız."

"Nereye gitmiş olabilirler ki?" Ascher yumruğunu tuğla duvara vururken dövmeli eklemleri çatırdayarak sordu.

"Kaynaklara ihtiyacımız var," dedi Scorpius sert bir sesle. "Buradan ayrılmalı ve yardım almalıyız. Melekler ve suikastçılar

Bu yüzden bekleyerek zaman kaybediyoruz. Lothaire'e ihtiyacımız var. Yüksek Mahkeme. Kim olursa olsun. Şimdi."

Orion başını salladı.

Ayak sesleri yankılandı ve heyecan boğazımı yaktı. Luka'nın kolumdaki tutuşu sıkılaştı ve ikimiz de nefesimizi tuttuk.

Corvus köşede belirdi ve "Onları bulabildiniz mi?" diye havladı.

Aran değildi. Umut o kadar hızlı düştü ki hayal kırıklığıyla başım döndü.

"Hayır," diye tersledi Jax bir enfekte cesedine bakarken.

Corvus vahşi bir hayvan gibi hırladı ve sendeleyerek geri çekildi. Dilinden alevler fışkırarak şöyle dedi: "Tüm dinsizler öldü. Burada değiller."

"Yardım çağırmalıyız," dedim ve birlikte hareket ederken tüm adamlar başını salladı.

Corvus elini RJE cihazının üzerine vurdu. ÇAT.

Strateji odasında diz çöktük.

"Tahta!" Jax bağırdı ve hepimiz neyi işaret ettiğini görmek için döndük. Odada küfürler ve gürültü patladı.

Tahtaya büyük harflerle "Sadie ve Aran, portal 1. savaştan döndü, bodrumda ~100 dinsizle birlikte mahsur kaldı. TAKVİYE GETİRİN. HIZ. İZİMİ TAKİP EDİN -Jinx."

Ben mesajı okumayı bitirmeden Orion çekmecedan bir RJE cihazı aldı.

Çalıştırdığında hepimiz kendimizi ona doğru fırlattık. ÇAT!

"Aran, neredesin?" Scorpius bağırdı, sesi uzun, yıkık koridorda yankılanıyordu.

Ayağa kalktığımda çürümekte olan cesetlerin kokusu baskın geliyordu. Karanlık yapının etrafına bakındım ve içimi bir korku kapladı çünkü hiçbir tepki yoktu.

Ses yok.

Yerleşke terk edilmiş görünüyordu.

"Jinx'in kan izlerinin kokusunu alıyorum," diye kükredi Jax, kafası bir ayının çenesine dönüşürken. Koridorda hızla ilerledi ve biz de sorgusuz sualsiz onu takip ettik.

Koşarken gözlerimi kısarak ayaklarıma baktım.

Kırmızı damlalar koltuk değneklerinin yuvarlak izleri arasında bir çizgi halinde dağılmıştı. Daha hızlı koştum, Aran'ı parçalanmış halde bulduğumu düşünmemeye çalışırken kalbim göğsümde çarpıyordu.

Luka yanımda koşarken kolumu tuttu.

Jax yerde bir çeşit patlamadan kaynaklandığı anlaşılan bir deliğin önünde kayarak durdu. Tüm şekil değiştirenler delikten aşağı atladı. Geri kalanımız da onları karanlıkta takip etti.

Ne bulabileceğimizden korkuyordum.

Çürüyen et kokusu katlanarak arttı.

Her yerde cesetler vardı; yığın yığın parçalanmış cesetler. O kadar çok ceset vardı ki, sanki dinsizler bütün bir orduyla savaşmış gibiydi.

Odada hiçbir şey hareket etmedi.

"Arabella?" Jax kükrerken Corvus umutsuzca bağırdı, "Sadie? Jinx?" Herkes nefesini tutmuş bir yanıt bekliyordu.

Çok sessizdi.

Hiçbir şey yoktu.

Hıçkırmak istedim. Çığlık atmak istedim. Dizlerimin üzerine çökmek ve Aran'ın güvenliği için güneş tanrısına yalvarmak istedim. Bir topun içine kıvrılmak ve kendimi ruhumdan akan katıksız ıstıraptan korumak istedim.

Daha dik durarak odayı taradım.

Onu bulacaktım ve iyi olacaktı çünkü başka bir seçenek yoktu. Yol boyunca bir yerlerde, sabahları kalkma sebebim o olmuştu.

Aran, kara mizah ve tatlılığın sarhoş edici bir birleşimiydi.

Diğer insanlar onun sert mizacından korkardı ama ben her zaman karanlığı tercih etmişimdir, ne de olsa onun prensiydim.

Parıldayan boşluk Luka'nın etrafında genişledi. Taradığım ve Aran'a ait olmayan her bedende, onu kurtarmak için ne kadar ileri gidebileceğimi düşündüm.

Yeraltı dünyasında tutulan ve bazıları gelişmiş izleme yeteneklerine sahip tüyler ürpertici yaratıklar vardı. Elbette, serbest bırakıldıklarında ağza alınmayacak vahşilikler yapabilecek beşinci sınıf yaratıklardı. Yine de onu bulmamıza yardım edebilirler.

Bir adamın parçalanmış göğüs kafesinin üzerinde sendeledim.

Göğüs kafesi sağlamdı ama kalbi savaşta yerinden sökülüştü.

Empati kurdum.

Odanın öbür ucunda Corvus eğilmiş ve deli gibi onu ararken vücut parçalarını bir kenara fırlatmıştı. Scorpius kıpırdamadan durdu ve dinledi. Orion dikkatle ceset parçalarının arasından tırmanıyor, gözlerini kırpmadan yanımızı arıyordu.

Luka ve ben yüzleri taradık, kollarımı acı verici bir şekilde sıkıca kavramıştı.

Şekil değiştirenler etrafa bakındı. "Ssssadie?" Kobra kırık bir sesle tısladı, gölge yılanları kara bir dalga gibi derisinden akıyordu.

Kimse cevap vermedi. Burada değillerdi.

Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Geçen her saniye Aran'ın ölebileceği bir saniyeydi. Onsuz bir dünyayı kabullenmeyi reddediyordum.

Ruh bağımızın bozulmuş olması önemli değildi.

Dünyanın gri olması önemli değildi.

Göğüs kafesimin arkasının boş olması önemli değildi.

Hayatımı kolumun altında Aran'la geçirebileceğim anlamına gelseydi tüm bunlara binlerce kez katlanırdım. Sırtım yandı

Hareket ettikçe acı çekiyordum, onun için neler yapmaya hazır olduğumu hatırlatıyordu.

Herhangi bir şey.

Her şeyden vazgeçerdim.

O yanımda olmadan, Luka ve ben bir hiçtik. Bunların hiçbir anlamı yoktu. Aran'ın kaybolduğunu fark ettiğimiz anda, diğer insanlardan her zaman hissettiğimiz kopukluk on katına çıkmıştı.

Başkalarını umursamadık.

Rol yaptık.

Ama Aran yanımda olmadıktan sonra artık rol yapmanın bir anlamı yoktu.

Yaşamının bir anlamı yoktu.

Bu dünya için yaratılmamıştık.

Gücümü serbest bıraktım ve karanlık genişleyerek yüzen bir kapıya dönüştü. Ne yaptığımı anlayan Luka'nın gözleri büyüdü. Yeraltı dünyasından yaratıkları serbest bırakmak son derece yasa dışıydı; buranın maksimum güvenli bir hapisane olmasının bir nedeni vardı.

Yüksek Mahkeme beni vatana ihanetle suçlayacak ve ortadan kaldırılana kadar peşimi bırakmayacaktı.

"Onu bulmaya yardım etmek için mi?" diye sordu. Başımı salladım.

İkizimin yüzü kararlılıkla buruştu. "Güzel.

Hadi gidelim."

Dünyanın mahvına lanet olsun. O bizimdi ve onu geri alacaktık. Birlikte ileriye doğru adım attık-

"O burada! Üç kişinin nefes aldığını duyuyorum!" Scorpius bağırdı ve ikimiz de durduk. Söylediklerinin anlamını kavrar kavramaz, Luka ve ben boşluktan çekildik.

Göz açıp kapayıncaya kadar yok oldu.

Jax tavandaki büyük bir levhayı kenara itti ve birbirlerine sarılmış olan Sadie ve Aran'ı ortaya çıkardı. Jinx onlara yaslanmıştı.

Üçü de baygındı. Kirli.

Kanla kaplı.

Nefes aldıkça göğüsleri inip kalkıyordu.

Gölge yılanlar üçünün de üzerine üşüştü ve Cobra tısladı, "Hepsi yaşıyor." Sendeledi ve fısıldadı, "Onlar iyi. O da iyi." Etrafındaki katliama baktı, yüzü gururla parlıyordu. "Bunu onlar yaptı."

Herkes etrafına baktı.

Orion kulağına fısıldayıp odadaki yıkımı tarif ederken Scorpius, "Kutsal güneş tanrısı," diye fısıldadı.

Katliam yeni bir ışık aldı.

Corvus inanamayarak, "Hayır," dedi, Aran -yanında yatan kanla kaplı büyülu kılıç- ve parçalanmış düzinelerce ceset arasında ileri geri bakarken gözleri genişledi ve çenesi düştü.

Ona daha önce hiç görmemiş gibi baktı.

İşte benim kızım.

Memnuniyetle doldu.

Onun yeteneklerinden hiç şüphe etmemiştim. Son derece yetenekliydi. Güneş tanrısı, parmaklarından sürekli güç damlıyordu.

Luka'nın şaşırmamış ifadesinden aynı fikirde olduğumuz anlaşılıyordu.

Biz Aran'ı her zaman olduğu gibi gördük; onu yanlış değerlendiren ve bir yere koymaya çalışan krallardı.

Şok anı sona erdiğinde herkes harekete geçti.

Aran'ın kalçasındaki korkunç yarayı gördüğümde dünya bulanıklaştı ve sanki suyun altında hareket ediyormuşum gibi hissettim. Yaşamış olması gereken korku ve acı beni dehşete düşürdü. Tek başınaydı, burada canavarlarla kapana kısılmıştı, kaçmanın hiçbir yolu olmadan kan kaybından ölüyordu.

Kızım dehşete düşmüş olmalıydı. Luka da aynı sonuçlara varırken yanımda titredi.

Zaman tüm anlamını yitirdi.

Ağlamak istedim ama gözlerim kupkuruydu.

Corvus Aran'ı kollarına aldı ve hepimiz onun etrafını sardık. Ona saygıyla dokunduk. İyi olduğundan emin olduk.

Cobra Sadie'yi, Jax de Jinx'i kucağına aldı. RJE cihazı etkinleştirildi.

Çatlak.

Kar yumuşak bir şekilde yağdı.

Güneş ışığı sessiz tonlarda parlıyordu.

Koşarak tıbbi barakalara girdik. Etrafta çılgınca koşuşturan doktorlara bağırdık. Kızları tüplere bağladılar ve onlara büyülu ilaçlar verdiler.

Tedavi gören neredeyse hiç kimse yoktu - her zamanki yaralı piyadeler kayıptı.

Umurumda değildi.

Luka parmaklarını Aran'ın buklelerine doladı, ben de onun elini tuttum.

Krallar da onun hareketsiz halinin etrafında oturuyor ve kaybolmasından korkar gibi ellerini onun üzerinde tutuyorlardı.

Şekil değıştirenler de benzer şekilde Jinx ve Sadie'nin etrafında toplanmıştı. Warren adındaki çocuk sendeleyerek odaya girdi ve bağırdı.

Bir doktor hepsinin iyileşme uykusunda olmasının iyi olduğunu söyledi ve Corvus onun yüzüne alevler haykırdı.

Duygularına katılıyorum.

Onu bulmamızdan on altı saat, on iki dakika ve dört saniye sonra Aran uyandı. Bir gözü normalden daha koyu maviydi ve diğeriindeki gri tonu vurguluyordu.

Bizi gördüğünde gülümsemedi.

Kaşlarını çatmadı.

Şok olmuş bir ifadeyle boş gözlerle ileriye baktı.

Başı, Sadie ve Jinx'in hala uykuda olan sıvılara bağlı olduğu tarafa doğru döndü. Biz onu durdurmaya çalışırken elindeki iğneyi çıkarıp sendeleyerek onlara doğru ilerledi.

Bizi görmezden geldi.

Şekil değıştirenleri yolundan iterek, uyuyan
formlarının arasında durdu ve ellerini tuttu.

Dizlerinin üzerine çöktü.

Dua ediyormuş gibi başını eğdi. Ve
güldü.

Bölüm 57

ARAn

KOPAMAYAN BAĞLAR

AKATALEPSİ (NOUN): İnsan bilgisinin sadece olasılıktan ibaret olduğu ve asla kesin olmadığı şeklindeki eski bir Şüpheci doktrin.

38. GÜN, 12. SAAT

Buzla kaplıydım ve sarılmış gibi hissettim.

Başımın üstündeki ranzanın altı da buz tutmuştu.

Tüm bu olanlardan sonra, garip bir şekilde, hiç üzüntü hissetmedim.

Üçümüzün de şüphe götürmez olasılıklara rağmen hayatta kalabilmiş olmamızdan dolayı şükran duyuyordum.

Kampa geri döndüğümüzde büyük bir rahatlama hissettim.

Bitmişti.

Üçümüz de korkunç ihtimalleri yenmiş ve hayatta kalmıştık. Bu bir mucize gibiydi.

Hayatta kalmanın ötesinde, hayatımda ilk kez, on dört yaşındayken neden acı çekmeye başladığımı anlamıştım.

En önemlisi, başlangıçta düşündüğüm gibi ruhumun tamamının kaybolmadığına şükreliyordum. Halledebileceğim küçük bir parça. Bu onu düzeltilebilir bir sorun haline getirdi.

Kederimi başarıyla atlatmıştım (hayal görüyordum).

Üzerime bir battaniye gibi örtülen beden kaydı ve kasıklarına diz çöktüklerinde homurdandım.

"Hâlâ ağlıyor musun?" Sadie yüzünü başımın yanındaki battaniyeye gömüp ağlarken sordu.

"Evet," diye yalan söyledim, sırf yalnız hissetmesin diye. Sadie "Ben de" diye hıçkırdı.

"Fark etmedim," diye cevap verdim. Saatlerdir feryat ediyordu ve ben hâlâ nasıl gittiği konusunda endişeliydim.

Nefes alış verişi çoğunlukla boş olan yatak odasından duyuluyordu.

Güvende ve

hayattaydı.

Kollarımdaydı.

Sadie'nin arkadaşları ve lejyonumun geri kalanı kar fırtınasında dışarıda bizi bekliyorlardı. Bize duydukları saygıdan dolayı dışarı çıkmadılar - Sadie ayrıca bizi rahat bırakmazlarsa herkesi kanıyla köleleştirmekle tehdit etmişti.

Bu sonuncusu bize odayı vermelerinde büyük rol oynamıştı.

"Artık gidebilir miyim?" Jinx yatağın yanındaki yerden sordu. Battaniyelere sarılmıştı ve başının etrafında bandajlar vardı. Sadie onun elini tutuyordu, ben de boştaki elimi onun omzuna koymuştum.

Jinx şikayet etti ama dokunuşumuzdan uzaklaşmadı.

Dinlendirici bir uykudan sonra uyandığımda, Jinx'in de hepimiz gibi bir kurban olduğu konusunda şaşırtıcı bir netlik kazanmıştım. Yıllarca liderler tarafından dövülmüş ve istismar edilmişti. Lejyoner Oyunları'nda bir bacağını kaybetmişti, sırf ben kanatlarımı kazanabileyim diye.

Jinx de hepimiz gibi bir piyundu.

Eğer Lothaire'i beni çocukken terk ettiği için affetmeye çalışabildiysem, aynı şeyi hepimizden daha fazla işkence görmüş olan bu kadın için de yapabilirdim.

Ona ihtiyacımız olduğunda, bizi kurtarmıştı.

Birkaç hafta önce, onun ifşaatları karşısında kendimi kaybeder ve üzülürdüm. Onu affetmeyi reddeder ve ikimizi de cezalandırırdım.

Ama artık boş bir kabuk değildim.

Bir kolye ve bilezik benimde ılık ılık titreşerek bana ruhumun o kadar da boş olmadığını hatırlattı. İkizlere bağlıydım.

Hayatıma biraz renk gelmişti ve en iyi arkadaşım kollarımda yatarken soğuk o kadar yaygın hissettirmiyordu.

Çok fazla enfekte insanı katletmiştim. Canavarlar tarafından ele geçirilecek kadar şanssız oldukları için insanları parçalara ayırarak çok fazla saat geçirdim. Jinx'i hayatımdan çıkarmayacaktım.

Berbat bir durumdu ama savaş bana bir bakış açısı kazandırmıştı.

Sadece cinayetlerin, nefretin ve şiddetin durmasını istedim.

Hepimiz için barış istedim.

Ve güneş tanrısı, hayatımda ilk kez neden böyle olduğumu anladım. Artık deliriyormuşum gibi hissetmiyordum.

Sadie uzun ve dramatik bir feryat kopardı ve başını okşarken yüzümü buruşturdum. İkiz kızların ölümünü ve ruhumun parçalanmasını daha da zor karşılıyordu. Yas tutarken ona katılmak istedim ama kızlarla ilgili hiçbir anım olmadığı için duygularımı ifade edemedim.

Tek odaklanabildiğim şey üçümüzün de hayatta olduğuydu. Bu bir mucizeydi.

O odada bir süre Sadie'nin öleceğinden emin olmuşum.

Onu kaybetmeme birkaç saniye kalmıştı.

Jinx kımıldadı ve ben de başını okşadım. Bana ters ters baktı ama geri çekilmedi ya da kötü bir şey söylemedi.

Onun için bu bir aşk ilanıydı.

Yerleşim yerinde, Jinx her şeyi itiraf etmeyi bitirdikten sonra, bizden sürünerek uzaklaşmaya başlamıştı. Onu suçlayacağımızı düşünmüştü. Artık ailemizin bir parçası olmasını istemeyeceğimizi düşünmüştü.

Bu ailenin nasıl çalıştığını anlamıyordu.

Hepimiz kullanılmıştık. Hepimiz sakatlanmıştık, her birimiz farklı şekillerde. Hepimize piyon muamelesi yapıldı.

"Ee," dedim sohbet eder gibi. "Liderleri nasıl durduracağız?"

Sadie yastığımı yumruklarken, "Onları paramparça edeceğim," dedi.

Jinx yüksek sesle iç çekti ve başını salladı. "İkinize de söyledim, yapamayız. Arkalarında koca bir kurum var ve liderleri delicesine güçlü. Onlar daha fazlası."

"Bu ne anlama geliyor?" Sadie şaşkınlıkla sordu.

Jinx bize baktı, gece yarısı siyahı gözleri geniş ve periliydi. "Hayatta bazı şeyler yenilebilir. Bazıları ise sadece hayatta kalınabilir. Bu ikincisi."

"Bunu kabul etmiyorum," dedi

Sadie. Jinx boş boş baktı.

Solgun yüz hatları sade ve biraz da tekinsizdi. Sonunda mantıklı gelmişti; bu diyarlardan olamayacak kadar keskindiler çünkü o değildi.

O altıncı sınıf bir yaratıktı.

Kaçak bir çocuk.

O bir canavar ruhçuydu.

O benim kız kardeşimdi ve ona zarar veren insanların bağırsaklarını deşmek istiyordum.

"İşte kapıyı ardına kadar açtım-" Jinx gözlerini kapattı. "-Orada karanlık var, başka bir şey yok."

Buz çarşaflara yayıldı ve Sadie titredi ama şikâyet etmedi.

Sadie bana karşı titredi. "Bu da mı Nietzsche'den?"

"Hayır, Edgar Allan Poe adında bir dahi." Jinx dokunuşumuza doğru eğildi ve başını yatağın kenarına yasladı. Fısıldadı, "İkinizin de benden nefret edeceğinden emindim. "Tamamen yalnız kalacağımı düşünmüştüm" -sesi çatallaştı-.

Fısıldadım, "Bizimle kaldın."

Sadie güçsüzce güldü. "Hepimizin sorunları var."

Jinx'in yüzü şaşkınlıktan iki büklüm oldu. "Bunu nasıl söylersin? Ruhlarınızı mı parçaladım?"

Kabullenmek göğsümde yabancı bir duyguydu, "Bu uzun zaman önce oldu. Şimdi bunun için ağlamak hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

Sadie daha sert hıçkırdı ve fısıldadı, "Bir itirafım var - bir keresinde canavar aleminde Aran uyurken onu kanımla köleleştirdim ve eğitimden dolayı çok ağrım olduğu için mutfaktan bana yemek getirmesini sağladım ve o bunu hatırlamıyor."

Gözlerimi devirdim ve "Bir keresinde bir kedi yavrusu bulup Sadie'ye hediye etmiştim ve o da onu kaçırmıştı" diye cevap verdim.

Sadie kahkahalarla havladı ve Xerxes'in bizi nasıl gözetlediğini hatırlayınca hıçkırdı. Bu ses o kadar gülünçtü ki kıkırdadım.

"Bizim hayatımız ne ki?" diye sordu soluk soluğa.

"Sanırım şanslıyız," diye fısıldadım ve Sadie bana şaşkınlıkla baktı.

"Bu hızla gidersek muhtemelen hayatta olmamalıyız. Ama burada üçümüz varız - bu bir mucize."

Sadie bunu düşünürken alt dudağı titredi ve sonra yarı çığlık yarı hıçkırık şeklinde bir ses çıkardı. "İkiniz de çok özelsiniz," diye yüksek sesle feryat etti.

"Saçmalıyorsun," diye homurdandı Jinx ama uzanıp donmuş elimi tuttu. Parmakları ağır bir şekilde sargılıydı.

"Şimdi ne yapacağız?" Sadie gözlerindeki yaşları silerken sordu.

Jinx, "Her zaman yaptığımız şeyi." dedi. "Hayatta kalırız," dedim inançla.

Oturabilmek için Sadie'yi üzerimden ittim. Dramatik bir şekilde bana sarıldı ve ben de onu incitmek istemediğim için kahkahalarımı yuttum. Onun hıçkıra hıçkıra ağlamasını izlemek bana çok komik geliyordu.

Evet. Ben kötü bir insandım.

Sadie dramatik bir şekilde inledi, "Çok fazla iş var. Yoruldum."

Jinx ona ters ters baktı.

Ruhumu çalan kız kardeş ile ruhumu verdiği kız kardeş arasında gidip geldim.

Kendimi çok şanslı hissediyordum.

Ruhum tüm âlemlerde en yakın olduğum kişiye hediye edilmişti. Bu onu daha güçlü kılmış ve hayatta kalmasına yardımcı olmuştu.

Sadie'nin bensiz ne hale geleceğini düşündükçe ürperiyordum. Kelimenin tam anlamıyla onun en iyi arkadaşı ve kafasının içinde iyi savaşmasını sağlayan analitik sesiydim.

Hiç birinin hayatını etkilediniz mi? Aynı şekilde.

"Bensiz çok kaybolurdun." Sadie'ye sııttım. Mememe bir yumruk attı ve ben de irkildim.

"Duyarsız olma." Burnunu çekti. "Bu çok duygusal bir dönem."

"Gerçekten mi?" Bir yumruk daha savuşturdum.

Kapı çarparak açıldı ve yüksek bir gölge içeri girdi. Adrenalinim tavan yaptı. Hiç düşünmeden kendimi yataktan dışarı attım ve Jinx ile Sadie'nin önünde korumacı bir şekilde durdum.

"Böldüğüm için özür dilerim," dedi Malum garip bir şekilde ensesini ovuştururken, yanaklarına pembe bir leke bulaşmıştı. "Az önce bir çalışan Yüksek Mahkeme'nin bizi aradığını söyledi. Hepimizin strateji odasında bilgi almak için hazır bulunmamızı istiyorlar."

Göğsüm daraldı ve kızlara dönüp baktım. Jinx'in panik içindeki ifadesi bana neyin tehlikede olduğunu hatırlattı.

Yüksek Mahkeme'den ne kadar nefret ettiğim önemli değildi; beklemek ve plan yapmak zorundaydık.

Bilmiyormuş gibi davranmak
zorundaydık. Hayatta kalmak
zorundaydık.

Jax kızaran kralın arkasından odaya girdi, Jinx'e baktı, sanki bizimle yatak odasındaiken yaralanmadığından emin olmak ister gibiydi (bu çok gerçek bir olasılıktı).

"İyi misin?" diye sordu kule gibi şekil değiştiren endişeyle, uzanıp kız kardeşine sanki kırılacakmış gibi sarılırken. Kız kardeşine sarılırken uzun örgülerindeki altın zincirler çınlıyordu.

Jinx de ona sarıldı. "Ben iyiyim. Sadie ve Aran tuhaf davranıyorlar." Nefes aldı ve sanki ondan güç alıyormuş gibi başını Jax'in omuzlarına yasladı.

Sadie ona bir surat
yaptı. Ona bir öpücük
verdim.

"Geçmişte ne olduğu umurumda değil." Jinx'e bakarken Jax'in yüz ifadesi ciddiydi. "Sen her zaman benim küçük kardeşim olacaksın," dedi şiddetle. "Her zaman koruyucu bir şekilde senin yanında duracağım."

Jinx titreyerek havayı içine çekti.

"Söylediğini duymam gerek, lütfen." Sesi çatallaştı. "Sen her zaman benim kardeşim olacaksın," diye fısıldadı Jinx.

"Her zaman

her zaman yanımda ol." Nazikçe onun yanağına bir öpücük kondurdu.

Uzun bir süre kucaklaşmaya devam ettiler, sonra ayrıldılar. Jax bir kolunu Jinx'in, diğerini de Sadie'nin omzuna attı. Onlar ayrılırken bana başıyla selam verdi.

Hayali bir şapka çıkardım.

Sıcaklık kalbimin bir bölümünü daha çözdü.

Dick ekrana yansıtıldı. Pelerinli adam ve Lothaire onun iki yanında duruyordu.

Lothaire bana baktı ve ihtiyatlı bir şekilde, "Ne yaptığını duydum," dedi. Ağzının köşesi kalktı. "İyi iş kızım."

Gurur kabardı.

Knox odanın önünde durup savaş raporunu verirken acımasızca, "Hiç piyade kalmadı," dedi. "Hiçbiri hayatta kalamadı."

Kutsal güneş tanrısı.

Gülümsemem kayboldu.

Her şey olup biterken, savaşın geri kalanını unutmuştum.

Başımı kaldırdım ve o da şaşkın görünen Sadie ile göz göze geldim. Adamların geri kalanı boyun eğmiş görünüyordu. Zaten biliyorlardı.

"Bana," dedi Dick sert bir sesle, "çevrede konuşlanmış bütün askerlerin öldüğünü mü söylüyorsun? Hepsi mi?"

Knox başını salladı. "Geriye sadece içeri giren yirmi kişi kaldı. Geriye sadece akademi, şekil değiştiren, melek ve suikastçı lejyonları kaldı."

"Nasıl?" Dick tükürdü.

Knox kalın bir sesle yutkundu ve "Savaş başlar başlamaz dışarı fırlayan büyük bir enfekte grup var gibi görünüyor. Her zamanki gibi bir avuç değil, onlarcaydı."

"Davranışındaki bu değişiklik neden?" Dick'in gözleri kısıldı ve ses tonu zehirliydi. "Nereye gittiler asker?"

"Emin değilim efendim. Ancak bizim inancımıza göre o kadar çok değildi ve savaş sona erdi. Dinsizlerin çoğunu yok ettik. Son kalanlar da bulundukça ortadan kaldırılabilir." Knox başını derin bir şekilde eğdi ve ekrandan geri çekildi.

Dick yüzünde tiksinti ifadesiyle durduğu yere baktı.

Metanetle nefes aldım ve başımı yukarı kaldırdım. "Nereye gittiklerini biliyorum," dedim.

Dick kafasını kaldırdı.

Bana bakarken irkilmemek için tüm kontrolümü kaybettim.

Melekler arkalarını dönüp ters ters baktılar.

Lothaire devam etmem için beni cesaretlendirir gibi başını salladı. Bana inanıyordu.

Onun onayı bana güç verdi.

Derin bir nefes aldım.

"Savaşta diyarların başka bir haritasını bulduk," dedim sakince. "Ancak bu haritada bir anahtar vardı: Üçüncü vadinin yanındaki dağların üzerindeki kırmızı X'ler köyler. Muhtemelen enfekte olanların son kalesi orada bulunuyor."

Sessizlik.

Oda mırıltılarla doldu. Çevresel görüşümde melekler bana ölüm bakışları attılar. Onlar savaşın bitmesini istiyordu, ben de öyle. Ama tehdit ortadan kalkmadığı halde kalkmış gibi davranmayacaktım.

Bu savaş hayatımın sonuna kadar peşimi bırakmayacaktı. Bitmesine ihtiyacım vardı.

İyilik için.

Bu güneş tanrısı lanetli diyardan bir kez ayrıldım mı, bir daha asla geri dönmeyecektim. Yozlaşmış Yüksek Mahkeme beni tekmeleyerek ve çığlık atarak sürüklemek zorunda kalacaktı.

"Kaç kişinin enfekte olduğundan şüpheleniliyor?" Dick sordu.

Jinx'e yaptıklarını düşündükçe kalbim göğsümde düzensiz bir şekilde çarpıyordu. Hepimize yaptıklarını.

O bir liderdi ve biz de onun piyonlarıydık. Boynunu kırmak istedim.

Parmaklarıma buz yayıldı ve hazır olda dururken onları arkama sıkıştırdım.

"Belirsiz, efendim." Gözlerimi ölü ve ifademi boş tuttum. "Büyük olasılıkla büyük bir sayı. Haritada birden fazla X işareti vardı."

Melekler hoşnutsuzlukla birbirlerine mırıldandılar.

"Sadece yirmi kişi kaldınız." Dick her kelimeyi düşünüyormuş gibi telaffuz ediyordu. "Ve barış anlaşmaları yüzünden yeni asker alamıyoruz."

Lothaire endişeli görünüyordu.

"Hepiniz RJE ile vadiye inecek ve dağlara yürüyeceksiniz. Son dinsizi de ortadan kaldıracaksınız ve bu savaş bitecek. Onlara kaçmaları için zaman veremeyiz. Yarın gideceksiniz."

Rina'nın nefesi kesildi.

Dick'in dudaklarının köşesi alaycı bir ifadeyle yukarı kalktı ve Malum'a döndü. "Tüm eşlerinizi bulduğunuza göre, bu savaşın kazanılmasını sağlamak için güçlerinizi harekete geçireceksiniz. Güneş Tanrısı'nın kralları olmanızın bir sebebi var, bunu kanıtlayın."

Malum inanmadığını belli eden bir ses çıkardı. "Ama, efendim-"

Dick sert bir sesle, "Terapiniz için para ödedik," dedi, "ve pratik yaptığınızı öğrendik, bu doğru değil mi?"

"Bu doğru," dedi Corvus. "Nasıl-"

Dick araya girdi, "O zaman karar verildi. İyi şanslar askerler."

Ekran karardı.

Melekler odadan çıkarken "Yarın savaş alanında görüşürüz," diye alay ettiler.

Ses tonlarından bunun benim hatam olduğunu düşündükleri anlaşılıyordu. Sadie ve Jinx endişeyle bana döndüler.

"Siz önden gidin. Benim lejyonumla konuşmam gerekiyor." Güven verici görünmeye çalıştım ama sinirden titredim ve altımdaki zemine buz yayıldı.

İsteksizce odadan çıktılar.

Yedi adam beklentiyle bana baktı.

"Siz ikiniz de gidebilirsiniz," dedim iblislere.

Vegar gözlerini devirdi ve deri bir sandalyeye oturdu. "Hayır, teşekkür ederim," dedi. "Burada güvenli bir yerde kalacağız." Zenith onun yanına otururken başını salladı.

Malum huysuzca, "Bir kazaydı," diye mırıldandı, öfkeyle yıktığı banyoyu kastederek. "Kimse yaralanmadı."

Vegar alay etti. "Biz kalıyoruz." Sandalyesinde dönerek Zenith'e baktı ve bize sırtını dönerek açık bir şekilde kovdu.

"Her neyse." Şiddetli kar fırtınasının içine daldım ve beş adam koşarak etrafımı sardı.

John kolunu omzuma attı ve beni sert kardan korumak için dönerken beni yanına sıkıştırdı.

Luka elini buklelerime doladı ve yakınımaya eğildi. "İyi misin?" diye fısıldadı, kirpiklerinde kar toplanırken endişeli gözlerinin altındaki koyu halkalar belirgindi.

"Sanırım öyle," dedim dürüstçe.

Alnıma yumuşak bir öpücük kondurdu.

Scorpius ve Orion kişisel muhafızlar gibi önümde koruyucu pozisyonlara geçtiler. Malum arkamdan yürüdü, alevleri buz gibi rüzgâra karşı savaşıyor bir sıcaklık saçıyordu.

Bir koruma duvarı oluşturdular.

Uyku barakalarına döndüğümüzde Scorpius saçımdaki karın tozunu alırken Orion da paltomu çıkarmama yardım etti.

Malum ayaklarımın dibinde diz çöküp savaş botlarımı çıkardı, ben de bunu kendim de yapabileceğimi söylemek için ağzımı açtım ama bana ters ters baktı. "Bırak sana hizmet edeyim. Bacağın hâlâ iyileşiyor."

"İyileşti." Göstermek için bacağıma vurdum ve neredeyse kusuyordum. Acıyla yanıyordu.

Malum bileğimi yakaladı. "Ne oluyor lan? Kendine zarar verme." Paniklemiş gibi gözleri büyüdü.

"Açıklığa kavuşturmama izin verin," dedim sakince.

"Neredeyse iyileşti."

"Hayır. Değil." Elini tıraşlı başının üzerinde gezdirdi ve sığ bir şekilde nefes aldı.

Ona ne kadar işe yaradığını göstermek için yanlışıyla (bilerek) savaş botumu doğrudan karnına tekmeledim.

"Kendine zarar verme!" Malum botumu yakalarken endişeyle havladı.

Yine asıl noktayı kaçırdı.

İkizler yatağımdaki battaniyeyi aldılar ve omuzlarıma sardılar.

Isındığımdan memnun olduklarında, adamlar geri çekildiler.

Malum ellerini yüzünde gezdirdi ve volta attı. "Lanet olsun, ne yapacağız? Arabella bizi her durdurmaya çalıştığımızda uyuyakaldı. Dinsizlerin ateşe karşı bağışıklığı var gibi görünüyor ve hâlâ melekleri ve suikastçıları öldürme şansımız var."

Dönüyordu.

"Ya da iyi olabilirler ve biz boşuna endişeleniyoruzdur," diye fısıldadı Orion. "En azından enfekte olanlar ölür."

Luka buklelerimden biriyle oynadı. Dikkati tamamen benim üzerimdeydi ve diğer erkekler yokmuş gibi davranıyordu.

Ne yazık ki ben aynısını yapamadım.

"Her zaman hepsini öldürebiliriz," dedi Scorpius soğukkanlılıkla. "Meleklerin ya da suikastçıların ölmesi kimin umurunda?" Bu fikir onu heyecanlandırmış gibi sırttı.

Yüzümü buruşturdum. Bazen başkalarının ölümleri konusunda ne kadar kibirli olduğunu unutuyordum.

Rahatsız edici bulmadığım için ürkütücüydü.

Adamlar sanki birinin bir çözüm bulmasını bekliyorlarmış gibi etrafa bakıyorlardı ve öğrendiğim her şeyi düşündükçe midem bulanıyordu.

"Ruhumun bir parçasını kaybediyorum," diye ağzımdan kaçırdım çünkü görünüşe göre travma boşaltma havasındaydım.

"Ne?" Luka bana bakarken sordu. "Sana bir şey düşünmediğimizi söyledik-"

"Teyit ettim. Kaynaklarım var," dedim cesaretimi kaybetmeden önce hızla. "Ruhumun bir parçası kayıp. Yüksek Mahkeme onu benden on dört yaşımdayken aldı."

Jinx'in onu alıp Sadie'ye vermesiyle ilgili kısmı atladım, çünkü hayatta bazı şeyler kişiseldir.

Erkekleri tanıyorum, muhtemelen kıskanırlardı.

Uzun bir duraklama oldu, sonra Malum alevler içinde kaldı. "Bunu sana kim yaptı? İsim istiyorum. Şimdi." Ağzından kızılık fişkırdı.

Pipomu dudaklarımın arasına sıkıştırdım ve büyülu uyuşturucunun ilk nefesi beni sakinleştirirken gözlerimi kapattım. "Emin değilim," diye yalan söyledim. "Bunu sonra düşünürüz." Bu kısmen doğruydu çünkü diğer liderin kim olduğunu bilmiyordum.

Luka yaklaştı, yüz hatları acıyla buruşmuştu.

Bütün erkekler sanki benim için yas tutuyorlarmış gibi bana baktılar. Omuz silktim çünkü açıkçası o kadar da üzgün değildim.

Bir parçam her zaman bir şeylerin doğru olmadığını biliyordu.

Artık kendimi deli gibi hissetmiyordum.

Garip bir şekilde kıkırdayarak, "İçimde hep ruhsuz bir kaltak olduğuma dair bir his vardı" dedim.

Kimse gülmedi.

Zor bir kalabalık.

"Biz Olimpos diyarından gelen kayıp prensleriz," diye ağzından kaçırdı John ve karanlık onun etrafında parıladı ve genişledi. "Kimliklerimizi diyarlardan sakladık çünkü insani becerilerimizle mücadele ediyoruz." Luka'ya bir bakış attı. "Güçlerimiz yeraltı dünyasına bir geçit

oluşturuyor.

Babamız Kral Hades tarafından yönetilen maksimum güvenli bir hapishane. Kimseye söylemememiz gerekiyor. Asla. Bu bir aile sırrı."

Bir nefes duman üfledim. "Biliyorum. Bana Karanlıklar Prensi olduğunuzu söylemişsiniz."

John kaşlarını çatı. "Ama size Olimpos diyarından geldiğimizi söylemedik. Kim olduğumuzu ya da ne yapabileceğimizi açıklamadık."

Beni vurdu. "Aman Tanrım!" diye haykırdım. "Gerçek dergilerimiz buradan mı geliyor?"

"Ne?" Luka sordu.

Orion başını salladı ve fısıldadı, "Sanırım öyle."

John gamzelerini parlattı ve kolumu yumrukladı. "Gerçekten mi? Tüm söyleyeceğin bu mu?" Pazum uyuşt ve parmaklarımdaki hissi kaybettim.

Sağlam kolumla ona olabildiğince sert bir yumruk attım ve o da güldü.

"Ve ben de Fae Diyarı'nın Kraliçesiyim. Ne istiyorsun -Madalya mı?"

John bana sırtı ve saçımı okşadı. Bana bakarken gülümsemesi yavaşça kayboldu.

"Gerçekten ruhunun bir parçası eksik mi?" diye fısıldadı.

Başımı salladım.

Dehşete düşmüş görünüyordu.

Derin bir nefes aldım. "Bu yüzden ruh bağımız bozuldu. Nişan mücevheri muhtemelen kırıldığımı hissetti ve bana yardım etmek için bağlantıyı kurmaya çalıştı. Muhtemelen bağ hastalığını geçersiz kılan şey buydu. Ruhlarınızı ya da başka bir şeyi bozduğunu varsayıyorum ama bilmiyorum."

İkizlerin tiksintiyle geri çekilmelerini

bekliyordum. İkisi de bir adım daha yaklaştı.

"Demek size yardım ediyoruz," dedi John sesinde bir hayranlık ifadesiyle.

İkisi de bana büyülenmiş gibi baktılar ve öğrendikleri şeyden hiç rahatsız olmadılar.

"Seni asla bırakmayacağız," dedi Luka, sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi çelik gibi bir sesle.

Malum sertçe nefes aldı, "Yani sakatlandın mı?" Hem Scorpius hem de Orion ona endişeyle baktı.

Nefes almayı bıraktım.

Kalbim düzensiz atıyordu.

Beklediğim şey buydu; Jinx gerçeği açıkladığından beri düşüncelerimi hızlandıran ve içimi korkuyla dolduran sonuçlar bunlardı.

Bunun olacağını biliyordum.

"Evet." Omuzlarımı geriye itip Malum'u süzerken. "Bu da asla senin mükemmel Muhterem'in olamayacağım anlamına geliyor. Muhtemelen ateşini kontrol etmene hiçbir şekilde yardım edemeyeceğim. Tıpkı ikizleri yozlaştırdığım gibi seni de yozlaştıracam."

Durakladım. "Senin için işe yaramazım." Erimiş gümüş parladı.

Scorpius nefesinin altından sert bir ses çıkardı ve Orion'un gözleri büyüdü. Malum'un çenesindeki bir kas sıçradı.

"Öyle mi?" diye nefes verdi ve burnundan ateş çıktı.

"Ben asla senin mükemmel Muhterem'in olamayacağım," dedim usulca. "Artık rol yapmak zorunda değilsin. Seni delirttiğimi biliyorum."

Malum dönüştürüldü içine a yaratık . bronz ve kötü niyet. "Haklısın," dedi.

Beyaz dişleri parladı.

Kalbim durdu.

Göğsümde soğuk, ölü, işe yaramaz bir şey vardı.

Malum gülümsedi acımasızca. "Biz Yapma.var için Artık numara yapmayacağım."

Bölüm 58

ARAn

POISONED BONDS

POLYAMORY (NOUN): birden fazla romantik ilişkiye girme pratiği.

38. GÜN, 22. SAAT

Malum bana doğru hızla yaklaşıırken bir adım geri attım ve Luka'ya çarptım. Avına kilitlenmiş acımasız bir yırtıcı.

Birkaç santim ötemde durdu, üzerimde yükseliyor, kin ve nefret dalgaları yayıyordu. "Bunca zaman sonra -" Sertçe nefes aldı. "-Senden hoşlanıyormuş gibi mi yapıyordum?"

"Belki," diye fısıldadım.

Gümüş gözleri kutsal olmayan bir öfkeyle parladı.

Bronz yüz hatları tarifsiz duygularla dalgalanırken başını geriye eğdi, ağzını açtı ve dizlerinin üzerine çöktü.

Kükredi.

"Seni o kadar çok önemsiyorum ki bu beni çıldırtıyor; sabah, gündüz ve gece. Uyanıyorum ve her gün ilk düşüncem umarım iyi hissediyorsundur oluyor. Kederli mavi gözlerini düşünerek uyuyorum. Pembe dilini ve dudaklarını düşünerek duşta sikimi yumrukluyorum." Sesi yükseldi ve "Bütün bunlar nasıl rol olabilir?" diye bağırdı.

"Bilmiyorum," diye bağırdım, onun coşkulu gösterisinden etkilenmiştim.

Buz ellerime yayıldı ve ön kollarımdan yukarı çıktı.

Bana alevli bir parmak doğrulttu.

"Sana o kadar takıntılıyım ki kadın, bu beni öldürüyor!" diye kükredi.

"Uh." Beceriksizce enseme ovuşturdum ve "Beni bu kadar önemseydiğini fark etmemiştim" diye mırıldandım.

"İlgi, sana karşı hissettiklerimin onda birini bile karşılamaz!" Tıraşlı kafasını kavradı. "Aran, sana o kadar aşık oldum ki, sana bir şey söylemek için ağzım köpürüyor.

Sevginin lekesi!" Soluğu titreyerek kesildi. "Ve sen bana gerçekten umurumda olmadığını söyleme cüretini gösteriyorsun."

Yakışıklı bronz yüz hatları işkence görmüş gibi buruşmuştu.

Kalbim göğüs kafesime doğru acıyla çarpıyordu.

"Daha ne yapabilirim?" diye sordu, hâlâ dizlerinin üzerindeydi. "Sana defalarca gösterdim ki sen benim her şeyimsin, sen benim ruhumsun. Varlığımın sebebi sensin. Sensiz ben bir hiçim." Alev alev yanan elini göğsüne vurdu. "Sen benim Muhterem'imisin."

Titredim.

"Sorun da bu zaten," dedim. "Ben bir ideal değilim. Ben kusurlu bir insanım."

Steele'in gözleri şaşkınlıkla kısıldı. "Sen neden bahsediyorsun be?" Scorpius ve Orion gelip onun iki yanında durdular.

Onlara elimi salladım. "Üçünüz de benim sizin Rahibiniz olmamı istiyorsunuz - sizi kurtaracak mükemmel eş. Siz beni istemiyorsunuz." Sesim kesildi. "Aran'ı istemiyorsunuz."

İkizler daha da yakınlaştı, mücevherleri tenimde titreşiyordu. Luka buklelerimden birini döndürürken John sırtımı okşadı. Onlar destek sütunlarıydı.

Scorpius kaşlarını çattı, yüz hatları camı kesecek kadar keskindi; Orion'un gözleri büyüdü, koyu renk kirpikleri dalgalandı; Malum kaşlarını çattı.

"Şaka yapıyor olmalısın?" Scorpius inanamayarak sordu. "Arabella, sen bizim Muhterem'imizsin. Tabii ki seni istiyoruz. Duşta oturup saatlerce başka biriyle konuştuğumu mu sanıyorsun? Güneş Tanrısı, bunu onlarla yapmak bile istemiyorum." Malum ve Orion'u işaret etti. "Size hiç kimseye anlatmadığım şeyler anlattım." Sesi sakinleşti. Utanmış gibi fısıldadı, "Sana açıldım."

Orion gözlerini kırpmadan bana bakarken başını salladı. "Kim olduğumu saklamak zorunda kalmadan konuşabildiğim tek kişi sensin. Seninle ilk tanıştığım andan itibaren, bir parçam senin benim için ne olduğunu biliyordu. Benim her şeyim."

Malum hızla ayağa kalktı, yüzünde kararlılık vardı. "Bunu size hemen şimdi kanıtlayabiliriz."

"Ne?" diye sordum. Kralların arasına bakarak sordum.

"Ruhun parçalandığı için seni istemediğimizi düşünüyorsun - ki bu konuda daha sonra cevaplar alacağız." Elini tıraşlı başının üzerinde gezdirdi ve başını salladı. "Basit bir çözüm var, savaşta güçlerimizi açığa çıkarma sorununa da yardımcı olacak bir çözüm."

Pipomu dudaklarımın arasında yuvarladım.

Malum'un ses tonu ciddiye. "Birbirimize bağlanabiliriz ve sonunda hepimiz bir arada olabiliriz."

Dumandan boğuldum.

"Her şey sana bağlı," diye yoğun bir şekilde devam etti. "Üçümüzü eşin olarak kabul edecek misin? Benim Ignis'in, Scorpius ve Orion'un da Koruyucun olmama izin verecek misin?"

"Lütfen," diye fısıldadı Orion ve Scorpius cevabımdan korkmuş gibi bir adım geri çekildi.

Üçü de şiddetli bir enerjiyle titreşiyordu.

"Kayıp ruhun yüzünden çiftleşme bağımız bozulsa bile," dedi Malum güçlü bir sesle, "yine de onu istiyoruz."

Başlarını sallayarak onayladılar, sanki Malum'un söyledikleri eşlerinden istedikleri her şeyin tam tersi değilmiş gibi.

Nefes almakta zorlandım.

"Seni istiyoruz, Aran." Bronz yüz hatları duygularla parlıyordu. "Kusurların ve her şeyinle."

Dilim ağzımda ağırlaşmıştı ve konuşmakta zorlanıyordum.

Uzun bir süre soluk soluğa kaldıktan sonra nihayet, "Bağ kurmak nasıl bir şeyi kanıtlıyor?" dedim.

"Mükemmel olmamanızın umurumuzda olmadığını kanıtlıyor." Scorpius bir adım öne çıktı ve zarif parmaklarıyla yüzümün yan tarafını okşadı. "Eş bağının bozulmuş olması umurumuzda değil - senin de söylediğin gibi mükemmel bir Muhterem olmaman umurumuzda değil. Corvus haklı, biz sadece seni istiyoruz."

"Lütfen," diye mırıldandı Orion.

Şoka girmiştim.

İkizlere zarar verdiği gibi kendilerine de zarar verebileceğini bildikleri halde bu bağı nasıl isteyebilirlerdi?

Güçlerini düzeltmeme ve onları daha güçlü yapmama yardım etmemi istemeleri gerekiyordu. Onları daha da kırabilecekken beni istememeleri gerekiyordu.

"Peki ya sırtım?" Zayıfça söyledim.

"Seni incitmeyi reddediyorum," dedi Malum hemen. "Bağ, yakınlık ve kabullenme yoluyla kurulur ama bu kesin bir bilim değildir."

Scorpius çok düşünmüş gibi açıkladı, "İşin en önemli kısmı hepimizin çiftleşme bağıni zihinsel olarak kabul etmemiz. Yakınlaşma daha çok sembolik olarak gerçekleşiyor ama asıl önemli olan sizin bunu kabul etmeniz. Katılımınızı mümkün olduğunca acısız hale getirebiliriz." Dudakları hınzırca yukarı kalktı. "Şimdilik."

Malum ikizlerin bana dokunduğu yere baktı. "Bunun ikizlerle aranızdaki bağa da yardımcı olacağını düşünüyoruz. Eğer daha fazla ruh işin içine girerse, bu hasara karşı koyacaktır." Nefes verdi. "Senin için ne kadar önemli olduklarını biliyorum."

İkizlere baktım ve ne kadar korkunç göründüklerini görünce bir an için şok oldum. Ciltlerindeki solgunluk ve koyu halkalar önceki günlerden daha kötüydü. Benim yüzümden acı çekiyorlardı.

"Bizim için endişelenme," dedi John gamzesini göstererek, ama fiziksel acı çekiyormuş gibi kıpırdanırken yüzünü buruşturarak bunu mahvetti.

Orion fısıldadı, "Eğer hepimiz senin ruhuna bağlıysak, sana yapılanları hafifletebiliriz."

"Sana yardım etmemize izin ver," diye yalvardı Malum.

Scorpius zorlukla zapt edilebilen bir beklentiyle titredi. "Sana sahip olmamıza izin ver. Bedenen ve ruhen. Sonuçları ne olursa olsun, lütfen."

Boynumun arkasını ovuşturdum, olasılıklar ve ihtimaller zihnimin gözünde belirdi. Zihinsel olarak bir kontrol listesi yaptım.

Krallarla bağ kurmanın artıları:

1. İkizlerin acısını hafifletmeye yardımcı olabilir.
2. Bu bana güçlerini kullanmaya başladıklarında kralları durdurma ve yarın melekleri ve suikastçıları kurtarma imkânı verebilir.
3. Uçmakta zorlanmamın nedeni bağ eksikliği olabilir.
4. Sonunda kendime ait diyebileceğim büyük bir ailem olacaktı.

Krallarla bağ kurmanın eksileri:

1. Onların zorba, sahiplenici, biraz sapık kişilikleri.
2. Mitch.

İçimi çektim çünkü çok yakındı; Mitch tek başına tekliflerini kabul etmeyi zorlaştırıyordu.

Luka kulağıma fısıldadı, "Ne yapmaya karar verirsen ver, biz senin yanında olacağız. Ne olursa olsun."

Ona yaslandım ve ikizlerin desteğini içime çekerken gözlerimi kapattım. Gözlerimi açtığımda krallar hâlâ yalvaran, çaresiz ifadelerle bana bakıyorlardı.

Birinin acı çektiğini görene kadar onun kim olduğunu bilemezsiniz. İşkence zamanları, barış zamanlarının ortaya çıkarabileceğinden çok daha fazla gerçeği ortaya çıkardı.

Ciddiydiler.

Kırılmış olmam umurlarında değildi.

İkizlere de ihtiyacım olduğunu umursamadılar.

Yüz ifademdeki bir şey Malum'un gözlerini kaçırmasına neden oldu.

Krallara karşı hislerim vardı ve onların incindiğini görmek istemiyordum.

Karanlık zamanların her şeyi sizden koparmasına izin verebilirsiniz ya da onlardan kurtulup daha parlak bir şey inşa edebilirsiniz.

Bu gerçekten bir seçim değildi.

"Tamam." Boğazımı temizledim. "Evet. Senin eşin olacağım."

Orion'un çenesi düştü ve Scorpius eliyle ağzını kapattı.

John kıkırdayarak saçımı okşadı ve Luka yanağıma yumuşak bir öpücük kondurdu.

Malum yumruk yemiş gibi sendeleyerek geri çekildi. "Ciddi misin?" diye fısıldadı şaşkınlıkla, yanakları pembeleşirken. "Gerçekten de Aran bağını kabul edeceğini mi söylüyorsun?"

Omuz silktim ve gerçek adımı söylemesi midemi bulandırmamış gibi davranmaya çalıştım. "Mantıklı," dedim sahte bir rahatlıkla. "Mantık sağlam."

Kalbim göğsümde düzensiz atıyordu.

Hayatımla ilgili önemli kararları aniden almayı sevdiğim ortaya çıktı. İkizlerle evlenmeyi bir hevesle kabul etmişim, şimdi de bu.

Bu ya özel bir an olacaktı ya da ölümsüz hayatımın geri kalanında pişmanlık duyacağım düşüncesizce bir seçim olacaktı.

Bunu sadece zaman gösterecek.

Malum öne doğru eğildi ve beni yere yıkacakmış gibi uzandı ama son anda ellerini geri çekti ve yüzünü buruşturdu. "Şimdi çiftleşmeliyiz çünkü yarın dövüşeceğiz. Ayrıca bunu sana zarar vermeden yapmalıyız."

Scorpius onu itip geçti, iki eliyle yüzümü kavradı ve beni tutkuyla öptü. Tadı bergamot ve günah gibiydi. Dili benimkine değerken ağzının içinde inledim.

Omurgamda küçük acı çizgileri patladı.

Dudaklarını benimkilerden çekti. "Nasıldı?" diye homurdandı.

"Mmmm," diye akıllıca cevap verdim.
Süt beyazı gözler uzaklara baktı. "Sırtın, Arabella. Ağrı seviyen nasıl?"
"Katlanılabilir," dedim dürüstçe.
Scorpius tırnaklarını yanaklarımda gezdirdi. "Öyle olsa iyi olur." Sırıttı. "İşte yapacağımız şey."

"Bundan emin misin?" Pipomu dudaklarımdan arasında yuvarlarken milyonuncu kez sordum.
Bu her zamanki öpüşme şeklimizden farklıydı. Tüm o anlar kontrolsüz tutkunun patlayıcı nöbetleriydi.
Bu kasıtlıydı.
Planlanmıştı.
Samimi olmak için bilinçli bir seçim.
Yatak odası gölgelerle örtülüydü. Gece çökmüştü ve kar fırtınası şiddetlenmişti.
Krallar zeminin ortasındaki süper yatağın üzerinde duruyordu. Yataklarımızı bir kez daha birbirine itmiştik.
John'un başı kucağımda, ben de Luka'nın kucağında köşeye oturdum.
Pipomla her oynadığımda John parmaklarımı yakalıyor ve saçlarına götürüyordu. Eğer bir kedi olsaydı, ben onun dağınık saçlarıyla oynarken mırıldanıyor olurdu.
Luka'nın başparmakları eşofmanımın altında yumuşak daireler çizdi.
Rahat ve sıcaktım.
Ben de çıldırıyordum.
John'un saçlarını çekiştirirken endişeyle, "Bunun işe yarayacağını sanmıyorum," dedim.
John kucağıma daha da sokuldu ve mırıldandı, "Sorun yok. Panik yapmayı bırak."

"Değilim," diye yalan söyledim. Parmaklarımdan saçlarına buz yayıldı ama o aldırış etmedi.

Orion ellerini ürkek bir hayvanla konuşur gibi dikkatle uzattı. Fısıldadı, "Sorun yok tatlım. Önemli olan, zihinsel olarak hepimizi eşin olarak kabul etmen. İşin fiziksel kısmı çok basit, sadece ne yapmamızı istediğini söyle." Luka ve benim aramda bir ileri bir geri baktı.

"Size önerilerde bulunabiliriz," diye teklif etti Malum, sesi her zamankinden daha sertti. "Eğer yardımı olacaksa."

Başka bir şey yapamadan başımı salladım.

Malum kaşlarını çattı. "Sırtınız ağrırsa bize söylemeyi unutmayın lütfen. Hemen duracağız. Bize söylemek zorundasın. Artık gizlice katlanmak yok."

"Yapacağım. Söz veriyorum."

Scorpius kaşlarını çattı, her haliyle kibirli bir kral gibi görünüyordu. "Kıyafetlerimizi çıkarmamızı ister misin?"

Nefesim kesildi.

Scorpius bana ne yaptığını biliyormuş gibi sırıttı. "İçine çektiğin nefese bakılırsa bunu evet olarak kabul ediyorum."

Üç kral soyunup kat kat kesilmiş kasları ortaya çıkarırken Luka yüzünü boynumun arkasına yasladı.

Bana bakan Orion'un altın omuzlarında kiraz çiçekleri uçuşuyor, Malum'un bronz boynunda çelik parıltıyor ve Scorpius'un soluk teninde dövmeli bir göz tembelce açılıyordu.

Üçü de birer sanat eseriymiş.

Eşofmanlarını indirdiklerinde, nasıl yutkunacağımı unuttum. Güneş tanrısının kutsal annesi.

Karın kasları gövdeleri boyunca derin Vs şeklinde sivrililiyordu. Başka kızlarla birlikte olurken ve biz düzinelerce kez üstümüzü değiştirirken onları çırılçıplak görmüştüm ama bu farklı hissettirmişti.

Onlarda yeni olan bir nezaket vardı.

Birlikte dizlerinin üzerine çöktüler. Kasları esnedi, güçlü bedenleri güç saçtı.

John başını kucağımda salladı ve saçlarıyla oynamayı bıraktığımı fark ettim. Gözleri açıktı ve kapüşonlu gözlerle Scorpius'u izliyordu.

Ben de aynı şekilde hissettim.

Luka'nın parmakları vahşi buklelerime dolandı ve izleyip izlemediğini görmek için arkamı döndüm. Gözleri ben ve Orion arasında gidip geliyordu.

Gösterinin tadını çıkaran tek kişi ben değildim. Krallara geri döndüm.

Malum hareket etmişti. Yüzü benimkinden birkaç santim ötede duruyordu. "Sen, Aran, bizi eşin olarak kabul ediyor musun? Ignis'in olmama izin verecek misin? Onların senin Koruyucun olmasına izin verecek misin?"

"Sizi eşim olarak kabul ediyorum" diye fısıldarken dilim ağzımda ağırlaşmıştı.

Malum'un gülümsemesi hınzırcaydı. Bana doğru sürünmeyi bitirdi ve öne doğru eğildi.

Beni nazıkçe öptü. Viski, tütün ve sıcaklık duyularımda patladı. Hiç bu kadar lezzetli bir şey tatmamıştım. Geri çekildi ve omurgamdaki acı dağıldı. Dudaklarını yaladı, gümüş gözleri arzuyla parlıyordu.

Orion fısıldadı, "Seni değerli Muhteremimiz olarak kabul ediyoruz, Aran."

Daha fazla öpücük için eğildim.

"Hayır, kıymetlim," diye fısıldadı Malum, geri çekilirken yanakları vişne çürüğü renginde kızarmıştı. "Acı yok. Bize ne yapmamızı istediğini söyle. Kontrol sende."

"Um." Kelimeleri yüksek sesle söyleyemeyecek kadar korkaktım.

Scorpius aklımı okuyabiliyormuş gibi sırttı. "Bizi hayal ettiğini biliyorum, Arabella." Dudaklarını yaladı. "Elit Akademi'de insanlarla her seviştığımızde nefes alışının değiştiğini duyabiliyordum. Biz senin hayalini kuruyorduk, sen de bizim hayalimizi kuruyordun."

Orion mırıldandı, "Ne istersen tatlım. Sadece söyle."

Derin bir nefes aldım. "Malum ve Scorpius'un Orion'u becermesini istiyorum," dedim kendime olan güvenimi kaybetmeden önce.

Malum gülümsedi. "Bunu ayarlayabiliriz."

Kızaran yüzümü örtmek için hamle yaptım ama Luka bileğimi yakaladı ve ellerimi aşağıda tuttu.

"Korkma," diye kulağıma fısıldadı ve ben ürperdim.

"Gözlerini bizden ayırma Arabella," diye emretti Malum, sesi sert ve hararetliydi.

Döndü ve Orion'u kabaca öptü. Scorpius parmaklarını şehvetle yaladı, sonra yavaşça Orion'un vücudunda gezdirdi.

Scorpius Orion'un kışında el izleri bırakırken yüksek bir tokat sesi duyuldu. Sonra yanaklarını ayırdı ve müstehcen bir şekilde tükürdü.

Luka kulağımın dibinde inledi. Ben de kabul ettim.

John kucağımda kaydı, elleri pantolonunun altında geziniyordu.

Orion zevk içinde kıvranırken bana baktı; arkadaşlarının kaba yakışıklılığına kıyasla şaşırtıcı derecede güzeldi.

Üçü de ilahiydi.

Ben John'un saçlarıyla oynarken Luka kafa derime masaj yaptı. Omurgamdan aşağı doğru hafif acı fermuarları iniyordu ama ben bunu fark etmedim bile. Etrafımda olup bitenlerden çok etkilenmişim.

Malum ve Scorpius Orion'u vahşiler gibi becerdiler. Homurtuları ve inlemeleri odayı doldurdu. Birden sert aletlerini Orion'un deliklerinden çıkardılar ve bana doğru süründüler. Her biri beni şefkatle öptü, sonra Luka beni kucağına aldı ve nazıkçe Malum'a teslim etti.

John homurdandı ama gitmeme izin verdi.

Malum oturdu, ben de onun çıplak kalçalarına yayıldım. Kalın penisi bacaklarımın arasından çıkacak şekilde bizi yeniden konumlandırdı. "Çok iyi gidiyorsun," diye fısıldadı boğuk bir sesle. Ben onun kucağına otururken Orion ve Scorpius sırayla ona sakso çekmeye başladılar.

Arzu bacaklarımın arasında birikti ama kimse bana dokunmadığı için acı seviyem kontrol edilebilir düzeyde kaldı. Malum Orion'un boğazına boşaldıktan sonra beni onların yanına yatırdı ve rahat etmem için yorganın altına soktu.

Yanımda sevişmeye devam ettiklerinde nefesim kesildi.

Her şey erkeksi inlemeler, kendinden geçme homurtuları ve ağır nefes alıp vermelerden oluşan bir bulanıklıktı; her biri bana doğru eğilmiş, serbest kaldıklarında tüy gibi hafif öpücükler veriyorlardı.

Bir saat sonra, krallar etrafımda çıplak bir şekilde yığılmışken uykuya daldım.

"Sağ salim aramıza döndüğün için çok mutluyum," diye fısıldadı Malum. "Ben de," diye katılıyorum.

"Seni seviyorum," dedi.

Orion fısıldadı. "En çok onu seviyorum."

Bedenler yer değiştirdi ve tırnaklar boynumdaki hassas deriye battı. "Yanlış," dedi Scorpius şiddetle. "Benim aşkım daha üstündür."

"Hayır, değil," dedi John ve Luka aynı anda.

"Hepinizi seviyorum," diye fısıldadım usulca uykuya dalarken. Rüya gördüm ve huzurlu hissettim.

Bölüm 59

ARAn

FINAL SAVAŞ

AGATHOKAKOLOGICAL (ADJECTIVE): hem iyi hem de kötüden oluşur.

39. GÜN, 5. SAAT

Güllerle dolu bir yatakta yüzüyormuşum gibi hissettim.

Ben
ruhaniydim.

Işık.

Sıcaklık iliklerime kadar işledi ve içime huzur yayıldı. Isı kaynağının etrafında kıvrıldım. İlahi bir his. Zevk ve mutluluk köpürdü.

"Son savaş için rapor verin. Tekrar ediyorum, tüm askerler son savaş için rapor versin." Büyülü hoparlörler çaldı ve sirenler feryat etti.

Uyandım.

Isı kayboldu ve erkekler giyinmek için çabalarken oda bir hareket bulanıklığına dönüştü. Bir noktada, iblisler geri dönmüş olmalı.

Oturdum. Pencerenin dışında, sabahın erken saatlerinin karanlığında kar fırtınası esiyordu.

John beni ayağa kaldırdı. Luka bana katlanmış savaş kıyafetlerimden bir yığın uzattı.

İç çektim. Savaşa girmekten çok yorulmaya başlamıştım. Sirenler ısl ısl parladı.

Konuşmacılar direktifleri artan bir aciliyetle tekrarladılar.

"Nasıl hissediyorsun?" Malum ayaklarımın dibinde diz çöküp ben ceketimin fermuarını çekerken savaş botlarımı bağlarken sordu.

"Ben kendimi iyi hissediyorum. Ya sen?" Bir o yana bir bu yana eğilerek gerindim. "Sence çiftleşme işe yaradı mı?"

Ayağa kalkarak, "Belki. Emin değilim-"

Bana bakarken dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Ne?" diye sordum. Yüzümü ovuştururken "Ne?" diye sordum.

üzerinde bir şey vardı.

"Herkes Arabella'ya baksın!" diye bağırdı.

Adamlar hazırlanmaya ara verdi ve teker teker gözleri sokla açıldı.

"Ne?" Sabırsızlıkla tekrarladım ama hiçbirisi bir şey söylemedi. Gözlerimi devirerek yıkılmış banyoya doğru yürüdüm.

Çatlak aynadaki çarpık yansımama baktım. Sirenler çaldı.

Konuşmacılar feryat etti.

Parmaklarımı boynuma götürdüğümde titriyordu. Tenim rahatsız edici derecede soğuktu ve parmaklarımı çektim çünkü yanıyorlardı.

Parlaklık aynada kırıldı.

Boğazıma üç boyutlu bir buz kafatası dövmesi yapıldı. Hepsi bu değildi. Tıpkı Orion'un kiraz çiçekleri gibi, mavi-beyaz köpüklü kar taneleri tenimin üzerinde sürükleniyordu.

Altın, kulaklarımın tepesinde parıldadı ve fae kulaklarını andıran sivri başlıklar oluşturdu.

İğneli soğuk boğazımdan aşağı süzüldü ve kar, sanki kış esintisiyle taşınyormuş gibi köprücük kemiğimin üzerinde dans etti.

"Kutsal güneş tanrısı adına," diye fısıldadım ve nefesim buz gibi bir puf oldu.

Gerçekten yapmıştım.

Kralları dostum olarak kabul etmiştim.

"Biz çiftleştik." Malum'un bariton sesi arkamda titreşti ve ben de döndüm. Scorpius ve Orion onun yanında duruyordu.

Üçünün de yüzü gülüyordu.

Onlarla tanıştığımdan beri ilk kez genç ve mutlu görünüyorlardı. Kaygısız.

"Herhangi bir acı hissediyor musunuz?" Sağlıklı tenlerine bakıp rahatsızlıklarını gizlediklerine dair bir işaret ararken sordum.

Beyaz dişleri parladı ve Malum "Harika hissediyorum" dedi. Arkadaşları -hayır, bizim arkadaşlarımız- başlarını sallayarak onayladılar.

John kralları iterek geçti ve banyoya girdi. "Birinin umurundaysa, ben de harika hissediyorum." Gamzeleri parladı. "Bir şeyi test etmem gerekiyor."

Ne demek istediğini sormak için ağzımı açtım ama sorum asla dışarı çıkmadı. İki eliyle yüzümü kavradı ve dudaklarını yüzüme çarptı.

Omurgamda iğne ucu kadar bir acı patladı ve irkildim.

"Özür dilerim," diye nefes nefese kendini benden uzaklaştırdı. "Kahretsin." İkizine doğru baktı. Luka, John'a bir şey söylememesini söyler gibi başını salladı.

Tuhaf.

"Acımı hissettin mi?" John'a sordum, yüzündeki endişeli ifade yüzünden endişem midemi kemiriyordu.

Elini umursamaz bir şekilde salladı. "Hayır. Hiçbir şey hissetmedim. Krallar haklıydı, bağımız artık acıtmıyor." Gülümsemesi düştü. "Ama ben senin için endişeleniyorum."

İçimi bir rahatlama kapladı. "Bu inanılmaz!"

John gözlerini kıstı. "Hayır, öyle değil. Hâlâ acı çekiyorsun.

Önemli olan da bu."

Gözlerindeki koyu halkalar gerilemişti ve zeytin rengi teni sağlıklı görünüyordu. Luka da çok daha iyi görünüyordu.

Rahatlamaktan bayılacak gibi oldum.

Altımızın ruhu gerçekten birbirine bağlıydı. Aramızda öyle bir güç akışı vardı ki benim kırık ruhum artık ikizleri bozmuyordu.

Ağlamak istedim.

John bana göz kırptı, sonra da banyodan çıkarken omzunu Scorpius'a çarptı.

Scorpius dudaklarını şehvetli bir şekilde yaladı. "Bir kafatasın olduğunu duydum."

Aynı dudaklar Malum'un sikinin etrafını sarmıştı. Orion onu arkadan iterken öpüşmüşlerdi.

"İlginç, benim küçük muhteremim," dedi. "Neler yapabileceğini göreceğiz."

Neredeyse iki metrelik boyuma kadar yükseldim. "Ben küçük değilim.

Ne yapabileceğinizi göreceğiz, Koruyucu."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, erkek memnuniyetinin resmini çiziyordu.

Orion fısıldadı, "Çok güzel görünüyorsun, tatlım."

"Sen bizim buz kraliçemizsin," dedi Malum saygıyla, sanki olayların bu şekilde geliştiğine inanamıyormuş gibi. Bana hayranlıkla baktılar.

"Gitmemiz gerek!" John aciliyetle bağırdı ve iblisler de aynı şekilde bağırdı.

Dakikalar sonra, kalan yirmi askerle birlikte son yerleşim yerine geri döndüm.

Güneş vadinin üzerinde yükselirken lavanta rengi ışık parıltıyordu.

Kar yağışı ılımlıydı.

X'lerin çizildiği dağa tırmandık. Birkaç saat sonra zirveye ulaştık.

Dağ zirveleri arasında düz bir plato yayılıyordu. Birinin nefesi kesildi.

Düz ovada düzinelerce bağımsız yapı yayılmıştı. Geniş ve alçak çatılıydılar. Her biri düzinelerce enfekte kişiyi rahatlıkla barındırabilirdi.

Köyün büyüklüğü şok ediciydi.

Hepimiz görevimizin imkânsızlığını düşünürken kimse konuşmadı.

Sadece yirmi kişiydik.

Melekler kanatlarını açmış ve gökyüzüne çıkmaya hazırlanırken çömelmişlerdi. Suikastçılar, savaşa doğru koşmaya hazırlanıyormuş gibi ileri geri hareket ederken gölgemsi bulanıklıklara bürünmüşlerdi.

Sadie avucunu açtı ve kanı havaya yükseldi. Şekil değiştirenler onun etrafında koruyucu bir çember oluşturdu.

Herkes ölmeye hazırды.

"Hayır," dedim.

Sadie şaşkınlıkla bana baktı. "Hayır,"
diye daha yüksek sesle tekrarladım.
Yine mi?

Onu bir kez neredeyse kaybediyordum, aynı hatayı
yapmayacaktım.

Pipomu dudaklarımın arasına sıkıştırarak ikizlere
döndüm ve "Eğer kontrolü kaybedersek bizi durdurun.
Gerekirse güç kullanın." Ölüm Kolyesi kıyafetlerimin
altında titreşiyordu. "Hepimiz birbirimize bağlıyız ve içimde
büyülenmeyecek tek kişinin siz olduğunuza dair bir his
var."

"Ne?" Luka endişeyle kaşlarını çattı. "Hayır,
yapmayacağız-"

Ona sarıldım ve o da sessizleşti.

Boynuna doğru mırıldandım, "Kalbim yenmediği sürece
iyi olacağım. Merak etme. Sadece incitmememiz gereken
birini incitmemize izin verme. Lütfen."

Luka bana sıkıca sarıldı ve başka bir beden etrafımı
sardı.

"Neler oluyor?" Knox sordu.

İkizler gitmeme izin verdi ve ben de meleklerin liderine
döndüm. "Herkesin geride durması ve yolumuza çıkmaması
gerekıyor. Size dağın yamacından aşağı inmenizi ve
beklemenizi tavsiye ederim."

"Bunu neden yapalım ki?" Rina alay etti.

Pipomu dudaklarımın arasında yuvarladım ve At'a nefes
verdim. Dumanlı tüyler içinde omzuma yerleşti, uzun
muhteşem boynunu meleklerle doğru saygısızca çevirdi.

"Yüksek Mahkeme eş güçlerimizi kullanmamızı emretti."
Kralları işaret ettim.

"Peki bu ne işe yarayacak?" Rina kibirle sordu ama
gözleri onu ele verdi. Korkuyla parlıyorlardı.

Lejyoner Oyunları'nda kralların ne yaptığını görmüştü.
Neden bahsettiğimi çok iyi biliyordu.

Krallar bana acımasızca baktılar.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" Sadie'nin yakut
gözleri endişeyle parlıyordu.

Başımı salladım. "Güvenli bir yere tırmanın ve saklanın. Son kalan dinsizleri biz hallederiz." Konuşulmayan, aksi takdirde sayıca az olduğumuz ve savaşı kaybedebileceğimiz, aramızdaki havada asılı kaldı.

Uzun bir süre bana baktı, sonra başını salladı ve arkadaşlarına işaret etti. "Hadi aşağı inip bekleyelim. Aran bunu halledebilir."

Midem düğümlendi. Boynumu kaplayan ve yeni dövmemi gizleyen siyah kumaşı ovuşturdum.

Umarım haklıdır.

Kobra itaat etmeyecekmiş gibi gözlerini bana dikti ama son anda başını salladı ve Sadie'yi takip etti. "Kendini öldürtme," diye tısladı yanımdan geçerken.

"Eşimizi koruma yeteneğimizi sorgulama," diye tersledi Malum. Başının üzerinde kızıl alevler dans etti.

Kobra ona jilet gibi keskin dişlerini gösterdikten sonra dağın yamacında gözden kayboldu. Suikastçılar, şekil değiştirenlerin arkasında gölgelerden oluşan bir bulanıklıktı.

Melekler kaldı.

"Gitmelisin," diye tekrarlardım.

"Melekler kaçıp saklanmaz," diye tükürdü Rina. "Biz kalıyoruz."

Her neyse. Denedim.

Boynumu öne arkaya kırarak enfeksiyonlularla dolu köye odaklandım.

I itilmiş benim boru arasında benim

Dudaklarve büyülü dumanı soludu.

"Hazır mısın?" Scorpius acımasız bir ifadeyle sordu.

Fikrimi değiştiremeden, "Evet," dedim.

Orion'un boynundan süzülen kiraz çiçekleri, lavanta rengi güneş ışığında pembe bir güzelliğe büründü. Havada dolaşılar ve yapıların etrafında daireler çizdiler.

Kaslarımı gerdim.

Tıkla. Tıkla. Tıkla. Tıkla.

Kulaklarımızdaki altın donanım yukarı doğru süzüldü ve bir tacın parçalarına ayrıldı.

Geçen seferkinin aksine, kralların gözleri kararmadı.

Parmaklarımdan buzdan pençeler fırladı. Scorpius ve Orion'un pençeleri aynı görünüyordu ama Malum'unki değişmişti.

Ateşten yapılmışlardı.

Malum başını geriye eğdi ve "Şanlı Malum Hanesi'nin Ignis'i olarak, dostlarımın gücünü çağırıyorum" dedi. Boynundaki keskin hançeri çıkardı. "Güneş Tanrısı'nın taç giymiş Kralı olarak, dostlarımın gücünü çağırıyorum" derken bana baktı.

Derim güçle karıncalandı.

Sarhoş ediciydi.

"Venimus!" Orion şarkı söyledi. "Biz geldik."

Kendimi trans haline hazırladım ama hiç gelmedi.

Scorpius bunu fark edince sırttı ve kükredi, "Vidimus! Gördük." Boynundaki göz dövmesi etrafına bakındı ve süt gibi kör gözleri ıslıl ıslıl parladı.

Konuşma sırası Malum'daydı ama başımı geriye doğru eğdim ve göğsümden saf bir güç fişkırdı.

İçgüdüsel olarak bağırdım, "Interfecimus! Katlettik."

Parmaklarımdan buz fişkırdı ve bir asaya dönüştü. Yere değdi ve başımın üzerinde yükseldi. Ucuna bir kafatası oturdu ve At onun üzerine yerleşti. Tüyleri kırmızı ve altının tonlarıyla parlıyordu.

O bedenseldi.

Sevinçten nefesim kesildi.

At uzun gagasını açtı ve gıdıkladı, sesi ayak parmaklarını kıvıran ve hırçındı.

Malum bağırdı, "Vicimus! Fethettik." Hançeri başının üzerinde tuttu ve alevler ondan dökülerek havayı doldurdu.

Parmaklarımdan buz fişkırdı ve onun sıcaklığını selamlamak için yükseldi.

Lavanta rengi güneş ışığı kayboldu. Gri bulutlar yuvarlandı ve kar şiddetle savruldu.

Kar fırtınası gelmişti.

"Gazap günü geldi," diye bağırdı Orion tatlı, zehirli sesiyle. Beyaz-sarı saçları kiraz çiçeklerinin yanında dalgalanıyordu. Bana göz kırptı. "Gazap günü geldi çattı."

Kapılar çarparak açıldı ve yüzlerce enfekte, yapılardan dışarı, acımasız kara doğru aktı.

Scorpius başını gökyüzüne doğru eğdi ve üç gözünden de parlak ışık fışkırdı.

Hastalıklıların başlarının üzerindeki beyaz alevler önce yeşile, sonra da gece yarısı siyahına dönüştü.

Orion şarkı söyledi, "Ruhlarınız eksik bulundu. Bedensel özerkliğe karşı iğrenç bir suç işlediniz. Kurtuluş mümkün değil. Yok edileceksiniz."

Buz asamı kaldırdım.

Kayalara çarptı. ÇAT!

At kanatlarını sonuna kadar açtı ve fırtınaya doğru çılgık attı.

Sıcaklıklar düştü. Daha düşük. Daha düşük. Daha düşük. Daha düşük.

Rüzgar şiddetlendi.

Görüş mesafesi yok denecek kadar azdı ama görmek için gözlerime ihtiyacım yoktu.

Enfekte olmuş her insanın yerini hissedebiliyordum. Ruhları iğrenç dinsiz tarafından bozulmuştu.

Kızıl alevler Malum'un üzerinden sıçrayıp yükseldi ve sıcaklığı buz fırtınasını kesti. İkizler öne çıktı ve alevler içindeki kralın yanında durdu.

Malum kollarını iki yana açtı ve sıcaklığı hepimizi soğuktan korudu.

Dinsizler o kadar şanslı değildi. Kar fırtınası acımasızdı.

Uzuvlarım farkındalıkla karıncalandı - dağ platosunu kaplayan her kar tanesini hissedebiliyordum. Mest ediciydi. Özgürdüm.

Başımı arkaya eğdim ve hava şiddetlenirken güldüm.
Fırtına bendim.

Güç sarhoş ediciydi.
Kendimi tanrı gibi
hissediyordum.

Sıcaklık düşmeye devam etti. Enfekte olanlar dayanılmaz soğuktan öldü, sonra da cesetlerinden tanrısal olmayan bir şekilde koptu. Etraflarına kar yığılırken canavarlar çaresizce çırpındı.

Daha soğuk. Daha soğuk. Daha soğuk.

Çatlak. Asamı kayalara vurdum.

Tıpkı ellerimi süsleyen pençeler gibi, yaylayı kaplayan kar yığınları da jilet gibi keskinleşti.

Her kar tanesi tırtıklı bir bıçağa dönüştü. Çatlak.

Yüzlerce dinsiz testereyle parçalara ayrıldı.

Anında ölüm.

At, altın kırmızısı görkemli kanatlarını çırparken rüzgâra doğru çığlık attı. Başımı arkaya eğdim ve onunla birlikte bağırdım.

Kar fırtınası şiddetlendi.

Yaşayan her insanın ruhunu sınamam gerekiyordu; karanlığın tüm alemlerini temizlemem gerekiyordu; hesaplaşma bedenlenmişti; ben buradaydım.

Biri bana bir şeyler bağırdı ama rüzgârdan duyamadım.

Dönerek, oldukları yerde donup kalmış meleklerle yüzleştim. Onlarla başlayacağım.

Meleklerin başlarının üzerinde neredeyse siyah alevler zayıf bir şekilde titriyordu. Tamamen yozlaşmamışlardı ama çok yaklaşmışlardı. Uzakta, dağın yamacında, sekiz sıcak beden donmuştu ve ruhlardan üçü de neredeyse kurtarılamaz durumdaydı.

Donmuş dudaklarımı bir sırtıma büktü.

Saf olmayanları kurtarmaya inanmazdım. Saf olanı kurtarmak için onları idam ederdim.

"Dur! Sen Yapma. istiyorumiçin incinmiş Onları." Jinx'in ses beynimin içinde çığlık attı. Gülümsedim çünkü yanılıyordu.

Ben yaptım.

At asamdan uçtu ve omzuma yerleşti.

Birisi yüzüme doğru bir şeyler haykırdı ve beni sarstı ama ben fark etmedim bile.

Asamı kaldırdım ve alevler bana çarptı. Dünya yandı.

Kızıl ateş.

Her yerde.

Uyuşturan soğuk uzuvlarımdan çekilirken sendeleyerek geri çekildim. Yavaşça kendime geldim. Yorgunluk bana bir çekiç gibi çarptı ve dizlerim tutmadı.

İki kişi beni yakaladı.

"İyisin, tatlım." Orion önümde diz çöktü ve lirik sesi bal gibi içime işledi. "Harikaydın."

Scorpius onun yanında diz çöktü. Dövmeli gözleri endişeyle açılmış, bana bakıyordu.

"Aferin kızıma," diye fısıldadı Luka kulağıma ve ikizlerin beni dik tuttuğunu fark ettim.

Alevler hepimizin etrafında dans etti.

Malum yaklaştıkça sıcaklık daha da arttı. Ellerinden üzerime ateş döküldü.

"Ben fethettim," dedi. "Seni fethettim, Arabella'm."

Malum'un gözleri büyüdü. "Bu yüzden her çalışmamızda uyuyakaldın. Sen asla beni durdurmak için yaratılmadın. Ben seni durdurmak için doğdum. Güçlü olan sensin. Her zaman sendin.

Scorpius başını geriye eğdi ve güldü. "Bunca zamandır kar fırtınasıydı, benim katilim o."

Ben de gülümsemeye çalıştım ama dudaklarım soğuktan uyuşmuştu. Damarlarımda saf bir güç dolaşıyordu.

Donup kalmıştım.

"Uyu artık," diye fısıldadı Malum, alevleri beni bir huzur kozasıyla sarmıştı. "Biz seninle ilgileneceğiz. Sen de öyle yaptın.

iyi."

Uyku hali gözlerimi aşağı indirdi ve uzuvlarımı ağırlaştırdı.

At omuzlarımda kaydı. O da yanıyordu.

Yanak tüylerini yüzümün yan tarafına doğru soktu, sonra beni öpüyormuş gibi gagaladı. Üç kez cıvıldadı ve sanki "Seni seviyorum" der gibiydi.

Tüylü başını nazikçe öptüm. Bana hayranlıkla baktı.

Tüylerinin arasından kızıl alevler geçti ve küle dönüştü. Fırtına onu alıp götürdü.

Donmuş kirpiklerimi dehşet içinde kırıştırdım.

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülürken dondu. "Bir anka kuşu," diye fısıldadı John merakla. Aklıma geldi.

Anlamıştım.

Annem beni tutarsız olana kadar ateşe vermişti. Yüksek Mahkeme ruhumu parçalamıştı ve renksiz bir hayat yaşamıştım ama acı çekmek varlığını tanımlamıyordu.

Gücümü kontrol etmek için mücadele etmedim. Ben güçtüm.

At ve ben küllerimizden doğacaktık.

Hayatta kalacaktık.

Esnedim ve bilinç ile uyku arasındaki boşlukta Lyla'nın "Ejderhayı kucaklamalısın" uyarısının ardındaki anlam netleşti.

Başından beri bendim.

Ben Malum Hanesi'nin ejderhasıydım.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Nekahat Dönemi

"Gördüğümüz ya da göründüğümüz her şey rüya içinde bir rüyadır."

-Poe

Bölüm 60

ARAn

SONRASI

KONVALESANS (NOUN): bir hastalıktan iyileşmek için harcanan zaman.

John'un okuduğu büyülu haber tabletinin üst kısmında "Diyarların Kahramanlarıyla Tanışın" yazısı yanıp sönüyordu. Altında yirmi askerin vesikalık fotoğrafları parlak neonlarla gösteriliyordu. Benim resmim en büyüğüydü.

Kendimi kahraman gibi
hissetmiyordum.

Yorgun hissettim.

Süzülmü

Ş.

Uyuşuk.

Bir eş bağının sıcaklığı göğsümde tıngırdıyordu ama bu, iliklerime kadar işleyen yorgunluğu yok etmiyordu. Gözlerimi kapattığımda, enfekte olanların donarak ölürken titrediklerini görebiliyordum.

Göğsümdeki ağırlık bana gerekirse dünyayı parçalayabileceğimi hatırlattı. Ancak bu bağlantı Sadie'nin eş bağlarını açıkladığı şekilde değildi.

Göğsümün içindeki bireysel duygularımızın hiçbirini tanımlayamadım.

Malum, eşlerinin diğer türlerin anlayamayacağı bir şekilde onun ruhu olduğunu söylerken ciddiye.

Biz birdik.

Birey olarak kırılabilirdik. Birlikte, sonsuz gücün korkunç bir kaynağıydık.

Bizler kitle imha silahlarıydık.

Anlamak zordu.

Yüzlercesini öldürürken gücü hissetmemiş olsaydım buna inanmazdım.

Ama vardı.

Öldürmüştüm. Tekrar ve tekrar ve tekrar ve tekrar ve tekrar, kaç tane hastalıklı ve dinsizi tırtıklı buzla parçalara ayırdığımın sayısını unutana kadar.

Yaptığım şey yüzünden katatonik olmalıydım, ama biraz gurur duydum.

Son kısım beni en çok korkutan kısımdı.

Ruhumun sakatlanmış olması da yardımcı olmadı. Annemin anısı hâlâ peşimi bırakmıyordu. Jinx, hepimizi hasta kukla bebekler gibi iplere bağlayan liderlerin kontrolü altındaydı.

Son birkaç aydır yaşadığım her şey gerçektir.

Arkadaşlarımın olması bunu ortadan kaldırmadı.

Zaman çarpıtılmıştı. Dinsizlerle daha dün savaşmıştık ama sanki bu savaş haftalar, hatta aylar önce olmuş gibiydi.

Yüksek Mahkeme'nin çoktan tüm diyarlarda zafer geçitleri başlatmış ve düzinelerce haber yayınlamış olması da işe yaramadı. Ölen askerler için yapılacak cenaze törenini bile iptal etmişlerdi. Dick, "Şimdi kutlama zamanı" demişti.

Her şey çok fazlaydı.

Dünya renklenmişti ve artık boş değildim ama yine de sarmal halindeydim.

Elimizde cevapların olmaması hiç yardımcı olmadı. Dinsizlerin neden özellikle bu diyarı seçtiklerini kimse bilmiyordu.

Neden o bodrumda saklanıyorlardı? Neden dağlarda bir köyleri vardı? İnsanlara nasıl bulaştırdılar?

Çok fazla soru var.

Ama soracak kimse yoktu. Onları yok etmiştik.

Belki de savaşın en kötü yanı buydu: size cevaplar vereceğini sanıyordunuz ama sadece sorular yaratıyordu.

Savaşlar dağınık ve ahlaksızca başladı. Aynı şekilde bittiler.

Düşüncelerim sarmal oldu. Serbest düşüşteydim.

Bitkin düşmüştüm ve sersemlemiştim. Kaslarım zayıflamış ve eklemelerim tutulmuştu, hareket etmekte zorlanıyordum.

Doktorlar bana "şiddetli enerji geri tepmesi" teşhisi koymuştu.

Kendime delilik teşhisi koymuştum.

Ne yazık ki kimse profesyonel fikrimi sorma zahmetine girmede.

Doktorlara göre, güçlerimi tehlikeli bir seviyeye kadar tüketmişim ve vücudum yeniden şarj olurken en az bir hafta boyunca buz çağıramayacaktım. En fazla aylar, hatta yıllar sürebileceğini söylediler.

Kar fırtınası koşullarından her yakınışıma düşündüğümde ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Fırtına bendim.

Anlamak çok zordu.

Çıplak parmaklarıma baktım. Buz olmadan kendilerini çıplak hissediyorlardı.

Annemin alevleri etkileyiciydi çünkü aynı anda birden fazla insana işkence edebiliyordu. Bu benim için ne anlama geliyordu?

Kontrol ettiğim buzun büyüklüğü akıllara durgunluk veriyordu. Melek'in, buzun üzerinde Bilinç, Anne'nin genlerindeki engeli asla kaldırmamıştı. Kanatlarını hiç kazanmamıştı. Kazanmış olsalardı orduları dize getirebilir miydi?

Kesin olarak bilmek için çok fazla faktör vardı. Sonuçta, bildiğim kadarıyla annemin hiç eşi olmamıştı.

Güçlü doğduğum için mi şeytanların kaderindeydim, yoksa şeytanlarla çiftleştirildiğim için mi bu kadar güçlüydüm?

Asla bilemezdim.

"Gitmeye hazır mısınız?" John haber tabletini kapatıp çantalar dolusu giysilerimizi omuzlarına alırken sordu.

Göz kırptım.

Gözlerimi ovuşturarak ağrıyan eklemlerimi dik durmaya zorladım. İşleyen bir yetişkinmişim gibi başımı salladım.

Kolları dolu olmasına rağmen yine de beni yanına çekti. Sandal ağacı kokusuna doğru eğildim ve açgözlülükle içime çektim.

Luka banyodan çıktı ve bana şefkatle gülümsedi. Sağlıklı ve dinç görünüyordu; yüzü tüm rengini geri kazanmıştı ve artık görünmez bir acının altında ezilmiyormuş gibi kendini dik tutuyordu.

Ayaklarımın üzerinde yarı ölü gibi duruyor olabilirdim ama ikizlerin durumunun daha iyi olması içimi rahatlatmıştı.

İki kişi daha benim yüzümden acı çekmiyordu.

"Buradan çıkmaya hazır mısınız, Majesteleri?" Luka, darmadağınık halimi görünce dudaklarını bükerek sordu. "Uyuyabilmeniz için sizi eve götürmemiz gerekiyor."

Gözlerimi kıstım çünkü evin nerede olduğundan emin değildim. "Bunun için şükürler olsun," diye hırladı Vegar karşıdan karşıya geçerken.

çantasını toplayarak odadan çıktı. "Bu lanet diyarda bir gün daha geçirseydim kendimi öldürürdüm. Ayrıca-" Hâlâ yıkık olan banyoyu işaret etti. "Eğer bunun için suçlanırsak, hepinizi suçlarım."

Omuz silktim. "Suçu Malum'a at."

"Ah, suçlayacağım," dedi hışımla.

Zenith geldi ve çatık kaşlı Vegar'ın yanağına bir öpücük kondurdu, ardından iblis bize döndü ve "Sizinle çalışmak bir zevkti" dedi. Ciddi bir içtenlikle konuşuyordu.

Onu zayıfça selamladım. "Umarım bir daha asla birlikte savaşa gitmek zorunda kalmayız."

"Aynen asker." Zenith gülümsedi ve selam verdi.

Vegar tiksintiyle başını salladı. "Güneş Tanrısı bu boku bir daha asla yapmak zorunda kalmamamızı sağlasa iyi olur. Seksen asker öldü. Hepimizin hayatta kalması güneş tanrısı için çok saçma."

Seksen asker öldü.

Sekizli on set. Beş set on altı. Yirmilik dört set.

Sayı şaşırtıcıydı. Kendimi hasta hissettim.

Kapı çarparak açıldı ve güneş ışınları barakaların içine doldu. Kar tabakası yok olmuştu ve üç kule gibi adam içeri girerken topraktan buhar yükseliyordu.

Gözlerimi kısıtım çünkü parlak ışık yakıyordu. Fırtınayı kaçırdım.

Malum içeri girdi ve "Bilgilendirme evraklarını doldurmayı bitirdik, artık hepimiz gidebiliriz" dedi. Gülümsemesi kayboldu, gümüş rengi gözleri endişeyle kısıldı ve bana baktı. "Ayakta durman gerekiyor mu? İyileşiyor olman gerekiyordu."

Duman dilinden kıvrıldı ve alevler parmakları boyunca sıçradı.

İçimi çektim.

Ateş püskürten bir adamla gönüllü olarak çiftleştiğime inanamıyorum.

Bunu ne tür bir insan yaptı?

Ejderhayı kabul etmiştim, peki bu bana ne kazandırmıştı? Hayal edilemez bir güç. Aslında Lyla bir şeyin peşindeydi.

"Ayakta durabilirim," dedim ahmak bir ses tonuyla. Dizlerim titredi ve dik durmak için kıcımlı sığıttım.

Malum kaşlarını çatı ve ağzını açtı (büyük olasılıkla aptalca bir şey söyleyecekti) ama Orion elini göğsüne koydu ve Scorpius aramıza girdi.

Scorpius sırtarak, "Hadi seni eve götürelim, katil," dedi.

Uyandıgımdan beri - kazara ve bilerek yüzlerce insanı katlettikten sonra - bana gururlu bir ses tonuyla "katil" demeye devam etti.

Yüzde 10 tatlı ve yüzde 90 korkutucuydu.

Övgüsü karşısında yüzümü buruşturmalı mıydım yoksa ışınlanmalı mıydım emin değildim, ki bu da bir kez daha ahlak anlayışım hakkında çok şey söylüyordu.

Kendini keşfetmek rahatsız ediciydi.

Malum nefesinin altında bir şeyler mırıldandı ve çantayı John'un omuzlarından kaldırdı. "Gitmeye hazır mıyız?" diye sordu ikizlere.

Luka başıyla onayladı. "Herkesin eşyaları toplandı. Fazla bir şey yoktu."

John, "Onu ben de taşıyabilirdim," diye karşı çıkınca Malum ona aptalmış gibi baktı.

Scorpius güldü. "Tamam, insan."

John kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bunu zaten konuşmuştuk. Ben Olimpos diyarından gelen Karanlıklar Prensiyim, sadece yarı insanım."

Malum sırttı. "Tamam prens, bırak da bavulları bir kral halletsin."

"Siz ciddi misiniz şu anda?" diye sordum. Orion ve Luka baş ağrılarından kurtulmaya çalışır gibi şakaklarını ovuşturdular.

"Ne?" Malum masumca sordu.

John kaşlarını çatı. "Çantalarımızı taşıyacak kadar güçlü olduğumu biliyorsun, değil mi?" Esnedi. "Ona yeterince güçlü olduğumu söyle."

"Buna cevap vermeyi reddediyorum." Esnedim ve ayaklarımın üzerinde sallandım.

Scorpius hamle yaptı ve beni yakaladı. Uzun parmakları beni bırakmaktan korkuyormuş gibi sertçe kavradı. "Hadi onu eve götürelim," dedi.

Onu üzerimden itmeye çalıştım. "Sadie ve Jinx'e veda etmeliyim."

Kımıldamadı.

Malum bana öfkeyle baktı. "Bu sabah onlarla zaten üç saat geçirdin. Yanlış hatırlamıyorsam sarılma, ağlama ve feryat vardı." O

başını salladı. "İstedığınız zaman birbirinizi ziyaret edebilirsiniz. İkinizde de RJE cihazları var."

Kaşlarımı çattım. "Belki de ikinci kez veda etmek istiyordum. Bunu düşündün mü?"

Kızıl alevler tıraşlı kafasının üzerinde dans ediyordu.

"Bu bizim sıramız," dedi Vegar. "Asla görüşmeyeceğiz, pislikler!"

İblisler bir RJE cihazını aktive edip ortadan kaybolurken el salladım. Onların enerjisini özleyecektim. Onlar özeldi.

"Seni eve, güvenli bir yere götürüyoruz," dedi Scorpius şiddetle. "Tanrı'ya şükür orada yaz var. Yüksek Mahkeme'nin saçmalıklarından ve medya sirkinden uzakta, sıcaık bir yerde olmak için sabırsızlanıyorum."

Scorpius kollarını bana daha sıkı doladı. Beni dik tutması gerektiğini unutmuş gibiydi. Bunun yerine beni yarı boğuyor, yarı kucaklıyordu.

Sırtını sıvazladım.

Görünüşe göre herkesin kucaklanmaya ihtiyacı vardı, sadomazoşistlerin bile. "Ev nerede?" diye sordum.

Herkes sanki bizde varmış gibi konuşup duruyordu. Son kontrol ettiğimde, genel halkın tahtım için benimle ölümüne savaşmak istediği fae diyarından geliyordum.

Oyunda pek çok faktör vardı.

Hiçbiri iyi değildi.

"Seni koruyabileceğimiz bir yer," diye fısıldadı Orion parmaklarını yüzümün yan tarafında gezdirirken.

"Dünyayı sizden koruyabileceğimiz bir yer," dedi John arsızca.

Ona tekme attım ama ıskaladım çünkü Scorpius hâlâ bana simit gibi sarılmıştı.

"Beni nasıl durduracaksın? Bavulları bile taşıyamıyorsun," dedim.

John ona ihanet etmişim gibi soluk soluğa kaldı. "Öldürmekten nefret ettiğini söyleyen ama buzdan bir çığda bir sürü insanı öldüren kadından büyük laflar."

Nefes alma sırası bendeydi. "Bu ne cüret, belli ki bir kazaydı."

Adamlar bana kuşkuyla baktılar.

"Kazara, bilerek olan durumlardan biriydi," diye garip bir şekilde açıkladım.

"Sen nasıl istersen katil," diye fısıldadı Scorpius boynumun kenarına doğru.

İnledim.

"Katlettik" anlamına gelen Latince bir kelimeyi sihirli bir şekilde omuzlarınıza dövme olarak yaptırdığınızda masumiyetinizi savunmak zordu. İyi haber ise yeni dövmenin okunmasının zor olmasıydı çünkü annem sırtıma "FAHİŞE" yazdırmıştı.

Kazanmak kazanmaktır.

"Buna bayılacaksın." Malum gülümsedi.

Kaşlarımı çattım çünkü onu mutlu eden her şey otomatik olarak kırmızı bayrak demekti.

Ben daha fazla soru soramadan bir RJE cihazı döndü ve adamların hepsi ona uzandı.

ÇATLAK.

Diyarlar değiştirdik.

Bölüm 61

ARAn

EMLAK

SNUGGERY (NOUN): rahat ve konforlu bir yer.

Beyaz çakıl taşlarının üzerinde diz çökmüştüm.

Kuşlar cıvıldıyor, şırıl şırıl akan derelerde sular çağılıyordu. Halüsinasyon mu görüyordum?

Saçlarımın arasından rahat bir esinti geçti. Altın rengi güneş ışığı her şeyi rüya gibi bir pusla kaplıyordu. Kabarık beyaz bulutlar gökyüzünde tembelce süzülüyor ve garip kuşlar tepemde uçuyordu.

At hala kayıptı.

Ezici bir kayıp duygusu beni mızrakladı. Kalbim burkuldu. Titreyen parmaklarımla pipomu çıkardım ve nefes verdim. Geri gelecektir. O bir Anka kuşu, diye hatırlattım kendime.

Pitoresk manzaraya odaklandım. Bu beni sakinleştirdi.

Yemyeşil tepeler, ısıltılı ve huzurlu göllerle kesişiyordu. Aralarında kıvrımlı dereler uzanıyordu. Uzun çiçekli ağaçlar tepeleri süslüyor ve gölgelik alanlar sunuyordu.

Çarpıcı beyaz tuğlalı bir mülkün ön kapılarına giden çakıl taşlı bir patikada duruyorduk.

Minyatür bir midilli koşarak tarlaya girdi ve bir keçi de hemen arkasından onu takip etti.

Döndüm - Scorpius hâlâ bana yapıştığı için onu üzerimden ittim - ve her şeyi içime çektim.

Kuğular göletlerde başlarını öne eğmiş, garip renkli ördekler sıra halinde paytak paytak yürürken vakvaklıyorlardı.

Yağmurlu günler için uygun bir kız olduğumu sanırdım. Değilmişim.

Arzuladığım şey buydu.

Fae diyarı güzeldi ama insanlarla, binalarla ve genel bir kıyamet duygusuyla doluydu. Annem son parçayı yıllarca süren terörle dikkatlice geliştirmişti.

Burası farklıydı; sessizdi. Bucolic.

Yelesinde pembe bir fiyonk olan başka bir minyatür midilli koşarak yanımdan geçti. Ağzımı kapattım ve çok sevimli olduğu için ağlama ve peşinden koşma dürtüsüyle savaştım.

"Burası Olimpos mu?" Hayretler içinde ikizlere döndüm.

Malum boğuldu. "Sanki." Beni malikânenin altın renkli ön kapısına doğru itti. "Kadim Şanlı Malum Hanedanı'na hoş geldiniz. Burası tamamen sizin, muhterem efendim."

Tökezledim ve kolumu tutmasaydı düşecektim.

"Şaka yapıyorsun," dedim.

Bir kulübede yaşamadıkları ortaya çıktı. Kim tahmin edebilirdi ki?

Scorpius sırtarak yanlarından geçip gitti. "Biz şaka yapmayız,

Katil." Orion alnıma nazik bir öpücük kondurdu.

"Burası şeytan diyarı mı? Ateş ülkesi olması gerekmiyor mu?"

Malum altın rengi güneşi işaret etti. "Öyle."

Gözlerimi kırptım. "Gezegenin yarısını melekler alemiyle paylaşmanız gerekmiyor mu? Onların tarafı soğuk değil mi? Ayrıca minyatür midillileri görüyor musun?"

Malum'un huzurun kendisine nasıl hissettirdiğini anlatırken bir peri masalı anlattığını düşünmüştüm.

Şimdi anladım.

Doğruyu söylüyordu.

Malum gözlerini devirdi. "Güneş, gezegenin diğer tarafının büyük bölümünü kaplayan buzulları eritti ve melekleri sürekli bir buzul çağına sürükledi."

Şeytanlar takımı, onların psikopat tavırlarına ve kötü davranışlarına her zaman hayranlık duymuşumdur.

"Bekle." Coğrafya ve iklimler hakkında düşünürken gözlerimi kısmıştım. "Bu hiç mantıklı değil-"

Sözünü kesti, "Gezegenin bu tarafında hiç okyanus ya da buzul yok, bu yüzden biyomlarımız bölünmüş durumda. Bu çok mantıklı."

DGI'nin nasıl ortaya çıktığıyla ilgili bölümü hatırlayınca tökezledim. Güneş tanrısı istilacıları öldürmek için diyarların sıcaklığını artırmıştı.

Bunun için çok gerçekçiydi.

"Ama burası aslında güzel bir yer," dedim konuyu değiştirirken, "ve sen bir şeytansın."

Malum kaşlarını çattı ve kulaklarının tepesinden alevler sıçradı. "İşte şimdi beni kızdırmaya başladın."

Daha fazla tartışacaktım ama mor fiyonklu bir keçi yavrusu yanımdan atladığı için dikkatim dağılmıştı. Minyatür midilliyi kovaladı.

"Bu sevimli hayvanlar da neyin nesi?" Keçinin peşinden koşmanın ve onu beni sonsuza dek sevmeye zorlamanın yararlarını tartıştım. "Peki ya yaylar?"

Orion ve Scorpius omuzlarının üzerinden Malum'a dikkatle baktılar.

Kralların lideri, canavarların katili, boğazında bıçak dövmesi olan suikastçı kıpkırmızı oldu.

Orion, Malum'un evinde daha yumuşak bir yanını gördüğünü söylemişti ama buna milyon yıl geçse de inanmazdım.

Yumuşak vardı, bir de marshmallow yumuşaklığı vardı.

Malum boğazını temizledi. "Katledileceklerdi ve toprak bendeydi." Yüzü bordo renge döndü. "Yapılacak en doğru şey buydu."

Elit Akademi'de bana eziyet eden adama aval aval baktım.

Göz teması kurmayı reddetti.

Ne zaman onu anlamaya başladığımı düşünsem, bana başka bir yönünü gösterdi.

Adamın katmanları ya da ağır ilaç tedavisi gerektiren ciddi bir kişilik bozukluğu vardı.

Jekyll ve Hyde ikizler değildi, Malum'du.

"Açık konuşmak gerekirse," dedim yavaşça, "kadınlardan nefret ediyor ve acınası olduklarını düşünüyorsun ama evcil hayvan olarak pembe fiyonklu minyatür yaratıklar mı besliyorsun?"

"Kadınlardan nefret etmiyorum, bunu sana söylemiştim," dedi göz kamaştırıcı malikânenin ön girişine doğru hızlı adımlarla yürürken. "Artık değil."

Ona yetişmek için daha hızlı yürüdüm.

Kıkırdadım. "Keşke Elit Akademi'deki herkes seni midillilerin ve keçilerinle görebilseydi."

Alevler peşini **b ı r a k m a d ı** . "Onlar benim hayvanlarım değil, malikânenin hayvanları."

"Ve mülk senin," dedim. "Sadece fiyonkları sevdiğini ve içten içe kadın olmayı dilediğini kabul et."

Her şey anlamlıydı.

Nefesim kesildi. "Bastırdığın öfkenin kaynağı bu olmalı. Bunu kabullenmekte utanılacak bir şey yok, yargılamayacağım. Cinsiyet sadece bir yapı-"

Malum yürümeyi bıraktı ve ben de ona çarptım.

Bana ters ters baktı. "Ben kadın olmak istemiyorum, Arabella."

"İnkâr, kendini kabullenmenin ilk adımıdır." Onu parmak tabancasıyla vurdum. "Gerçekten umurumda değil." Dudaklarımı çiğnedim ve gerçekten düşündüm. "Aslında sanırım bunu tercih edebilirim."

Bronz parmaklar çenemi kavradı ve başımı hafifçe geriye eğdi.

Malum yakınımaya eğildi - viski ve tütün duyularıma saldırdı - dudaklarımdan birkaç santim ötede fısıldadı, "İstemiyorum"

bir kadın olmak, bir kadına sahip olmak istiyorum."

Dudaklarım aralandı. Dilimde nefesinin tadını aldım ve bu dünyanın en tehlikeli uyuşturucusunu içmek gibiydi.

"Um, ne?" Düşünmeden sordum.

Malum dudaklarını yavaşça yaladı. "Sana sahip olmak istiyorum Arabella, bedenem ve ruhen. Senin affını kazanmak istiyorum. Seni şımartmak istiyorum. Kadim ve şanlı Malum Hanedanı'nda Saygıdeğer olmanın ne demek olduğunu sana göstermek istiyorum."

"Bu çok fazla," diye fısıldadım.

Sanki camdan yapılmışım gibi dudaklarıma nazik bir öpücük kondurdu.

Başım dönmeye başladı.

Malum geri çekilirken fısıldadı: "Malum Hanesi Muhteremlerine değer vermesiyle ünlüdür." "Bunun tam olarak ne anlama geldiğini size göstereceğiz." Omzunun üzerinden kralların ve ikizlerin bize baktığı yere baktı.

"Tamam," dedim akıllıca. "Sana iyi şanslar." Omzunu okşadım ve yanından geçip gittim.

Neden ona dostum dedin ve bir köpekmiş gibi okşadın? Kendine gel, kadın.

Ne yazık ki kendimi tutamadım çünkü diğer askerleri selamladım ve "Hay hay askerler" dedim.

Bana deliymişim gibi baktılar. Haksız değillerdi.

Yürüyüşün geri kalanında kimse konuşmadı çünkü enerjiyi tuhaf ve itici hale getirmiştım. Açıkçası, huzurlu bir ortamda kendimi nasıl idare edeceğimi bilmiyordum.

Süslü ejderha heykelleri malikânenin ön basamaklarını çerçevesiyordu. Biz yaklaşırken ağır meşe kapılar açıldı.

Eşikten adımımı attığımda tenim uğuldu. Bana ait olmayan anılar kafamın içinde oynaşıyordu.

İnsanlar kadim savaşlarda savaştı. Damarlarında delice bir güç dolaşıyordu. Şiddetle sevdiler ve daha da şiddetle savaştılar.

Hayatımda ilk defa kendimi kapana kısılmış gibi hissetmedim.

Her şey yolundaydı, sanki hep olmam gereken yerdeydim.

Ben aittim.

Fae sarayının ya da Xerxes'in malikanesinin aksine, bizi karşılamak için bekleyen bir hizmetli ordusu yoktu. Sessiz, yüksek tavanlı fuaye tertemiz ve boştu.

İkizler de her şeyi anladıkları için etkilenmiş görünüyorlardı. "Size kanadımızı gösterelim," diye fısıldadı Orion. O da

elimi tuttu ve beni koridora çekti. Yerler ve duvarlar koyu renkli ahşapla kaplıydı.

İnişli çıkışlı tepeler ve ejderhalar ahşaba oyulmuştu; muhteşemdi.

"Burada başka insanlar da yaşıyor mu?" Bir başka boş koridora bakarken sordum.

Malum başını salladı. "Hayvanlara bakmak için her gün uğrayan yerel köyden bekçiler var, ama hepsi bu."

Scorpius elini saygıyla duvarda gezdirdi.

Malum şöyle açıkladı: "Şeytan kültüründe eşlerin yalnız yaşaması bir gelenektir. Ev, koruyucu büyülerle katmanlanmış nadir ahşapla kaplıdır. Şeytanlar mahremiyeti tercih eder."

Scorpius dişlerini göstererek, "Sadece kadim Malum Hanesi'nden olanlar girebilir. Diğer herkesin izin alması gerekir. İstisna yok."

Şaşkınlıkla ikizlere baktım.

Orion yüzümü gördü ve fısıldadı, "Seninle çiftleştığımızde ruhun zaten onlarınkine bağlıydı. Şimdi hepimizin ruhu birbirine bağlı." İkizlere dikkatle baktı. "Ev onları tanıdı."

Scorpius kötü kötü sıırttı. "Bir şeytanın dörtten fazla kişiyle çiftleştğini hiç duymadım. Neler olacağını görmemiz gerekecek. Zamanla ikizlerin ruh yeteneklerini ortaya çıkaracaklarından şüpheleniyorum - senin ne yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum John."

Luka kolunu koruyucu bir şekilde John'un omzuna doladı. "Aran için buradayız." Sözleri, John'un yüzündeki

Orion'a özlemle baktı.

Scorpius John'a hınzırca gülümsedi. "Hayır." Dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Siz de kesinlikle bizim dostumuzsunuz."

Orion başıyla onayladı ve Malum sanki onları ilk kez görüyormuş gibi ikizleri süzdü. Daha az umursamıyormuş gibi omuz silkti ve aç bir ifadeyle bana döndü.

Scorpius onu bıçaklama taklidi yaparken John arkama saklanmaya çalıştı. Onun sırtını sıvazladım. "Bunun senin için nasıl sonuçlanacağını görmek için sabırsızlanıyorum, kanka."

Ters ters baktı.

"Scorpius'un acıdan hoşlandığını duydum," diye sahne fısıldadım ve bana doğru hamle yaptı ama ben eğilip ona bir öpücük kondurdum.

O karşılık veremedi, Orion bizi yüksek tavanlı, ateşle kükreyen ve benden daha uzun duran tuğladan bir ocağı olan büyük bir odaya götürdü.

Kırmızı, mavi-siyah alevlerin yanında sıçradı.

Sıradan bir ocak değildi.

Nefesim kesildi.

Derin deri koltuklar odanın etrafına yayılmıştı.

Kabarık beyaz bir battaniye aldım ve derinin üzerine çöktüm. Yüzüm sıcaktan kızardı ve ayak parmaklarımı zevkle kıvırdım.

Karanlık ve rahattı.

Kızarmıştı.

Oda mükemmeldi.

"Bekle, henüz uyuyamazsın." Malum tüylü battaniyeyi elimden çekip aldı.

Büyülü dumanı içime çektim.

Bir. İki. Üç. Dört, hayır, saymak işe yaramadı.

Battaniyeyi onun elinden çekip almaya çalıştım. Ne yazık ki Malum bir ahırın yan tarafı gibi inşa edilmişti. Orion beni belimden yakaladı ve arkadaşının -düzeltiyorum, arkadaşımızın- taşaklarına makasla tekme atamadan hemen önce beni çekti.

"Eğer o battaniyeyi bana hemen vermezsen, minyatür atlar bizimle birlikte içeride yaşayacaklar," dedim.

Orion beni kanepeden uzaklaştırırken tehdit etti.

Malum bu fikri beğenmiş gibi dudaklarını büzdü. Tanıdığımı sandığım adama bön bön baktım.

Kutsal güneş tanrısı, onun neden bu kadar tuhaf olduğunu anladığımda aklım başıma geldi.

Malum bir at kızıydı.

Her şey anlamlıydı.

"Size sürprizinizi göstermemiz gerekiyor." At kız ellerini evrensel bir teslimiyet jestiyle kaldırdı.

Mücadele etmeyi bıraktım çünkü hediye almak benim sevgi dillerimden biriydi. Onaylama sözleri, hizmet eylemleri, kaliteli zaman, fiziksel dokunuş ve affedilmem için yalvarmak da öyleydi.

Buna standartlara sahip olmak deniyordu. Orion beni nazıkçe yere bıraktı.

"Bekliyorum." Elimi hediyem için uzattım. "Ayrıca, tıbbi olarak onaylanmış enerji geri tepmesinden muzdaribim. Bunun ben uyuyana kadar bekleyemeyeceğinden emin misin?"

Bütün erkekler birbirlerine utangaç ifadelerle baktılar.

"Bunu görmek isteyeceksin," diye fısıldadı Orion.

İkizler birbirlerine baktı ve John, "Bizim de size göstermek istediğimiz bir şey var," dedi.

Bugünlerde herkes sürprizlerle doluydu.

Dudağımı kemirdim. "Size hiçbir şey almadım. Almam mı gerekiyordu?"

"Hayır," diye tersledi Malum. "Saçmalama."

John bunu düşünüyormuş gibi gözlerini kıstı. "Bir hediye istiyorum."

Bütün adamlar ona ters ters baktı.

Ocaktaki alevler daha yükseğe sıçradı ve odanın sıcaklığı arttı.

Malum, "Bunu size hemen şimdi göstermemiz gerekiyor," dedi.

İçimden bir ses bunun yeni bir çanta olmayacağını söylüyordu.

-Bu iç karartıcıydı çünkü bir taneye çok ihtiyacım vardı.

"Yolu göster," dedim iç çekerek.

Malum bizi ahırlara götürdü ve hepimiz atlara bindik - ata binemeyecek kadar yorgun olduğum için küçük bir sahne yarattım (dramatik olmayı bıraktığım gün öleceğim) - sonra karanlık bir ormanın kenarına gelene kadar tepeler boyunca ilerledik.

Scorpius bizi ileriye, karanlığın derinliklerine götürdü.

Gideceğimiz yere vardığımızda midem bulandı.

Kalbim durdu.

"Güneş tanrısı da ne?" Geri çekilirken dehşetle sordum.

Bölüm 62

ARAn

KARANLIK SÜRPRİZİ SES

ENGEL (NOUN): bir engel veya engelleme.

Dudaklarımdan bir duman bulutu çıktı.

Ormanda cesetler vardı.

Düzinelerce.

Of.

Cesetler

Kalbim hızla çarpıyor, nefesim kesiliyordu. Gözlerimi öfkeyle kırıştırdım ve gördüklerimi anlamaya çalıştım.

Zihnim bana oyunlar oynadı. Merhamet çığlıkları atan enfekte olmuşlar, karanlık koridorlarda beni kovalayan dinsizler, her yerde soğuk, katledilen yüzlercesi, mavi alevler, gülen Anne, sırtan fae muhafızları, çaresizce yalvaranlar.

Göz kırptım.

"Aran, savaş sona erdi." John'un yüzü benimkinin önünde duruyordu. "Benimle birlikte nefes al. Al ve ver."

Anılar sürüklenip gitti.

Krallar kendi aralarında tartıştılar ve hatta Luka da tartışmaya katıldı.

"Bunların nesi var?" Etrafıma dehşetle bakarken fısıldadım.

John iç çekti. "Bizi krallarla çiftleştirdin. Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama bunu kendi başına sen açtın."

Gözlerimi devirdim ve onu ittim.

Derin nefes alarak kararlılığımı pekiştirdim ve krallarla yüzleştim. Arkalarında ne olduğuna odaklanmamaya çalışırken görüşümün kenarları bulanıklaştı.

"Sürpriziniz bu mu?" Onlara kısık sesle sordum.

Malum ensesini ovuşturdu ve üzgün görünüyordu. Orion endişeyle bana baktı. Scorpius'un yüzünde memnun bir ifade vardı.

"Heyecanlanacağını düşünmüştük," dedi Malum.

Şaşkınlıkla ona baktım.

Yanakları pembeleşti.

"Tanıdığın biri var mı?" Scorpius gururla sordu.

Yüzümü buruşturdum ve üzerlerine bir deri bir kemik kalmış cesetlerin çakılı olduğu düzinelerce kanlı mızrağı hızla taradım. Açlık ve kan kaybından ölüm.

İğrenç bir şeydi.

"Hayır," dedim.

Krallar hasta olmanın ötesindeydi.

Aman Tanrım, seri katillerle mi çiftleşiyordum? Hasta olacaktım.

İşaretleri nasıl gözden kaçırmışım?

"Sanırım yeterince içti," dedi Luka. "Hadi malikâneye geri dönelim." Koluna girdim, destek için minnettarım.

İkizler beni o korkunç ormandan çıkardılar.

"Geri dönün!" Krallar peşimizden koşarken Scorpius bağırdı. "Sürprizi mahvediyor. Sadece biraz daha yakın durması gerekiyor ki onları tanıyabilsin."

Midem bulandı.

John bıkkınlıkla, "Ona sonra söylersin," dedi.

Pastoral tepelere geri döndüğümüzde, rahatlayarak dizlerimin üzerine çöktüm ve yüzümü kabarık çimlere bastırdım. "Tatlı cennet," diye inledim.

Minyatür bir midilliye baktım ve hayatımın son on dakikasını unutmaya çalıştım.

Kralların benimle konuşma çabalarını görmezden geldim. Bu ayrıcalıklarını kaybetmişlerdi.

Normal hediyelere ne oldu? Tasarımcı çantaları, sınırlı sayıda parfümler, elmaslar, ipek çarşaflar ve büyülü süper yatlar.

Erkeklerin sevgililerini karanlık ormanlara götürdüğü ve onlara çarmıha gerilmiş kurbanları gösterdiği bu yere nasıl gelmiştik?

Bu bizim toplumumuz hakkında ne söylüyordu?

İyi değildi.

Eve döndüğümüzde, büyük odaya koştum ve ocağın önüne yığıldım.

Sinirlerim bozulmuştu ve başım dönüyordu.

Kendimi Sadie'nin aşk kitaplarında s ü r e k l i b a h s e t t i ğ i o güzel kızlardan biri gibi hissettim.

Bu bulanık battaniye oldu a
sıcak Koza etrafında Omuzlarım.

Altında titredim.

Parmaklarım, üzerlerine buz yayılırken sertleşti. İnançsızlık içinde onlara baktım. Doktorlar buzun geri gelmesinin haftalar alacağını söylemişlerdi.

Bu nasıl mümkün olabilir?

Malum diğer adamlarla birlikte odaya koşarken, "Arabella, lütfen dinle," diye yalvardı. Beni gördüklerinde rahatladılar.

Ocaktaki ateş daha parlak yanıyordu. Parmaklarımdaki buz süslü halının üzerine yayıldı.

Bir parçam güçlerimin çoktan geri gelmiş olmasına şaşırmadı.

Başımı arkaya eğdim ve sigara içtim.

"Beni neden cesetlerle dolu bir ormana getirdin?" Buzlu halının üzerine uzanıp sigara içerken sakince sordum.

Kar tavandan düştü ve yanaklarımı öptü.

Gülebilirdim ama kralların sürprizi karşısında hâlâ travma geçiriyordum.

"İçeride bile sendin," dedi Luka hayretle, gözlerini karlara dikerek. "Bir pencerenin açık olduğunu sanmıştım."

John yerde bana katılırken gamzelerini parlattı. Sırtarak kara baktı. "Ateşle birlikte çok güzel oldu." Buklelerimi karıştırdı, şüphesiz onları dağınık hale getirdi. "Bunu sevdim. Güzel bir ambiyans yaratıyor."

Onu üzerimden ittim ve boğuşmaya başladık.

"Ben kar küresi değilim," diye kibirli bir şekilde burnumu çektim ama o eriyen kar saçlarından silkeleyip beni ıslatırken güldüm.

"Um." Malum beceriksizce boğazını temizledi. "Sanırım ormanda neler olduğunu açıklamalıyız."

Yüzümü buruşturdum. "Bence yapmamalısın. Bence sizin seri katil olduğunuz çok açık - benden uzak durun."

Orion'un gözleri büyüdü.

Scorpius, "Bu hiç komik değil," diye hırladı.

Yüzümü buruşturdum. "Şu anda bende olan TSSB de değil."

"Onları şimdiden terk mi ediyoruz?" John sahnede fısıldadı. "Gidecek bir yerimiz var mı? Burayı biraz sevdim."

Luka arkama oturdu ve beni geri çekti, böylece göğsüne yaslandım. Onun kucağında rahatladım.

Ateş daha sıcak yandı ve tavandan kar yağışı durdu.

"Bağ hastalığı bize anılarını gösterdi," diye ağzından kaçırdı Malum. "Kampta annenle ilgili her kâbus gördüğünde biz de bunu yaşıyorduk."

Taş suratlı krallara bakarken dudaklarımı araladım ve pipom yere düştü.

Bir sürü kabus görmüştüm.

"Sana zarar vermelerine yardım eden Fae muhafızlarının bir listesini çıkardık." Malum'un bariton sesi öfkeyle titriyordu. "Elimize geçen her fırsatta fae diyarına RJE'lendik ve onları avladık. Anılarını görmeseydik bile bunu yapardık, sadece bize en uzun zamanı kimin üzerinde harcayacağımızı gösterdiler."

Scorpius başını salladı ve parmaklarını çıtlattı. "Hepsini ormanda mızraklara geçirdik ve yavaşça ve acı çekerek kan kaybindan ölmelerini sağladık."

Gümüş gözleri erimiş çelik gibi yanıyordu. "Elit Akademi'de sana bir söz vermişim, ne dediğimi hatırlıyor musun?"

Dilim ağzımda ağırlaşmıştı. Sadece bir şeyler söylediğini sanıyordum. Sadece deli bir insan bana söz verdiği şeyi gerçekten kastedirdi.

"Hayır," diye yalan söyledim.

Kendini beğenmiş görünüyordu. "Hafızanı tazeleyeyim."

Malum, "Annenin ölmüş olması umurumda değil. Bu yeterli değil. Ona kim hizmet ettiyse benim elimde yanacak. Sana yardım etmeyen her kimse benim elimle yanacak. Bunu yaptığında ona yüz mil yakınlıkta olan herkes benim elimde yanacak. Malum Hanedanı'nın onuru üzerine yemin ederim. İntikamınız alınacak."

Acımasızca sırttı. "Şimdi hatırlıyor musun?"

"Belki," diye fısıldadım.

Ben çiftleştığım avcıya bakarken tavandan iri taneler halinde kar yağıyordu.

"İntikamını almadın mı, Aran?" Sesi ölümcüldü ve ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Scorpius ve Orion sırttı.

Sessizce krallara baktım.

Kayboldukları tüm zamanlar zihnimde bir film gibi oynadı. Her zaman kanlar içinde ve öfkeyle titreyerek geri döndüler.

Kabuslarımdan her uyandığımda onları kayıp buluyordum.

Malum büyülü gerçek dergilerinde benim için insanları öldürmekle ilgili bir şeyler söylemişti. Ciddiydi.

Ocak alev alev yanıyordu ve yüzüm ateş içindeydi. Rahatsız edici derecede sıcaktım.

"Seni terk etmekten nefret ediyorduk," diye fısıldadı Orion, yalvaran gözlerle bana bakarken. "Ama savaş sırasında dikkatini geçmişinle dağıtmak istemedik."

Yüzümü buruşturdum.

Luka tembelce saçlarımla oynamaya devam etti ve John başını omzuma yaslayarak esnedi.

Malum utangaç bir ifadeyle ensesini ovuşturdu. "Onların öldüğünü görünce gerçekten heyecanlanacağınızı düşündük. Sadece aylardır üzerinde çalıştığımız projeyi size göstermek istedik."

"Proje insanları öldürmek miydi?" Duyduklarıma inanamayarak sordum.

Scorpius sırttı. "Hayır, proje seni inciten insanları öldürmektir. Arada önemli bir fark var."

Yüzümü buruşturdum. "Gerçekten var mı?"

"Evet," diye tersledi Malum. "Belli ki bu senin istediğin sürpriz değil." Yüz ifadesi düştü. "Sana gösterecek başka bir şey bulabiliriz-"

"Ben öyle bir şey demedim," diye sözünü kestim. Yüzünde umut alevlendi.

Kelimelerimi dikkatle seçtim. "Uzun bir süre daha ceset görmek istemiyorum. Ancak, isimlerini ve yüzlerini aklımda tuttum ve eninde sonunda onları bulmayı planladım - yani teknik olarak, beni çok fazla zaman ve çabadan kurtardınız."

Scorpius gülümsedi ve kendini arkamdaki deri koltuğa attı. "İkinize de söyledim. Seveceğini biliyordum." Malum ve Orion daha zarif bir şekilde oturdular.

Krallar rahatlamış görünüyordu.

"Aşk güçlü bir kelime," dedim kuru bir sesle. "Gelecekte önce kıyafetleri dene. Pahalı şampanyaları da severim. Ve elmasları."

"Ne istersen," dedi Malum hemen.

Sesi bu kadar içten ve memnun etmeye hevesli çıkarken ona kızgın kalmak zordu.

Luka'ya yaslanırken esnedim. "Bana göstermek istediğin diğer sürpriz neydi? Eğer bu da travmatik olacaksa, çabuk yap. Biraz kestirmek istiyorum."

İkizler sertleşti ve dik oturdu.

Midem bulandı.

"Oh güneş tanrım, bu da travmatize edici değil mi?" Fısıldadım.

İkizlerin sessizliği soruyu yanıtladı.

Pipomu elime aldım ve içime çektim.

At'a duyduğum özlem beni derinden yaraladı. Bir gün umutları ve hayalleri olan bir çocuktun, ertesi gün ise duygusal destek kuşuna ihtiyaç duyan bir kadın.

Hayat size hızlı gelir.

John, Luka ile birlikte önümde ayağa kalkarken endişeyle, "Fena değil," dedi.

İkna olmamıştım. "Eğer kötü değilse, neden bu kadar gerginsin?" Ona şüpheyle sordum.

"Bu iyi." John durakladı. "Ama biraz şok edici olabilir, bu yüzden çıldırmayacağına söz ver."

Pipomu ona doğrulttum. "Çok geç. Şimdiden çıldırmaya başladım."

"Bu harika bir şey," dedi Luka metanetle, yüzünde sert bir ifade vardı. Genelde herkesi görmezden gelen aynı adam olduğu için, kararlarına güvendiğimden emin değildim.

"Sadece açık olmak istiyorum," dedim yavaşça, "eğer birleş üreteceksen. Yapma."

John öfkeyle, "Bu bir ceset değil," dedi.

Scorpius kanepede arkamdan mırıldandı, "Bu bir ceset ormanı."

"Yardımcı olmuyorum," dedim ve oda sessizliğe gömüldü.

"Yani-" John alt dudağını çiğnedi "-Her tahrik olduğunda sırtının nasıl ağrıdığını biliyor musun?"

"Hayır," dedim kuru bir sesle. "Unutmuşum."

John ters ters baktı. "Bu sunum için çok zaman ve çaba harcadım ve şu anda bunu çok zorlaştırıyorsunuz."

"Lanet olsun," dedim alaycı bir tavırla.

John sesli bir şekilde yutkundu. "Dediğim gibi." Durakladı ve ezberlediği replikleri hatırlamaya çalışır gibi gözlerini kıstı.

Gözlerim ağırlaştı.

"Aman Tanrım," diye inledi Malum. "Çıkar ağzındaki baklayı." "Doğru. Çünkü senin yöntemin gerçekten işe yaradı mı?" John karşılık verdi. "Bırak da işimi yapayım. Performans kaygım var ve sen yardımcı olmuyorsun."

"Bu neden bir gösteri?" Şaşkınlıkla sordum. Sayıkladığımı hissettim.

Güne bir savaş kampında başlamıştım. Şimdi John bir tür tiyatro gösterisi sergilemek için çabalıyordu.

Uykulu bir şekilde esnedim.

Malum, John'a "Ona hemen göstermek planım değildi," dedi. "Tavsiye almak için Sadie'ye gittim ve o da mümkün olan en kısa sürede Arabella'ya projemizle sürpriz yapmamı söyledi. Hoşuna gideceğini söyledi!"

Dudaklarımı büzdüm.

Boğazım düğümlenirken gözlerimin arkasında nem birikti ve kısık sesle "Sadie bunu benim için gerçekten yapmak istedi mi?" diye sordum.

"Şu anda ciddi misin?" Scorpius sordu.

Malum boğulur gibi bir ses çıkardı. "Neden o yaptığında tatlı oluyor da biz yaptığımızda travmatik oluyor?"

Gözümdeki bir damla yaşı sildim. "Çünkü siz erkeksiniz ve bana evinizi ilk kez gösteriyordunuz. Bunun bir kadın için ne kadar ürkütücü olduğunu biliyor musunuz?"

"Kimse dikkatini vermiyor," diye yakındı John. "Ben bunu yapamam. Luka, bensiz devam etmek zorundasın." Tekrar oturmaya gitti ama Luka kolundan tutup onu durdurdu.

John homurdandı ama ayakta durmaya devam etti.

"İyi iş çıkardın. Performansına bayıldım," dedim, uyku hali beni her zamankinden daha alaycı yapıyordu.

John ters ters baktı. "Bu çok incitici."

Luka omzuna bir yumruk attı ve "Gömleğini çıkar" diye emretti.

Scorpius sert bir ses çıkardı ve ben de başımı sallayarak onayladım. "İşte ben de bundan bahsediyorum. Bu iyi bir hediye."

Her iki ikiz de tişörtlerini çıkardı.

Dik oturdum ve zihinsel olarak kendimi kucak dansı için hazırladım. Sadece onlara atacak birkaç bozuk para bulmam gerekiyordu ve sonra hazır olacaktım.

Arkalarını döndüler.

Pipo dudaklarımdan düştü.

Düşündüğüm gibi gitmedi.

Eğer bayılan biri olsaydım yere yığılıp kalırdım. Ne yazık ki bilincim tamamen yerindeydi.

Nefes alamıyordum.

Buz parmaklarıma ve ön koluma yayıldı.

Sırtımdaki harflerin ve yazı tipinin aynısı olan "Orospu" kelimesi derilerine kazınmıştı.

Midem bulandı.

Kar odanın etrafında daha hızlı sürüklendi.

"Bu hiç komik değil," diye fısıldadım, gözlerimi sıkarak kapattım ve halüsinasyon gördüğüm için güneş tanrısına dua ettim.

"Tişörtlerinizi hemen geri giyin," diye bağırdı Malum. "Neden ona ne yaptığını açıklamıyorsun ki?"

Adamlar tartıştı.

Daha çok kar

yağdı.

Hiperventilasyon geçirirken sırt üstü

uzandım. Her şey çok fazlaydı.

"Sırtında kullanılan bıçak bir kan büyüsüydü," dedi John üzerimde diz çöküp yüzümü kucaklarken hızla. "Kanı sadece kanla tersine çevirebilirsin - bu doğal dünyanın bir ilkesidir. Büyünün kaldırılması Olympus diyarında hâlâ kullanılan eski bir uygulamadır. Artık acı hissetmeyeceksin, lanetli büyüü senden aldım."

Gözlerimi açtım.

Kutsal güneş tanrısı.

Daha önce Malum'u öptüğümde hiç acı hissetmemiştim.

"Ama onun yerine hissedecek misin?" Midem korkuyla düğümlendi.

"Hayır." John gamzelerini parlattı. "Aldıktan sonra günlerce çok acıdı ama sonra iyileşti. Benim kanım seninkini nötralize etti." Dünyada her şey yolundaymış gibi gülümsedi.

Başım döndü.

Parmaklarını oynattı. "Sürpriz." Gamzeleri parladı.

Başımı Luka'nın onun arkasında durduğu yere çevirdim. "Ama o zaman neden sırtın da-" Kendilerini nasıl parçaladıklarını düşünmemeye çalışarak hızlıca nefes aldım.

Luka'nın ifadesi sertti, "Teyzemiz bıçağın içinde ikinci bir büyü olduğunu keşfetti" dedi.

"Ne?" Uyuşmuş bir şekilde sordum.

"Büyü uçma yeteneğini kısıtladı." Başını salladı ve kaşlarını çattı. "Annen iğrenç bir kaltaktı. Yaralarımız iyileşene kadar sana söylemek istemedik çünkü sürecin işe yaradığından emin olmak istedik."

Temkinli bir şekilde "İşe yaradı mı?" diye sordum.

Luka başını salladı ve ciddiyetle, "Oldu" dedi -her şey tünelden çıktı ve dudakları ağır çekimde hareket etti- "artık uçabilmelisin."

Bu sefer.

Bayılmışım.

Bölüm 63

CORVU_s MALUM

HOARD NGI

PULCHRITUDINOUS (NOUN): fiziksel olarak güzel.

Uyuyan Revered'i göğsümde taşıdım. Bukleleri dağılmış, pembe dudakları büzülmüş ve kaşları derin derin düşünüyormuş gibi çatılmıştı.

Savaştan bu kadar kısa süre sonra onu ormana getirmemeliydik.

İyileşmesi için ona daha fazla zaman vermeliydik.

Aptalcaydı ama gösteriş yapmaya hevesliydik. Sadie bile bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü. Aptalca davranmıştık.

Arabella güçlüydü ama doğuştan hırçın değildi.

Başparmağımla gözlerinin altındaki morlukları hafifçe okşadım. Fae'yi kendisinin avlayacağını söylemişti ama son birkaç aydır onu tanımaya başlamıştım.

Onları öldürmezdi.

Bu yüzden yapmıştık, o yapmak zorunda kalmasın diye. Onunla ilgilenme zamanımız gelmişti. Onu gerçekten şımartmanın.

Elit Akademi'de ona verdiğim ikinci sözü düşündüm. Ona şöyle fısıldamıştım: "Ben şanlı Malum Hanesi'nin Ignis'iyim. Zamanın başlangıcından bu yana güneş tanrısına hizmet eden yirmi yedinci ölümsüz kralım.

Ben grinin tonlarıyla uğraşmam. Benim olana zarar verenlere zarar veririm."

Onu göğsüme daha sıkı bastırdım ve başımı ona doğru eğerek sarhoş edici kokusunu -tehlike ve don- içime çektim.

Kişiliğindeki ikiliği taklit ediyordu.

Kollarımdaki kadın hem sert hem de yumuşaktı.

Hayatta kalan biriydi.

Uykusunda yüzünü göğsüme yasladı ve bana sürtünme hissiyle bir iniltiyi yuttum.

Ona, her fantezimin kadınına sarılmak ilahi bir işkenceydi.

Tekrar yer değiştirdi ve onu kollarımda yeniden ayarlamamanın ne kadar kolay olduğunu görünce kaşlarımı çattım. Kilo vermişti ve çok hafifti.

Savaşın bedeli ağır olmuştu.

Onu mümkün olduğunca zengin peynirler ve meyvelerle beslemek için zihnime bir not aldım.

Eşim hayatı boyunca bir daha asla yetersiz beslenmeyecekti. Ölümsüz günlerimi bundan emin olmak için harcayacağım.

Evin tepesine çıkan çok sayıdaki merdiveni çıkmaya devam ederken titriyordu. Buz ellerini eldiven gibi kaplamıştı ve kar taneleri sıcak evin içinde sürükleniyordu.

Göğsünün üzerinde kırmızı bir ateş topu gezdirdim ve bilinci yerinde olmamasına rağmen sıcaklığa doğru uzandı.

Bu da emin olduğum başka bir şeydi.

Buz kraliçem bir daha asla soğuktan muzdarip olmayacaktı.

Eğer onu gittiği her yerde kırmızı ateş toplarıyla takip etmem gerekseydi, yapacağım şey buydu.

Dolambaçlı merdivenlerin son setini de tırmandıktan sonra, A-çerçeveli çatı katındaki yatak odamıza vardım.

Başka hiçbir yer Revered'imın uyuması için yeterince iyi değildi.
içinde.

Burası en güvenli yerdi, çatının altında yer alıyordu ve davetsiz misafirlerin girme ihtimaline karşı kapıdan en uzakta bulunuyordu.

Onu yavaşça odanın tüm genişliğini kaplayan özel yatağıma yatırdım.

Şeytani doğamın vahşi kısmı onu birkaç saniyeliğine bile olsa yere bırakmaktan nefret ediyordu. Onu tutmak ve etrafına giren herkese hırlamak istiyordum, böylece onun bana ait olduğunu bileceklerdi.

Revered'imın başında durdum.

Ruhum.

Benimkini.

Malum Hanesi'nden Ignise'lerin sahipleniciliğimizle ünlü olmasının bir nedeni vardı. Bu bizim kanımızda vardı. Eşlerimizi paha biçilmez bir hazineye sahip bir ejderha gibi istiflerdik çünkü onlar bizim için tam olarak buydu.

İnsan ruhunu basitçe ihmal etmez.

Onu korudun.

Aldığın her nefeste.

Toplumumuzda, Hanemizden Ignise'lerin, Muhteremlerini kilit altına almak ve başka erkeklerin onlara bakmasına asla izin vermemek gibi aşırı önlemlere başvurduğu iyi bilinirdi. Atalarımdan biri, Muhteremiyle konuşmaya cüret eden kadın ya da erkek herkesin dilini kesmişti.

Ona meydan okuyan insanlara nasıl zarar verebileceğimi düşündükçe kollarımda alevler çoğaldı. Fae aleminden biriyle dövüşmesinin imkanı yoktu; önce hepsini öldürürdüm. Onları parçalara ayırırdım ve-

Scorpius tırnaklarını enseme geçirdi ve beni sertçe geri çekti. "Sakin ol lan," diye hırladı kulağıma. "Sahiplenici tavrınla bunu bizim için mahvedemeyeceksin."

Beni ileri geri salladı.

Ağır bir şekilde nefes alırken ağzımdan alevler çıktı.

"Sakin ol. Sakin ol. Tamam. Şimdi." Sesi cam gibi keskindi ve tırnakları derine inerek kan akıtıyordu.

Acıya odaklandım ve bu beni yavaşça gerçekliğe geri döndürdü. Öfke sisi görüşümden kalktı.

"Onun kim olduğunu unutma," diye uyardı Scorpius, sesinde hayranlık vardı. "O hepimizden daha güçlü, aptallık etme."

Orion kolumu okşadı. "O haklı," diye fısıldadı yatağın üzerinde durup tavan penceresini açarken.

Ilık bir esinti içeri süzüldü.

Cırcır böceği cıvıltıları ve kurbağa sesleri alanı dolduruyordu. Milyonlarca yıldız gökyüzünde parıldıyordu.

Scorpius, "Nefes al," diye emretti ve ben de itaat ettim. Ignis saldırganlığımı içime çektim.

Sakin bir nefes aldım.

Beni tanımayan yabancılar duygusuz olduğumu düşünürdü. Bende ise tam tersi bir sorun vardı.

Duygularım çok fazlaydı. Beni hep rahatsız etmişlerdi.

Scorpius ve Orion benim bu yönümü her zaman anlamış olan iki kişiydi. Akkrabaydılar.

Benim dünyam kızılın tonlarındaydı; saplantı ve öfkeyle yanıp tutuşuyordum. Scorpius'un dünyası siyahın tonlarındaydı; acı çekmeyi arzuluyordu. Orion'un dünyası altının tonlarındaydı; insanlar onun için oynaması gereken parlak oyuncaklardı.

Uzun zamandır sadece üçümüz vardık. Şimdi Aran da bize katıldı.

Anılarında, onun hissettiklerini hissettim. Onun gözlerinden gördüm.

Aran'ın dünyası grinin tonlarındaydı; hissizdi, içinde yaşayan korkunç şiddet kapasitesini işleyemiyordu.

Griden çok daha fazlasını hak ediyordu.

Scorpius'tan ayrıldım ve yatağa doğru yürüdüm, böylece Revered'imın mavi buklerle oynayabilecektim.

Saplantılı doğamı sadece onu korumak için değil, iyileşmesine yardım etmek için de kullanırdım. Hepimizin iyileşmesine yardım etmek için.

Güneş tanrım bana yardım et, onun dünyası canlı renklerin tonları olacak.

Onun için daha azını kabul etmeyi reddettim.

Ben ipeksi kilidi parmağıma dolayıp uyuyan eşime sessiz sözler verirken, Scorpius en yumuşak battaniyelerimizi toplayıp onun üzerine örttü.

Ateş topum odanın köşesindeki taş ocağa doğru süzüldü, sonra vınlayarak canlandı.

Revered'imın rahat ve sıcak olduğundan tamamen emin olduğumda, tüm kıyafetlerimi çıkardım.

John boğulur gibi bir ses çıkardı.

Döndüğümde Luka ve John'un kapı aralığında garip bir şekilde durduklarını fark ettim.

Ensemi ovuşturdum, onların dostum olmasını hiç beklemiyordum. Bir şeytanın beş arkadaşı olması duyulmamış bir şeydi.

Ama işte buradaydık.

Aran'a baktığımda göğsümde bir sıcaklık hissettim. Hepimizin birbirimize bağlı olmasının sebebi oydu. Eşimi özlediğim için acı çekmekten, ne yapacağımı bilemediğim kadar çok eşe sahip olmaya geçmiştim.

Çılgıncaydı.

Hayat bir rüya gibiydi.

Gözlerimin arkasında basınç oluştu ve ikizleri işaret ederken elimin tersiyle dikkat çekmeden sildim. "İçeri gelebilirsiniz."

John önce Scorpius'a, sonra da Saygıdeğer'e baktı. "Rahatsız etmek istemem," dedi yavaşça.

"Buraya gelin. Siz bizim arkadaşlarımızızsınız," diye tersledi Scorpius. Hepimiz bitkin düşmüştük.

Savaştan yıpranmış.

"Tamam o zaman," Luka'yla birlikte rahat mekânın içine adım attıklarında John'un gözleri büyüdü. Duvarlara oyulmuş dev ejderhaya bakakaldılar.

"Malum Hanesi'nin gücünü simgeliyor," diye açıkladım.
"Tüm gücümüzü, onun gücünü."

"İnanılmaz biri," dedi Scorpius hışımla sırtarak.
"Korkunç biri." Dişlerini gıcırdattı. "O mükemmel."

Sadist dostuma gözlerimi devirerek baktım.

Scorpius yatağa tırmanıp yanındaki boşluğu okşarken,
"Çekinme John," diye hınzırca alay etti. "Fazla ısırمام."

Luka ve Orion başlarını sallarken bakışlarını paylaştılar.

Herkesi görmezden geldim ve Revered'imi uykusunda tutabilmek için içeri tırmandım. Kimse şikayet etmedi çünkü benim ateş, onun ise buz olduğunu biliyorlardı.

Onu ısıtmam için bana
ihtiyacı vardı. Bu benim
hayatımın amacıydı.

Altımız da yorganın altına girip yan yana uzandığımızda,
sessizce ışıltılı gökyüzüne baktık.

Muhteremimiz uyuyan tek kişiydi.

Geri kalanımız acı içinde uyanıktı, savaşın yankıları
etrafımızda hissediliyordu. Adrenalin hala aramızda
tıngırdıyordu.

Aran'ın çatık kaşlarına baktım. Sesim sessizliğin içinde
gür çıkıyordu. "İyileşmesine izin vermeliyiz."

Bir an duraksadıktan sonra John cevap verdi: "Belli ki.
Cehennemi yaşadı."

Scorpius kaşlarını
çattı.

Orion yatak başlığına yaslanıp ona baktı, Luka yüzünü
ovaladı ve ben de onun ipeksi buklelerini elime doladım.

Sabah onu bırakmanın bir sorun teşkil edeceğini zaten
biliyordum.

"Peki iyileşmesine izin vermek tam olarak ne anlama
geliyor?" Luka sordu. "Sadece hepimiz aynı fikirde olalım
diye."

Sessiz ikizin bizimle konuşuyor olması beni o kadar
şaşırttı ki ne sorduğunu anlamam bir anımı aldı.

Scorpius benim yerime cevap verdi, "Bu ona dokunmayacağımız anlamına geliyor. Yüzde 100 hazır olana kadar olmaz."

Beşimiz de ciddi ifadelerle birbirimize baktık.

"Ölümsüzlüğün tamamına sahibiz," diye kabul etti John. "Onun iyi olduğundan emin olmalıyız. Önceliğimiz bu."

Başımı salladım ve kendimi daha sıkı sararak onu korumaya çalıştım. Benim. Benim. Benim. Benim. Benim. Benim. Benim. Sahiplenici bir ses kafamın içinde tekrarladı.

Ateşim onu istiyordu. Ben onu istedim.

"Hepimizin iyileşmeye ihtiyacı var," diye fısıldadı Orion, Luka'nın elini tutarken.

Scorpius içini çekti. "Her seferinde bir gün, yapabileceğimiz tek şey bu."

"Onun için," diye fısıldadım ve erkekler koro halinde "Onun için," diye karşılık verdiler.

O bizim ruhumuzdu.

Kalplerimizdi.

Saygıdeğer.

Hazinemiz.

Bölüm 64

ARAn

FLY NGI

ETERİK (ADJEKTİF): son derece narin ve hafif.

Sevinçle yüksek sesle haykırırken ılık bir esinti buklelerimin arasından geçti.

Taze otlar ve tatlı çiçekler burnumu doldurdu.

Havada dönerek yükselirken arkamda kristal kanatlar çırpıldı. Kanatlarımın ağırlığı ezici değil, aksine doğru hissettiren rahatlatıcı bir varlıktı.

Gökyüzüne çıkmak için
yaratılmıştım. Bu benim
kaderimdi.

Yükselen güneş pembe yanaklarımı öptü ve sabah sisi her şeye tuhaf bir nitelik kazandırdı. Keçiler, koyunlar ve minyatür midilliler dünyayı umursamadan koşturuyorlardı.

Güneş ışığı altın sarısı ve
pusluydu. Hayat bir sulu boya
tablosu gibiydi.

Sırt üstü dönüp kanatlarımı genişçe açtıktan sonra tembelce karaya doğru spiral çizerken midemde heyecan kabarcıkları zıpladı.

Tekrar ve tekrar gökyüzüne doğru uçtum, sonra döndüm ve aşağıya doğru sürüklendim.

Uçmak hayal edebileceğim her şeyden daha iyiydi ve saf coşku hissini yakalayabilecek hiçbir kelime yoktu.

Özgürlüğün tadına varmış gibi hissettim.

Hayatımda ilk defa tamamen, mükemmel ve harika bir şekilde hayattaydım.

Ciğerlerim zorlandığında ve ter alnımı kapladığında, güneşin ısıttığı yumuşak bir çim parçasına nazıkçe indim. Dün benim olduğumu iddia ettiğim görkemli ağaca doğru inişli çıkışlı tepeler boyunca yürürken sis ayak bileklerimi okşarcasına sardı.

Geniş dalları hoş bir gölge oluşturuyor.

Pastel battaniyemin üzerine çökerek sırtüstü uzandım ve efordan sonra gelen dinginlik hissine hayret ettim. Dökümlü beyaz ipek pantolonum ve üstüm sıcak tenime karşı serindi.

Gözlerimi kapattım ve ayak parmaklarımı çimlere gömdüm.

Damarlarımdaki kan hızla akarken kollarımı iki yana açtım, kanatlarımı altımda açarak durgunluğu kucakladım.

Başımı arkaya eğdiğimde, diyarın döndüğünü hissettiğime yemin edebilirim.

Rahatlayarak iç çektim.

Parmak uçlarıma buz yayıldı.

Burada -uzak bir kırsalda- mavi buklelerimde pastel kurdeleler olan bir tarla kadınından başka bir şey değildim.

Küçük bir boşluk acısı kalbime saplandı.

Nefesim kesildi.

Gözlerimi kapattım.

Korkunç bir an için çaresizlik hissettim. Ruhumun bir parçası kalıcı olarak kaybolmuştu ve onu asla geri alamayacaktım.

Nefes almakta

zorlandım. Boğazım

düğümlendi.

Gözlerimi açtım. Altın güneş ışığı ve doğanın huzurlu sesleri panik atağı kovmama yardımcı oldu.

Ellerimi kalbimin üzerine bastırdım.

Beş eş bağı bir zamanlar kopmuş olan bağları doldururken göğsümün içinde sıcaklık tıngırdadı.

Ruhumdan bir parça kaybetmedim, beş yeni ruh kazandım.

İyi olacaktım.

Titreyerek nefes verdim ve şimdiki zamanın zengin renklerini içime çektim.

Zaman tembel bir tempoyla geçti. Her şey tam da olması gerektiğı gibiydi.

"Aran!" Malum tepelerin arasından bana doğru yürürken öfkeyle bağırdı.

Geniş omuzları ve etkileyici kalçaları, bol düğmeli gömleğı, ten rengi binici pantolonu ve diz üstü çizmelerinin içinde sergileniyordu.

Onun için iyi bir görünümdü.

Omuzlarındaki kızıl alevler, yanında kişneyerek koşan minyatür bir midilliyle birlikte çok daha az korkutucu görünüyordu. Birkaç ördeğı doğru koşarken önünü kesti.

O küçük yaratığa öfkeyle bakarken ben güldüm.

O yaklaştıkça, kaşlarını beklentiyle kaldırdım.

Koşuyormuş gibi nefes nefese kaldı ve "Uyandığımda bütün adamlar oradaydı ama sen yoktun, panikledim. Bunu dün konuştuğumuzu sanıyordum? Henüz uçman için güvenli değıl. Hâlâ bir sürü tüyün eksik. Melekler âlemini ziyaret edip seni bir doktora kontrol ettirmeliyiz."

Endorfin başımı hafifletti, bu yüzden tartışmak yerine ona hoşgörüyü gülümsedim. "Ben iyiyim. Ayrıca, hatırlarsanız, hiçbir şeyi kabul etmeden önce uyuyakalmıştım."

Bana ters ters baktı.

Alevler omuzlarında çoğaldı.

Omuzlarımı silktim. "Hızlı uçmaya çalıştığımda eksik tüyleri hissedebiliyorum ama yavaş gider ve hava akımlarını kullanırsam kontrol yüzde yüz bende oluyor." Battaniyenin üzerinde yanımdaki boşluğı okşadım. "Otur ve rahatla. Hava harika."

Ona yer açmak için kanatlarımı geri çektim.

Malum pastel kumaşa dehşetle baktı, sonra usulca yanıma çöktü.

Esnedim ve kolumu gözlerime sardım.

İçimde karşı konulmaz bir uçma isteğiyle uyandım. "Dışarısı çok güzel," dedi Malum huysuzca.

Kolumu hareket ettirdim ve gözümü kısarak onun sert vücuduna baktım. "Arkana yaslan ve biraz daha kal. Neden bu kadar katısın?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu şaşkınlıkla.

Tekrar esnedim. "Hiç bir ağacın altına uzanıp bu manzaranın dinginliğinin tadını çıkarmadın mı? Güneş tanrısı aşkına, bir tablonun içinde yaşamak gibi."

Malum'un yanakları pembeleşti ve boş zaman düşüncesinden utanmış gibi başını salladı.

"Uzan," dedim ve yanıma uzandığında içim memnuniyetle doldu.

Yüzünü buruşturdu.

"Şimdi sadece yapraklara ve çiçeklere bakın ve esintide nasıl dalgalandıklarının tadını çıkarın."

Akıl sağlığında ustalaşmış gibi hayat tavsiyeleri vermeyi seviyordum.

Buna hayalperestlik deniyordu.

Bu sabah banyoda panik atak geçirmiştım çünkü ikizlerin sırtlarında artık hakaretler olduğunu hatırlamıştım. Hepimiz sakatlanmıştık.

Şimdi, sanki beni kurtarabilirmiş gibi doğaya bakıyordum.

İyi şeylere odaklandım. Manzara muhteşemdi ve kolaylıkla uçabiliyordum. Egzersiz endorfinleri içimden akıyordu.

Kötüyü görmezden geldim.

Malum, talimatlarımı yerine getirmeye konsantre olmak zorundaymış gibi gözlerini kısarak ağaca baktı ve ben de onun bu gülünç ifadesine güldüm.

"Ne?" diye sordu savunmacı bir tavırla. "Dediğin gibi yaprakları izliyorum."

"O kadar da ciddi değil." Çiçeklerin arasında uçuşan bir kuşu izledim.

Zaman geçti.

Normalden çok daha yavaştı.

Eğilme, bükölme yoktu.

Savaş anılarımdan milyonlarca kilometre uzakta hissediyordum. Elit Akademi'de geçirdiğim zaman kötü bir rüya gibiydi. Dinsiz olan gerçek gibi görünmüyordu.

"Ne düşünüyorsun?" Malum huzurlu sessizliği bozdu ve yaprakları izlemek yerine bana baktı.

"Burası ne kadar güzel," diye fısıldadım, "sanki rüya görüyorum."

Dudaklarıma baktı. "Ben de," diye fısıldadı yaklaşırken.

Viski ve tütün, yazın güneşli, çiçeksi kokularıyla yumuşatılmıştır.

Parmaklarımız birbirine değdi ve bir cızırtı duyuldu. Kobalt ateşi onun parmaklarına yayıldı ve kızıl buz benimkileri kapladı.

Acımadı.

Aşırı uçların simya yasası: En yüksek sıcaklıkta ateş, buzun özelliklerini taklit eder. En soğuk sıcaklıkta buz, ateşin özelliklerini taklit eder.

Birbirimize ne kadar benzediğimizi fark ettim.

O kadar mükemmel bir zıtlık içindeydik ki birbirimizin aynısıydık.

Kaza gibi görünmüyordu.

Sanki evrenin kendisi bizi yaratmak için bir komplo kurmuş gibiydi.

Görünüşe göre, benim antitezim ateş püskürten, takıntı sorunları olan ve yaylı midillilere sahip olan alevli, katil bir adamdı.

Kontrol edildi.

"şimdi ne yapacağız?" Malum yumuşak bir sesle sordu.

Ellerimi başımın üzerine uzattım. "Burada yatıyoruz ve bütün gün hiçbir şey yapmıyoruz. Savaş yok. Eğitim yok. Stres yok."

Hepimiz savaşsız askerlerdik.

Zor zamanlarımızda kim olduğumuzu biliyorduk ama huzur içindeyken kim olduğumuzu bilmiyorduk.

Kendimizi keşfetme zamanıydı.

Gümüş gözleri parıldadı. Malum yüz hatlarımı ezberliyormuş gibi yüzüme baktı. "Daha önce yaptığımız gibi konuşabilir miyiz?" diye sordu kendinden emin bir şekilde.

Yanakları pembe pembe kızardı.

Göğsümdeki sıcaklık alevlendi ve aptal gibi gülümsedim. "Bu hoşuma giderdi," diye fısıldadım. "Ne bilmek istiyorsun?"

Yüz ifadesi ciddiye. "Her şeyi. En sevdiğiniz hobiniz nedir? En çok ne yapmaktan hoşlanırsın? Muhterem hakkında her şeyi bilmek istiyorum."

Kolumu buklelerimin altından geçirerek ağaçlara baktım ve ona eskiden modayı nasıl sevdiğimi anlattım. Farklı malzemelerle nasıl güzel tasarımlar yapılabileceğini anlattım. Bir kez daha, ona hiç kimseye söylemediğim şeyleri itiraf ettim.

Ona annemin ipek elbisesini nasıl yaptığımı anlattım.

Mutfağa gizlice girip farklı büyümlü şarapların hazırlanmasına nasıl yardım ettiğimi.

Konuşmamız değişti. Ona yarı savaşçıların nasıl ilk arkadaşlarım olduğunu anlattım. Annemin beni onlara nasıl zarar vermeye zorladığını anlattım. Bunun için benden nasıl nefret ettiklerini. Annemin sırtımı oymasında oynadıkları rolü anlattım.

Küçük bir parçanın onlara davranışlarımdan dolayı cezayı hak ettiğimi düşündüğünü itiraf ettim.

Bunu söylediğimde Malum vurulmuş gibi geri çekildi. "Hayır," diye sertçe homurdandı. "Onlar yetişkin adamlardı ve sen bir çocuktun. Annenin zalimliğini biliyorlardı ama yine de seni suçladılar."

İçimi çektim. "O kadar basit değil. Onlara ihanet ettiğimi düşündüler."

Uzandı ve parmaklarımızı birbirine doladı. "Beni dinle, Aran." Yüz ifadesi korkunçtu. "Yufka yürekli olduğun ve annene hiç benzemediğin dünyadaki en bariz şey."

Alay ettim.

Elimi sıktı.

"Çok ciddiym," dedi. "Seni suçladılar çünkü nefret edecekleri birini istiyorlardı. Zorbalık yapabilecekleri birini. Bunu annenle yapamadılar."

Sözlerini düşünürken alt dudağımı kemirdim. "Artık bu konu hakkında konuşmasak olur mu?" diye fısıldadım.

"Elbette," dedi.

"Hadi doğanın tadını çıkaralım." Derin bir nefes aldım ve yazın ılık kokularının tadını çıkardım.

Elimi üç kez sıktı.

Bir saat sonra, yine bana baktığı için bilinçsizce yer değiştirdim.

"Ne?" Ben sordum.

Başını elinin üzerine koydu. "Ne kadar eşsiz olduğunu biliyor musun?" Alt dudağını ıslattı. "Aran."

Dudaklarımı büzdüm ve adımı bu kadar cömertçe kullanması karşısında gülümsememi gizlemeye çalıştım.

"Ne kadar özel olduğumu yeni mi fark ediyorsun Corvus?" İsmi dudaklarımda garip bir şekilde samimi hissettirdi.

Başını eğdi ve kulağımın hassas kabuğuna d o ğ r u fısıldadı, "Tekrar söyle."

"Mitch?" Aptalı oynadım.

Saldırdı ve yanlarımı gıdıkladı. Nefes nefese kaldım ve boş yere ona karşı tekmeler s a v u r u r k e n çığlık attım.

"Tekrar söyle," diye talep etti.

"Hayır." Nefes nefese. "Yapmak zorundasın." Nefes nefese. "Bunu hak et."

Alt dudağını uzattı ve dudak b ü k t ü . "H a d i , Aran." Beni gıdıklamayı bıraktı.

"Buna kanmayacağım." Yorgunluktan gözlerim kapanmış bir halde yüzüstü u z a n d ı m .

Alnıma nazik bir öpücük kondurdu.

Daha fazlası için eğildiğimde, şakacı bir gülümsemeyle geri çekildi. "Zamanla sevgilim," diye mırıldandı.

Gözlerimi devirdim.

Bu, Elit Akademi'de pantolonunu indirip becerebildiği herkesi beceren adamla aynıydı. Elini boynuma dolayan ve beni ranzama sabitleyen aynı adamdı. Tanrı aşkına, beni neredeyse halka açık bir soyunma odasında götürüyordu.

Görünüşe göre savaşmak onu bir sapıktan iffetli birine dönüştürmüştü. Üzücü.

Bana tecavüz etmesini talep etmek istedim. Ancak, etrafımıza yerleşmiş olan huzurlu havayı bozmak istemiyordum.

Uzun bir an geçti, sonra sırtıma ağır bir yük çöktü.

Uyumak için yeniden pozisyon almış ve kolunu üzerime atmıştı. "Yani gerçekten bütün gün burada yatıp uyuyacak mıyız?" diye şüpheyile sordu. "Bütün gece uyuduktan sonra bile mi?"

"Evet," diye gülümsedim. "Buna rahatlamak deniyor."

Yan tarafını benimkine bastırdı, vücut ısısı kıyafetlerimizin arasından beni ısıtıyordu. "Kulağa hoş geliyor, Aran."

Üzerimizde kuşlar cıvıldıyor, yapraklar hışırdıyordu. Hava hoş bir şekilde sıcaktı.

Her şey altın gibiydi.

Pastel battaniyeye doğru sııttım. "Böyle devam edersen önümüzdeki on yıl içinde seni affedebilirim Corvus."

Nefes almayı bıraktı. Vücudundaki her kas gerildi ve yavaşça "Ciddi misin?" diye sordu.

"Evet," dedim. "Tek yapman gereken beni hediyelere boğmak ve önümüzdeki on yıl boyunca bir pislik olmadığını kanıtlamak."

"Tamamdır." Yan tarafımı gıdıkladı.

"Saçmalıyorsun," diye bağırdım ona tekme atarken.

Başını arkaya eğdi ve güldü, "Ve sen benimsin, Aran."

Kalbimin içindeki sıcak his genişledi ve sanki uçuyormuşum gibi hissettim.

"Bu demek oluyor ki sen de benimsin Corvus." Onun gerçek adını dilimde yuvarladım.

Yüzünü battaniyeye gömdü ve inledi. "Kahretsin, beni delirtiyorsun. Ellerimi senden uzak tutamıyorum."

Bunu bir sorunmuş gibi söyledi. "O zaman yapma," dedim. "Beni mahvet."

Yumuşak bir horlama sesi yankılandı ve iç çekerek arkama yaslandım. Çoktan uyumuştum.

Beni duymamıştı.

Bölüm 65

ARAn

ATLAR

OSCITANCY (NOUN): uyuşukluk.

Uyandığımdaya yüzümde salya buldum ve Corvus sanki bir yatakmışım gibi üzerime yayılmıştı. Eğer daha küçük bir kadın olsaydım, onun aşırı ağırlığı altında ezilirdim.

İyi ki iri kemikliymişim.

Onu itmeye çalıştım ama uykusunda homurdandı ve bana uzandı. Uyanmadı. On dakika tekmeledikten ve ittikten sonra nihayet yuvarlandı.

Doğrudum ve onu inceledim.

Güneş ışığı zengin yeşil yaprakların arasından süzölüyor ve teni cilalı bronz gibi parlıyordu.

Daha genç

görünüyordu. Daha

yumuşak.

Daha nazik.

Karanlık koridorlarda sinsice yürüyen, büyülü kılıçları ustalıkla kullanırken insanları ateşe veren adama benzemiyordu.

Yüz hatları aniden buruştu ve inledi. Saldırı altındaymış gibi irkildi ve battaniyenin üzerinde yuvarlandı.

Kollarını çırdtı. Bıçaklanmış gibi bağırdı. Üstüne diz çöktüm.

Tüm gücümü kullanarak, çırpınan uzuvlarıyla boğuştum ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdum. Sonra aşağı ittim.

"İyisin," dedim baskı uygularken. "Savaş sona erdi."

Sertçe nefes aldı, uykulu bir şekilde tutuşuma karşı mücadele etti. Sonunda nefes verdi; uzun, ürpertici bir iç çekiş.

Kıpırdamadan düştü.

Parmaklarımı alnında gezdirdim ve huzur içinde horlamaya devam ederken yumuşak sözler fısıldadım.

Kendimi bitkin hissederek üzerinden indim.

Buklelerimdeki kurdeleleri parmakladım. Onları dün gece el işi çekmecesinde bulmuştum.

Bu sabah aynanın karşısında nefes nefese kaldığımda, düzinelercesini saçıma yerleştirmiştım. Sırf yapabildiğim için.

Kendime karşı bir isyan.

Artık güzel şeylerden hoşlanan bir kız değildim ama onu bulacaktım.

Ayak parmaklarım sıcak çimlerin üzerindeyken yüzümü güneş ışığına doğru eğdim ve gerindim.

Bu yabancı alemde, sadece uçabilen bir kadındım. Bir tarlada.

Plansız.

Bu yaşam tarzı hepimiz için yeniydi. Zaman alacaktı ama iyileşecektik.

Birlikte.

Dudaklarımdan tembelce sarkan pipomla döndüm ve arazinin arka tarafına doğru koşmaya başladım. Sırf koşabildiğim için koştum. Başka bir nedeni yoktu.

Eklemlerim hâlâ sertti ve kaslarım ağrıyordu. Ama umurumda değildi.

Ahıra koştum ve güzel beyaz bir at seçtim. Amaçsızca arazinin etrafında koşturduk.

Birkaç dakika sonra, kırlarda at sürmekte olan ikizlerle yolum kesişti. Gözlerimi kırptım,

Onların aristokratlar gibi rahatça koşturmalarını hazmedemiyordu.

Rüya içinde bir rüya yaşıyorduk.

Başları birbirine eğikti ve kederli ifadelerle birbirlerine fısıldıyorlardı. Yüz hatları savaştan önceki hallerinden daha sert, daha az çocuksuydu.

Hepimiz daha serttik.

John başını kaldırıp beni gördüğünde suratındaki asık ifade eğlenceli bir sırıtışa dönüştü. "Gölete son varan kaybeder," diye bağırdı ben atımı sürerken.

Hızlı bir dörtmala koşmaya başladı ve Luka homurdandı ama peşinden gitti.

Sırttım ve atımı ileri doğru sürdüm.

Daha hızlı ve daha hızlı.

Yeşil ve sarı bulanık.

Ilık esinti yüzümü öptü ve midem adrenaline inerken ben de kahkahalarla güldüm.

Aniden atım, bir ördeğin korkuyla kanat çırpması gibi şaha kalktı.

Eyerimden fırladım.

Uzun bir süre yere uzandım, nefes almakta zorlanırken kabarık bulutların süzölüşünü izledim. Atım ahıra doğru koşmaya başladı.

İkizler endişeyle bağırdı.

Kollarımı çimenlere açtım.

"Güneş tanrısı, ne yaptığını sanıyorsun sen?" Scorpius uzaklardan bağırdı; savaşın ortasında sesini duyurmak istediğinde yaptığı gibi sesini yansıtıyordu. "Orion bana az önce olanları anlattı. Sizin neyiniz var aptallar? Hâlâ iyileşiyor!"

Başımı kaldırdığımda Orion ve Scorpius'un hâlâ ipek pijamalarını giymiş bir halde tepeye doğru yürüdüklerini gördüm.

İkizler atlarından inip yanıma koştular.

"İyi misin?" John beni bir ana tavuk gibi kontrol ederken Luka sordu. Onları tokatlayarak uzaklaştırdım.

"Çok iyiyim," dedim, "neredeyse hiç hissetmedim." Hareket etmeye çalışırken kaslarım protesto çığlıkları attı.

Scorpius yaklaşırken söylenmeye devam etti. "Neyin var senin? Hiç..." Vesaire, vesaire, vesaire. Orion endişeli gözlerle bana baktı.

İkizler ayağa kalkmama yardım etti.

Ağrıyan eklemlerimi esnetirken inledim, sonra döndüm ve "Kaçın!" diye bağırdım. Tepelerde beceriksizce koştum, ağrıyan yanlarımı tutarken ağrıyan kaslarım itiraz ediyor ve kontrolsüzce gülüyordum.

"Sizin neyiniz var böyle?" Scorpius kükredi ve ben omzumun üzerinden geriye baktım. Orion onun yanında gülümsedi.

Ben koşarken daha çok güldüm, ikizler de arkamdan koşuyordu. John da benimle birlikte gülüyordu. Luka hayal kırıklığına uğramış gibi başını salladı.

"Sadece bir at," diye bağırdım Scorpius'a omzumun üzerinden, acınası bir şekilde koşarken, çok güldüğüm için fazla hızlanamıyordum. "Dinsizlerden kurtuldum. Tabii ki -Nefes nefese kaldım. Ben iyiyim.

İyi göreceli bir terimdi.

Eğer kahkahalarım manik bir nitelik taşıyorsa, bu beni ilgilendirmezdi.

Akıl sağlığım benim sorunum değildi. Herkesin sorunuydu.

"Bu hiç komik değil," diye hırladı Scorpius bize doğru yaklaşırken, dengesiz adımlarımızın sesini kolayca takip ediyordu.

Arkamı döndüm ve iki elimle onu tersledim. "Seni tersliyorum, Prenses."

Orion takma adıma güldü ve Scorpius kaşlarını çattı.

"Bize yaklaşıyor," dedi Luka kuru bir sesle. arkamdan koştu.

John beni güzel bir kızmışım gibi kucağına aldı. "Seni kurtaracağım!" diye dramatik bir şekilde bağırdı ve malikâneye doğru koşmaya başladı.

Ciddi bir hız kazanırken kollarında titriyordum, ikimiz de tüm bu süre boyunca gülüyorduk.

Omzunun üzerinden Luka, Scorpius ve Orion'un aptalmışız gibi bize baktıklarını görebiliyordum.

John bizi mutfağa kadar götürdü. O iyi bir adamdı.

Zengin reçeller, krakerler, egzotik peynirler ve rengarenk meyvelerle karnımız ağrıyana kadar ziyafet çektik.

Zaman tembelce ilerlemeye devam etti.

Yemek yedikten ve ocak başında birkaç saat sohbet ettikten sonra, diğer erkekler de bize katıldı ve kâğıt oynamaya başladık. Çimenlerde oynamak için dışarı çıktık.

Güneş tepelerin üzerinden pembe ve turuncu tonlarında batıyordu.

Scorpius üç asırlık bir şişe büyümlü şarap getirdi ve onu elden ele dolaştırıp açgözlülükle içtik. Sıra sıra kanatları olan tüylü sarı böcekler etrafımızda vızıldıyor, tatlı alkolün cazibesine kapılıyorlardı.

Corvus bize katıldı ve hepimiz çok uykulu olduğumuz için onunla dalga geçtik.

Kabusundan bahsetmedim.

Ama ona sarılmak için eğildiğimde, bana sarılırken kollarımda titredi, sanki serabın kırılacağından ve loş koridorlara geri dönüp canavarları kovalayacağımızdan korkuyordu.

Şaraptan, birbirimizden, özgürlükten ve savaştan sağ çıkmanın şokundan sarhoş olmuş bir halde saatlerce uyanık kaldık ve yıldızların altında konuştuk. Galaksiler gökyüzünde mor çizgiler halinde dönüyordu.

Konuşmada bir durgunluk olduğunda, Orion gizemli bir şekilde fısıldadı, "Bundan hep şüphelenmiştim."

Herkes şaşkınlıkla ona döndü.

Gökyüzünü işaret etti ve "Ara takımyıldızı. Scorpius'a en yakın yerde bulunur ve Corvus'u da içeren yıldız ailesine aittir."

Sertçe nefes aldım.

Bana verdiği eldivenlerin üzerinde altınla "Ara" yazıyordu. Savaşın ortasında bile bana bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Göğsüm kızardı ve ısındı.

Sessiz kral saygıyla fısıldadı: "Ara, Scorpius'a o kadar yakın ki, o da Orion'un tam karşısında yer alıyor."

Adamların hepsi farklı şaşkınlık sesleri çıkardı ama Corvus yüzünde ihanet ifadesiyle Orion'a baktı. "Neden bana söylemedin?" diye sordu. "Oymacının bir hata yaptığını düşündüm."

Hepimiz onun kuşkulu ifadesine güldük.

Orion hüzünle başını salladı. "Kendini baskı altında hissetmesini ya da onu sadece kader yüzünden istediğimizi düşünmesini istemedim."

Corvus sinirli bir ses çıkardı ama itiraz etmedi.

"Ama kaderimizde var," diye fısıldadı Orion. "Hepimizin kaderi birbirimiz için." İkizlere döndü. "Siz ikiniz de dahil."

John yanımda sıcak bir memnuniyet sesi çıkardı.

Kalbim daha hızlı atıyordu.

Scorpius yer değiştirerek bana daha yakın oturdu ve kolunu omzuma atabilmek için John'u itti.

John alay etti, "Hey, sen ne yaptığını sanıyorsun?"

Scorpius diğer kolunu ona dolayınca konuşmayı kesti ve ikimizi de kendine doğru çekti.

"Bu ikisinin benim olduğunu hep biliyordum," dedi Scorpius ve herkes homurdandı.

John kaçmaya çalışırken ama başaramazken Corvus "Saçmalık," diye güldü. Bu yanılttı ama başka birinin mücadele ettiğini görmek beni daha iyi hissettirdi.

Güldüm ve yıldızları seyretmeye devam ederken Scorpius'un kolunun kıvrımına yerleştim.

Luka saçlarımla oynadı ve Corvus Orion'u göğsüne yaslayacak şekilde yeniden ayarladı.

Gece sessiz ve yeni başlangıçlarla doluydu.

Umut kırılğan, narin bir şeydi.

Etrafımıza yayıldı.

Bölüm 66

ARAn

G FTSI

TROTH (NOUN): sadık veya söz verilmiş sadakat.

Haftalar yarı rüya halinde geçti.

Altımız günlerimizi ata binerek, konuşarak, peynir tahtalarıyla ziyafet çekerek ve dünyanın geri kalanı yokmuş gibi davranarak geçirdik.

Savaştan sağ çıkmanın verdiği garip coşku, sadece panik anlarıyla bölünüyordu.

Her gece en az birimiz yatakta çığlık atarak uyanıyorduk. Bir gece, malikanede kaldığımız sürenin başlarında, altımız da sanki savaşın ortasındaymışız gibi birbirimize bağırarak ve tekmeler atarak uyandık.

Küçük şeyler de insanları kızdırabilir.

Bir kapı çok gürültülü bir şekilde kapanır ve Scorpius pantolonundan bir bıçak çıkarıp fırlatmaya hazırlanırdı.

Corvus rastgele alevler içinde kalırdı.

Bir gün ayağım bir çiçeğe takıldı ve ben yere düşerken Orion korkuyla çığlık attı. Bütün adamlar farkında olmadan oldukları yerde donup kalmışlardı.

Bazı günler John aşırı telafi ediyormuş gibi çok fazla şaka yapıyordu ve Luka bizi gözünün önünden ayırmayı reddediyordu.

Arazide buzdan izler bıraktım ve gittiğim her yerde kızıl ateş topları beni takip etti.

Corvus'a artık üşümediğime dair yüzlerce kez güvence verdim ama o alevlerini söndürmeyi reddetti. Bir keresinde homurdanarak şöyle demişti: "Ignis olarak benim görevim Saygıdeğerimi sıcak tutmak. Bırak da işimi yapayım."

Çenem düştü. "Ben senin için sadece bir iş miyim?"

Çelik gözleri öfkeyle parlıyordu. "Sözlerimi çarpıtmaya cüret etme," diye vahşi bir yaratık gibi hırladı.

Başımı arkaya attım ve alaycı bir şekilde güldüm. "Düşünceleri ve duyguları olan bir insan olduğum için özür dilerim. Beni dinlemediğini unutmuşum çünkü diğer arkadaşlarının aksine ben pis bir kadıyım."

Alevler içinde patladı ve beni omzuna attı. Beni yatak odasına taşıırken tekmeledim, çığlık attım ve sırtını yumrukladım.

Yatağa oturdu ve pantolonumu indirdi.

Alevli bir el kışımı tokatladı. "Geri al onu," diye hırladı. "Geri al Aran, yoksa güneş tanrım bana yardım eder." Parmakları üzerimde sahiplenici bir şekilde yayıldı.

Karanlık bir şekilde, "Pis değilsin," dedi.

Göğsünden sert bir ses yükseldi. "Sen."

Toka

t.

"Beni

m."

Tokat.

"Kadın."

Bana doğru bastıran sertliğin aşırı farkında olarak kıpırdandım.

"Um, ne?" Akıllıca nefes aldım.

Kışımı okşadı, alevler buzla kaplı tenime dokundukça lezzetli bir şekilde cızırdıyordu.

Kıvrandım.

Düşük bir inilti çıkardı ve kendini bana yasladı.

"Sen benimsin," diye tekrarladı ele geçirilmiş bir adam gibi.

Ona srtndm ve buraya nasıl geldiğimizden emin olamadan başımı salladım.

Etrafımıza kar taneleri düştü.

Odanın sıcaklığı düştü; kızıl alevler daha parlak yandı.

"Sevişecek miyiz?" Fısıldadım.

Corvus sokulmuş gibi kendini benden uzaklaştırdı. "zr dilerim," diye fısıldadı kırık bir sesle. "Bunu yapmamalıydım."

"Ne?" Şaşkınlıkla sordum ama o geri çekiliyordu.

"İkimizin de pişman olacağı bir şey yapmadan önce gitmem gerekiyor," dedi sert bir şekilde.

Ona hiçbir şeyden pişman olmayacağımı söyleyemeden odadan çıktı.

Sorunun ne olduğu belliydi.

Benim yanımda tahrik olmaktan korkuyordu. Ben de çok seksi.

Olgun bir kadın Corvus'un sınırlarına saygı duyar ve gitmesine izin verirdi.

Ben o kadın değildim.

Merdivenlerden aşağı koşarken cinsel imalarla bağırarak peşinden gittim. Omzunun üzerinden arkasına baktı ve koca adamın gözlerindeki saf korkuyla kahkahalara boğuldum.

Onu nesneleştirmek yeni hobimdi.

Zaman ilerliyordu.

Hayat mkemmел

değildi. Biz de

mkemmел

değildik.

Ancak sıcak günler geçtikçe daha az panikledik ve daha çok güldük.

Her şeye rağmen hayatlarımız daha da güzelleşti.

Adamlar gururlu ifadelerle bizi izlerken ben her gün uçuş talimi yapıyordum. Savaş için eğitim almıyorduk ya da becerilerimizi geliştirmeye çalışmıyorduk; sadece yapabildiklerimize hayret ediyorduk.

Hayat basitti.

Ayrıca her sabah krallardan gelen yeni bir hediyeyle uyandım.

Bir gün, malikânenin etrafına hevesle yerleştirdiğim vazolardaki mis kokulu çiçeklerle dolu bir odaydı. Ertesi gün, paha biçilmez elmas kaplı bir çift topuklu ayakkabı.

Günler bir düzen içinde devam etti.

Bir gün krallar bana tatlı, düşünceli hediyeler verecekti. -Corvus'un el yazısı notları gibi, onun Saygıdeğeri olduğum için ne kadar minnettar olduğunu yazıyordu.

Ertesi gün bana, izleyiciye uzak diyarların şehir manzaralarını gösteren eski bir ayna gibi gülünç derecede abartılı bir hediye verirlerdi.

En şaşırtıcı hediye beni gerçekten suskun bıraktı.

Hepimiz çizim yapmayı denemeye karar verdik.

Çoğumuz çubuk figür seviyesindeydik ama Orion boya gibi görünen süslü kalemlerle ustaca bir manzara çizdi. Ördek çizmekte bir kez daha başarısız olduktan sonra, en sevdiğimiz ağacın altında birlikte tembellik ederken Corvus'un koluna keçeli kalemle buz ve ateş sembolleri çizdim. Ayrıca eğlenmek için el yazısı ile "Aran en iyisidir" yazdım.

Corvus ve benim herkes arasında en tembel olduğumuz ortaya çıktı. Battaniyenin üzerinde uzanarak ve hiçbir şey yapmadan uzun saatler geçirmeyi tercih ediyorduk. Ya uçuyordum ya da hareketsiz yatıyordum; ikisinin arası yoktu.

Adamların geri kalanı bütün gün meşgul olma eğilimindeydi. Corvus öyle değildi.

Ben uçtuktan sonra sessizce yanıma uzanmayı severdi ve göleti izlerdik. En güzel günler, minyatür midillilerden ya da koyunlardan birinin bize katıldığı günlerdi.

Kralların lideri sürprizlerle doluydu.

Örnek olarak: çizim faaliyetlerimizden bir gün sonra Corvus atına bindi ve yerel köyden tatlı almakla ilgili bir şeyler bağırdı.

Alacakaranlıkta beni silkeleyerek uyandırdı.

Sersemlemiş bir şekilde, ön kolundaki karalamalarımın artık büyüğü mürekkeple yapılmış dövmeler olduğunu anlamam bir saniye sürdü.

ölümsüzlük boyunca asla yok olmayacakları anlamına geliyordu.

En iyisi olduğumu ilan eden yeni kalıcı tasarıma bakarken çenem düştü. Yanağıma bir öpücük kondurdu ve ağzıma bir kurabiye attı.

Limon aromalıydı.

Benim favorim.

Ertesi gün diğer koluna müstehcen bir resim çizdim ama o korkak biriydi ve dövme yaptırmayı reddetti.

Günler geçmeye ve hediyeler gelmeye devam etti.

Her gün ne alacağıma dair hiçbir fikrim yoktu, ama bir şekilde krallar her seferinde onu özel kılıyordu.

Anlaşılan ikizler kendilerini dışlanmış hissettiler, çünkü onlar da bana hediyeler vermeye başladılar. Açıgözlü bir kadın olarak olayların bu şekilde gelişmesine bayıldım. İkizler sayesinde mücevher kutum artık Olympus diyarından gelen nadir aile mücevherleriyle dolup taşıyordu.

Favorim elmas bir taçtı.

Her sabah onu kurdeleyle kaplı buklelerimin arasına yerleştirdim ve ağzıma ısıltılı pembe parlaticı sürdüm. Sıradan bir aileden gelen, kraliçeyi oynayan sıradan bir kadınmışım gibi davrandım. İlim karmaşık ya da derin değildi; basitti ve estetiği de koketti.

İçimdeki bir şeyi iyileştirdi ve aynı zamanda klinik olarak sanrılı olduğumu kanıtladı.

Zaman huzurlu yürüyüşüne devam etti.

Adamlarla birlikte geç saatlere kadar yıldızları seyrettim, sonra gün doğarken gökyüzünden güneşin doğuşunu izlemek için uyandım. Kuşların neden hep havada olduğu belliydi; uçmak saf bir sihirdi.

Omuz kaslarım ağrıdığında ve ciğerlerim efordan sızladığında, en sevdiğim ağacın altına çöküp kestirirdim. Sonra uykulu bir şekilde mutfağa girer, tatlı meyveler ve peynirlerle karnımı doyururdum.

Bir keresinde ikizler beni onlarla bir antrenman yapmaya ikna etti, ancak üç sınavda TSSB'ye yakalandım (tembeldim) ve bir daha asla yapmadım.

Bunun yerine ağacıma gittim ve hafifçe horlayan ve yarısı çimlerin üzerine yayılmış olan Corvus'un yanında uyukladım; battaniyenin üzerinde yeterince yerim olduğundan emin olmuştu.

Sıcaklık kalbimi doldurdu.

Herkesin geldiğini gördüğü tek şey Luka ve Orion'du.

Birlikte uzun yürüyüşlere çıktılar. Saatlerce hiçbir şey konuşmazlardı; bazen el kol hareketleri yaparlar ya da fısıldaşırlardı, ama çoğunlukla kırlarda dolaşırken sessiz kalırlardı.

Orion sessizliği paylaşacak birini bulmuştu ve Luka da ben ve John dışında birini bulmuştu.

Gece yıldızların altında Luka hem benim kurdeleli saçlarımla hem de Orion'un altın bukleleriyle oynadı. Yeni ilişkileri beklenmedik ve iç açıcıydı.

Diğer bağlantılar o kadar dokunaklı değildi.

Açık ara en eğlenceli gelişme Scorpius ve John'du.

Bu klasik bir düşmandan sevgiliye durumuydu; ancak John düşman aşamasını geçmemişti ve Scorpius sevgili olmak istiyordu.

Kör kral şafaktan gün batımına kadar Yuhanna'yla alay etti ve cinsel imalarla onu kıvrandırdı.

John ilgilenmiyormuş gibi davranıyordu ama onu birkaç kez kızarıırken ve Scorpius'un kışını incelerken yakalamıştım.

Bir gece şenlik ateşinin etrafında yemek yerken Scorpius'un eli "kaydı" ve çatalını John'un kasıklarına şüpheli bir şekilde yaklaştırarak kalçasına sapladı.

John şenlik ateşinden topallayarak uzaklaştı ve birkaç dakika sonra arazide bulduğu koltuk değnekleriyle geri geldi.

O bir doktora görünmesi gerektiğinden yakınırken, biz onu dramatize ettiği için azarlıyorduk.

"Zavallı adam, bir kazaydı," dedi Scorpius. "Gerçekten çok üzgünüm. Lütfen beni affet."

Eğer ipek pantolonunu zorlayan ereksiyonuyla kanlı çatalını yalamıyor olmasaydı bu inandırıcı olabilirdi.

"Onu daha iyi yalamamı ister misin Muhterem?" diye baştan çıkarıcı bir şekilde fısıldadı ılık geceye.

"Hımm," dedim anlamlı bir şekilde, adımın ne olduğunu hatırlamakta zorlanırken.

Neredeydim
ben? Kimdim
ben?

Scorpius John'un kucağına eğildi. Çok yavaşça dilini çıkardı ve kanlı bıçak yarasının üzerinde gezdirdi. Sonra ısırdı ve John çığlık attı.

Scorpius elinin tersiyle kırmızı lekeli dudaklarını sildi ve bana doğru sırttı.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Yuhanna onu affetmedi.
Şaşırtıcı olan, hiçbir erkeğin seksi başlatmamış olmasıydı. Bir sürü küçük an vardı.

Corvus'un yanında battaniyenin üzerinde uyuyordum ve kıcıma bastıran sertlikle uyanıyordum.

Scorpius ben tatlı meyve yediğimde "aferin kızıma" diye fısıldardı. Bir keresinde Orion ona meyve suyunun çenemden aşağı damladığını fısıldadı ve o da bana şöyle emretti: "Hepsini benim için yut tatlım. Her damlasını al."

İtaat ettim ve dudaklarımı yaladım.

Tüm adamlar acı çekiyormuş gibi inledi ve Scorpius açıkça kasıklarını tuttu, ama hiçbir şey çıkmadı.

İhtiyaçları olan bir kadın olarak, bu işkence gibiydi.

Bir başka seferinde Luka ile ata binmeye gittiğimizde arkama oturdu, sırtım ön tarafına yaslandı ve eli yanlışlıkla göğsümü okşamaya devam etti.

Meme uçlarım taş gibi sertleşmişti, inledim ve ona doğru yaslandım.

Başımı sertçe geriye çekti ve diliyle beni ahlaksızca öptü. Ben dizginleri sıkarken diğer eliyle meme uçlarımı okşadı.

Ama sonra durdu ve aniden attan indi.

Soğuk duşla ilgili bir şeyler söyledi ve ortadan kayboldu.

Böyle devam etti.

Ama küçük anlar hiçbir zaman büyük anlara dönüşmedi. Erkeklerin bana olan ilgisi konusunda endişelenmeye başlayacaktım ama Scorpius her sabah hepimizi vücudumuza yapacağı tüm ahlaksız şeyleri ayrıntılı bir şekilde anlatarak uyandırıyordu.

Bu kesinlikle zamanlamayla ilgili bir şeydi. Ben de bekledim.

Ve her gün bir şekilde bir öncekinden daha iyi oldu.

Scorpius'un kışını kontrol ettiği için John'a seslendim ve o da beni göle attı, bu da istenmeyen bir etki yaratarak gölü dondurdu.

Orion buz patenlerini buldu ve hepimiz sırayla kaymaya başladık. Gücüm yaz güneşinde bile gölün donmasını sağladı.

Sonra Scorpius daha fazla büyümlü şarap getirdi ve paten gerçekten başladı. John bana bir numara yarışması için meydan okudu ve bir takla atmayı denedi ve başaramadı.

Scorpius ve ben öğleden sonrayı kafasındaki kanayan kesiği beyaz bandajlarla sararak geçirdik. John gülünç görünüyordu ve hepimiz yeterince sarhoş olduğumuz için bu konuya saatlerce güldük.

Kesinlikle sarsılmıştı çünkü sonunda tırnaklarını son bir haftadır başarısız bir şekilde giydirmeye çalıştığım Fae Bunny Pink tonuna boyamama izin verdi.

Ertesi gün kendine geldiğinde ve tırnaklarını gördüğünde böğürerek beni arazide kovaladı ve tırnaklarını çıkarmamı istedi.

Ona acıdım ve o uyurken üstüne ısıtılı bir kat boyadım.

Homurdanıp suratını astı ama onu güneş ışığında parıldayan tırnaklarına hayran hayran bakarken ve onları Luka'ya gösterirken yakaladım. Hatta Malum'a tırnak renklerimizin uyuştuğunu, bunun da en çok ondan hoşlandığım anlamına geldiğini söyleyerek böbürlendiğini duydum.

Bir sonraki sefer Malum'un tırnakları da pembeydi ve tüm erkekler onunla dalga geçti.

"Beğendin mi?" diye sordu günlük ağaç altı uzanışımız sırasında. Yanakları kızardı ve yüzüme bakarken inledi. "Yoksa gülünç mü görünüyorum? Aptalca mı davranıyorum?"

Eğildim ve burnuna yumuşak bir öpücük kondurdum.

"Senden hiç bu kadar etkilenmemiştim," dedim dürüstçe. "Zehirli erkekliği reddediyor olman hoşuma gidiyor, çok tatlısın."

Gururla sırttı, sonra kaşlarını çattı. "Ben sevimli değilim, Aran.

Ben ateş püskürten korkunç bir savaşçıyım."

Gözlerimi devirdim ve tıraşlı kafasını okşadım. "Tamam, koca adam. Sen nasıl istersen."

Somurtuyormuş gibi kollarını kavuşturdu ama dudaklarının kenarı gülümsememeye çalışıyormuş gibi seğirdi.

"Sen nasıl istersen," diye tekrarladım esnerken ve göğsüne sokulurken.

Saç derime masaj yaparken parmakları buklelerimin arasında gezindi.

"Seni her zaman koruyacağım," diye fısıldadı uyuduğumu sandığında.

Sıcaklık göğsümün içinde yükseldi ve mümkün olan en iyi şekilde canlı canlı yanıyormuşum gibi hissedene kadar uzuvlarıma yayıldı.

Zaman durgun bir tempoda ilerliyordu.

Günler yıllar gibi geliyordu ve kendimi uzun süreler boyunca savaşı unutmuş halde buluyordum.

Diğer günler, çığlıkları hatırladıkça panikliyor ve kendimi kaybediyordum.

Anılar çok fazla geldiğinde, kristal kanatlarımı açar ve gökyüzüne fırlardım.

Çok uzağa uçmadım.

Gitmek istemedim.

Bunun yerine bulutların arasında süzülür, sonra kanatlarımı içeri çeker ve dibe çakılırdım. Adrenalin ve saf mutluluk beni doldururdu. Sonra kanatlarımı açar ve sevinçle haykırırdım.

Uçarken spiral çizmek imkansızdı.

Bazen, bulutların üzerindeki dondurucu havada asılı kaldığımda annemi düşünürdüm.

Hiç bu kadar huzurlu olmamıştı.

Bir parçam, eğer uçmayı deneyimleyebilseydi, o zaman asla delirmeyeceğinden korkuyordu.

Belki de Yüksek Mahkeme bunu ondan almıştı? Belki de kendisinden almıştır?

Düşünceler çok fazla geldiğinde, gözlerimi kapatır, kanatlarımı sıkıca çeker ve arkadaşlarıma doğru düşerdim.

Hayat güneşli gökyüzü, büyülu şarap, nazlı gülümsemeler, şekerlemeler, titreyen sarılmalar, uykuda acı iniltileri ve kahkahalardan oluşan bir pus gibiydi.

İçimizde iyileşmek için dış dünyadan yalıtılmış bir kale yarattık.

Sonra bir gece, her şey değişti.

Bölüm 67

ARAn

SUPR SESİ

KONSANGUİNÖZ (ZARF): aynı kandan veya kökenden.

Ön kapı yüksek sesle, uğursuz bir şekilde çalındı ve açtığımda Lothaire ay ışığında çerçevelenmiş olarak duruyordu.

Birbirimize bakarken uzun dakikalar geçti. "Tebrikler kızım," diye fısıldadı ve bir gülümseme kıvrıldı dudaklarını yukarı kaldırdı. "Sana güçlü olduğunu söylemiştim." Göz kırptı. "Ne de olsa sen benim kızımsın."

Gözlerimi devirdim ve içeri girmesi için işaret ettim.

Korumacı bir şekilde arkamda toplanan arkadaşlarımı geçtikten sonra krallara döndü ve "Size verdiğim RJE cihazını akıllıca kullandığınıza inanıyorum." dedi.

Scorpius kötü kötü sırıtarak, "Üç yüzden fazla Fae muhafızı ortadan kaldırıldı," dedi.

Lothaire başını salladı ve köpek dişlerini gösterdi. "Güzel."

Sonra hepimiz ocağa doğru yürümeye başladık. Adamlar içeri adım atmadan kapıyı arkamdan kapattım çünkü Lothaire ile yalnız kalmak istiyordum ve onlar etrafımda dolanacaklardı.

Corvus diğer taraftan kaba bir şeyler söyledi, ama ev etrafımızda yanmadığı için, sadece dramatik at kızı gibi davranıyordu.

"Yani." Lothaire kanepeye oturdu ve yanındaki koltuğu sıvazladı. "Bana savaş ve buz güçlerin hakkında her şeyi anlat."

Yavaşça yanına oturdum.

Birkaç saat sonra uykulu bir şekilde başımı omzuna yasladım ve yüzlercesini nasıl kolayca öldürdüğümü anlatırken gururla gülümsedim.

Enfeksiyonlularla birlikte odada mahsur kaldığımda onu nasıl düşündüğümü anlattım.

"İşte benim kızım," diye fısıldadı.

Esneyerek ayağa kalktığında ve gitme vaktinin geldiğini söylediğinde, beni ziyaret etmek için geri döneceğine söz verdi.

"Seninle konuşmak harika, seninle gurur duyuyorum kızım," diye fısıldadı beni kucaklarken.

Sırtını sıvazladım ve "Teşekkürler baba" dedim.

Beni bıraktığında yanağında şüpheli bir nem parıltısı vardı ve yüzünü sildi.

"Geri döneceğim," diye tekrarladı adamlarla vedalaşırken ve RJE uzaklaşırken.

Kaybolduğu yere baktım ve ne zaman bu kadar yufka yürekli olduğumu merak ettim. Göğsüm sıcaklıkla uğuldadı ve onu asla affetmeme kararlılığım aptalca göründü.

İlişkimiz mükemmel değildi ve hiçbir zaman da mükemmel olmayacağına dair güçlü bir his vardı içimde ama aramızda çatışma olmamasının verdiği bir rahatlama vardı.

Nefrete tutunmamanın verdiği bir huzur vardı.

Babamın bana nasıl gururla baktığını düşündükçe hafiflediğimi hissettim.

Hayat garipti.

O gece o gittikten sonra, diğer erkekler kralların ekstra geniş yatağına tırmanırken, Scorpius beni banyoya çekti.

Tamamen giyinik olarak, üzerimize ılık su dökülen süslü mermer küvete oturduk.

Sıcak spreyin altında otururken herhangi bir imada bulunmadı ya da beni baştan çıkarmaya çalışmadı. Sadece mülk hakkında konuştu. Herkesin güzel görüldüğünü söylediği bir dünyada kör olarak büyümekten bahsetti.

Ben kaybolduğumda ne kadar korktuğunu anlattı.

Onlarla çiftleştikimde ve tamamen onlardan biri olduğumda ne kadar gurur duymuştu. Savaş alanında potansiyelimi ortaya çıkardığımı görmenin hayatının en güzel günü olduğunu söylerdi. Kullandığım saf güç daha önce deneyimlediği hiçbir şeye benzemiyordu. Ruhani bir hismiş.

Ona nasıl daha iyi olduğumu anlattım ama bazen hala kötüleşiyordum.

Küçük şeylerin beni hâlâ sinirlendirdiğini itiraf ettim.

Bir kuş çığlık atar, sesi cıvıltıya benzerdi ve ben korkudan donakalırdım. Bazen gecenin bir yarısı hıçkırarak uyanırdım, nasıl bu hale geldiğimi hatırlamadan boğuluyormuş gibi hissederdim.

Diğer zamanlarda sessizliğin nasıl çok sessizleştiğini ve korkunun omurgamdan yukarı nasıl sıçradığını anlattım.

Arada sırada banyoya kaçıyor ve serin fayanslara uzanıyor, nefes nefese bayılmamaya çalışıyordum.

Utanç verici bir şekilde, babamı tamamen affetmediğimi itiraf ettim.

Küçük bir parçam, annemin kötü bir üne sahip olduğunu bildiği halde neden beni kontrol etmediğini merak etmeden duramıyordu.

Scorpius ben konuşurken elimi tuttu ve sözümü kesmeye çalışmadı.

İşim bittiğinde, hepimizi dinsizlere kaptırdığına dair kâbuslar gördüğünü itiraf etti. Koridor koridor koşuyor, çığlık atıyor ama hiçbir şey duyamıyor ve hiçbirimizi bulamıyordu.

Bana Lothaire'i affetme zorunluluğum olmadığını söyledi.

Sonra havayı yumuşatmak için favori yemeklerimizden bahsettik. Onunki risotto ile biftek, benimki ise mangoydu.

Sıcak ekmek üzerine Hint turşusu. İkimiz de büyülu şarabı sevdik.

Scorpius renkleri anlayamıyordu ama en sevdiği ses B natural'dı; yıldızların altında hepimizin yanında yatmak gibi bir ses olduğunu söylüyordu.

Sabahın ilk ışıkları ipek perdelerin arasından görüldüğünde esnedim ve tüm erkekler uyanmadan önce yatağa gidip biraz uyumamız gerektiğini söyledim.

Bana şafak sökene kadar uyumazsan aslında daha dinlendirici hissedeceğini söyledi. Şüpheliydim ama o kadar ciddiye ki kuvette kalıp onunla konuştum.

Corvus bizi birkaç saat sonra spreyn altında el ele tutuşmuş uyurken buldu.

Scorpius yalan söylemişti.

Aldırmadım.

Lothaire'in ziyaretinden bir hafta sonra Corvus gözlerimi bağladı ve beni koridora götürürken uslu bir kız olmamı söyledi.

Derin bariton sesiyle ürperdim, midem ihtiyaçla gerildi.

Birlikte uyuduk ve iffetli öpücükler paylaştık ama adamlar beni hiçbir şeye zorlamak istemediklerini söylediler. Samimi olmak için tüm ölümsüzlüğe sahip olduğumuzu ve savaştan kurtulmaya odaklanmam gerektiğini söylediler.

Şahsen, cinsel ilişkilerin hızlanacağını düşünmüştüm. iyileşme sürecim, ama bu sadece benim.

"Sürpriz," diye homurdanarak fısıldadı Corvus kör katımı çekip çıkarırken.

Gözyaşlarına boğuldum.

Sadie ve Jinx geniş, heyecanlı gülümsemelerle kapının önünde duruyordu - daha doğrusu Sadie gülümsüyordu ve Jinx kaşlarını çatıyordu, Cobra ise kaşlarını çatarak arkalarında duruyordu.

Kendimi Sadie'nin üzerine attım ve neredeyse yere düşüyorduk.

"Seni çok özledim!" diye feryat etti ve ben de başının tepesine doğru anlaşılmaz şeyler mırıldandım.

onu öpücöklere boğdu.

Birkaç dakika (iyi bir saat) gözyaşı döktükten sonra ayrıldık.

"Harika görünüyorsun," dedi Sadie yüzümü dürttüğünde. "Bronzlaşabildiğini bilmiyordum. Artık hasta görünmüyorsun. Bunu sevdim."

Beyaz saçlarını omuzlarına doğru taradım ve saçları parıldadı. "Saçına altın mı taktırdın?" Başını salladı ve çenem düştü. "Takıntılıyım."

Jinx kaba bir yorum yapmadan önce sohbet yirmi dakika daha iltifatlarla devam etti.

İlk defa onu içeri aldım.

Jinx uzun boyluydu, gerçekten uzun. Benim boyumdaydı ve şaşırtıcı derecede şehvetli, atletik olmayan bir vücuda sahipti. Onun için sessizce üzüldüm çünkü fasulyeden yapılma kolları bir kavgada hiç yardımcı olmayacaktı.

Yanında taşınması için ona bir topuz vermeyi aklıma not ettim. "Protezin var!" Ne olduğunu anladığımda haykırdım.

farklıydı. "Söyleyemezsin bile."

Bana ters ters baktı ve "Belli ki" dedi.

Ergenlik isyanı yaşamadığını bildiğim için sözleri bana daha incitici geldi.

Tiksinti çığlıklarını duymazdan gelerek onu kucakladım. "İyi misin?" Kimse duymasın diye kulağına sessizce fısıldadım. "Sana hâlâ zarar veriyorlar mı? Yardıma ihtiyacın var mı?"

Kollarımda kaskatı kesildi.

"Ben iyiyim," diye fısıldadı, sonra kucağımda rahatladı ve sarılmama karşılık verdi. "Söz veriyorum. Bir planım var."

Onu bir kol boyu geride tuttum ve ciddi bir bakışla sabitledim.

Son zamanlarda geleceğimi düşünmek için çok zamanım olmuştu ve Jinx'in ne kadar değerli olabileceğini fark etmiştim.

"Eğer fae tahtını talep edersem," dedim yavaşça, "benim yokluğumda hüküm süreceğ bir naibe ihtiyacım ol a c a k."

"Ne yokluğu?" Sadie sordu.

Corvus, "Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu.

Jinx'in dudakları ne dediğimi tam olarak anladığı için şeytani bir gülümsemeye dönüştü.

Başını salladı ve "O diyardı şekle sokmaktan onur duyarım" dedi.

Sadie dikkatimizi çekmek için ikimize de vurdu. "Neler oluyor?"

"Fae tahtını geri almak zorundayım ama yönetmek istemiyorum çünkü muhtemelen TSSB'den muzdarip olacağım." diye açıkladım. Omuz silktim. "O yüzden gidip tahtı geri alacağım, sonra Jinx benim için hüküm sürebilir - tabii isterse. Aksi takdirde başka birini bulabileceğimize eminim."

"İstiyorum," dedi Jinx hevesle.

Adamlarım araya girmeye çalıştı ama kızlara malikaneyi gezdirirken onları engelledim.

Geceyi yıldızların altında konuşarak geçirdik. Yani Sadie konuştu. Jinx gecenin çoğunu sessizlik içinde geçirdi ama gönüllü olarak yanımıza oturdu ki bu onun için ölümsüz bir aşk ilanı anlamına geliyordu.

Sadie'nin âlemler arası büyülu telefonunu kullandık - böyle bir cihazı nasıl edindikleri hakkında hâlâ hiçbir fikrimiz yoktu, çünkü böyle bir cihazın olmaması gerekiyordu - ve malikânedeki tüm kızları aradık.

Görünüşe göre Jax kızları koruyordu. Jess'in test yaptırmasına hâlâ izin vermemişti çünkü Yüksek Mahkeme'nin entrikalarından korkuyordu ve onun veri tabanlarına kaydedilmesini istemiyordu.

Hoşnutsuzdu ama anlıyordu.

Bu arada, Jala bir enerji topuydu ve Warren'ın tanıştırıldığı ateşli arkadaşları olduğunu anlatıp duruyordu.

Telefon dövmeli parmaklar tarafından koparıldı.

Ascher, erkekler ve cinsel ilişkiler hakkında rahatsız edici ama son derece eğitici bir konferansa başladı.

O söylenirken bağlantıyı kaybettik, bu utanç vericiydi çünkü ben çok şey öğreniyordum ve o sadece

ilginç kısmı. Görünüşe göre erkeklerin kadınların sahip olmadığı ihtiyaçları varmış çünkü prostatları varmış.

Gecenin geri kalanında Sadie ortak düğünümüzü planladı.

Ona göre Malum Evi'nin arazisi mükemmeldi. Düğünü gölette yapmaya karar vermişti ve beş yüz kişilik bir düğün olacaktı.

Zihnimde onun-bizim-büyük günümüzü nasıl sabote edeceğimi planlarken başımı sallayarak onayladım. İnsanların malikânenin etrafında tepinmesine asla izin veremezdim.

Orası bizim sessiz evimizdi. Mabedimiz.

Ancak ona küçük bir düğün yapacağımızı söylemedim çünkü zaten bir gelinzilla gibi davranıyordu.

Ben olsam biraz beklerdim.

Bunun dışında gece mükemmeldi.

Sadie minyatür bir midilli gördüğünde ağladı ve ertesi gün Cobra gitmesi için onu omzuna atmak zorunda kaldı.

Akşam yemeği için döneceğine söz verdi.

Üç saat sonra geri geldi ve en sevdiğim ağacın altında lezzetli bir peynir tabağı yedik.

O gece, o gittikten sonra -yine zorla- yatak odasına girdiğimde şaşkınlıkla gözlerimi kırptım.

Yastığımın üzerinde kabarık kırmızı ve altın tüyleri olan minik bir yavru kuş yatıyordu. O artık sadece duman değildi.

"At," diye fısıldadım, kıpırdayıp bu illüzyonu bozmaktan korkuyordum.

Sevinçle öttü ve yatağın üzerinden bana doğru zıplarken adını duyunca kanatlarını çırpı.

Hıçkırarak ağladım ve kabarık tüylü bedenini yanaklarıma bastırdım.

Ateş ve buz gibi kokuyordu.

Her nasılsa, en akıl almaz ihtimallere rağmen, ikimiz de küllerimizden doğmuştuk. Anka kuşu ve ona duygusal olarak bağımlı olan kadın yeniden bir araya gelmişti.

Yine beraberiz.

Ertesi sabah güneş biraz daha parlak doğdu.

İkimiz de onunla birlikte yükseldik.

Bölüm 68

ARAn

BAŞTAN ÇIKARMA SANATI AÇIK

WILE (VERB): cezbetmek veya sanki bir büyü ile cezbetmek, ayartmak.

Dünyadaki çoğu harika şey gibi, her şey büyü bir şarap ve basit bir doğruluk mu cesaret mi oyunuyla başladı.

Gece sıcak ve rahatlatıcıydı.

Hiçbirimizin panik atak geçirmediği ilk gündü. Kimse gecenin bir yarısı çılgın atarak uyanmamıştı.

Bir dönüm noktası gibi hissettirdi.

Şırl şırl akan dere çağılıyor ve uzaklarda bir baykuş ötüyordu.

Çimlerin üzerinde bir hoparlör titriyor ve büyü, düşük kaliteli müzik çalarken turkuaz renkte titreşiyordu.

Karanlık rüya gibiydi.

Altımız birden gece gökyüzünün altında daire şeklinde oturmuş, boş şarap şişelerimizden birini battaniyenin üzerinde döndürürken nefesimizi tutmuş bekliyorduk.

Tek bir kıvılcık alev başımızın üzerinde havada asılı kaldı ve hepimizi sıcak gölgeler içinde bıraktı.

Şişe John'un üzerine düştü.

Scorpius hınzırca sırttı. "Doğruluk mu cesaret mi?"

John gözlerini kıstı, sonra çenesini havaya kaldırdı ve "Cesaret" dedi.

Scorpius'un hınzır ifadesi düpedüz şeytani bir hal aldı.

"Sana meydan okuyorum" -her kelimeyi dikkatle telaffuz ediyordu- "Arabella'yı hemen şimdi baştan çıkar."

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye fısıldadı Orion, bana bakarken gözleri endişeyle açılmıştı.

Scorpius şarap şişelerinden birini dudaklarına götürdü ve kırmızı şarap dövmeli boğazından aşağı döküldü. Kiraz kırmızısı dudaklarını yavaşça yaladı ve "Zorunda değilsin," dedi. Sırıttı. "Bu sadece bir öneriydi."

John bana baktı, ben de göz kırptım.

Gamzelerini parlattı, battaniyenin üzerinden bana doğru sürünürken gözleri sarhoşlukla parlıyordu.

Etrafımızda düşük kaliteli müzik akıyordu.

Ilık hava rahatlatıcı bir esintiyle esti.

John bana yaklaştığında "Hey, güzelim," diye fısıldadı. Uzandı ve nasırlı elleriyle başımı kavradı, sonra dudaklarımızı birbirine yaklaştırdı.

Tadı sandal ağacı ve şefkat gibiydi.

Beni saatlerce acımasız bir okyanusta tutan adam, sanki o boğuluyormuş ve ben de oksijenmişim gibi beni öptü.

Dudaklarıma doğru inledi.

Öpücükleri daha da şiddetlendi ve beni geriye iterek üstüme çıktı. Sertliği ağrıyan göbeğime sürtündü ve sürtünmeyi artırmak için kalçalarını kaldırdım.

Nasırlı başparmağı boynumun hassas nabız noktalarını okşarken kulağıma kabaca "Şimdi en iyi arkadaşın kim?" diye fısıldadı.

"Hâlâ Sadie," diye soluk soluğa bağırdım.

Dökümlü gömleğimin altına uzandı ve iri göğüslerimi avuçladı. Her tarafım kızardı ve meme uçlarımı çimdikleyip boynumdaki narin deriyi emerken içten içe inledi. "Kendine yalan söylüyorsun" diye fısıldadı.

Kalçalarım kalktı.

Karnımın alt kısmındaki ateş daha önce hiç yaşamadığım bir şeydi; onu söndürecek herhangi bir acı olmadan, ihtiyaçtan damlıyor ve nefessiz kalıyordum.

Bir şeyin bu kadar iyi hissettirebilmesi gerçeküstü görünüyordu. Başım dönüyordu.

Yukarıda yıldızlar parılıyordu.

Mücevherler bileğimde ve boynumda titreşirken kalbimin içinde baş döndürücü bir sıcaklık tıngırdadı. Eşimin altında ahlaksızca yayılırken küçük pembe fiyonklar ve bir taş takmıştım.

Dünya en iyi şekilde pusluydu.

Nasır tutmuş parmaklar ipek pantolonumun bel bandında gezinirken biri boğazını temizledi.

İkimiz de durakladık.

John isteksizce üzerimden kalktı ve çemberdeki yerine geri döndü. Pantolonunu düzeltip bana aç gözlerle bakarken yanakları tahrikten kızarmış, gözleri kapalıydı.

Gömleğimi düzeltirken nefesimi düzenlemeye odaklandım.

Kimse konuşmadı.

Luka bana bir şarap şişesi uzattı ve ben de açgözlülükle içtim. Başım dönüyordu.

Çekirdeğim hala ihtiyaçla tıngırıyordu.

John boş şarap şişesini döndürdükçe renkler ve sıcak ışıklar bulanıklaşıyordu. Çok güzeldi.

Orion elini uzattı ve şişeyi durdurarak üzerime düşmesini sağladı.

Kimse itiraz etmedi.

"Doğruluk mu cesaret mi?" diye sorarken John'un sesi arzuyla sertleşmişti.

"Gerçek," diye fısıldadım boğuk bir sesle.

John benim seçimimi görmezden gelerek, "Sana tüm kıyafetlerini çıkarman için meydan okuyorum," diye emretti. Başının üzerinde karanlık bir tacın ana hatları belirdi ve omuzlarına karanlıktan ışıltılı bir pelerin örtüldü.

Yavaşça gömleğimi ve pantolonumu çıkardım.

Adamlar nefeslerini tuttular.

Düşük kaliteli müzik dönüyordu.

Yapraklar hışırdadı ve gece yaratıkları birbirlerini çağırdı.

Çırlıçıplak, büyülü şarap şişesini geriye yatırdım ve yudumladım. Yapışkan şarap boynumdan aşağı ve göğsüme döküldü.

Kaslarımdan ve yara izlerimden utanmadan dik oturdum ve boş şişeyi tekrar çevirdim.

Bu sefer kimse onu
durduramadı. Luka'nın
üzerine düştü.

"Doğruluk mu cesaret mi?" Kısık sesle sordum.

"Cesaret et" derken Luka'nın koyu renk gözleri arzuyla kaplanmıştı.

"Sana da soyunman için meydan okuyorum" diye fısıldadım.

Kıyafetlerini çıkarırken ve zayıf, kaslı göğsünü kaplayan ince çizgili dövmeleri ortaya çıkarırken bana dikkatle baktı. Belinin altında gümüş metal parlıyordu ve Orion ona takdirle baktı.

Luka şişeyi döndürdü.

Yanımdaki Corvus'un üzerine indi ve başımızın üzerindeki alev titredi.

Luka'nın yüz ifadesi kararırken ve sesi çelik gibi çıkarken midem düğümlendi. "Aran'ın vücudundaki şarabı temizlenene kadar yalaman için sana meydan okuyorum."

Ona seçme şansı vermedi. Corvus
itiraz etmedi.

Ateş Kralı bana döndü ve öne doğru eğildi. "İzin verir misin, Aran?" Kibar görünmeye çalıştı ama sesinin derin, cızırtılı baritonu kelimeleri ahlaksızlaştırdı.

Nasıl konuşacağımı hatırlayamadan başımı salladım.

Parmaklarını buklelerime gömdü ve başımı geriye doğru çekerek boynumun açıkta kalmasını sağladı. Boynumun her santimini yalayarak geçerken dili tenimde kavurucu bir iz bıraktı, sonra aşağı indi.

Saatler gibi gelen bir süre boyunca göğsümde oyalandı, meme uçlarımı yaladı ve emdi.

İhtiyaçla miyavladım ve ona karşı topraklandım. Kalçalarımı umutsuzca kaldırdım.

Göğüslerime karşı acımasızdı ve belden aşağıma dokunmadı. "Sabırlı ol, sevgilim," dedi kabaca.

Bacaklarımın arasından ıslaklık damlıyordu. Bana eziyet etmeye devam etti.

Tenim temiz ve parlak olduğunda Corvus yüksek bir sesle meme ucumu serbest bıraktı. Hassas, kızarmış etime memnuniyetle baktı ve göz bebekleri kocaman açılmıştı, dudakları parlıyordu.

Hiçbir şey olmamış gibi tekrar çemberin içine yerleşti.

Bacaklarımı çaprazladım ve kıpırdandım.

Şişeyi döndürdü ve şişe Orion'un üzerine düştü.

"Kendine dokun, tatlım." Sessiz, lirik sesi düşük frekanslı müzikle karıştı ve tenimi okşadı.

Yüzüm kızardı ve utanç içinde başımı eğdim.

"Bana bak," diye fısıldadı Orion ve başımı kaldırıp baktım.

"Bacaklarını ayır ve bana o güzel amcığını göster" diye usulca emrederken güzel kahverengi gözleri yoğundu, uzun kirpikleri dalgalanıyordu.

İtaat ettim.

Kısık bir ses çıkardı ve adamlar kendilerini ayarlamak için yer değiştirdiler.

"Şimdi kendine dokun," dedi yüksek sesle ve etrafımızdaki adamlar dondu kaldı.

Sadece ikimiz vardık.

İtaat ettim.

Zevk içimde akıyordu ve serbest kalmaya doğru tırmanırken nefes nefese kaldım.

"Dur," dedi Orion.

Ben de durdum.

"Aferin kızıma," diye övdü ve karnım sıkıştı. İçimdeki sıcaklık yayıldı ve tehlikeli bir seviyeye yükseldi.

Öne doğru süründü, başını kalçalarımın arasına yasladı ve dilini hassas bedenimde gezdirdi.

bir lolipop.

Kendimden geçerek inledim.

Geri çekildi ve çemberdeki yerine geri döndü.

Adamlar yeniden canlandı, hiçbir şey fark etmediler.

Orion şişeyi döndürdü ve Scorpius şişeyi durdurmak için uzandı, böylece şişe onun üzerine düştü.

Sırıışı ahlaksızcaydı. "Ters çevir ve yüzüstü yat."

Uyarılma her şeyi bulanıklaştırdı ve ben hevesle itaat ettim. "Onu hazırla Corvus," diye emretti Scorpius.

Güçlü parmaklar kalçalarımı sardı ve kıcıımı havaya kaldırdı. Sıcak bir dil göbeğimden kıcıma kadar yaladı.

Kasıldım ve inledim.

Beni acımasızca yaladı, sonra beni daha yükseğe kaldırdı ve göbeğimde ziyafet çekti.

Luka üzerime eğildi ve Corvus beni sınıra yaklaştıran enfes bir baskıyla bana işkence ederken ıslak parmakları yavaşça diğer deliğimi yokladı, ama ben boşalmadan önce geri çekildi.

Korkunçtu, dünyayı sarsıyordu, işkenceliydi, ilahiydi.

Saatler gibi gelen ama yıllar da sürebilecek bir sürenin ardından Luka, "Kız hazır," dedi.

Yan tarafıma yuvarlandım.

Gümüş gözleri benimkilere bakıyordu, omuzlarında kızıl alevler dans ediyordu, kalın sikini özenli bir yavaşlıkla içime bastırırken. O kadar genişti ki, ileriye doğru her santim klitorisimde alev alev yanıyordu.

Boşalırken haykırdım.

Corvus nefesinin altında küfretti ve ben onun etrafında kasılırken dilini boğazımın derinliklerine soktu. İçime yavaşça girmeye devam etti ve orgazmım gelmeye devam etti.

Ben Corvus'un ağzına karşı sarsılıp inlerken, John boynumun kenarını öptü ve "İyi bir kız ol ve benim için rahatla" diye fısıldadı. Corvus'tan bile daha yavaş, arkadan kıcıma girdi.

Gerçekliğe geri döndüğümde çırpınışlar küçük zevk fermuarlarına dönüştü.

Ancak, çifte baskı ihtiyacımı daha da alevlendirdi.

John sonunda arkamdan tamamen içime girdi ve kendini sabit tuttu. Corvus kıpırdamadı, geniş aleti beni önden ikiye ayırdı.

Alev alev yanan omuzlarımı kavrarken ellerime buz yayıldı.

Corvus meme uçlarımı işkence edercesine koparıırken bronz parmaklarımda kızılık dans ediyordu. Acımasızdı, nasırları çiğ etime işkence ediyordu.

Aletin üzerinde kasıldım ve o da erkekçe bir memnuniyetle bana sırttı. "İyi hissediyor musun?" diye sordu kendini beğenmiş bir şekilde, sesi kırık cam ve viski gibiydi.

"Ben daha iyisini yaşadım," diye alay ettim, nefes nefese sesimin etkisi bozuldu.

Saçmaladığımı biliyormuş gibi sırttı, sonra öne doğru eğildi ve köprücük kemiğimi ısırdı.

Bağırdım.

"Şımarıklık yapma," diye kabaca emretti, sonra bir ağız dolusu meme ucunun etrafında, "sikime fişkirirken olmaz," dedi.

Sözleri karşısında miyavladım.

"Kahretsin, ikinizin de sesi çok güzel geliyor," diye inledi Scorpius. O, Orion ve Luka tepemizde durmuş bizi izliyordu ve üçü de kendilerini okşuyordu.

Corvus kıkırdadı, titreşimler geniş sikinden aşağı doğru yayılıyordu. "Az önce bana güzel mi dedin?"

Scorpius sırttı. "Senden bahsetmiyordum."

Scorpius'un ne demek istediğini anlayıp sarsıldığında John'un siki kığımın içinde zonkluyordu.

Scorpius eğildi ve hem John'u hem de beni boğazlarımızdan yakaladı, uzun aleti kesik karın kaslarının arasından çıkıyordu. Başım dönene kadar sıktı, sonra bıraktı.

John ve ben nefes nefese kaldık ve Corvus kabaca güldü.
"Onlarla çok fazla oynama."

Kıçımdaki sik kabardı ve ben de kıvrandım.

Tam normal nefes almaya başladığımda Scorpius dudaklarını yaladı ve "Çok geç," diye mırıldandı.

Bizi yine boğdu.

Ben boğulurken, Luka ve Orion bana bakarak kendilerini daha hızlı okşadılar.

Scorpius bizi bıraktı ve soluk soluğa kalmış John'un arkasında dizlerinin üzerine çöktü. Onun arkasına uzandı ve Orion da benzer şekilde Corvus'un arkasına yerleşti.

Orion içine girdiğinde Corvus kabaca homurdandı ve Scorpius soluk parmaklarını kalın boğazına sarıp aynısını yaptığında John inledi.

Luka kendini daha hızlı okşadı ve bana bakmaya devam etti.

O ve John kendilerini sabit tutarken Corvus'un meme uçlarıma işkence ettiği sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra hareket etmeye başladılar.

Bu zevk hayal bile edilemezdi.

Corvus'un inanılmaz genişlikteki siki her itişinde beni ikiye bölerken, klitorisim ritmik bir şekilde titreşirken haykırdım.

Scorpius kendini ona çarparken John'un kalçaları kabaca sarsıldı.

İkimiz de bağırдық.

Havai fişekler patlarken hıçkıra hıçkıra ağladım ve orgazmım içimi parçaladı, vücudumdaki her hücre dans ederken uzuvlarım karıncalandı.

Adamlar bana katılırken böğürerek kendilerini tuttular.

Hepimiz aşağı indiğimizde herkes nefes nefese kaldı ve birkaç dakika hareketsiz yattı. Sonra itme tekrar başladı ve yeni zirvelere ulaştık.

Bir noktada hepimiz yorgunluktan birbirimizden uzaklaştık.

Nefes nefese kaldığımda, Luka çıplak bedenimin üzerinden geçti, sonra göğsümün üzerinde diz çöktü. "Aferin kızıma," diye fısıldadı.

zonklayan, delikli sikini bana yedirdi. Birkaç gün önce ağzıma karşı oral bir saplantısı olduğunu itiraf etmişti.

Çekildi ve dudaklarıma boşaldı. Orion dölleri yaladı.

Birisi yiyecek sepetini açtı ve çikolata dağıttı.

Terli kol ve bacaklardan oluşan bir yığının içine uzandık ve gece gökyüzünü seyrettik. Bir yıldız kayarak parladı ve John "Bir dilek tut" diye bağırdı.

Scorpius dileğinin John ve benim aynı anda ona sakso çekmemiz olduğunu söyledi, John da dileğini yüksek sesle söylersen gerçekleşmez diye homurdandı.

Görünüşe göre bu yanlışmış.

Birkaç dakika sonra Scorpius'un önünde diz çöktük ve saçlarımızı kabaca çekerken onu memnun ettik.

Sonra Orion geri çekildi ve hızlı bir hamleyle içime girdi. Ayağa kalktı ve ben aletin üzerinde zıplarken etkileyici bir güçle beni kıcımdan tuttu.

Luka onun arkasında diz çöktü ve onu hazırladı, sonra Orion'un arkasında ayağa kalktı ve sessiz kral beni alırken onu aldı.

Sonra uzandık ve dinlendik.

Corvus dudaklarımı gerip ağzımı alırken Luka'nın içime girmesiyle uyandım. Ondan sonra, etrafta daha fazla şarap dolaştırıldı.

Her şey bulanıktı.

Müzik, hiçbir şey gerçek değilmiş gibi hissettiriyordu.

Şafağın ilk ışıkları tepelerin üzerinden süzülürken John beni yerken kasıldım. Parmaklarım dağınık saçlarına dolandı ve Scorpius'un sert muamelesi yüzünden kıcının nasıl kızardığını hayranlıkla izledim.

Geri çekildi ve gamzeleri parlayarak bana sırtıttı.

Ona baktım ve içimdeki minnettarlık duygusu çığ gibi büyüyerek daha büyük bir şeye dönüştü. Güneş tanrısına şükürler olsun ki o benim ilkimdi.

Başka türlü olmasını istemezdim.

John ayağa kalktı, yüzünde sularım parlıyordu, dönüp yamaçtan aşağı cırılçıplak koşmaya başladı. "Nehre son varan kaybeder," diye bağırdı bana.

Gülünç biriydi ama ben ezik değildim, bu yüzden ayağa kalktım ve peşinden koştum.

Gülerek, "Midillileri travmatize edeceksin, kendini koru!" diye bağırdım.

John dramatik bir şekilde "Midillilerin canı cehenneme," diye bağırdı, ardından cılız ahşap iskeleden atladı ve zambaklarla kaplı göle doğru gülle attı.

Ben de hemen arkasından takip ettim ve serinletici suya girerken bir takla attım.

Üzerime su sıçratırken, "Şimdi de gösteriş yapıyorsun," dedi.

"Hayır." Kaşlarımı kaldırdım ve göl onun etrafında dondu. "Şimdi gösteriş yapıyorum."

"Luka, yardım et!" Dramatik bir şekilde bağırdı, "Scorpius, kurtar beni!"

Sadist kralın onu kurtarması fikri ikimizi de kahkahalara boğdu.

I unfroze ve göl, ve Biz harcandı ve sonraki Adamlardan birinin bizi kurtarıp kurtarmayacağını görmek için saatlerce boğuluyormuş gibi yaptık. Sonunda Corvus geldi ve bizi kurtarmak için suya daldı,

Ama o noktada zaten en az otuz kez ölmüş gibi yapmıştık, o yüzden etkilenmedik. Aşırı korumacı arkadaşlarmış.

En sevdiğim ağacın altında çıplak bir şekilde uzanıp reçel ve kraker yerken John'a "İşe yaramazlar," dedim.

Başıyla onayladı ve parmaklarını yaladı. "Tamamen işe yaramaz."

Kolumu gözlerimin üzerine attım ve arkama yaslandım.

Uykuya dalarken dudaklarımda bir gülümsemeyle "İşe yaramaz," diye fısıldadım.

Bütün gün uyudum ve rüyalarım güneş ışığı ve şarap, zevk ve bariton fısıltılar, kahkahalar ve aile ile doluydu.

Bir parçam daha iyileşti.

Bölüm 69

ARAn

ÇARŞAMBA NGİ

ZEPHYR (NOUN): hafif bir esinti.

"Kes şunu, bu sabah beni görmemen gerekiyordu," diye tısladım Scorpius duştan içeri süzülürken. Soluk kasları dalgalanıyordu, bir suikastçı olarak eğitimini ortaya koyan akıcı bir hareketle beni duvara yapıştırdı.

"İyi ki körüm."

Beni döndürdü, böylece önüm mermer duş duvarına dayandı. Sabunlu eller aldatıcı bir yumuşaklıkla üzerimde gezindi, sonra kıcıma tokat atarken yüksek bir ses çıktı.

Darbeyle sarsıldım ve iniltimi bastırmaya çalıştım.

"Koridorda yürüyeceksin," diye fısıldadı kulağıma, "kırmızı yanaklarla."

Şaşkınlıkla gözlerimi kısıtım.

Elini daha sert indirdi ve ben sarsıldım. Keskin acı, eriyip giden donuk bir sıcaklığa dönüştü.

Hangi yanakları kastettiğini anladığımda kızardım.

"Mükemmel," diye fısıldadı. "Benim için bu kadar tatlı olduğun için bir ödülü hak ediyorsun." Diğer eliyle verdiği sözü acımasızca yerine getirirken parmakları kayganlığımı keşfetti.

Ben titreyen bir karmaşa halindeyken, kendini içimin derinliklerine itti.

Onun etrafında sarsıldım ve bu onu çılgına çevirdi.

Onun hızı acımasız bir coşkuydu.

Nefes almam için bana zaman vermedi.

Sonra birden çekildi ve "Dizlerinin üzerine çök" diye bağırdı.

Birden fazla orgazmdan başım dönmüştü, sorgusuz sualsiz dediğini yaptım. Ben itaat ederken dizlerim fayanslara çarptı.

Beni tatlı bir şekilde ödüllendirdi.

Bir saat sonra, ikimiz de buharlı banyodan tökezleyerek yatak odasına çıktık. Ben tökezledim; Scorpius ise kendini beğenmiş bir erkek edasıyla yürüdü.

"Akşam yemeğinde ziyafet çekmek için sabırsızlanıyorum," diye fısıldadı kulağıma, havlunun üzerinden beni kavrarken.

Boğuldum.

Yüz ifadesi bir kez daha günahkâr bir hal aldı ve beni yatağa doğru geri çekti.

"Scorpius, oraya girmesen iyi edersin, kuralları biliyorsun!" Corvus kapıya vururken böğürdü.

"Hadi dostum!" John dışarıdan bağırdı. "Bu adil değil, hepimizin onu görmesine izin verilmiyor."

Scorpius başını salladı ve beni kucağına alıp yatağa götürürken ciddi bir ifadeyle baktı.

"Çok sessiz ol," diye kulağıma fısıldadı. "Kuralları çiğnemek istemezsin."

Sonra bir elini ağzıma, diğerini boğazıma koyarak acımasız bir tempo tutturdu. Altında kıvrılırken görüşümde yıldızlar patladı, ama o rahatlamayı reddetti.

Ben iniltilerimi yutarken, "Çok mükemmel," diye fısıldadı.

Corvus kapıyı yakmakla tehdit ettiğinde, Scorpius içime boşaldı. Zevkten titremesi bittiğinde kıpırdamadan yatmamı emretti ve düşün için hazırladığım kristal baş harfli tangayı aldı.

Onu yukarı ve bacaklarımın üzerine çekti, sonra hâlâ içimden taşmakta olduğu yeri okşadı. "Beni hissetmeni istiyorum.

Koridorda yürüyün," dedi ciddiyetle. "Kime ait olduğunu hatırlamanı istiyorum."

"Emredersiniz, efendim!" Onu alaycı bir şekilde selamladım ve kendini tutarken inledi.

"Seni düşünümüz için mahvetmeden önce gitmem gerek," dedi ve odadan çıktı.

Arkadaşlarımın geri kalanı ona saldırırken yüksek sesle bağırışlar ve tokatlamalar oldu.

Maskaralıkları karşısında
gözlerimi devirmiştım. Bir sızı
kalbimi burktu.

Dün gece, aylardır hepsinin yanında uyumadığım ilk geceydi. Kabuslar en kötü türden anılardı. Karanlıkta kollarımı sıvazlayarak uyandım.

Saatlerce ateşte yanmanın verdiği hissi hatırladıkça ürperdim.

On bir, yirmi iki, otuz üç, kırk dört, elli beş. Tekrarlar beni sakinleştirdi.

Scorpius'un kuralları çiğnediği için içten içe minnettardım.

Uykusuz geçen bir gecenin eklemlerimde yarattığı gerginlik ve ağrı şimdiden azalmaya başlamıştı.

Odanın içinde dolaşırken Corvus'un bana hediye ettiği bin yıllık oymalı, büyülü ahşap şampanya şişesini elime aldım.

Tahta bana pipomu hatırlattı. Onu uzun zaman önce bir çekmeceye atmıştım.

Her gün her dakika sigara içtiğim bir dönem vardı.

O kadar korkunç aylar boyunca bana koltuk değneği olmuştu.

Boruyu düşündüğümde, içlerini boşaltırken yüzüme çılgılık atan enfekte olmuşları, karanlık labirent gibi koridorlarda canavarları kovaladığımı ve asla çıkış yolunu bulamayacağıma ikna olduğumu düşündüm.

Bir daha asla.

Pipoyu ilk kaldırdığımda, sigara içme dürtüsü günlerce dilimi kaşındırmıştı. Geceleri acı çektim.

terledim ve rastgele zamanlarda
boğuldum. Ama dürtülerime
boyun eğmedim.

Şimdi aylar geçmişti ve aşermeler gitmişti.

Bir daha asla, diye tekrarlardım. Ciğerler hafızayı
tutuyordu ve eğer boru dudaklarımın arasındaysa, o zaman
şimdiki zamanda yaşamıyordum; geçmişimin tuzağına
düşmüş, çaresiz yollarla başa çıkmaya çalışıyordum.

Amacına hizmet etmişti ve ben hayatta
kalmıştım. Artık ilerleme zamanıydı.

Şampanyanın kapağını açtım, şişeyi dudaklarıma
götürdüm ve tatlı, köpüklü sıvıyı yudumladım.

Özel günlerde içki içmeye devam ederdim. Bir
anda dünya yumuşadı.

Fısıldayan bir melodi çalmaya başladı. Büyülü şişeye
huşu içinde baktım ve biraz daha içtim.

Müzik zengin ve melodikti.

Kendimi uçuyormuş gibi hissettim.

Tüm endişelerim uçup gitti ve bugün için özel olarak
tasarlattığım kıyafeti elime aldım.

Her şey yoluna girecek.

Saatler sonra, arazideki gölete giden derme çatma bir
çiçek koridorunda yürüdüm.

Güneş batıyordu ve bulutsuz gökyüzünü muhteşem
pembe çizgilerle kaplıyordu.

Hafif esintili, nefis sıcak bir gündü ama kar tepemizde
uçuşuyor ve sihirli bir şekilde etrafımızda sürükleniyordu.
Güçlerimi serbest bırakırken başımı arkaya eğdim ve
gülümsedim.

Çimenleri pırıl pırıl beyaza boyadı.

Mavi buklelerim kristal bir tacı destekliyor ve yüzümün
etrafında gevşek bir şekilde sallanıyordu. Omuzlarımda
beyaz ipek bir elbise vardı ve yanardöner bir kumaş kılıf
içinde etrafımda süzülüyordu.

Elbisenin içinde kendimi bir yaz gününde pofuduk bir
bulut gibi hissettim.

Makyajım ince ama güzeldi.

Pembe parlaticı dudaklarımda parladı ve tırnaklarımdaki pembeyle eşleşti.

Yanağımdaki yara izini kapatmıştım ve cildim güneşten bronzlaşmıştı. Vanilya kokulu yağ vücudumun her santimini kaplamıştı ve nefis kokuyordum.

En sevdiğim kısım olan kobalt buz ellerimi kapladı ve dirseklerime kadar sürünerek zarif eldivenler yanılsaması yarattı. Buz ayrıca kafatası dövme boğazımı da bir gerdanlık gibi sarmıştı.

Ölüm Kolyesi tenimde sıcak bir şekilde titreşiyordu.

Görkemli kırmızı ve altın tüyler sırtımı gıdıkladı. At, göğsünü gururla kabartarak omzuma oturdu. Boynuna ısıltılı altın bir fiyonk bağlanmıştı.

Kar taneleri boynumdan göğsüme doğru süzüldü.

Elmas kaplı uzun topuklu ayakkabılarımla Lothaire'in boyundaydım.

Gözlerinde yaşlarla sağ koluma tutundu.

Sessiz tepelerde büyülu düğün müziği akıyordu ve kuşlar yukarıdan geçerken cıvıldıyordu. Koridorda yürümeden önce bitirdiğim büyülu şampanya nedeniyle melodi daha da tatlıydı.

Gülümsedim ve göğsümde dingin bir his kabardı.

Enfesti.

Kuğular gölde dönerek çiçeklerle kaplı koridordan aşağı inişimizi izlediler.

Küçük bir at önümüzden tırıs la geçti ve biz de geçmesine izin vermek için durduk.

Lothaire yelesini kaplayan pembe fiyonklara ağzı açık bakarken güldüm. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Corvus düğün için tüm hayvanlara ekstra aksesuarlar vermişti çünkü kendilerini dışlanmış hissetmelerini istemiyordu.

Sert bir psikopat gibi görünürdü ama içinde kocaman bir yumuşaklık vardı ve tam bir psikopattı.

Eğlenceliydi çünkü ağzından ne çıkacağını asla bilemezsiniz; bir çığlık yarışına mı girecektik?

ve ölümüne dövüşecek miydi, yoksa yüzü kızarıp küçük bir hayvana yay mı takacaktı? At kızları özel bir türdü.

Koridorda ilerlerken küçük kalabalığa gülümsedim.

Beyaz sandalyelerde oturan bir avuç konuk vardı: Vegar, Zenith, Lucinda, Jala, Jess ve Jinx. Hepsi bu kadardı.

Başka kimse yoktu.

Savaşı kazandıktan sonra terapi seansımız olmamıştı çünkü Yüksek Mahkeme zorunlu seanslarımızı iptal etmişti ama ben yine de Dr. Palmer'ı davet etmişim.

"Uygar toplum için bir tehdit" olduğumuz için hepimizin hapsedilmesi gerektiğine inandığı için katılmayı reddettiğini belirten bir mektup göndermişti.

Ona tüm medeni toplumu kurtardığımızı hatırlatan bir cevap yazmışım.

Cevap vermemişti, bu çok kötüydü çünkü biraz güneş ışığı ona gerçekten iyi gelebilirdi.

En iyi arkadaşım sayesinde sol kolum uyuştugu için parmaklarımdaki hissi geri kazanmak için koridordaki ilerleyişimizi durdurdum.

Sadie koridorda yanımda yürüdü.

Benimle aynı elbiseyi ve ayakkabıları giymişti ama topuklularla yürümekte zorlanıyordu. Ona başımı salladım çünkü ona yalınayak yürüyebileceğini söylemişim ama o reddetmişti. Uyumlu olmamız gerektiğini söyledi.

Beyaz saçlarında yeni kızıl röfleler vardı ve ipeksi bir örtü halinde sırtından aşağıya sarkıyordu. Son zamanlarda her gün malikâneyi ziyaret ediyordu ve altın rengi teni Corvus'unkini andıran daha koyu bronz bir renk almıştı.

Bir prenses heykeline benziyordu.

Büyüleyiciydi.

Birkaç ay önce bana üçümüzün birlikte yürüyeceğimizi söyleseydiniz - o, Lothaire ve ben - deli olduğunuzu söylerdim.

Şimdi mantıklı geldi.

Düğün planlaması sırasında Sadie beyazlar giyen ve beni koridorda yürüten baş nedimelikten gelinliğe geçmişti. Çoğunlukla tüm tören boyunca yanımda durmak ve her şeyi planlamak istediği için onu gelin yapmak daha kolay oldu.

Gelinzilla rolünü çok ciddiye alıyordu.

Aslında daha dün kuğular işbirliği yapmadığı ve onları kristal tasmalarla koridorda yürütmesine izin vermediği için üç kez ruhsal çöküntü yaşamıştı (gerçekten şok edici).

Gölete girip zinciri kafalarına geçirmeye çalıştığında, kuşların işbirliği yapmaması onu şok etmişti.

Vahşi yaşamla bir saat boğuştuğundan ve herkes izlerken kaybettikten sonra göletten dışarı çıkmış ve kuğulara "yalnız ölecek olan adi sürtükler" demişti.

O sırada kuğular bu iftiradan rahatsız olmuşlardı. Kendilerini sudan çıkarmışlar ve kanatlarını çırparak onu tarlada kovalamışlardı.

"Aran'ın hayatının en özel günü mahvoldu" diye ağlamıştı.

Sırtını sıvazladım ve uzaklaştım çünkü açıkça yansıtıyordu.

Şimdi o, Jess ve Jala farklı nedenlerle ağlıyordu.

İkimiz de evleniyorduk, birlikte.

İkimiz de zaten çiftleştığımız için bu sadece bir formaliteydi.

Ama giyinmek eğlenceliydi.

Makyaj yapmak ve güneşin altında şiddet içermeyen bir taşra hayatı yaşayan iki taşralı kızmışız gibi davranmak eğlenceliydi.

Biz sadece hayatımızın aşkına bağlanan iki sıradan kadındık. Ne daha fazlası, ne daha azı.

Jinx yanından geçerken gözlerini devirdi, ben de ona bir öpücük kondurdum. Warren omzuna bir gelincik atkısı gibi sarılmıştı,

ve ona nazar değdirdim.

Sadie ve benim özenle seçtiğimiz çiçeklerle kaplı yüksek bir buz heykelinin bulunduğu koridorun sonuna geldiğimizde, Lothaire yerine oturdu ve Sadie ile ben birlikte erkeklerimizin karşısına geçtik. Dört şekil değiştiren solda siyah smokinleriyle duruyordu ve beş arkadaşım da sağda altın desenli koyu yeşil smokinleriyle duruyordu (korumam gereken bir moda itibarım vardı).

At havalanıp havada dönerken gıdıkladı.

Luka ve John'un krallarla uyumlu kafatası küpeleri taktığını görünce güldüm. John sırttı ve mücevherleri parmakladı.

"Tırnaklarınla kazıma," dedi Scorpius, sahiplenici bir elle John'un ensesine sarılırken. "Bu bir düğün hediyesi, ona değer vermen gerekiyor."

John kör krala sevgiyle gülümsedi.

Kalbim kabardı.

Herkesin beklentiyle bizi izlediğini fark ettim ve boğazımı temizledim. "Hepinizi sonsuza dek seveceğime söz veriyorum," dedim erkeklere çünkü hepimiz basit tutma konusunda anlaştığımız.

Onlar da bana gülümseyerek aynı şeyi söylediler.

Sadie'ye yemin etme sırasının onda olduğunu söylemek için döndüm ama Corvus elimi tutup beni kendine çekti.

Titreyen elleriyle bir kâğıt parçası çıkardı. "Aran," dedi, okumaya başlarken sesi titriyordu.

"Her sabah uyanıyorum ve senin yanında uyandığım için güneş tanrısına şükrediyorum. Her gün gökyüzünde bir tanrıça gibi uçmanı izliyorum ve günlerimi böyle ilahi bir yaratıkla geçirebildiğim için güneş tanrısına şükrediyorum - her gece yıldızları izlerken seni kollarımda tutuyorum ve gecelerimi sana sarılarak geçirebildiğim için güneş tanrısına şükrediyorum." Sesi kırıldı. "Bu hayatın sensiz nasıl bir şey olduğunu tecrübe ettim ve neredeyse beni mahvediyordu. Tam bir eziyetti."

Gözyaşları bronz yanaklardan aşağı aktı.

"Sensiz bir hayat, hayat değildir. Bana bir kalbe, bir amaca, bir hayata sahip olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlattığın için teşekkür ederim. Bana her şeyi verdin. Dostlarımı. Evimi."

Derin sesi acı dolu bir fısıltıya dönüştü. "Bir keresinde bana Malum Hanesi'nin ejderhası olduğunu söylemiştin ve bugün sana yanıldığını söylemek istiyorum."

Gümüş gözleri yıldız ışığı gibi parlıyordu. Bakışlarıyla beni kıstırdı.

"Aran, sen Malum Hanesi'nin meleğisin." Sesi kırıldı.

Scorpius onun yanında öne çıktı, keskin yüz hatları takım elbisesiyle tamamlanıyordu. Gösterişli ve tehlikeli görünüyordu.

"Sen bizim meleğimizsin" derken boynundaki dövmeli göz bana bakıyordu.

Orion onun yanında başını salladı, uzun sarı saçları geriye doğru taranmıştı ve altın rengi teni güneşte parlıyordu. Nefes kesici derecede yakışıklıydı.

"Sonsuza kadar bizimsin, tatlım," dedi son ses, kiraz çiçekleri bir peri masalından bir an gibi etrafımızda uçuşuyordu.

Düğünün geri kalanı onun sesiyle dondu kaldı.

Sadece ikimiz vardık.

"Seni seviyorum," dedi, kahverengi gözleri kocaman ve söylenmemiş duygularla doluydu.

Birden utandığımı hissederek gülümsedim. "Ben de seni seviyorum."

Bir adım öne çıktı ve beni öptü, parmaklarıyla çenemi sıkıca kavradı ve beni ağzıyla yuttu.

Corvus onu aniden geri çekti ve vahşi bir hayvan gibi "benim" diye hırladı.

İşte oradaydı.

İçimi çektim, Ignis'ime doğru eğildim ve onu sakinleştirmek için kollarımı geniş omuzlarına doladım. Topuklu ayakkabılarım yüzünden yüzlerimiz birbirine yakındı. Elimde titredi

"Benim" diye dua eder gibi tekrar tekrar fısıldarken gözlerim buğulandı.

Geri çekilmek istediğimde beni bırakmayı reddetti.

Sırtını sıvazladım çünkü hepimiz biliyorduk ki böyle olduğunda yapabileceğiniz tek şey sakinleşmesine yardımcı olmaktı. Sonunda gerçekliğe geri dönecekti.

John bana bakarken "Üçün üçü," diye fısıldadı, sonra diğer adamlara baktı.

"Sonsuza dek," diye fısıldadı Luka.

Söyledikleri hiçbir anlam ifade etmiyordu ama kara gözleri sanki onlar için kutsal bir şey ifade ediyormuş gibi nemle parlıyordu. Karanlığın taçları başlarında parıltıyor, pelerinleri omuzlarından görkemli bir şekilde sarkıyordu.

Saçlarını uzatmışlardı ve bir zamanlar dağınık olan saçları şimdi omuzlarına kadar sarkan tatlı buklelerdi.

Nefes kesici derecede yakışıklıydılar.

Arkadaşlarım arasında bunu fark eden tek kişi ben değildim. Scorpius elini John'un kışına koymaya, Orion da Luka'ya gizlice bakmaya devam ediyordu.

Sadie yeminini etti ama ben çoğunu kaçırdım çünkü kollarımda titreyen savaşçıya ve etrafımızda duran adamlara odaklanmıştım.

Bu bir gecede olmamıştı ve zaman zaman imkansız gibi görünüyordu, ama bir şekilde ikizler, krallar ve ben kırılmaz bir bütün haline gelmiştik.

Uzak geçmişte bir yerlerde, kendisine en yakın olması gerekenlerden sadece eziyet görmüş mavi bukleli küçük bir kız minnettarlıkla hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu.

Onun bir ailesi vardı, gerçek

bir aile. İkimizin de vardı.

Ve her şey vardı.

Sadie ve arkadaşları konuşmalarını bitirdiğinde, Kobra'nın gözleri dönüşmüştü ve yılanlar hem onun hem de kendisinin derisinde geziniyordu.

Tören sona ererken güneş fuşya ve eflatun tonlarında battı.

Ağlamaklı gözlerle, bir grup olarak, parıldayan küçük peri ışıklarıyla kaplı en sevdiğim ağaca doğru ilerledik. Yiyecek masaları yayılmış ve dolup taşıyordu.

Oturmak için sandalyeler vardı, ancak herkes çimlerin üzerine serilmiş battaniyelerin üzerinde yemek yemeyi tercih etti.

Yıldızlar gökyüzünde pırıl pırıl parladığında, büyülü hoparlör yumuşak müzikten vurmali bir ritme geçti.

Vegar pahalı iblis birası şişelerini dolaştırırken sırtıttı.

Birkaç dakika sonra partideki herkes aşırı derecede sarhoş olmuştu. Yıldızların altında şarkı söyledik ve nemli limonlu pastayı parmaklarımızla yedik.

Bir noktada, Cobra ve Scorpius kimin daha fazla acıya dayanabileceğini görmek için kavgaya tutuştu. Bir saat sonra, Cobra gözleri yuvalarından fırlamış bir şekilde boğazını sıkıyordu ve bırakmayı reddetti.

Jax onları ayırmak zorunda kaldı ve gecenin geri kalanında birbirleriyle konuşmaları yasaklandı.

İşe yaramadı.

O gecenin ilerleyen saatlerinde Cobra, Scorpius'u ağacın arkasına çekti ve bir oyma bıçağıyla kalçasından bıçakladı. İkisi de birbirlerine gülümseyerek kan damlamasını izlediler.

Onların maskaralıkları karşısında gözlerimi devirip partiye geri döndüm.

Yargılayamayacak kadar sarhoştum.

Gecenin en güzel kısmı, John'un Sadie'yle dövüşmeye çalışmasıydı çünkü Sadie onu dans pistinde dövmeye devam ediyordu. İkizi dayak yemedenden önce Luka araya girdi.

Dağınık, kaotik bir geceydi.

Mükemmeldi.

Bir noktada, şafağın erken saatlerinde, dans etmekten nefesimi tutmak için yorgun bir şekilde bir masaya oturdum ve diğer herkesin eğlenmesini izlerken su yudumladım.

Bir dil bacağımla yavaşça yaladı ve sarsıldım.

Limonlu pudra desenli masa örtüsü onu tamamen gözden gizliyordu ve Scorpius sözünü yerine getirirken başımı arkaya eğip gözlerimi kapadım.

Güneş tepeleri aştığında adamlar elimi tuttu ve beni sürpriz bir yere götürdüler. Beni sahilde bir yere götürdüklerine inanmıştım.

Yanılmışım.

Daha da iyiydi.

Fae sarayına vardık ve ben çok içinde soluk soluğa kaldım. "Sürpriz." Corvus sırttı.

Adamlar bir hafta önce rakiplerimle yüzleşmek için geri döneceğime dair nasıl bir duyuru yaptıklarını açıkladılar; sonuç olarak saray salonları tahtımı isteyen fae'lerle dolmuştu.

Corvus'un ifadesi ciddileşti. "Rakiplerinin içini boşaltacağına inanıyorum. Seni bu şekilde tehlikeye atmak benim için çok zor. Ama neler yapabileceğini biliyorum."

Son birkaç haftadır hepimizin içinde bir huzursuzluk vardı. Kaşınması gereken küçük bir kaşıntı.

Ona kötü kötü sırttım ve kolunu okşadım. "Merak etme, tatlı yanaklar."

Endişeli görünüyordu.

Ama Orion tartışmadan ağzını açtı ve birlikte güçlerimizi serbest bıraktık.

Bir kar fırtınası geldi.

Fae'ler ileri atıldı ama buz koridorlara yayıldı ve onları oldukları yerde dondurdu. Gözleri şaşkınlıkla açıldı, sonra asama dokunduğumda buz onları parçalara ayırdı.

Haber yayıldı ve fae'ler bana doğru koşmayı bırakıp koridordan geldiğimi gördüklerinde benden uzaklaştılar.

Başımı arkaya attım ve güldüm.

Asama dokunup içlerini boşaltırken güç sarhoş ediciydi.

Beş adam arkamda bıçaklarını çekmiş, intikam melekleri gibi, gerekirse kadınlarını korumaya hazır bir şekilde yürüyordu.

Onların
yardımı
nı. Ben
etmedi
m.

Kırk dakika sonra buzla kaplı avludan geçtim ve sırtarak ölüm koltuğuna yığıldım.

Asamı kaldırdım ve kol tutucusuna yerleştirdim.

Tepesindeki kafatası tahtı kaplayan siyah kafataslarıyla uyumluydu.

Mükemmel bir uyumdu.

Taht odasının zeminini kaplayan öldürülmüş meydan okuyucuların vücut parçalarına bakarken nefes verdim.

Onlar için kötü hissetmedim.

Tamam, biraz kötü hissettim ama gerçekten bunu düşünmeye çalışmıyordum.

Bunun yerine, zaferin yüksekliğine odaklandım.

Arkadaşlarım yüzlerinde gururlu bir sırıtışla bana doğru yürürken yere yığılmış bedenleri acımasız bir memnuniyetle tekmelediler.

Saray yardımcıları şatonun içine süzüldüler ve katliamı gördükçe hayretle bana bakıyorlardı. Büyülü bir yayın taşı tepemde süzülüyordu.

Fae diyarı yeni liderlerini ilk kez gördü.

Günler sonra, yayına rekor katılım olduğunu ve sonrasında ülke çapında bir anket düzenlediklerini öğrendim. Onaylanma oranım yüzde yüzün üzerindeydi çünkü bazı insanlar birden fazla kez oy kullanmıştı.

Krallık, en sevdikleri fae prensesini güçlü bir kraliçe olarak görmekten çok memnundu. Uzmanlar, çocukken gücümü ilk fark edenlerin kendileri olduğunu iddia etmekte gecikmediler. Alemin tanıdığı en güçlü su fae'si olduğumu yazdılar. Yarı melek mirasımın beni yenilmez yaptığını söylediler.

Merhametli bir hükümdar olduğum için yanılsamalarına izin verdim.

Annem yanılmıştı, ben onun hayal edebileceğinden daha güçlüydüm. Hiç olmadığı kadar güçlüydüm.

Çünkü ölüm koltuğu benimdi ve ben onu istemiyordum.

Bölüm 70

JInX

SIRLAR

THEOMANIA (NOUN): hastanın kendisinin Tanrı olduğuna inandığı dini delilik.

Bir elektrik şokuyla uyandığımda dört direkli yatağımın yanında karanlıkta beliren iki figürle karşılaştım. Kıvrılırken döndüm ve Warren'ın uyuyan gelincik formunu yastığın altına ittim.

İki lider gelmişti.

Dick, canlı mavi gözleriyle pelerinli figürün yanında durdu.

Sadie ve Aran pelerinin bir erkeği gizlediğini düşündüler çünkü bu kişinin sesi derindi ve cüssesi çok büyüktü. Tüm gerçekler olmadan asla varsayımlarda bulunmamalısınız.

Figür pelerininin başını aşağı çekti ve muhteşem bir kadın yüzü ortaya çıktı. İnce gümüş kolyesine bastırdı ve sesini gizleyen büyüü iptal etti.

"Merhaba Jinx," cınlayan kadınsı sesi sessiz odayı doldurdu. Tam bir gizlilik ustasıydı. Anlayabildiğim kadarıyla onun kadın olduğunu bilen birkaç kişiden biriydim ama yine de adını bilmiyordum.

"Ben de seni bekliyordum." diye soluğumu tutarken uzuvlarımın titremesi durdu.

Ayağa kalktım ve protezimin odanın diğer ucunda, arkalarındaki sandalyeye yaslanmış olduğunu fark edince yüzümü buruşturdum.

Konumlanışları maksatlıydı.

Korkaklar.

Onlara ters ters baktım ve Dick ışığa doğru yürürken alay etti.

"Fae Diyarı Vekilliği görevinden derhal istifa edeceksin. Sana diyarı yönetme yetkisi vermedik," diye tükürdü Dick. "Ayrıca, diğer pranganız da eski haline getirilecek çünkü şiddet dürtülerinizi kontrol edemediğinizi açıkça gösterdiniz."

Alay etme sırası bendeydi.

Yaptığım her hareket dikkatlice hesaplanmış ve planlanmıştı; her zaman böyle yaşamıştım. Eğer bu kadar düzenli olmasaydım, bu kadar uzun süre hayatta kalamazdım.

Dick altın kelepçeyi havaya kaldırdı ve ben de çıplak bileğimi göğsüme yaslayarak korudum.

Sonra geceliğimin kolunu yukarı çekerek etime kazınmış küçük kelimeyi ortaya çıkardım: "YALANCILAR." Bakmayı bilmeseniz fark etmezsiniz.

"Bir adım daha yaklaşırsan pişman olursun," diye uyardım. Dick hareket etmeyi bıraktı.

"Bu da ne?" diye sordu kadın.

Gülümsedim. "İkinize karşı sigorta."

"Açıkla," diye tükürdü Dick, yüzündeki gizlenmiş ifadeler tedirginlikten kıpkırmızı olmuştu.

"Aran'ın yarası bana kan büyülerinin pek çok kullanım alanını düşündürdü. Oldukça çok yönlüdürler."

Dick'in kaşları daha da çatılmıştı ve içim sinirden kudururken yüzümü boş bir maske gibi tuttum.

Bunu doğru yapmak için tek bir şansım vardı yoksa hayatımı kaybedecektim.

"Bu kan büyüü benim yaşam gücüme bağlı ve -fae sarayının kaynaklarının mümkün kıldığı hileli bir bilim sayesinde- aynı zamanda bir

Algoritma. Denklemler söz konusu olduğunda ne kadar yetenekli olduğumu ikiniz de biliyorsunuz."

Dick'in gözleri parladı ve gerçek yüzü ortaya çıkarken sade yüz hatları bozuldu.

Hem Dick hem de pelerinli kadın benim bu diyarlar için kullanılan ölçek seviyesinin ötesinde bir dahi olduğumu anlamışlardı. Beni test edenler onlardı.

Onlar beyinlerdi.

Planlayıcılar.

Liderler.

Daha en iyi kısmına bile gelmemiştim ve Dick şimdiden kontrolünü kaybetmeye başlamıştı. Bu iyiydi.

Planım işe yarıyordu.

Şimdi sadece zor kısmı yapmam ve bunu tam olarak uygulamam gerekiyordu.

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve açıkladım: "Eğer öldürülürsem, algoritma diyarlardaki tüm büyülu yayın sistemlerini geçersiz kılmak ve ikinizin de kim olduğunuzu itiraf ettiğiniz görüntüleri oynatmak üzere önceden programlandı."

Pelerinli kadın geri çekildi.

Dick alay etti. "Böyle bir görüntü yok."

Kaşlarımı kaldırdım. "Emin misiniz? Canavar diyarındaki malikânenin girişinde hırsızları caydırmak için büyülu kameralar var."

İkimiz de beni malikânenin girişinde boğduğu günü hatırlayınca Dick'in gözleri tanıdık geldi. İkimiz de beni öldüreceğini düşündüğu zaman ne açıkladığını hatırladık.

Sırlarıyla yaşamama izin verdi çünkü bana ihtiyacı vardı ve kimsenin bana inanmayacağını düşünüyordu.

Hiç şüphesiz anılarını tararken ve odanın köşesinde parlayan kayıt kristallerini hatırlarken gözleri genişledi.

Dick şiddetle küfretti ve bir ileri bir geri volta attı.

"İyi," diye tükürdü. "Seni öldürmeyeceğiz. Bu kelepçeyi takıp Fae'leri terk edeceğin gerçeğini değıştirmez.

diyarı."

Bu zor kısımdı.

Yastığımın altından keskin bıçağı çıkardım ve boğazıma dayadım. "Hayır," dedim sakince. "Bunların hiçbirini yapmayacağım."

Pelerinli kadın, "Buna cüret edemezsin," diye tersledi. O da Dick kadar güçlüydü, belki de daha fazla.

Bıçağı boynumdaki ince deriye bastırdım ve acıyınca ırkildim, sıcaklık göğsümden aşağı aktı.

Kalbim düzensiz atıyordu ve ne yaptığımı düşünmemeye çalışıyordum.

Hiperventilasyon yapmamaya çalıştım.

"Bundan emin misin?" Çığlıklarımı zapt etmenin zorluğuyla sesim tizleşerek sordum. "Zaten hayatımı elimden aldınız. Uğruna yaşayacak hiçbir şeyim kalmadı."

"Yap o zaman küçük kız," diye sertçe tükürdü Dick, ortalama kılığı kaybolup yakışıklı, zalim bir adam bana bakarken. "Yap o zaman," diye alay etti.

"Kes şunu." Pelerinli kadın adamın kolunu tuttu ve onu yataktan uzaklaştırdı. "Neyin var senin? Bunun dışarı çıkamayacağını biliyorsun. İnşa etmek için çok çalıştığımız her şey mahvolur. İsimlerimiz artık büyüklükle eşanlamlı olmayacak ve iftiraya uğrayacağız. Diyarların inanacak bir şeyi kalmaz ve barış bozulur."

Dick omzunun üzerinden saf bir küçümsemeyle bana baktı.

Bıçağı daha derine bastırdım ve acı hayal edilemez hale geldiğinde neredeyse bayılıyordum. Acı içinde çığlık atmamak için her şeyimi verdim.

"İyi!" Dick öfkeleni ve ben rahatlamaktan neredeyse hıçkırarak ağlayacaktım. "Kendini hayatta tutsan iyi edersin ve biz de sana Fae alemini yönetmende yardımcı olması için bir temsilci göndereceğiz."

Bir RJE cihazını çalıştırdı.

Pelerinli başını kaldırıp bana bakarken kadının uhrevi mavi gözleri parlıyordu. "Dikkatli ol

oynadığın oyunlar, Lazarus'un Jinx'i. Sana çok kızgınız ve herkes biliyor ki tanrıları üzme istemezsin."

Onun ve Dick'in ne olduğu gerçeği aramızda havada asılı kaldı.

Çatlak.

Ortadan kayboldular.

Bıçağı düşürdüm ve kanayan boynumu tutarken yardım için çığlık attım. Warren yastığımın altından çıktı ve dönüştü. Üzerime diz çöktü, çarşafları toplayıp boynuma bastırırken küfrediyordu.

Fae muhafızları odaya daldı ve bir şifacı çağırdı. Bir saat sonra, isteksiz Warren'a söz verdikten sonra

Sabah her şeyi açıklayacaktım, boynuma sarılmış bandajlar ve başımın üzerinde koruyucu bir şekilde yatan uyuyan bir gelincikle taze çarşaflara uzandım.

Titremelerimin şiddetinden dişlerim takırdadı.

Canavarlar âleminden bir kayıt vardı ve bu kayıt elimdeydi, ancak böyle bir algoritma şu anki yeteneklerimin ötesindeydi.

Bunu çözmek yıllar alır.

Yataktan yuvarlandım, mobilyalara tutunarak ve Warren'ı yastığımın üzerine koyarak yaldızlı masaya doğru beceriksizce zıpladım ve sandalyeye çöktüm. Altın mürekkepli bir kalem çıkardım ve öfkeyle denklemlerime devam etmeye başladım.

Eğer tehdidimi gerçekleştireceksem, çalışmaya başlamam gerekiyordu.

Şimdi.

Gece boyunca rakamlar ve harfler yazarken, sadece bir kez durup gerçekten imkansızı başardığıma hayret ettim - diyarların güneş tanrısı ve ay tanrıçasına başarılı bir şekilde şantaj yapmıştım.

Gerçekten kitleleri yöneten her şeye gücü yeten figürler mi yoksa sahtekârlar mı olduklarını bilmiyordum.

Kendilerinden daha büyük bir şeymiş gibi davranıyorlardı. Günün sonunda, bunun gerçekten bir önemi yoktu.

Artık onların merhametine kalmamıştım.

Aşırı adrenalinden dişlerim takırdıyordu. İşe geri döndüm.

Sabahın ilk ışıkları pencereden içeri girdiğinde, büyülü telefonumu elime aldım ve Jax'i aradım.

"Dahi kız kardeşim nasıl?" diye sordu sıcak bir şekilde, ilk zil sesinde cevap verdi.

Gözlerimin arkasında nem birikti ve "Seni çok seviyorum" diye fısıldadım.

Kıkırdadı ve sabahı konuşarak geçirirken, korkutucu tanrıların önünde uzun süre sinmiş olan korkmuş küçük kız sonunda iyileşti.

Bölüm 71

JOURNAL PROMPT #3

İHAKİKAT DERGİSİ LII DEVLET İLİŞKİLERİNİN KR M NALLY NSANEIII

İlişkinizde cinsel ihtiyaçlarınızın karşılandığını hissediyor musunuz? Neden ya da neden değil?

Aran Alis Egan Malum

Bunları eğlence için açtığımıza inanamıyorum ve bu da istem. Bunun mahkumların arkadaş edinmesiyle ilgili olması gerekmiyor muydu?

Orion Malum

Bu soruya bayılıyorum.

Evet, özellikle dün Corvus beni arkadan götürürken Arabella'yı gölde becermekten zevk aldım.

Aran Alis Egan Malum

Cevap vermek gerekirse, evet, cinsel olarak çok tatmin oldum. Ancak yine de gölden hastalık kaptığımız için endişeleniyorum.

Corvus Malum

Size söyledim, Saygıdeğer, hayatımın ışığı ve her düşüncemin öznesi, göller içilebilecek kadar temiz tatlı sulardır.

Cinsel ihtiyaçlarım son derece tatmin edici, özellikle de gün içinde hepimiz üstsüz gezmeye başladığımızdan beri. Her sabah Arabella'nın meme uçlarını yalamayı ve onları pembeleştirmeyi seviyorum. Bu benim sabah rutinimin en sevdiğim kısmı.

Scorpius Malum

Şahsen benim ihtiyaçlarım tam olarak karşılanmıyor. Dün Aran'ı becerirken John'a bıçak kullanmaya çalıştım ve küçük bir kız gibi çığlık atıp taşaklarıma diz çöktü.

Onu sadece birkaç kez bıçaklamama izin vermemesi duygularımı incitti.

Hades'in Oğlu John Malum

HATA

Aran'ın günlüğünde yetkisiz bir yazar tespit edildi.

Bu, mesajlarınızın bir yönetici tarafından izlendiğine dair sizi uyaran otomatik büyülü bir mesajdır. Gizlilik bizim için son derece önemlidir. Bu günlüğe yazmak için izniniz yoksa, maksimum güvenli bir hücreye yerleştirilecek ve bir aya kadar yiyecek, su ve diğer insanlarla temastan mahrum bırakılacaksınız. İzniniz varsa lütfen bu uyarıyı dikkate almayın. Ruhsal durumunuz bizim için son derece önemlidir.

Scorpius, ben seks yaparken beklenmedik bir anda beni kıcımdan mı bıçakladın? Beklenmedik kısmı beni en çok üzen şeydi.

Kafamı karıştıran şey, neden diğer BEŞ arkadaşınızdan herhangi birini bıçaklamaya çalışmadığınız. Aran'la özel bir an yaşamaya çalışırken kıcına bıçak yiyen sadece ben oluyorum.

Soruyu cevaplamak gerekirse, birinin cinsel açıdan benim kadar tatmin olmasının mümkün olduğunu bilmiyordum.

Yan not, sizce bu yazıyı yazdığım için biri beni tutuklayacak mı? Gerginim, nezarethanede dayanabileceğimi sanmıyorum.

Aran Alis Egan Malum

Öncelikle John, kıcında bir bıçakla çimlerin üzerinde kıvrılırken seni kurtarmaları için ördeklere bağırıp çağırmanı izlemek büyük bir sapmaydı. İzlemesi zordu.

İkincisi, bunlar gerçek anlamda yönettiğiniz yeraltı hapishanesiyle bağlantılı değil mi?

Hades'in Oğlu John Malum

Güneş tanrısına şükürler olsun, çok rahatladım.

Bir dahaki sefere Scorpius seni seks sırasında bıçaklarsa, tıpkı senin bana yaptığın gibi çekip gitmeye çalışacağım.

Scorpius Malum

Ya onu aletimle bıçaklarsam, o zaman çekip gider misin? Ya parmaklarımı amına sokarsam? Ya dilimi göt deliğine sokarsam? Ya nazıkçe saplarsam? Ya arka arkaya hızlıca saplarsam? Ya sonra yarayı yalarsam? Ya ısırırsam?

John, Aran'ı bıçaklarsam çekip gidemezsin çünkü ben de seni bıçaklamak isterim.

Aran Alis Egan Malum

Vay canına. Ne liste ama. İlk seçenекle devam edelim.

John, beni Scorpius'la bıraktığın için duygularım biraz incindi. Onun nasıl biri olduğunu bilirsin.

Scorpius Malum

Ne demek istiyorsun? Neyim ben?

Hades'in Oğlu John Malum

Aran, uzaklaşmayı "dene" dedim çünkü ikimiz de biliyoruz ki seni asla onunla gözetimsiz yalnız bırakmam. Özellikle de geçen gün bana o kadar şiddetli saldırmışken. Huzursuzlanmaya başladı ve bence ona profesyonel yardım almalıyız.

Aran Alis Egan Malum

Çok tatlısın John. Ayrıca, tamamen katılıyorum. Sence Dr. Palmer'ı arayıp randevu almaya çalışmalı mıyız? Geçen hafta onu Darlene'i kasap bıçağıyla tehdit ederken yakaladım!

Hades'in Oğlu John Malum

Darlene mi? Kilerimizi dolduran ve her hafta yerel fırından bize kurabiye getiren tatlı yaşlı kadın mı? Hayır. O bunu yapmaz.

Aran Alis Egan Malum

Fıstık ezmeli kurabiye stoklamayı unuttuğu için onu boğazına bıçak dayayarak duvara yapıştırdı! Buna inanabiliyor musunuz? Çektiği acının bedeli olarak ona elmas kurabiyelerini verdim.

Scorpius Malum

Aran, bu bir şaka olsa iyi olur. Onlar benim favorimdi.

Darlene o kurabiyeleri istediğimi biliyordu ve bilerek almadı. Bana karşı bir kan davası olduğunu biliyorum. Sadece bunu kanıtlamanın bir yolunu bulmalıyım.

Ayrıca, eğer ikinizden biri benim hakkımda bir kelime daha ederse, çığlık atıp sikim için yalvarırken sizi saatlerce kürekleyeceğim.

Hades'in Oğlu John Malum

Hemen Dr. Palmer'ı arayın. Darlene'in güvenliğinden endişe ediyorum.

Hades Malum'un Oğlu Luka

HATA

Orion'un günlüğünde yetkisiz bir yazar tespit edildi.
Lütfen yukarıdaki uyarıyı okuyun ve dikkatli olun.

Bence ikiniz de dramatik davranıyorsunuz. Scorpius'un çok fazla enerjisi var. Bence Fae alemini ziyaret edip Jinx'e yardım etmeliyiz. Şekil değiştiren lejyonuyla haftalık yemeğimizde suçluları yakalamak için yardıma ihtiyacı olduğundan bahsetmişti.

Soruya cevap vermek gerekirse, cinsel ihtiyaçlarım son derece tatmin olmuş durumda. Geçen hafta at sırtında Aran ve Orion'la sevişmek inanılmazdı. Bu sabah uyandığımda Orion'un sikimi emmesine de bayıldım.

Bu ailenin bir parçası olmak gözlerimi pek çok şeye açtı. Bu kadar çok insanla etkileşim kurabileceğimi hiç hayal etmemiştim. Hayal edebileceğim her şeyden daha iyi.

Corvus Malum

Bunu ciddiye aldığın için teşekkürler Luka.

Ayrıca bence fae alemine bir ziyaret yapmalıyız, bu hepimize iyi gelecektir. Aran beni onunla otuz millik sabah koşularına çıkmaya zorluyor ve ona gitmek istemediğimi söylemeye çok korkuyorum.

Soruya cevap vermek gerekirse, cinsel ihtiyaçlarım o kadar tatmin oldu ki dün gece uyuyana kadar ağladım çünkü hepinizle çiftleşebildiğim için çok minnettarım. En çılgın rüyalarımda bile hayatımın böyle olacağını hayal edemezdim. Muhterem'imi asla bulamayacağımı düşünmüştüm ama şimdi beş eşim var. ~~Şu anda hepimizi ne kadar çok sevdiğimi düşünerek ağlıyorum.~~

Aran Alis Egan Malum

SABAH KOŞULARINI SEVDİĞİNİ SÖYLEMİŞTİN?!!
Ne oluyor be adam?

Ayrıca Corvus'un bu günlüklerde ne kadar komik olduğunu unutmuşum. Hayatımda tanıdığım en ilginç korkutucu/yumuşak adamsın ve seni çok seviyorum. Bununla birlikte, şu anda gülmeden duramıyorum. Ağlama şeklinle ilgili bir şey bana çok komik geliyor. Özür dilerim, kaba olduğunu biliyorum ama duramıyorum.

Scorpius Malum

Corvus gerçekten ağlıyor musun? Bu yüzden mi tuvalete gitmen gerektiğini söyledin?

Orion Malum

Gerçekten mi, adamım??? Çok tatlısın.

Luka Malum

Ne diyeceğimi bilemiyorum.

Hades'in Oğlu John Malum

En azından kıcımdan bıçaklandığım için ağladım. Bu sadece utanç verici. Ama ne demek istediğini de anlıyorum Corvus. Bazen ben de size olan sevgimden bunalıyorum. Ağlamıyorum ama göğsümde bir sıcaklık ve karıncalanma hissediyorum.

Corvus Malum

Dün bir keçi yavrusunu kucağıma aldım ve hepinizi ne kadar çok sevdiğimi düşünerek hıçkıra hıçkıra ağladım. Bunun üstünü çizmeyeceğim çünkü kim olduğumla gurur duyuyorum.

Aran Alis Egan Malum

Keçi iyi mi? Muhtemelen zavallı şeyi travmatize ettiniz. Bunu dünyadaki tüm sevgi ve saygımla söylüyorum, bu Mitch'in yapacağı bir şey.

Corvus Malum

Lütfen bana bir daha o isimle hitap etmeyin. Bu incitici lakaptan duygusal olarak kurtulmam aylarımı aldı. Beni utandırıyor.

Aran Alis Egan Malum

Mitch.

Scorpius Malum

Mitch.

Orion Malum

Mitch.

Hades'in Oğlu John Malum

Mitch.

Corvus Malum

Onların çocukça hareketlerine katılmadığın için teþekkür ederim Luka. Yanımda duracak en az bir dostumun olması benim için çok şey ifade ediyor.

Hades Malum'un Oğlu Luka

HATA

Lütfen bu mesajın bir işlem hatası nedeniyle geciktiğini unutmayın. En iyi sonuçları elde etmek için dergileri başkalarıyla paylaşmayın.

Mitch.

Corvus Malum:

Kalbim acıyor.

Aran Alis Egan Malum

Saklanmayı bırak ve dışarı çık Corvus, seni özledik!

Lütfen, seni öpeceğim ve kafana masaj yapacağım. En sevdiğinin bu olduğunu biliyorum.

Corvus Malum

Tamam, ama öpücük istiyorum... her yerde.

Aran Alis Egan Malum

İşte orada.

Belki, eğer bana yalvarırsan.

Corvus Malum

İkimiz de bu ilişkide yalvaran t a r a f ı n ben olmadığımızı biliyoruz.

Elbiselerini çıkar Aran. Dışarı çıktığımda çıplak ve açık olmanı istiyorum, Hayatımın Aşkı.

Scorpius Malum

Corvus, kıyafetlerini çıkarmıyor. Onu senin için hazırlamamı ister misin? Bıçağım yanımda.

Hades'in Oğlu John Malum

Aran, bence Scorpius'a yakında Dr. Palmer'dan bir randevu almalıyız.

Aran Alis Egan Malum

Anlaştık. Onu sonra ararım. Bizden nefret ediyor, o yüzden muhtemelen ona şantaj yapmamız gerekecek.

Hades'in Oğlu John Malum

Ne gerekiyorsa yap.

Orion Malum

Corvus, onu senin için dilimle hazırlayacağım. En sevdiğim üç öğün yemek Aran'ın amıdır.

Aran Alis Egan Malum

Scorpius, sakın o bıçakla buraya gelmeye kalkma. John'un üzerinde kullan. Son zamanlarda akli durumunla ilgili ciddi endişelerimiz olsa da, John bana gizlice onu bıçaklamandan hoşlandığını söyledi.

Orion, sadece kafa verme konusunda harika olduğunu söylemek istiyorum.
Kelimenin tam anlamıyla, akıllara durgunluk veriyor.

Hades'in Oğlu John Malum

Tanrım, Aran, bunu sana güvenerek söyledim! Bunu nasıl yaparsın? Artık hiçbir şey kutsal değil mi? Onun ne kadar korkunç olduğunu konuşuyorduk ve sen bunu mu yaptın?

Bunun için seni geri alacağım.

Corvus Malum

Yakında çıkıyorum. Benim için hazır olsan iyi olur Aran çünkü sana ahlaksızca şeyler yapacağım. Seni o kadar çok boşaltacağım ki adını unutacaksın.

Beklediğimden daha uzun sürdü çünkü Bessie için pembe bir fiyonk bulmaya çalışıyorum. Eskisi düşmüş olmalı. Aran, kurdelemizi nerede sakladığımızı biliyor musun?

Hades Malum'un Oğlu Luka

Bessie kim?

Aran Alis Egan Malum

Corvus, sağ üst banyo çekmecesini.

Bessie, geçen hafta kurtardığı üç yüz kiloluk domuz.

Ayrıca yayını kaybetmedi, paramparça etti. Bunu yaparken onu izledim.

Orion Malum

Siz şu malikanede terör estiren bir metre uzunluğunda dişleri olan BOAR'dan mı bahsediyorsunuz?

Hades'in Oğlu John Malum

Bu şey korkunç. Kendi evimde korkmama neden oluyor.

Scorpius Malum

Bütün hafta o şeyi avladım ama sürekli benden kaçıyor. Çok kötü bir ısırığı var.

I tavsiye ederim kullanarak a uzun menzilli SİLAH Çünkü bıçaklamak işe yaramadı.

Corvus Malum

SCORPIUS, SAKIN BESSIE'YE DOKUNAYIM DEME!!!! O bu ailenin bir üyesidir ve onu tanıdığınızda çok tatlı bir kız olduğunu görürsünüz.

Hades Malum'un Oğlu Luka

Dişi domuzların dişleri var mıdır?

John Malum

Bessie'nin bir etobur olduğu gerçeğinden bahsetmek istiyorum. Geçen hafta onu ördek yerken gördüm. Endişelenmeli miyiz?

Corvus Malum

Muhtemelen başka bir domuz görmüşsündür, John.
Benim Bessie'm bunu asla yapmaz.
Luka, belli ki o bir kadın.

Scorpius Malum

Yaban domuzu avlayabilir miyim? Yoksa avlayamaz mıyım? Kafam karıştı.
Bütün bu kan dökme muhabbeti beni azdırıyor. John, buraya gel ve bana sakso çek.

Aran Alis Egan Malum:

Sakın ona zarar vermeye cüret etme Scorpius! Yemin ederim, omurgasındaki zehirli dikenlerden birine bile zarar verirsen seninle bir ay boyunca konuşmam.

Corvus Malum

Fiyonkları buldum. Sence Bessie moru mu yoksa pembeyi mi sever?
Şimdi dışarı çıkıyorum, Aran çıplak olsan iyi olur ve benim için hazır ol.

Hades Malum'un Oğlu Luka

Corvus, acele etmelisin.
Aran ve John kıkırdayarak tepelerde koşuyorlar.
Ağaçların arkasına saklanacaklarını mı söylediler?
Peşlerinden gitmemi ister misin?
Boş verin, Scorpius peşlerinden koşuyor.
Koşarken onlara mızrak gibi bir bıçak doğrultuyor olmasından endişe etmeli miyiz?
Görünüşe göre John'u hızla geçip çimlere yapıştırmış.

Evet, onu bıçakladı.
Aran hala kaçıyor.
Kahretsin, Bessie onun yanında
koşuyor!!!! Olamaz, Aran onu sevmeye
çalışıyor.
Bessie kendisine dokunulmasını istemiyor gibi görünüyor.
Corvus, dikenleri mermi mi?

Orion Malum

Corvus, buraya gel, Scorpius Bessie'ye saldırıyor!!!!
Sanırım domuzunuz ishal olmuş. Corvus, onu neyle
besliyordun???

Bekle, şimdi de Aran Scorpius'a
saldırıyor. Bessie John'a düşman oldu.
Dikenlerin mermi olduğunu doğrulayabilirim.

Hades Malum'un Oğlu Luka

Güncelleme, John vuruldu. Kıçına üç diken. Scorpius
şimdi çıplak elleriyle Bessie'ye saldırıyor.

Corvus Malum

SÖYLE ONA BESSIE'YE ZARAR VERMESIN!!! Dışarı
çıkıyorum.
şimdi!!!!

Hades Malum'un Oğlu Luka

Çok geç.

Lütfen Amazon'da [Psycho Gods](#) için bir yorum
bırakın, bu sayede kitap yazmaya devam
edebiliyorum. Ayrıca, blog.jasminemasbooks.com
adresinde bonus bir Günlük İstemi okuyun.

Önümüzdeki yıl **içinde Herkül'ün Kanı** adında yeni bir kitap serisi yayınlamayı planlıyorum. Cruelshifterverse'e benzer komik bir fantastik aşk hikayesi olacak.

Okuduğunuz için teşekkürler!

YAZAR HAKKINDA

Jasmine Mas mizah, alaycılık, gerçekçi kadınlar ve psikopat erkeklerle (aynı zamanda gerçekçi) dolu fantastik dünyalar hakkında yazmayı seviyor.

Lisans eğitimini Georgetown Üniversitesi'nde tamamlamış ve doktorasını Miami Üniversitesi'nde almıştır. Harry Potter hayran kurgularını okumayı seven tam zamanlı bir avukattır. Kocas ve Boo Boo adlı kedisiyle Miami, FL'de yaşıyor ve okurlarıyla sosyal medyada takılmayı seviyor.

Cruel Shiffterverse ile ilgili doğrudan gelen kutunuza gelen ön gösterimler ve bonus içerikler için şu adresten kaydolun

blog.jasminemasbooks.com Kitap

ipuçları için onu Sosyal Medyada takip

edin

ve Karakter Sanatı

TikTok: @jasminemasbooks
Instagram: @jasminemasbooks

TEŞEKKÜRLER

Cruel Shiffterverse'in 6. kitabını okuduğunuz için
teşekkürler! Sen benim kahramanımsın!

Ayrıca, anneme de özel olarak teşekkür ederim.
(keşke şaka yapıyor olsaydım) böylece bunu zamanında
yayınlayabildik. Sonsuza dek
İkimizin de sabahın dördünde Bessie için gülmekten
hıçkırı hıçkırı ağladığımız anı.